

Giới thiệu Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước

Truyện ngôn tình đặc sắc của Hoa Điểu Nhi trau chuốt về nhân vật Khương Sam có cái danh thật xứng với tiểu thư khuê các.

Nhưng cuối cùng cô lại bị chồng trước là Bạch Kỳ Liên cùng em họ của cô hãm hại.

Cô cùng đồng quy vu tận với em họ là Khương Vi.

Mở mắt ra lần nữa, Khương Sam trở về thời điểm 10 năm trước.

Sau đó, nguyên bản cô sống khiêm tốn, luôn luôn nhường nhịn cô em họ này, triệt để thay đổi:

Người giỏi về giả bộ nhu nhược, ta liền làm cho cả thế giới đều biết được bộ mặt thật của người.

Người mơ ước đồ của ta, ta liền đem đồ thuộc về người, toàn bộ đoạt lấy.

Về phần phúc hắc tra nam kia:

Kiếp trước người làm thế nào đùa bỡn tình cảm của ta, đời này, ta nhất định làm cho người đồng thời ném trái được gấp đôi cái tư vị ấy.

Mời bạn đọc cùng khám phá tiếp tác phẩm hay - Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước để tìm hiểu về nhân vật Khương Sam.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Editor: Thiên Vi

Hôm nay thời tiết rất tốt, chính là thời điểm cuối mùa xuân đầu mùa hè. Trong trại an dưỡng, từ trong phòng hướng ra ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh sắc hôm nay thật rực rỡ và tươi đẹp. Thúc liêu* lắc lư, nhân viên công tác một thân bạch y, đẩy xe lăn ở trong hoa viên tản bộ. Trên xe lăn là những bệnh nhân, người nào người nấy thần sắc cũng héo rũ.

(Thúc liêu* : cảnh liêu)

Trong radio, giai điệu âm nhạc du dương, toàn bộ trại an dưỡng này, âm nhạc đều không ngừng tuần hoàn, thời miền xung quanh, năm tháng yên bình lặng lẽ trôi.

Khương Sam bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm cô luyện vũ khúc cổ điển này, phải chú ý hình thần* vẹn toàn, chú ý tráng kiện* cao ngất, hàm súc phải mềm dẻo. Trong số các học sinh mà lão sư sở hữu, cô luôn luôn là học sinh nhảy tốt nhất. Thời điểm cô đứng ở hàng đầu tiên làm mẫu, cơ thể vận vận, cô chỉ cần giương tay một cái, chính là một bức cung nữ họa.

(Hình thần* : thần sắc khí mạo của con người)

(Tráng kiện* :khỏe mạnh, lực lưỡng)

Khương Sam phóng tầm mắt hướng ra phía ngoài, duyên dáng, chậm rãi có tiết tấu nâng tay lên đón những tia nắng hắt bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng xuyên thấu qua khe hở hắt lại đây, là một bóng dáng thô kệch, mập mạp trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ tầm mắt. Trên mu bàn tay là rậm rạp chằng chịt các lỗ kim, bởi vì da của cô trắng nõn, lỗ kim mới cũ tụ lại một chỗ màu xanh tím ứ đọng, nhìn qua hết sức đáng sợ.

"Ăn cơm."

Giọng nói ôn hòa của Bạch Kỳ truyền đến.

Khương Sam không quay đầu lại, nhưng cô lại rõ ràng nghe được, tiếng mở cửa của Bạch Kỳ dừng lại trong một cái chớp mắt. Xuyên thấu qua tấm thủy tinh phản quang, cô có thể nhìn thấy biểu tình của Bạch Kỳ trong nháy mắt là trở mặt. Khương Sam thu tay, khoe miệng hơi nhủ nhủ.

Là ngại cô xấu người nhiều tác quái* đi.

(tác quái*: Quấy phá)

Bạch Kỳ trầm mặc ở trên bàn dọn xong đồ ăn, đẩy xe lăn của Khương Sam đến trước bàn ăn.

"Ăn đi."

Bạch Kỳ đang chuẩn bị ngồi xuống, di động của hắn lại đột nhiên vang lên. Bởi vì trong phòng quá mức im lặng, trong ống nghe của di động, thanh âm nhu tình cùng mật ý loáng thoáng truyền ra.

"Tiểu Bạch, anh như thế nào vẫn chưa trở lại a, em cùng đứa nhỏ đều đói bụng, ủy khuất chết, hiện tại con trai của anh luôn luôn đá em đâu!"

Bạch Kỳ xoay người tránh mặt một chút: "Tại bạn."

Trong ống nghe cô gái lại hờn dỗi nói hồi lâu, Bạch Kỳ câu được câu không đáp lời. Khương Sam cũng không vội động đũa, cứ như vậy nhìn hắn. Trên mặt Bạch Kỳ dần dần hiện ra chút đáng về chột vật.

Cô gái như cảm giác được cái gì, giọng điệu cao hứng lập tức liền ngừng lại, thận trọng hỏi: "Tiểu Bạch, anh hiện tại.....Đang ở đâu vậy?"

Bạch Kỳ thấy Khương Sam nhìn mình soi mói, ngón tay cầm di động nắm thật chặt, hắn không chút nào có ý tứ giấu giếm nói: "Ồ chỗ Khương Sam."

Trong điện thoại cô gái đầu tiên là không nói chuyện, tiếp đó, âm thanh nhỏ giọng khóc nức nở liền loáng thoáng truyền tới. Bạch Kỳ nhìn nhìn Khương Sam, chân mày thoáng nhíu, sau đó hắn liền đi xa một chút thấp giọng an ủi, mãi lúc lâu sau, hắn mới cúp điện thoại, lúc trở lại, hắn có bộ dáng muốn nói lại thôi.

Khương Sam nhú nhú khóe miệng: "Khương Vi?"

Bạch Kỳ "Àn" một tiếng.

"Ăn cơm đi, hôm nay là sinh nhật em, đều là những món ăn em thích ăn nhất."

Ngừng vài giây, Bạch Kỳ thấp giọng nói: "Khương Vi mang thai ."

"Ngô." Khương Sam từ chối cho ý kiến, lạnh lạnh nói: "Tôi biết."

Bạch Kỳ dừng lại một chút, nói tiếp: "Vô luận thế nào, trong lòng tôi chỉ có em"

(Thăng tra nam này già giồi đã man...ta bắn ta bắn ta bắn chết hắn :shoot: :shoot: :shoot:)

Lúc nói những lời này, trên mặt Bạch Kỳ có một chút ôn nhu chợt lóe, vẻ mặt như thể ở trên mặt hắn cực kỳ ít xuất hiện. Nhất là đối với cô, lúc nào hắn cũng trưng ra một gương mặt đáng sợ.

Khương Sam gạt nhẹ khóe miệng, cô đối với câu nói này, đã từng tha thiết ước mơ. Nhưng bây giờ khi cô nghe được lại từ chối cho ý kiến. Cô hảo tâm đề nghị một câu: "Nếu thích tôi như vậy, đem tôi đón về?"

Thần sắc Bạch Kỳ liền tối xuống, môi mím chặt.

Khương Sam đối với sự trầm mặc của Bạch Kỳ, cười châm chọc, không hề lên tiếng.

Tối qua lúc mười hai giờ, Khương Vi đặc biệt thừa dịp sinh nhật cô, đã nói cho cô biết cái tin tức tốt này a.

"Cô nhìn đi, tôi cùng Bạch Kỳ đứa nhỏ cũng đều đã có, cô bây giờ quán hắn còn có công dụng gì đâu? Khương Sam, tôi cho cô biết, các người đã ly hôn, tôi nếu có thể đem cô từ Khương gia tiễn vào trại an dưỡng này, tiếp theo tự nhiên tôi cũng có thể đem cô đưa đến địa phương khác đi. Nếu cô vẫn không biết hồi cái, lần sau tôi ra tay, sẽ không khách khí như vậy đâu. Mỗi ngày truyền dịch uống thuốc, cô còn thoải mái sao? Ha ha, cô nhìn lại cô đi, cần gì phải cùng tôi cướp người đây. Biết rõ từ nhỏ đến lớn cô cái gì đều không tranh hơn được tôi, không phải là Bạch Bạch làm cho cô chịu tội sao?"

Khương Sam hảo tâm nhắc nhở ả: "Bạch Kỳ là chồng trước của tôi, là cô cùng tôi cướp người."

Khương Vi khó thờ hờn hển: "Khương Sam cô còn không muốn mặt mũi? Bạch Kỳ chạm qua một đầu ngón tay của cô sao? Tàn hoa bại liễu, chúng tôi bắt quá là thương hại cô mà thôi! Tôi cho cô biết, Bạch Kỳ từ đầu tới cuối đều là của tôi! Cùng cô không có nửa đồng tiền quan hệ! Cái gì chồng trước với không tiền phu*, tôi thừa nhận qua sao?"

(tiền phu*: chồng trước)

Khương Sam thấy ả sinh khí, hình như là tâm tình cô cực tốt: "Ai quán cô thừa nhận hay không thừa nhận, cô xác định ở trong lòng Bạch Kỳ hắn thật sự thích cô? Nếu không, chúng ta đánh cược, nhìn xem, ngày mai hắn có đứng hạn đến trại an dưỡng nhìn tôi hay không?"

Thanh âm của Khương Vi sắc bén tức giận mắng: "Khương Sam cô đúng thật đủ ghê tởm, xấu người nhiều tác quái! Vô sỉ đến cực điểm, Bạch Kỳ mới sẽ không đến nhìn cô đâu, cái đồ đáng phu*."

(đăng phụ*: Người đàn bà buông thả, ham thú vui xác thịt)

Khương Sam trầm thấp nở nụ cười. Tiếng mắng chửi của Khương Vi còn đang không ngừng điệp điệp bất hủ* truyền đến. Ắt tức giận như vậy, bất quá là ả biết chính mình thủy chung không có biện pháp hoàn toàn nắm giữ Bạch Kỳ ở trong tay ả mà thôi.

(điệp điệp bất hủ*: "喋喋不休 - nói luôn mồm không thôi)

Cũng là, cô nhận thức hẳn nhiều năm như vậy, từ khi quen biết, mến nhau, kết hôn rồi đến ly hôn, thời điểm nào cô cũng không thể nắm hẳn trong tay đâu? Nếu thật sự cô có thể nắm hẳn ở trong tay, chính mình yêu hẳn nhiều năm như vậy, nam nhân kia làm sao có thể cùng em họ của cô ở cùng với nhau đây?

Khương Sam cúp điện thoại, lười nghe Khương Vi giận mắng.

Bạch Kỳ không đợi được bao lâu, rất nhanh liền bước đi. Hẳn để lại một phần quà sinh nhật đã được đóng gói tinh xảo. Khương Sam đem món quà mở ra, chụp ảnh, sau đó là gửi cho Khương Vi. Phần quà kia Khương Sam cũng không thèm nhìn tới, cô tiện tay ném vào trong thùng rác.

Lúc chạng vạng, quả nhiên là Khương Vi nhìn không được, khí thế hung hăng chạy tới. Thứ nhất là không chút lưu tình nào tát Khương Sam một cái.

"Đồ đồ tiện! Cô như thế nào còn không có chết đi! Sống trên thế giới này chỉ làm ai đó ghê tởm? Mẹ nó, cô đến cùng còn không muốn mất mũi, lão công người khác cũng không biết liêm sỉ lung tung thông đồng* như vậy, Bạch Kỳ hẳn đối với cô thương xót, là thương hại cô, cô đến cùng có biết hay không, cô đến cùng còn đắc chí những gì! Cô cũng không soi gương nhìn lại mình, xem lại cái bộ dáng của cô đi, đó là mặt người sao? Trừ còn dễ nhìn hơn cô, tôi lúc này xem như muốn tìm người hại cô, người ta cũng không bằng lòng đi hại cô! Cô đã như vậy, như thế nào còn không có chết đi, cô như thế nào có thể sống như vậy a! Cô sống trên thế giới này đến cùng còn có ý nghĩa gì? Còn có ai nhớ đến cô, còn quan tâm cô sao? Cô cái đồ phế vật này!"

(thông đồng*: Chung nhau cùng làm việc gì)

Khương Sam bị đánh đến nổi đầu lệch sang một bên. Khương Vi là một lão thủ*, cách một khoảng cách vừa đúng, Khương Sam cho dù có muốn phản kích cũng với không tới ả. Khương Vi hùng hùng hổ hổ không dứt, ả nơi nào còn có bộ dáng nhu nhược như chim nhỏ nép vào người khi ở trước mặt Bạch Kỳ đây. Lúc này, gương mặt của ả ta liễm mục* dữ tợn, hay tay đều là ma trảo, lời nói tối ác độc trên thế giới.

(lão thủ*: 老手 - tay nghề giỏi nhiều kinh nghiệm)

(liễm mục*: gương mặt)

Nhưng lời ả nói ngược lại là sự thực, ả từng bước một đem Khương Sam chinh tới mức người không giống người quý không giống quý, không có một ngày là ả thôi không ngóng trông, có một ngày Khương Sam sẽ không chịu nổi mà trực tiếp chết đi.

Nhưng cô chính là bất tử!

"Tôi cho cô biết, Bạch Kỳ yêu nhất đứa nhỏ, tôi mang thai đứa nhỏ của hẳn, hẳn đã đáp ứng tôi qua một thời gian liền mang tôi đi sang Italy, sinh ý của hẳn mấy năm nay cũng chuyển dời đến bên kia, cô rất nhanh cũng sẽ không thấy được hẳn. Cô còn thật cho rằng hẳn để ý cô đâu? Cô chính là một người ghê tởm, bỏ đều bỏ không được, trói buộc người khác cô có biết hay không?"

Sắc mặt của Khương Sam vốn bình tĩnh, khi nghe đến đó có chút sùng sốt ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: "Không có khả năng, hẳn sẽ không đối với tôi như vậy, không có khả năng."

Khương Vi khó có thể lại được nhìn thấy đáng vẻ thất hồn lạc phách của Khương Sam như vậy, dù cô bị bức đến mức này nhưng cô vẫn luôn là một bộ dáng đức hạnh kiêu ngạo. Nhìn thấy cô bức mình không thôi, nhất thời tâm tình ả sung sướng, hơi hơi ghé sát vào hơn một chút, ngọt ngào phủ lên bụng chính mình.

"Cô không biết, thời điểm Bạch Kỳ ở trên giường muốn có bao nhiêu lợi hại. Mỗi lần sau khi kết thúc đều ôm tôi, nói hẳn đã lâu đối với tương lai đứa nhỏ mặc sức tưởng tượng, hiện tại nguyện vọng của hẳn rốt cuộc đã được thực hiện, cô nói hẳn có thể không đối với tôi ngoan ngoãn phục tùng sao?"

"Không có khả năng!" Khương Sam bặm mặt, thanh âm run rẩy: "Bạch Kỳ không phải là người như thế, cô đang gạt tôi!"

Khương Vi ghé sát vào hơn một chút, nếu không phải hôm nay ả quả thực thấy đắc ý, lại bị Khương Sam sinh khí không nhẹ nhất định muốn làm nhục ả một phen, Khương Vi hiềm khi sẽ khiến chính mình cách Khương Sam gần như vậy. Vì muốn biểu hiện lời nói của mình thêm chân thật, trên mặt của ả còn mang theo thần sắc thỏa mãn, ý vị thâm trường nói: "Bằng không cô cho rằng đứa nhỏ trong bụng tôi như thế nào mà đến? Hẳn thích nhất tại. . . A!"

Khương Vi còn chưa nói xong liền mạnh mẽ hét lên một tiếng, bụng ả đột nhiên truyền đến một trận đau nhức! Ắt mạnh mẽ hướng phía sau lui một bước, hai tay nhanh chóng bảo vệ bụng!

Nhưng đã quá chậm, ống chích trong tay của Khương Sam đã bị đẩy đến đáy, ống tiêm trống không, trên kim tiêm bên nhọn còn mang theo chút máu, nhìn đến phấp phấp khủng bố.

"Cô cái đồ tiện nhân! Cô đã làm cái gì! Bác sĩ! Bác sĩ!"

Khương Vi thét chói tai hướng cửa chạy đi, cũng không biết trong ống chích của Khương Sam phóng cái thuốc gì, bụng ả quả thực là quá đau. Khương Vi đi lên không quá hai bước liền lao đảo ngã xuống đất, cùng lúc đó khí lực trên người kịch liệt giảm bớt, dưới đất đã bắt đầu phát hiện vết máu. Mà ả ta vì tra tấn Khương Sam, mỗi lần tới đều khóa trái cửa thật chặt, cửa này hiệu quả cách âm cực tốt, cuối cùng đây chính là thành bùa đòi mạng của ả.

"Không cần...Không cần, hải tử của ta, Khương Sam, cô cái đồ tiện nhân, nếu như, nếu như... Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cô! Bạch Kỳ sẽ giết cô, hẳn nhất định sẽ giết cô!"

Khương Vi tê tâm liệt phế* hô, thanh âm đã dần dần suy yếu, rút đi lãnh khí*, trên trán, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống. Lại vừa mệt mỏi cùng đau nhức, tra tấn ả thống khổ không thôi.

(Tê tâm liệt phế* : đau khổ tới cùng)

(Lãnh khí: Vẻ lạnh lùng)

Khương Sam mặt không chút thay đổi nhìn Khương Vi phủ phục dưới chân của mình, thống khổ rên rỉ. Về sau? Không, cô nhìn lâu như vậy, như thế nào còn có thể để cho ả có về sau đâu?

"Cô hạnh phúc sao Khương Vi? Hao tổn tâm cơ cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, đem tôi tra tấn cho tới hôm nay chính là thành cái bộ dạng người không người quỷ không ra quỷ, nhưng cô biết chính mình mang thai, lại thời khắc nhất nhất còn không quên thông tri tôi, cô hạnh phúc sao?"

Khương Vi đã nói không ra lời, ánh mắt ác độc còn trừng Khương Sam, hận không thể đem cô thiên đao vạn quả*, ả chỉ hận tại sao mình không có sớm giết tiện nhân này, còn làm cho cô có cơ hội sống tới ngày hôm nay!

(Thiên đao vạn quả*: chém ngàn vạn nhát đao)

"Cô cướp đi của tôi hết thảy, thời điểm hiện tại không làm cho cô hạnh phúc đến chết, tôi như thế nào có thể xứng đáng, cô vì tôi làm hết thảy mọi chuyện đây?"

Khương Sam nhếch khóe miệng, ánh mắt bình tĩnh, Khương Vi ghét nhất cái loại vẻ mặt này trên mặt của cô. Phảng phất như mặc kệ ả lại lấy đi của cô hết thảy như thế nào, đều đối với cô không tạo ra được ảnh hưởng gì. ả hận, nhiều năm như vậy ả hận Khương Sam, hận đến phát cuồng!

Khương Vi lúc này đã đau nói không ra lời, cùng với bụng co giật, một mảng lớn vết máu đã thấm ướt quần áo của ả. Như dự cảm đến cái gì, hai mắt của Khương Vi đều đỏ. Đây là đứa nhỏ ả không dễ dàng có được, đây là kỳ vọng cuối cùng của Bạch Kỳ, chỉ có đứa nhỏ ả mới có thể vẫn hỏi mọi chuyện! Tay ả run run, lấy chủy thủ đã được cất giấu trong bao, ả hoàn toàn bị kích thích đánh mất đi lý trí. Khương Vi hét lên một tiếng, dùng khí lực cuối cùng của mình điên cuồng phóng người lên, khuôn mặt dữ tợn ngã về phía của Khương Sam!

"Phốc xuy!"

Một tiếng vang nhỏ, chủy thủ găm sâu vào trong cơ thể của Khương Sam. Khương Vi khàn giọng, hơi thở mỏng manh, ánh mắt điên cuồng: "Tiện nhân, tiện nhân, tôi muốn giết cô! Giết cô!"

Mặt của Khương Sam trắng bệch, trong lồng ngực truyền đến đau đớn cực hạn, làm cho thân mình của cô nhìn không được run mạnh. Ngay sau đó, đối diện với gương mặt Khương Vi đầy khoái ý, Khương Sam sùng mặt, nhưng lại phá lên một mặt cười lớn. Cô nhìn Khương Vi phảng phất như đang nhìn một con kiến, dùng sức lực đẩy một cái.

Khuôn mặt Khương Vi đột nhiên vặn vẹo, bị hung hăng ném xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Khương Sam hoàn toàn không bận tâm, con dao vẫn hung hăng cắm ở trên người, vết máu nhanh chóng lan ra, ướt một mảng lớn trên áo.

Cô như là hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, thanh âm trầm ổn, nhẹ nhàng, chậm rãi, giọng ôn hòa làm cho người phải phát cuồng, từng câu từng chữ như đang gõ vào trong lòng Khương Vi.

"Cô làm gì phải nói vậy? Đồ của tôi, cô cuối cùng thì lấy được mấy phần đây?"

Biểu tình của Khương Vi trở nên vạn phần bi phẫn, ánh mắt của ả tán loạn nhìn Khương Sam cao cao tại thượng, cô ta đã thành bộ dáng này, vì cái gì? Vì cái gì còn có thể vĩnh viễn đều như vậy, một bộ dáng luôn trấn định!

Ả không cam lòng! Không cam lòng!

Ả tưởng tượng bây giờ ả sẽ đem cô ra để thiên đao vạn quả, ả sẽ lại hung hăng hướng trên người cô trạc thêm mấy cái lỗ thủng, nhưng ả lại đã hoàn toàn không thể động đậy.

Huyết chảy càng ngày càng nhiều, biểu tình trên mặt Khương Vi cũng càng ngày càng trở nên sợ hãi.

Ả bị tiêm cái gì đó, bên trong ổng tiêm hình như là liều thuốc mê, nhưng nếu là thuốc mê lẽ ra ả đã sớm bất tỉnh, mà bây giờ, trên thân quả thực là quá đau, nhưng lại đem thần trí của ả làm cho cực kỳ thanh tỉnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của mình trôi qua, thống khổ mà tuyệt vọng.

Nhìn biểu tình cực kỳ thống khổ của Khương Vi, Khương Sam chết lặng giật nhẹ khóe miệng.

Cô đột nhiên liền nghĩ đến vì có thể có được cái ống chích nhỏ nhỏ này, chính mình phải trả giá thật cao, trong mắt cô ánh lên một tia điên cuồng sát ý chột lóe.

Khương Sam trầm ổn, cô không chút do dự rút ra chủy thủ trên người, thân mình kịch liệt run lên một trận, máu từ vết thương điên cuồng phun ra, cô chán ghét, đem chủy thủ ném lên trên người Khương Vi, nhắm chặt mắt, lại phảng phất không cảm giác được đau đớn trên cơ thể mình.

Khương Vi như là một người sắp chết, trên mặt là biểu tình vừa không cam lòng cùng tuyệt vọng. Đối lập với trên mặt Khương Sam, là mang biểu tình hưng trí, tươi cười cùng thường thức đáng sợ Khương Vi sợ hãi cùng tuyệt vọng, nhìn ả đau khổ giãy giụa lại một chút cũng không cử động được, nhìn ả ta ở trước mặt mình cứ như vậy thống khổ, huyết từng chút, từng chút một chảy cho đến chết.

Khương Vi xuất huyết rất nhiều mà chảy cũng rất nhanh, chỉ chớp lát sau liền hấp hối, thần sắc càng ngày càng cận kề đến cái chết, sắc mặt cũng xanh trắng đáng sợ, rốt cuộc, cô nhìn thấy Khương Vi thống khổ co quắp, nuốt một hơi cuối cùng rồi tắt thở.

Lúc này Khương Sam mới thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Đôi mắt đã nhắm không chống đỡ được, chen chúc cùng với đó là nước mắt, rốt cuộc theo khóe mắt chậm rãi chảy ra.

Cả đời của cô a, cả đời của cô. . . Cô hận, cô hận đến cả đời, hận đến phát cuồng.

Rốt cuộc có thể kết thúc.

Cô mệt mỏi như vậy, mệt mỏi chống giữ lâu như vậy, rốt cuộc đã có thể kết thúc.

Roi vào hắc ám. Trong nháy mắt, Khương Sam phảng phất lại nghe được tiếng ba ba sang sảng cười to, nói câu nói kia.

"Tiểu giang sơn của ta u, vụn vặt như nhận mùa, con là nữ hài tử đẹp nhất mà ba ba thấy qua nha."

Ba ba. . .

Xin lỗi, giang sơn của người, rốt cuộc vẫn không thể nào như người kỳ vọng, vẫn buông xuôi, cô không chịu nổi, quả thực là không chịu nổi, tha thứ cô yếu đuối vô năng, cô quả thực là quá mệt mỏi a. . .

Nếu như hết thảy có thể làm lại lần nữa, cô tất cả đem nợ máu phải trả bằng máu, sẽ không có cái gọi là phong cách quý phái, sẽ không có cái gì thư hương*, cái gì môn đệ, cái gì cố hữu* kiều ngạo, cô tất cả sẽ không từ thủ đoạn đoạt lại những gì thuộc về mình, cũng sẽ đem tất cả thứ thuộc về kẻ thù đoạt về.

(Thư hương* : nhà dòng dõi có truyền thống học tập)

(Cố hữu* : bạn cũ)

Chẳng sợ máu chảy thành sông, cô muốn cho bọn họ phải sống không bằng chết!

*****Phân cách tuyến*****

"Đứng dậy! Giả hôn mê cũng không hữu dụng, cô đứng ngay ngắn cho tôi!"

Cánh tay đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, tiếp đó, thân mình lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo lên, ánh mặt trời chói mắt chen chúc, hội tụ lại trong con mắt đang khép một nửa của Khương Sam, trong mắt cô một mảnh nở hoa, ngay sau đó lại lao đảo bị người kéo ra ngoài!

"Cô tập luyện quân tư*, mới đứng được có mấy phút, cô liền cho tôi thấy một bộ dạng này! Đây là quân doanh, không phải cô cứ mồm mép bịp người như lúc ở nhà là thoát được, dạy nhiều như vậy, tôi vẫn chưa thấy qua nữ hài tử nào được nuông chiều từ bé giống như cô vậy, hôm nay nhất định muốn trị tội xấu này của cô mới được. Hừ!"

(Quân tư*:Nghĩa ở đây là một hình thức tập luyện trong quân đội)

Lấy lại tinh thần, trước mắt cô chính là cả một mảng cỏ màu xanh, ngay phía trước là một người nam nhân, với bộ mặt hung thần ác sát đang nổi giận đùng đùng nhìn cô, nam nhân tuổi trẻ nhìn mặt rất quen, ánh mắt kia như đao, như là hận không thể tại chỗ làm thịt cô vậy!

Khương Sam sợ hãi cả kinh, chống đỡ trong đầu một mảnh hỗn loạn, trở mắt nhìn hết thầy mọi vật trước mắt.

Hai chân của cô có chút phát run, lại rõ ràng chính là kiên định đạp trên nền đất mềm mại, trong thân mình phảng phất phải sử dụng hết khí lực, nhìn hình dáng nhỏ bé trong đôi mắt người nam nhân kia, mặc dù chính mình có chút chật vật, nhưng chính là một bóng dáng tinh tế thon gầy, duyên dáng yêu kiều.

Cách đó không xa, hàng ngũ quân hàm chỉnh tề, từng âm thanh gào thét truyền đến, thanh âm leng keng lại hữu lực, đúng là giờ phút này mặt trời gay gắt, nướng Khương Sam đến nỗi toàn thân máu bốc lên não, mặt đỏ bừng.

Đây là. . . Đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sau đó, mọi người đều giải tán.

Duy chỉ có Khương Sam bị phạt, phải chạy 10 vòng quanh sân thể dục, chạy xong mới được thả về.

Thời gian cơm chiều chỉ có bốn mươi phút, Khương Sam chạy bộ xong, thời gian tắm cũng không có, lại bắt đầu buổi tối phải tập hợp.

Sau đó chính là điểm danh, tập thể sắp xếp thành đội hình, sau đó là đi nghe tin tức, tự học buổi tối, họp tuyên truyền, giảng giải văn hóa chính trị học tập, mãi cho đến chín giờ rưỡi mới kết thúc tất cả các hoạt động rồi về để điểm danh.

"Mọi người có thời gian là 30 phút để rửa mặt và chỉnh lý nội vụ*", đúng mười giờ tắt đèn, giải tán!" Sau khi huấn luyện viên vừa kêu xong một tiếng "giải tán", các nữ sinh một môi thấp giọng hoan hô một tiếng, rồi nhanh chóng tản ra, hướng tới phòng ngủ của mỗi người chạy đi.

(Nội vụ*: Có nhiều nghĩa khác nhau, ở đây là chỉ công việc hằng ngày trong sinh hoạt tập thể, như làm giường, quét dọn, xếp đặt quần áo, v.v)

Trường đại T là một sở học viện quân sự, sau này hưởng ứng lời quốc gia kêu gọi thực hành tập huấn quân sự, liền mở ra một giáo khu, an trí này có cũng được mà không có cũng không sao, có thầy giáo dạy quân sự chuyên nghiệp cho các học sinh, lại phải học các kiến thức cơ bản như các trường đại học khác, cho nên coi như là thuộc một nửa trường đại học, một nửa trường quân sự.

Khương Sam không tin, công trình xây nên chỉ đơn giản với mục đích tập huấn quân sự cùng kết hợp với học tập kiến thức phổ thông, trọng điểm không phải là chuyên nghiệp hay không. Cái chính là, nói trắng ra một chút, trường học được bài trí như vậy, bất quá cũng là vì ôn tiền mà thôi.

Năm đó, Khương Sam thi đại học, phiếu đăng ký bị cô cô Khương Mật động tay chân, lập tức từ trường đại học dạy võ đạo quốc tế nổi tiếng đứng đầu, biến thành trường học võ đạo bán (nửa) quân sự. Hoàn toàn không dính líu gì đến trường đại học quốc tế đứng đầu, cho nên cô phản kháng hồi lâu.

Đáng tiếc, chính là người giám hộ cô là Khương Mật nhân lúc cô đang dẫn đồ giặt gao, không để ý cô giầy giữa phản đối, trực tiếp đem cô đóng gói đưa vào cái cơ sở này với tấm biển treo ba chữ hiển hách "Học viện quân sự đại T", kì thực chính là một cái hữu danh vô thực, cái gọi là nửa quân sự hóa giáo học.

(ừm cái này cũng có thể hiểu là trường quân sự này cũng như các trường đại học khác, cũng có nhiều chuyên ngành, cái khác chính là vừa học chuyên ngành, vừa tập quân sự luôn....theo ta là hiểu như thế còn nàng nào có cách hiểu khác cũng đc)

Nếu như Khương Sam nhớ không sai, hiện tại chính là tân sinh viên đại học đang trong thời gian tập huấn của ngày thứ ba, tâm tình cô không được tốt, lần nữa giả hôn mê, kết quả đang giả hôn mê thì bị kiểm tra đến, huấn luyện viên đích thực đối với cô không thể nhìn được nữa, mới xuống tay độc ác là phạt cô.

Thân thể cực độ mệt mỏi, tinh thần cô lại là cực độ phấn khởi.

Trong bóng đêm, Khương Sam hướng tới ván giường tối đen, đưa hai tay của mình ra.

Cửa ký túc xá được một chút ánh sáng le lói ở hành lang chiếu tới đây, có thể thấy rõ ràng đây là một đôi tay thon dài tinh tế, xinh đẹp của một người con gái còn trẻ tuổi, mười ngón trắng nõn nhỏ gầy, móng tay màu hồng nhạt êm dịu khả ái, được tu sửa ngay ngắn, gọn gàng, sạch sẽ.

Đây là một đôi tay thuộc về một người con gái đương tuổi thanh xuân a, không có bởi vì kích thích tổ quá độ mà sưng lên mấp mạp, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy ghê tởm, cũng không có chi chít những lỗ kim còn có máu ứ đọng, thế thảm làm người ta không nhìn.

Trong lòng Khương Sam rốt cục cũng truyền đến một trận không thể tự chủ được, cả người run rẩy, đó là một loại phức tạp, một loại sung sướng, lại pha một chút là thống khổ cùng tê dại.

Cô thể nhưng trở lại, cô thể nhưng lại có thể quay trở lại, trở về một năm kia, mơ ước của cô vừa mới bị rụi tắt, trở về cái thời điểm, khi mọi thứ hết thảy còn chưa có xảy ra đến long trời lở đất, rơi vào cảnh còn người mất, trở về cái thời trẻ tuổi mà cô cho rằng chính mình từ thiên đường lọt vào địa ngục, rốt cuộc vô pháp xoay người, thống khổ một năm kia, tất cả bây giờ đều đã thay đổi, khi cô đã được sống lại, để cô có thể thay đổi lại tất cả.

Cô vẫn còn nhớ, một năm này, cha cô vừa bởi vì ngoài ý muốn mà thân vẫn*, cô còn chưa có từ bi thương phục hồi lại, liền nhận được lời phỏng vấn thông tri của học viện múa ba-le của hoàng gia Anh quốc.

(thân vẫn*: người chết)

Học viện múa ba-le của hoàng gia Anh quốc là trường dạy múa ba-le cho nữ sinh, sở hữu những nữ học sinh xuất sắc nhất, là mộng tưởng của bất cứ cô gái yêu múa nào. Khương Sam lúc ấy liền thu hồi sự bi thương, gấp rút thời gian huấn luyện, kết quả chính là đêm trước đó lại đuổi phò giáo sư Anh quốc đi, cô bị chính cô cô Khương Mật của mình rút cùi dưới đáy nôi.

Cái này, thủy chung chính là tai họa trong nhà cô, cô có ba ba làm chỗ dựa liền như cá gặp nước, không gặp phải sóng gió gì, cho nên khi cha cô vừa mới mất, cô cô cũng không chút nào do dự xuống tay, hủy đi chính mình, lưu lại độc nữ của bà ta.

Khi Khương Sam kết thúc cả một đợt tập huấn quân sự, thời điểm về đến nhà, Khương Vi đã từ Anh quốc phỏng vấn trở về.

Khương Vi mang theo thư thông báo nhập học nói với cô, ước mơ của ả là được vào học viện múa ba-le hoàng gia Anh quốc bây giờ đã được thực hiện, lại ngay tại trước mặt cô bày ra bộ mặt ảo não nói về sau sẽ không thể lại bởi cô luyện vũ.

"Chị họ, chị học trường học chuyên nghiệp, như vậy về sau nhất định là không có thời gian lại đi khiêu vũ đi, thật là đáng tiếc, em thật thích cùng chị học vũ đạo hằng ngày đâu. Em cũng không nghĩ tới, thể nhưng thật sự được trúng tuyển, vốn chỉ là ôm tâm tính muốn thử một lần, không nghĩ tới lại được giám khảo lão sư liếc mắt nhìn trúng, chị họ ưu tú như vậy, không nghĩ tới cuối cùng là em lại có được cơ hội như vậy."

Khi đó Khương Vi là như vậy, chúc mừng cô ngay trước mặt mọi người.

Quá khứ Khương Sam, đối với vũ đạo có sự nhiệt tình cùng yêu thương đến một loại trình độ si mê.

Cô lần đầu tiên trong đời, triệt để không quản cái gì phong độ, cái gì khiêm nhượng, đối với bộ mặt đối trá lại đắc ý của Khương Vi, hung hăng quăng ả một bạt tai!

Sau đó, liền rơi xuống cái danh hiệu nói là cô ghen tị biểu muội, chính mình không được, thấy người khác tốt hơn liền ghen tị, đánh người, từ đó cô có cái thanh danh là ác độc.

Mà chờ cô vừa từ bộ đội học ra, liền liều mạng dựa vào cố gắng của mình một lần nữa đứng ở trên vũ đài, thì lúc đó Khương Vi đã nổi tiếng trong giới truyền thông, được công nhận là một vị nữ vương Ballet.

Nhưng cô cuối cùng so Khương Vi chính là cường hơn, ngay tại lúc Khương Vi vênh vào tự đắc, thời điểm xuân phong đắc ý, Khương Sam lại lần nữa nhận được giải thưởng mà Khương Vi tha thiết ước mơ, chính là danh hiệu vũ đạo cao nhất "Cành oliu vàng" (hự cái này ta chém à nha. Chẳng hiểu tự nhiên bà t/g lòi cành oliu vào làm chi? Cho nên ta đoán chắc là cành oliu là giải thưởng...

Kỳ thật, thời điểm khai giảng Khương Sam trốn quân huấn.

Một là đối với cái loại vận mệnh cô không thể phản kháng này, cuối cùng chính là muốn vô thanh chống cự, thứ hai cũng đích thực là cơ thể mình không tốt, sợ gặp biến đổi lớn, tại thời điểm trước khi nhập học, Khương Sam từng bệnh nặng một trận, thân mình vẫn luôn có chút hư nhược.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Kiếp trước, cô cũng đã bị Trương huấn luyện viên chinh cho không nhẹ, sau này bất chấp tất cả, chạy quanh sân thể dục đến sức cùng lực kiệt, sau đó thừa dịp cả người đầy mồ hôi, tắm mát nửa giờ bằng nước lạnh, cuối cùng thành công phát sốt cao, được Trương huấn luyện viên xin phép. Sau đó, huấn luyện quân ngược lại đều được miễn, chẳng qua bệnh tình của cô thường xuyên lặp lại, cơ thể hư nhược, vượt qua một tháng huấn luyện mà thừa sống thiếu chết.

Đương nhiên, cô cũng bị Bạch Kỳ giáo huấn suốt một tháng, bức uống một tháng canh gà.

Bạch Kỳ tự tay làm

Khương Sam nhớ rõ, thời điểm nữ nhân ở cử cũng chỉ uống canh gà mái để tẩy bỏ, chú ý bảo trì dáng người, cô lại cực kỳ chán ghét mấy cái loại canh đầy mỡ gì đó .

Có ai chắc canh đó là Bạch Kỳ tự mình làm a? Hắn luôn luôn đối với cô lạnh nhạt, hẳn khi nào lại có thể săn sóc với cô như vậy, cho nên lúc đó cho dù là độc được cô cũng vui vẻ chịu đựng a.

Phượng Bắc tháng 9, thái dương như trước gay gắt, nhất là thời điểm hai giờ đồng hồ tà hữu*, hiện tại, trên sân thể dục vành nón căn bản ngăn không được bao nhiêu ánh nắng, ánh nắng dừng lại ở trên mặt có chút đau rất.

(Tà hữu* : bên trái. bên phải)

"Ngồi xổm xuống!"

Trương huấn luyện viên ra lệnh một tiếng, cả lớp, mười tám vị nữ sinh kỷ luật nghiêm minh chỉnh tề ngồi xổm xuống, chỉ có Khương Sam đứng ở bên cạnh động tác hơi chậm hơi một bước, lại đứng giữa một hàng nữ sinh đã ngồi yên vị, trông có vẻ không hề che giấu, thật bất mắt.

Trương huấn luyện viên liếc mắt cảnh cáo, trừng mắt nhìn cô một cái.

Khương Sam cũng không có biện pháp, thân thể cô có chút hư nhược, com lại không thể nào nuốt trôi, huyết áp có chút tụt hơn một chút.

"Chân phải sau lui nửa bước, mông ngồi tại chân phải đuối kịp, đầu gối không được , hai tay tự nhiên đặt tại trên đầu gối, thân trên bảo trì thẳng." (là kiểu động tác gì a???)

Trương huấn luyện viên nhìn qua một đám người, nhìn mấy nữ sinh đệ tử non nớt, trên khuôn mặt ai cũng là mồ hôi không ngừng hướng xuống cọ rửa, các nữ sinh được huấn luyện viên đề ý lại càng không dám nhàn hạ, cắn răng chịu đựng phần chân khôn đốn.

Duy trì không đến năm phút, liền có nữ sinh thân thể bắt đầu không tự chủ được lung lay đứng lên, Khương Sam đang đưa đặc biệt nghiêm trọng, chung quanh động, chân run, giống như không được bình thường.

Trương huấn luyện viên quả thực là nhìn không được, gầm lên: "Khương Sam! Cô xảy ra chuyện gì!"

Khương Sam: "Bảo cáo, tê chân!"

Trương huấn luyện viên thần sắc vui vẻ, chờ Khương Sam, "Khương Sam bước ra khỏi hàng!"

"Là."

Vì thế không hề ngoài ý muốn, Khương Sam lại bị phạt .

Hai khối gạch đỏ song song, Khương Sam chỉ có thể để nửa bàn chân tại khối gạch đứng lên, phần sau cái bàn chân lơ lửng, luyện quân tư.

"Không phải tê chân sao? Vậy thì cho cô tìm cái có thể buông lỏng tư thế, đứng ngay ngắn! Nửa giờ, rút xuống phạt nặng hơn, gấp đôi thời gian, rút xuống nửa thời gian gấp bội, theo thứ tự chồng thêm "

Trương huấn luyện viên tươi cười, phá lệ săn sóc, nói ra lại toàn những lời không chút nhân từ.

Khương Sam chân run, miệng mím thật chặt, lạnh lùng nhìn bóng dáng Trương huấn luyện viên.

Bên cạnh là một nam sinh, tay cầm giấy khám sức khỏe của bác sĩ, hẳn là do Trương huấn luyện viên phái tới nhìn cô, nam sinh ngồi tại dưới bóng cây đồng tình nhìn Khương Sam.

Chân của hắn thời điểm lúc nhập trường ngã bị gãy, mỗi ngày không cần tham gia huấn luyện, nhưng cũng không thể ngồi tại trong ký túc xá, mỗi ngày đi theo cùng đội người cùng tiến cùng đi, người khác huấn luyện hắn ở ngay bên cạnh ngồi nhìn.

"không chống được, cũng đừng thật rút xuống, thêm nửa giờ thời gian, cô nếu là từ trên rút xuống dưới đến vài lần, thời gian gấp bội phải đứng đó, đoán chừng cô phải đứng trên cục đá hết một đời."

Khương Sam không để ý tới hắn sung sướng khi người gặp họa, lực chú ý của cô đều buộc chặt trên hai chân, nín thở liễm khí, cực lực làm cho mình xem nhẹ cường độ huấn luyện cao này cùng với sự đau nhức của cơ bắp.

Trường kỳ luyện vũ, cho nên cô dương tính tình bình thản rất tốt, hơn nữa kiếp trước vốn là cô có trải qua phương diện huấn luyện dạng này, đừng nói nửa giờ, tại thời điểm thân thể cô tốt nhất, có thể đứng một ngày trên đá đều không có vấn đề gì, chỉ là hiện tại, thân thể cô không tốt, thứ hai, vừa trùng sinh thân thể cũng còn chưa có trải qua qua lượng vận động lớn như vậy, nhất thời chuyển hóa không được.

Ngồi tại dưới bóng cây, nam sinh cứ như vậy nhìn Khương Sam, thấy hiém lạ, rõ ràng là một tiểu nữ sinh yếu ớt, rõ ràng là bộ dáng lung lay sắp đổ, nhưng là, dường như chỉ ngay sau đó liền muốn ngã xuống, có tình ngay tại thời điểm tâm lý người ta đang treo cao, lại có thể lần nữa đem thân mình đứng thẳng, nhìn thấy được nam sinh kia căng thẳng lo lắng, dường như người đứng trên tảng đá không phải Khương Sam mà là mình vậy, cô buồn cười không thôi.

Bị phái lại đây làm một cái nhiệm vụ ở khu đại đội, ban huấn luyện viên chỉ định Bạch Kỳ, hẳn chính là ở phía sau nhìn Khương Sam.

Mặc một thân quân phục trải qua năm tháng đã bị mài mòn, đai lưng vừa khít, đem eo nhỏ của cô siết chặt, nhỏ nhắn, cảm giác không đầy một nắm đã chặt, rõ ràng là một thân quân áo thô, mặc ở trên người của cô lại tỏa ra một dáng người nhỏ nhắn, yếu điệu, mềm mại không thô chút nào.

Khương Sam là người ngăn nắp lại xinh đẹp, mỗi thời mỗi khắc đều ăn diện. Nhưng là ngay sau đó, cô luôn đi trên thảm đỏ, cô kiêu ngạo hồn nhiên, lại yêu làm nũng, trừ bỏ luyện vũ, ngoài ra cũng không chịu ăn một điểm khổ nào, làn da bốn mùa trắng nõn, luôn luôn coi bên ngoài đã chết vì suốt đời cừu địch.

Bởi vậy, thẳng đến khi Bạch Kỳ đi đến, cách cô chỉ có một bước, đứng nhìn cô thì thấy không thể tin được trước mắt mình, cái thân hình nhỏ nhắn đã bắt đầu run run rẩy rẩy kia, hiện tại còn cần rặng kiên trì đứng trên hai khối gạch đỏ đó, luyện quân tư, một gương mặt cười phơi nắng hơi sạm đi, hai má mềm mại đỏ bừng, tóc ngắn một sợi, lại một sợi dán trên gương mặt trông đáng về hết sức chặt vật, kia chính là Khương Sam mà hẳn biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Khương Sam?"

Thời điểm thanh âm quen thuộc đến cực điểm từ bên cạnh truyền đến, thân mình Khương Sam mạnh mẽ lung lay một chút.

Ngồi tại dưới bóng cây, nam sinh tim nhảy lên đến tận cổ họng, không tự chủ được hút một ngụm khí lạnh, móng vừa nhấc, lo lắng động tác của Khương Sam, nửa người trên của cô đã muốn lung lay sắp ngã.

Một giây sau, khối gạch đã muốn từ trên tay Khương Sam rơi xuống, thần kỳ là, cô lại lần nữa ổn định thân hình, nam sinh tâm treo cao lại hạ xuống, ánh mắt khiến trách nhìn về phía cách đó không xa, chính là đầu sỏ gây nên, Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn nam sinh một cái, nam sinh rụt cổ, thành thật đem tầm mắt thu về. (chết cười mới anh này....

Như vậy, đối với mình, Khương Sam trước giờ đều yêu cầu khắc nghiệt là phải mỹ lệ, kiêu ngạo. Cô cao ngạo phảng phất như là ngẩng đầu ưỡn ngực như một tiểu thiên nga, đầu lúc nào cũng được nâng được cao nhất, bởi vậy thời điểm té nhào, tự nhiên cũng là ngã ác liệt, đáng thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Khương Vi vĩnh viễn đều biết, cô đề ý nhất là cái gì, về sau, chính ả đã đoạt đi tất cả những điều tốt đẹp nhất của cô, cuối cùng còn hủy đi tất cả sự tự tôn cùng kiêu ngạo của cô, làm cho cuộc sống của cô thành một loại tư thái hết sức hèn mọn.

Đây quả thực so với lấy mạng của cô, còn muốn đáng sợ hơn, nếu như không phải bởi vì cừu hận thấu xương, Khương Sam không biết, mình đến cùng, làm sao mới có thể chống đỡ được lâu đến như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Khương Sam nhìn mình qua tấm gương trong ký túc xá, ngón tay chậm rãi xoa hai má, nhéo nhéo vài cái.

Chính là một gương mặt nhỏ nhắn, có điều bị phơi dưới ánh mặt trời gay gắt cho nên làn da hơi thô ráp, Khương Sam ở trên mặt mình nhéo một cái, trên bàn chính là xà phòng, khăn lông, cùng Đại Bảo.(chắc là một loại mỹ phẩm)

Trường học quý quai này, chính là cáo đội lột cừu mà, cái gì mà trường học uy tín chất lượng tốt thu hút nhiều học sinh đến đây học, chính là hoàn toàn bất đồng với các trường đại học chính quy khác, thời điểm tập quân huấn lúc nào cũng cực kỳ nghiêm khắc, toàn chiếu theo điều lệ chế độ quân đội mà tập huấn.

Khương Sam nhìn đến mấy sản phẩm dưỡng da đơn sơ, cùng với một xếp kem dưỡng da mặt, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền quên mất cả dự vọng muốn ăn cơm.

Cô một bước tiến vào cổng trường đại học, trừ bỏ năm thứ nhất, tiền học phí cùng 2000 đồng tiền phí sinh hoạt ở bên ngoài, Khương Mật đem toàn bộ phí sinh hoạt sau này của cô đều chặt đứt. Khương Mật nói thật dễ nghe, Khương Sam lại biết cô cô đúng là không có tiền, không lâu sau, Khương Mật liền sẽ đem tất cả di sản của cha bán đi, đem toàn bộ tiền đó dùng để đầu tư cho Khương Vi.

Quy tắc ngầm khắp nơi đều tồn tại, nói thẳng thắn, người ngu so với cô còn biết, lấy tư chất của Khương Vi, liên tiếp qua 10 năm, cô ta cũng đừng nghĩ, chân chính dựa vào thực lực của chính mình, thời điểm tại vòng phỏng vấn được trường học kia chọn trúng.

Phí sinh hoạt của Khương Sam túng quẫn, không có tiền để mua mấy cái sản phẩm dưỡng da, hơn nữa, nơi này trong ký túc xá cũng không cho để thứ gì đó dư thừa.

Kiếp trước, là cô ủy thác Bạch Kỳ, đem sản phẩm dưỡng da của mình, toàn bộ cầm tới đặt ở trong ký túc xá của hân.

Bạch Kỳ là nghiên cứu sinh* ở trường đại T, hân ở tại trường học, ở khu ký túc riêng biệt, chính là hân có một căn phòng độc lập, Khương Sam thường nhân lúc huấn luyện, vụng trộm đi qua, bất luận là mệt hay khô hơn nữa, cô cũng đều dùng khí lực cuối cùng của mình, kiên trì bên bị đến chỗ ở của Bạch Kỳ, hoàn thành một trình tự cuối cùng trong ngày của mình.

(Nghiên cứu sinh* : là tên gọi của người đang theo học những khóa trình nghiên cứu khoa học mà kết quả cuối cùng là luận án tiến sĩ được bảo vệ thành công ở cấp nhà nước)

Cho dù là mùa đông, là sớm tinh mơ, dù cô khốn đốn vì lạnh thì Khương Sam đều không có buông tha hành vi chạy qua chỗ ký túc xá của Bạch Kỳ của mình, cô vốn là yêu cái đẹp như mạng, huống chi nơi đó còn có Bạch Kỳ.

Khương Sam nhìn mình trong gương, xé xong lớp thuốc hoa trên mặt của mình, chính là một làn da thiếu nữ hơi hồng hồng, chịu đựng khó chịu, nặn ra chút Đại Bảo trên gương mặt vẽ loạn một hồi.

Mới có vài ngày, không có kem chống nắng, không có nhũ để chữa trị, cô hiện tại đã luân phiên nhau phơi da đến sạm đi rồi. Giải khai nút thắt áo ngực, làn da của bộ ngực vẫn như trước, nhẵn nhụi cùng trắng nõn, lại căng chặt mềm mại, phảng phất vừa chạm vào liền sẽ chảy ra nước vậy.

Vì thế, nhìn chính mình trong gương càng giống là mạng theo cái khăn trùm đầu kéo dài xuống đến cổ.

Khương Sam biết, đời này cho dù làn da của mình bị phơi đến thô ráp, cô cũng sẽ không chạy tới ký túc xá của Bạch Kỳ.

"Đều đã thôi kèn hiệu đến nửa ngày tập hợp, cô hiện tại còn làm cái gì!"

Tiếng trống giân dữ khắc nghiệt vang lên, cùng với đó là một đại lực đẩy cánh cửa, Khương Sam còi ra nút thắt áo ngực mới đến một nửa, trước ngực là một mảng lớn da thịt trắng nõn, mềm mại bại lộ trong không khí, thậm chí còn thấp thoáng nhìn thấy nhũ tiem hồng hồng.

Trương huấn luyện viên cứ như vậy, chưa kịp cho cô ăn thuốc súng đã đứng sững ngay tại chỗ.

Trên mặt Trương huấn luyện viên đang hung thần ác sát giống như là bị ấn nút tạm dừng, đứng im lại tại chỗ, ngay sau đó trong nháy mắt cửa bị hung hăng bị đóng chặt, kêu cái "rầm", rõ ràng còn có thể nhìn thấy, trên mặt trung đội trưởng Trương của chúng ta là một mảnh hồng hồng.

Khương Sam nhìn cửa phòng ngủ đã được đóng chặt, lại quay sang tiếp tục, không nhanh không chậm cài tốt nút thắt.

Tiếp theo, tuy vẫn lấy Khương Sam làm điển hình để giết gà dọa khỉ. Nhưng Trương huấn luyện viên, cả một buổi chiều đều không dám nhìn cô.

Buổi chiều huấn luyện đến một nửa, Khương Sam bị chính trị viên phái người kêu lên phòng làm việc, nói có người trong nhà đến thăm cô.

Lúc sửa lại những động tác của các học viên khác, Trương huấn luyện viên lơ đãng liếc mắt nhìn Khương Sam, chính là nhìn thấy cái một bóng dáng nhỏ nhắn này, ở trong mắt hân, thân thể cùng tố chất của cô kém đến mức tận cùng.

Đột nhiên một bóng học sinh che lấp tầm nhìn của hân, hân bỗng nhìn thấy một đôi mắt ánh lên sự lãnh lệ, không phù hợp với tuổi của cô làm cho hân ngẩn ra.

"Làm sao vậy?"

Khương Sam lười biếng ngẩng đầu, không hiểu nhìn hân: "Báo cáo, huấn luyện viên hiện tại đang hỏi tôi chẳng?"

Trương huấn luyện viên giật nhẹ khóe miệng, hân quả nhiên là nhìn lầm rồi.

Bà Chu vừa thấy tôn nữ bảo bối của mình liền bắt đầu khóc, thân mình nhỏ gầy khóc lên khóc xuống, trên mặt là một đôi mắt sưng đỏ đến không chịu nổi, một bộ đáng khổ sở như là một giây sau liền khóc đến mức hôn mê.

"Sam Sam đáng thương của ta a, ô ô, như thế nào đã phơi thành cái dạng này, này mặt đều như mới lột da, có đau hay không?"

(bà già này...già giới đã man

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bà Chu một chút cũng không cảm thấy chính mình đã làm sai, còn đang không ngừng nức nở, lôi kéo Khương Sam, nói những câu tự cho là cực kỳ đúng đắn: "Con là do bà nội một tay nuôi lớn a, nội là thật sự buồn tiếc con a, nội chẳng lẽ sẽ hại con sao? Ta vì con làm hết thấy, cũng là vì tốt cho con a, con được nuông chiều như vậy, làm sao có thể cách xa được nội đây? Không có nội trông chừng, ăn không ngon mặc không đủ ấm, Sam Sam con như thế nào có thể tốt lên a!"

Danh nghĩa là tốt vì ai a, lấy một bộ mặt người bảo vệ, chính là chặt đứt đôi cánh của người khác, thật sự là bởi vì tự thấy tất cả điều mình làm đều tốt, là có thể làm như vậy, yên tâm thoải mái mà hủy đi hết thấy của người khác sao?

Lấy danh nghĩa vì yêu mà hủy diệt tiền đồ của cô, còn có phải hay không còn muốn cô thiện lương kêu một tiếng tạ ơn, cảm tạ ân đức, chính mình biểu đạt một chút vinh hạnh cùng cảm kích?

Khương Sam vĩnh viễn đều không thể lý giải hành vi của bà, bởi vì duyên cớ là cô không có mẹ, bà dạy cô cả đời phải khiêm nhường, phải có tư thái, quan trọng là phẩm chất đạo đức, mỗi tiếng nói, mỗi cử động của cô đều nhìn chăm chăm và yêu cầu rất khắc nghiệt, không muốn cô vượt Lôi Trì một bước. Lại cố tình, đối với Khương Vi dễ dàng tha thứ mọi chuyện, Khương Vi làm cái gì đều là đúng, Khương Vi muốn cái gì đều sẽ cho cô ta.

Chẳng lẽ vì Khương Vi từ nhỏ không có ba ba, bởi vì cô ta đáng thương lại là con gái của Khương Mật, tuổi còn trẻ liền ở góa, cho nên bà mới từ bị yếu đuối trong lòng, Khương Sam làm sao có thể yên tâm sống thoải mái, so với Khương Vi hạnh phúc hơn?

"Sam Sam, con là người có ba ba, con nhìn Tiểu Vi đáng thương a, con đem giày vũ đạo nhường cho nó đi."

"Sam Sam con làm chị, muốn hiểu lễ phép, quần áo xinh đẹp nên để em con chọn trước."

"Tiểu Vi thành tích không tốt lại trốn tại trong phòng khóc, Sam Sam con lần sau làm bài nên kém chút nữa, bằng không người khác đều sẽ nói em con, nó sẽ không chịu nổi."

"Sam Sam con không cần đi tham gia so tài, lão sư các con nói, chỉ còn lại một danh ngạch, Tiểu Vi là em của con, con liền nhường cho nó đi đi."

*****Phân cách tuyến*****

Nhường một chút lại nhường một chút, vĩnh viễn đều là nhường một bước, cô lui một bước, lui thêm bước nữa, dựa vào cái gì!

Khương Sam nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn là nhìn không được, đem tay mình từ trong tay bà rút ra, cùng một loạt tiếng cười thanh thúy, sau đó liền đành giọng lại, nói: "Cho nên nói thời điểm người của học viện vũ đạo lần nữa gọi điện thoại tới, các người liền đối với lão sư đề cử Khương Vi, cũng là vì tốt cho con sao?"

Bà Chu tiếng khóc dừng hẳn một hồi, có chút kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Khương Sam, cô làm sao lại biết? Bà nhìn nhìn cháu gái, trên mặt còn mang theo nụ cười, lại buông vài phần tâm: "Hải từ ngốc, Tiểu Vi tính tình độc lập, là đứa bé nói là có thể làm, vũ đạo của nó nhảy cũng tốt, con về sau còn có thể có được tiền đồ tốt, ta muốn Khương Vi đi thay con, vào học viện vũ đạo làm cho tiền đồ của nó rộng mở hơn chút, làm chị, con phải luôn luôn khiêm nhường một chút."

Chính là, không chút nào chột dạ ,trực tiếp thừa nhận .

Khương Sam biểu hiện trên mặt không biến, giọng điệu thậm chí còn càng ôn hòa hơn: "Nói như vậy, ngài cũng là biết được học viện vũ đạo hoàng gia phỏng vấn mời là cái cơ hội tốt đi?"

Bà Chu trong lòng vui lên, bà đương nhiên biết, bà lại không ngốc, lúc này bà đã thu tiếng khóc, chà xát hốc mắt già cỗi, bất đắc dĩ nói: "Con lại bắt đầu so đo hơn thiệt, Sam Sam, kia không phải người khác, đây chính là em họ con a, ai vào học viện vũ đạo còn không phải như nhau? Nếu là năng lực cường, vô luận ở nơi nào đều có thể tạo ra một khoảng trời, con là người làm chị, nhường một chút lại có thể như thế nào đây? Hơn nữa. . ."

"Đủ."

Khương Sam thanh âm cắt đứt lời của bà Chu, khẽ cười nói: "Con là chị nó, không phải là của nô lệ của nó. Trước giờ, đều không có nghĩa vụ vĩnh viễn không câu nào oán giận dâng lên tất cả của con, muốn để nó nghĩ vô điều kiện sùng nó a, chẳng sợ các người muốn đem tâm can mình, hết thấy móc ra quỳ bái, chấp tay dâng lên cho nó đều cùng con không có quan hệ, đồ của con chính là của con, không phải là của nó, cho nó cầm đi cũng không phải là của nó, muốn, liền chính mình dựa vào năng lực mà đi lấy, nếu không muốn thì có thể sử dụng thủ đoạn mà đến lấy, những kẻ tiểu nhân kia cũng không sợ giàm tuổi thọ đi."

Trên mặt Khương Sam thần sắc rất là dịu ngoan, rõ ràng toàn là giọng điệu tâm thương nhất, lời nói ra lại nhắm thẳng vào lòng người mà oanh tạc.

Như vậy, giống như cô bình thường đã thay đổi.

Bà Chu tròn mắt há hốc mồm nhìn Khương Sam, cô rõ ràng hiện tại đang cười, nhưng trong ánh mắt đen đặc lại như là bị một tầng sương mù âm u che khuất, thời điểm nói xong câu nói kia, lại làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run, không dám nhìn lại.

Trong ấn tượng của bà, Khương Sam chưa từng như vậy, làm cho người ta nhìn không rõ tâm tư, giọng điệu từng lời nói của cô, trước giờ đều là chậm rãi nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa, lời nói giống y ba ba của cô, cái gì gọi là phong độ gì đó.

Bà không đọc qua sách, nếu không phải là năm đó người Khương gia chạy nạn đến thôn bọn họ, bà cũng không có cơ hội giả cho người đọc sách, đặc biệt nghe nói tổ tiên Khương gia còn làm qua đại quan, chính là dòng dõi thư hương thế gia.

Bà tuy rằng trong vài thập niên nghe lão già nói qua, nửa hiểu nửa không, cũng biết chút đạo lý, nhưng chính thống gì đó, lại lý giải không được bao nhiêu, chỉ biết con trai chỉ bảo cháu gái phải biết nghe lời, chính là chăm sóc mình cùng con gái rất tốt, cho nên trong lòng cũng vui như mở cờ.

Bà ở trong lòng cảm thấy cháu ngoại đáng thương chút, cho nên thiên vị hơn một chút, bình thường cũng không cho con trai nhúng tay quản giáo, chỉ một mặt sùng nịch.

Khương Vi từ nhỏ là chính là cháu gái tri kỷ, nói ngọt người lại xinh đẹp, càng khiến bà đau đến tận xương tủy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Bà tuy rằng cũng đau Khương Sam, nhưng Khương Sam trong mười mấy năm đều ở nhà đều nhường nhịn quen, thứ hai lại không phải là người thích tranh đoạt, tính tình mềm mại, dần dà bà cũng đã có thói quen tính tình cô như vậy, bởi vậy, lúc này Khương Sam dùng cái dạng này để nói chuyện, bà cực kỳ không thích ứng kịp, cô làm sao có thể dùng thái độ như vậy đối với bà đâu?

Huống chi cô làm sao có thể nói như vậy? Cái gì gọi là sử dụng thủ đoạn, người không sợ giàm thọ? Biện pháp này chính là Khương Mật nghĩ ra, bà lại là một người mê tín, con gái của mình một đời đã đủ thê thảm, bà mỗi ngày ngóng trông nó có thể từng ngày từng ngày tốt lên, Khương Sam làm sao có thể nói nó sẽ bị giàm thọ đây?

"Còn không nhanh thu hồi lời nói hỗn láo kia! Cái gì giàm thọ với không giàm thọ, về sau ta không cho phép con lại nói những lời như thế! Ba ba con không dạy qua con sao, 'Khổng Dung nhượng lễ' câu chuyện ta từ nhỏ luôn bên tai con nhắc nhở, muốn khiêm nhượng, muốn. . ."

(Khổng Dung nhượng lễ* :Khổng Dung 4 tuổi đã biết nhượng lễ. Hai câu này trong sách Tam Tự Kinh đã nói đến Khổng Dung sinh ra cuối đời Đông Hán là cháu đời thứ 20 của đức Khổng Tử. Ai muốn biết thêm chi tiết xin tra anh GG)

Khương Sam che giấu cực tốt, hòa hợp một con người đang cực kỳ phẫn nộ, chỉ hơi lóe lóe, trong đáy lòng, một điểm thâm tình cuối cùng cũng theo lời bà nói mà bay lên tận chân trời. Thương tâm hoàn toàn tiêu tan hầu như không còn, cô so với bà thì cao hơn nhiều, mặc một thân quần áo quân nhân bằng vải thô, càng lộ ra được vóc người yếu đuối, hao gầy, cô không nói một câu, nhưng ánh mắt vẫn đề ý, thẳng đến khi bà Chu triệt để bắt đầu hoảng loạn.

"Ba ba con lưu lại đi sản đâu hết rồi? Lại nói, hán đi gấp, rất nhiều văn kiện pháp luật liên quan con còn chưa có ký tên a, các người chuẩn bị thế nào?"

Bà cho rằng cô đã biết được những gì rồi, nhưng là giấu lại lại cảm thấy không phải, chuyện này là Khương Mật đem Khương Sam tiến bước, sau mới cùng bà thương lượng, hiện tại Khương Mật vừa mới nói là muốn làm, Khương Sam cả ngày ngồi ở trong trường học, thì có thể biết được cái gì?

"Người đưa nhỏ này, nói cái gì đấy, ba ba người hài cốt còn chưa có lạnh đâu, như thế nào liền nhớ, hỏi đến cái này."

Dù lời nói là đang chỉ trích, nhưng mà bà lại có chút chột dạ, ánh mắt đảo loạn, khăn trương đến nỗi các ngón tay đều quần quýt lại cùng một chỗ, như là hận không thể hiện tại có thể bỏ chạy thực mạng vậy.

Khương Sam nhìn bà, trong lòng càng thêm lạnh, đứng lên, thương tâm rút cuộc triệt để có thể cứng rắn buông xuống dưới.

Cô buông mi che lại thần sắc, trong cả hai thế giới, tới nay, những người này đều luôn luôn như vậy, ích kỷ không có thay đổi, vậy sau này, đừng trách cô tuyệt tình đi.

Cô đã từng nói qua, cho dù thuộc về các nàng, cô cũng sẽ đoạt về tay.

"Ba ba lưu lại gì đó còn lại, cô cô lại chặt đứt tất cả sinh hoạt phí của con, con là sợ chính là những kẻ không có mắt, đánh chủ ý lên di sản của ba ba, bà nội chẳng lẽ người thật sự không biết sao? Nếu truy cứu tới cùng, nếu như phát hiện trong di sản có người động tay động chân, đây chính là phải ngồi tù đấy."

Bà Chu nghe được hai chữ ngồi tù có chút hoảng hốt.

Người sống trên đời, có ai là không sợ ngồi tù đây?

Bà không hiểu thế sự, chuyện gì cũng hoàn toàn nghe theo lời nói của con gái, nó nói dựa vào di sản của anh trai, có thể một lần nữa tái giá gả cho một người có gia thế trong sạch, tương lai sẽ phụng dưỡng bà khi về già, Khương Vi cũng có thể thực hiện được mong muốn của mình là sang bên nước ngoài đi học vũ đạo.

Chương ngại duy nhất chính là cháu gái Khương Sam, con gái bà nói Khương Sam biết sẽ đi quấy rối, cho nên phải lừa nó!

Như vậy tất cả sẽ là chuyện tốt, tuy rằng lúc đó, trong nháy mắt bà có chút nghi hoặc, bởi vì nghĩ tới Khương Sam mà hơi do dự, nhưng bà không còn con trai, cũng không thể lại không còn con gái, mai sau lấy ai có thể phụng dưỡng bà, lúc đó, Khương Mật lừa nói với bà, bà là người không có văn hóa, suy nghĩ một lúc liền cao hứng đồng ý.

Khương Mật cũng không có nói cho bà là làm vậy sẽ phải ngồi tù a, sao lại có thể như vậy đâu?

Nhưng Khương Sam từ nhỏ đến lớn, trước giờ đều sẽ không nói dối, nó nếu sẽ nói như vậy khẳng định là có căn cứ.

Không được! Bà phải trở về tìm người hỏi thăm một chút, cũng không thể để hiện tại Khương Mật không biết tình huống gì, phạm phải sai lầm lớn!

Con gái rảo bói của bà a, một đời lang bạt đã đủ đáng thương, tuyệt đối không thể lại bị ngồi trong tù đi a!

"Người đũa nhỏ này, nói mê sáng cái gì, như thế nào một thời gian không thấy, như là bị yểm bùa a! Bất hiếu! Quả thực là bất hiếu!"

Bà sợ nếu tiếp tục ở chung, sẽ bị cháu gái nhìn ra được cái gì, ở cùng một chỗ với cháu gái như vậy, dường như là trong lòng mình có cái gì đều không qua được đôi mắt của cháu gái, tự dưng làm cho bà có chút không được tự nhiên.

Bà Chu tâm hoảng ý loạn, làm bộ dáng như giận dỗi, bỏ lại một cái bao nhỏ, cũng không đợi Khương Sam nói thêm cái gì nữa, đến đầu cũng không thèm quay lại, đi nhanh như bay thoát ra ngoài!

Như vậy, hoàn toàn không có thấy được, đôi mắt của Khương Sam nhìn theo bà ta bước đi mà tràn đầy lạnh lẽo.

Hiện tại, bước đi của bà ta chính là chạy như bay, cảm giác phía sau như là bị vật gì đó đáng sợ đuổi theo vậy.

Tâm Khương Sam trầm xuống, cô bất quá là thăm dò một chút, nhìn phản ứng của bà nội, Khương Mật đây là đã bắt đầu ra tay, bắt đầu động chạm di sản của ba ba đi. Bất quá cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất rồi, vốn tâm đã lạnh, thăm dò ra kết quả như thế, cũng không ngoài ý muốn.

Chỉ là hi vọng lời của cô có thể khiến bà nội kiêng kỵ chút ít. Khương Sam biết bà bị chính mình nhắc nhở, biết Khương Mật một khi bán đi di sản ba ba, có khả năng sẽ ngồi tù, lấy tính tình bà ta nhất định sẽ đối với con gái bảo bối của bà ngăn cản lại.

Nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản lại một thời gian.

Lấy năng lực Khương Mật cùng cái miệng lưỡi có thể dễ chết người không đền mạng của cô ta, phát huy ba tác lưỡi, cuối cùng khẳng định vẫn sẽ là nghĩ ra biện pháp thuyết phục bà.

Sản nghiệp Khương gia vẫn sẽ dựa theo nguyên bản, sẽ bị Khương Mật nghĩ mọi cách để bán đi, Khương Sam cần chính là thời cơ ngăn cản ngăn ngừa này, chỉ cần có thể khiến hành vi của Khương Mật bị cản lại, cô nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, đem đồ vật còn nguyên si trả về cho mình!

Bên người, song quyền* nắm thật chặt, Khương Sam cố gắng đè nén xuống tức giận, đưa tay cầm lên bao nhỏ mà bà nội để lại bên bồn hoa.

Chính là một xấp tiền.

(song quyền* : hai tay)

Chương 9

Khương Sam mặt không chút thay đổi cầm bao nhỏ lật lật, lại có bộ dáng như ai đang thiếu cô hai vạn đồng vậy, nói tới, kiếp trước lúc này bà nội cũng tới đây, bắt quả, khi đó Khương Sam được Bạch Kỳ cho hưởng đặc quyền, luôn luôn ở trong ký túc của hân nghi ngại, một lần kia bà đến cũng đích thực là đưa tiền.

Không nhiều, cho 300 đồng.

Bắt quả, từ trước đến nay bà đúng là có hơi túng quẫn, lại tiết kiệm, ba ba cho bà tiền, bà toàn bộ đều đưa cho Khương Mật.

300 đồng đối Khương Sam mà nói không là cái gì, nhưng đối với bà Chu mà nói cũng đã là một số tiền lớn trong tiêu dùng, khi đó Khương Sam còn khổ sở ôm bà khóc một trận, nhớ tới khi đó, biểu tình của bà chính là có chút kỳ quái.

Lại nhìn nhìn bao nhỏ trong tay, một xấp tiền thật dày, Khương Sam triệt để bị chọc đến tức cười.

Một là vì, mình đời trước quá ngu xuẩn, không biết nhìn người cho rõ ràng, còn cảm động để rơi nước mắt đầu, hai là vì bà nội đối với số tiền bự của ba ba cô không thể buông tha chuyện bán đi.

Khi ba ba cô còn sống, cho bà tiền, bà trợ cấp cho nữ nhi đáng thương của mình, ba ba cô qua đời, bà liền cầm di sản của ba ba mang đến chỗ của Khương Mật, trợ cấp cho tôn nữ của mình sao?

Sống lại một lần, cô nếu là thật sự lại mặc cho mấy kẻ tiểu nhân tính kế, khi dễ trèo lên trên đầu, cô hiện tại có thể đi chết rồi.

"Như thế nào còn đứng ở chỗ này?"

Thần sắc Khương Sam bất định, một vẻ chính là đang suy nghĩ, đột nhiên bị một giọng nam trầm thấp làm bùng tỉnh, nâng mắt nhìn lại, chính là thấy Bạch Kỳ đang đứng ở cách đó không xa, mặc một thân quân dụng rắn rì*, trên vai đeo huy hiệu một hai sao, đáng vẻ cao ngất.

(Rắn rì*: sắc sỡ, loang lổ, lẫn lộn, 1 kiểu quần áo trong quân đội nói riêng)

Ngày xưa, vừa thấy được hân nhất định là cô sẽ vui vẻ nhào tới.

Nhưng lần này, Khương Sam sắc mặt trong nháy mắt trầm hân xuống, nhiệt độ trong phòng như lạnh xuống.

Lần trước khi gặp mặt, cô cũng có phản ứng tương tự, khiến Bạch Kỳ nhìn không được mà sùng sốt, đang muốn hỏi, Khương Sam đã khôi phục sắc mặt như bình thường.

"Vừa rồi bà nội đến nhìn em, nói chuyện một hồi, anh đi đâu? Như thế nào còn ở trong này đi dạo?"

Thanh âm thiếu nữ buốt giá mà mềm mại, tâm tình hồ nghi của Bạch Kỳ theo đó mà lập tức tiêu tan hết toàn bộ, hân thu hồi sự khác thường trong lòng, tiến lên vài bước cách cô gần thêm một chút.

Như là đã hoàn toàn quên lần trước Khương Sam đối với hân là cỡ nào lạnh nhạt, Bạch Kỳ đối với lần trước, cô tại sao lại có thái độ như vậy, hân không hỏi một tiếng, nhưng thực chất tâm mắt dừng ở trên gò má hồng hồng của cô trầm tư vài giây.

"Em nhập học tới nay tôi còn chưa rút ra thời gian qua thăm em, gần đây thế nào, có mệt hay không?"

Khương Sam buông mi, không muốn cùng hân, đối diện hơi thấp đầu, nhìn qua nhìn lại cô như là đang có bộ dáng ngượng ngùng: "Cũng tạm tạm a, so với thời điểm luyện vũ gian khổ, mấy cái này cũng không coi là cái gì."

Bạch Kỳ không ngại Khương Sam luôn luôn ở trước mặt mình nũng nịu, không ngờ lần này cô sẽ nói như vậy, hân có chút kinh ngạc, cô có lần vận nấp bình một đến mức hai ngày đều muốn cùng hân than thở mất một lúc lâu, lần này quân huấn rõ rệt bị tội không nhẹ, cô lại từ lúc nhìn thấy hân liền chưa từng nói một câu oán giận nào.

Hơn nữa thái độ cũng không quá thân thiện, bộ dáng có chút lạnh nhạt, điều này làm cho Bạch Kỳ có chút không thoải mái, tâm mắt tìm kiếm rơi vào trên mặt Khương Sam, ý đồ muốn từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được cái gì.

"Buổi tối tôi dẫn em đi ăn cơm, muốn ăn cái gì?"

Bạch Kỳ thấp giọng hỏi, trong thanh âm, có vài phần nghe không quá rõ ràng là đang thương tiếc hay là gì, dừng một chút, tay liền hướng trên mặt

Khương Sam ý định vuốt vài cái.

Thân mình Khương Sam không tự chủ được cứng đờ, phảng phất chính là có một loại cảm giác cơ thể cô đang bị vô số con bọ ở trên người bò bò, thật ghê tởm, làm cho cô thiếu chút nữa nhịn không được mà quay người rời đi.

Khương Sam cố gắng hít một hơi khí lạnh, cự lực ổn định dự vọng muốn di chuyển thân mình của mình, mặt phảng phất như vừa lơ đãng, vừa khéo léo tránh ra khỏi bàn tay của Bạch Kỳ đang mon trón trên da mặt của mình.

Bị nàng trợn, tay Bạch Kỳ liền chạm vào không khí, đầu ngón tay chỉ quét qua da mặt mềm mại của Khương Sam một chút, sắc mặt Khương Sam có chút khó coi, Bạch Kỳ lần này càng thêm xác định, cảm xúc của Khương Sam có chỗ không thích hợp.

Hắn chỉ nghĩ, trong nhà cô chợt sinh biến, tới trường học về sau không còn người quen biết, hẳn lại bận cho nên không có tới nhìn cô, sợ là cô lại nháo giờ cái tiểu tính tình, tuy rằng có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn là thờ dài, rồi nói bằng thanh âm mềm mại.

"Như vậy, mang em ăn cơm xong, sau đó cùng tôi đi chỗ đó một chuyến đi, buổi tối tôi xin nghỉ cho em, em nghỉ một chút."

Đây chính là là ám chỉ Khương Sam có thể đi đến chỗ của hắn quang minh chính đại, ý tứ lười biếng chính là cô thậm chí có thể dùng cái đó một chút.

Cô đã lâu chưa chạm vào đồ trang điểm xa hoa, cho nên làn da hiện tại đã kém hơn trước, ý tứ của hắn là bây giờ cô có thể đến dùng một chút, sẽ không ai dị nghị.

Chuyện tốt như vậy, nếu là trước đây Khương Sam sợ là sớm nhảy chồm lên mà ôm lấy Bạch Kỳ, nhưng lúc này cô hiển nhiên là cười không nổi, nhìn trái nhìn phải mà nói lảng sang chuyện khác: "Trương huấn luyện viên không phải là người dễ nói chuyện, hẳn như thế nào có thể dễ dàng phê chuẩn?"

Dùng một chút, Khương Sam phảng phất lơ đãng nói: "Hơn nữa, tân sinh viên trong thời gian tập quân huấn, không phải là nghiêm cấm ra ngoài sao, làm trái với quy định, nghiêm trọng có thể sẽ phải khai trừ học tịch."

Bạch Kỳ nói: "Mấy chuyện đó em không cần phải để ý đến, tôi tự nhiên có biện pháp."

Quả nhiên.

Khương Sam buông mi, trong mắt ám quang chợt lóe, trong lòng là một mảnh lạnh lùng, nhưng khi ngẩng đầu, con ngươi lại nhiễm một tầng mềm mại ôn nhu, hóa ra vài phần nhu tình có thể đem người khác chết chìm trong đó.

Nghĩ lại, qua mười năm ở chung cùng Bạch Kỳ, Khương Sam hiểu rõ chính hắn yêu thích những gì, cô khẽ nâng đầu, trên mặt mang theo vừa đúng ba phần âm trầm năm phần đáng thương, cũng có một phần mong ước: "Kia, vậy em về sau ngẫu nhiên muốn đi ra ngoài, cũng có thể tùy ý ra vào sao?"

Khương Sam trong đội vũ đạo chính là nổi danh là một nữ nhân, từ lông mày được cắt tỉa nhỏ gọn, đến đôi mắt to tròn ngập nước, sống mũi thẳng tắp vừa vặn lỗ mũi, mỗi anh đào nhỏ nhắn hơi chu, thoát nhìn lúc nào cũng như đang làm nũng với người khác vậy, luôn luôn làm cho người nhìn đến cô còn chưa kịp nói chuyện, tâm trước tiên đã mềm nhũn đến ba phần.

Lúc này lại dùng thần sắc tội nghiệp như vậy, hơi ngửa đầu nhìn hắn, Bạch Kỳ cho dù là có thói quen thường xuyên nhìn cô, trong lòng cũng nhịn không được tim đập chậm mất một nhịp.

"Này. . ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10

Bạch Kỳ không kịp nghĩ ngợi liền từ chối, Khương Sam liền đem thanh âm buông thấp vài phần, triền triền nhiều nhiều*, bàn tay trắng nõn, chủ động tiến lên kéo lấy ống tay áo của Bạch Kỳ, chính là giọng nói có thể thấy được ý lấy lòng cùng chút âm trầm.

(Triền triền nhiều nhiều* : quán quýt)

"Em bị đưa đến nơi này....em chưa từng đến cái địa phương không có nhân tình như vậy, không phải là sợ cái gì, chỉ là luôn có chút không thích ứng, anh có biết, em yêu nhất là ăn đồ ăn tinh xảo, hiện tại ngay cả cái cổng trường đều không có biện pháp đi ra, đã lâu em không được ăn một bữa cơm thật ngon a."

Cách nói chuyện bừa bãi, lời nói như là không có gì logic, Bạch Kỳ lại nháy mắt nghe hiểu chính là cô đang kinh hãi.

Trừ chủ Khương, Khương Sam trước mặt người khác vẫn luôn không nghe lời, lấy kiêu ngạo của cô, cũng không chịu để cho người khác nhìn ra một

phần yết ở cô, kể cả lúc ở trước mặt hân cũng luôn là một bộ vui tươi hơn hờ, chính là bộ dáng không có chuyện gì, cũng chưa bao giờ biểu lộ ra một mặt yếu ớt như vậy trước mặt hân.

Quý thần xui khiến, Bạch Kỳ ở trong lòng còn chưa kịp đem sự tình cân nhắc lợi hại trong đó, bàn tay lại truyền đến cảm xúc ấm áp, thuận thế đem tay Khương Sam nắm trong lòng bàn tay, miệng đáp trước tâm, lời nói đáp ứng cứ như vậy trực tiếp liền thốt ra khỏi miệng.

"Tôi sẽ giúp em nghĩ một số biện pháp."

Lời vừa ra khỏi miệng Bạch Kỳ liền có chút hối hận.

Trước không nói, đơn giản Khương Sam hiện tại là một người chói mắt như vậy, thời điểm đi ra ngoài, nếu như bị những người khác phát hiện ra là tân sinh bên trong, ảnh hưởng sẽ ác liệt cỡ nào, nếu là đặc biệt cho phép xuất nhập, văn chứng cũng không phải thật sự dễ làm như vậy, vừa muốn dùng lời nói văn hồi lại một hai phần, Khương Sam lại lộ ra một cái mỉm cười đầy thỏa mãn cho hân xem.

Khương Sam trời sinh có một loại sức mạnh có thể gây ảnh hưởng đến người khác.

Nhất là thời điểm lúc cô cười rộ lên, khoe miệng hơi cong cong, từ đuôi lông mày đến khoe mắt tất cả đều là ý cười thỏa mãn, hồn nhiên, trong sáng, rực rỡ như là đứa nhỏ khi chiếm được một món đồ chơi mà mình yêu thích vậy.

"Bạch Kỳ, anh thật tốt, hiện tại cũng chỉ có anh sẽ đối với em tốt như vậy."

Trong giọng nói của Khương Sam mang theo ý lấy lòng cùng ý lại, không giống ngày xưa, cô ở trước mặt hân thường xuyên làm nũng, ngược lại có thể nghe ra vài phần chua xót.

Cô chủ động ở trong lòng bàn tay hân hơi giật giật, bộ dáng như là có chút khản trương, Bạch Kỳ thần thủ nắm tay cô thật chặt, không chịu buông ra.

Khương Sam như vậy bất đồng với ngày xưa, nhất thời làm cho tất cả nghi ngờ trong lòng của Bạch Kỳ toàn bộ đều tan tành mây khói, cô tội nghiệp như vậy, hân không thể mở miệng nói ra bất kỳ lời cự tuyệt nào.

Bạch Kỳ đôi mắt nâu đen, mắt không hề chớp nhìn nhìn cô, màu sắc trong tròng mắt biến hóa không ngừng.

Khương Sam trước giờ đều là như vậy, vô luận ở trước mặt người bên ngoài như thế nào, cô hào phóng hay lễ phép khéo léo, cô làm nũng, cô ý lại cùng si mê, trước giờ đều chỉ đối với mình hân mà nở rộ.

Cô giống như một bông hoa quỳnh trong u cốc không người biết, chỉ có thể ở trước mặt một mình hân mà nở rộ, làm cho trái tim cứng rắn như sắt của hân không tự chủ được liền sinh ra một mảnh mềm mại.

(Thằng tra nam này về sau thâm chắc rồi...khà khà)

Khương Sam thế này mới quay người rời đi, trong nháy mắt quay đầu, bộ mặt đáng thương, một chút ý cười cùng làm nũng vừa nãy như là phù dung, sớm nở tối tàn trong nháy mắt không còn, toàn bộ thu về, Khương Sam lạnh mặt, tràn đầy trong mắt chính là sự khó chịu, chán ghét cùng thần sắc ngưng trọng.

Muốn trả thù tất cả những người kia, cô hiện tại phải không từ thủ đoạn sẽ tốt hơn nhiều là đối đầu trực tiếp.

Cô hiện tại chỉ có một mình, không ai giúp đỡ, thời điểm muốn từ quân huân đi ra ngoài một chuyến đều khó như lên trời, huống chi là lấy về gia sản của ba ba.

Khương Sam biết, kế tiếp sợ là muốn có một đoạn thời gian, chính mình cùng Bạch Kỳ diễn phải diễn trái, Bạch gia là một gia tộc lớn, lợi dụng Bạch Kỳ, so với mình đơn phương nhất mã* ra trận, phần thắng sẽ lớn rất nhiều.

(Đơn phương nhất mã* : Một người một ngựa)

Thừa dịp hiện tại Bạch Kỳ đối với cô còn có vài phần mê luyến cùng thật tâm, thừa dịp tâm cơ Bạch Kỳ còn chưa đến mức thâm trầm như đời trước, khi hân đã ở địa vị cao, là một kẻ có trình độ đáng sợ.

Thiếu cô, lấy của cô, cô sẽ khiến cho các người một người lại một người, lấy của cô cái gì sẽ còn nguyên si từng cái, từng cái một trả về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11

Khương gia rất lớn, biệt thự lớn được xây gồm ba tầng, trang hoàng xa hoa, lộ ra khí thế của dòng dõi thư hương quý tộc.

Khương Lạc Sinh là một người văn nhân, lại đối với con gái bảo bối của mình sủng ái có thừa, mẹ Khương Sam vì hấn mà lựa chọn ly hôn, khi đó Khương Sam vừa mới qua sinh nhật hai tuổi, vẫn là một đứa bé con không biết cái gì, mỗi ngày khóc hô tìm mẹ, cô vừa khóc Khương Lạc Sinh trong lòng chính là đau đến tan nát cõi lòng a.

Không thể cho con gái yêu một gia đình hoàn chỉnh, Khương Lạc Sinh sủng ái con gái như mạng dưới tình hình vừa mới bị vợ phản bội, một mình nuôi con gái, mới hạ ra một quyết tâm, nhất định phải cho con gái một hoàn cảnh sinh hoạt thật tốt.

Khương Lạc Sinh ngược lại cũng là người tốt số, hấn có được nhân duyên tốt, trong quan hệ với mọi người lại tỏ ra là người khéo léo, hơn nữa đúng lúc chính sách quốc gia đang cần người đề duy trì, hấn liền xin đi công tác ở một vùng kinh tế ven biển khó khăn, không quá vài năm liền dốc sức làm ra một phần đại gia sản.

Khương gia ở là một gian nhà nhỏ ở đã lâu năm, cuối cùng vì cho nữ nhi có thể có một không gian để luyện vũ, Khương Lạc Sinh liền trực tiếp mua cái biệt thự lớn này.

Biệt thự Khương gia toàn bộ hai tầng đều là của Khương Sam, chính là phòng luyện vũ cực lớn, bốn mùa sàn gỗ sáng loáng, hai bên tường là hai khung gỗ để vịn tay khi tập múa, còn có bốn phía trên vách tường ở 360 độ góc chết, chính là được khám nạm kính thủy tinh cực lớn, hiệu quả cách âm cực tốt.

Lúc này Khương Vi đang trong trang phục múa, thân thể giãn ra, nhấc chân chống đỡ trên sàn gỗ, tay đặt tại khung vịn, cơ thể thông thả ưu nhã hướng xuống đất, âm nhạc du dương ở căn phòng luyện vũ trống trải chậm rãi quanh quẩn, âm sắc cực tốt, như là có người hiện tại đang biểu diễn trên sân khấu vậy.

Vì sau hai tuần phỏng vấn, cô ta ngày đêm không ngừng khổ luyện đã lâu rồi, lúc này cố gắng cũng không cảm thấy khổ, trong lòng chỉ toàn hưng phấn cùng chờ mong.

Khương Mật ngồi ở một bên uống trà, nhìn con gái bằng ánh mắt tràn đầy là vui mừng.

"Con từ nhỏ là đứa nhỏ biết dụng công, lúc này cơ hội đến không dễ, người phải hảo hảo nắm chắc."

Khương Vi buông chân, có chút không ổn, nhìn quanh một vòng: "Nhưng là mẹ nhất định phải đem nơi này bán sao? Công ty và những sản nghiệp khác về sau bán, tiền cũng đã thấy được không sai biệt lắm, nơi này con rất thích, hơn nữa, lấy thực lực của con, nói không chừng căn bản sẽ không cần hỏi lộ, trực tiếp liền trúng tuyển đâu? Chúng ta ở thời gian dài như vậy, con quả thực là luyện tiếc a."

Khương Mật buông ly trà, oán trách nhìn con gái: "Hài tử ngốc, đây không phải là để ngừa vạn nhất sao, ở lâu, tranh thủ mấy đường lui chính là nhiều hơn vài phần nắm chắc. Hơn nữa một khi con thi đậu ở chỗ đó, học thành danh trở về muốn cái gì là không có? Chú của con đi gấp, ngay cả di chúc đều không lập, chúng ta không mau thừa dịp Khương Sam bị giam tại trường học ra không được, đem mấy thứ này đều xử lý biến thành tiền đặt tại trong tay mình, chờ khi nó kết thúc quân huấn trở về, nói không chừng liền muốn đòi về."

Khương Vi giật mình: "Trách không được, con nói này mẹ, mẹ như thế nào chọn cho cô ta cái trường học như vậy đây!"

Nghĩ nghĩ, Khương Vi tự nhiên không muốn thuận theo, nũng nịu đưa cánh tay Khương Mật, dịu dàng nói: "Mới không cần cho cô ta a, nơi này là Khương gia, gì đó cũng là của chúng ta, cô ta làm gì có phúc khí như vậy, cả ngày không coi ai ra gì ngạo nghễ gớm, vậy thì để cho cô ta tìm địa phương khác ở đi a."

Khương Mật nói: "Đây không phải là chú con không ở đây sao, ai biết nó sẽ là phản ứng gì, nếu là trở mặt không nhận người, chẳng những không cho con phòng ở, lại đem chúng ta đuổi ra ngoài, muốn khóc đều không chỗ khóc đi."

Vừa nghĩ đến tình cảnh chính mình sẽ bị Khương Sam đuổi ra ngoài, Khương Vi hiển nhiên có chút chịu không nổi, bĩu bĩu môi, không thể nề hà nói: "Cũng là nói, nếu là cô ta càn quấy không nói đạo lý làm thế nào, bán đi thì bán đi, ai, kỳ thật con là thật sự rất luyện tiếc."

Khương Mật kiều ngạo nhìn con gái duyên dáng, yêu kiều của mình: "Ha ha, đùa con đấy, con cứ yên tâm đi, mẹ sắp xếp xong xuôi, trong một tháng này a nó tuyệt đối đừng nghĩ có cơ hội đập chân ra khỏi công trường, chờ nó đi ra, bên này hết thầy đều đã định rồi a. Vì Vi của mẹ tự nhiên xứng đáng có được sở hữu đồ tốt nhất, người như Khương Sam vĩnh viễn đều chỉ xứng làm cái lá xanh, nó làm sao có thể so được với con đâu."

(trở trên, trở trên, quá trở trên.....không làm ra cũng đòi không công hưởng của người khác aaaaa.....ta đắm, đắm, đắm chết 2 mẹ con nhà này

Lần này xem ra, nguyên bản trong đội có mấy người không phục, sự khó chịu trong ngực cũng theo đó cũng tiêu tan, Trương huấn luyện viên có thủ đoạn huấn luyện các cô đều là những chiêu khó, ban ngày bị ép buộc đã đủ khó chịu, làm đầu lĩnh tuy rằng uy phong hơn một chút, nhưng nếu còn muốn bị Trương huấn luyện viên lại ngầm cho thêm chút ưu đãi huấn luyện, các cô là ai cũng không muốn gánh vác cái này a, nhìn biểu tình Khương Sam thì biết, vì thế tất cả cũng đều ào ào mà đồng tình.

Chợt nhận được cái tin dữ này, Khương Sam cũng rất là đau đầu, hận không thể ngay tại chỗ đem huấn luyện viên Trương đập chết đâu, trách không được tuổi đã một bó to rồi, ngay cả cái bạn gái đều tìm không thấy, thật là đáng đời a.

Trương huấn luyện viên ở trong bộ đội huấn luyện binh, ở trong mắt hắn mặc dù là quân huấn cũng cùng binh chính thức không có khác biệt, những học viên trong đoạn thời gian này, đầu tiên là mang danh một quân nhân, tiếp theo mới là học sinh, mà quân nhân là không có phận chia nam nữ.

Khương Sam kiếp trước, lúc cô chưa bị tàn phế, tuy rằng ở trong bộ đội cũng gốc qua một đoạn thời gian, nhưng là khi đó yên ổn làm một thành viên bình thường trong đội, cũng không có thấy Trương huấn luyện viên phát rò như vậy trong lúc huấn luyện quân đội, lúc này đây, hắn tại nơi này, xác thực là cô sẽ phải chịu không ít khổ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

May mắn, Khương Sam từ thời điểm đến tập luyện quân huấn, đến bây giờ đã được một thời gian, vừa vặn sức lực cũng không đến nỗi yếu đuối để người khác khinh thường, hiện tại cô bị Trương huấn luyện viên nhục nhã vô số lần, từ từ, sâu trong tâm khảm của Khương Sam đã có sẵn một bản năng, đó chính là kiêu ngạo, cho nên chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi huấn luyện, động tác của cô tiến bộ thần tốc, mỗi một động tác có nề nếp, đạt tiêu chuẩn hơn hẳn.

Hơn nữa, cô lại có ngoại hình xuất chúng, vừa vặn đứng ở phía trước hàng ngũ, quả nhiên vừa nhìn thấy chính là nhìn hết sức đẹp mắt.

Lần này, người bên trong liên đội chỉ chờ để chế giễu cô, cũng không khỏi đối với Khương Sam thêm bội phục, Khương Sam có một bộ dạng chính là người yếu đuối, thoát nhìn qua vẻ bề ngoài, cô là kiểu người lạnh lùng, không dễ tiếp cận, ấn tượng đầu tiên về cô, chính là loại người quanh năm mười ngón tay không dính nước mùa xuân, một bộ dáng tiểu thư nũng nịu, cho nên bản thân cô ở trong liên đội, nhân duyên không phải là rất tốt.

Nhưng sớm chiều cùng chung sống một đoạn thời gian, không thiếu người phát hiện Khương Sam tuy rằng ở mặt ngoài, thoát nhìn cô hết sức cao ngạo, trên thực tế lại là một người có tính tình bình dị gần gũi, cũng là người có thể chịu đựng được cực khổ.

Bất luận là nam hay nữ, luôn có một số người có xu hướng nhìn cảnh đẹp ý vui mà thêm thân thiết, gần gũi gần như là thiên tính vậy, sau một thời gian ngắn, tuy không rõ là có chuyện gì xảy ra, nhưng thời điểm mọi người cùng Khương Sam chào hỏi, hay nói chuyện cũng nhiều hẳn lên.

Khâu Bảo là bạn cùng phòng với Khương Sam, tính cách rất tùy tiện, có thể xem là vô tâm vô phách, bình thường lúc Khương Sam huấn luyện, cô luôn luôn vui vẻ nhìn, lúc mọi người đều đối với Trương huấn luyện viên là một bộ mặt bất mãn, cô một người lại vẫn trung thành với Trương huấn luyện viên, luôn luôn ủng hộ.

Sau khi huấn luyện xong, Khâu Bảo liên tục mang lên cho Khương Sam cùng Trương huấn luyện viên vô số chai nước.

"Huấn luyện viên cực khổ."

Khâu Bảo nhìn huấn luyện viên, cười tủm tỉm.

(ta nghĩ thấy mùi gian tình a...hắc hắc..*cười gian*)

Trương huấn luyện viên đối với Khâu Bảo ấn tượng không sai biệt lắm, lúc huấn luyện vô cùng khắc khổ, cô cũng không giống các nữ sinh khác, chính là cái dạng, động một tí là kêu mệt, sau đó là xin phép nghỉ.

"Cám ơn, về sau không cần lấy nước lại đây, ở đây có nước sôi, uống nước sôi rất tốt, mà cũng tiết kiệm."

"Cũng tốt." Khâu Bảo ánh mắt sáng ngời trong suốt: "Vậy em về sau mang cho hai người hai cái chai đựng nước sôi để uống."

Trương huấn luyện viên trước khi đi còn dặn dò một lần: "Các cô tập luyện thật giỏi cho tôi, buổi duyệt binh hôm đó, học sinh trường Quân Nghệ ở đối diện cũng sẽ lại đây, bọn họ là người học vũ đạo, trường học không muốn chúng ta trước mặt những người kia quá mất mặt, biết khiêu vũ thì làm sao? Chúng ta đi nghiêm như thường, có thể với so nhóm nhảy của bọn họ tốt hơn! Nhất là mấy người dẫn đầu các cô, đều chuẩn bị tinh thần cho tôi, tôi không tin không sánh bằng bọn họ đi! Vũ đạo! Có cái gì đáng nhìn đâu!"

Khương Sam nói lời công đạo: "Vũ đạo quả thật so với duyệt binh thì nhìn đẹp mắt hơn một chút."

"Chó má!" Trương huấn luyện viên nổi trận lôi đình: "Quốc khánh duyệt binh chưa ai thấy qua? Cái gì có thể nói vũ đạo so với duyệt binh càng đồ sộ, càng đẹp mắt hơn!"

Khương Sam không lên tiếng.

Luyện tập một tháng này, một đám nữ sinh chân đi đi lại lại đến mềm nhũn rồi, cũng chính là đi vòng quanh cái quảng trường, nói là 'Duyệt binh', làm sao có thể so sánh với người ta là quân đội chính quy đây?

Chẳng qua Trương huấn luyện viên từ trong quân đội đến đây, huy hiệu của tập thể luôn luôn có ham muốn cực mạnh, hẳn cũng huấn luyện qua mấy khóa học sinh mới, biết lãnh đạo Quân Nghệ thích lôi kéo học sinh của bọn họ sang bên này khoe khoang, người ta một đám người ăn diện xinh xắn đẹp đẽ, cùng bên này học sinh một thân quần phục cứng nhắc, quả thật không thể nào có thể đem ra so sánh được.

Nhất là bọn họ còn thích đánh đồng cờ hiệu, mỗi lần đều muốn đem trường T cùng học sinh trong trường lôi ra để luận bàn một chút, luận bàn cái rắm a! Còn không phải là vì khoe khoang chính mình là những học sinh có tố chất tốt sao? Luyện tập hơn một tháng, học sinh phơi đến da đen sì, luận bàn về vũ đạo với bọn họ, đây không phải là vô nghĩa sao?

Trương huấn luyện viên đi về sau, Khâu Bảo hình như tâm tình rất tốt, đi bên cạnh Khương Sam trên đường cứ thường xuyên nhảy nhót.

Bị tra tấn nửa giờ, bây giờ cả người Khương Sam đều cảm thấy đau nhức, quả thực, tâm tình cô không được tốt cho lắm.

"Bạn đến cùng coi trọng hẳn cái gì hả?" Khương Sam bắt đầu đi hỏi hỏi Khâu Bảo

Khâu Bảo hai tay tạo thành hình chữ thập, để ở dưới cằm, trên mặt chính là một bộ dáng thiếu nữ đang hoài xuân: "Bạn không cảm thấy bộ dáng hẳn lúc huấn người khác rất soái sao? Mặt mày nghiêm trang, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc, toàn thân đều mang một vị riêng của nam nhân a."

Khương Sam: ". . ."

Cô như thế nào chỉ toàn người thấy mùi mồ hôi a?

Còn có, thời điểm Trương huấn luyện viên hưng dữ huấn luyện người khác, Khương Sam chỉ nghĩ mình ngay tại chỗ có thể một cước đạp chết hẳn, nơi nào thì thấy hẳn đẹp trai, nơi nào hả? hả?

Khâu Bảo nhìn bộ dáng Khương Sam, trên mặt chỉ toàn là ghét bỏ, thở dài nói: "Chính là người này miệng nghiêm chết người a, hỏi số điện thoại thì không nói, hỏi qq* nói không có, ngay cả cái phượng thức liên lạc đều không có, chờ tập quân huấn xong, hẳn đi rồi, không biết có hay không, mình còn cơ hội có thể gặp lại hẳn a, Khương Sam, bạn nói chúng ta về sau còn có cơ hội gặp mặt nhau hay không?"

(qq*: một phần mềm chat của TQ, tương tự như phần mềm chat yahoo của VN)

Khương Sam: "Không có."

Khâu Bảo ở phía sau lưng Khương Sam đánh một cái.

"Ba" một tiếng giòn vang!

"Nói linh tinh gì đấy!" Khâu Bảo hờn dỗi oán giận.

Khương Sam bị chụp một cái liên lao đảo, vốn cô đang trong trạng thái cực kì mệt mỏi, bị Khâu Bảo đánh một cái, suýt nữa thì ngã ở trên mặt đất.

Thân mình không dễ dàng mới đứng được vững vàng, mặt Khương Sam đen sì.

Khâu Bảo vội ôm trụ thắt lưng của cô, cơ thể dán chặt trên người của cô, nũng nịu nói: "Tốt lắm, bảo bối a, mình không phải có ý, ài, bạn nhìn bạn đi, bạn như thế nào yếu đuối như vậy, mình vừa mới chạm vào liên đồ."

Vừa nói chuyện, thân mình còn cọ tới cọ lui, vô lại, còn dùng sức lực đến mười phần cọ trên người của Khương Sam, Khương Sam thẳng đến khi bị cô cọ đến khi không còn sức lực. Mới phải bắt đầu đi nói: "Được rồi, mau đứng lên."

Khâu Bảo thấy cô không tức giận, thế này mới lại vui vẻ ôm eo Khương Sam, phút cuối cùng còn hâm mộ ở bên hông cô bóp bóp một cái, làm cho thân mình Khương Sam cứng đờ.

"Eo của bạn thật nhỏ a, ngực cũng lớn, nếu không phải là có y phục chống đỡ, vóc người này có khả năng hâm mộ chết một nhóm người a."

Khương Sam tránh thoát móng vuốt của cô còn đang nóng lòng muốn sờ lên ngực của mình, chuyển mắt nhìn qua không có phản ứng.

"Được rồi, bạn cũng mệt mỏi, tôi đi lấy cho bạn." Khâu Bảo tiếp nhận cốc nước cùng với mũ ở trong tay Khương Sam, thần bí hề hề lại gần: "Này, bạn có nghe nói không, ở chung phòng ký túc xá chúng ta, có Trương Phúc Uất dùng tiền để đi vào, giống như trong nhà đặc biệt có tiền đầu. Cô ta ngày hôm qua còn chuẩn bị hôm nay cùng đội cách vách chúng ta do Bạch huấn luyện viên phụ trách thông báo, bất quá Bạch huấn luyện viên vẫn làm mặt lạnh a, cô ta đi qua nói mà không ai dám đáp lời, ha ha, cười chết ta, mệt cho cô ta cả ngày còn kiêu ngạo, giống y hệt con Khổng Tước, không phải nói trắng ra là cô ta đối với huấn luyện viên Bạch có ý tứ sao, phốc."

Khương Sam không chút để ý "Ân" một tiếng, vừa mới ngước mắt, thấy xa xa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang nhìn sang bên này, mặc một bộ đồ quân phục rằn ri đi tới.

Chính là người trong miệng Khâu Bảo đang nói, Bạch huấn luyện viên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Nhìn thấy bên người Khương Sam có người, không biết nghĩ tới điều gì, cước bộ của Bạch Kỳ dừng lại, đứng chỉ tại chỗ, không có đi tới, ánh mắt chỉ nhìn nhìn cô, ý bảo chính cô lại đây.

Khương Sam mím môi, tự nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Khâu Bảo, làm bộ như không nhìn thấy bộ dáng đang ám chỉ của Bạch Kỳ.

Hiện tại, Khâu Bảo còn đang thao thao bất tuyệt để nói, trên mặt tràn đầy khát khao: "Bạn sáng dậy muộn nên không có nhìn thấy a, tại chỗ của Trương Phúc Uất, cô ta dấu rất nhiều đồ trang điểm đâu, vì không muốn bị tìm ra, liền bọc tại để trong tủ đồ lót, mình nhìn qua đều là đồ cao cấp a."

Khương Sam: "bạn không phải cũng có mang theo mấy đồ gì đó sao?"

Khâu Bảo bĩu môi: "Kia không giống với mình, phí sinh hoạt mỗi tháng của mình chỉ có một ít, trừ ăn cơm ra, còn lại cũng chỉ có thể mua một chút nhu phụ thủy cùng nữ dịch, Trương Phúc Uất có rất nhiều, toàn những thứ mình đều chỉ thấy trong TV đâu. Ài, người so với người có phúc khí hơn, chờ mình tốt nghiệp xong, kiếm thật nhiều tiền, nhất định phải mua thật nhiều, thật nhiều đồ trang điểm tốt, hảo hảo bảo dưỡng chính mình, sau đó mình sẽ đi quán quýt với Trương huấn luyện viên a!"

"Sẽ có, cô ta có, bạn về sau nhất định cũng sẽ có." Khâu Bảo nghe được Khương Sam trả lời như vậy, hàng mi cong lên, ánh mắt kiêu ngạo: "Đó là tự nhiên!"

Nói xong, lại ghé sát vào mặt Khương Sam, ôm trụ cánh tay của cô: "Bất quá, bạn nghĩ xem, đợi đến lúc mình kiếm được tiền, cũng đem mình ăn diện xinh xắn đẹp đẽ, nhưng lại không liên lạc được với Trương huấn luyện viên, lúc ấy thì phải làm sao bây giờ?"

Khương Sam lập tức nhìn thấu ý đồ cô: "Không được, mình cùng hắn cũng không có quen thuộc a, mình sẽ không giúp bạn."

Khâu Bảo liền nóng nảy: "Ai, bạn xem lại chút đi, nhắc tay chỉ lao nha! Bạn cùng hắn thời gian chung đụng rất nhiều, qua vài lần nhất định có thể hỏi được giúp mình a, giúp giúp ta nha, tương lai của ta, cả đời hạnh phúc của ta thế nhưng hoàn toàn là dựa vào bạn đâu, Khương Sam tốt a!"

Một đường, Khâu Bảo lại nhai bên tai Khương Sam, thẳng đến khu ký túc xá, Khâu Bảo vẫn không buông tha, còn dùng điệu điệu mềm mại nũng nịu cầu Khương Sam, cuối cùng thẳng đến khi Khương Sam nghe đến nỗi lở tai ông ơng, đầu cũng phình lớn ra, mới bắt đầu nói: "Được rồi, mình sẽ tận lực đi, nếu như bạn không đến, phỏng chừng mình cũng không có biện pháp."

Khâu Bảo hoan hô một tiếng, thiếu chút nữa cao hứng bật dậy, ân cần cho Khương Sam thêm một chén nước nữa, Khương Sam ngồi ở trên giường, Khương Bảo chân chó ngồi đầm lưng cùng bóp vai cho cô.

"Hừ, giả bộ ra vẻ đoan trang, làm như mình là cái gì quý giá lắm a!"

Trương Phúc Uất ở một bên vừa chải tóc, vừa thấp giọng trào phúng, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, mọi người trong ký túc xá vừa lúc đều có thể nghe thấy, một người khác tên là Lô Trần, cùng Trương Phúc Uất có quan hệ khá tốt, vỗ nhẹ vai của Trương Phúc Uất một chút, ý bảo cô ta đừng nói chuyện quá lên như vậy, Trương Phúc Uất bĩu môi, trợn trắng mắt.

"Chính là thế, lại còn đầm lưng cùng bóp vai đâu, Khâu Bảo cô là người hầu của cô ta sao?"

Di động Trương Phúc Uất bị bắt hai ngày nay, di động của cô ta, cô ta chỉ dám vụng trộm dùng trong ký túc xá, đột nhiên bị tra ra, khẳng định cùng ba người trong ký túc xá không thoát được quan hệ, Khâu Bảo không giống như là người thích cáo trạng người khác, Lô Trần lại cùng mình giao hảo, Trương Phúc Uất lập tức khẳng định là Khương Sam, người bình thường không thích nói chuyện, cô ta nghĩ có lẽ là trong lòng có quỷ đi.

Quản huấn tuy rằng dựa theo quy củ trong quân đội mà áp dụng, nhưng đều là những cô gái trẻ tuổi, ai chả yêu làm đẹp, vụng trộm giấu một ít đồ trang điểm đã là chuyện bình thường a, duy chỉ có Khương Sam keo kiệt, mỗi ngày chỉ dùng một ít Đại Bảo, mặt phơi nắng gần như là lột da, còn luyến tiếc mua chút kem chống nắng cùng kem dưỡng da, đúng là kẻ keo kiệt. Trừ bỏ cô ta sẽ bởi vì ghen tị trong nhà mình có tiền nên cáo trạng, còn có ai nhân rồi như vậy, chạy đến chỗ huấn luyện viên để nói bậy đây?

Khâu Bảo ngược lại không lưu tâm "Khương Sam huấn luyện mệ a, đều là vì cống hiến cho đội chúng ta, tôi giúp cô ấy mát xa gân cốt thì làm sao."

Nhắc tới cái này, Trương Phúc Uất lại càng giận, cách nói chuyện lại càng thêm âm dương quái khí, giả cười nói: "Đúng a, nhiều người như vậy không chọn, liền tuyển ngay cô ta làm đầu lĩnh đội, Khâu Bảo, cô còn muốn nhờ cô ta giúp cô, cùng huấn luyện viên Trương liên lạc a, tôi nói cô rốt cuộc khờ thật hay là giả ngu đấy, chó bị về bề ngoài của người khác mà bị lừa a!"

"Phức Uất!"

Lô Trần nhìn nhìn sắc mặt Khương Sam, thấp giọng kêu, còn nháy mắt với Trương Phức Uất.

"Làm sao vậy, dám làm còn sợ người khác nói a, hừ."

Khương Sam bình tĩnh, nâng mắt nhìn thoáng qua: "Tôi làm cái gì."

Trương Phức Uất lại bủn rủn môi, chỉ cây đầu mà mắng cây hòe: "Nhóm người nào đó a, chắc chắn, từ nhỏ đến lớn a, am hiểu sâu những cái thủ đoạn gì đó, cũng chỉ có những kẻ không rành thế sự mới có thể bị dụ dỗ a, tin tưởng nhóm người nào đó là đơn thuần."

"Àn." Khương Sam khẽ nhấp một ngụm nước, trong động tác mang theo một tia thần nhiên cùng ưu nhã.

Đó là một loại phong thái được dưỡng dục rất tốt, chính là từ trong bản chất lộ ra, thông dong mà thanh thản, ngẩng đầu nhấc chân chân đều mang theo một loại khí chất cao quý.

Cho dù, một thân quần áo của cô nhìn không ra eo, lưng áo quân phục răn ri rộng rãi, cho dù trên mặt cô không thoa son phấn, da mặt còn bị phơi nắng gần như là lột da, nhưng cổ quý khí kia từ lâu dài đã dưỡng thành như một thói quen, lắng đọng tích lũy trong một thời gian dài, cho dù Trương Phức Uất từ bé sống ở trong một gia đình phú quý như vậy, cũng không thể dưỡng ra được, dù chỉ là một phần nhỏ sự cao quý như của Khương Sam.

Khương Sam nghiêm túc đối với Trương Phức Uất nói: "Cô có thể có phần tâm tư này, tự mình hiểu lấy là tốt."

"Cô!"

Trương Phức Uất bị Khương Sam nói đến nghẹn lời, sinh ra chán nản, tức giận nhìn cô: "Tôi đang nói là cô đâu!"

Khương Sam cười, mắt nhìn qua, phảng phất ám chỉ cô ta chính là kẻ đang cố tình gây sự, thần nhiên nói: "Đừng đùa."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Trương Phức Uất hai tay nắm thật chặt, cố gắng kìm nén cơn tức giận.

Khương Sam chỉ cần nói một hai câu, cô ta liền từ thế chủ động biến thành bị động, không phản bác được gì, cô ta bị chọc tức đến nổi, gần như muốn bẻ gãy cả cây lược trong tay.

"Ba!"

"Không chửi!"

"Tốt lắm tốt lắm, bạn đây là đang làm gì đâu." Lô Trần vội đi ra hòa giải, đem Trương Phức Uất còn đang thở phì phò, một lần nữa ấn trở về chỗ ngồi, nhỏ giọng trêu ghẹo nói: "Buổi tối kéo ca (ta k biết là gì nữa, để nguyên văn), đội của Bạch huấn luyện viên cách vách khéo cũng ở đây, bạn xác định không cần ăn diện?"

Nghe thấy thế, Trương Phức Uất lúc này mới an tĩnh lại, ngồi tại tại chỗ thở phì phò, ánh mắt sắc như dao nhìn nhìn Khương Sam, Khương Sam không nhìn cô ta, cô vẫn như cũ, ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, không biết là cô đang suy nghĩ cái gì.

Khâu Bảo nhìn bên này lại nhìn bên kia, cô biết Trương Phức Uất nói như thế là có ý gì, nhưng cô càng tin tưởng vào nhân phẩm của Khương Sam hơn. Hơn nữa, thời điểm Khương Sam an tĩnh, cô giống như là một tiểu thiên sứ từ trong cổ vẩn đi ra vậy, cùng ở chung một chỗ với cô, Khâu Bảo có một loại cảm giác rất ư là thoải mái.

Khâu Bảo ý lại ở trên giường của Khương Sam, một tay chủ động ôm cánh tay của Khương Sam, ngồi bên cạnh, mắt to tròn xoay chuyển trái phải.

Khương Sam đối với việc Trương Phức Uất giờ chân khiêu khích, cô căn bản không để vào mắt, chỗ nào có phụ nữ chỗ đó liền có chiến tranh, cô luyện võ nhiều năm, hàng năm đều ngâm trong một đám nữ sinh, việc này sớm nhìn quen lắm rồi, bất quá, trong dĩ vãng, người trong đội của cô, đều đối với cô hơi có chút kiêng kị, cũng không dám khiêu khích cô trắng trợn như vậy.

Nhưng là, trong Khương gia có Khương Vi còn có cả mình chứng là Bạch Liên hoa, lấy thủ đoạn của Khương Vi không biết so với Trương Phức Uất cao hơn bao nhiêu lần a, nếu đem Trương Phức Uất mang ra so sánh với Khương Vi, cô ta căn bản không là gì a.

Cô bây giờ là đang nghĩ đến việc khác.

Lần trước, cô cùng Bạch Kỳ gặp nhau, thời gian đã qua ba ngày, Bạch Kỳ không có chủ động đến tìm cô.

Thời gian cứ một ngày lại một ngày trôi qua, trong lòng Khương Sam không phải là không vội, nhưng cô cũng biết, có một số chuyện không gấp thì sẽ không đến.

Kiếp trước cô nhiều lần quần lấy Bạch Kỳ, muốn hắn giúp cô xin giấy công chứng xuất nhập, đều bị hắn lấy đủ loại lý do để cự tuyệt, bản tính Bạch Kỳ rất nghiêm cẩn, rất ít tình huống, tình cảm của hắn có thể ảnh hưởng đến quyết định của mình, đời này, tuy rằng hắn đã đáp ứng, nhưng Khương Sam biết, trong lòng hắn tất nhiên vẫn không nguyện ý.

Khương Sam biết, mình bây giờ chỉ có thể đợi, đêm nay kéo ca chính là thời cơ thích hợp nhất, nếu không ngoài dự liệu của cô, lấy tính tình của Bạch Kỳ, hắn hôm nay sẽ tới gặp cô.

Đương nhiên, nếu như Bạch Kỳ đột nhiên đổi ý không chịu giúp cô, cô có thể lập tức nghĩ ra biện pháp khác, chẳng lẽ thật sự làm trái với quy định của trường học liền xông ra ngoài, cô cũng không thể ngu ngốc như vậy đi.

Bạch Kỳ là nghiên cứu sinh trường T, không ai biết trong nhà hắn là làm cái gì, nhưng có thể nhìn ra với bộ dáng của hắn, gia cảnh hắn là rất tốt, hơn nữa ngoại hình của hắn khá xuất sắc, rất được rất nhiều cô gái trẻ mến mộ, bởi vậy tuy rằng lúc ở trường, hắn thường xuyên làm ra bộ dáng người khác chớ gần, nhưng hắn vẫn được rất nhiều nữ sinh chào đón.

Lần này, hắn phá lệ đáp ứng, sang bên này làm huấn luyện viên một đoạn thời gian, lập tức liền nhắc lên một lần sóng, chính là toàn bộ giống cái ở trường T bị rối loạn nội tiết tố mãnh liệt. (t/g miêu tả a..

Chữ viết của Bạch Kỳ thanh tú, chữ viết không nhanh không chậm, mang theo nét thần nhiên, cực kỳ giống với tính cách người này, bày mưu nghĩ kế, phẳng phát vô luận phát sinh ra chuyện gì lớn hơn nữa, vĩnh viễn đều không quá nhiều được hắn.

Khương Sam nhíu mày, kiếp trước cô bị cảm tình làm mù hai mắt, trước giờ đều không có ý thức được qua, kể từ bây giờ, Bạch Kỳ đã bắt đầu đối với mối quan hệ của hai người kiêng dè đến loại trình độ này rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Váy được may bằng chất liệu mềm nhẹ, bình thường cô quen mặc quần áo may bằng chất liệu đặc biệt, hắn rất ít khi cẩn thận như vậy, sợ là cũng biết được chuyện cô bị chặt đứt phí sinh hoạt, sợ cô không có quần áo mặc a.

Kiếp trước, Bạch Kỳ cũng thường xuyên mua quần áo cho cô, hắn đối với cô lúc nào cũng như vậy, lúc gần lúc xa.

Có đôi khi sẽ khiến người có cảm giác mình rất được sủng ái, nhưng nhiều hơn lại là một bộ dáng cực kỳ lạnh nhạt, làm cho người đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Người này ở trên phương diện tình cảm tính toán cực tốt, mập mờ đến vừa đúng, phẳng phát, vĩnh viễn đều sẽ không có chuyện, người vượt được qua Lôi Trì một bước, rồi tại thời điểm người đối với hắn nản lòng thoái chí, bất thành linh lại cho người một quả táo ngọt ngào để ăn, quả thật làm cho người nghĩ sẽ phải buông tha lại luyến tiếc bỏ không được.

Kiếp trước, thăng đến đêm trước khi kết hôn, hắn vẫn duy trì thái độ như vậy, người ngoài nhìn thấy thường sẽ nghĩ hắn đối với cô, chính là thương yêu một cô em gái, rất ít người cảm thấy giữa hai người là mối quan hệ tình nhân, bởi vậy khi hai người tuyên bố kết hôn thì mọi người kinh ngạc không ít.

Khi đó, Khương Sam đương lúc sống cực kỳ chật vật, thì Bạch Kỳ lại được hưởng cái thanh danh tốt là người trọng tình nghĩa.

Khương Sam gần đây gầy đi rất nhiều, Bạch Kỳ đưa đến quần áo mặc ở trên người cô lại vừa vặn, cô nhìn mình trong gương, người trong gương, trên mặt còn mang theo nét ngây thơ của cô gái trẻ tuổi chưa qua tuổi thanh xuân, môi hồng răng trắng, hai gò má hồng hồng phấn nộn, tốt đẹp như sương sáng sớm trên thảo nguyên, long lánh mà trong suốt.

Khương Sam nhìn chính mình trong gương, chậm rãi kéo ra một nụ cười mỉm, trùng sinh một thế, đối mặt những người này, cô còn muốn học rất nhiều, cô muốn lấy về đồ đạc của mình, cô muốn phản kích, cô muốn bọn họ phải chịu đau khổ, và bài học đầu tiên mà cô phải học chính là làm như thế nào cô có thể buông sự thù hận xuống, thật lòng cười.

Thời tiết vào cuối mùa hè, vừa vào đêm, nhiệt độ không khí so với ban ngày thấp hơn mấy độ, thời tiết như vậy sẽ không làm cho người ta cảm thấy quá

nóng bức, cũng sẽ không có cảm giác trời lạnh, cơn mưa vừa quét qua, không khí rất sạch sẽ, thời điểm này thích hợp nhất chính là đi ra ngoài tản bộ hay đi dạo phố.

Khurong Sam vừa ra đến cổng trường, thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là hình ảnh Bạch Kỳ đang đứng ở dưới tàng cây, hần lái xe đến. Màu đen của xe Land Rover đúng như tính cách của hần, trầm ổn phong phú, yên tĩnh ngồi canh giữ trong bóng đêm

Hần diện một thân áo sơ mi trắng cùng quần jean màu nâu nhạt, không giống như những ngày thường, mặc bộ đồ quân phục rằn ri, lúc nào cũng lạnh nhạt nghiêm túc, trong tay hần kẹp điều thuốc đang cháy dở, ánh đèn đường mờ nhạt, cùng làn khói trắng lượn lờ, che đi hết thần sắc của hần, làm cho người ta nhìn không rõ ràng biểu tình trên mặt của hần.

Bạch Kỳ nghiện thuốc lá một chút, bất quá hần là người biết khắc chế, bình thường chỉ những thời điểm tâm tình hần khó chịu, hần mới hút một cây.

Nhìn thấy Khurong Sam đến gần, Bạch Kỳ mới dập tắt điều thuốc.

"Tới." Hần nói, rồi sẵn sàng giúp cô mở ghế lái phụ: "Đi, tôi dẫn em đi ăn một chút gì đó."

Khurong Sam ngồi trên xe, Bạch Kỳ khom người giúp cô cài dây an toàn, Khurong Sam lơ đãng hơi nghiêng người, vừa vận né qua.

Bạch Kỳ sau khi cài xong dây thật tốt, tự nhiên ngẩng đầu, hỏi: "Đã trễ thế này, muốn đi đâu ăn?"

Bạch Kỳ nhìn cô một cái thật sâu, Khurong Sam không né không tránh, trong mắt mang theo ý tò mò cùng mong đợi. Bạch Kỳ liền giúp cô đóng cửa xe, làm như vừa nãy hần chưa từng thấy động tác né người của Khurong Sam vậy, vẫn như bình thường, trực tiếp ngồi trên ghế lái, khởi động xe.

"Biết em ăn không quen cơm ở trong trường học, buổi tối phỏng chừng cũng ăn không ngon đi, lại không chịu bồi bổ, chỉ cần một trận gió đều có thể đem em bây giờ thổi bay."

Khurong Sam làm như có chút ngượng ngùng: "Em đây chính là muốn bảo trì đáng người a."

Biểu tình của Bạch Kỳ lúc lái xe thật chuyên chú, mắt nhìn phía trước, giọng điệu lạnh nhạt: "Về sau nếu muốn, đến chỗ tôi ăn đi, có phòng bếp, có thể chính mình làm ăn, ăn không quen cũng có thể gọi mang ra ngoài bán."

Bạch Kỳ biết làm cơm, trù nghệ không tệ lắm, Khurong Sam trước đây yêu nhất hần vào bếp nấu cơm cho mình ăn.

Khurong Sam không có đáp lại, một lúc lâu sau, giống như là đang ngăn người rồi bỗng nhiên lấy lại tinh thần vậy, gãi đầu một cái: "A, anh vừa rồi mới nói cái gì, em vừa nãy còn đang suy nghĩ một số chuyện, không nghe thấy gì a."

Bạch Kỳ nhìn cô một cái, rất nhanh lại quay đầu đi: "Không có gì."

Tiếp theo, chính là một đường không ai nói chuyện.

Bạch Kỳ vốn là người không thích nói nhiều, bình thường hần trầm mặc đã quen.

Còn Khurong Sam, nếu như ngày thường, chỉ cần cô nhìn thấy hần, miệng của cô đều sẽ nói không ngừng, nhưng hôm nay cô thật yên tĩnh, hần đột nhiên có chút không thích ứng kịp, qua một hồi lâu, khi Bạch Kỳ không chịu nổi mới lên tiếng hỏi: "Vừa nãy đang suy nghĩ chuyện gì, xuất thần như vậy?"

"Ai." Khurong Sam thở dài một hơi, biểu tình có chút suy sụp: "Chuyện trong nhà a, bà nội lần trước nói cô cô muốn bán cổ phần của công ty, cùng một số sản nghiệp trong nhà, hai ngày nay em thường xuyên gọi điện thoại về nhà nhưng cũng không thấy ai bắt máy, không biết bây giờ là cái tình huống gì a."

Dừng một chút, Khurong Sam thanh âm có chút trầm xuống: "Những thứ kia đều là của ba ba em lưu lại, nói không đề ý là giả, cho dù người ta có là cô cô của em đi chăng nữa, em cũng không thể nhìn cô cô cứ như vậy hủy đi cả đời tâm huyết của ba ba a."

Bạch Kỳ nghe vậy, mi tâm chậm rãi nhíu lại, quả nhiên cái gì đều chưa nói, chỉ hỏi một câu: "Em chuẩn bị làm như thế nào?"

Khurong Sam: "Nếu đúng là sự thật, vậy cũng chỉ có thể cùng bọn họ lên tòa án a."

"Cần hỗ trợ sao?" Bạch Kỳ hỏi.

Khurong Sam cười đơn thuần, phảng phất chuyện này đối với cô mà nói bất quá là việc rất nhỏ, không đáng bận tâm: "Không cần, anh giúp em làm giấy công chứng xuất nhập đã rất tốt rồi, chuyện còn lại để em tự mình giải quyết là được."

Bạch Kỳ "Ân" một tiếng: "Có khó khăn gì em cứ nói với tôi."

"Đương nhiên." Khurong Sam chơi ngón tay của mình, buông mi cười đáp ứng.

Lấy tính cách của hần nếu thật sự muốn hỗ trợ, sẽ không hỏi cô có cần giúp gì hay không, hần không nghĩ sẽ vì cô mà tiến vào vùng nước đục này, Bạch gia là quân nhân thế gia, đối với bọn con cháu phía dưới, quản giáo cũng tương đối nghiêm khắc, Bạch Kỳ bình thường sẽ không nhúng tay vào chuyện bao đồng của người khác.

Hắn chỉ lo thân mình đã quen, mục tiêu của hắn còn chưa có thực hiện được, tự nhiên hắn sẽ không để mình bị liên lụy vào chuyện gì, việc của cô chính cô tự giải quyết, hắn chính là không muốn quá quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lại nhớ tới kiếp trước, lúc cô bị giam ở trong trường học ra không được, Bạch Kỳ vẫn xuất nhập tự do, Khương Mật muốn trong thời gian ngắn nhất đem sản nghiệp của Khương gia xử lý, mà S thị lại lớn như vậy, cô ta tạo ra động tĩnh thật lớn, chung quy Bạch Kỳ sẽ không có khả năng là không biết một chút nào đi.

Nhưng hắn lại có thể từ đầu tới cuối ở trước mặt cô bất động thanh sắc, làm cho cô thẳng đến khi kết thúc đột quân huấn về nhà mới biết được tin dữ.

Như vậy, hắn một bên quan tâm cô đối tốt với cô, một bên lại lạnh bạc mặc kệ cô, quả thực là làm cho lòng người lạnh như ở trong hầm băng mà.

Đáng tiếc, kiếp trước cô đã chịu nhiều đau khổ, sau khi bị hủy đi hết thảy, cô mới mới bi ai ý thức được tất cả mọi chuyện, bất quá khi đó muốn nói cái gì đều đã quá chậm.

Thời điểm đèn xanh đèn đỏ, một bàn tay của Bạch Kỳ nắm chặt lấy tay của Khương Sam, tầm mắt của hắn lại nhìn chăm chăm về phía trước, ngón tay hơi thô, nấp mờ ở lòng bàn tay của cô vuốt vuốt, tay Khương Sam vốn đặt ở trên đùi, vậy cô hôm nay lại hơi ngần, ngón tay Bạch Kỳ không thể tránh khỏi, liền chạm vào trên đùi của cô.

Khớp hàm của Khương Sam cắn thật chặt, trên người nổi lên một tầng da gà chạy tán loạn khắp người, cô làm bộ như lơ đãng trốn tránh, Bạch Kỳ lần này không để cô dễ dàng tránh thoát như vậy, tay hắn nắm thật chặt, rõ ràng cho thấy hắn bị Khương Sam cự tuyệt vô số lần, đã mang theo cảm xúc khó chịu, không muốn cho cô cự tuyệt thêm.

Chính là, đang lúc giằng co, di động của Bạch Kỳ ở chỗ ngồi đột nhiên vang lên, trên màn hình rõ ràng là chữ "Thanh" đang giật giật lóe sáng.

Khương Sam liếc một cái, vẫn là dùng đại lực rút tay ra.

Vừa vặn đèn xanh sáng, Khương Sam lấy lòng cầm điện thoại trong tay.

"Anh lái xe không có tiện, cần hay không để em giúp anh tiếp a?"

Tay cầm tay lái của Bạch Kỳ đột nhiên liền nắm thật chặt.

Khương Sam chống lại ánh mắt hắn, như trước, trên mặt của cô vẫn là nụ cười đơn thuần, một chút đều nhìn không ra cô đã phát hiện ra cái gì.

*****Phân cách tuyến*****

Trong thời gian quân huấn, đích thực là có ngày nghỉ, trong mỗi một đội, chỉ có một cái danh ngạch, quy tắc ngầm nơi nào cũng có, bất kể kiếp trước hay là đời này đều như nhau. Nhưng Khương Sam chỉ biết duy nhất một điều, đó là cái danh ngạch ấy sẽ không rơi trên người của cô.

Danh ngạch trong đội thuộc về Trương Phúc Uất, những người khác chỉ có thể gốc ở trường học, nhìn mà thấy thêm a.

Trước một ngày, Trương Phúc Uất ngay trong buổi tối liền được người nhà đón đi, Khâu Bảo có người nhà đến thăm cộng thêm đưa cho cô chút đồ dùng hàng ngày, duy chỉ có Khương Sam là cô độc, đến nhìn cô một người đều không có.

Khương Sam trước khi ra khỏi cửa bị Lô Trần ngăn cản, đưa cho cô một quả táo, đồng tình nhìn cô: "Trương Phúc Uất yếu ớt, nhìn qua chính là được sủng ái mà lớn lên, bạn chớ cùng cô ấy chấp nhặt, mình biết lần này, danh ngạch vốn là của bạn, người nhà bạn. . . Ai, có chuyện gì khó xử cứ nói cho chúng tôi biết, mọi người đều chung nhau một cái phòng ngủ, có chuyện gì đều sẽ giúp đỡ nhau một chút, khó có được một ngày nghỉ ngơi, bạn nên cao hứng a."

Lúc Lô Trần nói chuyện, ánh mắt mang ý tứ thăm dò, dù đã được giấu rất tốt nhưng Khương Sam vẫn nhìn ra.

Khương Sam ngừng cước bộ, tự tiểu phi tiểu nhìn cô ta, cũng không lên tiếng.

Thấy vẻ mặt như thế của Khương Sam, không biết vì cái gì Lô Trần đột nhiên liền có chút không được tự nhiên, chột dạ nuốt một ngụm nước bọt.

Thấy Lô Trần không nói thêm gì nữa, lúc ấy Khương Sam mới không nhanh không chậm nhận lấy quả táo, như là hoàn toàn không có cảm giác Lô Trần vừa này còn đang cô ý chăm ngò, lễ phép nói tiếng "Cám ơn", đầu cũng không quay, bước nhanh ra cửa.

Khương Sam trước đó đã liên lạc với một văn phòng luật sư, trực tiếp tìm đến một người tên là Lý Bắc Phương, hẳn tuy là luật sư đang thực tập nhưng cô vẫn quyết định để hẳn tiếp nhận vụ án của mình.

Lúc này, Lý Bắc Phương vẫn còn thất bại cùng nghèo túng, ở văn phòng luật sư, hẳn chỉ làm chút công việc chân chạy cùng vài việc lật vật. Ngành luật sư gấp cao dầm thấp, nếu không có một chút quan hệ, căn bản sẽ không có người moi tìm đào phôi thật tâm giúp người a. Lý Bắc Phương ở đời trước, hẳn nổi danh sau khi tiếp nhận một vụ án.

Nhưng thời điểm hẳn vừa mới nhập nghề, hẳn chỉ có thể đi theo lão luật sư ra tòa, cơ hội của hẳn gần như là không có, làm nhiều nhất, chính là giúp cấp trên soạn thảo giấy thỏa thuận li hôn thôi a.

Vài năm sau, Lý Bắc Phương mới có được một số tiền lớn.

Còn hẳn bây giờ, vẫn như cũ, làm cái người đi theo lão sư đến mỗi vụ án, làm việc lật vật, hẳn có rất ít cơ hội có thể chính thức làm một người luật sư chân chính.

Sở luật sư có nhiều người như vậy, nhìn qua luật sư so với hẳn mạnh hơn rất nhiều, Lý Bắc Phương cũng thật bất ngờ, Khương Sam thế nhưng sẽ trực tiếp tìm tới hẳn, hẳn lúc này sinh hoạt dị thường túng quẫn, thời điểm tiếp vụ án hẳn phi thường cao hứng, xử lý công việc cũng thập phần nghiêm túc.

Khương Sam thái độ vẫn luôn phi thường khiêm tốn, thẳng đến cuối cùng cô mới nói ra khổ sở của chính mình, kể toàn bộ sự tình: "Là như vậy, tôi hiện tại còn đến trường, trường học quản nghiêm, bình thường căn bản là ra không được, theo lý thuyết, trên danh nghĩa các loại sản nghiệp của ba ba ta, hẳn là do tôi đứng tên nhận về. . . Nhưng tình huống hiện tại của tôi...."

Trong ngực truyền đến từng đợt kích động, Lý Bắc Phương không chút do dự nói: "Không quan hệ, cô trước tiên cứ đến trường, chứng cứ cùng sự tình tôi sẽ nghĩ biện pháp, việc học của cô trọng đại, không cần chậm trễ thời gian cô đến trường. Vụ án này của cô nói ra cũng không tính là một vụ án lớn, chính là hơi phiền toái một chút, nhưng chung quy, theo luật pháp cô vẫn chiếm ưu thế nhiều hơn, những người đó cho dù có mưu đồ, cũng phải nhìn xem chuôi móc chùy* dưới tay quan tòa có đồng ý hay không a."

(chuôi móc chùy*: ta để nguyên văn, theo ta cái này chắc là cái búa nhỏ mà thẩm phán hay dùng a...ta cũng k thuộc lắm)

Khương Sam rốt cuộc triệt để yên lòng, người khác không biết, cô so với ai đều biết bản lĩnh của Lý Bắc Phương, có thể có được một câu nói của hẳn, so với cô chạy loạn đều muốn hữu dụng hơn nhiều.

Sau khi cùng Lý Bắc Phương thảo luận xong, Khương Sam thấy thời gian còn sớm, chính là đến thời điểm ăn cơm trưa.

Nếu như cô nhớ không sai, trước bốn ngày, chính là ngày hôm nay, Khương Vi đi Anh quốc, cô ta liền tổ chức một bữa tiệc, như vậy, cô cũng nên trở về một chuyến, nhìn thấy người cũ a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Gian phòng tốt nhất ở biệt thự Khương gia chính là phòng của Khương Sam.

Căn phòng vừa rộng lại lớn, lúc nào cũng tràn ngập ánh sáng, lại được trang hoàng rất thanh lịch liền lộ ra một cỗ quý khí bức người, sau khi Khương Sam đi, căn phòng ấy tự nhiên liền thuộc về Khương Vi.

Khương Sam có rất nhiều quần áo, từ màu sắc hay kiểu dáng đều là hàng hiệu có số lượng ít, tất cả đều là Khương Lạc Sinh cấp cho.

Khương Lạc Sinh tuy rằng ngày thường xử lý mọi việc rất công bằng, nhưng dù sao Khương Sam cũng là con gái bảo bối thân sinh của hẳn, hẳn đối với Khương Sam khó tránh khỏi thiên vị hơn một chút, mỗi lần đi công tác trở về, lễ vật đều là bao lớn bao nhỏ, trong đó trang phục do thợ may nước ngoài thiết kế, vừa xa hoa lại nhiều vô số, khiến cho Khương Vi thấy mà thêm đến độ đỏ cả con mắt a.

Chỉ là Khương Lạc Sinh mỗi lần về nhà, lần nào cũng có quà cho Khương Sam, lần nào cũng là thứ đặc biệt, Khương Vi cuối cùng cũng không dám quần quýt xin này nọ, chỉ có thể nhìn mà trong lòng hết sức ghen tị a.

Hiện tại quá tốt, hết thấy đều là của chính mình, muốn mặc thế nào liền thế ấy.

Khương Sam mặc quần áo rất kén chọn, bình thường một bộ cô sẽ không mặc lại hai lần, Khương Vi lấy ra nhìn thấy vẫn còn mới nguyên, tự nhận là mình không ghét bỏ quần áo đã bị người mặc qua, liền mặc quần áo của Khương Sam, mỗi ngày một bộ.

Phòng ở rất nhanh sẽ bị bán đi, hơn nữa, Khương Vi phỏng chừng lập tức sẽ phải đi sang Anh quốc học võ đạo, trước khi đi, hai mẹ con đều nghỉ, thừa dịp cuối tuần, sẽ mở một buổi tiệc, cùng một số bạn tốt tụ tập một phen.

Nhân vật chính là Khương Lạc Sinh cùng Khương Sam đã thành dĩ vãng, bây giờ Khương gia hiện tại về tay các nàng, cơ hội tốt như vậy, không thừa dịp trước mặt mấy người bạn kia khoe khoang một phen, hai người như thế nào có thể cam tâm đây.

Một tuần trước, bọn họ đã bắt đầu ra tay chuẩn bị buổi tụ tập này, một ngày này, toàn bộ bài trí trong biệt thự Khương gia đều đổi mới hoàn toàn.

Một số người bạn tốt lúc Khương Lạc Sinh khi còn sống kết giao, mấy thân thích của Khương gia tại S thị, còn có bạn hữu kết giao của Khương Mật, cùng với bạn học tốt của Khương Vi đều được mời đến đây.

Bà Chu là người bối phận lớn nhất, chỉ là bà không thói quen tham gia náo nhiệt, ngay người không đầy một lúc, liền lấy cớ thân mình không thoải mái trở về phòng. Khương Mật ngay lập tức không thẹn làm nữ chủ nhân, hoa hoa lệ lệ thường xuyên qua lại ở trong đại sảnh, đảm bảo mọi việc đều thuận lợi, trên mặt chỉ toàn là tươi cười kiêu diễm cùng xuân phong đắc ý a.

Khương Vi lại càng cường điệu, mặc một thân lễ phục váy dài màu đen, nhìn qua cực kỳ bắt mắt, đen đến mức tận cùng, chất liệu váy mềm nhẹ, nhìn qua cũng biết ngay là sản phẩm có hạn, mặc lên người của cô ta, vừa vặn có thể tôn lên dáng vẻ uyển chuyển, trong lúc giờ tay nhắc chân, nếp uốn nhìn qua vừa đúng.

Trên mặt váy, được trang trí một mảng lớn họa tiết thêu ám văn hoa anh túc, không có tay áo, cao cổ, đường eo xẻ cao, xẻ đến mắt cá chân, nhìn lần đầu sẽ cảm thấy kinh diễm, nhìn lại lần thứ hai, liền làm cho người ta rất cuộc không dời được tầm mắt.

Một kiện trang phục quá mỹ lệ, mỹ lệ đến gần như sẽ cho người ta cảm giác váy mỹ hơn người, mọi người đều có chung một suy nghĩ, người mặc váy này không xứng với váy.

Chỉ là Khương Vi rõ rệt thập phần thích lối ăn mặc của mình ngày hôm nay, cũng không cảm thấy có gì không ổn, thập phần hưng trí. Lúc này, cô ta lại còn không quên bảo trì dáng vẻ chính mình trước người đại diện phái đoàn của mình bên Anh quốc, khế hếch cằm, rõ ràng trong lòng đã là sung sướng muốn chết, trên mặt tươi cười lại còn mang theo ba phần rụt rè, ngạo nghễ, còn lại năm phần ưu nhã, cười yêu kiều duyên dáng, nghe được chuyện cao hứng cũng chỉ là che miệng, cười không lộ răng.

(à này.....đúng là vịt mà cũng đòi làm thiên nga)

Khương Vi dĩ nhiên không có ý thức được, mặc kệ cô ta xem thường Khương Sam bao nhiêu, chính cô ta ngay trong lúc này, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân đều vô tình hay cố ý đều bắt chước giống Khương Sam (hàng nhái chất lượng kém a....

Cuối cùng, cô ta kiêu ngạo đem chuyện của chính mình bất động thanh sắc công bố ra ngoài, từng cái lỗ chân lông trên người của cô ta đều căng ra, tràn đầy sáng khoái cùng thích ý. Quả nhiên giây tiếp theo, cô ta liền sung sướng đón nhận một loạt tiếng khen hâm mộ cùng khiếp sợ tán thưởng của những người khác.

Những cái vinh hoa này trước giờ đều thuộc về Khương Sam, cô ta chỉ có thể ở một bên mà thầm phẫn hận cùng ghen tị, hôm nay nhân vật chính biến thành chính mình, Khương Vi sung sướng đến nổi, toàn thân cô ta đều muốn bay a. Còn chưa có đi phỏng vấn đâu, cô ta phảng phất đã nhìn thấy bản thân tại Anh quốc học thành trở về, sau đó thăng chức rất nhanh, cảnh tượng cô ta ở trên vũ đài bề ngễ nhìn khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Khương Vi như cũ vẫn là biểu tình phiến muộn: "...Tôi cùng chị họ từ nhỏ cùng nhau luyện võ đạo, tôi luôn luôn ngưỡng mộ chị ấy a, chính tôi cũng không nghĩ tới lúc này tư cách của chị lại bị hủy bỏ, ngược lại là tôi được tuyển, chị họ quả thực là....Tôi cũng khuyên qua chị là phải học tập thật giỏi, hảo hảo chuẩn bị, có thể là do trong lòng chị quá khổ sở đi, ài."

"Do vấn đề cơ duyên đi, cũng không trách được ai, chính là khả năng chịu đựng của Khương Sam quá kém, tâm lý quá thương tâm đi, những ngày kế tiếp vẫn chìm trong đau khổ, làm sao có thể không sa sút như vậy đâu?"

Khương Vi khẽ nhấp một miếng Champagne*, biểu tình càng u buồn: "Tôi vốn nghĩ, với tài năng của chị ấy, sẽ chọn trường khác ưu tú mà không phải là đại T....Tôi cũng biết trường đại T phụ thuộc trường học, bên trong nam nhiều nữ ít, lại đều là gia đình có chút tiền, cũng coi như là phú quý, ở nơi đó có thể học được cái gì? Tôi khuyên chị suy nghĩ lại, cô ấy lại khẳng khái có chấp, tôi thương tâm đã lâu đâu, mỗi ngày lo lắng cho chị ở trường học sẽ bị

những học sinh kia làm làm cho hư a, chú nếu như còn ở tại thế, biết chị học trong một ngôi trường như vậy, còn không biết chú sẽ thương tâm đến thế nào đâu."

(Champagne*: sâm panh)

Người đứng gần Khương Vi nhất nghe thấy vậy bỗng ngẩn ra, lời nói của Khương Vi giống như là vô tâm, nhưng cô ta nói như vậy cũng không khỏi bị người khác hiểu sai đi.

"Cậu nói cái gì? Không có khả năng a, tài sản của Khương gia cũng không ít, Khương Sam không phải là cô gái như vậy, sẽ không bởi vì cái nguyên nhân này mà cô ấy quyết định đi vào trường đại T."

Trên mặt Khương Vi có chút khó hiểu, làm như nghe không hiểu vị này đang nói cái gì, biểu tình đơn thuần nói: "Chị họ vì nguyên nhân gì, tôi thế nào không biết? Bất quá mẹ tôi nói công ty của chú xảy ra vấn đề, chú lại không lưu lại thứ gì, còn thiếu rất nhiều tiền, trước mắt ngôi biệt thự này qua hai ngày nữa sẽ phải bán đi để lấy tiền mặt, mẹ tôi nói bà ấy sẽ cân nhắc thêm mấy biện pháp khác để kiếm thêm chút tiền, tận lực đem nợ nần của chú đền bù hết."

(MK.....à này đôi trắng thay đen trắng trọn á.....hừ hừ)

Lời kia vừa thốt ra, biểu tình của mọi người đều đại biến, ở trong lòng của mọi người, Khương Sam chính là một cô gái luôn luôn có chừng mực, là một cô gái tốt, nghe Khương Vi nói vậy, mọi người đều cảm thấy Khương Sam này tâm tính không tốt cho lắm a! Cô ấy lại chọn trường học như vậy, thế nhưng bởi vì Khương gia phá sản, cho nên vì muốn duy trì phí sinh hoạt của chính mình mà muốn đi dụ dỗ mấy quý công tử trong trường đại T sao?

Vốn mọi người đối với Khương Vi cùng Khương Mật không phải rất nhiệt tình, lúc này nghe Khương Vi nói vậy, đối với hai mẹ con cô ta cũng có cái nhìn khác, nếu như Khương Vi nói Khương Lạc Sinh qua đời còn nợ một đồng tiền, vậy những thứ nợ nần này hẳn là phải do Khương Sam trả a, đây vốn không phải chuyện của các cô. Nếu như nói Khương Lạc Sinh rơi xuống nợ nần, cho dù là bản của cái lấy tiền mặt, gia sản của Khương gia sở hữu đông tây khá lớn vậy mà cũng không trả hết, vậy số tiền mà Khương Lạc Sinh nợ kia nhất định không phải là số lượng nhỏ.

Khương Mật cùng Khương Vi thế nhưng nguyện ý giúp Khương Lạc Sinh đã qua đời trả hết nợ.

Phải biết rằng trong cái xã hội bây giờ, còn tồn tại cái tình nghĩa như vậy đích thực là hiếm thấy, có thể nói hai người này tuyệt đối là đại ân nhân của Khương Sam a! Lại trái với hành động của Khương Sam, chỉ biết đắm chìm trong sa đọa, chẳng những cam chịu để mất cơ hội đi sang ngoại quốc học, hiện tại còn tìm cách làm cho mình có thể sống tốt hơn, chính là trực tiếp chọn cái trường học nhị đẳng dốt tiền kia, quả thực đã làm cho người ta cảm thấy thất vọng về cô, cũng khiến cho người ta thấy là cô quá trơ trẽn.

Những nữ sinh cùng một đội luyện vũ với Khương Sam trước đây, rất nhiều người ôm thái độ hạ hê khi nghe thấy Khương Vi kể về cô như vậy, Khương Sam ưu tú như vậy, cô rất dễ dàng dẫn tới sự ghen tị của những người khác, nhiều năm như vậy, nhiều người mình tranh ám cướp cùng với Khương Sam, nhưng cô lại giống như là đứa con được Thượng Đế ưu ái vậy, vô luận ở cái phương diện nào cô đều quảng cho mọi người một cái ấn tử hình a.

Đặc biệt, tại thời điểm mọi người thi đại học, khi mọi người biết được Khương Sam trực tiếp nhận được lời phỏng vấn của học viện Anh quốc, không biết có bao nhiêu nữ sinh tức giận, nửa đêm ở trong ổ chăn cắn cắn túm tóc a.

Đều là người như nhau, dựa vào cái gì mà tất cả những chuyện tốt ở trên thế giới này đều bị một người là Khương Sam độc chiếm!

Bởi vậy, tuy rằng trong lòng họ dù không có ác ý gì, nhưng khi biết trong nhà của Khương Sam chẳng những có biến đổi lớn, hiện tại thậm chí ngay cả niềm kiêu ngạo cuối cùng đều mất, lựa chọn đi trường đại T thì vẫn không thiếu nữ sinh trong lòng ngầm vui vẻ.

Phảng phất một khi Khương Sam gặp xui xẻo, ngay lập tức vận tốt sẽ rơi ở trên người các cô vậy, các cô sẽ gặp may mắn a. Nhìn thấy cảnh Khương Sam bị kéo xuống thân đàn, biến thành một người bình thường giống các cô, thậm chí còn không bằng người bình thường như các cô, trên mặt các cô mặc dù không biểu lộ tâm tình gì, nhưng trong lòng lại ỉn ỉn vui sướng.

Khương Vi chính là một trong số những người lợi hại nhất trong đó. Bởi vậy, cô ta mới am hiểu sâu làm thế nào có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người, đem đề tài dần dần dời tới trên người Khương Sam, lại xảo diệu* dùng Khương Sam để phụ trợ để nâng giá trị của chính mình cao hơn.

(xảo diệu*: Khéo léo)

Khương Vi vẫn đang cường điệu, giữa một đám người đang bất động thanh sắc ở trên người của Khương Sam tát nước bắn, cô ta cũng không có ý thức được, ở gần cửa là một nhóm người đang náo nhiệt lại từng chút một dần dần an tĩnh lại, vốn còn đang lớn tiếng cũng thay đổi, chỉ bàn luận xôn xao, càng không ngừng có người nhìn cô ta ở bên này.

Trên mặt Khương Vi tràn đầy bi thương, nhưng miệng của cô ta lại không ngừng nói bậy về Khương Sam, trong lòng cô ta hiện tại chính là đang cao hứng bùng bùng a. Cho nên cô ta lại càng không có ý thức được cách đó không xa, sắc mặt của mẹ cô ta chợt đại biến, đang liều mạng hướng tới cô ta ở bên này nhảy mắt.

(có ngày mắt bị chuột rút cho coi....ha ha

Chương 19

Giọng nữ quen thuộc đến cực điểm đột nhiên ở ngay bên cạnh của Khương Vi vang lên, bên trong còn mang theo một chút tò mò khiến cho cô ta bị dọa sợ không nhẹ.

Theo bản năng, cô ta ngay lập tức ngậm chặt miệng lại, quay đầu sang. Không nhìn thì thôi, cô ta vừa liếc mắt liền nhìn thấy Khương Sam đang đứng cách chỗ cô ta đang đứng chỉ có hai, ba bước chân, đang tựa phieu chi phieu chi nhìn nhìn mình, trên mặt của Khương Vi nhất thời chính là một biểu tình thấy quý!

Mẹ không phải nói cô ta bị giam ở trong trường học tuyệt đối không ra được sao? Cô ta làm sao lúc này có thể trở lại a!

Ở giây thứ nhất khi nhìn thấy Khương Sam, trong nháy mắt sắc mặt của Khương Mật có chút cứng ngắc, bất quá bà ta che dấu rất tốt, rất nhanh liền khôi phục như thường, bà ta chỉ là buồn bực con gái không có ý, mình cùng nó nháy mắt liên tục, nó đều nhìn không tới a!

Bất quá cũng không sao, Khương Mật tự nhận là với tính cách của Khương Sam như hiện tại, bà ta có thể đem cô gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, kẻ cả thật sự cô có nghe được lời nói của Khương Vi đi chăng nữa, lấy tính cách thích sĩ diện, lại yêu duy trì thanh danh gia tộc của Khương Sam, cũng chỉ có thể ở sau lưng trở mặt với bọn họ mà thôi, ở tình huống nhiều người như vậy, cô ta tuyệt đối sẽ không dám vọng động lung tung.

Khương Vi hiển nhiên cũng cùng chung một suy nghĩ với mẹ của cô ta, chợt dạ cũng chỉ là trong nháy mắt, lập tức liền khôi phục tự nhiên, tươi cười cùng Khương Sam chào hỏi: "Chị họ, chị, chị đã trở lại a."

Thanh âm Khương Vi rất cung kính, như là e sợ chính mình nói chuyện lớn tiếng bình thường sẽ bị Khương Sam quát lớn.

Kiếp trước, Khương Sam chính xác là bởi vì bị Khương Vi thỉnh thoảng ngầm sử dụng thủ đoạn, cô ở trước mặt người bên ngoài trách cứ Khương Vi vài lần, cho nên thanh danh của cô ở bên ngoài có chút không tốt.

Tay của Khương Sam để ở trong túi quần.

Thoạt nhìn bên ngoài, cô vẫn như bình thường, vẫn mang bộ dáng vân đạm phong khinh, cực kỳ tiêu sái. Nhưng không ai biết, ở trong túi quần, mười ngón tay của cô đã ghim thật sâu vào trong lòng bàn tay, các khớp xương ngón tay bởi vì nắm chặt mà trở nên trắng nhợt.

Cho dù trước đó, mặc dù cô đã chuẩn bị về tâm lý đầy đủ, nhưng thời điểm cô cùng Khương Vi gặp mặt, bởi vì hận ý quá mức mãnh liệt mà trong cổ họng của Khương Sam nổi lên từng đợt huyết tanh ngọt.

Một thể hệ ân oán khúc mắc, nếu như không phải hận đến tận xương tủy, ở kiếp trước, Khương Sam căn bản sẽ không ẩn nhẫn, vẫn cắn răng kiên trì nhìn Khương Vi mang thai mà cô ta vẫn không quên hành hạ mình. Ẩn nhẫn đến thời điểm, khi cô ta hy vọng nhất, dào dạt đắc ý nhất mà quên cảnh giác với cô, để cô có cơ hội lựa chọn cùng cô ta đồng quy vu tận.

Không phải loại thù hận nào cũng có thể làm cho con người ta nguyện ý làm ra quyết định cùng nhau đồng quy vu tận.

Khương Sam hận Khương Vi, hận đến ghi tâm khắc cốt.

Hận ý quá mức nồng đậm, chi biết sẽ hủy đi chính mình, nếu là như thế, kẻ thù một chút cũng không ngại.

Khương Sam không chế biểu tình trên mặt rất tốt, cô sẽ không để cho hận ý ở dưới đáy lòng ảnh hưởng đến cảm xúc cùng hành vi của chính mình.

Nếu như cô quả thật muốn hủy diệt hai người này, bước thứ nhất phải làm, chính là làm sao để cô so với bọn họ, càng phải biết diễn trò, xem ai diễn sẽ càng giống thật hơn.

Xem ai đáng thương hơn ai.

Khương Sam nhìn Khương Vi không nói gì, biểu tình phức tạp đánh giá y phục trên người cô ta.

Khương Vi thận trọng, làm một bộ dáng đáng thương, nhưng duy trì đến nửa ngày lại thủy chung không thấy Khương Sam đáp lại, nhịn không được khiếp đảm, ngẩng đầu liếc mắt nhìn.

Không nhìn thì thôi, cô ta vừa liếc mắt, lại nhanh chóng kinh hoảng rũ xuống con ngươi, cái nhìn này của cô ta đã phát giác ra hiện tại Khương Sam đang quan sát quần áo trên người của cô ta, trong lòng loạn thành một đoàn, ngay sau đó, đầu óc Khương Vi nhanh chóng chuyển động, lập tức quyết định đánh đòn phủ đầu.

"Chị họ, chị, chị như thế nào nhìn em như vậy, em biết em không nên xuyên. . ."

"Khương Vi."

Lời nói của Khương Vi còn chưa có nói xong, liền bị Khương Sam cắt đứt.

Khương Vi muốn dùng một chút thủ đoạn, muốn lấy quần áo làm tấm bia, để Khương Sam ở trước mặt mọi người phải xấu hổ.

Chớp mắt một cái, cô ta ngay lập tức liền bày ra một bộ dáng tội nghiệp ủy khuất.

Nhưng không đợi cô ta chuẩn bị tốt cảm xúc, chuẩn bị làm cho Khương Sam phải xấu mặt, ánh mắt hoảng hốt cùng nước mắt của Khương Sam đã nhanh hơn cô ta một bước, ở rước mặt mọi người rơi xuống.

Ai đã từng thấy qua Khương Sam khóc chưa?

Đáp án là chưa bao giờ.....

Ngay cả thời điểm Khương Lạc Sinh qua đời, buổi đưa tang hôm đó, bộ dáng của Khương Sam cũng chính là lưng thẳng tắp, mặc dù đôi mắt hồng hồng, nhưng cô lại thủy chung cố gắng chống đỡ, một giọt lệ cũng chưa từng rơi, mặc kệ ở sau lưng cô thương tâm như thế nào, ở trước mặt người bên ngoài, Khương Sam trước giờ đều là cường chống, tuyệt sẽ không biểu lộ ra một tia yếu đuối trước mặt mọi người.

Đây là do Khương gia đã dạy, là con cháu của Khương gia, phải luôn luôn mạnh mẽ.

Cho nên không chỉ Khương Vi sừng sốt, mà tất cả mọi người ở đây lúc này cũng có chút ngốc.

Nếu Khương Sam vẫn như trước kia, trước sau như một là một chú tiểu thiên nga luôn luôn cao ngạo, người khác sẽ không cảm thấy có vấn đề, nhưng bây giờ, cô luôn luôn ngạo khí kiên cường như vậy lại chợt tỏ ra yếu đuối, làm cho tâm lý của người ta chấn động, không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Khương Sam khóc không có thanh âm. Cô là người có bộ dạng tốt, bình thường, khi cô cười lộ lên, khuôn mặt cô nhìn rất xinh đẹp, thậm chí còn mang theo một chút ngây thơ.

Cô là người có tính tình rộng lượng, sống cũng rất bình dị gần gũi, trước giờ cô luôn mang bộ dáng kiêu ngạo, tự nhiên bây giờ đột nhiên mặt cô lại không chút thay đổi liền rơi lệ, làm cho người ta khi nhìn thấy liền sinh ra một loại cảm giác thanh lãnh, còn mang theo vài phần buồn bã.

Những người kia vốn là chuẩn bị đứng xem náo nhiệt, tự nhiên khi nhìn thấy, tâm lý cũng không tự giác sinh ra vài phần khó chịu.

"Bộ quần áo này là ba chuẩn bị cho tôi đi." Khương Sam nhìn cũng không nhìn sắc mặt của Khương Vi, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống, cô hiển nhiên cũng không nghĩ ở một nơi nhiều người như vậy, cô có thể làm nước mắt rơi xuống dễ dàng như vậy.

Cô buồn bã, làm một bộ dáng cô đang cố gắng nhịn nhịn, muốn ngừng lại mà không cách nào không chế nổi.

Khương Sam khoe miệng đột nhiên khẽ nhếch, nước mắt còn vương trên mặt, cô lại ra vẻ buồn lòng cười cười, hai cánh môi mấp máy, nhìn kỹ có thể nhận ra là nó đang run rẩy, nụ cười kia nhìn như thế nào cũng thấy thật gượng ép: "Nói là bộ lễ phục nhân ngày tôi trưởng thành đi, không nghĩ tới tôi còn kịp mặc cho ba ba nhìn, hẳn cứ như vậy liền đi."

Khương Mật luống cuống, bà ta biết sự tình đã muốn hỏng a!

Trên người của Khương Vi đích thực là mặc bộ quần áo mà Khương Lạc Sinh đặc biệt vì con gái bảo bối của mình mà chuẩn bị, tìm nhà thiết kế chuyên môn, dùng thời gian hơn nửa năm mới hoàn toàn làm xong.

Chính là một thân váy đơn thuần được may hoàn toàn bằng thủ công, trên mặt váy, mỗi một đường nét hoa văn đều do tay chân linh hoạt của thợ may, từ một cây kim hay một đường chỉ tất cả đều được thêu thật tốt, cho nên, bộ quần áo này rất quý giá.

Nếu như Khương Sam vừa nhìn thấy Khương Vi mặc bộ quần áo này, cô ngay lập tức xông lên nhào, Khương Mật cùng Khương Vi tự nhiên cầu mà không được, trước mắt liền có biện pháp thông dong ứng đối.

Theo tính cách của Khương Sam, nếu cô có thể nhìn được, không ngay lập tức xé rách mặt, mà ở ngay trước mặt mọi người nói ra chân tướng sau đó

trách cứ Khương Vi, mẹ con bà ta cũng có thể có lý do thoái thác lừa gạt cho qua, liền nói là em của cô quả thực là thích bộ lễ phục này, bắt quá chỉ là mượn của cô để mặc một chút, nếu Khương Sam cố tình không chịu, tự nhiên mọi người sẽ thấy có vẻ cô là người không rộng lượng, vô lý nháo lung tung.

Lại cố tình, một câu trách móc nặng nề của Khương Sam đều không có, thậm chí một chút phần nộ cũng không có lộ ra, cứ như vậy, cô ở ngay trước mặt mọi người rơi lệ. Kia nói cũng thật khéo, nói vậy này là chiếc váy mà ba ba đã qua đời của cô vì cô mà làm, chính mình còn chưa kịp mặc. Chủ nhân của váy còn chưa mặc, lại bị Khương Vi mặc trước, mà váy này lại chính là tâm huyết của người trong quá khứ dành cho Khương Sam cô a, thử nói xem Khương Vi sẽ thế nào a.

Khương Vi không biết nói lại như thế nào? Vừa mở miệng, nói cái gì đều là sai, Khương Vi ở trước mặt người ngoài luôn sử dụng một ít thủ đoạn khéo léo để hạ thấp Khương Sam đã quen, còn chưa hề đụng phải trường hợp cô ta bị chặn đến á khẩu không trả lời được gì như bây giờ, vì thế miệng cô ta liền mím chặt, sắc mặt trong nháy mắt bạo hồng!

Mà quả nhiên không ngoài dự liệu của Khương Mật, mọi người khi nghe xong lời nói của Khương Sam, biểu tình nhìn về phía Khương Vi ngay lập tức trở nên ỳ ỳ thăm thẳm, ánh mắt rõ ràng mang theo ý khiển trách, sắc tựa như dao hướng trên người của Khương Vi nhìn nhìn.

Đầu óc Khương Mật nhanh chóng nghĩ nghĩ đối sách, bà ta còn chưa có nghĩ xong, Khương Sam lại lên tiếng. Cô làm như vô tình phát hiện ra, lời nói khi nãy của mình đã làm cho Khương Vi cảm thấy xấu hổ, Khương Sam liền nhanh chóng lau hết nước mắt, hiện tại, mọi người đều đã nhìn ra, cô đã cự lực ức chế được lệ ý của chính mình rồi.

Khương Sam gạt gạt khóe miệng, hai hốc mắt còn hồng hồng, nhìn cô cười so với khóc còn khó coi hơn, ý tứ muốn giải vây cho Khương Vi, Khương Sam ho nhẹ một tiếng, rõ ràng cho thấy cô đang cố ý muốn chuyển đề tài.

"Hôm nay thế nào nóng như vậy a? Chú Lý, dì Trần, bác Lưu, mọi người đều ở đây a, con đã lâu không gặp mọi người. Nhớ lại, hình như là từ lễ tang của ba ba đến giờ con đều không có cơ hội đi thăm mọi người a, con còn muốn tìm cơ hội đi thăm mọi người một phen đâu, ba ba qua đời, sau này ít nhiều con còn phải nhờ mọi người chăm sóc đâu."

Chuyển đề tài cũng quá nhanh đi, nhưng hình như có chút không đúng lắm.

Khương Vi vừa nghe thấy câu nói của Khương Sam, cô ta dường như là dự cảm đến cái gì, trong nháy mắt sắc mặt cô ta liền cứng lại, vốn cô ta bây giờ đang bị đặt trên lửa nóng, lúc này Khương Sam lại nói như vậy, chẳng khác gì cô ta lại bị hất thêm một tảng dầu hỏa nữa a.

Khương Mật vội vàng lên kéo Khương Sam lại, ý đồ đem lời chưa nói hết của cô xóa đi, trên mặt bà ta là biểu tình cực kỳ đau lòng, không giống như giả vờ, trong giọng nói cực kỳ ảo não: "Sam Sam ngoan của ta, nhìn mặt con xem, mặt đều muốn lột da a, con ở trường học nhất định thực khổ đi, ai, trước đừng nói gì, ta mang con trở về phòng trước, cho con rửa mặt chải đầu đã, nhìn xem con này, nhìn qua thật chật vật a, cô cô nhìn thấy con như vậy thật là đau lòng a."

Trên mặt Khương Vi còn ần ần đau rất, cô ta cực kỳ tức giận, nhìn qua lại nhìn thấy mẹ mình cho một cái nháy mắt, cho nên cũng biết hiện tại đây không phải thời điểm cô ta tức giận, cô ta cố gắng kìm nén sự tức giận của mình, cúi đầu lau nước mắt, bộ dáng khóc nức nở: "Em, Em sai rồi chị, em cũng chỉ nghĩ chị sẽ không trở lại, cho nên mượn bộ y phục này của chị, muốn thay thế chị ra mặt, em, em thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy."

Nếu như ở kiếp trước, vô luận trong lòng Khương Sam bức tức đến đâu, Khương Mật lúc này cho cô một bậc thang, Khương Vi lại tỏ ra yếu thế, nhất định cô cũng sẽ theo hai bọn họ mà đi xuống.

Chỉ cần mọi chuyện bên trong được giải quyết thì chỉ cần cho cô một bậc thang, cô ngay lập tức sẽ đi xuống. Chỉ cần đợi khi mọi người về hết, cô nghĩ muốn nháo như thế nào liền nháo như thế ấy, sẽ không có ai biết, nhưng nếu như cô nháo mà để người ngoài nhìn thấy thì thật mất mặt, cho nên, đây luôn là phương châm xử sự của Khương Sam.

Nhưng bây giờ, Khương Sam như thế nào có thể dễ dàng buông tha bọn họ đây?

Khương Mật lôi kéo cô, ần ần mang theo uy hiếp, Khương Sam nương theo động tác của Khương Mật, thân mình run lên một cái, đột nhiên cắn cắn môi dưới hô nhỏ một tiếng, cánh tay run run, mang theo vài phần đau đớn, "A, cô cô, con, con đi là được, cô đi nhẹ, cô túm đau con a."

Khương Mật tự nhiên biết khí lực của mình sử dụng lớn bao nhiêu, chính là chỉ có thể kéo người đi, tuyệt đối không thể kéo đau người a, nhưng biểu tình của Khương Sam lại khoa trương như vậy, Khương Mật khó có thể tin nhìn Khương Sam, "Con đứa nhỏ này nói cái gì..."

Trên mặt của Khương Sam mang một biểu tình cố nén đau, ý muốn đem cánh tay từ trong tay của Khương Mật rút về, cũng không chờ Khương Mật phản bác xong, cô so với Khương Vi lại càng xảo diệu, lại càng dễ dàng làm cho người khác đồng tình với mình hơn, dựng thẳng sống lưng, đỏ vành mắt thấp giọng nói: "Nhưng là con còn chưa có lên tiếng chào hỏi các trưởng bối cùng các bạn hữu a, con không biết trong nhà tổ chức buổi tiệc này, hôm nay nếu nhìn thấy, lại có nhiều người như vậy, con làm sao có thể cứ trực tiếp như vậy đi lên đây?"

Khương Vi còn đang ngốc tại chỗ giả dạng đáng thương, lúc này, khi nghe Khương Sam nói như vậy, cô ta hận không thể ngay tại chỗ ngăn chặn miệng của Khương Sam lại! Cô ta dù có ngốc đi chăng nữa cũng biết được, Khương Sam nói như vậy tuyệt đối đối với cô ta thật bất lợi!

"Cái gì? Cô không biết?" Ngay sau đó, đã có người kỳ quái hỏi.

Vừa rồi không phải Khương Vi nói với bọn họ là Khương Sam muốn ở trường học bồi bằng hữu gì gì đó mà, chẳng lẽ cô ta đang cảm thấy ở chung một chỗ với bọn họ là đang lãng phí thời gian của cô ta sao? Như thế nào lúc này nghe ý tứ Khương Sam chính là cô đối với buổi tiệc này không hề biết cái

gi? Lại cùng với hành động vừa rồi của Khương Mật a, người làm cô cô lại ở trước mặt nhiều người, trực tiếp dùng một lực lớn như vậy để kéo Khương Sam, rõ ràng cho thấy bà ta chính là đang chột dạ muốn che giấu cái gì mà, người sáng suốt trong lòng nhất thời do dự, muốn đứng lên.

Khương Sam há miệng thở dốc, lời nói còn chưa có ra khỏi miệng, Khương Vi đã bình tĩnh lại, cô ta ngay lập tức giả dạng đáng thương, thanh âm nghẹn ngào đột nhiên nói trước một bước.

"Xin lỗi chị họ, là lỗi của em a, em biết em không nên bởi vì thích cái váy này liền vội trộm mặc lên người để chọc giận chị, em biết chị không muốn về nhà thăm mọi người, như vậy sẽ làm cho chị thêm thương tâm, em quả thực là không nên biết chị không muốn trở về còn khuyên bà ngoại đi đến trường học gọi chị trở về, chị là đang giận em, em biết, chị họ tốt, em thật sự rất nhớ chị rất nhớ chị a, chị có thể tha thứ cho em có được không, ô ô, cầu chị a....."

(tức, tức quá mà....giả dối, quá giả dối....*grừ*)

Con người có một cái da mặt, nếu họ sử dụng gương mặt "không mặt không mũi" đến một cảnh giới nhất định, người khác chỉ có thể tôn kính gọi họ một tiếng chính là "tiện nhân", Khương Vi hiển nhiên là một trong số đó, cô ta cực kỳ am hiểu sâu về cách xử sự tinh túy của cái da mặt "tiện nhân" đó, đôi mắt trắng thay đen, vu oan hãm hại, cô ta dày công tôi luyện, khi sử dụng cô ta không có một chút do dự nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Lúc này, phàm là những người có mặt ở đây đều có thể nhìn ra được một điều, đó là người nhà này bằng mặt mà không bằng lòng.

Một số người đầu tiên vốn nghĩ muốn tiến lên khuyên một hai câu, bây giờ đều không hề lên tiếng, đứng ở một bên làm bộ như đang cùng nhau nói chuyện phiếm vậy, nhưng trên thực tế, họ chính là đứng nhìn xem, cùng nhau tham gia náo nhiệt.

Mới đầu, bọn họ bị Khương Vi dẫn dắt đều cho rằng cách đối nhân xử thế của Khương Sam cùng với hành vi của cô quả thực chính là tội ác tày trời, nhưng sau khi Khương Sam xuất hiện, biểu hiện của cô so với trước lúc ba ba cô xảy ra chuyện, hành vi không có biến hóa gì quá lớn, cô vẫn như trước kia, là người có tri thức hiểu biết lễ nghĩa.

Lúc này, không nên tùy tiện phán đoán ai đúng ai sai, đây vốn là chuyện nhà người ta, người trong nhà cùng nhau giải quyết, người bên ngoài nhúng tay vào thật không tiện chút nào a.

Mặc dù Khương Vi ôm Khương Sam, nhưng trong lòng cô ta chỉ có đắc ý cùng ghét bỏ.

Còn Khương Sam bị Khương Vi ôm chặt lấy, trong lòng cô chỉ cảm thấy ghê tởm đến lợi hại.

Cảm xúc này đối với hai chị em chỉ có thể hiểu ở trong lòng, hai người không nói gì, ở bên ngoài vẫn duy trì một khuôn mặt thật bình tĩnh, một người so với một người đều trung ra biểu tình thật chân thành.

Biểu tình của Khương Sam biểu hiện cực tốt, cô nhìn nhìn Khương Vi đang gằn trong gang tấc kia, nhẹ nhàng gạt gạt, Khương Vi thuận thể buông tay ra, lập tức liền biểu hiện ra một bộ dáng thật thương tâm, đứng lên nói: "Em chỉ là nghĩ muốn ôm chị một cái....Chị họ, chị đây là không chịu tha thứ cho em sao."

Khương Sam tầm mắt dừng ở trên người của Khương Vi, cũng không cùng hai mẹ con bọn họ tiếp tục dây dưa chuyện bọn họ có hay không gọi chính mình trở về nhà nữa, mà ngoài dự đoán của mọi người, cô tự nhiên lần nữa chuyển dời đề tài, giọng ép cười cười, vành mắt hơi hơi đỏ, thờ dãi, sau đó là chân thành nói: "Sao có thể như vậy a, chỉ là chất vải của chiếc váy mà em đang mặc chị cũng không có cơ hội tiếp xúc qua, cho nên khả năng chị không hiểu nhiều. Nhưng bộ váy này hình như là chất liệu đặc thù a, chính là loại tơ thiên nhiên a, cho nên tuyệt đối không thể bị dè ép, bình thường trừ lúc mặc lên người, chị vẫn treo nó lên, chiết đều không thể chiết, thời điểm em lấy quần áo phải biết, chị đem bộ váy này treo một mình ở trong một cái tủ quần áo riêng, cũng không dám để mấy bộ quần áo khác đặt chung một chỗ dè ép nó."

Khương Sam hoàn toàn không nhìn sắc mặt của Khương Vi bởi vì cô chăm chọc mà biến đổi, âm thanh vẫn ôn hòa nói: "Em ôm chị, chị sợ ép hỏng bộ váy này a."

Lần này đến lượt Khương Mật nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, nó đây là có ý gì? Rõ ràng nói Khương Vi cái gì đều không hiểu, không biết bộ váy này đặc biệt còn mặc lung tung trên người. Đã thế còn ôm người khác, đây chính là giễu cợt Khương Vi quê mùa, không có hiểu biết mà?

"Chị họ, chị nói như vậy, chính là chị vẫn trách em mặc quần áo của chị đi, em biết em không nên làm vậy, em đây liền trở về phòng thay ra a."

Khương Vi nhìn không được cười cười, lấy lùi làm tiến, trên mặt mỉm cười nhưng một đôi mắt to kia lại như ẩn dấu hai con dao bén nhọn, thẳng tắp

hướng tới trên mặt của Khương Sam.

Khương Mật cũng tiến lên hòa giải: "Đúng a, Khương Vi con đúng thật quá đáng, nhanh đi thay đi, đừng chọc chị của con sinh khí, tuy rằng chỉ là một kiện váy, nhưng dù sao đó cũng là bộ váy mà chị của con thích nhất, ta lúc trước như thế nào cũng không có chú ý đến con a, Vi Vi con cũng quá không biết quy củ rồi."

Khương Vi phối hợp cúi thấp đầu, làm ra một bộ dáng hối lỗi nhận sai, ủy khuất nhấc chân muốn đi.

Tuy rằng cô ta có sai, nhưng nếu Khương Sam bây giờ dám để cho cô ta đi đổi váy ở trước mặt của mọi người, chính là biểu hiện cô là người tính toán chi ly vì một chiếc váy mà không chịu buông tha cho người khác. Trừ phi về sau Khương Sam muốn ở trước mặt bạn bè cùng người thân triệt để không cần mặt mũi, để cho cô ta lên thay váy, bằng không hôm nay, chiếc váy này cô ta còn mặc đến khi kết thúc buổi tiệc a!

Đúng như dự liệu của Khương Mật cùng Khương Vi, Khương Sam quả nhiên không dám để Khương Vi cứ như vậy trở về phòng thay quần áo, biểu tình của cô bắt đầu đã đưa tay ra ngăn cản, nhẫn nại nói: "Không cần, em cứ như vậy mặc đi."

Khương Vi rũ mắt, con ngươi xẹt qua một tia cười đắc ý, trên mặt lại tỏ ra sợ hãi: "Không, em không thể mặc, chị họ..."

(Đóng kịch gọi quá ha...ta khinh..hừ hừ)

"Chị có đôi chút kiết phích*, người khác mặc qua gì đó của chị, chị tuyệt đối sẽ không mặc lại ở trên người, cái đó mọi người đều biết mà. Nếu em đã mặc rồi thì cứ mặc đi, dù sao bộ váy cũng là bộ váy ba ba đặc biệt làm cho chị, ba ba chị đã không còn, chị mặc vào cũng chỉ tăng thêm thương tâm mà thôi."

(kiết phích*: ư sạch sẽ)

Biểu tình của Khương Sam cực kỳ bất đắc dĩ: "Trước giờ đều chỉ có em lấy quần áo của chị, nhưng chị có bao giờ đòi quần áo mà em đã mặc về chưa? Cô bé ngốc."

Đầu Khương Vi lập tức phình to ra, chỉ trong một cái chớp mắt, trên gương mặt của cô ta, các cơ không bị khống chế mãnh liệt rung động. Khương Sam thể nhưng ở trước mặt nhiều như vậy, tự nhiên đường hoàng mà nói rằng cô ta thường ngày đều lấy quần áo của cô để mặc!

Còn chưa nói xong, biểu hiện của Khương Sam giống như cô là một người dung túng cho cô em họ của mình vậy, chính là bộ dáng cô là một người chị tốt, tiếp tục cung chiêu nói: "Chỉ là, chị đi đến trường cho nên không ở trong nhà, biết em là một cô bé ngốc chắc chắn sẽ vào trong phòng chị nghịch ngợm, cho nên chị đã cố ý đem cái tủ treo bộ váy này khóa vào, chỉ sợ em có một ngày nào đó mặc nhầm, nhưng vì sao vẫn bị em tìm ra a, ai."

Khương Vi lần này trong hốc mắt thật sự ngấn nước mắt, không còn là giả vờ nữa. Lần này, cô ta thực sự là bị lời nói trực tiếp của Khương Sam làm cho phát怒! Nơi này có rất nhiều nữ sinh học vũ đạo cùng cô ta, còn có rất nhiều nam sinh ái mộ cô ta, cô ta lại là kẻ thích sĩ diện, đã lúc nào thì thành cái dạng này, bị người khác nói đến nỗi không hề phản bác lại được, chỉ có thể bất lực đánh mất hết mặt mũi? Đã vậy, Khương Sam còn cố ý nói, tủ treo bộ váy này đã bị khóa vậy mà vẫn bị cô ta lật ra, vậy thì càng không nói đến những cái khác không có khóa, chắc chắn đều bị cô ta động tay động chân.

Lúc trước, đa số mọi người đều khen Khương Vi là một cô gái xinh đẹp biết ăn diện. Sau khi nghe Khương Sam nói như vậy, nhất thời mọi người đều đem ánh mắt chế nhạo cùng khinh thường đặt ở trên người của cô ta.

Mọi người tuy vẫn đang nói chuyện bình thường nhưng tầm mắt lại phảng phất lướt qua trên gương mặt của Khương Vi. Cô ta gần như đã có thể tưởng tượng được chính mình ở trong lòng của đám bà tám này, đã nghị luận thành cái dạng gì rồi a!

Nhìn kia, nhìn cái khuôn mặt của cô ta đi, tôi nhìn thật quen mắt a, cô nói có phải hay không chính là của Khương Sam gì gì đó?

Còn có, cái vòng tay cùng vòng cổ của cô ta a, thêm cả bộ váy nữa, nhìn qua chính là nguyên một bộ mà, khả năng cũng là do cô ta trộm đồ của chị mình đi.

Còn có, còn có, quan trọng nhất.....

"Lại nói, ba ba tôi đã qua đời, thân thể của bà nội lại không tốt, hiện tại, tôi là chủ nhân duy nhất của ngôi nhà này, cho nên tôi chính thức đến để chiêu đãi mọi người, thứ nhất, mọi người không cần để ý đến chuyện vừa nãy tôi không biết được ở nhà mở tiệc, thứ hai tôi đích thực là đang đi học, tình lực không nhiều, chỉ có thể phiền toái cô tôi cùng em họ. Tuy rằng người một nhà không nên nói lời khách sáo, nhưng hôm nay, tôi đặc biệt cảm kích hai người, cảm ơn."

Khương Sam vừa nói xong, trịnh trọng khom người thật sâu cúi chào.

Nhìn qua, tuy thân thể cô có chút gầy yếu mà đơn bạc, nhưng eo nhỏ mềm mại, lưng lại dựng thẳng tắp. Vốn cô học vũ đạo đã sinh ra một loại khí chất rất đặc biệt, lại nói qua, từ nhỏ đến lớn, nhất cử nhất động của cô đều được giáo dưỡng rất tốt, gần như là khắc sâu vào trong bản chất vậy. Mỗi một động tác giơ tay nhấc chân, đều lộ ra một loại khí chất riêng chỉ thuộc về thế gia đại tộc, nhìn đến chính là cảnh đẹp ý vui, hơn nữa, ở kiếp trước, cô có nhiều ra đến 10 năm thời gian tôi luyện cùng ẩn nhẫn, cô làm ra hành động khom người cúi chào như vậy, có một loại tư thái vừa đúng, đó tuyệt đối là cường thế bề ngễ nhìn người khác.

Người chung quanh thấy liền không tự giác tỉnh tỉnh lại.

Khương Sam làm rất dễ dàng, gần như là không tốn sức chút nào, cô lần nữa lại trở thành tiêu điểm chính của mọi người.

Cho dù quần áo cô mặc ngày hôm nay chỉ là một thân áo ngắn tay cùng quần jean đơn giản, cho dù mặt cô không chút son phấn, trên mặt thậm chí còn nhìn thấy rõ dấu vết phơi nắng bị thương, nhưng cô như vậy so với một thân quần áo hoa lệ tinh xảo của Khương Vi lại càng muốn chói mắt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trong giờ giờ khắc này, mọi người trong nháy mắt mới kịp phản ứng.

Hóa ra Khương Sam mới là chủ nhân chân chính của ngôi nhà này à, cái gì mà sa đọa, cái gì mà đau khổ không chịu nổi chứ, đều là lời nói suông à. Người kiêu ngạo như cô, cho dù bây giờ cô chỉ có một thân một mình đi chẳng nữa, cô vẫn như trước là một người cố chấp, sẽ vẫn duy trì những thứ thuộc về Khương gia, ở nơi nào sẽ xảy ra khả năng cô có ý tưởng dụ dỗ bắt luận kẻ nào đâu?

Khương Mật thân thủ nắm chặt hai tay, triệt để sinh khí, tức giận không nói thành lời.

Khương Sam đi lên phòng, sau đó, cô quay lại nhìn sắc mặt tái xanh xấu hổ của Khương Vi, hảo tâm nhắc nhở một câu.

"Cô bé ngốc à, vốc người hai chúng ta tuy rằng không sai biệt lắm, nhưng quần áo mặc lên sẽ có khác biệt rất lớn, về sau nếu em muốn chọn quần áo mặc, nhớ rõ, em nên tìm bộ nào thích hợp với chính mình. Quần áo mặc ở trên người là dùng để phụ trợ người, bộ váy này em mặc quá lộ liễu à, người bình thường sẽ không chọn những bộ như vậy, về sau tốt nhất em không cần mặc nữa, lần sau chờ chị được nghỉ, sẽ cùng em đi dạo phố, chọn cho em thêm hai kiện quần áo hợp với tác phong của em nhất à."

Nói xong còn nhìn nhìn Khương Mật, ánh mắt gây hấn, gần từng chữ nói: "Cô cô, người nói đi?"

Khương Mật sinh khí đến mức ngực phát đau, nhưng bà ta bây giờ cần phải lấy đại sự làm trọng, nhìn mọi người ở một bên, chính là bộ mặt đang xem kịch vui, để có thể xoay chuyển hoàn cảnh xấu hiện tại, bà ta miễn cưỡng nhịn xuống sự tức giận, cô gắng cười nói: "Đúng à, Sam Sam nói rất đúng, Vi Vi, về sau con phải nhớ rõ, luôn nghe lời của chị họ con à."

Dù sao Khương Vi vẫn là một cô gái trẻ tuổi, cô ta không dám tin nhìn nhìn mẹ của mình. Bà làm sao có thể giúp Khương Sam làm mình mất mặt đâu?

Khương Vi cũng không nhịn được nữa ủy khuất khóc nức nở, sau đó, cô ta ném mạnh đĩa com đang cầm trong tay: "Tùy các người, nói như thế nào thì nói! Tôi không ăn!"

Cô ta ghen ngào nói xong thì giận dữ xoay người rời đi, ngay cả bữa tiệc dù chưa kết thúc cũng không muốn ở lại nữa, trực tiếp khóc nức nở chạy nhanh lên phòng.

"Ai, Khương Vi vẫn như vậy, là một cô bé chưa lớn à."

Khương Sam bắt đầu dĩ cười lắc đầu: "Mọi người thông cảm, Khương Vi còn nhỏ không hiểu chuyện, tôi lúc nữa sẽ đi nói chuyện với nó."

Nhất thời Khương Mật bị sự vô sỉ của Khương Sam làm cho tức giận đến mức té ngã ngửa!

Thần sắc mọi người đều thay đổi khi thấy Khương Vi có chút không thức thời. Mở miệng hàn huyên hai ba câu liền thấy có chút xấu hổ, một số người còn vội vã li khai.

Khương Sam khẽ nhếch môi cười, ôn hòa đi đến bên người đang cứng ngắc của Khương Mật: "Vậy con đi về trước thu thập một chút, buổi chiều còn muốn về trường học đâu, cô cô trước tiên người giúp con tiếp đón một ít khách nhân à."

Hai cánh môi của Khương Mật run run, đành giọng nói: "Con đứa nhỏ này, ta dù sao cũng là cô cô của con, đây cũng là nhà của ta, cái gì chuyện lớn với không lớn, nói ra chọc người ta chê cười...."

Khương Sam cười khẽ một tiếng: "Cô cô nói giỡn."

Không đợi Khương Mật đáp lại, Khương Sam thái độ khiêm hòa*, liền xoay người đi lên trên lầu, còn thân nhiên nói vọng lại: "Ba ba con không còn tại thế, con tự nhiên phải có nghĩa vụ gánh vác cái nhà này, người và ba ba mặc dù là thân anh em, nhưng cô cô đã sớm gả cho người khác, xem như cô đã là của người khác, không còn là người của Khương gia nữa, có thể đến chỗ con hỗ trợ, con thật lòng vô cùng cảm kích, thêm vài lời khách khí cũng không có vấn đề gì."

(khiêm hòa*; khiêm tốn, ôn hòa)

"Ba!" Khương Mật gần như nghe được, các khớp xương của bà ta kêu đến "ba" một cái. Bà ta suýt chút nữa thì không kiềm chế được mà xông lên cho Khương Sam một bạt tai.

Khương Sam thật đúng là không khách khí một chút nào, đem lớp mặt nạ của bà ta triệt để xé nát, sau đó hung hăng ném xuống đất a!

Khương Sam vừa trở lại phòng, quả nhiên nhìn thấy Khương Vi đang ngồi ở trên giường của mình, ánh mắt oán độc, hung tợn trừng cô.

Ha ha, ba ba cô vừa qua đời, cô ta đây là đang khinh thường cô sao?

Trước đây Khương Sam xem phòng của mình là nơi cấm địa, người bên ngoài nếu không được sự cho phép cô mà vẫn đi vào, cho dù tính tình của cô có tốt đi chăng nữa, nhất định cô cũng sẽ rất giận dữ. Lần này thái độ khiêu khích của Khương Vi rõ ràng như vậy, mặc quần áo của cô, ngồi trên giường của cô, cô ta đây là muốn chọc cho cô tức giận sao? Ha ha, cô ta quá xem thường cô đi.

Khương Sam làm như không phát hiện ra Khương Vi, quay lưng lại, chọn quần áo ở trong tủ quần áo của mình.

Khương Vi vốn định chờ Khương Sam nhìn không được mà nổi giận trước, nhưng cô ta chờ một lúc, lại một lúc lâu sau, chính là một chút phản ứng của Khương Sam cũng không có, cô làm như không nhìn thấy cô ta vậy.

Sau đó, cô ta thấy Khương Sam tìm quần áo, mắt thấy cô cầm một kiện lại một kiện, ngực của Khương Vi bắt đầu cảm thấy đau, đó đều là những thứ mình thích, làm sao có thể bị Khương Sam lấy đi đây!

"Cô không phải ngạo khí lắm sao? Cô rất giỏi cơ mà, trước khi đến trường cô còn nói nhất định sẽ khiến chúng tôi hối hận, bây giờ cô không phải vẫn phải quay trở lại ngôi nhà này sao!"

Tủ quần áo của Khương Sam được thiết kế rất khác biệt, đồ lót được đặt riêng vào một cái ngăn kéo nhỏ, Khương Sam làm bộ như không thấy Khương Vi sinh khí, vẫn ngồi tại chỗ lấy quần áo.

Khương Sam nung vào quần áo để che dấu, mở ngăn kéo thả một thứ vào. Vì tầm mắt Khương Vi bị ngăn trở cho nên cô ta một chút đều không có nhìn thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Đây là nhà tôi, tôi vì cái gì không thể đến?" Khương Sam vẫn không dừng động tác trong tay, vẫn lấy thêm mấy bộ quần áo. Mấy bộ đó đều là những bộ mà Khương Vi thích nhất.

Sau khi Khương Sam đi, Khương Vi vẫn ở trong phòng này, quần áo vẫn được treo ở chỗ cũ. Cô ta căn bản hoàn toàn không có nghĩ tới, trước khi phòng ở bị bán đi, Khương Sam còn có thể trở về một ngày, mắt thấy cô lấy một bộ rồi lại một bộ quần áo mang đi, nhất thời cô ta tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp đứng lên.

"Cô đem quần áo đó để xuống cho tôi!"

Khương Sam cười: "Đây là quần áo của tôi đi? Cô dựa vào cái gì bắt tôi buông xuống a?"

Khương Vi mới không cùng cô giảng giải những đạo lý này, cô ta đen mặt trực tiếp đi lên cướp: "Chỉ bằng cái nhà này bây giờ là tôi !"

Thấy Khương Vi đi lên, sắc mặt Khương Sam chỉ là một mảnh lạnh lùng. Trong nháy mắt, khi Khương Vi cướp quần áo, cô đầu tiên kéo lại thật mạnh sau đó là buông lỏng!

Khương Vi mất đà, kinh hô một tiếng rồi lui về phía sau mấy bước.

Thừa cơ hội này, Khương Sam không chút lưu tình, chân mạnh mẽ hung hăng đá vào giữa bụng của Khương Vi. Khương Vi bị ăn đau, cô ta hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm bụng lui lại mấy bước.

Khương Sam lúc này làm sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy. Cô trực tiếp lúi tóc của Khương Vi, nện một quyền ngay giữa ngực của cô ta!

Xương cốt ở bộ ngực rất yếu, quyền cước của Khương Sam lại không ngừng nện vào ngực của Khương Vi, nhất thời khiến cho cô ta bị ăn đau đến nỗi không nói ra thành lời.

"Cô cho rằng cô mặc qua mấy thứ này, tôi còn nguyên ý chạm lại sao?" Khương Sam từ trên cao nhìn xuống Khương Vi còn đang khom người ôm ngực. Nắm tay của cô không ngừng liên tiếp ở trên người của Khương Vi nện thật mạnh.

Khương Vi chỉ biết hét lên từng tiếng kêu đau thảm thiết. Bởi vì bộ quần áo, cho nên cô ta không làm được cái gì, thậm chí ngay cả một điểm khí lực để chống đỡ cũng không có, chỉ biết che ngực đón nhận từng quyền mạnh mẽ của Khương Sam nện vào người của cô ta.

Khương Vi ăn đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

"Cái nhà này là của cô à? Nói ra những lời này cũng không sợ thiếu đầu lưỡi đi!"

Cuối cùng, Khương Sam hung hăng đánh một quyền ở bên hông của Khương Vi, cô nhin rồi lại nhin, sau một lúc, cô rút cuộc mới thu nắm tay, không chế mình không ngay lập tức nhào qua để bóp cổ Khương Vi!

(Chep...chị Sam bạo lực quá...cơ mà ta thích

Khương Vi trợn to hai mắt, nhìn ánh mắt của Khương Sam thế nhưng thật sự là cô chuẩn bị cùng cô ta liều mạng, nhất thời cô ta có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

"Thần...thần...bệnh thần kinh!" Khương Vi lắp bắp chửi nhỏ, Khương Sam trực tiếp cầm con dao đi tới chỗ của cô ta!

Đối diện với ánh mắt hồng đến dọa người của Khương Sam, Khương Vi sợ tới mức hét lên một tiếng, chạy như bay phóng ra ngoài, khi đi, cô ta còn không quên ôm lấy mấy bộ quần áo đã được xếp gọn gàng ở trên giường mang đi.

Khương Vi vừa đi, biểu tình ở trên Khương Sam nhất thời nhạt xuống, mặt không chút thay đổi cắt con dao vào trong túi, nguyên bản bị phản thống khổ và không thể tin như là bị ăn công tắc, trong nháy mắt từ từ ở trên mặt của cô biến mất vô tung vô ảnh.

Khương Sam nhìn ra phía cửa, mi mai giật giật khoe miệng, Khương Sam hít sâu một hơi, trực tiếp đi đến tủ quần áo, lấy chiếc điện thoại di động cô thả vào ngăn kéo lúc trước.

(Ặc...hóa ra là ĐTDĐ a....đoán sai hết rồi)

Cô chuyển góc độ vừa lúc, đem tình huống phát sinh vừa rồi tất cả đều ghi lại, nhanh chóng lưu lại thật tốt, Khương Sam trực tiếp cầm điện thoại cất vào sâu bên trong của túi tiền.

Còn cần hậu kỳ biên tập, vết thương trên cổ vẫn còn đang không ngừng chảy máu, trên mặt bị đánh sưng đau, vì đoạn video này, cô chịu nhiều đau đớn hơn cũng chẳng sao, Khương Sam tin tưởng, hiệu quả của đoạn video này tuyệt đối có thể làm cho Khương Mật cùng Khương Vi để mẹ con bọn họ phải thống khổ.

Khương Sam nhì mình qua gương lớn một phen, khoe môi khê câu, đương nhiên, hiện tại, cô cũng có thể làm cho bọn họ thống khổ một chút.

Hai người sau này sẽ đối với cô như thế nào, cô vẫn biết, sớm muộn gì cô cũng sẽ xé rách mặt hai người đó. Bọn họ nếu vẫn ngu xuẩn cho rằng chính mình còn có thể giống như trước, một dạng ngu ngốc hồ hồ cố thủ cái gọi là vì thanh danh cùng đại cục của Khương gia, cũng không khỏi quá coi thường cô đi.

Thu thập một chút đồ cần thiết gì gì đó, Khương Sam kéo quần áo của cô hỗn độn thêm một chút, cầm túi xách trực tiếp đi xuống dưới lầu.

Dưới lầu vẫn như trước, chính là ca múa mừng cảnh thái bình, mọi người trò chuyện rất vui vẻ, Khương Mật như trước làm hoa hồ điệp của bà ta, bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của cô, còn xấu hổ tuyên thệ chủ quyền cái nhà này, Khương Sam thu biểu tình mi mai ở trên mặt, sau đó sắc mặt chợt biến, bùm mặt nhanh chóng đi xuống lầu.

Tới gần bậc thang dưới lầu, Khương Mật đang cùng mọi người nói chuyện trên trời dưới đất, bà ta vừa nhìn thấy Khương Sam, cước liền vội vàng đi đến. Sau đó là nhất thời sững sốt, bước lên phía trước ngăn đón: "Không phải nói thay quần áo sao? Đây là. . ."

Nói chưa nói xong, Khương Sam hoang mang rối loạn, nâng đầu kinh hoàng liếc mắt nhìn nhìn mọi người, sau đó lại vội vàng cúi đầu, làm như muốn che dấu vết máu còn đang không ngừng chảy ở trên cổ, trong mắt ngấn lệ, cô làm như muốn nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa: "Tôi nên đi học rồi, không thể chậm trễ nữa."

Lần này, đã có một số người phát hiện ra dị trạng, hô nhỏ một tiếng kéo lấy tay Khương Sam: "Đây là làm sao vậy, Khương Sam cổ cô đang chảy máu đâu!"

Một tiếng này kêu khá to, mọi người đều nghe thấy, sau đó tất cả liền nhìn lại chỗ Khương Sam đang đứng, sắc mặt của Khương Mật liền biến sắc, vội vàng chạy lại: "Ai ư, đây là làm sao vậy?"

Bà ta như dự liệu được cái gì, cũng không dám để cho Khương Sam nói chuyện, muốn lôi kéo cô một lần nữa đi lên trên lầu: "Mau mau, ta mang con trở về băng bó một chút, đây là đụng phải nơi nào a, như thế nào mà bị cào đến nổi chảy cả máu như vậy!"

Đây chính là mở to mắt nói dối a, trên mặt của Khương Sam còn sưng đỏ, quần áo lại hỗn loạn, bà Khương đã sớm đi nghỉ ngơi, Khương Sam về một chuyến, sau khi từ trên lầu đi xuống lại đột nhiên biến thành dạng này, nguyên nhân không cần nói ở trong lòng mọi người đều biết rõ. Chỉ là trong lòng mỗi người đều thấp phần kinh hãi, có chút không thể tin được, chung quy biểu hiện của Khương Vi ở trước mặt người khác vẫn luôn luôn là thái độ nho nhã lễ độ, thập phần ôn nhu.

Nhưng kế tiếp, Khương Sam mạnh mẽ gạt tay của Khương Mật ra, cô lạnh lùng nhìn Khương Mật, trong mắt nước mắt muốn rơi xuống cũng không xong: "Tôi nói qua, người khác chạm qua quần áo tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dùng lại, nhưng cũng không có cái đạo lý ba ba của tôi vừa mất đi, đồng thời đồ đạc của tôi, tôi muốn lấy cái gì cũng không được! Khương Vi ở gian phòng của tôi, tôi không nói gì, bây giờ ngay cả quyền lợi tôi về nhà đều muốn tước đoạt sao? Tốt tốt tốt, tôi đi là được!"

Khương Sam cũng không cho Khương Mật có cơ hội nói thêm bất kỳ cái gì, cô lau mặt, không để ý tới bất luận người nào khuyên can, trực tiếp khóc chạy ra ngoài, nhìn bóng lưng gầy yếu mà đơn bạc kia khiến người ta nói không thành lời, nhìn qua chính là thấy cô cực kỳ đáng thương.

Nếu Khương Sam ở lại, sau đó là đem sự tình đầu đuôi kể lại một lần, chỉ bằng năng lực của Khương Mật, thật sự bà ta có thể đem chuyện này tại chỗ cho qua, nhưng cái chính là cô nói cũng không nói rõ ràng, cứ như vậy bỏ lại một đoàn người sau đó là khóc chạy đi mất, cái này làm cho Khương Mật tức đến hộc máu mà. Bây giờ cho dù bà ta có mọc thêm một trăm cái mồm đi chăng nữa cũng không nói rõ được! Khương Mật tức giận, che ngực há mồm thở dốc.

Vừa vặn lúc này, mọi người nghe được ở phía dưới có động tĩnh, chính là Khương Vi cũng vừa mới đi ra, vừa rồi cô ta bị Khương Sam đánh cũng không nhẹ, trên người bây giờ vẫn còn cảm thấy đau a, cũng không biết phía dưới phát sinh chuyện gì, mọi người rõ ràng là mất hứng, thấy vậy cô ta ra vẻ quan tâm quét qua một vòng, còn muốn giả dạng đáng thương, có chút thấp thỏm hỏi một câu: "Chị họ đâu?"

Người có tâm tư linh hoạt lập tức liền đem tầm mắt nhìn ở trên tay của Khương Vi, quả nhiên thấy trên tay phải của cô ta mang theo đồ trang sức, từng góc cạnh nhìn qua hết sức bén nhọn cùng vết thương trên cổ của Khương Sam cực khớp, trái lại Khương Vi, nhìn qua cô ta vẫn là một bộ dáng không có chuyện gì, trên mặt còn tỏ ra tội nghiệp, trên người lại không nhìn thấy một đạo vết thương nào.

Cô em họ này thật đúng là hiếm thấy a, thế nhưng tâm tư ác độc như vậy, đến lúc này còn làm bộ như cái gì cũng không biết, ở trong lòng của mọi người âm thầm nghĩ tới, cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Vừa nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Khương Mật cùng với những ánh mắt khiển trách của mọi người, Khương Vi ngay lập tức liền ý thức được chính mình vừa rồi không có nghe lắm, cái tiện nhân Khương Sam kia thế nhưng thật sự đi xuống!

Khương Vi chỉ cho rằng Khương Sam trực tiếp chạy ra ngoài, còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của mọi chuyện, cô ta phản ứng cực nhanh, hai tay lập tức che lấy bụng, nước mắt ròng ròng nói: "Mẹ, chị họ đâu? Con vừa rồi nói xin lỗi chị, nhưng chị lại sinh khí đánh con a, sau đó đột nhiên chị liền chạy đi, con biết chị còn đang tức giận, ô ô, thời điểm con tránh né chỉ là nhẹ nhàng chạm phải chị một chút, cũng không biết chị hiện tại thế nào, không được, nhất định con phải đi xin lỗi với chị mới được, chị họ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Mọi người lại nghĩ đến lúc trước, Khương Sam vừa khóc vừa chạy đi, lời nói của cô trước khi đi lại không có rõ ràng.

Đến lúc Khương Vi xuất hiện, cô ta lại lộ ra trầm chỗ sơ hở. Lúc này, nếu có người vẫn còn tin cô ta, như vậy thật sự là thấy quý a.

"Cô được đấy, Khương Vi! Bây giờ cô vẫn còn có thể diễn trò a! Tôi thật hối hận khi hôm nay đến đây, tôi thấy cô thật là ghê tởm!"

"Cổ của Khương Sam chảy nhiều máu như vậy, mặt cô ấy bị đánh sưng thành cái dạng kia, vậy mà cô bảo cô chỉ nhẹ nhàng chạm vào a, cô thật đúng là lợi hại đó."

Có nữ sinh cúi gắt, có người quả thực là nhìn không được, trực tiếp bủn rủn môi với Khương Vi, cầm lấy túi sách cũng không chào hỏi, trực tiếp muốn đi.

Khương Vi sốt ruột nói: "Không phải, mặt của chị họ không phải là tôi làm, tôi làm sao có khả năng sẽ động thủ với chị ấy đây, ô ô, dù chị có đánh tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không đánh trả a, tôi...."

"Công ty của tôi còn có việc, không thể đợi lâu, lúc này trước hết xin tạm biệt a."

Bạn tốt của Khương Lạc Sinh trước đây cũng không nguyện ý nghe nữa liền muốn ra về. Hắn hôm nay đến đây chính là nhìn mặt mũi của lão Khương gia, lúc này đã nháo thành cái dạng này rồi, ở đây thêm nữa hắn cảm thấy có chút ghê tởm, trực tiếp cắt đứt lời nói của Khương Vi, đối với Khương Mật xa cách gật gắt đầu, sắc mặt khó coi lắc đầu dờ dại.

Chuyện này đích xác là không phải chuyện tốt, có người vẫn là nhìn không được liền nói: "Nơi này dù sao cũng là của Khương gia, sản nghiệp đều do Khương Lạc Sinh làm ra, các người đối với con gái của người ta như vậy, quả thực là... Ai!"

"Tôi....., không....., không phải, mọi người hãy nghe tôi nói, nhất định là hiểu lầm cái gì a!" Khương Mật nóng nảy muốn người lưu lại.

Lúc này, mọi người bị Khương Sam trước sau một phen cường liệt*, so sánh cùng kích thích, oán giận trong lòng mỗi người cũng đã dâng cao, không nghĩ muốn nghe thêm gì nữa, trước hết nên ra về đây mới là điều tốt nhất, sau đó, những người khác cũng bắt đầu lục đục ra về.

(cường liệt*: mãnh liệt, dữ dội)

Khương Vi nóng nảy, cô ta gấp đến độ sắp điên mất rồi!

Trên người của cô ta bây giờ vẫn còn cảm thấy đau chết, cô ta một chút đều không có nghĩ tới, sau khi Khương Sam bị mình đánh rồi, sau đó cô còn không biết xấu hổ trực tiếp chạy xuống lầu như vậy, nếu không phải là Khương Sam động thủ trước, cô ta làm sao có thể giận dữ mà đánh trả cô đâu? Lúc này cô ta quả thật là hết đường chối cãi, cô ta cũng không thể ở trước mặt mọi người coi vấy ra để cho người ta nhìn thấy vết xanh tím ở trên người cô ta đâu? Mặt Khương Vi ngẩn lệ, lôi kéo một người trước đây cùng trong một đội luyện vũ đạo với mình.

"Thật sự không phải như mọi người nghĩ đâu, mọi người hãy nghe tôi nói, tôi không có động thủ với chị họ mà, ô ô, tôi không biết chị họ nói với mọi người cái gì, tôi, tôi làm sao có khả năng sẽ đánh chị ấy đâu?"

Ánh mắt nữ sinh kia chỉ lóe lóe, không muốn đối diện cùng Khương Vi, cũng không trả lời cô ta, cô chỉ xấu hổ cười cười rút cánh tay liền đi mất.

Cho dù ngày trước các cô không thích nhìn Khương Sam, thấy cô suy sụp trong lòng lại có chút cao hứng, nhưng chung quy, bản tính các cô không xấu, thấy Khương Sam bị chinh phục như vậy, trong ngực ngược lại, lại có chút không đành lòng.

Các cô là muốn nhìn thấy bộ dáng cao cao tại thượng của Khương Sam khi ngã xuống thân đàn, nhưng cũng không có nghĩa các cô thật sự nguyện ý nhìn mục tiêu trong quá khứ của mình bị giày xéo thành như vậy.

Huống chi, lại là cái loại phương thức tu hủ chiếm tổ chim khách này, quả thực khiến cho người ta cảm thấy thật trơ trẽn và ghê tởm.

Trước giờ, đều chỉ có Khương Vi dùng thủ đoạn đối với Khương Sam. Khương Mật cùng Khương Vi, hai người này chưa bao giờ bị Khương Sam liên tục thủ đoạn mấy lần như vậy, đến một chút thời gian để phản ứng cũng không có, hăm hại bọn họ đến mức hết đường chối cãi, lúc này càng nói càng sai, mặc cho Khương Vi rơi lệ, cũng sẽ không có người nào nguyện ý tin tưởng lời nói của cô ta.

Sau khi mọi người đi hết, đối mặt với một đồng hồ hỗn độn ở đại sảnh, Khương Mật che trán, đầu bà ta thấy choáng váng. Khương Vi thì càng điên cuồng hơn, cô ta vừa la hét, trong tay còn không ngừng ném từng chiếc chén đĩa.

"Cô ta đúng là kẻ không biết xấu hổ, làm sao cô ta có thể đối với con như vậy! Dựa vào cái gì! Cô ta chính là cái đồ tiện nhân, cô ta làm sao dám!"

Khương Mật sắc mặt cũng khó coi, bà ta chỉ phát phát tay: "Tốt lắm tốt lắm, con trước hết nên yên ổn một lát, lúc này con tức giận thì có ích lợi gì, đừng nem nữa, một tay, trong chốc lát con còn phải luyện vũ tiếp đâu."

Khương Vi tức giận đùng đùng, trong tay còn ném đi một cái cốc: "Ngay cả mẹ cũng đứng về phía cô ta, hôm nay mặt mũi của con đều bị mất hết rồi! Con không luyện!"

"Tốt lắm!"

Khương Mật cũng tức giận liền la lên: "Lúc ấy tình huống như vậy, nếu ta không lên tiếng, ta chỉ biết con sẽ làm lộ càng nhiều chuyện quan trọng ra ngoài. Con nên cảm thấy may mắn là nó không nghe thấy con nói, con nhận được thông tri phòng vấn của học viện Anh quốc cùng chuyện chúng ta muốn bán nhà đâu. Nếu để cho nó biết, nó còn nháo tiếp đâu! Nếu ta không hoà giải, lừa nó chú ý sang chuyện khác, nếu nó nghe được những gì con nói, có hay không nó cũng sẽ chuẩn bị đi sang bên Anh quốc phỏng vấn đâu?"

Khương Vi lại nhớ tới, khi mình ở trong phòng nói chuyện cùng với Khương Sam, có chút chột dạ, nhưng cô ta vẫn như cũ còn mạnh mẽ, thử dò xét

nói: "Cô ta biết thì có thể thế nào, quyền giám hộ cô ta hiện tại còn ở trong tay mẹ đâu, có thể làm ra chuyện gì?"

Sắc mặt của Khương Mật âm trầm: "Đây chính là điều ta tối cổ kỵ, qua hai ngày nữa chính là sinh nhật 18 tuổi của nó, nếu như bị nó phát giác ra cái gì, vào đúng thời điểm này nhào lên, chắc chắn sẽ loạn đầu, nếu con lập tức muốn đi sang Anh quốc, bây giờ không thể bị nó làm hỏng, có chuyện gì trước hết con phải cố gắng nhìn cho ta!"

"Con chính là sinh khí a." Khương Vi cũng dần dần bình tĩnh trở lại, rốt cuộc không muốn ném đồ nữa, vừa nghĩ tới buổi tiệc hôm nay bị Khương Sam cướp hết lực chú ý của mọi người là cô ta cảm thấy mình chịu sự ủy khuất ghê gớm.

"Con lúc nào thì chịu qua loại khó chịu này? Còn có, mẹ, người không phải nói cô ta tuyệt đối sẽ không về được sao, hôm nay cô ta làm sao có thể về nhà thế này?"

Khương Mật cũng buồn bực: "Trường học kia thời điểm quân huấn quân thực nghiêm a, ta lại không cho nó tiền chuẩn bị, cơ hội ra khỏi cổng trường cũng không đến lượt nó, chính xác là kỳ quái."

Nghĩ nghĩ, sắc mặt Khương Mật liền ngưng trọng: "Sẽ không phải là Bạch Kỳ lộ ra cho cô ta cái gì đi?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lúc ấy, Khương Sam cuối cùng cũng đồng ý đi đến trường, trừ bỏ bọn họ dùng cường lực áp chế, một phần chính là dụ dỗ cô, nói trắng ra là bọn họ nói cho cô biết, Bạch Kỳ cũng ở trong trường học kia, cô đến đó có thể thường xuyên kề cận với hắn a, cũng không thể là.....

"Không có khả năng!" Lần này, Khương Vi phản bác chắc như đinh đóng cột: "Bạch Kỳ sẽ không giúp cô ta đâu, hắn dù có biết chuyện gì gì đấy hắn cũng sẽ không nói cho cô ta biết đâu. Khương Sam vẫn luôn là một kẻ không biết xấu hổ dây dưa với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ căn bản là không thích cô ta, nếu hắn vào thời điểm này giúp cô ta, cô ta mà biết chắc chắn sẽ liều mạng quần lấy hắn đi, Bạch Kỳ mới sẽ không nguyện ý tiếp nhận cái cục diện rối rắm như vậy đâu."

"Cũng đúng." Khương Mật gật gật đầu, lúc trước bà ta cũng biết được một chút, theo tính cách của Bạch Kỳ, chắc chắn hắn sẽ không xen vào việc của người khác, cho nên bà mới có thể đem Khương Sam đi đến trường học đó a.

"Được rồi, trước không nghĩ những thứ này, con cũng đừng tức giận, sinh khí cũng không hữu dụng, Khương Sam lúc này biểu hiện đường hoàng, miệng nó lại xảo quyết, đợi khi con đến học viện Anh quốc rồi, cùng toàn bộ gia gia sản của Khương về tay chúng ta, nó cũng chỉ thừa lại một cái miệng là lợi hại, lúc ấy có cái rắm dùng được a? Về sau con sẽ có cơ hội thu thập nó, hiện tại con nên nhìn cho ta, nhìn qua một thời gian, sẽ đến thời điểm nó bị con chê cười a."

Nghe được lời nói của Khương Mật, lúc này Khương Vi mới nở nụ cười, vì sự tùy hứng của cô ta mà bây giờ cô ta hậu tri hậu giác bắt đầu cảm thấy hối hận: "Đúng vậy, cô ta chỉ có thể đắc ý được trong chốc lát thôi, con hiện tại vẫn nên hào hào mà đi luyện vũ a! Đến thời điểm con làm cho cô ta tức chết!"

(2 mẹ con nhà này đúng là mơ mộng hão huyền...hừ hừ)

Vừa nghĩ tới biểu tình của Khương Sam khi cô biết chuyện cô ta thay thế cô đi học viện vũ đạo Anh quốc hoàng gia, trong lòng của Khương Vi liền cảm thấy thống khoái ghê gớm, trên đời này, người có thể chèn ép được cô ta, Khương Sam chính là tình địch lớn nhất, Khương Vi cái khổ gì đều chịu ăn hết, ý chí chiến đấu sục sôi, thu thập tâm tình oán giận, một lần nữa trở về phòng thay đồ luyện vũ đạo.

Sau khi trở về trường học, Khương Sam vừa có thời gian rảnh rỗi liền nghĩ biện pháp liên hệ với Lý Bắc Phụng, không ngoài dự liệu của cô, sau lần trước về nhà, quả nhiên Khương Mật liền loạn trận tuyến đầu, xuất phát từ kiêng kỵ cô, động tác của bà ta càng ngày càng lớn.

"Bà ta nhận biết lão tổng Lưu Thiên Trạch của tập đoàn Lập Phương, bán sản nghiệp hay bán nhà,.....đều do lão tổng kia phụ trách, giúp bà ta tìm người xử lý, hai ngày nay tôi thấy có nhiều người muốn thu mua sản nghiệp trên danh nghĩa ba ba của cô, cụ thể những người nào, tôi đều lập danh sách thành nhóm rồi a, chứng cứ thu thập không sai biệt lắm, ngày sau chỉ cần có người thứ nhất đứng ra giao dịch, có một người xuất bản ông ấy sẽ giúp chúng ta một chút, ông ấy là bạn của ba ba cô, cô nhìn xem, có phải hay không hai ngày này bọn họ sẽ bắt đầu ra tay..."

Trong microphone, thanh âm Lý Bắc Phụng rõ ràng mà trịnh trọng, một mực nói đến chính sự, Lý Bắc Phụng tựa như thay đổi thành một người khác vậy, khí thế toàn thân bất đồng với những ngày thường.

Khương Sam nghĩ nghĩ, ngày mai vừa vặn là ngày sinh nhật của cô, là ngày cô tròn 18 tuổi, Khương Mật đây là chó cùng rứt giậu a, sợ là cô biết chút ít cái gì đi, động tác thật là nhanh mà.

Lưu Thiên Trạch, cô biết.

Sau này hẳn được xưng là đại kim chủ của Khương Mật, Khương Mật vì thông đồng cùng hẳn cho nên không thủ đoạn là bà ta không biết. Lưu Thiên Trạch không phải loại người tốt đẹp gì, Khương Mật với hẳn đúng là cùng một giuộc, kiếp trước, bởi vì hẳn làm cho cô gặp hạn, không thiếu lần té ngã, có thể nói, không có Lưu Thiên Trạch làm chỗ dựa, kiếp trước Khương Mật cùng Khương Vi cũng không có năng lực lớn đến như vậy, đem cô chính đến mức bi thảm, sống giờ chết giờ.

Hắn cũng là một trong những nguyên nhân khiến Khương Sam nhiều lúc làm việc phải kiêng kỵ như vậy, Khương Sam cầm lấy ống nói, đầu ngón tay trắng nhợt.

"Vậy thì ngày kia khỏi tổ đi." Khương Sam nhếch môi cười, thần nhiên nói.

Lý Bắc Phương cũng tán đồng: "Chúng ta có một số chứng cứ, cho nên chúng ta có lợi hơn một chút, bất quá ngày mai cô đã là người trưởng thành, ngày mai làm hay không cũng giống như nhau, chúng ta đánh chiêu đầu tiên cũng có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp, cô nên sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa một chút, chuẩn bị ngày sau chúng ta bắt đầu hành động."

Ánh mắt Khương Sam liền âm âm, ngược lại, cô tính không phải là ngày đó, ngày mai hay ngày kia chính xác đều giống nhau, bất quá cô chính là muốn cho Khương Mật nếm thử cái cảm giác nóng vội, khát vọng gì đó của bà ta trong nháy mắt chột mắt đi.

Bất quá ngày đó, tự nhiên cô không theo lời nói của Lý Bắc Phương là được.

Nói xong chính sự, Lý Bắc Phương có chút tò mò: "Động tác của bọn họ bên kia cũng rất cẩn thận, muốn lấy được chứng cứ cũng không hề đơn giản, cô muốn làm như thế nào, làm sao cô đột nhiên lại trở nên gấp gáp như vậy, ngược lại tôi thấy cô có chút không để ý đến hậu quả đây?"

Khương Sam cười, nghĩ tới mục đích của mình có ý về nhà một chuyến: "Đương nhiên là bởi vì cô ta ngốc a."

*****Phân cách tuyến*****

Hàng năm, thời điểm náo nhiệt nhất ở Khương gia, chính là ngày sinh nhật của Khương Sam, vô luận có công việc gì hay dù bận rộn đến đâu, Khương Lạc Sinh đều có ý dành ra thời gian là cả một ngày trọn vẹn để bồi cô.

Mỗi năm đến một ngày này, buổi tối chính là mở tiệc đãi tân khách, còn các hoạt động phần khích khách đều được tổ chức vào ban ngày.

Sáng sớm, từ lúc Khương Sam vừa mở mắt, Khương Lạc Sinh là người đầu tiên chuẩn bị cho cô vô số kính hỉ.

Nhớ rõ năm trước, vào lúc này, Khương Lạc Sinh sáng sớm đã mang đến cho cô chính là bộ lễ phục mà Khương Vi mặc lúc trước.

"Sam Sam, thích không?"

Khương Sam vừa đi ra cửa phòng, đồng thời, cô liền nhìn thấy Khương Lạc Sinh đã sớm đứng chờ ở cạnh cửa, sau đó liền tự tay kéo bộ lễ phục màu đen hoa mĩ đến mức tận cùng này đứng ở cửa tươi cười cưng chiều nhìn cô.

Khương Vi trước sau như một, cô ta luôn luôn lấy lòng Khương Lạc Sinh, theo thật sát phía sau hẳn, trong tay đẩy cái xe đẩy nhỏ, đặt trên xe chính là bữa sáng, toàn những món ăn mà Khương Sam thích ăn nhất, trang trí cũng như màu sắc đều hết sức tinh xảo.

"Sinh nhật vui về a chị họ."

Khi đó, dư quang của cô ta vẫn không tự giác nhìn chăm chăm bộ lễ phục của Khương Sam, trong mắt ánh lên sự ghen tị, nhưng trên mặt cô ta lại là tươi cười sáng lạn.

Khương Sam không nhìn thấy, cô vui mừng tiến lên kéo cánh tay của ba ba cô lại, tâm tình sung sướng muốn bay lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

"Chiếc váy này đẹp quá, ba ta con yêu ba ba chết mất!"

Khương Lạc Sinh sang sảng nở nụ cười: "Đây là bộ váy đặc biệt được chuẩn bị cho con nhân ngày sinh nhật con tròn 18 tuổi nha, sang năm, Sam Sam

ngoan nhà ta trưởng thành rồi, ba ba nhất định phải cho Sam Sam nhà chúng ta làm một cô bé hạnh phúc nhất thế giới nha, con biết không, con vĩnh viễn là cô bé đáng được hưởng những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này a."

Khi đó, Khương Sam dính ở trong ngực của ba ba cô, hạnh phúc đến nỗi, ánh mắt của cô đều nhắm tít chỉ để lại một cái khe hở nhỏ: "Sang năm con sẽ mặc cho ba ba nhìn a!"

Khi đó, cô đã nói như vậy, cô vui vẻ cho nên cô không nhìn thấy, Khương Vi đứng ở một bên, tuy rằng trên mặt cô ta là nụ cười vui vẻ, nhưng hai tay nắm lấy chiếc xe đẩy của cô ta, các khớp xương đã trở nên trắng nhợt.

"Chị, com đều lạnh rồi!" Khương Vi lên tiếng đánh gãy lời nói của hai người.

*****phân cách tuyến*****

"Nghĩ gì thế, com sắp lạnh rồi."

Thanh âm Bạch Kỳ trầm thấp, đem Khương Sam từ trong hồi ức bừng tỉnh, Khương Sam tâm thần lung lay, khi nhìn lên, chỉ thấy một tay Bạch Kỳ đang gõ gõ mặt bàn, ánh mắt nhìn cô mang theo ý trung cầu.

Trên bàn, bày ra một món canh cùng bốn món mặn, giữa bàn để một chiếc bánh ngọt được tạo hình hết sức tinh xảo.

"Nên thôi nên rồi, có nguyện vọng gì mà em nghĩ trong thời gian dài như vậy."

Ánh nến thấp thoáng, thần sắc Bạch Kỳ trong nháy mắt có vẻ thập phần nhu hòa.

Khương Sam thôi ngon nết, rừ mi, che lại một mảng bi thương ở trong mắt, thấp giọng nói: "Anh quản em."

Bạch Kỳ cũng không có phát hiện ra dị trạng, hoặc nói là lấy tính cách của hắn, cho dù hắn có phát hiện ra dị trạng đi chăng nữa, hắn cũng sẽ thông minh bảo trì im lặng, đặc biệt là vào thời điểm này.

Bạch Kỳ nhếch môi cười, cũng không nói tiếp lời nói của Khương Sam.

Bởi vì từ sau khi biết Bạch Kỳ, hàng năm, nguyện vọng của Khương Sam đều như nhau, chính là: "Hi vọng bạn học Khương Sam mau mau lớn lên, sang năm là có thể gả cho Bạch Kỳ."

"Quả sinh nhật."

Bạch Kỳ đem một chiếc hộp bằng nhung màu hồng cỡ một bàn tay đẩy qua chỗ Khương Sam: "Mở ra nhìn xem có thích hay không."

Khương Sam đưa tay nhận lấy chiếc hộp, sau đó là chậm rãi mở ra.

Bên trong là một cái dây lắc tay màu bạc, ở giữa lắc tay đính một viên thạch anh màu hồng hình giọt nước, nhìn qua cũng biết đây là kiểu lắc tay đang thịnh hành nhất hiện nay, nó được chế tác hết sức tinh xảo lại thập phần xinh đẹp.

"Thật đẹp, cảm ơn."

Bạch Kỳ một bên cắt bánh ngọt cho cô, một bên vừa nói: "Em mang lên thử xem, nhìn xem lớn nhỏ thế nào."

Khương Sam chỉ có thể lấy chiếc lắc tay từ trong hộp ra, gỡ chiếc móc khóa nhỏ xíu được thiết kế tương đối rườm rà ra đeo lên tay.

Nhưng Khương Sam thử mấy lần đều không thể mang chiếc lắc lên tay được.

"Thôi, vẫn là để khi nào em trở về phòng ngủ thì đeo sau đi....."

"Để tôi giúp em." Bạch Kỳ để dao xuống bàn, dùng khăn lau qua tay, hưng trí bừng bừng đi tới, trực tiếp kéo tay của Khương Sam lại.

Tay của Khương Sam rất đẹp, trắng nõn thon dài, Bạch Kỳ nắm ở trong tay, trong nháy mắt, hắn khó có thể tin tưởng được Khương Sam lại sở hữu một đôi tay đẹp đến như vậy, nắm vào có một cảm giác rất thoải mái trơn mềm lại mịn màng, biểu tình ở trên mặt Bạch Kỳ không kiềm chế được lại thêm vài phần nhu hòa.

"Cô tay em như thế nào lại trở nên gầy như vậy."

Bạch Kỳ nửa ngồi xổm, bởi vì khoảng cách khá gần, khi nói chuyện, tiếng hít thở gần như muốn phun ở trên mặt của Khương Sam vậy.

Bạch Kỳ không có thói quen dùng nước hoa, trên người hắn quanh năm đều là hương vị tươi mát lại buốt giá, hắn so Khương Sam cao lớn hơn rất nhiều, hắn bây giờ lại làm động tác như vậy, khi nhìn qua, nếu như hắn chỉ cần nghiêng thêm một chút, là hắn có thể đem cô ôm vào trong ngực mình.

Sau khi dây lắc được chỉnh lớn nhỏ phù hợp, nhìn qua, tay của Khương Sam có vẻ càng thêm nõn nà, màu da cùng màu sắc của cái lắc tay tương phản, hỗ trợ lẫn nhau, nhìn qua rất tốt.

Khương Sam mím mím môi, cụp mắt, lông mi thon dài khẽ run, thần sắc nhìn không rõ ràng, một phòng trở nên thật yên tĩnh, bầu không khí như đông lại.

"Hôm nay là sinh nhật tròn 18 tuổi của em, em đã trưởng thành."

Bạch Kỳ nhích lại gần thêm một chút, thanh âm từ tính nói gần như sát ở bên tai của Khương Sam, trong nháy mắt, thân mình cô không dễ dàng nhận ra là đang cứng ngắc.

Tròng mắt của Bạch Kỳ dần dần sâu, giờ khắc này, vẻ đẹp của Khương Sam quả thực là có thể thay com, chiếc cổ thon gọn khẽ cong, xương quai xanh thanh tú, từ góc độ của hân nhìn qua như ẩn như hiện, cực kỳ mê người, trong nháy mắt ánh mắt hân có chút chần chờ, cơ hồ muốn đem cảm của cô chế trụ lại.

"Em..."

Bạch Kỳ khuỷu tay cong lên, động tác đang muốn động, bên ngoài đột nhiên liền truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, thân mình Bạch Kỳ cứng lại, nhú mảy đứng thẳng người lên.

Khương Sam thả lỏng hô hấp, mười ngón tay nắm chặt lúc này mới chậm rãi buông ra.

"Bạch Kỳ? Anh ở đâu?"

Giọng nữ mang theo chần chờ ngay ở cửa vang lên, sau đó, chính là một cô gái mặc chiếc váy màu trắng dài tới đầu gối tự nhiên đi vào, đồng thời nhìn người vừa mới tới, Khương Sam cảm thấy rõ rệt Bạch Kỳ đang quay lưng lại với cô, cơ bắp của hân trong nháy mắt bắt đầu căng chặt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Triệu Thanh Thanh vừa nhìn thấy trong phòng thể nhưng có những hai người, cũng là sững sờ, sau đó biểu tình liền có chút xấu hổ: "A, anh có khách a, xin lỗi, em không biết..."

Thanh âm Bạch Kỳ lạnh nhạt mà đông cứng. Khương Sam ở sau lưng hân cho nên cô không nhìn thấy, giờ phút này, sắc mặt của Bạch Kỳ khi nhìn Triệu Thanh Thanh đã lãnh tới cực điểm, ánh mắt uy hiếp bao hàm sự tức giận: "Sao em lại tới đây?"

Triệu Thanh Thanh cắn cắn môi dưới, nhìn thần sắc của Bạch Kỳ, che lấp ở dưới ánh mắt, chung quy cô ta cũng không dám làm điều gì quá phận, ánh mắt ở trên người của Khương Sam nhìn thêm một chút: "Em, Em đến đưa đồ cho anh a, anh đã quên sao, lần trước tập văn kiện kia anh để quên ở chỗ của Tần chính ủy, chính ủy bảo em sớm đưa tới cho anh, em hôm nay có thời gian rảnh cho nên mới đến đây, cũng không có việc gì lớn cho nên không có gọi điện thoại trước cho anh a, em không biết là anh có khách, thật xin lỗi..."

Biểu tình của Triệu Thanh Thanh vô cùng tội nghiệp, gương mặt mang theo sự thấp thỏm cùng lấy lòng, văn kiện trên tay đã nhấn thành một đoàn.

"Biết."

Bạch Kỳ chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, tiếp nhận văn kiện: "Em đi đi."

Triệu Thanh Thanh không nghĩ tới, Bạch Kỳ thể nhưng muốn đuổi cô ta đi như vậy, biểu tình ở trên mặt lập tức trở nên khó coi, có chút xấu hổ cùng khổ sở, đang muốn nói chuyện, Khương Sam ngồi ở bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng.

"Nếu chỉ là bạn của Bạch Kỳ, liền cùng nhau ngồi ăn một chút gì đi, hôm nay là sinh nhật của em, nhiều người sẽ náo nhiệt thêm một chút."

Nghe vậy, hai mắt của Triệu Thanh Thanh sáng lên, Bạch Kỳ nhìn cô ta, cho một ánh mắt cảnh cáo, cô ta làm như mình không nhìn thấy gì, thuận thế liền ngồi lại: "Được a, vừa vặn tôi còn chưa có ăn cơm chiều đâu."

Buổi tối khuya, cô nam quả nữ, Triệu Thanh Thanh nếu yên tâm để hai người bọn họ một mình ở cùng một chỗ, như vậy mới gọi là gặp quý a.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Thanh Thanh nhìn bánh ngọt ở trên bàn, ra vẻ kinh ngạc nói: "Nguyên lai em chính là Khương Sam a, tôi nghe Bạch Kỳ nói rất nhiều về em, biết sắp tới là sinh nhật của em, nhưng không biết là hôm nay, sinh nhật vui vẻ a, học muội."

Khương Sam cười híp mắt nói: "Cám ơn chị."

Bạch Kỳ lạnh mặt cũng ngồi xuống, chỗ ngồi của Triệu Thanh Thanh đối diện với Khương Sam, cùng một hàng với Bạch Kỳ, cô ta nhìn nhìn Bạch Kỳ, xin khoan dung nói: "Tốt lắm tốt lắm, biết quý rầy đến hai người chúc mừng sinh nhật, nề tình em hỗ trợ chọn lễ vật cùng bánh ngọt cho anh, anh đừng nóng giận nữa có được hay không?"

Khương Sam nhú nhú khoe miệng, chế nhạo nhìn Bạch Kỳ: "Em còn tưởng rằng là anh...."

Biểu tình trên mặt của Bạch Kỳ một chút thay đổi cũng không có, thản nhiên nói: "Tôi không biết phụ nữ các em thích cái gì, cho nên tôi tìm cô ấy để hỗ trợ nhìn xem."

"Nga." Khương Sam gật gật đầu: "Như vậy a."

Triệu Thanh Thanh khều một lọn tóc dài ở một bên má, phong tình vạn chủng nhìn nhìn Khương Sam: "Bạch Kỳ đối với em rất là quan tâm đâu, vì chuẩn bị quà sinh nhật cho em, hai chúng tôi đã đi dạo rất lâu, cuối cùng mới chọn được cái lắc tay này, em mang lên nhìn thật đẹp a."

Nói xong, Triệu Thanh Thanh còn có ý ưỡn ngực, nhìn từ góc độ của Khương Sam, vừa vặn có thể nhìn thấy trên cổ của cô ta cũng mang một cái vòng cổ cùng một đôi hoa tai, nhìn qua, so với cái lắc tay của cô giống y như đúc, bất đồng là phía trên của đôi hoa tai khảm viên thạch anh màu đỏ, ở dưới ngón đèn như ẩn như hiện có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Khương Sam đem tầm mắt chuyển qua, nhìn về phía Bạch Kỳ, như là tò mò: "Hai người là quan hệ như thế nào? Bạn bè nam nữ sao?"

Triệu Thanh Thanh nghe vậy ánh mắt giật giật, che miệng nở nụ cười, lỗ tai cô ta rõ ràng là đang dựng lên.

"Cô bé ngốc, nói bậy bạ gì đó."

Bạch Kỳ không nói phải, cũng không nói không phải, trong giọng nói mang theo ý vạch giới hạn rõ ràng cùng với Triệu Thanh Thanh.

Tâm của Triệu Thanh Thanh lập tức liền chìm xuống.

Khương Sam chỉ "Ân" một tiếng, cũng nhìn không ra là cô đang suy nghĩ cái gì, chỉ trầm mặc ăn cơm.

Khương Sam thẳng đến khi ăn xong, bộ dáng của cô vẫn giống như không hề phát giác ra, cuộc đối giữa hai người này không thích hợp, mặc kệ Triệu Thanh Thanh nói cái gì, cô đều không có tỏ ra nghi ngờ mối quan hệ giữa Bạch Kỳ cùng Triệu Thanh Thanh. Triệu Thanh Thanh thấy cô giả ngu, cố gắng nói cả buổi mà không thấy Khương Sam phản ứng gì, nhất thời tức giận đến nghẹn tim, cô ta không tin, cô một chút đều không hoài nghi cái gì!

Không hiểu sao, Khương Sam như vậy, Bạch Kỳ thế nhưng lại có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Triệu Thanh Thanh đi trước, không lâu sau liền đến thời gian Khương Sam phải trở về, Bạch Kỳ đưa cô đến nơi có đèn đường: "Chú Khương không còn ở đây, về sau tôi sẽ cùng em đón sinh nhật, em không cần quá thương tâm."

Thần sắc của Bạch Kỳ thực ôn nhu cũng thực trịnh trọng, hần đối với người khác, rất ít khi hứa hẹn cái gì, lần nói chuyện này ngược lại là thật lòng, đối với Khương Sam, trong lòng của hần có bản năng thương tiếc, cho nên hần mới dễ dàng hứa hẹn với cô như vậy.

"Ồ trường học em có chuyện gì khó xử, hãy đến tìm tôi."

Bạch Kỳ bước lên một bước, rút cuộc vẫn kéo Khương Sam nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, đem Khương Sam so sánh cùng hần, cô có vẻ gầy yếu hơn rất nhiều, nhất là phần eo và lưng. Eo của cô rất nhỏ, nắm vào không đầy hai tay, có vẻ nhu nhu nhược nhược. Khi ôm cô, hần liền sinh ra một loại cảm giác, hần chỉ cần sử dụng khí lực lớn hơn một chút, là có thể đem cô bẻ gãy ra làm đôi.

Khương Sam ở trong lòng hần cúi đầu, nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, thanh âm thấp hơn mấy phần, người khác không dễ dàng nghe thấy được.

"Cô bé ngốc a."

(giả tạo quá..... ta khinh *hừ hừ*)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương không tên

Chương 30

"Có phải là ông đã giờ trò quý đúng hay không!"

Khương Mật mạnh mẽ đứng phát dậy, hai mắt nổi giận đùng đùng trừng Trần Như Phong.

Chuyện trước cùng chuyện sau bất đồng đã chọc tức bà ta không nhẹ. Hình tượng người phụ nữ cao quý, bà ta đều duy trì không nổi, tay chỉ thẳng mặt của Trần Như Phong mà mắng: "Ông như thế nào có thể không biết xấu hổ như vậy hả, tài sản gì gì đó của Khương gia là của tôi, tôi muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế, liên quan gì đến chuyện của ông? Ông chẳng nhẽ là có bệnh gì! Nếu ông dám làm hỏng chuyện tốt của tôi như vậy, ông có tin hay không, tôi sẽ làm cho ông táng gia bại sản!"

Trần Như Phong sống đến ngần này tuổi rồi, ông ta chưa từng bị người nào vô lễ như Khương Mật vậy, chỉ vào mũi ông ta mà mắng. Ông ta tức đến nổi cả cơ thể đều run run nói: "Đồ đàn bà chanh chua! Đồ đàn bà chanh chua!"

Khương Mật đang muốn tiếp tục mắng chửi, di động của bà ta lại vang lên, Khương Mật khẳng định là do Trần Như Phong đã giờ trò quý, bà ta cắn răng nghiêng lợi nhìn ông chăm chăm. "Ông chờ đó cho tôi! Ông cho rằng ông làm hư chuyện của tôi, tôi liền không có biện pháp nào khác ư? Tôi nói cho ông biết, tôi nếu có thể đem bán nó lần đầu tiên, thì có thể lại bán nó lần thứ hai!"

Đang nói, liền thấy thư ký trước đây của Khương Lạc Sinh sắc mặt quái dị nhanh chóng đi tới, ghé vào bên tai của Trần Như Phong nhỏ giọng nói vài câu, sau đó là cầm di động trong tay mình đưa cho ông.

Trần Như Phong đang tức giận đến mức mặt mày xanh mét, thấy vậy đột nhiên chợt lóe lên tia kinh ngạc, nhanh chóng nhận lấy di động.

Thanh âm của Khương Sam lễ phép, lại truyền tới rất rõ ràng: "Chú Trần, xin lỗi đến bây giờ con mới cùng chú liên hệ..."

Đại khái là nói trong khoảng thời gian này cô vì sao không gặp liên lạc được với ông, sau đó Khương Sam nhanh chóng đi vào vấn đề chính, đem chuyện Khương Mật giả danh nghĩa của cô cùng bà nội muốn bán đi cổ phần của công ty nói ra thật đơn giản. Trần Như Phong nghe được liền sùng sốt, đích thực ông ta không nghĩ tới, Khương Mật thế nhưng lại có lá gan lớn như vậy, việc này Khương Sam thế nhưng lại không biết? Mà cô chính là người duy nhất đủ tư cách thừa kế tài sản của Khương Lạc Sinh!

Bên kia, đồng thời Khương Mật cũng nhận được điện thoại của Lý Bắc Phụng, bà ta cũng đang chửi ầm lên: "Con mẹ nó, anh đang nói cái quý gì! Tôi là người giám hộ của Khương Sam, Khương Lạc Sinh là anh trai của tôi, cái gì mà tôi không có quyền xử trí tài sản của hắn, tôi không thể chẳng lẽ anh có thể?...Tổ cáo tôi? Anh đi tố cáo đi a! Tôi ngược lại muốn nhìn xem, anh là người như thế nào... Thiết, chẳng lẽ tôi lại sợ anh, lên tòa án thì lên tòa án, anh cứ việc đi khởi tố đi, tôi muốn nhìn xem ai sẽ đứng ở bên chiến thắng kia!"

Nói đến phần sau, thanh âm Khương Mật càng thêm cao giọng: "Tôi không muốn ở đây cùng anh càn quấy nói bậy, anh đưa điện thoại cho cái nha đầu Khương Sam chết tiệt kia, để tôi nói chuyện với nó!... Đừng tưởng rằng tôi không biết hiện tại nó đang giờ cái quý quái gì, chẳng qua là nó từ đầu lòi tới một đũa dĩa nam nhân muốn lừa gạt tôi chứ gì, sao nó dám, đúng là cái người không biết xấu hổ... Phi báng? Anh cho là tôi sợ anh sao! Làm mà không dám thừa nhận đúng không, tôi biết ngay mà, Khương Sam cùng mẹ của nó giống hệt nhau, chính là có chung một cái đức hạnh lăng lơ ong bướm, không phải là thứ tốt đẹp gì, hiện tại đã lộ ra dấu vết rồi a..."

Khương Mật đã bắt đầu nói không lựa từ, bà ta nói càng ngày càng khó nghe. Lý Bắc Phụng xấu hổ nhìn nhìn Khương Sam, di động đang ở chế độ khuếch đại âm thanh, cho nên mỗi một câu mỗi một chữ trong lời nói của Khương Mật đều truyền ra rõ ràng, Khương Sam buồn mị, tay cầm di động càng ngày càng thấp xuống.

"Chú Trần." Mật Khương Sam không chút thay đổi gằn lên từng chữ: "Con biết làm như vậy không phù hợp với tác phong làm việc của người, nhưng con vẫn muốn người kêu cảnh vệ, trực tiếp đem bà ta đá văng ra ngoài đi."

Trần Như Phong đứng ở một bên cũng bị ngôn ngữ ô uế khó nghe của Khương Mật chọc cho tức giận, ông ta thấp giọng đồng ý, trực tiếp cầm điện thoại gọi cảnh vệ lên.

Khương Mật vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ nói, nói đến mức cực kỳ thống khoái, đột nhiên giám đốc bộ phận cảnh vệ cùng với ba người cảnh vệ vọt vào trong phòng, lôi kéo Khương Mật ra bên ngoài.

"Ai ai ai, các người đây là đang làm cái gì đâu? Có biết tôi là ai hay không, các người lấy ngay móng vuốt chó của các người ra cho tôi!"

Mấy người cảnh vệ này đã sớm nhìn Khương Mật không thuận mắt, bọn họ nơi nào còn có thể nghe bà ta ở đây ầm ĩ, thấy bà ta ra sức giãy giụa không chịu đi ra ngoài, liền nhìn thoáng qua phó tổng giám đốc Trần đang đứng ở cửa để xin chỉ thị. Thấy Trần Như Phong đen mặt gật gật đầu, ba cảnh vệ

trực tiếp xem Khương Mật như là bao tải, trực tiếp vác lên vai khiêng ra ngoài!

"A! Khốn kiếp! Thà tôi xuống dưới! Tôi muốn đem các người từ! Đều từ! Các người có biết tôi là ai hay không! Đây chính là công ty của tôi, các người cũng dám đối với tôi như vậy, đều buông tay ra cho tôi..."

Mấy người cảnh vệ sức lực đều rất lớn, một đường Khương Mật khó thở hỗn hển, giận dữ mắng nhiếc vẫn không lay chuyển được gì, thậm chí còn khiến cho vô số người đứng vây xem, biểu hiện của Khương Mật luôn giống như là một người phụ nữ cao quý, còn chưa hề luống cuống qua như vậy, cho nên mấy nhân viên đứng nhìn xem bà ta, ánh mắt của bọn họ đều muốn rót ra ngoài a!

Ba người cảnh vệ trực tiếp vác Khương Mật ném ra bên ngoài, ngay trước cửa của công ty, Khương Mật bị thảm kêu "Ai u" một tiếng. Bà ta ngã đau, trước mắt đều biến thành màu đen, mắt nửa ngày cũng không đứng dậy được.

(đoạn này mà ta sáng khoái quá a...

Bà ta nói xong thì nhanh chóng chen vào giữa đám người đang đứng xem náo nhiệt, chui vào trong chiếc xe thể thao màu đỏ mà lúc trước Lưu Thiên Trạch đã cho bà ta.

Khương Sam!

Ánh mắt của Khương Mật tràn đầy tơ máu, bà ta có nằm mơ cũng không thể tưởng được, thế nhưng lại là Khương Sam vẫn âm thầm làm chuyện tốt! Bà ta rõ ràng đã đem cô nhốt ở trong trường học, như thế nào mà cô có thể!

Nhớ tới bữa tiệc lần trước, biểu hiện của Khương Sam rất kỳ quái, Khương Mật cẩn thận suy nghĩ một lát, nhất thời cuồng nộ trong mắt càng tăng, hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình đây là triệt để bị Khương Sam tính kế a! vì cái gì mà bà ta không có phát hiện ra sớm! Tiện nha đầu này!

Quay tay lại, khi thế Khương Mật hung hăng liền hướng tới đại T đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Mà Khương Sam sớm đoán được, sau cái biến cố này, Khương Mật nhất định sẽ đi tìm cô tính sổ đầu tiên. Vì thế, lúc này Khương Sam đang ngồi yên vị ở ghế lô trong một quán trà, Lý Bắc Phương thì ngồi đối diện với cô, ánh mắt lo lắng nhìn nhìn cô.

"Tôi ngược lại không nghĩ tới, cô cô Khương Mật của cô thế nhưng lại là người như vậy..."

Khương Sam rót cho Lý Bắc Phương đầy một ly trà: "Ngay cả di sản của ba ba tôi, Khương Mật còn đánh chủ ý, người như vậy anh còn trông cậy vào nhân phẩm của bà ta tốt hơn ở chỗ nào? Đối, cuộc đối thoại qua điện thoại vừa nãy, anh đều đã ghi âm lại sao?"

Lý Bắc Phương gật gù đầu: "Đều đã ghi lại, cũng có thể xem đó là chứng cứ, nếu như cô thật sự có cái tính toán kia...cái đó vẫn rất hữu dụng."

Nói thật, lúc trước Lý Bắc Phương còn cảm thấy, Khương Sam sử dụng một ít thủ đoạn đối với thân thích trong nhà của mình đúng là có chút quá đáng, thời điểm hần giúp cô soạn thảo văn kiện, trong lòng hần cũng không phải thực sự thoải mái, nhưng hôm nay, thông qua cuộc nói chuyện qua điện thoại của hần với Khương Mật, lúc Khương Mật bạo nộ, bà ta liền bày ra một bộ dạng người phụ nữ chanh chua tục tũn, làm cho hần không thể không bội phục con người bà ta, làm cho Lý Bắc Phương chỉ cảm thấy, Khương Sam đối với bà ta như vậy, thật đúng là không quá đáng chút nào.

Muốn biết, di sản gì đó tuy rằng chỉ có một nửa là thuộc về Khương Sam, nhưng cùng Khương Mật chính là nửa đồng tiền quan hệ cũng không có, người ta là một cô bé vừa mới bước chân vào đại học, Khương Mật là bậc trưởng bối lại dùng vũ nhục đối với cô như vậy...Quả thực là quá đáng không thể chịu nổi.

"Uh, để cho anh chê cười." Khương Sam cười khổ nói: "Không cần thủ đoạn phi thường gì, đối phó những người như Khương Mật, chỉ cần lấy được đồ về làm cho bà ta không thể lấy lại được. Lúc này thừa dịp Khương Mật không đề phòng, đánh cho bà ta trở tay không kịp, về sau chúng ta mới có thể có lợi hơn một chút. Chờ bà ta phục hồi lại, lấy năng lực diễn trò của bà ta, tôi nếu nghĩ muốn đẩy ngã bà ta sẽ khó càng thêm khó."

Lý Bắc Phương liền hiểu gật gù đầu: "Cô nói không sai."

Nói đến một nửa, di động của Khương Sam đột nhiên vang lên, cô hít sâu một hơi: "Bà nội tôi đến, tôi đi ra ngoài tiếp bà."

Bà Chu thời điểm đến quán trà, bà ta liền ngay lập tức nhìn chăm chú bộ dạng tặc mi thử nhãn* của Lý Bắc Phương.

(tặc mi thử nhấ*: Lén lút, thậm thụt)

Đặc biệt, bà còn nhìn đi nhìn lại mấy lần, chung quy bà vẫn thấy hấn trông không giống một người nam nhân tốt, nhìn qua vẫn là một bộ dáng keo kiệt.

Bà Chu cảnh giác quan sát hồi lâu mới nói: "Sam Sam đây là ai a? Ngươi khi nào thì nhận biết một người như vậy?"

Khương Sam cười cười xin lỗi đối với Lý Bắc Phương: "Bà nội, chớ nói lung tung nói, đây là luật sư con mời tới, giúp soạn thảo văn kiện."

Nhất thời, sắc mặt Chu khiến trách đứng lên, hai mắt cảnh cáo nhìn nhìn Khương Sam: "Ngươi cũng đừng học mẹ của ngươi, ở bên ngoài nhận thức nam nhân không đứng đắn, ngươi tuổi còn nhỏ dễ lừa gạt, con gái con đưa gì mà một điểm quy củ cũng không có, chớ để cho người khác lừa gạt ngươi a."

(ta ghét bà này.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Bà Chu khoát khoát tay: "Không được, ngươi ăn một mình đi, ta còn muốn trở về nấu cơm cho Vi Vi đâu, hôm nay Khương Mật có việc, Vi Vi không biết làm cơm, nó luyện vũ rất cực khổ, ta phải vội trở về."

Quả thực, đối với người làm bà nội bắt công đối với cháu gái ruột thịt như thế này, Lý Bắc Bình triệt để hết chỗ nói rồi.

Sau khi bà Chu đi, Lý Bắc Bình liếc mắt một cái, đồng tình nhìn nhìn Khương Sam, không đành lòng nói: "Cô....Cũng đích thực là cực khổ quá đi."

Khương Sam giật giật khoe miệng, trong nháy mắt, thái độ kính cẩn cùng nghe theo liền biến mất vô tung vô ảnh, âm thanh lạnh lùng nói: "Yên tâm đi, về sau sẽ không." Khương Sam không muốn cho Khương Mật chuẩn bị cơ hội phản ứng.

Lại nói đến Khương Mật, sau khi bà ta đi tìm Khương Sam nhưng không tìm được cô, bà ta liền nổi trận lôi đình đi về nhà. Vừa về nhà, bà ta còn chưa kịp ngửi con tức liền nhận được lệnh truyền gọi của pháp viện*.

(pháp viện*: là cơ quan tư pháp đứng đầu ngành tư pháp của chính phủ)

Chính là Khương Sam đi tố cáo bà ta!

"Con nha đầu Khương sam chết tiệt này! Muốn đi tìm chết!"

Sắc mặt Khương Mật hung ác, nắm chặt lấy tờ giấy lệnh, bởi vì bà ta dùng sức lực rất lớn mà tay nổi đầy gân xanh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Nó bị giam ở trường học, rốt cuộc là ai để lộ tin tức ra cho nó! Giữa trưa vừa làm hỏng chuyện tốt của ta, bây giờ nó lại còn dám tố cáo ta, nó dựa vào cái gì dám tố cáo ta!"

Khương Vi cũng sinh khí: "Mẹ, người không phải bảo, hôm nay nói chuyện điện thoại với cái nam nhân gì gì kia sao, nói không chừng cô ta ở trường học nhận biết đã nam nhân, con biết cô ta học không có tốt mà."

Bà Chu ngồi ở trước bàn ăn, ăn cơm mà vị nhạt như nước ốc: "Đều là người một nhà, như thế nào có thể nháo thành cái dạng này, mắt mặt quá u! Người một nhà lên tòa án, đây không phải là làm cho người ta chế giễu sao? Nó rõ ràng nói với ta, nó chỉ là muốn cái biệt thự này, muốn cho nó cái biệt thự là được nha..."

"Cái gì biệt thự?" Khương Mật cảnh giác hỏi: "Khương Sam cùng người liên lạc?"

Bà Chu gật gù đầu, đem sự tình buổi trưa nói ra một chút, Khương Vi vừa nghe liền giờ chân!

"Dựa vào cái gì a! Dựa vào cái gì muốn đem biệt thự cho cô ta, bà ngoại, người như thế nào hồ đồ như thế a, nơi này phòng ở là muốn bán đi để cung tiền cho con sang Anh quốc bên kia mua một phòng ở a, bà người không thể cho cô ta!"

Bà Chu thở dài: "Ngươi ở Anh quốc ngầy ngốc vài năm mà thôi, mua phòng ở làm cái gì? Chú của ngươi lưu lại nhiều di sản như vậy đâu, nó liền muốn căn biệt thự này mà thôi, cho liền cho đi, ta nghĩ, nó nháo lên tòa án cũng chỉ là sợ chúng ta không cho nó biệt thự đi, ngày mai ta đi trường học nhìn nó một cái, khuyên nó không chuẩn lên tòa án, biệt thự cho nó là được."

"Không cho! Không được! Con không đồng ý!" Khương Vi sinh khí quăng đũa, tức giận không chịu ăn cơm, Khương Mật cũng nói bà Chu thật hồ đồ.

(2 mẹ con nhà này tham dã man.....*hừ hừ*)

"Mẹ, người không biết, phòng ở mua ở Anh quốc thế nhưng giá trị rất cao a, hơn nữa, để Vi Vi một người ở bên ngoài thuê phòng ở, người thật sự yên tâm? Người chó bị nhả đầu Khương Sam kia lừa gạt, hôm nay người đồng ý đem phòng ở cho nó, ngày mai nó có thể sẽ đem chúng ta đều đuổi ra ngoài a!"

Bà Chu không tin: "Sam Sam không phải là người như vậy."

"Nếu nó không phải người như vậy, nó sẽ vì cái phòng ở mà trực tiếp tố cáo con lên tòa án sao? Tâm tư của nó không ngờ lại ác độc như vậy đâu! Mẹ của ta, người hồ đồ rồi!"

Khương Mật làm ra một bộ dáng đau đầu, Khương Vi cũng khuyên, biện không thuận theo mà triển biện ủy khuất rơi nước mắt: "Các người ở trong nước có tiền sống tốt, con một người đi ra ngoài dốc sức làm, không có tiền, đến nơi nào sống đều không được dễ chịu, bà ngoại người bắt công!"

Bà Chu vốn là ở bên tai bị nói đến thất bát nháo, lại bị hai người nói một hồi lâu, lúc này cũng cảm thấy Khương Sam làm không đúng: "Tốt lắm tốt lắm, ta biết, ngày mai ta sẽ đi trường học đem văn bản ta đã ký lấy về, các người đừng nóng vội, Sam Sam luôn luôn nghe lời, ta sẽ đem gì đó lấy hết về a."

Khương Vi thế này mới yên ổn ngừng khóc, liền ngoan ngoãn làm nốt cô cháu gái ôn ôn nhu nhu, dựa vào trong ngực bà Chu mềm mại nín nọt.

Khương Mật lúc này vẫn còn tức giận, tim vẫn còn thấy đau. Khương Sam thế nhưng lại muốn phòng ở? Hừ... Đúng là si tâm vọng tưởng! Biệt thự lớn như vậy, Khương Sam há mồm liền tưởng lấy đi? Người si nói mộng! Đừng nói căn phòng, một đồng tiền nó cũng đừng nghĩ mang đi!

Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng bà Chu liền hấp tấp nóng vội đi đến trường đại T.

Kết quả, bà vừa đến nơi, lại nghe giáo viên phụ đạo nói tân sinh toàn bộ đều bị mang đi ra ngoài tập luyện, thời gian chưa định, cũng không biết thời điểm nào mới về. Bà Chu ở trường học đợi mất một ngày, trời tối cũng không thấy Khương Sam, chỉ có thể tâm phiền ý loạn trở về nhà.

Bà Chu đi một chuyến về không công.

Ở nhà, Khương Vi ủy khuất khóc lóc kể lể, Khương Mật thì sinh khí, nhưng là bà ta cũng không thể vào thời điểm này lại lấy mẹ của mình ra để phát giận đi. Nói đến cùng nếu quả thật lên tòa án, bà ta tuyệt đối sẽ không dễ thua thiệt đối phương, người duy nhất bà ta có thể dựa vào chính là bà Chu a, nếu Khương Sam thật sự muốn khởi tố, bà ta còn phải dựa vào bà Chu đem đồ vật cướp về đầu.

"Được rồi, trước đừng khóc." Đem bà Chu đỡ trở về phòng, Khương Mật lạnh mặt quát lớn Khương Vi: "Lúc này khóc có ích lợi gì, không cần phải gấp gáp, chú Lưu của người đều đã sắp xếp xong xuôi, tìm cho chúng ta chính là kim bài luật sư lợi hại nhất S thị, luật sư của Khương Sam hẳn cũng đã điều tra qua, chỉ là một kẻ luật sư thực tập thất bại mà thôi, lên tòa án nó chắc chắn cũng chiếm không được chỗ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Khương Vi đỏ mắt: "Vậy biệt thự kia tính sao? Phòng ở có hay không lấy được về?"

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Khương Mật liền trở nên khó coi: "Trước đừng nghĩ chuyện phòng ốc, nếu phòng ở thật sự phàn cho nó, mặc kệ nó làm như thế nào lấy đi, ta sẽ có biện pháp làm cho nó trả lại hết cho chúng ta! Ngày trường đầu, nó chỉ là cái tiểu nha đầu mới bước vào đại học, nó làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu? Chê cười!"

Khương Vi rút cuộc nín khóc, mỉm cười: "Vậy là được, mẹ, người đã nói, chú lưu lại gì gì đó tất cả đều là của con."

Tuy rằng ngoài miệng Khương Mật nói ra toàn những lời khí thế mười phần, nhưng trên mặt bà ta như thế nào cũng cười không nổi. Luật sư mà Lưu Thiên Trạch mời tới, đã nói với bà ta rất rõ ràng, trận đánh sắp tới trên quan tòa không được tốt cho lắm, nói thẳng ra, trên cơ bản bà ta không có hi vọng thắng kiện, nếu thật sự nháo lên, bà ta chỉ có thể tranh thủ một chút, đó cũng chính dựa hoàn toàn vào ý kiến của bà Chu bên này.

Nghĩ đến đây, Khương Mật liền sinh khí, nén cả một bụng tức giận.

Bà ta chỉ có thể dặn dò luật sư, trước tiên đem tài sản mà bà Chu kế thừa giải quyết cho tốt, còn về sau có thể lại nghĩ biện pháp khác.

Phiên tòa được mở vào buổi sáng, thời điểm bà Chu ra cửa liền liên tục than thở.

Bà gần như muốn dùng quần áo, đem mình bịt kín mít từ đầu đến chân vậy, người một nhà mà lại kéo nhau đi lên tòa án như vậy, đây đúng là chuyện mất mặt nhất, bà quả thực là không muốn ra mặt a, chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của bà già này đều sẽ mất hết. Nhưng nữ nhi nói, nếu mình không ra mặt thì làm sao có thể không chế được Khương Sam, cho nên Khương Mật đã cứng rắn là đem bà kéo đến đây.

Vì thế, đội ngũ của Khương Mật bên này liền trở nên phi thường đồ sộ, một người kim bài luật sư, bên người còn đi theo hai người trợ thủ, Khương Vi, bà Chu, thêm Khương Mật, một đoàn người đồ sộ gồm sáu người.

Thời điểm toà án thẩm vấn Khương Mật, đội ngũ của bà ta an vị ở phía sau thành một loạt. Trái lại với Khương Sam ở bên kia, chỉ có cô cùng Lý Bắc Bình, có hai người. Một cô gái đơn bạc, cùng một người luật sư nhìn qua hết sức nghèo túng, mọi người nhìn qua liền cảm thấy thảm hại a.

Cái loại tố tụng như vậy, vốn là không có gì để thẩm vấn, theo luật pháp định ra, Khương Sam chính là người thừa kế, một nửa tài sản của Khương Lạc Sinh rõ ràng nên thuộc về người ta, cho nên quan toà đều không hiểu, người làm cô cô như Khương Mật còn có cái gì để nói.

Trước thẩm vấn, Khương Sam thắng kiện, quả thật gần như là không cần huyền niệm* chút nào, cô rõ ràng cung cấp được các chứng cứ chứng minh quyền sở hữu sản nghiệp cùng tài chính của Khương Lạc Sinh khi hắn còn sống.

(huyền niệm*: Lo nghĩ canh cánh bên lòng)

Khương Mật vốn cho là Khương Sam chỉ muốn phòng ỡ, vừa nghe cô bắt đầu giãi ra một đồng di sản, sắc mặt bà ta bắt đầu căng trướng, luật sư ở bên dưới gặt gao túm lấy Khương Mật, cho bà ta một ánh mắt cảnh cáo, nhắc nhở bà ta nên an tâm một chút chớ nóng vội. Vào thời điểm này tuyệt đối không thể vì tức giận mà làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì được!

Khương Sam muốn lấy về không chỉ từng này.

Thời điểm Lý Bắc Phung vừa đến đình thượng*, lời nói liền trở nên cực kỳ sắc bén.

(đình thượng*: là nơi luật sư đứng để bào chữa đó, ta cũng k biết giải thích ntn nữa a)

Nguyên bản, kim bài luật sư kia không đem hắn để ở trong mắt liên tục mấy lần đều gặp hạn, liên tục bị té ngã mấy lần. Hắn lúc này hai mắt nhìn vị kim bài luật sư kia như lâm phải đại địch, nghiêm túc nói: "Còn có, nguyên cáo không hề biết tình huống của bị cáo, chính là bị cáo tự tiện buôn bán tài sản của cha nguyên cáo, nguyên cáo khởi tố vụ việc với công tố..."

Thần sắc Luật sư kia ngưng trọng một lúc, hắn nhớ rõ lúc trước điều tra cho thấy việc này Khương Sam thật sự là không biết, đây là làm sao chứ?

"Tố tụng của nguyên cáo không có chút nào là pháp luật vô căn cứ..."

"Đây là chứng cứ mà nguyên cáo ngày đó đã sưu tập được, còn có một đoạn ghi âm, hi vọng có thể tại đình thượng kết thúc."

Lý Bắc Bình trực tiếp đem tài liệu lúc trước mà mình đau khổ sưu tập được, đẩy ra.

Ghi âm? Ghi âm cái gì?

Khương Mật bị Khương Sam trực tiếp đánh một gậy, làm cho bà ta trở tay không kịp, tâm hoảng ý loạn nói sạo: "Khương Sam cháu không nên ngậm máu phun người, nói hươu nói vượn! Ta thời điểm nào ngậm bán vật của cháu a?"

"Yên lặng! Cấm đương sự náo động!"

Quan toà cảnh cáo gõ gõ mộc chùy*, Khương Mật nén giận, đem lời định nói ra nuốt trở về, hung tợn trừng Khương Sam mặt vẫn không chút thay đổi, được a! Nguyên lai, nó đã bắt đầu tính kế sớm như vậy! Thật là một nha đầu ngoan độc!

(mộc chùy*: chính là cái búa nhỏ của thẩm phán đấy)

Đoạn băng ghi âm cũng rất nhanh bị quan toà cho phép phát ra, thời điểm chính là một ngày trước, lúc Khương Mật nhận được điện thoại của Lý Bắc Phung đã ghi âm lại.

Thanh âm Khương Mật khó thờ hồn hên rõ ràng được truyền ra. ". . . tôi là người giám hộ của Khương Sam, Khương Lạc Sinh là anh trai của tôi, cái gì mà tôi không có quyền xử trí di sản của hắn, tôi không thể chẳng lẽ anh có thể?"

Đoạn ghi âm rất dài, Lý Bắc Phung còn cố ý dẫn đường, lời nói của Khương Mật cũng rất rõ ràng, bà ta đích thực là muốn bán di sản của Khương Lạc Sinh, câu nói kế tiếp càng ngày càng trở nên khó nghe: ". . . Đừng tưởng rằng tôi không biết hiện tại nó đang giữ cái quỹ quái gì, chẳng qua là nó từ đầu lôi tôi một đũa đã nam nhân muốn lừa gạt tôi chứ gì, sao nó dám, đúng là cái người không biết xấu hổ....Tôi biết ngay mà, Khương Sam cùng mẹ của nó giống hệt nhau, chính là có chung một cái đức hạnh lăng lơ ong bướm, không phải là thứ tốt đẹp gì, hiện tại đã lộ ra dấu vết rồi a..."

Thời điểm nào bà ta nói vậy a!

Sau đó, sắc mặt Khương Mật nhất thời đại biến, bà ta như thế nào cũng không nghĩ được, tâm cơ Khương Sam đã thâm trầm đến loại mức độ này, một bầy một vòng rồi lại một vòng chuẩn bị kín đáo như vậy, là ai cho nó chủ ý ác độc như vậy!

Lời nói ác độc như vậy, quan toà nghe xong cũng liên tục phải nhíu mày, Khương Mật kinh hoàng nhìn về phía của luật sư, Sắc mặt của luật sư cũng không dễ nhìn, người phụ nữ này đúng là ngu xuẩn, đến cùng là bị người ta tính kế bao nhiêu a! Lúc trước bà ta rõ ràng nói là Khương Sam chỉ cần phòng ờ, cho nên lúc này hẳn không có chuẩn bị kỹ mọi tình huống, liền bị người ta ép sát, tài sản đều đã đi mất một nửa!

Rõ ràng cho thấy Khương Sam đối với tất cả mọi chuyện không đều cảm kích một chút nào, cái này rõ ràng là cho thấy, chuyện gì nên biết cô đều đã biết, không nên biết cô cũng đều đã biết, người không biết chính là mấy người này a, cho nên cũng không làm chuẩn bị!

Lại không biết từ nơi nào cô có thể tìm tới một người luật sư lợi hại như vậy, tại sao người ủy thác cho hẳn lại có thể cho hẳn đại diện cho một người ngu ngốc như vậy, thế này quả thực không có cách nào có thể đánh thắng được ở trên quan tòa!

Ghi âm vừa phát xong, trong toà án thế nhưng tất cả đều yên tĩnh một lúc. Khương Sam như cũ mặt không chút thay đổi, nước mắt không thấy lại ngay sau đó là từng giọt, từng giọt trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

"Ba ba tôi qua đời, người là cô cô duy nhất của tôi, cùng với mấy người các người, đều là thân nhân duy nhất của tôi còn sót lại trên thế giới này. Các người cướp đi di sản của ba ba, không cho tôi một cuộc sống tốt, còn cắt đi phí sinh hoạt của tôi, dù mấy người làm như thế là không hợp lý, tôi cũng liền nhin đi, nhưng vì cái gì mà mấy người lại muốn bán đi tâm huyết cả đời của ba ba tôi? Lúc ba ba tôi còn tại thế, cô cô ở nhờ trong nhà chúng tôi lâu dài, cô luôn đối đãi với tôi cũng rất thương yêu, vì cái gì khi ba ba tôi vừa đi, cô lại đột nhiên liền biến thành cái dạng này a, chẳng lẽ những sủng ái của cô trước đây đều là do tôi nằm mơ sao? Người cường chế sửa lại ý nguyện của tôi, đem tôi ném tới một trường đại học nhị đẳng, hành động của người đây là phạm pháp a, dù là thân nhân cũng phải cố kỵ, tôi đã không tố cáo người, nhưng tâm huyết của ba ba, tôi thế sống chết đều sẽ không buông tha!"

Nói đến phần sau, Khương Sam đã nghẹn ngào khóc không thành tiếng, thân mình khẽ run run, nhìn qua hết sức đáng thương, còn nhóm người Khương Mật thì đã sớm trợn mắt, há hốc mồm. Đối với hành động của Khương Sam, cô từng bước, từng bước một đem bà ta kéo vào trong vũng bùn, Khương Mật từ sớm đã tức giận đến học máu. Nếu bà ta không phải cố kỵ bây giờ còn đang ở trên toà án, bà ta liền muốn ngay lập tức cho một bàn tay đi qua chỗ Khương Sam a!

"Chính là bởi vì ba ba cô không có ở đây, cô mới có thể biến thành cái dạng này a". Nhân viên chấp pháp ở đây đều trầm nghĩ ở trong lòng như vậy.

Khương Sam chỉ cần vài câu nói ít ỏi như vậy, nhưng lại lộ ra một lượng tin tức rất lớn, lại nhìn nhìn mấy người ở sau lưng Khương Mật sau đó là nhìn nhìn Khương Sam. Mọi người trời sinh thường sẽ đồng tình với kẻ yếu, ngay cả quan toà cũng không thể nhận ra là đang lắt lắt đầu, trong ánh mắt của họ, khi nhìn Khương Sam lộ ra một chút thương xót. Chính là luật pháp không dung tình, dù sao cũng là thân nhân vẫn còn đang sống sờ sờ, ai còn có thể hoàn toàn thật lòng, thiên về tình cảm mà mặc kệ trước hành vi quá đáng của bọn họ đây?

Tâm của quan toà cũng không tự chủ được liền hướng Khương Sam ở bên này nhu hòa đi thêm mấy phần.

Khương Sam trầm mặc hồi lâu lại đột nhiên liền nói những lời lẽ như vậy, làm trong lòng vị kim bài luật sư kia liền đánh "bộp" một cái, lập tức, hẳn liền ý thức được mọi chuyện sắp không ổn. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, ghé mắt qua nhìn quan toà một cái, quả nhiên liền thấy thần sắc ngưng trọng của quan toà, tâm của vị kim bài luật sư kia lập tức lạnh đi mất một nửa!

Cũng mặc kệ thế nào, đến mức này, xem như phải cố gắng kiên trì cũng phải chống đỡ đi xuống, kim bài luật sư mặt dày nói: "Là như vậy, Khương Mật nữ sĩ sở dĩ bán sản nghiệp, đã được ghi lại trong đoạn ghi âm kia, chính là mua bán cổ phần trao tay, Khương Mật đều là theo lời của mẹ bị cáo, Chu Tiểu Anh, Chu nữ sĩ được thừa kế một nửa di sản."

Lý Bắc Phương không thôi lui chút nào, phản bác lại: "Di sản phân cách còn chưa có tiến hành, ai có thể chứng minh, bị cáo bán đi di sản, có hay không tổn hại đến lợi ích của tiểu thư Khương Sam? Lời nói này thật sự có chút không có đạo lý."

Nửa ngày trời qua, vị kim bài luật sư kia sớm đã bị Lý Bắc Bình quấy đến mức không còn kiên trì được nữa, hắn sinh khí, lạnh mặt nói: "Ai có thể chứng minh, bộ phận tài sản kia không thuộc về Chu Tiểu Anh nữ sĩ đâu?"

Lý Bắc Phương giọng điệu tràn ngập khí phách: "Nếu như vậy, vậy bị cáo cũng chỉ có thể đem sản nghiệp đoạt được lập tức trả lại, sau đó sẽ hoàn tất xử lý di việc phân cách sản, sau đó là phán quyết triệt để, nếu không loại hành vi này chính là trái pháp luật!"

Kim bài luật sư còn muốn nói nữa, nhưng quan toà lại đã gõ gõ mõ chùy, khẳng định lời nói Lý Bắc Phương, không cho Khương Mật có cơ hội tiếp tục bác bỏ.

Sắc mặt của Kim bài luật sư lập tức liền đen đi một phần, nụ cười khách sáo ở trên mặt gần như không duy trì nổi nữa.

Khương Mật vừa nghe được lời nói, nếu như bà ta không trả lại di sản mà bà ta đã bán đi gì đó, có thể bà ta sẽ phải ngồi tù, bà ta cũng bị dọa sợ không nhẹ, nhưng vừa nghĩ đến nếu bây giờ trở về, bà ta sẽ không biết được những di sản được phán quyết thuộc về bà Chu là bao nhiêu a, những di sản đó sớm muộn gì cũng sẽ vào trong tay của bà ta cho nên bà ta cần phải biết.

Nhìn quan toà trầm mặt, Khương Mật vẫn là nhìn xuống sự xấu hổ ngồi chờ phán quyết. Chỉ là trong ngực lại hung hăng nằng Khương Sam mấy trăm lần, ánh mắt bà ta nhìn cô như là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Bà Chu đối với hành động trực tiếp của cháu gái, chính là đem sự tình nháo lên trên tận toà án, bà có thành kiến cực lớn, lúc này vừa thấy cô thế nhưng lại không hiểu chuyện, liền một lần lấy đi một nửa di sản, lại bức thân cô cô của chính mình đem di sản đã bán đi gì đó một lần nữa lấy về, lúc này bà ta bị chọc tức đến điên rồi.

Toà án vừa chấm dứt thẩm vấn, quan toà còn chưa phán quyết, bà Chu liền trực tiếp sinh khí ở trước mặt mọi người, đứng lên quát lớn.

"Người đưa nhỏ này như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy! Người lúc trước đáp ứng ta như thế nào? Không phải người nói chỉ cần biệt thự thôi sao! Người lại dám gạt ta! Người đem tiền đều cầm đi, Vì Vì muốn xuất ngoại như thế nào? Người làm chị còn có lương tâm hay không a, người...."

"Mẹ!"

Quan toà kinh ngạc ghé mắt nhìn Khương Mật, trong lòng như hiểu ra cái gì, sau đó vội ngừng lại lời nói của bà Chu: "Tốt lắm, trước ngài đừng nói nữa!"

"Điều này tại sao lại không cho ta nói a! Sam Sam, người thật sự là làm ta tức chết, đem sự tình nháo lớn như vậy, làm chuyện mất mặt xấu hổ như vậy! Oan nghiệt nha! Ta tại sao có thể có đứa cháu gái bất hiếu như người vậy a!"

(Ta ghét bà già này, ta ghét bà ta aaaaa...*gào rú*...)

Bà Chu vô cùng đau đớn chỉ trích Khương Sam, trước bà không đề cập tới đoạn ghi âm đã ghi lại ngôn ngữ ô uế của Khương Mật tại đình thượng phát ra, cũng không đề cập tới chính mình ở bên này là một đám người lại nhằm vào Khương Sam, một tiểu cô nương, càng không nói tới Khương Sam cũng là tôn nữ* của bà ta. Từng câu khiển trách giống như là kiếm sắc, không chút do dự hướng tới Khương Sam ở bên này đâm tới.

(tôn nữ*: Cháu gái)

Khương Sam cúi đầu, miệng cắn thật chặt, một câu đều không nói, sắc mặt ngây ngốc, thần sắc của cô hiện tại chính là cố nén thương tâm cùng gánh nặng không chịu nổi.

Khương Sam như vậy, so với việc cô đứng lên nói thiên ngôn vạn ngữ để đánh trả lại càng thêm hữu lực, kim bài luật sư nhìn thoáng qua hướng bên này, ghé mắt nhìn sắc mặt của quan toà, mồ hôi lạnh đều rơi xuống! Đúng là một bà già ngu xuẩn mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Bà Chu vận sức lực đi lên, ai cũng khuyên không được, Khương Mật cùng Khương Vì thay nhau ra trận, vẫn như cũ, cả hai đều không ngăn không được bà Chu tức giận muốn giờ chân đạp người.

Vị kim bài luật sư kia thì vội vàng che mặt đứng qua một bên. Hắn bây giờ thật hận a, hắn chỉ hận bây giờ mình không thể làm bộ như không biết các nàng! Đây là xảy ra chuyện gì a, chẳng lẽ không ai thấy rõ tình huống lúc này sao? Liền xem như là cấm túc, nhưng chung quy ở trong này cũng không phải là ở Khương gia, chẳng lẽ đợi khi nào trở về giải quyết không được sao? Máu chốt là tại sao nhất định muốn ngay tại đây đòi mạng người đầu hả!

Vị kim bài luật sư kia tự nhiên không biết, trước đây, bà Chu rắn dạy Khương Sam đều như vậy, có thể nói bà đây là đã rắn dạy thành thói quen a, Khương Sam hiểu thuận, luôn luôn nghe lời, cho nên bà mới có thể không cố kỵ gì như vậy.

Về phần quan toà, trong đầu bà Chu đã quen đạo lý cũ của bà ta, cho nên bà thật sự là cố ý nói to để quan toà nghe thấy.

Trong lối suy nghĩ logic của bà ta, cách làm của mình mới là hợp lẽ thường, Khương Sam tính kế bà như vậy, có thể nói cô là một đứa cháu bất hiếu, quan toà nghe xong, tự nhiên sẽ đứng về phía của bà ta.

Trợ thủ của vị Kim bài luật sư đột nhiên đi qua, tay kéo kéo quần áo Khương Mật, ý bảo bà ta lại đây một chuyến, Khương Mật sút đầu mẻ trán đi đến trước mặt của luật sư: "Làm sao vậy?"

Biểu tình của vị luật sư bây giờ không thể nào tốt hơn được, âm thầm thở dài một hơi, cố gắng chống đỡ tinh thần, bày ra một bộ dáng có lòng tin: "Không có chuyện gì, cô không cần khuyên, đây đúng là cơ hội tốt, lúc trước tôi còn muốn làm như vậy nhưng phỏng chừng không dễ làm, nếu lúc này bà Chu đã sinh khí như vậy, không bằng cô làm như vậy..."

Luật sư nhỏ giọng đem lời giao phó xong, hẳn làm nghề này đã lâu, thanh danh vị kim bài luật sư này của hắn cũng không phải là nhạt được, nhiều vụ án rắc rối làm hắn mệt mỏi nhưng lại cho hắn thêm một phần kinh nghiệm phong phú, mỗi một loại tình huống trước đó đều đã dự liệu qua, tài liệu cũng đã chuẩn bị đầy đủ, bằng không hôm nay, không biết hắn còn ở thể bị động thành cái dạng gì nữa a.

Khương Mật nghe xong liền sững sờ, liếc mắt nhìn Khương Sam một cái: "Anh nói là hiện tại ngay lúc này đề cập đến vấn đề phụng dưỡng? Vậy không phải là di sản đều theo nha đầu Khương Sam chết tiệt kia phân ra sao, nếu như vậy, về sau chúng ta đâu còn cơ hội đem phần di sản nó đã lấy đi lấy trở về a?"

Luật sư đối với loại tâm tư "rắn nuốt voi", cái loại lòng tham không đáy này của Khương Mật thật đúng là không còn lời gì để nói. Nhưng hắn suy xét đến việc mình nhận tiền làm việc, hắn chỉ có thể chịu đựng sự khinh thường đối với Khương Mật, kiên nhẫn nói: "Cô hiện tại không hạ thủ, khuyên bà Chu trở lại bình thường, hoặc là để bên kia ra tay trước, vạn nhất còn thay đổi thêm cái gì nữa, đem một phần di sản vốn có thể lấy về trong tay chúng ta lại tuột mất, không phải là mất nhiều hơn được sao? Tiên hạ thủ vi cường*, loại chuyện này không thể trì hoãn."

(Tiên hạ thủ vi cường*: Câu này được trích trong Tôn Tử binh pháp, ngoài ra nó còn 1 về nữa là "Hậu thủ vi tai ương" (về đối). Ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh, ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt (tai ương))

Khương Mật nghe có lý, tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Tạm thời trước cứ làm như vậy."

Nhưng bà ta vẫn không cam lòng, còn bổ sung thêm một câu: "Nửa khối di sản kia, sau này mới hảo hảo nghĩ biện pháp khác."

Luật sư không đáp lại lời của bà ta, nếu lại muốn đánh Khương Sam một lần nữa, muốn lấy về khối di sản đã nằm trong tay của cô kia, dù một phần nhỏ tài sản cũng không lấy về dễ dàng như vậy, chẳng qua hắn đã nhận tiền làm rồi a, nếu không hắn thật muốn đứng lên đi về. Còn lại cái chuyện kia đã là dính đến thủ đoạn ngầm dơ bẩn, những thứ kia hắn không cần quản.

Một chuyện quá mức, Khương Mật liền cảm hiệp nghị phụng dưỡng mà luật sư trước đó đã sớm chuẩn bị xong đưa cho bà Chu. Bà Chu hiện tại còn đang giận dữ chỉ vào mũi của Khương Sam mà mắng, Khương Sam cứ như vậy không nói tiếng nào đứng yên để nghe. Khương Mật nhìn thấy liền đen mặt, Khương Sam hiện tại bày ra bộ dáng đáng thương làm như cô bị bọn họ bức vậy. Hừ, đều đã đem các nàng tính kế thành như vậy, giả bộ đáng thương để cho ai nhìn a?

"Mẹ, người đến đây một chút, ta có chính sự muốn nói cho người."

Khương Mật liếc mắt lườm Khương Sam một cái, đem bà Chu còn đang tức giận bắt bình kéo sang một bên, bà Chu tức giận không nhẹ, bị Khương Mật kéo mà đầu choáng mắt hoa. Trên mặt còn tràn đầy lửa giận, vừa chống lại ánh mắt của Khương Mật, thần sắc bà ta không tự chủ được mềm mại xuống dưới, hơn nữa bên người còn có cháu ngoại Khương Vi của bà ta còn đang chịu ủy khuất ghê gớm, bà Chu đau lòng lôi kéo hai người thờ ơ gần thờ ải.

"Ai, làm bậy nha, như thế nào Sam Sam lại biến thành cái dạng này! Làm bậy! Bất hiếu gì đó! Ta xử thì thế nào, hôm nay ta chính là muốn xử, ta làm bà nội muốn đem đồ này nợ của con ta lấy trở về, hừ, nó còn có thể không cho sao? Vi Vi ngoan của ta, người đừng thương tâm, bà ngoại sẽ giúp người."

Khương Vi nghẹn ngào gật gật đầu, không muốn xa rời cái ôm của bà Chu, trong ngực bà ta khóc thút tha thút thít không ngừng.

Lý Bác Bình thở dài vỗ vỗ bả vai Khương Sam "Được rồi, đừng nhìn nữa, cáo loại người này... Thật là làm khó cho cô, sớm một chút thoát ly cũng tốt, cô yên tâm, tôi sẽ toàn lực giúp cô."

"Àn." Thần sắc Khương Sam không rõ, cô chỉ gật gật đầu.

Khương Mật thấp giọng đem lời nói của luật sư lúc trước nói với bà ta, nói lại rõ ràng cho bà Chu một lượt. Bà Chu còn đang nổi nóng, tự nhiên liền phục tùng đối đưa cháu gái ở nơi này chịu ủy khuất cùng nữ nhi ngoan ngoãn của bà ta: "Được, tất cả đều nghe theo con, ta vốn cũng không trông cậy vào nó sẽ cho ta đường lối, hôm nay nó bất hiếu như vậy, về sau càng không trông cậy vào nó được."

Thuần thực nghe theo chỉ thị của Khương Mật ký tên lên hiệp nghị phụng dưỡng, bà Chu được Khương Vi lấy lòng cùng trấn an, tâm rối cuộc cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Một lần nữa phiên toà được mở, Khương Mật lập tức đem hiệp nghị phụng dưỡng đẩy tới.

Sau khi quan toà nhìn xong, mày nhíu lại quét mắt xuống phía dưới nhìn nhìn mọi người: "Nguyên cáo, bị cáo muốn nguyên cáo toàn quyền thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng, Chu Tiểu Anh nữ sĩ cũng đã đồng ý, người thật sự muốn buông tha sở hữu nghĩa vụ phụng dưỡng sao?"

Đột nhiên, Bà Chu trực tiếp mở miệng, nổi giận nói: "Ta không cần nó tận cái nghĩa vụ gì đối với ta, ta có nữ nhi của ta là đủ rồi!"

Khương Mật đắc ý cười, Khương Sam nếu như từ chối phụng dưỡng bà Chu, về sau cũng không nói trước được cái gì. Dựa theo pháp luật, di sản có thể không phân hoặc là phân thiếu cho Khương Sam, đương nhiên, về phần không phân hay là phân thiếu, đây không phải là chuyện mà Khương Sam có thể quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Biểu tình ở trên mặt của Khương Sam rất chỉ là kỳ quái, cô chậm rãi liếc mắt nhìn từng người, từng người trong đám người Khương Mật, con người đen láy như là muốn đem tất cả khuôn mặt của từng người khắc sâu vào trong tâm, cô nhìn thật cẩn thận.

"Ba ba tôi đi rồi, các người đều là thân nhân duy nhất còn lại của tôi, tôi chẳng qua là muốn lấy lại đồ thuộc về mình, thật sự làm như vậy là tội ác tày trời sao? Vậy, nếu như tôi không tố cáo đi lên? Tôi nếu như không truy cứu, vẫn luôn ở trường học đi học, có phải hay không chờ khi tôi trở về, cái gì đều không có? Các người thật sự không biết sao, tôi là người, không phải là một con rối gỗ không có cảm xúc, tôi cũng sẽ có tình cảm của mình, tôi cũng sẽ khổ sở, gặp chuyện như vậy, trong tim tôi cũng đau như dao cắt, vì cái gì các người thân là người chí thân* lại có thể làm chuyện như vậy đâu."

(chí thân*: người có đạo đức)

Trong con người đen như của Khương Sam mực như bịt kín một tầng sương mù, Vân Yên vụ nhiễu*, âm thanh thấp giọng chất vấn có chút yếu đuối, biểu tình bị ai kia như là ngay sau đó có thể khóc như mưa đến nơi vậy, mọi người nhìn thấy cũng có chút khó chịu đến không thể nổi.

(Vân Yên vụ nhiễu*: Ta không biết nghĩa là gì nữa...ta tra không ra...có nàng nào biết thì chỉ ta nha)

Bà Chu hiển nhiên cũng bị Khương Sam như vậy làm cho thất kinh, thần sắc không tự chủ có chút mềm đi, ánh mắt đục ngầu đảo qua đảo lại, bộ dáng như là có chút đau lòng. Khương Mật vừa thấy bà Chu có vẻ mặt này, nhất thời liền biết là không tốt, trong đầu báo mạnh một hồi chuông cảnh giác!

Khương Sam giọng ép chua xót giật nhẹ khóe miệng, thanh âm run run nói: "Bà nội, con chưa từng có nói sau này sẽ không phụng dưỡng người như lời của người nói..."

"Đừng nói nữa! Tôi biết cô đánh chủ ý cái gì, cô dưỡng, sau đó lại đánh chủ ý lên di sản của bà nội cô? Tâm tư cô thật độc ác! Nói dễ nghe như vậy, còn không phải là có mưu đồ? Làm bộ làm tịch! Cô thật sự đáng thương như vậy tại sao còn đi cướp đoạt di sản đâu?"

Thần sắc bà Chu vừa có chút buông lỏng, liền bị tiếng quát lớn không lưu tình chút nào của Khương Mật kéo trở về, tâm lại buộc chặt. Rõ rệt bà Chu càng tin tưởng nữ nhi hơn, bà ta hiện tại vẫn còn đang tức giận đối với hành động của Khương Sam, lại nhìn thấy Khương Vi còn đang ở một bên lau lệ, bà Chu giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn là thở phào nói: "Ai muốn người dưỡng, không cần nói nữa!"

Khương Sam: "Chung quy, về sau chúng ta còn cùng nhau ở dưới một mái hiên..."

"Trở về chúng ta lập tức dọn ra ngoài! Bà Chu trả lời trăm nghìn tiết thiết*, không chút do dự, Khương Mật muốn lên ngăn cản nhưng một chút thời gian cũng không có.

(trăm nghìn tiết thiết*: Hay còn gọi là "chém đĩnh chặt sắt") ý biểu hiện sự chắc chắn, kiên quyết, không do dự)

Bà Chu hiện tại còn đang nổi nóng, liếc mắt nhìn sang con gái một cái, Khương Mật không nghĩ vào thời điểm này mất đi sự duy trì của bà Chu, bà ta chỉ có thể làm một bộ dáng như cùng chung một mối thù: "Được! Trở về chúng ta liền dọn ra ngoài, từ đó chúng ta liền không ai nợ ai."

"Ân."

Bộ dáng của Khương Sam đích thực là có chút không biết nói thêm gì, đối với quan toà gật gù đầu, cô cup mắt xuống giấu đi tia giễu cợt cùng hờ hững ở trong mắt, nhưng nước mắt lại như hạt đậu lớn không ngừng rơi xuống, bà vai khẽ run run, nản lòng thoái chí nói: "Vậy, cứ như vậy đi."

Sau khi nghe xong, hai khớp hàm của Lý Bắc Bình cắn thật chặt, nhìn cũng không buồn liếc mắt nhìn đối phương dù chỉ một chút. Hấn là sợ, sợ mình sẽ bị cái loại người vô sỉ này trực tiếp làm cho tức chết. Cũng tốt, thế này về sau sẽ không ai có thể nói bất kỳ cái gì, nói là Khương Sam đối với lão nhân gia mặc kệ không quan tâm, đây là đám người này tự làm tự chịu, hi vọng các nàng về sau không cần hối hận.

Khương Sam đem biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Lý Bắc Bình cùng chân mày nhíu chặt của quan toà thu hết vào trong đáy mắt, lúc này tảng đá lớn trong lòng cô mới triệt để rơi xuống. Trên mặt Khương Sam là biểu tình thương tâm muốn chết, nhưng giờ phút này, đáy lòng cô lại là một mảnh bình tĩnh cùng hờ hững đến cực điểm. Vì khối di sản này mà những người gọi là thân nhân kia lại có ý đồ muốn đẩy cô rơi vào hoàn cảnh tuyệt lộ*, chẳng sợ lại khổ sở thêm một lần, dù là vũ nhục đối với mình, trùng sinh một thế, cô làm sao lại có thể thật sự vì cái loại người thân này mà không tranh thủ cho mình đâu.

(Tuyệt lộ*: đường cùng)

Bất quá, cô chỉ là một lần nữa có thêm được kiến thức, một lần nữa biết những người này dơ bẩn cùng đáng sợ đến mức nào mà thôi, cũng không thể chỉ

một mình cô là nhìn thấy, tổng lại nên xé rách lớp mặt nạ giả dối của bọn họ, để cho thế nhân đều thêm kiến thức một phen, cái loại người khoác lên lớp mặt nạ hèn hạ mục nát đến mức tận cùng này, bên trong bọn họ có bao nhiêu ghê tởm.

Còn lại, chính là phân chia tài sản. Cô tự nhiên sẽ đem sản nghiệp mà Khương Mật đã bán đi lúc trước, toàn bộ tranh về.

Điểm ấy Lý Bắc Bình không biết.

Còn lại, tuy không có đơn giản như vậy, nhưng miệng của Lý Bắc Bình rất lợi hại. Tuy rằng biết là không cần thiết, nhưng hắn vẫn cố gắng tranh thủ lấy thêm phần di sản mà vị kim bài luật sư kia đánh chủ ý. Hắn cứng rắn đem chỗ di sản của Khương Mật, chính là sản nghiệp cùng cổ phần của bà ta cướp trở về chỉ trong một thời gian ngắn.

Xem như hắn có thể ghê tởm các nàng đó cũng là điều tốt.

Muốn biết sự thật. Chính là nguyên bản Khương Mật đánh chủ ý, bà ta nghĩ, chỉ cho Khương Sam một ít tiền cùng một ít cổ phiếu đang hao hụt.

Lý Bắc Bình lại thêm một phen tranh chấp.

Hắn tự nhiên lại có thể một lần nữa, đem hai người là bà Chu cùng Khương Mật, chọc cho hai người bọn họ tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, quan toà nghe có chút không vào, trực tiếp liền ngăn lại, bà Chu chỉ có thể hờn dỗi ngồi ở phía dưới, thỉnh thoảng nhìn không được an ủi cháu gái cùng nữ nhi ở bên cạnh đang ủy khuất, mười ngón tay đều xoắn xuýt thành một đoàn.

Khương Mật biết bà Chu lúc trước đã ký tên vào bản hiệp nghị đem biệt thự cho Khương Sam, thời điểm phân chia di sản bà ta trực tiếp đem biệt thự phân cho Khương Sam, tuy rằng thật bà ta đau đứt ruột, nhưng Khương Mật cũng không ngốc. Nếu biệt thự được phân một nửa cho chính mình ở bên này, đợi sau khi ký xong, Khương Sam lại lấy thêm văn kiện ra cho quan tòa, muốn lấy thêm tài sản về, bọn họ không phải sẽ bị thua thiệt nhiều sao? Bà ta mới không ngốc!

Thời điểm song phương ký tên, sắc mặt Khương Mật cực kỳ khó coi, bà ta không cam nguyện tiền lên, đang định lấy bút liền trực tiếp bị Khương Sam đem tay đè xuống.

"Di sản của ba ba là thuộc về tôi cùng bà nội, ký tên cũng là bà nội ký, cô cô, cô không có tư cách!" Khương Sam rút tờ giấy ở trên bàn, một lần nữa để lên một tờ phán quyết khác, chính là yêu cầu Khương Mật phải trả lại cho Khương Sam phần sản nghiệp đã bị bà ta bán đi.

"Cô cô, người muốn ký gì gì đó, ở trong này."

Khương Mật nhất thời liền tức giận đến hộc máu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

"Bà ấy là mẹ của tôi, tôi giúp bà ký tự nhiên là có thể, cô là một tiểu bối thì hiểu chuyện gì? Khương Sam, cô nên nhớ, mấy thứ này đều không có quan hệ với cô, cô nghĩ cách gì lấy đi đều vô dụng!"

"Ai hiện tại nghĩ cách, trong lòng mình tự rõ ràng." Khương Sam nhìn Khương Mật đang kim nén lại phần nộ của bà ta, giả bộ làm một bộ đáng chính nghĩa. Cô không tức giận, cũng không phản bác, lông mi thon dài yếu ớt sụp xuống khẽ run, nhẹ giọng nói: "Tôi không yên lòng về cô cô."

Ánh mắt Khương Sam thoáng có chút bất lực cùng thê lương, thận trọng nhìn nhìn về phía của quan tòa, thấy vậy, tâm quan tòa lãnh ngạnh liền nhìn không được mà mềm đi nửa phần. Họ cảm thấy cô bé này quả thực là quá mức đáng thương. Hơn nữa lúc trước bộ dáng hai bên hoàn toàn bất đồng, một bên làm vẻ ta đây, một bên khiêm tốn ôn hòa, trong lòng của bọn họ đã sớm không nhìn được liền hướng Khương Sam ở bên này thiên không ít.

Mi tâm của quan tòa lại thêm một lần nữa nhũn nhũn lại, nếu như không phải nhiều năm hàm dưỡng* cùng gặp nhiều vụ án phiền lòng, biểu tình trên mặt hắn gần như là không chế không được không kiên nhẫn cùng chán ghét đối Khương Mật ở bên này.

(hàm dưỡng*:Cất chứa trong lòng)

"Di sản của tiên sinh Khương Lạc Sinh cùng bị cáo không có một chút quan hệ, cho dù ký tên cũng không có hiệu quả, bà Khương Mật, bà nên lập tức đồng ý nhường lại quyền ký bản phán quyết lại đi."

Khương Mật còn muốn châm chọc Khương Sam thêm hai ba câu, không nghĩ tới bà ta còn chưa có mở miệng, liền nghe được quan tòa nói như vậy, tay liền run run hạ bút xuống. Bà ta dám nhắm vào Khương Sam, nhưng bà ta tuyệt đối không dám đối với quan tòa làm loạn, bà ta càng nghĩ càng thấy ủy

khua! ghê gớm. Nghĩ nghĩ một lúc, sau đó bà ta đành bắt đắ! dĩ! lời kéo bà Chu đi lên, áp lực nói: "Mẹ, vậy người ký đi."

Nhưng Khương Mật vẫn không cam lòng, bà ta hướng bên người của Khương Sam thấ! thấ!, cắn răng nghiêng lợi thấp giọng nói: "Tôi cho cô biết, ai ký đều là như nhau, cô nói nhiều làm nhiều, cũng chỉ uống phí thời gian thôi, dĩ! sản của ba ba cô cuối cùng vẫn sẽ bị tôi bán đi thôi!"

Khương Sam buồn m: "Tự nhiên là không có các người nói nhiều làm nhiều, nhưng là, có đôi khi tôi cũng sẽ thấy rất tò mò, lời nói này nói ra mà cũng chẳng biết xấu hổ đi, cô cô, người tốt cuộc làm sao có thể tự nhiên nói ra miệng như vậy đâu."

Một câu "Chẳng biết xấu hổ" nhất thời làm cho Khương Mật cảm thấy chính mình đã khiến cho Khương Sam lộ ra sợ hãi, giừ! cọt nói: "Như thế nào, lúc này đánh xong rồi không dạn! đáng thương trước quan tòa nữa sao? Nhiều năm như vậy thế nhưng ta đã nhìn nhằ!, nha đầu chết tiệt!"

Mất thấy bên kia trình tự đã xong, con dấu cũng đã chèn lên, con người đen như mực của Khương Sam trầm xuống tràn đầy mỉa mai. Trên mặt lại vẫn như trước, chính là biểu tình lạnh bạc bi thương, môi khẽ nhúc nhích, hàng mi rũ xuống, đáng thương nói: "Đối phó với tiện nhân, tự nhiên chỉ có thể dùng thủ đoạn để đối phó với tiện nhân, đặc biệt là loại tiện nhân này, mắ! chột là thủ đoạn cần dùng không có điểm dừng."

(ha ha ha...ta thích đoạn này...chị Sam chứ! hay lắm, chứ! hay lắm a..

Khương Sam lắ! bắ!, khỏe môi khẽ nhếch, con người đen trầm lạnh không một chút gọn! sớ!ng.

Đã nhiều năm như vậy, Khương Sam sớm đã thành thói quen cô! độc một người sinh hoạt tịch mịch, một người ngố! làm cho cô vô cùng tự tại. Khương Sam đi lên lầu hai, đến phòng luyện vũ quen thuộc, mỗi một nơi ở đây ba ba đều là vì mình mà thiết kế tỉ mỉ, vuốt ve dằ! âm hưởng cực lớn, Khương Sam gần như là vô ý thức mở ra công tắc, âm nhạc du dương nhất thời như nước chảy phát ra.

Là bài hát < mép nước Adelina >.

Thật lâu, thật sự thật lâu, đã rất lâu không có khiêu vũ.

Khương Sam điể! nhẹ mũi chân một cái, có một thứ gì đó đã khắc sâu trong bản chất của cô. Vô số ngày ngày đêm đêm trôi qua, hai chân của cô đã vô pháp đứng thẳng. Cô lại càng không có cơ hội tập vũ, trong vô số ngày ngày đêm đêm này, cô chỉ có thể ở trong lòng mình điên cuồng vẽ mỗi một động tác, mỗi một chi tiết nhỏ nhất cũng biến hóa trắ! trở.

Bắt đầu là thoáng có chút ngượng, cô lại nhảy nhảy, càng nhảy càng lưu loát, càng nhảy càng thành thực, trên đời này cô đã không còn có ai có thể dựa vào, người yêu cô nhất, và người cô yêu nhất bây giờ đã không còn tại thế.

Cô còn lại cũng chỉ có vũ điệ!u.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thậ! Trọng Tình Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Một khúc hoàn tất, trên mặt cùng cơ thể của Khương Sam đã ướt đắ! mồ hôi, âm nhạc vẫn còn đang tiếp tục du dương, nhưng hiện tại không phải là thời điể!m trầm luân, ổn định lại vững vàng hô hấp, Khương Sam lấy dĩ! động ra bấm một số.

Bất đồng hoàn toàn với thời điể!m cô đứng khiêu vũ trên nền nhạc du dương, bất đồng hoàn toàn vào thời điể!m ban ngày, thái độ cô là ắ!n nhắ! cùng khắ! chế, giờ phút này, thanh âm của Khương Sam lắ! liệt, lạnh lẽo không hề có một tia cảm xúc: "Anh Lý, sáng sớm ngày mai, đem tài liệu lúc trước tôi đưa cho anh gửi đi đi."

"Tôi muốn bọn họ, chỉ còn lại hai bàn tay trắng."

*****Phân cách tuyền*****

Quản huấn đã đến gần vĩ thanh, hiện tại chính là thời điể!m tập huấn gấp rút. Lần trước, Khương Sam xin nghỉ phép một ngày đã chọc cho lão đại là Trương huấn luyện viên không vui. Cho nên bây giờ, trừ thời điể!m ăn cơm ra, hắ! chỉ cần thấy cô có thời gian trống liền một mình lôi cô đi huấn luyện.

Bạch Kỳ mấy lần muốn đến tìm Khương Sam, đều thấy cảnh một mình Trương huấn luyện viên cùng Khương Sam ở một chỗ huấn luyện, một lần hai lần hắ! coi như cho qua, nhưng nhìn thấy nhiều, trong lòng Bạch Kỳ đột nhiên liền sinh ra một tia không vui.

Khương Sam vừa mới ăn cơm trưa, đang muốn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi một chút, vừa đi tới bóng cây ven đường liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đang đứng dưới tàng cây. Rõ ràng cho thấy Bạch Kỳ chính là đang chờ mình.

Khương Sam ở trong lòng nhin xuống không kiên nhẫn cùng chán ghét, lại nghĩ tới hần bây giờ còn hữu dụng, cô liền cứng rắn chịu đựng mọi mệt, chống đỡ ra một khuôn mặt tươi cười đi đến.

"Tại sao lại ở chỗ này?"

Bạch Kỳ quan sát Khương Sam một phen, thấy cô là một bộ dáng bộ rất mệt mỏi, không biết sao, tâm hần đột nhiên liền mềm nhũn. Hần là muốn lạnh lùng với cô, muốn giáo huấn cô một chút, để cho cô lần sau không cần cùng với Trương huấn luyện viên gần gũi như vậy, nhưng thấy cô như vậy, hần đột nhiên liền đổi câu chuyện hỏi: "Mệt mỏi?"

Khương Sam gật gật đầu: "Uh, gần đây cường độ huấn luyện có chút nhiều."

"Đi, tôi dẫn em đi đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút, tắm, rồi ngủ một lát." Bạch Kỳ dẫn đầu đi ở phía trước: "Ký túc xá của các em quá đơn sơ."

Đi hai bước, thấy Khương Sam không có đuổi theo, hần liền đứng lại nhìn cô.

Gần đây Bạch Kỳ bị Khương Sam trong tối ngoài sáng cự tuyệt không ít lần, vừa thấy cô muốn há mồm từ chối, sắc mặt hần nhất thời có chút khó coi: "Em gần đây đến cùng làm sao vậy, tôi còn có thể ăn em sao?"

"Không phải." Khương Sam buồn mi: "Em về ký túc xá lấy một thứ, một lúc nữa còn phải đi tìm Trương huấn luyện viên..."

"Không cần." Bạch Kỳ bước nhanh trở lại, trực tiếp kéo Khương Sam đi về phía trước. Hiện tại, trong lòng hần sinh khí, nhưng gần nhất chính là cảm giác thất bại, để cho hần hiểu được hần gần đây tức giận là bởi vì chuyện gì rồi, Khương Sam chỉ là muốn giả ngu làm như không biết, như trước làm theo ý mình, Bạch Kỳ nhìn cô một cái thật sâu: "Tôi đã cùng Trương huấn luyện viên nói chuyện, hai ngày nay muốn cho em nghỉ ngơi, không cần phải tập huấn."

Khương Sam không chịu đi: "Không được, sắp tới chính là duyệt binh thức."

"Tôi phụ trách." Bạch Kỳ thanh âm trầm hơn, gần từng chữ: "Về sau thời gian em tập huấn, tôi đến phụ trách, em không cần phải đi tìm hần."

Hai tròng mắt của Khương Sam vừa động, trong chớp mắt lại trấn định tự nhiên, thấy Bạch Kỳ còn nhìn mình chăm chăm, trên mặt cô đột nhiên liền hiện lên một tia ửng đỏ thẹn thùng. Cô cười cười đi đến, nhẹ nhàng buồn mi nói "Àn" một tiếng, Khương Sam rút cuộc theo lực đạo của Bạch Kỳ mà đi về phía trước hai bước.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt quen thuộc của Khương Sam như vậy, trong lòng Bạch Kỳ mới khoan khoái một ít, thân thủ giữ chặt lấy tay của Khương Sam thêm vài phần.

Kiếp trước, Bạch Kỳ cho tới bây giờ đều không có quán chuyện bao đồng như vậy, cô càng quán lấy hần, sát lại hần càng gần, thái độ Bạch Kỳ đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt, Khương Sam cúi đầu nhìn bóng dáng hai người sóng vai mà đi, nhìn tay Bạch Kỳ cầm tay cô đến gần người, trên đường có học sinh ghé mắt nhìn lại cũng không để ý.

Tâm tư của Bạch Kỳ, cô đoán không ra, mà cô cũng không muốn đi đoán, cô chỉ biết, bây giờ không phải là thời điểm cô trở mặt với Bạch Kỳ, nếu hần nguyện ý biểu hiện cho mọi người thấy, hần đối với cô là sẵn sàng cùng mập mờ, vậy cô cũng không ngại lợi dụng hần, giúp chính mình bớt thêm một ít phiền toái.

Huống hồ, chuyện kia chắc chắn sẽ đã kích đến các nàng, còn có ai so với hần thích hợp hơn sao?

Không ngoài sở liệu của Khương Sam, lúc này Khương Mật cùng Khương Vi đã muốn tức đến điên rồi! Bà Chu không ngồi trên sô pha, sắc mặt không thể tin cùng đồ dân, miệng lẩm bẩm.

"Mẹ, người không phải nói là chỉ ký tên lên bản hiệp nghị nhượng biệt thự sao? Vì cái gì lúc này lại thành chuyển tặng tài sản? Mẹ! Người đến cùng có biết chính mình làm cái gì hay không!"

Bà Chu lẩm bẩm nói: "Không phải a, nó không phải nói như vậy, nó nói nó chỉ cần biệt thự, cho nên ta mới..."

"Bà ngoại người bị cô ta lừa rồi a! Xong, ô ô, lần này thì hoàn toàn xong rồi! Khương Sam, cô ta thế nhưng lại đem tất cả mọi thứ lấy đi, cái gì đều không cho chúng ta, cô ta thật là âm hiểm! Trách không được khi đó, cô ta bắt buộc bà ngoại phải ký tên, không chịu để cho mẹ động thủ, nguyên lai cô ta là đánh cái chủ ý này!"

Khương Vi sinh khí khóc nức nở. Hôm nay luật sư truyền đến một tin tức, nói là Khương Sam lấy ra được chứng cứ chứng minh bà Chu đã chuyển tặng tài sản. Giấy trắng mực đen còn viết rất rõ ràng, bà Chu tự nguyện đem di sản mà bà thừa kế của Khương Lạc Sinh, toàn bộ tặng hết cho cháu gái là Khương Sam, thời điểm Khương Vi biết được, cô ta thiếu chút nữa không thở được mà trực tiếp ngất đi.

"Lần này tốt lắm."

Nhớ tới lần khởi tố trên toà án, Khương Sam từng bước từng bước một thiết kế bọn họ, thế nhưng bọn họ còn dáo dạt đắc ý mà ngu ngốc chui vào, đầu óc Khương Mật choáng váng, bà ta đem hết thấy số điện thoại liên hệ một lượt, nhất thời hai chân run run ngã ngồi xuống đất. Trong lòng bà ta phát lạnh, miệng lẩm bẩm: "Những sản nghiệp mà ta đã bán kia, trên toà án đã phán toàn bộ đều phải trả lại, hiện tại, hiện tại chẳng những một phân tiền không có phân đến, ta thế nhưng còn thiếu nó một món nợ! Con nha đầu ngoan độc, này, vậy ta phải làm sao bây giờ!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Bà Chu vẫn ngồi ngốc tại chỗ, lần này bà ta chịu đả kích quá lớn. Nguyên bản, bà vẫn chờ Khương Sam đến cầu bà cho cô về nhà đầu, chợt biết được tin dữ như vậy, chính là bà Chu tự nhận bản thân, luôn suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp, cũng có thể từ bên trong ngộ ra được, chính là Khương Sam máu lạnh cùng cay nghiệt đến thế nào. Nếu không, Khương Sam cũng sẽ không cố kỵ đến tình tình cảm thân nhân, mà đem tất cả tài sản đều thiết kế đi như vậy, làm sao cô còn có thể nể tình bà là bà nội của cô đây.

"Ta đi tìm nó nói chuyện..."

Bà Chu giãy giụa muốn đứng lên, lại bị sắc mặt Khương Mật dữ tợn ngăn lại "Bây giờ tìm nó còn hữu dụng không? Lần trước, trước khi lên tòa án, người đã đi tìm nó một lần rồi còn gì, không phải là người ngồi đợi cả ngày cũng không thấy được mặt nó sao?"

Nghe thấy lời Khương Mật nói như vậy, nhất thời tâm bà Chu tâm như rơi vào hầm băng lạnh lẽo: "Vậy phải làm sao bây giờ? Vì Vi phải làm thế nào, người phải làm thế nào, không tìm nó, về sau các người ăn cái gì, dùng cái gì a..."

(Đến giờ phút này rồi mà bà già này vẫn còn lo cho 2 mẹ con KM a...ta chịu bà ta luôn)

"Mẹ, thế nhưng người chính là bà nội của nó đâu." Khương Mật nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta không tin, nó thật có thể đình bị người khác trục cột sống điều khiển tâm tư, đem người thân bức vào chỗ chết như vậy!"

Khương Vi lau lau nước mắt, tiến lên, thân thủ nắm lấy tay bà Chu: "Bà ngoại, lúc này bà đừng làm gì cả, vẫn là chúng ta nhanh chóng chuyển về nhà đi, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải ở bên ngoài sống suốt một đời? Trở về nhà, hết thấy mọi chuyện đều dễ nói."

Bà Chu lúc này đã bị hành vi của Khương Sam dọa cho sợ vỡ mật, vừa tức lại vừa e ngại. Bà tức là do Khương Sam thế nhưng đối với thân thích nhà mình lại có thể tính kế âm hiểm như vậy, bà e ngại là do Khương Sam lại có thể dùng thủ đoạn âm hiểm ở sau lưng bọn họ như vậy. Bà ta thật sự là sợ Khương Sam a, sợ cô một chút gì đó cũng không cho bọn họ.

Bà Chu tâm hoảng ý loạn, tự nhiên lúc này đều sẽ nghe theo con gái cùng cháu gái của bà ta, nói cái gì là làm cái đó, một điểm cốt khí đều không có lưu lại.

Khương Mật thành công khuyên được bà Chu, bà ta cũng sẽ không thật sự như trên miệng bà ta nói, có thể dễ dàng buông tha cho Khương Sam như vậy, bà ta trước nhượng Khương Vi cùng bà Chu thu dọn đồ đạc trước, sau đó là khí thế hùng hăng liền đi đến trường đại T!

*****Phân cách tuyến*****

Giữa trưa Khương Sam đi đến chỗ của Bạch Kỳ, nhưng cô không thật sự ở nơi đó của hần tắm rửa cùng ngủ, cô chỉ đơn giản rửa mặt một phen, sau đó liền giải quyết việc chung chính là bắt đầu huấn luyện.

Không biết vì cái gì, nguyên bản tâm tình Bạch Kỳ khá tốt, thấy cô yêu cầu muốn đi luyện tập, hần liền đột nhiên tức giận, đứng dậy đi ra ngoài. Hần cũng không cự tuyệt cô, chỉ trưng ra một khuôn mặt lạnh, bắt đầu chỉ đạo cô huấn luyện.

Bạch Kỳ cũng ở trong bộ đội gốc qua, hần lại là quân nhân thế gia*, thủ pháp huấn luyện so Trương huấn luyện viên tốt hơn rất nhiều. Lúc huấn luyện, hần không nương tay một chút nào. Lúc Khương Sam huấn luyện, mồ hôi cô chảy đầm đìa. Thân mình của cô nhiều lúc muốn lung lay sắp đổ, sau đó lại nhanh chóng cứng rắn đứng thẳng lại. Cô đối với Bạch Kỳ, từ đầu đến cuối đều không kêu một tiếng, cũng không hô ngừng, làm cho sắc mặt của Bạch Kỳ càng ngày càng âm trầm.

(quân nhân thế gia*: gia tộc có truyền thống làm quân nhân)

Kết quả, sau khi kết thúc buổi huấn luyện cùng với Bạch Kỳ ở bên này, buổi chiều vừa đi đến địa điểm tập hợp, Khương Sam liền bị phụ đạo viên kêu đi qua.

"Tạm nghỉ học?"

Nghe được lời nói của phụ đạo viên, Khương Sam thập phần kinh ngạc: "Em không có muốn tạm nghỉ học a, ngại có phải là nhớ lắm người hay không?"

Phụ đạo viên kỳ quái: "Là cái người tên là Khương Mật tự mình đến, cô ta nói, cô ta là cô cô của em, cô ta đã được pháp định là người giám hộ bây giờ của em, lúc này, đoán chừng thủ tục tạm nghỉ học của em được làm không sai biệt lắm đi. Bất quá Khương Sam này, tuy rằng nói bà nội em bệnh nặng

muốn gặp em, nhưng lão sư cảm thấy lão nhân cần chiếu cố thì nên chiếu cố, nhưng nếu làm chậm trễ việc học chính là mất nhiều hơn được a, em hãy nghe lão sư khuyên một tiếng, về việc tạm nghỉ học này, em vẫn nên suy nghĩ cẩn thận một chút đi."

Khương Mật! Lại một lần nữa! Bà ta thế nhưng lại muốn một lần nữa cùng thủ đoạn giống nhau muốn đến hủy cô! Rất tốt, lần này bà ta muốn lợi dụng lúc cô không biết tình huống, liền trực tiếp 'Giúp' cô tiến hành tạm nghỉ học a?

Tốt, tốt, tốt, thật tốt!

Khương Sam tức giận đến khó thở, sau đó là giận quá hóa cười, sắc mặt bình tĩnh nhìn phụ đạo viên nói: "Cô cô em hiện tại ở nơi nào, ngại bị gat, em không có nói qua là em muốn tạm nghỉ học a."

Phụ đạo viên kinh ngạc, sau đó là thông minh không có hỏi gì thêm: "Này. . . Chuyện này đến lúc đó không thuộc về tôi quản, bà ta lúc này hẳn là ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng đi, tôi dẫn em đi."

Lưu Thiên Trạch vòng giao lưu rất rộng, hiệu trưởng trường đại T trước giờ là một người ham tiền. Đối mặt với con dê béo bỏ tự nhiên hẳn sẽ thành kính, bởi vậy, thời điểm bí thư của Lưu Thiên Trạch mang theo Khương Mật đi đến, thái độ của hiệu trưởng vẫn rất ôn hòa.

(Thằng cha hiệu trưởng này cũng chẳng tốt đẹp cái gì a, *hử* về sau hẳn còn đẩy chị Sam lên đầu sóng ngọn gió a...ta ghét

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"Phanh!" Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng hiệu trưởng đang khép hờ bị người từ bên ngoài dùng một lực mạnh mẽ đá văng ra. Tiếp đó, là một thanh âm lạnh lẽo đến cực điểm, vang lên: "Chậm đã!"

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn lại, ngay lập tức liền nhìn thấy Khương Sam.

Cô hiện tại trong một thân quân phục rằn ri, một đôi môi mím chặt đang đứng ở cửa. Bởi vì đi vội vàng mà hô hấp của cô có chút không ổn, trên mặt còn rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, tóc cô cắt ngắn, hiển nhiên là có chút hỗn độn cùng với hô hấp dồn dập quét qua mí mắt của mọi người, cùng với đó là một đôi con ngươi đen tràn đầy lệ khí.

Chân Khương Sam rất dài, đùi phải sau khi làm một kích đạp cửa hung tợn lại rất tự nhiên thu hồi, tư thế như cũ vẫn rất ưu nhã, chính là, nhìn qua thân thể thiếu nữ có chút đơn bạc*, nhưng nhìn lại, cô lại không hề có một chút nào có dáng vẻ gọi là dịu dàng, ngược lại cô giống như một thanh kiếm sắc bén vừa mới được tra ra khỏi vỏ. Đó là một loại ngây thơ cùng bề nghệ chỉ gian*, xen vào đó là một loại khí chất kỳ dị. Hiện tại, trên mặt của Khương Sam có chút nào là tương xứng với tuổi tác của cô. Cô không kiềm chế được một tia lệ khí chợt lóe ở trong mắt, dù chỉ trong một cái chớp mắt, lại vô tình bị Tần chính ủy, này giờ đang trầm mặc ngồi ở một góc hẻo lánh vừa vịn nhìn thấy.

(chỉ gian*: ở giữa)

(đơn bạc*:Chỉ thể lực yếu kém)

"Ai đồng ý, tôi muốn nghỉ học."

Thanh âm Khương Sam trầm thấp, người khác sau khi nghe vào liền tự giác sinh ra một loại cảm giác lạ lạ. Chính là loại cảm giác sóng biển yên lặng trước một cơn mưa bão. Trong lòng Khương Mật còn đang thống khoái ghê gớm, thế nhưng bà ta lại không nghĩ đến, lúc này thế nhưng Khương Sam sẽ đột nhiên xuất hiện, ánh mắt bà ta liền lóe lóe, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Khương Sam tính kế đối với mình, trong lòng bà ta, nổi hận ngay lập tức lại dâng lên.

"Cô không biết sao, bà nội của cô a, chính là, bà bị hành động của cô dọa đến nổi sinh bệnh, hiện tại còn nằm ở trên giường không dậy nổi đâu, đã vậy, bà còn không ngừng lăm bầm tên của cô đấy..."

Khương Sam chỉ chăm chú nhìn chăm chăm gương mặt của Khương Mật, sau đó, cô bước từng bước một đến gần bà ta.

Khương Mật bị Khương Sam nhìn chăm chăm như vậy, không biết vì cái gì, bà ta đột nhiên liền sinh ra một loại cảm giác như bị dã thú hung ác gắt gao nhìn chăm chú. Chính là, cái loại cảm giác kỳ quái xơ xác tiêu điều này, làm cho cổ Khương Mật không tự giác liền rụt lại, sau đó là nổi lên một tầng da gà tóc gáy bà ta dựng đứng.

Khương Sam trong mắt lệ khí lại một lần nữa cuộn cuộn dâng lên. Khương Mật cảnh giác nhìn cô: "Người đứa nhỏ này, nhìn tôi như vậy làm cái gì, cô lừa đi tiền của bà nội cô rồi, Bây giờ bà vì tức giận mà bị bệnh, nhưng lại rất nhớ cô, tôi ở trong này đang chuẩn bị đi tìm cô đâu, cô làm ra bộ dáng như

vậy là để cho ai nhìn hả?"

Đi đến trước mặt Khương Mật, Khương Sam chậm rãi quay đầu, hiệu trưởng lập tức liền nói: "Cô chính là Khương Sam? Như thế nào không có quy củ như vậy, cô muốn vào cửa, gõ cũng không gõ, lại còn đập cửa, cô đây là muốn làm cái gì a? Làm tiểu bối phải nghe lời nói của trưởng bối, cô làm sao có thể cùng cô của cô nói chuyện như vậy đâu? Tôi sớm cùng các phụ đạo viên nói qua, trọng yếu chính là giáo dục tố chất của học sinh! Là ai dạy cô không có quy củ như vậy hả?"

Khương Sam làm như không nghe được lời nói của ông ta, nhìn trang giấy ông ta cầm trong tay: "Đây là giấy chứng nhận tạm nghỉ học đi? Tôi có thể xem một chút sao?"

Hiệu trưởng uy nghiêm nhìn cô, một bên đưa trang giấy qua, một bên còn không ngừng lên tiếng giáo dục. Khương Sam lại làm như mất điếc tai ngơ, trực tiếp nhận lấy, trong ba giây, mắt đã đọc xong.

"Như vậy nếu tôi không có nhớ lộn." Khương Sam đem trang giấy vòng trở lại, gần từng chữ: "Học sinh yêu cầu tạm nghỉ học, tất yếu phải do bản thân tự mình viết thư điện đến xin, sau đó là cung cấp tài liệu tương ứng để chứng minh, đưa ra ý kiến về nơi ở của học viện, báo cáo đến phòng giáo vụ để phê duyệt."

Khương Sam đè nén xuống cơn tức giận, cố gắng giữ vững thanh âm của mình thật bình tĩnh: "Điều kiện để tôi tạm nghỉ học, mỗi một điều đều không phù hợp, hơn nữa tôi chưa từng có trình qua bất kỳ thư điện xin, vì cái gì tại tôi lại không biết tình huống hiện tại, thế nhưng tôi lại có quyền lợi lớn như vậy, có thể vượt cấp, trực tiếp nghỉ học?"

Hiệu trưởng sững sốt, cái gì gọi là không biết? Ông ta nhìn sắc mặt không được tự nhiên của Khương Mật, còn có bí thư ở một bên đang không ngừng nhảy mắt cho mình, lập tức ý thức được bên trong là có ẩn tình, tình hình chung cũng coi như xong, lúc này Tần chính ủy thế nhưng còn đang ở một bên nhìn đầu, ông ta thật sự không dám trước mặt Tần chính ủy, trực tiếp ngang nhiên trêu đùa chức quyền, vì thế con người liền đảo một vòng.

"Tốt lắm tốt lắm, cô trước nên đi về, chuyện này tôi sẽ điều tra lại, thời điểm điều tra tôi sẽ gọi cô đến đây để hỏi lại tình huống."

"Soạt soạt." Trong nháy mắt, trang giấy liền phát ra âm thanh. Thanh âm hiệu trưởng ngưng bật, Khương Mật thì cảm tức nhìn Khương Sam, vội vàng đi ngăn đón: "Cô đây là làm cái gì!"

Nhưng nơi nào còn ngăn được, tờ giấy thật mỏng trực tiếp nằm ở trong tay Khương Sam, sau đó là bị xé tan thành từng mảnh. Khương Mật chán nản nói: "Tôi chỉ muốn cô hiểu thuận với bà nội của cô đi, lại không phải hại cô, tại sao cô lại không quy củ như vậy!"

Khương Sam nghiêm túc xé xong, liền hướng tới Khương Mật ném qua, Khương Mật cho rằng cô muốn động thủ, theo bản năng cản lại, vừa lúc đụng tới cánh tay của Khương Sam, trang giấy ngay lập tức liền hướng tới mặt của bà ta quét tới!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Tôi còn phải huấn luyện, tôi sẽ tìm thời gian trở về. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ngày hôm qua, bà nội còn ở trên toà án mười phần trung khí đối với tôi chứ ầm lên đầu, nói đời này không muốn nhìn thấy tôi, cho nên tôi là sợ nếu đi về, lão nhân gia nhìn thấy tôi sẽ càng thêm tức giận a."

"Sao lại như vậy..."

Khương Sam lại một lần nữa cắt đứt lời nói của Khương Mật: "Huống chi, chuyện cô cô thay tôi tạm nghỉ học cũng làm ra được, tôi sợ nếu tôi thật sự trở về, sợ là sẽ không ra được đi. Nhưng là, người yên tâm, tôi chính là có chết, cũng sẽ giữ thật tốt di sản của cha tôi a."

Khương Mật bị Khương Sam đoán trúng tâm tư, thần sắc bà ta hoảng loạn chỉ trong một cái chớp mắt, dư quang thoáng nhìn qua hiệu trưởng cùng Tần chính ủy, liền thấy ánh mắt bọn họ đều có chút kỳ quái, hai tay bà ta nắm thật chặt: "Đứa nhỏ này, nói nhăng nói cuội gì đấy!"

Khương Sam cười nói: "Tôi xảy ra chuyện gì, toàn bộ di sản cũng sẽ quyên cho tổ chức từ thiện, yên tâm, tuyệt đối, tôi sẽ không để cho người khác chiếm tiện nghi dù chỉ là một chút a."

Bí thư nóng nảy, hắt ta ở phía sau kéo kéo Khương Mật, ý bảo bà ta không nên nói thêm nữa, nói càng nhiều lời, càng sai nhiều, lúc này không phải là thời điểm cùng với Khương Sam đàm luận!

Khương Mật bị cướp đi tài sản, đến tìm người giúp lại khắp nơi bị quản chế, trong lòng sớm đã nín một bụng hỏa. Lúc này, bà ta ghé sát vào tai của Khương Sam, thanh âm nhỏ chỉ để cho hai người có thể nghe được nói: "Tôi thật sự không tin, đời này cô sẽ không về nhà!"

Khương Sam cười, giọng nói lạnh lạnh: "Tôi tự nhiên sẽ về nhà, nhưng là nhà tôi chính là nhà tôi, ngược lại, tôi lại không biết, cô cô, người nói về nhà là nói nhà ở nơi nào a."

Khương Mật bị những lời này của Khương Sam kích thích, một sợi dây cuối cùng ở trong đầu triệt để bị chặt đứt, hai mắt bạo hồng, một bàn tay hung hăng liền hướng tới trên mặt của Khương Sam quăng qua.

"A!"

Khương Mật ăn đau, kêu lên một tiếng. Tần chính ủy không chút lưu tình, đem cánh tay của bà ta ném sang một bên.

"Nên xem trước một chút, nơi này là địa phương nào, muốn giường oai, muốn đánh, muốn nháo thì về nhà, nơi này là trường học, không phải là địa phương mà các người có thể càn rỡ!"

Tần chính ủy trên người mặc một bộ quân trang nóng bỏng không có một nếp gấp, gương mặt bén nhọn liếc nhìn Khương Sam một cái: "Bây giờ không phải là thời gian lên lớp sao, còn không mau trở về!"

Khương Sam biết, hẳn đây là đang giúp mình giải vây, nhếch môi gật gật đầu, sau khi thấp giọng nói đa tạ, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Khương Mật một cái, quay người liền đi ra ngoài.

Khương Mật ôm cánh tay, lập tức muốn nổi giận. Nhưng bà ta đối mặt với Tần chính ủy đang nén giận đứng ở kia, bà ta lại không dám nổi giận. Huống hồ người này, nhìn qua quả thực là cường tráng, đối diện với một đôi mắt nén giận uy nghiêm như vậy, Khương Mật không chút nghi ngờ, nếu bà ta còn dám giường oai, nam nhân ở trước mắt tuyệt đối sẽ không chút lưu tình, có thể đem bà ta ném văng ra ngoài.

"Đi thôi."

Bí thư kiêu kỳ, hai mắt hần nhìn lướt qua quân hàm của Tần chính ủy, nhỏ giọng nói với Khương Mật vài câu, sau đó là lau lau mồ hôi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Khương Mật trước giờ là người mềm nắn rắn buông, lúc này, con tức đầy mình sớm đã bị Tần chính ủy đột nhiên nổi giận dọa sợ bay lên chín tầng mây rồi. Hiệu trưởng đối với người này thành kính, chính mình tự nhiên càng không thể trêu vào, Khương Mật không dám nói thêm gì nữa, liền im lặng đi lau bí thư đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 43

Tầm mắt của Bạch Kỳ từng chút một thu hồi lại, thần sắc khó phân biệt, hai con ngươi dừng lại ở trên mặt của Trương Phúc Uất: "Cô nói là bọn họ như vậy đã rất lâu rồi?"

Đây là lần đầu tiên Bạch Kỳ nói chuyện với cô ta, tâm tình Trương Phúc Uất cực kỳ kích động, tim cô ta đập loạn bùm bùm, vội vàng gật đầu nói: "Àn! Đã có một đoạn thời gian, Trương huấn luyện viên phụ trách, buổi tối hai người sẽ huấn luyện chung đến rất muộn, kỳ thật tôi đối với huấn luyện gì đó có chút không hiểu, chỉ là Trương huấn luyện viên luôn vội, cho nên vẫn không có thời gian thỉnh giáo, không biết Bạch huấn luyện viên, anh có thể hay không..."

"Buổi tối thường xuyên sẽ cùng ở một chỗ đến rất muộn?" Bạch Kỳ trầm giọng hỏi.

Trương Phúc Uất lại gật gật đầu, dịu dàng nói: "Đúng a, động tác của Khương Sam bởi vì trong lúc huấn luyện cô ấy có quy phạm* rất nhiều, tôi cũng thực hâm mộ. Trương huấn luyện viên đối với cô ấy thật tốt, nếu có người cũng có thể cho tôi thêm một chút ưu đãi như vậy thì tốt rồi."

(quy phạm*:Thước và khuôn, chỉ phép tắc khuôn mẫu)

Vừa nói, cô ta vừa mong đợi nhìn nhìn Bạch Kỳ. Bạch Kỳ xoa xoa mi tâm: "Tôi biết, cảm ơn cô." Nói xong, hần lại nhìn thoáng qua trên sân thể dục, cũng không để ý Trương Phúc Uất giữ lại, sắc mặt khó coi liền đi mất.

Thời điểm Khương Sam ở trường học, cô sẽ không mang điện thoại di động theo bên người, Bạch Kỳ không có biện pháp thông báo cho cô, chỉ có thể vào lúc chạng vạng, sau khi huấn luyện xong, lợi dụng khe hở lúc ăn cơm để đi tìm cô. Kết quả, hết ngược lại xuôi, chính là hần vẫn không nhìn thấy Khương Sam đi về ký túc xá. Bạch Kỳ cực kỳ chán ghét cái loại cảm giác này, chính là cái cảm giác mọi tất cả chuyện, hần đều không thể nắm giữ ở trong lòng tay của mình. Nhất là đối với Khương Sam. Khương Sam trước giờ đều ngoan ngoãn cùng phục tùng đối với hần, ngẫu nhiên tính tình cô cũng sẽ nháo một chút, nhưng đó chỉ là gia tăng thêm một chút tình thú, không lâu chính cô có thể điều chỉnh lại giống như trước.

Nhưng gần đây, cô ở khắp nơi đều lộ ra từng điểm không thích hợp. Rõ ràng, Khương Sam ở trước mặt hần biểu hiện hết thấy đều như trước. Nhưng Bạch Kỳ lại cảm nhận được, chính là một loại khoảng cách không nói ra được. Khương Sam giống như là đã thay đổi thành một con người khác, cô trở nên trầm trầm hơn, tâm tư của cô càng ngày càng khó đoán hơn.

Chỉ là vô ý thức đi qua sân thể dục, Bạch Kỳ lại liếc mắt liền nhìn thấy được, chỗ ngồi ở cầu thang, lại có ba người đang vừa nói vừa cười vừa ăn cơm. Trương huấn luyện viên ngồi ở giữa, Khương Sam cùng một nữ sinh mặt tròn, mỗi người một trái một phải kề bên Trương huấn luyện viên. Đúng thời điểm Bạch Kỳ nhìn thấy, Khương Sam đang thấp giọng nói gì đó, Trương huấn luyện viên chuyên chú nhìn cô, nghiêng tai lắng nghe, sau đó Khương Sam bốn cợt cười cười, Trương huấn luyện viên cười cười, gõ nhẹ một cái ở trên đầu của cô. Nhất thời, Khương Sam làm ra vẻ tức giận bĩu bĩu môi, còn một nữ sinh khác thì ở một bên lớn tiếng cười.

Động tác thân mật như vậy, Bạch Kỳ vừa nhìn thấy, sắc mặt của hần ngay lập tức liền trở nên đen sì!

Buổi tối, trước lúc buổi huấn luyện kết thúc, Khương Sam liền nhớ tới, hai ngày nay Khâu Bảo càng không ngừng dận dò cô. Chỉ là, gần đây lúc huấn luyện, quan hệ của cô cùng với Trương huấn luyện viên cũng không xê xích gì nhiều, luân quần một lát, cô có chút do dự nhìn Trương huấn luyện viên.

Trương huấn luyện viên đang muốn đi, nhìn thấy Khương Sam đang đứng tại chỗ, có bộ dáng muốn nói lại thôi, hần liền dừng bước hỏi: "Làm sao vậy, còn có việc?"

Khương Sam kiên trì, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Huấn luyện viên, điện thoại di động của anh là bao nhiêu, có tiện nói một tôi chút không?"

Trương huấn luyện viên sững sốt, hần cũng là dạy qua mấy khóa học sinh mới, mỗi một khóa đều không thiếu học sinh thích hỏi thăm huấn luyện viên về phương thức liên lạc. Chỉ là, trong bộ đội có văn bản quy định rõ ràng, không thể tùy ý lộ ra tin tức tư nhân của chính mình, Trương huấn luyện viên có tính cách nghiêm khắc nghiêm túc, cho nên hần cũng chưa từng có cho qua.

Hần kỳ quái hỏi: "Muốn số di động của tôi làm cái gì?"

Khương Sam liền có chút cạn lời. Tâm tư của Khâu Bảo, người mù đều có thể nhìn ra a, nhưng nếu cô nói như vậy, Trương huấn luyện viên tuyệt đối sẽ không cho. Khương Sam không khỏi có chút đau đầu.

Trương huấn luyện viên thấy cô không lên tiếng, quan sát cô một phen, hần đối với Khương Sam vẫn là tương đối thương thức, cũng biết cô sẽ không có cái tâm tư gì quá đáng, nghiêm túc nói: "Trong bộ đội có quy định, không thể cho."

"Nga."

Cô biết ngay sẽ là như vậy mà. Chỉ là, vừa nghĩ tới ánh mắt của Khâu Bảo tội nghiệp chờ mong, Khương Sam liền có chút đau khổ. Một đôi con người đen láy, không tự chủ được liền hiện ra chút tiếc nuối cùng thất vọng.

Nhìn Khương Sam có vẻ mặt như thế, Trương huấn luyện viên liền vui vẻ: "Hơn nữa, nếu thật sự tôi nói cho cô, cô nhớ rõ sao?"

Khương Sam nháy mắt ý thức được Trương huấn luyện viên đây là thả ra ý tứ, sững sốt một chút, sau đó là ngay lập tức lục lọi ở trên quần áo. Cô là đang tìm cây bút cùng tờ giấy mà Khâu Bảo đã đưa cho mình. Cô ở một bên vừa tìm, vừa nói: "Vây, chỉ cần anh viết xong là được."

Kết quả, tính tình Khâu Bảo qua loa, cô tìm mất nửa ngày, thế nhưng lại chỉ thấy trong túi của cô có một cây bút. Khương Sam cầm cây bút lông màu đen mà cô không còn lời gì để nói. Trương huấn luyện viên nhìn cô một cái, rồi nói: "Thôi, không còn sớm cô mau trở về đi thôi."

Khó được hôm nay tâm tình huấn luyện viên tốt, thế nhưng lại buông miệng. Khương Sam cũng không chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, trực tiếp đem bàn tay đi qua: "Không bằng huấn luyện viết trên tay của tôi đi."

Trương huấn luyện viên đối với bàn tay trắng nõn của Khương Sam thò ra trước mắt, liền nhìn đến ngẩn ngơ. Hần muốn cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt trong suốt sáng ngời của Khương Sam, không biết sao, thế nhưng lại như là bị quỷ thần xui khiến, liền nhận lấy bút.

Nhanh chóng ở mu bàn tay của cô viết xong một dãy số di động. Trương huấn luyện viên nhanh chóng đem bút đưa trở về, thô thanh thô khí* nói: "Tốt lắm tốt lắm, đi nhanh đi."

(Thô thanh thô khí*:(Tiếng nói) thô, lớn, to: 嗓音很粗 Tiếng nói thô quá; 粗聲大氣 Lớn tiếng, to tiếng)

Khương Sam lúc này mới thở ra một hơi. Trên mặt mang theo vài phần tươi cười, gật gật đầu. Da mặt màu đen của Trương huấn luyện viên, chính là không dễ dàng nhận ra là đang mang theo vài phần xấu hổ. Nếu bây giờ không phải là sắc trời đã tối, sợ là còn có thể nhìn ra, ở trên mặt của hần thế

nhưng lại đỏ lên vài phần.

Trương huấn luyện viên đi rất nhanh, hắn đi vội vội vàng vàng, như là ở phía sau của hắn đang có ác lang đuổi theo hắn vậy.

Khương Sam thối thối mu bàn tay, chờ chữ ở trên tay mình khô hoàn toàn, sau đó mới đi về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Kết quả vừa Khương Sam vừa mới ra khỏi sân thể dục, cô liền bị một bóng dáng cao to ngăn cản.

Bạch Kỳ đè nén tầm mắt không từ trên mặt của cô di chuyển nhìn xuống trên mu bàn tay, thanh âm hơi khàn: "Vì cái gì không chịu nghe lời."

Khương Sam lùi về sau một bước, kinh ngạc hỏi lại: "Cái gì?"

Bạch Kỳ nói: "Lúc trước không phải tôi đã nói, về sau lúc em huấn luyện, trực tiếp tìm tôi là được, vì cái gì em không có đi."

Khương Sam đè nén lại tia không kiên nhẫn ở trong lòng, khổ não cười cười: "A, là như vậy, mỗi lần em đi huấn luyện, có một người bạn ở cùng ký túc xá thích đi theo, cô ấy thấy được sẽ hiểu lầm. Hơn nữa, ngày hôm qua ở trên đường chúng ta cùng đi với nhau, ở chỗ của anh đã bị những người khác thấy được, nếu em lại đi...Sợ là ảnh hưởng không tốt."

Sợ người khác hiểu lầm? Đây quả thực là không giống như lời được nói ra từ trong miệng của Khương Sam. Cô sợ người khác hiểu lầm cái gì? Bạch Kỳ gần như muốn thốt ra hỏi cô, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được: "Em không cần cố kỵ nhiều như vậy..."

"Huấn luyện tại sân thể dục cách phòng ngủ gần hơn một chút." Khương Sam cười híp mắt nói: "Em biết anh không muốn để cho người ngoài suy đoán lung tung về mối quan hệ của chúng ta, bằng không em cũng sẽ không kiên nhẫn từ khai giảng đến bây giờ như vậy. Được rồi, chính là không muốn làm phiền anh."

Mi tâm Bạch Kỳ nhíu chặt: "Gần đây em đến cùng là làm sao vậy, tôi như thế nào lại có cảm giác em hiện tại đang cố ý tránh né tôi, là tôi ở nơi nào làm đã chọc cho em mất hứng?"

"Sao lại như vậy." Khương Sam trêu chọc nói: "Chỉ là em cũng đã nghĩ thông suốt, không nên không hiểu chuyện như vậy, anh lại không nguyện ý làm bạn trai của em, hai chúng ta mặc dù cùng nhau lớn lên, nhưng chung quy, anh cũng có cảm giác của mình, em không nên luôn luôn bá chiếm anh như thế."

Tầm mắt Bạch Kỳ rơi ở trên mu bàn tay của cô. Một loạt mã số di động rõ ràng, cứ như vậy nhảy vào trong tầm mắt của hắn. Bạch Kỳ xúc động liền thốt lên: "Sam Sam, theo lời nói của em, nếu là bởi vì nguyên nhân này..."

"Đôi." Như dự cảm đến cái gì, Khương Sam nhanh chóng cắt đứt lời nói của Bạch Kỳ, cô tội nghiệp nhìn hắn: "Trưa mai em muốn về nhà một chuyến, nhưng thời gian nghỉ ngơi lại quá ngắn, anh lái xe mang em trở về có được không?"

Bạch Kỳ bị Khương Sam ngắt lời, lời của hắn đã lên đến bên khóe miệng liền nuốt trở về, hắn chỉ thờ dài, sau đó là gật gật đầu nói một chữ: "Tốt."

Khương Sam lập tức cười vui vẻ, lắc lắc mu bàn tay của mình: "Anh nhìn, bằng hữu của em muốn em giúp cô ấy xin số điện thoại của Trương huấn luyện viên, em đã xin đến tay rồi đây! Lúc này em còn phải mau đi về, sau đó là đem dây số này cho cô ấy, miễn cho cô ấy sốt ruột chờ a."

Bạch Kỳ ngẩn ra, nhìn tươi cười trên mặt của Khương Sam rất tự nhiên, nguyên bản tâm của hắn rất không thoải mái nhất thời được thả lỏng: "Tôi đưa em trở về."

Đưa cô? Thật khó tin được, đây tuyệt đối là không hề kiêng dè a? Cô còn tưởng rằng, hắn ở trước mặt người ngoài luôn luôn cùng cô luôn giữ một khoảng cách đâu.

Đã không còn sớm, trong vườn trường trồng trái rất nhiều, nhưng vẫn là có tốp năm tốp ba học sinh mặc quân phục ở bên ngoài du dương, không thiếu người thấy được, hai người một trước một sau đang đứng cùng một chỗ, Nơi này chung quy không phải đại bản trường đại T, nhìn những học sinh kia phần lớn là tân sinh, ánh mắt kinh ngạc của bọn họ không ngừng đánh giá đến chỗ hai người đang đứng.

Khương Sam biết, không quá một đêm, ngày mai tin tức Bạch Kỳ đưa cô về phòng ngủ chắc chắn sẽ lan truyền đầy trời. Cô cũng không quan tâm, bởi vì cô biết, Bạch Kỳ nhất định sẽ làm ra một tư thái quan tâm cô như quan tâm một người em gái. Với công phu của cô, sợ là muốn làm sáng tỏ mối quan hệ giữa hai người cũng không được đi.

Trở về ký túc xá, trong ký túc xá, ba người khác đều đã nằm tại trên giường. Trên mặt của Trương Phúc Uất còn đang dán mặt nạ. Gương mặt của cô ta tràn đầy ngọt ngào, miệng không ngừng lẩm nhẩm kể hôm nay cô ta cùng Bạch Kỳ tiếp xúc gần gũi như thế nào.

Khương Sam đem dây số đưa cho Khâu Bảo, nhất thời, chọc Khâu Bảo một trận hưng phấn hoan hô. Trương Phúc Uất bị cắt đứt đầu đề khoe khoang, cô ta mất hứng, liền đối với Khương Sam châm chọc cùng khiêu khích một trận. Khương Sam chỉ coi như chó sủa, phản ứng cô cũng không buồn phản ứng, tự nhiên lại chọc cho Trương Phúc Uất một trận bực mình.

Sáng ngày thứ hai, trong lúc huấn luyện cùng đội, quả nhiên không thiếu người bắt đầu như có như không đánh giá Khương Sam. Bất quá người tin tưởng vẫn là số ít, chung quy, Bạch Kỳ ở trong ấn tượng của mọi người, luôn luôn không dễ dàng tiếp cận, làm sao có thể đột nhiên với Khương Sam không tiếp xúc qua, lại tỏ ra thân thiết đâu, còn đưa cô về ký túc xá. Nhất định đó đều là tung tin vịt.

Nhất là Trương Phúc Uất. Cô ta cho dù nghe người bên cạnh miêu tả sinh động như thế nào, trong đáy lòng cô ta một chút cũng không tin. Sau khi huấn luyện, nhân khe hở lúc nghỉ ngơi, cô ta còn không quên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói móc một phen: "Có vài người a, chính là không biết tự lượng sức mình, nói cái gì đều dám ra bên ngoài nói, mọi người nói bây giờ có một số người đều làm sao vậy, thật là không chút nào tự mình hiểu lấy? Có rãnh rồi liền lấy cái gương nhìn lại mình xem, đừng không biết mình là ai, thiết, nhìn bộ dáng kia, cũng xứng?"

Khương Sam đứng ở dưới bóng cây uống nước, cô vẫn làm như không nghe thấy lời của Trương Phúc Uất.

Trương Phúc Uất thấy Khương Sam không phản ứng lại mình, công kích của cô ta lại như là đang nắm tay đánh ở trên vải bông vậy. Cô ta nhất thời sinh khí thở phì phò, âm thanh trào phúng nhin không được lại tăng lớn hơn.

Lô Trần đi tới, đứng ở bên người của Khương Sam: "Khương Sam cô đừng nóng giận a, tính tình Phúc Uất chính là thế này, cô cũng biết, cô ấy thích Bạch huấn luyện viên đâu, nói nhưng lời này cũng đều là nói dối. Tôi là biết những đồn đãi kia khẳng định đều là giả, cô như làm sao có thể cùng Bạch huấn luyện viên nhận thức đâu, nhất định là ai đã ở phía sau, lung tung giờ trò quỷ, cô nói có đúng không?"

(ta ghét ả này...chuyên nịnh hót, lúc nào cũng giả bộ thuần khiết...

Khương Sam cười cười không lên tiếng, bắt động thanh sắc liếc nhìn tầm mắt đánh giá của Bạch Kỳ hướng tới bên này. Sau đó cô lại nhìn nhìn gương mặt của những người chung quanh đang nóng lòng muốn thử cùng hưng phấn. Trong lòng Khương Sam bỗng dừng lại có một dự cảm bất tường, tâm tư vừa động, nhân lúc mọi người không chú ý, cô bắt đầu lui lại dần về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 45

Khương Sam đối với Khâu Bảo nhỏ giọng nói: "Tớ còn có việc phải đi trước, hôm nay không thể bồi cậu ăn cơm."

Tầm mắt của Bạch Kỳ ở trong đám người tìm tìm, rất nhanh liền nhìn thấy Khương Sam đang chuẩn bị rời đi, nhịp bước của hần không tự giác nhanh hơn một chút, Khâu Bảo ngốc nghếch vẫn giữ chặt Khương Sam, cười hi hi: "Đi? Chuyện gì a, hôm nay cậu không huấn luyện sao?"

Khương Sam bị Khâu Bảo kéo lấy, vừa vặn Bạch Kỳ cũng đã đi đến, Trương Phúc Uất vội cười duyên, e lệ bước ra nghênh đón: "Bạch huấn luyện viên anh đến rồi, Trương huấn luyện viên còn chưa có đi a, tôi mang anh..."

Bạch Kỳ không để ý tới cô ta, chỉ gật gật đầu. Hần cũng không thèm nghe cô ta còn đang nói cái gì, trực tiếp hô lên với Khương Sam còn đang chuẩn bị quay người: "Khương Sam, em chờ tôi một chút."

Sau khi nghe thấy, tất cả mọi người ở trong đội ngũ nhất thời liền an tĩnh. Sắc mặt của Trương Phúc Uất càng thêm phần kích. Tươi cười của cô ta còn treo ở trên mặt, Bạch Kỳ nhìn cũng không liếc nhìn cô ta một cái, hần trực tiếp lướt qua đi về phía trước. Trương Phúc Uất phản ứng không kịp, cứ như vậy đứng sững ngay tại chỗ.

Khương Sam chỉ biết thờ dài, cô vốn định chuẩn bị giả ngu, lúc này chỉ có thể dừng bước, trước thần sắc khác nhau của mọi người, cô giả bộ như mình cũng vừa nhìn thấy Bạch Kỳ, phản ứng cực kỳ nhanh chóng cười híp mắt nói: "Bạch Kỳ ca, anh gọi em?"

Bạch Kỳ không biết làm sao, sau khi nghe được rõ rệt xưng hô của Khương Sam, lại cung chịu búng một cái ở trước trán của cô: "Thời điểm nào em lại bắt đầu gọi tôi là ca a?"

Lần này không chỉ Trương Phúc Uất, mà ngay cả Khương Sam cũng sùng sốt. Hần hôm nay bị làm sao vậy? Đây là uống lộn thuốc sao?

Hai mắt của Khâu Bảo trừng thật lớn như hai viên bảo thạch, hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia, trên mặt cô tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trương huấn luyện viên vốn đã muốn đi, nhưng hắn lại nhìn thấy học sinh của mình vẫn còn đang tụ tập không có giải tán, hơn nữa, mắt hắn lại thấy học sinh có khuynh hướng càng ngày tụ lại càng nhiều, hắn kinh ngạc quay trở về hỏi: "Như thế nào còn không giải tán, vây quanh ở nơi này làm cái gì đâu?"

Nghe được thanh âm của Trương huấn luyện viên, Bạch Kỳ thuận thế liền kéo Khương Sam đi qua. Khương Sam thấy hành động mặc danh kỳ diệu* của Bạch Kỳ, sắc mặt cô liền có chút khó coi. Cô rõ ràng có chút kháng cự cùng né tránh, nhưng trên mu bàn tay của Bạch Kỳ như là có mắt vậy, hắn chuẩn xác bắt lại được tay cô, sau đó là kéo qua.

(mặc danh kỳ diệu*: không hiểu ra sao cả)

Bạch Kỳ xa cách nói: "Trương huấn luyện viên." Thấy Trương huấn luyện viên còn đang kinh ngạc, hắn vuốt vuốt cằm nói: "Gần đây phiền toái anh đã chiều cổ Sam Sam, tôi đều nghe cô ấy nói lại a, anh là người phụ trách huấn luyện của cô ấy, tôi lại bận huấn luyện ở bên kia, cũng không tiện hỏi nhiều, hôm nào rảnh tôi có thể mời anh ăn một bữa cơm."

Trương huấn luyện viên liếc nhìn tay hai người đang nắm cùng một chỗ, ánh mắt ngưng trệ một lát. Nhưng dù sao bây giờ đang có nhiều người nhìn như vậy, hắn trước không nên thăm dò quan hệ giữa hai người. Hắn là huấn luyện viên, đối với loại chuyện này, hắn hỏi đúng là không tốt, cho nên chỉ gật gật đầu nói: "Rồi nói sau."

Nếu như tầm mắt có thể thay cho lời nói, Khương Sam tin tưởng, cô lúc này có thể sẽ bị nướng chết bởi tầm mắt nóng rực của một đám nữ sinh vây quanh. Nhất là Trương Phúc Uất. Ánh mắt kia như là hận không thể đem cô tại chỗ lăng trì xử tử vậy.

Thẳng đến khi đã ngồi lên trên xe, Khương Sam vẫn trầm mặt không lên tiếng, Bạch Kỳ cũng không nói lời nào, Trong xe thập phần im lặng.

Khương Sam biết, lúc này chính mình nên làm, chính là duy trì thật tốt trong quan hệ với Bạch Kỳ. Chung quy, nếu như cô muốn hoàn thành chuyện kế tiếp, không có Bạch Kỳ trợ lực, chỉ dựa vào cô cũng không thể làm được. Khương Sam không có biện pháp có thể một lần nhàn nhã giải quyết hết ba người kia. Huống chi, hiện tại Khương Mật còn có Lưu Thiên Trạch giúp đỡ.

Kiếp trước, tuy rằng đủ loại cảm xúc đan xen, nhưng cô luôn cực lực áp chế ở dưới đáy lòng rất tốt. Kể cả loại thù hận khắc cốt铭心* kia, cô chỉ cần áp là có thể đè nó xuống? Thế nhưng, vào giờ khắc này, đột nhiên cô lại có chút nhịn không được.

(khắc cốt铭心*: (Nghĩa đen) Chạm vào xương, ghi vào lòng)

(Nghĩa bóng) Ghi nhớ không bao giờ quên.)

Biểu hiện của Bạch Kỳ luôn luôn lúc gần lúc xa, làm cho người ta đoán không ra, nắm không chặt. Đối với một Bạch Kỳ như vậy, kiếp trước chính cô lúc nào cũng chỉ lo được lo mất. Nhưng chung quy, cô đã không còn là một cô bé đơn thuần vô tri như lúc trước. Ký ức trống rỗng 10 năm, tâm của Khương Sam đã lạnh, hiện tại, thái độ của Bạch Kỳ đối với cô ở hiện thực cùng hậu kỳ là cỡ nào tương tự!

Hắn trước giờ là một nam nhân có dục vọng chiếm hữu cực mạnh, kiếp trước, sở dĩ một mối hòa liên dẫn đến hai người tách ra, cũng bởi vì Khương Vi thiết kế ra cái gọi là "Bất gian tại giường". Bạch Kỳ đối với cô mặc dù không nhiệt tình, nhưng ở phương diện nam nữ, hắn lại quân thúc cô cực kỳ nghiêm khắc. Cô không ngốc, tự nhiên cô có thể nhìn ra được, vừa rồi sở dĩ Bạch Kỳ không hề kiêng dè biểu hiện thân mật với cô ở trước mặt nhiều người như vậy, là bởi vì gần đây cô cùng với Trương huấn luyện viên tương đối thân thiết.

Khương Sam vạn phần muốn cho Bạch Kỳ nếm thử qua đủ loại tư vị tình cảm giống của cô ở kiếp trước, nhưng gần đây, phản ứng của Bạch Kỳ đối với cô đúng là rất kỳ quái. Nhất là cách đây không lâu, rõ ràng đã có rất nhiều lần Bạch Kỳ muốn cùng với cô thân mật. Bao gồm cả một lần kia, Bạch Kỳ gần như khó có thể kìm lòng nổi, muốn hôn cô.....Khương Sam biết, chuyện này cùng với tình cảm là không có quan hệ. Bạch Kỳ đối với cô, tuyệt đối không được gọi là thích, hắn đến cùng muốn làm cái gì a?

Khương Sam trước nay không phủ nhận, cô kiêng kị đối với Bạch Kỳ. Như vậy, cô có phải hay không nên điều chỉnh một chút sách lược. Sống lại một thế, cô sẽ không vì trả thù mà thật sự phải lấy ra tình cảm của mình để đánh đổi đâu?

Mới Khương Sam nhấp nháy, thần sắc trong mắt biến hóa không chừng. Nhưng đúng lúc này, Bạch Kỳ lại đột nhiên liền mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Em đang mất hứng sao? Không thích tôi ở trước mặt nhiều người biểu hiện thân mật cùng em như vậy?"

Khương Sam còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhất thời cũng không nói chuyện. Bạch Kỳ dừng một chút, đột nhiên dừng xe ở ven đường, sau đó, bản thân Khương Sam còn chưa kịp biểu hiện ra kinh ngạc, một cổ đại lực ở cánh tay của cô liền kéo tới!

Trời đất quay cuồng, Khương Sam gần như là bị Bạch Kỳ nửa ôm hướng về phía ghế điều khiển. Sắc mặt của Bạch Kỳ hiện ra tia nguy hiểm, chính là một loại mưa gió trước cơn bão, rất trầm trọng. Một đôi đôi mắt Minh Thanh minh nguyệt* chăm chú nhìn chăm chăm vào cô: "Tôi hỏi em một lần nữa, em gần đây đến cùng làm sao vậy? Đừng nói cho tôi, em thật sự coi trọng Trương huấn luyện viên kia, Sam Sam, em nên nói thật."

(Minh Thanh minh nguyệt*: ta chịu, ai biết thì chỉ ta với a)

Thời điểm Bạch Kỳ hỏi, thanh âm của hắn mang theo vài phần ử dột cùng trêu chọc thăm dò. Khương Sam bị động tác của hắn làm cho kinh ngạc một chút, chưa kịp thu liễm biểu tình. Cô không vui hơi nhíu nhíu mày, mắt nhìn chăm chăm hắn, trong mắt Khương Sam, một tia không kiên nhẫn chợt lóe: "Anh nói những gì đấy, anh đây là đang làm gì đó, mau thả em ra."

Cho dù đó chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng tia không kiên nhẫn ở trong mắt của Khương Sam vẫn không thể nào tránh thoát được tầm mắt của Bạch

Kỳ. Trong lòng của hắn nhất thời trầm xuống, thanh âm hơi khàn khàn: "Không phải là tốt nhất."

Nhưng hắn lại không làm theo lời Khương Sam nói là buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Ngón tay thon dài của Bạch Kỳ nắm lấy cằm của Khương Sam, toàn bộ thân mình nhỏ gầy của cô, bị hắn ôm trọn vào trong ngực. Trước đây, cô và hắn chưa bao giờ có tư thế thân mật như vậy.

Trước đây, nếu Bạch Kỳ có hành động thân mật như vậy đối với Khương Sam, cô đã sớm mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng rồi. Nhưng giờ phút này, đừng nói gì là cô thẹn thùng cùng đồ mặt, bây giờ, cô chỉ đang cố gắng dùng tất cả tự chủ của mình, để có thể đè nén được sự chán ghét ở sâu dưới đáy lòng đang xông lên. Vì thế, khó tránh khỏi việc sắc mặt của cô lộ ra vài phản ứng ngắc cụt mất tự nhiên.

"Như thế nào, sao em không dám nhìn tôi? Đang thẹn thùng?"

Thanh âm Bạch Kỳ trầm thấp. Trên mặt của hắn không có lấy một chút biểu tình khi thực hiện động tác thân mật cùng lời nói mập mờ này. Hắn vẫn không nhúc nhích, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào thần sắc biến hóa của Khương Sam. Ngón tay hắn chậm rãi xoa nhẹ ở khóe môi của cô. Môi của Khương Sam bị hắn xoa như vậy, cô chỉ có một cảm giác, chính là hiện tại cô đang bị ngàn vạn con kiến đang ở khắp trên người mình bò bò. Trong nháy mắt, cô liền nổi lên một tầng da gà. Cô nhìn không được sự khó chịu này, dùng một chút sức lực quay đầu muốn tránh ra. Trên mặt của Bạch Kỳ bắt đầu xuất hiện tia không vui.

Nhưng dường như đã dự liệu trước được động tác của Khương Sam, Bạch Kỳ nhanh chóng nắm chặt chiếc cằm nhỏ nhắn của cô xoay lại.

"Khương Sam, đừng làm ra chuyện khiến tôi không vui."

Bạch Kỳ ghé sát vào bên tai của Khương Sam, thanh âm của hắn ôn nhu gần như là nỉ non, khí tức ấm áp phun ở trên vành tai của Khương Sam, lại kích thích cô nổi lên một tầng da gà nữa.

"Em muốn cái gì thì nói với tôi, không cần làm những việc khiến tôi sinh khí. Cả tôi và em đều biết, em sẽ không thể nào có thể thích được người như Trương huấn luyện viên."

Cùng với lời nói của Bạch Kỳ, khí tức của Khương Sam dần dần tăng thêm, bộ ngực của cô phập phồng kịch liệt lên xuống.

Vào những mùa như thế này, bình thường bộ quần phục rằn ri sẽ không thể xuyên thấu nhìn thấy được cơ thể ở bên trong. Nhưng lấy tư thế của Bạch Kỳ và Khương Sam lúc này, khi hai người cách nhau gần như vậy, Bạch Kỳ có thể nhìn xuyên thấu qua những chiếc khuy áo lẻ tẻ của cô, chính là hắn có thể nhìn thấy được màu sắc của chiếc áo lót bên trong.

Vì thế, ánh mắt của Bạch Kỳ không tự chủ liền sâu hơn một chút.

Bạch Kỳ trầm mặt tưởng tượng, chính mình có phải hay không đợi lâu lắm, cũng quá dung túng cô đâu. Trước giờ cô cũng có lúc muốn phản loạn một hai ngày, nhưng hắn đều có thể nắm cô ở trong lòng bàn tay. Bởi vì hiện tại, người cô có thể dựa vào cũng chỉ có mình hắn. Hắn biết, cô thỉnh thoảng cũng sẽ giả chiêu trò gì đó, nhưng trừ bỏ có thể chọc cho hắn không vui, còn lại đều không có tác dụng nào khác.

Khương Sam trốn tránh. Bạch Kỳ chỉ có một người đơn bạc, nhưng khí lực lại rất lớn, hắn gần như không tốn một sức nào, có thể dễ dàng cầm được tất cả động tác của cô, nhẹ nhàng ở bên khóe môi của hôn một chút. Hắn làm như mình không cảm giác được trong nháy mắt Khương Sam liền cứng ngắc, vẫn dùng thanh âm ôn nhu đến cực điểm.

"Ngaoan, không cần lại hồ nháo, nghe lời một chút."

"Anh trước buông em ra."

Lúc này Khương Sam rút cuộc mới buông tha tất cả gậy dựa, chỉ thờ phỉ phò.

Cô cố nén lửa giận xuống, làm bộ như thật bất đắc dĩ, sau đó là nhu nhu thuận thuận chủ động cọ cọ ở trong ngực của Bạch Kỳ. Thế này, Bạch Kỳ mới cảm thấy hài lòng, một lần nữa lộ ra tươi cười. Hắn sờ sờ mái tóc của cô nói: "Thế này mới tốt, đừng để cho tôi phải bức bối. Em đừng quên, tôi là người nhìn em lớn lên."

Ngoài mặt Bạch Kỳ tuy là đang cười, nhưng trong ánh mắt của hắn lại là một mảnh lạnh lùng. Hành động của Khương Sam, hắn không cho là đúng. Hắn

là người nhìn cô lớn lên, hai người nhận biết thời gian lâu như vậy, hết thấy mấy cái tiểu mưu kế của cô làm sao có thể trốn qua được ánh mắt của hắn. Hắn đây là đang cảnh cáo Khương Sam, chính là cô không cần lại chơi cái trò chơi lạt mềm buộc lạt chặt kia.

Bởi vì, kiên nhẫn hắn có hạn.

(TMD...thằng tra nam này tự cho mình là đúng...đọc mà tức, mắt muốn nổ đom đóm luôn a...*gào rú*

Khương Sam nhanh chóng ngồi về ghế lái phụ, bởi vì gương ngông mà gương mặt cô đỏ bừng. Cô bối rối còn thiếu chút nữa thì bị vướng chân vào tay cầm, dẫn tới một trận cười khê của Bạch Kỳ.

Một lần nữa xe được nổ máy. Khương Sam như là xấu hổ, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt đôi mắt đen láy của cô càng ngày càng thâm trầm lạnh lẽo. Lệ khí ở trong hai tròng mắt chậm rãi hội tụ. Hiện tại, cơn tức của Khương Sam đã đến cực hạn. Hai tay để ở bên người của cô không tự giác khẽ run run. Nhưng hiển nhiên, Bạch Kỳ không nhìn thấy.

Khương Sam phát hiện, cô hình như đã đánh giá quá cao sự nhẫn nại của chính mình. Nếu như cô không phải cố kỵ trong chốc lát cô còn cần dùng đến Bạch Kỳ, vừa rồi, cô gần như không khống chế được hành vi của mình, trực tiếp vùng vẫy lên mà đánh hắn.

Thật sự, thật sự cô thấy rất ghê tởm...

Từng màn khuất nhục ở kiếp trước xông lên đầu, đôi mắt Khương Sam như nhiễm lên một tầng huyết sắc, hận ý lan tràn.

Muốn tiến triển nhanh hơn, cô chịu không nổi, chính mình sẽ lấy phương thức lá mặt lá trái* đi xuống cùng với Bạch Kỳ như thế. Người nam nhân này, rất nguy hiểm. Nếu cô nghĩ muốn dùng cảm tình để tiến công phản kích lại hắn, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa, hành vi của hắn mỗi một lúc lại càng thêm khác người, cùng với kiếp trước quả thực là giống như hai người khác.

(lá mặt lá trái*: trở mặt)

Khương Sam tạm thời không muốn làm rõ, thái độ Bạch Kỳ vì cái gì ở kiếp trước so với kiếp này lại có thể có sự chênh lệch lớn đến như vậy. Nhưng hiện tại, mặc kệ như thế nào, cô chỉ biết một điều: Đó là lúc này, tất yếu cô phải điều chỉnh lại sách lược.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Thời điểm Khương Sam không có ở đây, Khương Mật cùng bà Chu chuyển về biệt thự sống, đã nằm trong dự liệu của cô. Bởi vậy, khi Khương Sam mở cửa, cô phát hiện khóa cửa đã bị thay đổi, cô một chút cũng không ngoài ý muốn.

Bạch Kỳ vốn định ở trên xe chờ, nhưng hắn lại nhìn thấy Khương Sam vẫn còn đang đứng ở cửa, tay chân luống cuống, hắn liền cảm thấy kỳ quái, sau đó là đi lên xem.

"Làm sao vậy?"

Khương Sam cắn cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Khóa bị thay đổi."

Bạch Kỳ đã nghe nói đến chuyện phát sinh gần đây ở Khương gia. Thậm chí, người một nhà còn nháo cả lên toà án, hắn cũng biết. Hành động của Khương Sam cũng chỉ là để bảo vệ biệt thự của nhà mình, nhưng, cái gì gọi là khóa bị thay đổi a?

Khương Sam thờ dãi, có chút ần ần nói: "Hắn là...Bọn họ đã trở lại."

Không ngoài dự liệu của Khương Sam, Bạch Kỳ quả nhiên không hỏi thêm nữa. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Khương gia, hắn nhúng tay vào, không tiện.

Sau đó, hắn chỉ nói với cô: "Gõ cửa, nhìn xem trong phòng có người không."

Ba người Khương Mật, Khương Vi cùng bà Chu đang dùng cơm. Khương Sam vừa gõ cửa, bọn họ đều nghe được. Người giúp việc chuẩn bị tiến lên mở cửa, Khương Mật liền để chiếc đĩa xuống: "Từ từ, xem trước một chút là ai."

Người giúp việc cẩn thận nhìn nhìn. Vì Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh Khương Sam, nên bà không nhìn thấy. Bà chỉ nhìn thấy Khương Sam đang có tiết tấu gõ cửa. Sau đó bà bà kêu lên: "Là tiểu thư Khương Sam."

Vừa nghe là Khương Sam, ba người trên bàn cơm đều ngừng đũa. Khương Vi cất giọng nói: "Trở về, để cho cô ta đứng bên ngoài đi, không muốn mở cửa cho cô ta."

Bà Chu gương mặt đầy nếp nhăn. Bởi vì giận dữ mà các nếp nhăn uốn nếp, trên mặt của bà ta lại càng thêm nhiều khe rãnh: "Nó còn có mặt mũi để trở về! Vừa đúng lúc, để cho nó đứng ở bên ngoài hời hợt đi, còn không chịu nhận lỗi, nó đừng mong có thể bước được chân vào cái nhà này."

Ngược lại, Khương Mật so với hai người kia đều trấn tĩnh hơn một chút: "Trường học này quản nghiêm như vậy, lúc này chính là thời gian nghỉ trưa. Khương Sam như thế nào có thể ra được a. Hai lần trước ta đã có chút hoài nghi, hôm nay nó lại tới nữa. Khương Sam có phải hay không đã làm chuyện gì không tốt a. Bằng không, nó chỉ là một tiểu nha đầu, làm sao nó có thể từ trong trường học, chạy đến đây thoải mái như vậy a?"

Bà Chu nghe thấy vậy liền sùng sốt. Lập tức, trong đầu bà ta liền ngộ ra được huyền cơ miễn cảm nói: "Người là nói..."

Khương Mật thở dài: "Anh trai qua đời, Khương Sam đã thành cái dạng này. Trong nhà này lại không có ai có thể quản giáo được nó a, khẳng định là nó đã học mấy chuyện xấu a. Chung quy, ngày trước mẹ của nó đã làm những chuyện kia... Tính tình gì a, mẹ chính là tiểu nhân, con cũng có thể học theo."

Bà Chu lập tức quăng đũa: "Ta đã sớm cảm thấy, nha đầu kia gần đây không thích hợp, chính là nó lại không ở bên chúng ta. Không được! Ta phải hỏi rõ ràng, nếu thật sự là nó có chuyện gì gì đó, ta không đánh chết nó không được!"

Nói xong, bà Chu hung hăng liền xông về phía cánh cửa. Khương Mật cùng Khương Vi thì nhìn nhau cười. Bọn họ không sợ Khương Sam trở về, bọn họ sợ là sợ cô không dám trở về a!

Ngoài cửa, Khương Sam đứng gõ cửa đã nửa ngày. Trong phòng rõ rệt nghe được động tĩnh, nhưng lại không có ai đi ra mở cửa. Một lát sau, mấy người ở trong phòng bắt đầu không che dấu thanh âm, lời khó nghe loáng thoáng truyền ra. Khương Sam có chút xấu hổ đối với Bạch Kỳ nhỏ giọng nói: "Nếu không, trước anh ra xe đợi em."

Bạch Kỳ gật gật đầu: "Cần hỗ trợ gọi tôi."

Khương Sam gật gật đầu, Bạch Kỳ lúc này mới quay người đi vào trong xe.

Bạch Kỳ vừa đi, cửa được bà Chu mạnh mẽ mở ra. Vừa vặn, bà ta liền nhìn thấy xa xa ở ngoài cửa đang đỗ một chiếc xe màu đen. Cho dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng mắt của bà Chu lại rõ ràng nhìn thấy, ngồi ở trên xe là một người nam nhân.

"Bà nội..." Khương Sam vừa nói câu đầu liền bị bà Chu tức giận quát lớn trở về.

"Ai là bà nội của cô! Tôi không có khả năng có một đứa cháu gái như cô! Cô lán! Cái nhà này không chào đón cô, từ nay về sau, tôi không cho phép cô bước chân vào cái cửa nhà này, cho dù là một bước!"

Khương Sam thương tâm nhìn bà Chu: "Con chỉ là không muốn nhìn thấy di sản của ba bị người khác chà đạp mà thôi. Đều là cháu gái của người, vì cái gì, Khương Vi có thể vì khiêu vũ lại có thể chiếm lấy toàn bộ sản của ba ba. Con cảm về, đó vốn là đồ thuộc về con a, nhưng tại sao người lại tức giận như vậy? Ở trong mắt của bà nội, con chẳng lẽ lại không đáng một đồng sao? Qua nhiều năm như vậy, con không tranh cũng không đoạt, cũng đem các người trở thành người một nhà, các người làm như vậy, chính là mấy người đã đem con đặt ở cái vị trí gì a?"

Bà Chu nghe thấy vậy, lập tức bà ta liền đem chuyện của nam nhân gì gì đó tạm thời ném ra sau đầu. Bà ta vô cùng đau đớn nói: "Cô cho rằng cô nói mấy lời này, tôi liền có thể tha thứ cho cô, để cho cô vào nhà sao? Năm mơ! Lại nói, cô cũng không che dấu được sự thật, chính là chuyện cô bắt hiểu đem di sản của tôi lừa đi hết."

Khương Sam nhếch môi: "Vậy nếu như con không làm như vậy? bà nội, bà sẽ nghe theo con mà dừng tay lại, không bán đi di sản nữa sao?"

Thấy Khương Sam nói vậy, bà Chu bị ghen một chút. Chung quy, đích thực là bọn họ đuối lý, lúc này bị Khương Sam giáp mặt hỏi lên, nhất thời liền thẹn quá thành giận.

"Cô không cần ở chỗ này của tôi nói xạo, chuyện của Vi Vi đều là chính sự, đó là chuyện lớn quan hệ đến cả đời của nó. Tôi muốn là trước đem sản nghiệp bán đi, về sau còn có thể có lại kiếm trở về. Nhưng cô lại trực tiếp đem toàn bộ di sản đoạt lấy, chính là cô một chút cũng không nghĩ cho cô cùng em của cô, còn cả tôi là bà nội của cô, cô cũng không nể tình, thử hỏi sau này chúng tôi phải sống như thế nào a? Cô làm như vậy chính là tội bất hiếu, cô còn có mặt mũi nào mà đòi đi qua được cái cửa nhà này đây?"

Khương Vi lòng đầy căm phẫn, gõ bàn lớn tiếng nói: "Chính là thế! Cả ngày cô chỉ biết nghĩ đến chính mình, cô có bao giờ để ý qua cảm thụ người khác chưa? Còn nói cái gì là người một nhà, nếu thật sự cô xem chúng tôi trở thành người một nhà, cô chưa phân rõ phải trái sự tình, cô đã đuổi chúng tôi ra khỏi nhà như vậy sao? Di sản của chú để lại là của một mình cô sao? Cô còn không biết xấu hổ mà lấy hết đi như thế?"

Khương Mật nói: "Mẹ, người đừng nhiều lời với cô ta, nếu nó không đem di sản lấy ra cho chúng ta, sau này, chúng ta với nó sẽ không còn là thân thích. Để xem, người ngoài sẽ trạc cột sống của nó như thế nào a!"

Khương Sam trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: "Nguyên lai, bọn họ đều là có suy nghĩ giống nhau a... Bà nội, người cũng nghĩ như vậy sao?"

Bà Chu bị một phen lửa cháy đỏ thêm dầu, lại nhìn đến chiếc xe đang dừng ở bên ngoài, bà ta càng thêm tức mà không biết nói sao. Lại nhìn về phía Khương Sam, biểu tình của bà ta ngay lập tức liền giống như đang nhìn thấy kẻ thù của mình: "Muốn bước qua cửa để vào nhà, trước, cô đem chuyện kế thừa di sản nói rõ cho tôi một lần, tôi thiếu cô cũng phải đem tiền cho Vi Vi đi Anh quốc trước, cái khác để nói sau, bằng không thì cô đi đi, coi như

Khương gia không có một người cháu như cô."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Tầm mắt của Khương Sam dần dần chuyển hướng vào trong phòng, cô ần ần có thể nhìn thấy bóng dáng tự do tự tại của Khương Mật cùng Khương Vi.

"Bà nội."

Khương Sam đứng hơi nghiêng người, thần sắc hiện lên tia mỗi một cùng gây yếu: "Thời điểm con bị hủy bỏ tư cách đi Anh quốc, người không ngăn cản, thời điểm con bị bóp méo chí nguyện, con đi cầu người, người nói phải nghe lời, nói muốn lấy đại cục làm trọng, người đối với lời cầu xin của con làm như mắt diếc tai ngơ. Con bị đoạt đi hết thảy, người giúp bọn họ gạt con, hiện tại đã đến mức này, người lại chân chính làm điều ác, để người hại con vào trong nhà, đứng ở bên bọn họ sảo ngôn an ủi, lại không muốn cho con vào cửa."

"Liên xem như là người khiển trách con đi, nhưng tôi thiếu, có phải hay không người nên công chính chút, chẳng lẽ bọn họ không có sai sao?" Khương Sam ngược đầu lên, nước mắt sắp trào ra lại cố tình nghẹn lại, một đôi con ngươi ướt át lóe lên nhiều điểm sáng lấp lánh. Cô nhẹ giọng gần từng chữ: "Bất công, cũng không phải riêng như vậy a."

Bà Chu chưa từng bị miệng lưỡi lạnh lợi của Khương Sam nói đến cứng miệng như vậy. Ánh mắt bà ta hoảng loạn, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, lần nữa lại bị chọc trúng chân. Đuối lý, trên khuôn mặt già nua của bà Chu chọc lóe nên tia nổi giận. Về vấn đề này, bà ta chính xác là không phản đối, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía chiếc xe.

"Cô chó cùng tôi nói nhiều như vậy! Tôi xem, nha đầu cô chính là bị người ngoài làm cho hư, tôi biết, bản chất của Lương Thụy không đứng đắn cho nên nó cũng dạy ra một nữ nhi không tốt. Cô hãy thành thật nói với tôi, có phải hay không chính là do kẻ đã nam nhân ở sau lưng xúi giục cô?"

Nói xong, bà Chu rút cuộc nhìn về phía chiếc xe, một lần nữa hùng hồn tráng khí, tức giận chỉ vào mũi của Khương Sam mà mắng: "Cô nói cho tôi nghe xem, hôm nay cô như thế nào có thể ra được trường học, là ai đưa cô về đây? Đừng cho là tôi không phát hiện ra, trong xe kia đang cất giấu nam nhân đâu, Cô mới lớn bao nhiêu? A? Một nha đầu tuổi còn trẻ còn không muốn mất mũi? Ba ba cô mới chết không bao lâu, cô liền làm ra chuyện mất mặt như vậy, về sau nếu tôi chết, đi xuống suối vàng, tôi như thế nào có thể đối mặt được với ba ba của cô đâu!"

Khương Sam khiếp sợ, bị thương nhìn bà Chu, hai cánh môi của cô run rẩy thất thanh nói: "Bà nội, bà đang nói cái gì đó!"

Mất thấy bà Chu bắt đầu không địch lại được Khương Sam, Khương Mật cùng Khương Vi không ngồi yên được nữa cũng đi ra. Hai người bọn họ đứng ở phía sau bà Chu, cùng chung một thủ nhìn Khương Sam chăm chăm: "Như thế nào, còn muốn phủ nhận? Các người ở trường học là cái tình huống gì mọi người đều biết, nếu cô không sử dụng một chút thủ đoạn bát nháo, sẽ có người nào chịu đứng ra giúp cô, cô như thế nào có thể đi ra khỏi trường được a?"

Khương Vi khinh bỉ nhìn Khương Sam: "Cô dám đề cho người ngồi ở trên xe xuống dưới đây sao, cô dám nói người ngồi trên xe kia không phải là một người nam nhân sao?"

Khương Sam âm thầm cười: "Các người vì cái gì nói như vậy, chúng tôi là bạn bè? Các người lại bắt đầu không phân rõ phải trái, muốn ở trên người tôi tát nước dơ sao?"

Khương Vi thấy Khương Sam không chính diện trả lời câu hỏi của cô ta, lập tức tinh thần phấn chấn, cùng Khương Mật liếc nhìn nhau một cái. Sau đó, cô ta bước lên một bước, lướt qua bà Chu, càng thêm lớn tiếng nói: "Cô đừng có mà chuyển đề tài, thật sự cô muốn chứng minh trong lòng mình không quý, cô liền đề cho người ngồi ở trên xe xuống dưới nhìn xem!"

"Tôi không làm việc gì sai, dựa vào cái gì mà các người có thể vũ nhục tôi như vậy!" Khương Sam sinh khí đến mức cả thân mình của cô đều run run. Một người cô đơn bơ vơ đứng đối diện với ba người đang khí thế hùng hăng, nhìn qua có vẻ đáng thương cùng đáng buồn.

Bà Chu tự nhiên sẽ không cho là cô có cái gì đáng buồn, thấy Khương Sam chậm chạp không chịu nói lời nói thật, bà ta càng thêm nhận định Khương Sam đang làm chuyện xấu không đứng đắn. Đầu óc nóng lên, bà ta lập tức liền nghĩ đến, năm đó bà ta ở Khương gia phải chịu khuất nhục vì con dâu vứt bỏ gia đình để chạy đi theo tên đàn ông khác.

"Đến lúc này mà cô còn dám nói xạo, đúng là nghiệp chướng!" Bà Chu giận dữ mắng một tiếng. Sau đó là một bàn tay của bà ta liền giơ lên, hướng tới ở trên mặt của Khương Sam quăng qua. Bộ dáng của Khương Sam làm như cô đang thật sự sợ hãi, hốt hoảng vội vàng trốn tránh. Lại thật khéo, cơ thể của cô hơi hơi lão đảo, sau đó cô liền nhanh chóng lôi kéo Khương Vi một chút. Khương Vi đang đứng yên thì đột nhiên cô ta bị tóm, sau đó là bị kéo lão đảo đi qua. Kết quả là một bàn tay của bà Chu nhất thời liền ở trên mặt của Khương Vi quạt qua!

"Ba!"

Khương Vi ăn đau, liền kêu một tiếng. Bà Chu rất quen thuộc với việc này, lại đương lúc bà ta đang sinh khí, cho nên lực ở bàn tay của bà ta rất dùng sức. Một bên mà phải bị đánh của Khương Vi liền nhanh chóng sưng đỏ lên.

Bộ dạng của Khương Sam lại giống như là bị vấp một chút, cước bộ lung lay, thân mình cô liền đổ về phía bậc thang. Đồng dạng, cô liền kêu một tiếng, sau đó là nghiêng người té ngã ở trên đất.

Bà Chu thấy mình thế nhưng thất thủ, lại đi đánh cháu ngoại bảo bối của mình, nhất thời bà ta liền cực kỳ hoảng sợ, vội vàng tiến lên nhìn lại: "Ai u, Vi Vi ngoan của ta, nhanh nhanh để cho bà ngoại nhìn xem."

Khương Mật cũng vội vàng ra đỡ Khương Vi, đau lòng ở trên mặt Khương Vi thối thối, muốn chạm vào mặt của con nhưng lại sợ đau nằng. Mà Khương Sam còn đang ngã nhào ở trên đất lại là một người cô độc, tội nghiệp không ai chú ý, không ai quản.

Khương Sam có chút hoảng hốt nhìn Khương Vi được bà Chu cùng Khương Mật đem cô ta trở thành bảo bối mà vây vào giữa. Sắc mặt cô nhanh chóng liền trở nên trắng bệch, gian nan từng chút ngẩng đầu lên. Trong mắt quang mang như là bị đông lạnh, từng chút từng chút một âm ảm xuống. Cô cúi mặt xuống đất, chậm rãi chậm rãi đứng lên. Cuối cùng là nhìn thoáng qua ba người, sau đó, rốt cuộc cô cũng nản lòng thoái chí quay đầu đi. Chân bước tập tễnh từng bước một hướng tới chiếc xe Land Rover màu đen đi qua.

Trên mặt Khương Sam không có một tia biểu tình bị thương hay oán hận, nhưng ở trong con ngươi đen láy của cô lúc này lại lộ ra một loại bi ai hoang vắng cùng mờ mịt. Một đôi đồng tử không hề có tiêu cự nhìn về bốn phía. Thoạt nhìn cô hết sức thống khổ cùng đáng thương.

Bạch Kỳ vẫn bất động thanh sắc nhìn lại. Trái tim của hắn như là bị cái gì đó véo một chút, thế nhưng bỗng dừng lại sinh ra một loại đau đớn cùng phần nộ khó hiểu.

Còn chưa xong, mắt thấy người khôi xướng ra mọi chuyện thế nhưng lại muốn vụng trộm trốn đi, Khương Mật sinh khí tức giận nói: "Cô đứng lại đó cho tôi!"

Bà Chu càng thêm tức giận cùng đau lòng. Tay bà ta run run, sau đó là chỉ thẳng vào mũi của Khương Sam mà mắng: "Được a, cô thế nhưng tâm tư lại ác độc như vậy, trực tiếp kéo em họ của cô làm lá chắn. Nhìn mặt sưng phù của nó xem, cô còn không biết xấu hổ, đây là chuẩn bị ngay ở trước mặt tôi liền trực tiếp chạy về phía xe của người ta a! Tôi hôm nay dứt khoát phải đánh chết cô, miễn cho cô sống sót về sau mất lại hết nhân tính, đi hại người của Khương gia!"

Khương Vi đã bao giờ phải chịu ủy khuất như thế, như thế nào có thể để yên đâu. Cô ta bùm mặt khóc nói: "Con cũng muốn đánh cô ta, dựa vào cái gì cô ta lại lấy con làm lá chắn, con nhất định phải đánh cô ta!"

Bộ dạng của Khương Sam lại làm như nghe không thấy lời nói của mấy người bọn họ, cô bị ai giật giật khóe miệng. Trong mắt, một tia quynh luyến cuối cùng đối người nhà giống như là chột nỏ rộ, sau đó là rơi tan yên hoa (ta chịu a) hoàn toàn dập tắt. Cô gần như là cầu cứu, ánh mắt quynh luyến không muốn xa rời nhìn về phía bên trong xe. Phảng phất, người ở trong xe đã thành một cộng rom cuối cùng có thể cứu vớt được cô vậy.

Thấy Khương Sam như vậy, trong lòng Bạch Kỳ lại càng thêm căng thẳng!

(đoạn này thẳng tra này mới lộ rõ bản chất a....nhìn chị Sam bị bắt nạt mà nó còn ngồi nhìn được...ta khinh a

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hai tay của Khương Sam siết chặt lấy góc áo của Bạch Kỳ, thân mình của cô không tự chủ được càng thêm dán sát lại vào hắn. Vì thân mình của Khương Sam dựa rất sát, cho nên Bạch Kỳ mới cảm nhận được là cô đang run, thậm chí, hắn còn nghe thấy được tiếng nhỏ giọng khóc nức nở của cô, cùng với tiếng gần như là nỉ non: "Em, ô ô, em muốn về nhà, em nhớ ba ba."

Thanh âm của Khương Sam rất nhỏ, phảng phất giọng nói của cô như là của một đứa trẻ vậy, nếu không để ý sẽ không thể nghe thấy được. Thấy một Khương Sam như vậy, trong lòng của Bạch Kỳ không tự chủ được lại thêm một trận co rút đau đớn. Đồng dạng đã làm cho đầu óc của hắn trong nháy mắt liền bị chập mạch. Hắn ôm chặt lấy cơ thể của Khương Sam thấp giọng an ủi, đại não còn chưa kịp suy tư, lời nói lại cứ như vậy trực tiếp thoát ra ngoài: "Tôi sẽ đem đồ của em lấy về."

Bạch Kỳ hứa hẹn chỉ trong nháy mắt. Khương Sam càng thêm dựa sát vào hắn hơn. Hai má của cô vui thật sâu vào trong ngực Bạch Kỳ thấp giọng khóc nức nở. Ai cũng đều có thể nhìn thấy được, lúc này Khương Sam đang tuyệt vọng. Nhưng không ai có thể nhìn thấy được, lúc này có một đôi con ngươi đen láy, đang dần dần hiện lên quang mang lãnh lệ. Một đôi mắt vốn nên bị thương, nhưng giờ phút này, trong con ngươi lại trầm tĩnh lạnh lẽo

không hề có một tí cảm xúc nào.

Khương Sam gần như là được Bạch Kỳ nửa ôm đi vào trong xe. Sắc mặt của Khương Mật cùng bà Chu liền có chút khó coi. Quan hệ của Khương Lạc Sinh cùng với Bạch lão gia từ không tệ, hai nhà vẫn thường xuyên lui tới. Chỉ là, bà Chu thì hoàn hảo, nhưng thái độ của những người ở Bạch gia đối với Khương Mật cùng Khương Vi lại thủy chung bất hòa. Duy chỉ có Khương Sam, bọn họ còn hay lui tới, xem như là thân mật hơn một chút. Căn bản, Bạch gia cùng với Khương gia chung quy không phải là cùng một tầng lớp thượng nhân.

Lúc trước ở bên ngoài, ba người kia là hết âm mưu có bao nhiêu lợi hại, lúc này trong lòng bọn họ lại có bấy nhiêu là hối hận. Khương Vi làm ra vẻ mặt đáng thương, lờ đờ đi theo Bạch Kỳ không ngừng giải thích. Nhưng tiền căn hậu quả*, Bạch Kỳ vẫn nhìn ở trong mắt. Hắn chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Vi một cái, sau đó là sắc mặt hắn khó coi, ở trước mặt cô ta trực tiếp đem cửa xe đóng lại.

(Tiền căn hậu quả*:Nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay)

Cửa xe bị đóng bất ngờ, thân mình Khương Vi không tự chủ liền lui lại vài bước. Cô ta thiếu chút nữa thì trực tiếp ngã xuống dưới đất. Khương Mật thấy vậy liền vội vàng chạy lên đỡ nữ nhi của mình.

Khương Vi bị sự thô lỗ của Bạch Kỳ dọa sợ, nhưng cô ta lại nhiều hơn là sự sốt ruột cùng hoảng hốt. Ánh mắt cô ta thẳng tắp nhìn vào cửa kính xe, cũng không để ý tới mẹ mình đang đỡ, đẩy tay của Khương Mật liền đi lên. Sau đó cô ta liền trực tiếp lấy tay kéo kính chiếu hậu lại.

"Anh Bạch Kỳ, anh hãy nghe em nói, mọi chuyện không phải như anh đã thấy, là chị họ... Là chị họ, chị ấy đã làm chuyện sai lầm trước, cho nên em mới..."

Cửa kính xe từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Kỳ. Đến thời điểm này, thế nhưng Khương Vi vẫn còn có thể xảo ngôn, ý đồ đem tất cả sai lầm đẩy lên trên người của Khương Sam. Mà Khương Sam ngồi ở ghế lái phụ, cô đang cuộn người lại thành một đoàn ôm đầu gối, thấp giọng khổ sở rên rỉ. Bạch Kỳ không nói gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào Khương Vi đang giả bộ ủy khuất cùng vội vàng giải thích.

"Buông ra." Hắn nói.

Bị tầm mắt không kiên nhẫn của Bạch Kỳ nhìn đến, trong lòng Khương Vi lại thêm một trận hoảng loạn, cô ta vội vàng sửa miệng.

"Anh Bạch Kỳ, anh đừng nóng giận, ô ô, em hướng chị họ giải thích vẫn không được sao, là em sai, em không nên không hiểu chuyện, cùng chị họ cãi nhau. Anh Bạch Kỳ, anh trước nghe em nói hết đã..."

Cuối cùng, kiên nhẫn của Bạch Kỳ cũng có hạn. Hắn trực tiếp thò tay ra ngoài, nắm lấy cổ tay của Khương Vi, đem tay cô ta ở trên kính chiếu hậu kéo xuống, sau đó là dùng đại lực hất vung ra!

Lần này, Khương Vi không có may mắn như vậy, tay cô ta bị hất rất mạnh, sau đó là trực tiếp lao đảo ngã xuống đất. Bạch Kỳ lại làm như không thấy, trực tiếp đóng cửa kính xe.

Cuối cùng, Bạch Kỳ cũng không có kiên nhẫn ở lại để nghe Khương Vi nói. Hắn cầm tay lái, giẫm mạnh chân ga. Chiếc xe màu đen lúc này giống y như một con báo hoa, lấy tốc độ cực nhanh vọt đi mất.

Trong nháy mắt, chiếc xe liền nhanh chóng biến mất. Ở phía xa xa chỉ còn nhìn thấy một điểm màu đen nho nhỏ. Khương Vi vẫn còn nhìn theo, sắc mặt cô ta ảm đạm, sau đó là hoang mang lo sợ nhìn nhìn Khương Mật.

"Làm thế nào, mẹ, phải làm sao bây giờ, trong xe thế nhưng là anh Bạch Kỳ a. Lúc trước chúng ta mắng hắn cùng với mắng Khương Sam, hắn đều nghe thấy hết. Anh Bạch Kỳ sinh khí, làm thế nào, ô ô, anh Bạch Kỳ thế nào lại có thể nhúng tay vào giúp Khương Sam, sẽ không, sẽ không phải như vậy, anh Bạch Kỳ rõ ràng là tránh cô ta như tránh rắn rết mà."

Bà Chu cũng không thể nào tiếp nhận được mọi chuyện, gương mặt héo rũ cúi xuống đất. Ở trong mắt bà ta, Bạch gia là gia đình thế gia giàu có. Trong nhà họ đều là những đại nhân vật, trong tay đều nắm quyền cao chức trọng a. Trước đây bà ta thấy người của Bạch gia liền vừa sợ vừa hoảng. Lúc vừa rồi, bà ta vốn chỉ cho rằng Khương Sam là bị nam nhân nào đó lừa gạt dạy hư cô, nhưng nhìn lại, bà ta thấy mình hôm nay quá xúc động rồi, thế nhưng lại đi đắc tội Bạch Kỳ?

Thẳng đến khi, nhìn qua kính chiếu hậu không còn nhìn thấy được bóng dáng biệt thự của Khương gia, Bạch Kỳ mới thả tốc độ xe dần dần chậm lại. Hắn vẫn như cũ, mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng mi tâm của hắn lại hơi nhíu nháu, rõ ràng cho thấy hắn đang phiền lòng. Tay không có ý thức ở trong xe sờ soạng một lát, thuận thực rút ra một điều thuốc. Đang muốn một tay điểm, mắt nhìn thấy Khương Sam bên cạnh, hắn lại thờ dãi đem cất trở về.

"Tôi không biết nhà ở của em hiện tại thế nhưng lại..."

Dừng một chút, Bạch Kỳ mới nói tiếp: "Em không cần thương tâm, tôi nếu đã đáp ứng em, nhất định tôi sẽ giúp em."

Khương Sam nán lòng thoái chí, thanh âm gian từ đầu gối loáng thoáng truyền tới.

"Vô dụng, đã vô dụng, bọn họ triệt để đã không coi em trở thành người một nhà, khóa cửa bị thay đổi, về sau em sẽ không còn cơ hội về nhà. Liên tính em lại cho đổi khóa, bọn họ vẫn sẽ một lần nữa giống hôm nay, một lần nữa cạy xong rồi đổi khóa, em muốn mở cũng không được."

Không thường gặp một Khương Sam yếu đuối như vậy, Bạch Kỳ rút cuộc vẫn nhìn không được đốt điều thuốc lên, sắc mặt lạnh lùng nói: "Chùng nào

thì em lại có suy nghĩ như vậy, biệt thự là của em, bọn họ cạy khóa, em đi báo cảnh sát là được."

Khương Sam cười khở ngẩng đầu: "Cô cô quen biết nhân vật lớn, em chỉ một học sinh, trong tay trừ bỏ có di sản của ba ba, người để em dựa vào cũng không có. Em làm sao có thể đầu lại được bọn họ đây. Báo cảnh sát? Em báo ở nơi nào sẽ hữu dụng, ngày hôm qua cô cô đi đến trường học, còn muốn trực tiếp làm thủ tục cho em tạm nghỉ học đâu. Hiệu trưởng thế nhưng lại đồng ý, nếu không phải là em đột nhiên đến kịp..."

Ngành ngành, Khương Sam nói tiếp: "Em không ngốc, em chỉ là không thể tin được, anh nói bà ấy đột nhiên lại không để ý mặt mũi, trực tiếp làm thủ tục xin cho em tạm nghỉ học về nhà, đây là muốn làm cái gì à? Còn không phải là muốn đem cơ hội đi học cuối cùng của em cũng hủy diệt nốt sao?"

Tay của Bạch Kỳ siết chặt lấy tay lái. Hắn bất đồng với Khương Sam không rành thế sự. Hắn gần như là có thể hiểu được tính toán của Khương Mật. Tạm xin cho cô nghỉ học để về nhà, mọi chuyện chắc chắn là không đơn giản như vậy, sợ là muốn đem cô giam lại đi, tâm tư của bọn họ cuối cùng vẫn nhằm vào khối di sản của cô a.

Chuyện này, Bạch Kỳ tuyệt đối không thể chịu đựng được, cũng sẽ không quản cái gì mà tình huống của người ngoài nữa. Ở trong lòng của hắn, một chút do dự cuối cùng cũng theo lời nói của Khương Sam mà biến mất.

"Em chỉ quản báo cảnh sát, chuyện còn lại giao cho tôi là được, yên tâm, bọn họ sẽ không có cơ hội có thể trở về."

Bạch Kỳ không nói gì, vươn tay vuốt ve mái tóc của Khương Sam. Nhớ tới hành vi của bà Chu hôm nay, bọn họ không hề có căn cứ, liền trực tiếp suy đoán ở trên người Khương Sam tát nước dơ, Bạch Kỳ nhìn không được lo lắng, yêu thương nhìn cô một cái: "Về sau nếu có những chuyện tương tự, nhớ rõ đúng lúc nói với tôi, đừng ngu ngốc một mình cố chống đỡ, nếu không phải hôm nay tôi vừa vặn bồi em trở lại, em thật sự sẽ đem việc này gát tôi sao?"

Khương Sam nhu thuận đem đầu cọ cọ ở trong tay của Bạch Kỳ, mờ mịt khổ sở nói: "Em không muốn đem phiền toái đến cho anh... Sự tình rắc rối như vậy, em cũng không muốn để cho anh nhìn thấy."

"Cô bé ngốc."

Bạch Kỳ thu tay, tốc độ xe đi càng thêm chậm lại.

Lúc trước, mặc kệ Khương Mật như thế nào làm nhục cô, như thế nào càn quấy không nói đạo lý, lại mặc kệ cô một người đối với ba người bọn họ chịu ủy khuất như thế nào, từ đầu tới cuối Bạch Kỳ đều có thể vững vàng ngồi ở trong xe không ra mặt. Khương Sam thật sẽ cho rằng hắn đối với cô thương tiếc, như vậy mới gọi là ngu ngốc bất trị a.

Trên đời này, sợ là không có ai hiểu rõ được con người của Bạch Kỳ so với Khương Sam. Hắn tức giận bởi vì bà nội, bọn họ lại hướng trên người của cô tát nước dơ, nói cô nhận biết đã nam nhân. Trong quan hệ nam nữ, Bạch Kỳ là kẻ kiên kị đến một trình độ gọi là biến thái, hơn nữa đã nam nhân ở trong miệng bọn họ lại chính là Bạch Kỳ và cô, lấy tính tình của hắn tự nhiên là nhìn không được.

không thể nói Bạch Kỳ là một người tốt, hiện tại hắn vẫn còn trẻ tuổi, hắn mới gặp một ít sóng gió. Đợi đến sau này, ở trên thương trường, thủ đoạn của hắn đã đạt đến trình độ chỉ cần đối thủ nghe tin đã sợ mất mật rồi a.

Lúc này rõ ràng là lúc hắn mới bắt đầu đi tòng quân, đợi đến sau này, khi hắn bước vào giới kinh doanh, hắn lại có thể cực nhanh ở trên thương trường giành được một chỗ đứng. Đối đãi địch nhân của mình, Bạch Kỳ trước giờ đều chưa từng nương tay, xúc phạm đến người của hắn, hắn trả thù sẽ càng thêm ác độc, hắn sẽ không chừa lại một lối thoát.

Mà đây cũng lý do mà Khương Sam chọn ngày hôm nay để về nhà một chuyến.

Khương Sam phải cố gắng lắm, cô mới có thể nhìn xuống được sự ghê tởm mãnh liệt, để có thể dụ dỗ được Bạch Kỳ đưa chính mình về nhà. Diễn trò, trước giờ đều không chỉ riêng bọn họ được hưởng lợi từ cái tiết mục diễn trò này đâu a.

Đối mặt với địch so với mình cường đại hơn thì mình phải tìm người so với bọn họ càng cường đại hơn để đi ngăn chặn. Cần gì phải tự mình liều chết liều sống đầu lại, thậm chí còn không có phần thắng chút nào đâu.

Khương Vi thất hồn lạc phách, cô ta còn chưa có từ đã kích vừa nảy hồi phục lại. Bà Chu thì ngồi ở trên sofa phòng khách thở ngắn thở dài, cực kỳ ảo não. Khương Mật lại đứng ở trước cửa sổ, gọi điện thoại cho Lưu Thiên Trạch nói hết ủy khuất.

Đúng lúc này, vừa yên lặng được một lúc, cửa lại một lần nữa bị người gõ. Ba người đều không có phản ứng gì, người giúp việc vội đi ra nhìn. Không nhìn thì thôi, bà vừa nhìn thấy mấy người đang đứng ở phía bên ngoài nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Bà chủ, ngoài, bên ngoài tới một đám cảnh sát!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lúc trước Lưu Thiên Trạch từng nói qua với bà ta về loại tình huống này, cho nên Khương Mật lúc này phản ứng cực nhanh. Trên mặt bà ta một chút đều không thấy có vẻ gì là nóng nảy, lập tức bắt đầu xin giúp đỡ từ Lưu Thiên Trạch, ôn nhu trầm miên nói: "Anh quả nhiên là nói trúng rồi, nha đầu Khương Sam kia đoán chừng là đã đi báo cảnh sát, anh đã nói qua, anh biết người có thể giúp chúng ta..."

Lưu Thiên Trạch không chút hoang mang nói: "Yên tâm đi, cảnh sát tôi cũng không động được vào một một cọng tóc gáy của em cùng người nhà của em a, tôi cùng với cục trưởng phụ trách khu vực chỗ ở của em có giao tình, bọn họ nói cái gì, em cũng không cần phản ứng, tôi đây liền gọi điện thoại qua, lập tức em liền vô sự."

Khương Mật cười đắc ý, cúp điện thoại, lập tức đã thu lại vẻ đáng thương. Bà ta lười biếng đối với người giúp việc nói: "Sợ cái gì, có tôi ở đây, mở cửa!"

Người giúp việc run rẩy mở cửa. Lập tức, một đám cảnh sát không chút khách khí liền trực tiếp xông vào.

Khương Mật liền đi ra nghênh đón.

"Đây là làm cái gì đâu, không nói hai lời liền xông vào trong nhà người ta, còn có luật pháp hay không?"

Cảnh sát nhũn mảy: "Có người đến báo án, mấy người tự tiện xông vào dân, mời mấy người đi theo chúng tôi một chuyến."

Khương Mật tươi cười trào phúng, nhảy mắt trấn an hướng về phía bà Chu cùng con gái còn đang kinh hoàng, trước suy nghĩ kỹ càng nói: "Các anh trước chờ một chút, lập tức sẽ biết, đến cùng, chúng tôi có phải đi với các anh hay không."

Mấy người cảnh sát cảnh liếc nhau một cái, nhất quyết phải giải quyết việc chung nói: "Xin lỗi, chúng tôi đang tiến hành công vụ, không có thời gian theo bà ở chỗ này hao tổn."

Nói xong, người cảnh sát đứng đầu liền vung tay lên, lập tức mấy người ở phía sau liền tiến lên muốn bắt người.

Người giúp việc sợ muốn vỡ mặt, thất thanh nói: "Không quan hệ đến tôi, tôi chỉ là người đến làm công, các anh không cần bắt tôi."

Khương Mật không nghĩ những người này thế nhưng lại ngang ngược như vậy, bà ta tức giận nói: "Các anh có biết tôi là người như thế nào sao? Cũng dám không biết lễ phép như vậy, có tin hay không tôi trực tiếp gọi điện thoại cho cục trưởng của các anh, để cho ông ta xử phạt các anh!"

Cảnh sát đối với lời nói của Khương Mật đều là mắt diếc tai ngơ. Bọn họ thấy thái độ của bà ta quá vô lễ, khí lực ở trên tay bọn họ liền tăng thêm vài phần. Khương Mật bị túm đầu, một bên vừa gãy giữa, một bên ở trên người của cảnh sát đầm đìa, bà ta thất thanh nói: "Các anh, một lũ thôi nam nhân này, dám đụng đến tôi cùng con gái tôi một chút thử xem! Tôi chính là nhận thức cục trưởng của các anh, tôi mà tố cáo đi lên, cẩn thận các anh đều mất bát cơm! Mau thả tôi ra! Các anh lại dám phản thiên!"

Thấy Khương Mật càng nói càng kỳ cục, người cảnh sát đứng đầu chỉ lạnh lùng nói: "Chúng tôi chính là trực tiếp nhận được thông tri của cục trưởng đến làm án! Mấy người nếu còn phản kháng lộn xộn nữa, chính là không phối hợp chấp pháp cùng đánh lên cảnh sát! Nhưng là phải chịu thêm hình phạt đâu!"

Lúc này Khương Mật mới cảm giác được sự tình không thích hợp. Trên mặt bà ta liền có chút hoảng hốt, sau đó là muốn gọi điện thoại cho Lưu Thiên Trạch. Nhưng cảnh sát lại không cho bà ta cơ hội này, liền trực tiếp thu di động của bà ta.

Bà Chu một bên vừa khóc, một bên vừa lau nước mắt: "Ném chết người, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Lại là Khương Sam, nó lại làm ra quỷ gì đây. Nó thế nhưng lại muốn đem chúng ta đưa đến trong cục cảnh sát. Anh cảnh sát, anh trước buông tôi ra, nói không chừng là có cái gì hiểu lầm, tôi đây liền gọi điện thoại cho đứa cháu gái bất hiếu kia của tôi, để cho nó không tố cáo nữa."

Nhưng cảnh sát đều là những người phá án làm nhiều. Mấy người này mới vừa rồi còn phách lối ghê gớm, vừa nghe nói là cục trưởng tự mình ra lệnh liền bắt đầu yếu thế. Bọn họ lại không phải là đầu gỗ, có ai còn chưa sáng tỏ ra vài phần a?

Sau đó, mấy người cảnh sát không nói thêm gì nữa, thuận thực đem mấy người Khương Mật, toàn bộ đều áp giải đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Khương Sam đã được đưa về trường học.

Bạch Kỳ an ủi Khương Sam một hồi lâu. Cô còn cự tuyệt ý muốn của Bạch Kỳ chính là muốn giúp cô xin nghỉ. sau đó là cô đi rửa mặt, xong liền muốn tiếp tục đi huấn luyện.

Cô biết, trên đường về, Bạch Kỳ xuống xe gọi một cuộc điện thoại kia, đã đủ để cho mấy người Khương Mật sẽ không dám can rờ, dám đặt chân đi vào Khương gia dù chỉ một bước.

Cạy khóa sao? Từ một khóa kia, khi cô quyết định đem biệt thự lấy về, từ một khóa kia, khi cô nhìn mấy người bọn họ dọn dẹp gì đó với thái độ bất mãn chuyển ra khỏi biệt thự, Khương Sam liền biết, lấy tính tình của bọn họ, chắc chắn sẽ làm ra sự tình gì đó.

Nếu các người quyết định không biết xấu hổ như vậy, vậy thì tôi sẽ dứt khoát làm cho mấy người phải mất hết mặt mũi ở trước mặt người khác đi.

Hơn nữa nếu như cô nhớ không có lầm, ngày mai sẽ là ngày Khương Vi xuất phát đi sang Anh quốc đi. Khương Sam khoái trá nhếch môi cười, nói vậy, lúc này mấy người Khương Mật đã hoàn toàn đến mức chó cùng rứt giậu rồi đâu.

Lưu Thiên Trạch là nhất định sẽ xuất thủ, vậy thì hãy xem, bọn họ đem hết tâm cơ đem Khương Vi đi sang Anh quốc, vậy để xem, về sau cô ta còn có cơ hội được học viện hoàng gia Anh quốc phỏng vấn hay không a.

Có một số thứ, không thuộc về người, liên tính người đem hết thủ đoạn để đoạt đi, nhất định nó cũng sẽ không thuộc về người.

"Khương Sam?"

Thời điểm đến sân thể dục, đột nhiên ở phía sau của Khương Sam truyền đến một thanh âm vội vã. Khương Sam quay đầu lại liền thấy phụ đạo viên, đầu đầy mồ hôi đang đi tới chỗ cô.

Khương Sam dừng bước: "Làm sao vậy?"

Phụ đạo viên lau mồ hôi: "Tôi tìm em cả một buổi trưa, em đã đi đâu! Hiệu trưởng tìm em, nói là bởi vì chuyện duyệt binh thức mà Tàn chính ủy muốn gặp em, em trước đừng huấn luyện, lúc này nhanh đi đến phòng hiệu trưởng đi."

Tàn chính ủy?

Khương Sam có chút không hiểu làm sao. Trong miệng của phụ đạo viên nhắc đến Tàn chính ủy? Chẳng lẽ là Tàn Chiến?

Kiếp trước, thời điểm cô ở trong bộ đội diễn xuất cũng thấy qua Tàn Chiến vài lần. Vị trí của hắn luôn luôn được an bài là ở dãy thứ nhất. Trước giờ đều là một đám người vây quanh, chỉ là, người nọ nổi danh là khó hầu hạ cùng với không dễ tiếp cận, Khương Sam vẫn luôn không có cơ hội cùng người này có cái gì cùng xuất hiện. Mà đại khái cũng chính là đối với cái tính cách này của Tàn chính ủy đi cho nên người khác cũng muốn gần cũng không được, huống chi là cô a.

Lần trước, thời điểm Khương Mật đến làm thủ tục tạm nghỉ học cho cô, Khương Sam thấy được Tàn Chiến đang ngồi ở phòng hiệu trưởng, biết người này ở đây hiệu trưởng tuyệt đối sẽ không dám làm việc gì xằng bậy, cho nên cô mới dám làm việc đường hoàng mà không hề cố kỵ như vậy.

Chỉ là Tàn chính ủy muốn gặp cô làm cái gì?

Khương Sam có một chút không hiểu ra làm sao. Cô nói bóng nói gió hỏi phụ đạo viên vài câu, nhưng phụ đạo viên so với cô còn mờ mịt hơn. Lúc trước còn suy đoán là Khương Sam ở trong quân hậu trường có cái gì, đây là Tàn chính ủy có ý tới để chăm sóc đâu.

Đến văn phòng, phụ đạo viên cũng không có ở lâu, hướng tới Tàn chính ủy cùng hiệu trưởng chào hỏi sau đó liền đi. Chỉ để lại Khương Sam một người ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng.

Khương Sam vừa từ trong nhà trở về, tuy rằng đã rửa mặt qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra trên mặt của cô có dấu vết khóc qua. Nhưng là, biểu tình của cô lại tinh táo quá phận, Tàn chính ủy liền bất động thanh sắc quan sát hai mắt của cô.

"Hôm nay gọi em lại đây chủ yếu là nghĩ tới hỏi một chút về chuyện duyệt binh thức. Em là được tuyển ra là người đầu lĩnh của đội, là người thứ nhất ra sân, nói em là tổng lĩnh đội Đại Lương cũng không đủ, vậy trận này đánh xuống, huấn luyện thế nào?"

Hiệu trưởng đương nhiên nhớ rõ Khương Sam, chỉ là khi đối mặt thì hắn đã sớm lão luyện thành tình rồi. Cho nên, ở trên mặt của ông ta không có vẻ gì là lúng túng cùng không được tự nhiên. Vẫn như trước là một bộ mặt ôn hòa ghê gớm, giống như là người đã thiếu chút nữa làm cho cô phải nghỉ học không phải là ông ta vậy.

Khương Sam thật bình thản ung dung, rất cung kính nói: "Trương huấn luyện viên vẫn có mở tiểu tá* cho em, về chuyện huấn luyện, Trương huấn luyện viên vẫn không có kéo em xuống dưới tập luyện qua."

(tiểu tá*: Chế độ ăn uống của cán bộ cao cấp)

"Vậy thì tốt rồi, làm rất tốt, tôi rất xem trọng em."

Hiệu trưởng lại tán dương hai câu, mắt thấy kéo Đông kéo Tây lại nói không đến trọng điểm, Tàn chính ủy lúc này mới nhíu mày hướng tới hiệu trưởng nhìn thoáng qua. Thế này hiệu trưởng mới dừng lại đầu đề hỏi han ân cần, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, sau đó liền nói đến vấn đề chính.

"Cái này....Khương Sam a, tôi nghe nói trước đây em đã từng học vũ đạo?"

Khương Sam sững sốt, gật gật đầu: "Uh, đúng vậy, em đã học qua một chút."

Hiệu trưởng hỏi tiếp: "Học qua một ít là có ý gì? Học bao nhiêu năm đâu? Thành tích thế nào a?"

Khương Sam nói: "Xem như đó là hứng thú đam mê, từ nhỏ đã bắt đầu học, chỉ là đã rất lâu không có luyện nữa."

Hiệu trưởng miễn cưỡng gật gật đầu: "Vậy là được, từ tiểu đã học, vậy đã nói rõ, kiến thức cơ bản không kém."

Lại hắng giọng một cái, hiệu trưởng nhìn thoáng qua Tần chính ủy: "Là như vậy, hàng năm đến thời điểm duyệt binh thức, Quân Nghệ ở đối diện liền muốn phái học sinh đến để luận bàn trao đổi vũ đạo. Năm nay cũng giống nhau, có đội người vũ đạo tới trường học chúng ta để luận bàn trao đổi vũ đạo, ý tứ của trường học là muốn cho em làm đại biểu để lên sân khấu biểu diễn."

Khương Sam nghe xong liền nâng mắt nhìn về phía cái người đang tươi cười âm áp kia. Ánh mắt của ông ta đang lóe ra không ngừng. Cho dù cô ở trong trường học ngốc trong một thời gian khá dài, nhưng cái gọi là trao đổi vũ đạo cô cũng đã nghe nói qua.

Đây chính là chuyện mắt mặt năng thủ son dự* a.

(năng thủ son dự*: nan giải)

Buổi duyệt binh thức hôm đó, người đến toàn bộ đều là học sinh tinh nhuệ của Quân Nghệ a. Đừng nói là đại T phụ thuộc trong trường học không có người học vũ đạo chuyên nghiệp, liền xem như là có, lấy bản lĩnh của người ta có thể thi đấu vào Quân Nghệ, so ra chính là một trời một vực đâu. Duyệt binh thức cái gọi là trao đổi vũ đạo, bất quá chính là người của Quân Nghệ đến để đưa giỡn uy phong cùng khoe khoang với đại T đâu.

Hàng năm luận bàn, hàng năm đều bị nhục nhã. Lại cố tình, trọng điểm Quân Nghệ người ta là cái viện trường, đại T phụ thuộc trường học là cái đại học gân gà, căn bản đâu không lại người ta, cũng không dám phản kháng. Vì vẫn hồi mặt mũi, hàng năm vào lúc này, một khi tỷ thí không địch lại người ta, tất cả trào phúng toàn bộ đều để cho học sinh đại diện ra sân gánh vác hết, còn trường học sẽ được sạch sẽ.

Tình huống như vậy, đừng nói là Khương Sam đã lâu không có khiếu vũ, không nắm chắc có thể phát huy tốt, chính là cho dù cô có nắm chắc, đối mặt với cái chuyện này, rõ ràng cho thấy chính là chuyện để lừa gạt người, cô sẽ không nguyện ý làm người nổi bật.

Cô căn bản sẽ không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Em không đi, rất lâu không khiếu vũ, em đã quên cách nhảy như thế nào rồi."

Thanh âm của Khương Sam vẫn cung kính như trước, nhưng lời cự tuyệt lại như trăm nghìn tiết thiết không một chút do dự: "Hơn nữa làm đầu lĩnh đội, mỗi ngày sau khi em học xong, toàn bộ thời gian đều hao tổn vào việc huấn luyện, cho nên em sẽ không có thời gian để tập luyện vũ đạo. Em đi cũng chỉ làm trường học thêm mất mặt. Hiệu trưởng ngài hãy tìm người khác đi."

Bị cự tuyệt, biểu tình hiệu trưởng liền có chút khó coi, nhìn thoáng qua Tần chính ủy, hiệu trưởng tận tình khuyên nhủ: "Em nhìn em xem, chỉ là một buổi luận bàn trao đổi mà thôi, hồ sơ của em có viết qua về kinh nghiệm luyện vũ đạo của em, cho nên trường học mới có thể đem gánh nặng lớn như vậy giao cho em, lại không phải để cho em cùng người ta thi đấu, không có gì là mất thể diện hay không. Đi lên thi tùy tiện nhảy một chút là tốt, cũng sẽ không chậm trễ đến huấn luyện của em, bất quá là triển lãm một chút phong thái học sinh của trường học chúng ta."

Khương Sam cúi đầu, nhưng bóng lưng lại thẳng tắp, vẫn nói lại một câu nói kia: "Em không đi, rất lâu không nhảy, em đã quên cách nhảy như thế nào rồi."

Hiệu trưởng nhất thời chán nản, đang muốn giáo huấn, Tần chính ủy liền lên tiếng: "Được rồi, trước không cần nói nữa."

Hiệu trưởng lập tức liền đem lời muốn nói ra nuốt trở vào. Khương Sam cũng không ngẩng đầu lên, đứng ở địa phương xa cách cửa một bước cúi đầu, bất quá nhìn qua cô giống như là một học sinh không nghe lời đang bị phạt đứng vậy.

Tần chính ủy đem cô từ đầu đến chân quan sát một phen: "Nhảy một đoạn cho tôi xem một chút xem sao, tôi nhìn hồ sơ của em, giải thưởng giành được không thiếu, nói cái gì mà một đoạn thời gian không luyện tập em sẽ không nhảy được, đây là tuyệt đối không có khả năng đi."

Tần chính ủy ở trong quần ngũ ngày người nhiều năm, hấn vừa rồi cho dù chỉ ngồi nghe mà không nói lời nào, nhưng khí thế đầy mình có thể tạo ra áp lực vô hình, làm cho người vô pháp có thể xem nhẹ sự hiện hữu của hấn. Lại càng không muốn luận lúc này hấn còn đang nhũn nhũn nhìn thẳng Khương Sam đợi cô đáp lời, cường thế như vậy, mang theo sát khí sát phạt, làm cho người tới gần hấn liền nhìn không được mà có cảm giác run sợ. Hiệu trưởng chống lại hấn còn có chút chột dạ đến nỗi không ngóc đầu lên được, huống chi là Khương Sam, vừa mới là cô bé thành niên như vậy.

Tần chính ủy há miệng đe dọa, Khương Sam nguyên bản trấn định, ở trên mặt lập tức liền nổi lên bộ dáng sợ hãi. Lúc đối mặt với thượng tá trưởng Thời Cường, chống đỡ ra một gương mặt trấn định tự nhiên, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đều tan vỡ hết. Cô nâng mắt nhìn Tần chính ủy một cái, chống lại đôi mắt có chút bức bách của hấn, ánh mắt chột lóe sau đó lại nhanh dời đi, tâm mình co quắp một chút, há miệng thờ dốt, nói không tốt mà không nói cũng không tốt, cô chỉ nhỏ giọng nói một câu: "Em thật sự là nhảy không tốt."

Tần chính ủy nhủ mi, hấn không thích nhất người khác ở trước mặt mình dùng mảnh khóc gì đó, ánh mắt càng thêm nghiêm khắc: "Nhảy không tốt liền tìm điệu nhảy quen thuộc nhất nhảy lên một đoạn, tôi nhìn sau đó lại nói! Tốt hay không tốt tự nhiên không cần em phải nói cho tôi biết."

Tiếng nói vừa dứt, Khương Sam liền không nói gì thêm, đôi mắt trực tiếp phiếm hồng, sau đó, cô sợ quá nước mắt liền bắt đầu tí tách rơi xuống.

Cô khóc.

Tần chính ủy: "..."

Khương Sam khóc lên, thanh âm rất nhỏ, đơn bạc như vậy mà tay chân còn luống cuống đối mặt với Tần chính ủy đang đứng. Bả vai cô run một chút lại run một chút, cũng không dám đưa tay lên lau lệ. Trên mặt là một đôi mắt ủy khuất rũ xuống, ở ngay thẳng vừa vặn là đôi môi đỏ sợ đến mức tái nhợt. Đầu cô cúi xuống, cảm giác như đã muốn chạm đến trước ngực vậy. Nước mắt không có điểm dừng liền như đại hồng thủy tích rơi xuống. Nhìn qua cô đáng thương đến cực điểm, giống như cô là người ở trên đời này bị ủy khuất lớn nhất vậy.

Khóc cũng là một loại nghệ thuật. Bộ dạng xinh đẹp lại có thể ủy khuất, phụ nữ khi khóc lên khiến người khác nhìn mà thương xót đó lại càng là một loại nghệ thuật. Tần Chiến cũng gặp qua không ít phụ nữ, nhưng hình tượng Khương Sam như vậy, chính mình bắt quá là nói có một câu nói liền dọa cô sợ tới mức giống một con thỏ lưu lút lệ vậy, một chút đã khóc. Đúng là hấn chưa từng thấy qua.

Hai người bọn họ, hai người đàn ông đang ngồi, một cô bé đang đứng tại cách đó không xa sợ tới mức đang khóc nức nở. Hai mắt Tần chính ủy nhìn lại, lạnh lùng ở trên mặt liền có chút không được tự nhiên, chiếc cằm kiên nghị hơi hơi căng cứng, tuy rằng vẫn nghiêm khắc như trước, nhưng thanh âm lãnh liệt không tự giác liền mềm mỏng hơn một chút.

"Em đây là đang làm gì đó, muốn em nhảy một điệu mà thôi, đây là đang thương lượng với em, không phải là cưỡng ép em, em khóc cái gì?"

Khương Sam lập tức đình chỉ không khóc nữa, một chút thanh âm đều không có phát ra, lại rõ rệt, nước mắt kia còn đang không ngừng rơi xuống tí tách đầu. Hai tay nắm thành quyền để ở bên người, như vậy giống như là Tần Chiến lại bức cô thêm một chút. Đừng nói là khiêu vũ, nhìn qua cô một dạng có thể vì khổ sở mà trực tiếp ngất đi.

Tần chính ủy: "..."

(Đoạn này ta mắc cười quá...chị Sam cao tay thật

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Vòng phỏng vấn vũ đạo có rất nhiều người. Bọn họ đều là những nữ sinh trẻ tuổi với đầy đủ các màu da đứng đầy ở đại sảnh. Một đám người, có tự tin, có chờ mong, có cả thấp thỏm đứng nhìn cửa của phòng phỏng vấn vẫn đang đóng chặt.

Khương Vi được xếp thứ 45.

Gương mặt Đông phương nhận được lời mời phỏng vấn cũng không nhiều. Bộ dạng của Khương Vi lại mỹ lệ, mang đầy nét ý nhị của thiếu nữ Đông phương, cô ta đứng ở trong đám người nhìn qua có chút "hạc trong bầy gà*". Các nữ sinh khác khác cũng thường xuyên phóng tầm mắt đến để đánh giá cô ta. Khương Vi nhìn thấy liền cảm thấy mình ưu việt hơn người, khẽ nâng cằm lên.

(Hạc trong bầy gà*: Hạc lập kê quần – 鹤立鸡群 – hè lì jī qún hạc đứng giữa bầy gà, lại một câu để chỉ người nổi trội hơn người khác (về thân thái, tài năng a b c d), đứng với người khác nổi bật bật như hạc đứng giữa bầy gà)

Những người khác ở đây đều đang thấp thỏm lo lắng, duy chỉ có trong lòng Khương Vi biết, chính mình nhất định sẽ được trúng tuyển cho nên cảm giác của cô ta thật sự là rất tốt. Như vậy, tâm tình vui vẻ nhảy nhót của cô ta vẫn liên tục cho đến khi cô ta hoàn chỉnh điệu nhảy của mình.

Kiến thức cơ bản Khương Vi rất tốt, nhiều năm như vậy, cô ta lại vẫn có thể ở trong tối ngoài sáng chậm rãi đuổi rất sát với vũ đạo ưu việt của Khương Sam, công phu cô ta bỏ ra đích thực là không thiếu. Mân biểu diễn của cô ta gần như có thể coi là một loại mẫu, tiêu chuẩn gần như là hoàn mỹ.

(gần thôi chứ không phải là đã hoàn mỹ a)

Nhưng, cũng chính bởi vì nhìn qua vũ đạo của Khương Vi quá thuần thực cùng hoàn mỹ, cho nên khuyết thiếu trong vũ đạo của cô ta chính là thiếu đi mất linh tính của nó. Bốn vị giám khảo vòng phỏng vấn chung quy đều là người có mắt nhìn, yêu cầu tiêu chuẩn cao. Phỏng vấn lâu như vậy cũng đã thấy không thiếu học sinh biểu diễn giống Khương Vi. Tuy rằng động tác của Khương Vi so với những người trước đó có thể coi là thuần thực cùng đẹp mắt hơn một chút, nhưng bọn họ sau khi xem xong điệu nhảy của cô ta cũng không tỏ ra thái độ gì, vẫn thập phần bình thản.

Ban giám khảo không có như dự liệu của Khương Vi là sẽ kinh diễm cùng tán dương. Cô ta liền có chút thất vọng. So với bình thường, hôm nay cô ta đã cố gắng hết sức. Có thể nói là buổi biểu diễn hôm nay đã vượt xa những ngày thường khác a.

Nhưng Khương Vi chỉ cần vừa nghĩ đến, ban giám khảo phỏng vấn đã được chuẩn bị qua, biết mình nhất định sẽ thông qua, trong lòng cô ta lại cao hứng lên. Tự tin khẽ cười cười, chờ đợi lời bình của giám khảo phỏng vấn. Vì cô ta xinh đẹp cho nên có thể sẽ thông qua, cô ta biết, vị giám khảo phỏng vấn đã được chuẩn bị qua cuối cùng vẫn sẽ đối với cô ta thêm ca ngợi.

Yarkton đang tại ngồi ở bên trái, thời điểm nữ giám khảo phỏng vấn đang chuẩn bị lời bình, ông ta liền nhanh hơn mở miệng trước, thanh âm thực kinh ngạc.

"Vi nì, tên Trung văn của cô tên gọi là Khương Vi?"

Khương Mật đã cho Khương Vi nhìn qua ảnh chụp của vị giám khảo phỏng vấn, biết người hỏi chính là vị đã được chuẩn bị qua kia. Lập tức cô ta liền hết sức cao hứng, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi đáp: "Đúng vậy, giám khảo phỏng vấn, tôi tới từ Trung Quốc, tên là Khương Vi, tôi..."

"Đem người này đuổi ra ngoài! Loại người này không có tinh thần vũ đạo, không xứng đáng được đứng ở địa phương này, nga, Thượng Đế ơi, tôi nhớ rõ ràng đã thông tri hủy bỏ tư cách phỏng vấn của cô ta, vì cái gì mà loại người này vẫn được tiến vào!"

Yarkton sau khi nghe Khương Vi trả lời, trên mặt ông ta đột nhiên nổi lên một cảm xúc tên là nhục nhã. Ông ta tức giận đập bàn, lớn tiếng bắt đầu kêu nhân viên công tác đuổi người.

Chuyện này cùng với dự đoán của Khương Vi không đồng dạng, dẫn đến phản ứng của cô ta là kinh ngạc đứng im tại chỗ. Biểu tình chần chừ cùng vui vẻ nhảy nhót ban đầu đã toàn bộ biến mất, thay vào đó là biểu tình mờ mịt lại bối rối.

"Tiên sinh, có phải ngài đã hiểu lầm cái gì hay không, tôi cũng không có làm sai cái gì, ngài vì cái gì..."

"Im miệng!"

Thanh âm của Yarkton càng thêm nổi giận, tốc độ nói rất nhanh, cảm xúc kích động hướng ba vị giám khảo phỏng vấn còn lại nói: "Cái người này trước khi đến vòng phỏng vấn có liên hệ qua tôi, bọn họ muốn tôi cho cô ta đặc quyền, chính là trực tiếp thông qua phỏng vấn. Tôi cự tuyệt, bọn họ thế nhưng lại không biết xấu hổ, gửi cho tôi một số tiền lớn cùng một căn biệt thự. Chuyện bản thù như vậy, thân là một vũ giả danh giá, tôi làm sao có thể làm ra được. Chuyện này đối với tôi là một loại nhục nhã trực tiếp, tôi không thể chịu đựng được hành động như vậy phát sinh ở trước mắt tôi. Người như vậy, căn bản là không có tư cách đến nơi này để kiêu vũ!"

Ba vị giám khảo phỏng vấn khác sau khi nghe được, biểu tình của bọn họ ngay lập tức trở nên kinh ngạc cùng phẫn nộ, khiếp sợ nhìn về phía Khương Vi.

"Thế nhưng lại có chuyện như vậy, Thượng Đế! Như thế nào lại có loại học sinh bại hoại không có đạo đức như vậy. Tôi thế nhưng còn xem cô ta biểu diễn cả một hồi vũ đạo a, quả thực là người ác tâm mà!"

"Nhanh mời cô ta đi ra ngoài đi, học viện vũ đạo chúng tôi vĩnh viễn sẽ không hoan nghênh loại người này, trong lòng không có đạo đức cơ bản nhất của con người."

"Không, không phải như thế."

Khương Vi không nghĩ tới sự tình sẽ đột nhiên biến thành như vậy, cô ta kinh hoàng, ánh mắt không dám tin nhìn Yarkton, không ngừng lắc đầu: "Không đúng, ngài nói không đúng tiên sinh Yarkton, sự tình căn bản không phải như vậy, rõ ràng là..."

Yarkton sắc mặt đỏ lên: "Tôi đã đem toàn bộ gì đó của các người nộp lên cho trường học rồi. Các người không cần nghĩ muốn dùng một chút ưu việt này là có thể thu mua toàn bộ nhân cách của tôi! Vũ đạo của cô trông rỗng không có một chút linh tính, chỉ là thuần thực một loại động tác mà thôi, tôi làm sao có thể để cho cô thông qua vòng phỏng vấn tuyển chọn nghiêm khắc như vậy đâu, cô không cần phải nằm mơ nữa!"

Khương Vi nhìn bốn vị giám khảo tức giận, chỉ trích cùng biểu tình chán ghét đối với mình, khiến cho trong lòng của cô ta thiếu chút nữa hồng mắt. Cô ta vô pháp lý giải sự tình phát sinh ở trước mắt mình rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. gương mặt của Khương Vi tái nhợt vô lực bác bỏ, nhưng cô ta lại

không thể nói thẳng Yarkton lúc thu ưu việt đã đồng ý qua. Bởi vì, nếu bây giờ cô ta nói như thế thì chẳng khác nào trực tiếp thừa nhận, cô ta có ý đồ hối lộ giám khảo phòng vấn để có thể thông qua được vòng phỏng vấn.

"Nhanh, người tới đem cô ta đuổi ra ngoài, nếu như cô ta lại xuất hiện ở trước mặt của tôi, vậy tôi chỉ có thể nói, tôi muốn rời đi cái ghế ban giám khảo phỏng vấn này. Tôi vô pháp tha thứ, ở trước mặt của bản thân lại xuất hiện loại người như vậy, tôi cự tuyệt cùng cô ta ở cùng một chỗ."

Yarkton phản ứng vẫn kịch liệt như trước. Vừa nói, ông ta vừa đứng lên chuẩn bị li khai. Tư thái quyết tuyệt như vậy làm cho người khác không một chút nghi ngờ, nếu như Khương Vi còn không ra ngoài theo lời nói của ông ta, ông ta liền muốn lập tức thổi lui ra khỏi. Ba vị giám khảo phỏng vấn khác hiển nhiên cùng ông ta cũng có ý tưởng giống nhau, ào ào đứng hết lên.

Đang tiến hành phỏng vấn, không có giám khảo phỏng vấn làm sao có thể tiếp tục được a. Người đại diện của trường học thấy vậy liền vội lên ngăn đón. Khương Vi còn đang khóc khóc biện giải, nhưng vì có thể lưu lại ban giám khảo phỏng vấn, cô ta vẫn bị khách khí "thỉnh" đi ra ngoài.

Ngoài cửa còn đứng một đội ngũ nữ sinh thật dài, cách gần đó, loáng thoáng còn có thể nghe được, trong đại sảnh còn truyền lại đây một số cuộc đối thoại. Bọn họ nhìn Khương Vi với biểu tình tràn đầy khinh thường, mấy nữ sinh cách xa không biết phát sinh chuyện gì, nhưng thấy Khương Vi gần như là trực tiếp bị đuổi ra ngoài, cũng biết cô gái Đồng phương này hẳn là làm chuyện gì không tốt, đã chọn giận đến ban giám khảo phỏng vấn rồi.

Về mặt Khương Vi đầy nước mắt đã rước lấy vô số chú mục. Các cô gái ở bên ngoài chờ đang không ngừng tò mò hỏi thăm. Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết được nguyên nhân Khương Vi bị đuổi ra ngoài.

Khương Vi bị biến cố đột nhiên phát sinh này dọa sợ.

Có thể đến tham gia phỏng vấn đều là thế hệ vũ giả mới, toàn những người nổi bật. Các cô gái trẻ tuổi dùng tiếng mẹ đẻ nhanh chóng cùng nhau trò chuyện nghị luận, bọn họ tuy màu da bất đồng, ngôn ngữ không giống nhau, nhưng trên mặt, biểu tình của bọn họ đều giống như nhau, đều tràn đầy khinh thường lại khinh thường đối với Khương Vi. Ánh mắt của bọn họ nhìn cô ta giống như là đang nhìn một con kiến hôi không lên được mặt bàn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 25.2

Editor: Thiên Vi

Khương Vi hôm nay ăn mặc thực mát mẻ. Trang phục mùa đã đem dáng người của cô ta lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, chính là bộ ngực cùng hai chân thon dài đều lộ ra hết. Lúc này, cô ta thật hận chính mình không thể lập tức đi tìm đồ, đem toàn thân mình đều che lại. Mất mặt cùng với xấu hổ làm cho Khương Vi nhìn không được mà bật khóc đi ra.

"Không phải như thế, thật sự không phải, tôi không có như lời ông ấy nói là làm những chuyện kia, nhất định là hiểu lầm, sự tình không phải là cái dạng này."

Đầu tiên là cô ta dùng từ ngữ tiếng Anh diễn đạt đầy đủ ý nghĩa của mình hướng mọi người giải thích. Nhưng là, cô ta nói chuyện lại có trăm ngàn chỗ hở, nghe nói chứng cứ hối lộ ban giám khảo phỏng vấn cũng đã bị đẩy tới, lúc này căn bản là không người nào nguyện ý nghe cô ta nói.

Nhìn ánh mắt không tin cùng miệt thị của mọi người, Khương Vi rối loạn đến mức bắt đầu dùng tiếng Trung văn của mình không ngừng xin tha. Nhưng bản thân của những người trong ban giám khảo phỏng vấn cũng đang rất tức giận.

Yarkton vì bảo trụ địa vị của mình cùng với đề cho người khác tin tưởng mình không có bị thu mua, ông ta đem tất cả mọi chuyện đều đẩy đến trên người Khương Vi. Hơn nữa, biểu hiện của ông ta còn như là một con sư tử sau khi bị vũ nhục liền triệt để tức giận vậy.

Giai đoạn phỏng vấn bởi vì Yarkton khiển trách cùng lên án mà rơi vào cục diện bế tắc.

Dưới tình huống này, Khương Vi chính là tâm điểm bị những nữ sinh đang nòng nòng chờ đợi ở ngoại đại sảnh oán thán. Mới đầu bọn họ vốn chỉ là thấp giọng nghị luận, sau một lúc đã bắt đầu có người đứng lên chêm chọc cùng giận chó đánh mèo đối với Khương Vi.

"Cô thật là một người vũ giả, cô lại có thể làm ra hành động khiến cho những người vũ giả như chúng tôi cảm thấy xấu hổ như vậy. Mọi người phỏng vấn đều là công chính, cô thể nhưng muốn mua chuộc giám khảo phỏng vấn, chúng tôi thực khinh thường cô."

"May mắn tiên sinh Yarkton là một thân sĩ có lý lẽ công minh, sẽ không che giấu một người như cô đâu."

"Cô nhanh đi ra ngoài, không nên ở chỗ này ảnh hưởng đến người khác, tư cách phỏng vấn của cô đã bị hủy bỏ, cô không thể ở chỗ này trong đại sảnh được nữa, chúng tôi cường liệt* yêu cầu đem người này đuổi ra ngoài."

(cường liệt* mãnh liệt, dữ dội)

"Đứng, đuổi ra ngoài, chúng tôi không nguyện ý cùng loại người như vậy ở cùng một chỗ."

... ..

Sau, thanh âm bất mãn của các nữ sinh lại càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng thống nhất. Hơn nữa cảm xúc của mấy vị ở trong ban giám khảo phòng vấn cũng tương đối kịch liệt. Người của trường học đánh phân phó đi xuống, Khương Vi không thể cứ chờ ở trong đại sảnh ngay người, tất yếu cô ta lập tức phải rời khỏi đây.

Nơi này chính là địa phương dù có nằm mơ Khương Vi cũng đều nghĩ đến, nơi này là địa phương trong vô số ngày đêm đêm, lúc cô ta nhớ tới cũng sẽ hưng phấn cười rộ lên. Nếu là bởi vì cái loại lý do này mà cô ta phải đi, vậy thì sau này, cô ta thật sự sẽ không có cơ hội có thể đặt chân đến cái chỗ này nữa. Nay, so với muốn mệnh của mình thì cô ta còn thấy khó chịu hơn.

"Không được, các người làm ra quyết định là sai lầm, tôi không thể đi, xin để cho tôi nói chuyện cùng tiên sinh Yarkton một chút, cầu các người."

Khương Vi như cũ vẫn đau khổ cầu xin, chính là ý lại không chịu đi. Mắt thấy đưa tới người tức giận càng lúc càng lớn, trường học rốt cuộc không ra mặt không được, quyết định mạnh mẽ đem Khương Vi đuổi ra ngoài.

Mấy người bảo an thô lỗ, có thể dễ dàng đem Khương Vi còn đang không chịu buông tha cùng không ngừng giãy giụa lôi ra ngoài.

Khương Vi nhìn cánh cửa ở trước mặt mình "Phanh" một tiếng đóng lại. Tiếng vang của cái đóng cửa này, giống như là đồng thời đem giấc mộng, hy vọng và tiền đồ tốt đẹp của cô ta, toàn bộ đều đóng lại.

Khương Vi vì chịu không nổi đợt kích thích lần này, cô ta hơi nghiêng đầu, khó thở công tâm. Sau đó là trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh.(sửng vẫn)

Nhưng mọi chuyện cũng không có bởi vì Khương Vi té xỉu liền hoa thương đánh một dấu chấm tròn.

Học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc hàng năm tổ chức phỏng vấn thể nhưng là một sự kiện lớn a. Trên địa phương đặt học viện Anh quốc, tòa soạn báo không biết từ nơi nào biết được tin tức, bên trong vòng phỏng vấn học sinh thể nhưng lại truyền ra lời gièm pha như vậy, lại bởi vì lần này là học sinh ngoại quốc bị dính đến, rất nhanh liền tiến hành truy tung đưa tin.

Người đưa tin ngôn từ vô cùng sắc bén, người nước Hoa từ xưa đến nay tác phong làm việc nhanh nhẹn, bắt đầu phân tích một phen. Lại xuất phát từ người quốc nội* đối với loại người này theo bản năng là bài xích, người đưa tin liền trực tiếp đem hành động của Khương Vi phê phán đến mức cầu huyết.

(quốc nội*:國內-trong nước)

Giám khảo phỏng vấn Yarkton ngược lại bởi vì chính mình chính trực cùng không tiếp thụ hấp dẫn mà được người bốn phía tán dương một phen. Ông ta thật sự đã đem chỗ tốt mà Lưu Thiên Trạch đã chuẩn bị cho mình, toàn bộ đều nộp lên cho trường học. Mà đây cũng không phải là một số lượng nhỏ. Có thể chịu được hấp dẫn như vậy, lại ngay tại thời điểm phỏng vấn trực tiếp lên án mạnh mẽ học sinh, Yarkton cũng được lên báo. Chỉ là ông ta với Khương Vi không phải là cùng lên một trang báo, bình luận của người xem cũng toàn bộ đều là tán dương ông ta.

Đội sau khi Khương Vi tỉnh lại, sự tình đã phát triển đến tình trạng không thể vấn hồi. Cô ta một người cô linh linh nằm ở trên giường bệnh, ngoài cửa là một đám phóng viên chờ để phỏng vấn. Khương Vi vừa sợ lại vừa thẹn, người trốn ở trong ổ chăn khóc nức nở gọi điện thoại.

"Ô ô, chú Lưu, ngài, ngài nhanh đến giúp giúp con, đã xảy ra chuyện, ô ô, bên này đã xảy ra chuyện!"

Nhưng đã quá chậm, Khương Vi hồng mắt. Lúc cô ta một phen nước mắt nước mũi gọi điện thoại cho Lưu Thiên Trạch để cầu cứu thì mọi chuyện sớm đã phát triển nhanh chóng đến không thể vấn hồi. Mà Khương Vi cũng sẽ không nhận được hoan nghênh của học sinh của học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc.

Trải qua chuyện như vậy, Khương Vi hiện tại, bao gồm cả về sau, ở Anh quốc bên kia, cô ta muốn phát triển đã hoàn toàn không có khả năng. Lưu Thiên Trạch phải sút đầu mẽ trán để thu dọn cục diện rồi rầm rây. Anh quốc bên kia, đã nằm ngoài tầm tay với của hắn, có thể làm cũng chỉ có thể là tận lực phong tỏa tin tức của quốc nội bên này. Khương Vi ở bên ngoài xấu mặt, luôn luôn dễ dàng có thể khơi mào được một nhóm cư dân mạng có thần kinh nhạy cảm. Nếu là lúc này để lộ ra, phỏng chừng sẽ phải mất một đoạn thời gian rất dài Khương Vi ngay cả cửa nhà cũng không thể bước ra được.

Lưu Thiên Trạch có mảnh khoé Thông Thiên, về phương diện truyền thông hắn chính là có phương pháp của chính mình. Biết tin tức không bị tuyên về quốc nội, trong lòng Khương Sam ngược lại có chút tiếc nuối. Bất quá cũng đã đủ, cô ấy nhẫn lâu như vậy, đêm trước khi Khương Vi đi sang Anh quốc, cô mới đem đoạn ghi âm gửi qua. Vì sợ Yarkton có chuẩn bị, sau có cơ hội cùng Lưu Thiên Trạch liên hệ, do đó không đạt được hiệu quả như mình muốn.

Như vậy đã rất khá. Thời điểm Khương Sam ở trong đội ngũ trên sân thể dục tập đội hình, cô nhàn nhạt tán thưởng. Về sau còn có rất nhiều cơ hội, từng chút một cướp đi vật mà bọn họ sở hữu để ý, đồng dạng cũng là coi như sinh mệnh gì đó đi, mới có thể cho mang đến cho bọn họ thống khổ lớn nhất, không phải sao?

Tựa như ở kiếp trước bọn họ đã từng đã làm, đời này cô sẽ chuẩn bị làm cùng một dạng.

Bởi vì người của Bạch gia trước đó đã chào hỏi, Khương Mật cùng bà Chu bị cảnh sát gây khó dễ bằng rất nhiều phương pháp. Khương Vi cũng bởi vì chịu kích thích quá lớn tại Anh quốc nên cũng ngã bệnh.

Một phương diện, Khương Vi biết bây giờ trong nhà tình huống tương đối ác liệt, sợ người trong nhà biết tin tức sẽ không chịu nổi. Về phương diện khác, gần đây tin tức bị thổi phồng lợi hại, cái mặt của cô ta quả thực là ngẩng lên không nổi. Cô ta cũng không dám trở về đối mặt mọi người đối với mình chờ đợi, vì thế cô ta đành cầu xin Lưu Thiên Trạch trước giúp mình giấu giếm người trong nhà. Dứt khoát liên tìm cái bệnh viện sẽ không bị tòa soạn báo phát hiện để dưỡng bệnh.

Trùng sinh tới nay, đối với người ở bên cạnh mình, lần đầu tiên Khương Sam rút cuộc triệt để an tâm.

Lần trước Bạch Kỳ mang theo Khương Sam đi ra ngoài một chuyến, về sau hấn về liền nhận được nhiệm vụ mới trong bộ đội, cho nên vẫn luôn không có thời gian lại trở về trường. Trước đó bởi vì Bạch Kỳ cùng Khương Sam công khai quan hệ, mọi người cũng đã thường xuyên nghị luận về hai người. Sau Bạch Kỳ không xuất hiện, nghị luận cũng theo lời giải thích xảo diệu của Khương Sam cuối cùng cũng sống chết mặc bay.

Mà mặc kệ bên ngoài bây giờ đã rối loạn thành bộ dáng gì, theo thời gian trôi qua, đại T mỗi năm một lần tổ chức duyệt binh thức, cuối cùng cũng bắt đầu.

Lần này duyệt binh thức so dĩ vãng mỗi một khóa đều muốn long trọng hơn nhiều. Nhà tài trợ lớn nhất của "Đại T" chính là tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên. Thời điểm duyệt binh thức, Tần tổng của Cảnh Thiên cũng sẽ đích thân tới hiện trường. Bởi vậy, hiệu trưởng đối đãi với lần duyệt binh thức lần này phá lệ coi trọng.

Tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên nổi danh là nhiều tiền, luôn luôn ra tay hào phóng hào sảng, chỉ là muốn nó tài trợ cũng là không dễ kéo. Tại S thị, tất cả trường trung học, năm vừa rồi cũng chỉ có Quân Nghệ có cái may mắn này, có thể được Cảnh Thiên giúp đỡ. Hai năm qua hiệu trưởng liên tục hoạt động. Ông ta cùng với lãnh đạo của Quân Nghệ nói lời hay hoai lâu, lại ươn mặt quấy rầy Tần chính ủy đã lâu, mới rốt cuộc được như ý nguyện đó là được Cảnh Thiên tài trợ.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất khiến hiệu trưởng sẽ nguyện ý đối với Quân Nghệ nhắm nhin.

Chỉ là vừa nghĩ đến hôm nay, đồng thời sẽ phải tiếp đón Tần chính ủy cùng Tần Diệc Hạo, chính là hai cái người kinh khủng của Tần gia, hiệu trưởng liền thấy thật khẩn trương, khoe miệng đều giờ cao lên. Nếu như có thể, lần này hiệu trưởng thật lòng hi vọng vào buổi duyệt binh thức hôm nay. Cho dù người của Quân Nghệ cho dù muốn chèn ép, bọn họ cũng phải cố xuất một chút nổi bật. Cũng không thể để cho Đại T bọn họ quá mức mất mặt đi.

Lúc này, Tần Chiến ngồi trên xe đang hỏi cháu: "Cậu hôm qua mới từ nước ngoài trở về, như thế nào không nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ngược lại đột nhiên muốn tham gia cái duyệt binh thức không quan trọng gì gì đó?"

Tần Diệc Hạo một thân tây trang thủ công giá trị xa xỉ, ngón tay nhanh chóng lật xem văn kiện. Trên gương mặt anh tuấn kiên nghị là một đôi mày nhăn chặt lại, cũng không ngần ngại nói: "Cho dù chủ nhúng tay qua, tôi cũng sẽ không vô duyên vô cớ tùy tiện tiến hành đầu tư."

Tần Chiến: ". . ."

Tài trợ hơn hai năm, hấn mới nghĩ muốn đi nhìn một chút, không dùng lý do khác đường hoàng hơn được sao?

Hoàn chương 25

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 26

Editor: Thiên Vi

Mấy ngàn học sinh đều mặc một thân quần áo rần rỉ thống nhất, đều là những người trẻ tuổi đứng xếp hàng ngay ngắn đã tạo nên một cảnh tượng phi thường đồ sộ. Một tháng quân huấn cũng đã sớm đem sự tùy ý của bọn họ bảo mồn đi rất nhiều so với thời điểm vừa mới nhập trường.

Các huấn luyện viên quản thúc của từng đội học sinh đều đứng ở đầu của hàng ngũ, tuy rằng không có chính thống như ở trong quân đội, nhưng đứng thành đội hình như vậy, nhìn qua rất hợp quy tắc cũng thập phần cảnh đẹp ý vui.(đoạn này ta chém a..thực sự là rất khó hiểu..TT)

Trên đài chủ tịch rộng lớn, trước đó bàn ghế đã sớm được bày xong. Lần này cùng dĩ vãng bất đồng là, trên đài chủ tịch, ở gần phía bên cạnh nhiều thêm một hàng dài bàn ghế. Bàn ghế phía trên vừa liên tiếp, lại vừa có mái che nắng. Nghe nói là cố ý để trước, để cho học sinh Quân Nghệ đến lần này.

Trường học lần này rất sang trọng, phát quần áo cho đầu lĩnh đội cùng với học sinh phổ thông không giống nhau. Chính là trang phục bình thường huấn luyện viên đều mặc cái loại quân phục sẫm màu rần rỉ này. Trên tay mang theo một đôi bao tay màu trắng tinh, người vừa đứng hàng ngũ, nhìn qua vừa

xinh đẹp lại cũng thật hiền ngang.

Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo so những người khác đến chậm hơn một chút. Lãnh đạo của trường học phát biểu xong bài cảm tưởng quá dài, hai người mới một trước một sau ngồi xuống. Hai người vừa xuất hiện, phía dưới mấy ngàn học sinh liền ản ản có chút rối loạn, nhất là các nữ học viên. Ánh mắt của bọn họ quả thực muốn dính vào trên người Tần Diệc Hạo không rời.

Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo là chú cháu, diện mạo của hai người có chút tương tự, đều thuộc về loại cường tráng anh tuấn. Nhưng Tần Chiến luôn là một thân quân trang vạn năm không thay đổi, lại không hay cười, trên người luôn mang theo một cỗ sát phạt cùng sát khí. Lúc hấn trầm mặt, nhìn qua đúng là rất dọa người. Bình thường, hấn sẽ làm cho người khác ở cái nhìn đầu tiên sẽ không thể quên được diện mạo của hấn. Muốn đánh giá nhưng sẽ có chút khiếp khiếp, hấn không thể trốn hấn đứng ra thật xa.

Tần Diệc Hạo kiên nghị tuấn lãng lại không giống với Tần Chiến. Tuổi chừng 25-26, đáng đáp tụy rằng cùng Tần Chiến có vài phần tương tự, nhưng nhìn qua bộ dáng cũng là một người không dễ tiếp cận. Nhưng dù sao hấn cũng là người ở trên thương trường, khí thế âm trầm ở trên mặt nhạt hơn rất nhiều, không quá mức lãnh liệt như Tần Chiến. Thần sắc của Tần Diệc Hạo cuối cùng cũng mang theo vài phần ôn hòa, chính thể nhìn qua, so với Tần Chiến thì hấn nhu hòa hơn nhiều. Người khác cũng sẽ không sợ hấn như Tần Chiến.

Nhưng chân chính làm cho ánh mắt người khác chú ý, vẫn là diện mạo Tần Diệc Hạo. Hấn là loại người, chỉ cần người nhìn qua một chút liền nhịn không được có chút tâm quý. Trên gương mặt là một đôi lông mày rậm màu đen ngay ngắn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng màu sắc có chút đậm, không có lời nào có thể miêu tả hết được vẻ tuấn lãng đến mức có chút bá đạo của hấn.

Mà hấp dẫn người khác nhất vẫn là một đôi mắt thâm trầm hẹp dài kia của hấn. Khi hấn nhìn người mang theo một cỗ bề ngễ cao quý, hoặc như là ản chứa vài phần ý cười ôn hòa, như là câu người, sẽ làm cho người nhìn không được liền muốn thuận phục dưới tầm mắt của hấn. Người nam nhân nguy hiểm như vậy lại là một người sở hữu ánh mắt tối, làm cho người không có biện pháp ngăn cản mình muốn tôn kính hấn.

Ở trên đài chủ tịch, vài vị nữ sinh lãnh đạo trong trường đều nhịn không được luôn ghé mắt, hướng tới chỗ ngồi của Tần Diệc Hạo. Mấy cô bé vừa nhập cổng trường, tự nhiên lại càng thêm ngăn cản không được muốn liếc nhìn một nam nhân như vậy. Mấy nữ sinh đứng ở hàng trước còn không thiếu người nhìn trực tiếp đến khi mặt mũi đỏ bừng, một bộ dáng mắt hồn mất vía.

Ngồi tại ở bên cạnh là một đám nữ sinh Quân Nghệ, bởi vì cách đó gần hơn, trong ngực bọn họ lại càng thêm một trận tiểu lộc loạn chàng*, nhưng cũng không ai dám nói thêm cái gì. Bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ, không ngừng hướng trên người Sở Phàm đang ngồi tại thủ vị.

(tiểu lộc loạn chàng*: bối rối)

Người khác không biết, người của Quân Nghệ lại không mấy ai là không biết, Sở gia cùng Tần gia quan hệ rất tốt. Sở Phàm cùng Tần Diệc Hạo, hai người đã sớm quen biết. Không thiếu người suy đoán, chuyện của ở Phàm cùng Tần Diệc Hạo, đôi khi Sở Phàm tốt nghiệp sẽ trực tiếp định xuống. Muốn biết, Quân Nghệ có thể được Cảnh Thiên tài trợ, cùng Sở Phàm đang học ở Quân Nghệ là không thoát được can hệ .

Càng có người trong lòng đoán, hôm nay Tần Diệc Hạo sở dĩ sẽ đến Quân Nghệ, khả năng có thể hấn biết hôm nay Sở Phàm sẽ là đầu lĩnh đội cho nên mới đến. Tuy rằng trong lòng tò mò lại hâm mộ, nhưng là tính cách Sở Phàm có chút lạnh lùng, cho nên không ai dám trực tiếp ở trước mặt Sở Phàm hỏi lên.

(Em tiểu tam thứ nhất ra sân ta ghét bọn tiểu tam..hừ)

Khương Sam làm đầu lĩnh đội đứng ở một phương, đứng tại đây vị trí thứ nhất ở phương Bắc, tự nhiên cô cũng sẽ nhìn đến Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo trước tiên. Nhưng tầm mắt của cô ở trên hai người bọn họ nhìn một cái rồi lại dời đi. Thế lực Tần gia sâu không lường được, hai người này lại càng là nhân vật hai đời lợi hại nhất trong gia tộc, bọn họ cùng cô sẽ không có bất kỳ việc gì để cùng xuất hiện.

Khương Sam hiện tại và bao gồm cả sau này, cô cũng sẽ không làm cho mình cùng loại người này có cái gì cùng xuất hiện.

(chị cứ nghĩ thế đi rồi sau này lại bám dính lấy người ta để lợi dụng đó)

Trải qua nhiều hơn cái 10 năm, Khương Sam so bất luận kẻ nào đều biết Tần Diệc Hạo lợi hại. Người này quả thực chính là một người trời sinh mệnh sát tinh. Tần Chiến là nhân vật làm cho người ta thấy liền nhịn không được ở trong lòng run sợ, nhưng là khả năng bởi vì hấn trường kỳ ở trong quân đội, tính cách tuy rằng khó tiếp xúc nhưng vẫn là người vẫn vô cùng chính phái. Kiếp trước thẳng đến khi Khương Sam trước khi chết, đều chưa nghe nói qua Tần Chiến có cái tin đồn gì không tốt.

Tần Diệc Hạo lại bất đồng, Khương Sam biết, đại danh của hấn sau này có thể nói là như sấm đánh bên tai. Tần Diệc Hạo sau này cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Bạch Kỳ ở trên thương trường. Người này thoát nhìn qua là một bộ dáng vô hại, nhưng tâm tư hấn lại sâu đến mức làm cho người ta phải kinh khiếp*. Bởi vì thường xuyên đi theo bên người Bạch Kỳ, cho nên cô mới cùng hấn có tiếp xúc qua vài lần ngắn ngủi. Thời điểm trước công chúng, Tần Diệc Hạo ngầm đối xử người khác nhìn qua lại ản ản như vậy, nhưng lại khiến cho Khương Sam có một loại cảm giác sợ hãi ở trong lòng.

(kinh khiếp*: chấn kinh, khiếp sợ)

Bất quá lực chú ý của Khương Sam hoàn toàn không phải ở trên người của Tần Diệc Hạo. Cô nhìn là nhìn Sở Phàm đang ngồi tại vị trí thủ vị của Quân Nghệ kia.

Kiếp trước, cô không có tham gia duyệt binh thức, không nhớ rõ Tần Diệc Hạo có tới hay không. Nhưng cô lại thập phần xác định, Sở Phàm tuyệt đối không có xuất hiện ở nơi này. Không biết đời này làm sao lại lệch lạc như vậy.

Nếu như nói, Khương Vi là một người cực kỳ hâm mộ Khương Sam nhưng cô ta lại không thể siêu việt hơn được, như vậy Sở Phàm với Khương Sam, chính là một Khương Sam với Khương Vi khác.

Khương Sam tâm cao khí ngạo, tuy rằng bị thiết kế, nhưng cuối cùng vẫn là bằng vào cố gắng của mình, cô ở trong đoàn văn công kiếm được một vai diễn nhỏ nhoi. Khương Sam từ nhỏ đến lớn đều là đối tượng có thể thu hút được sự chú ý của mọi người. Từ lúc cô lấy một tư thái hắc mã xâm nhập đoàn văn công, về sau, vận mệnh của Khương Sam cũng không thể thoát ly khỏi việc bị gắn cùng với Sở Phàm.

Vũ đạo của Sở Phàm tựa như chiếm được sự ưu ái của trời cao vậy, tài nghệ siêu quần, càng thêm mười phần linh tính. Chưa từng có bất luận kẻ nào có tài năng tương đối với Khương Sam như vậy. Cô không phải là không có đem cô ta làm cái bia qua, chỉ là sau này việc khúc chiết* có quá nhiều, cô còn chưa trưởng thành đầy đủ để cùng với Sở Phàm so trình độ cao thấp một phen, khi đó cô lại một lần nữa bị Khương Vi bề gãy đôi cánh của mình.

(khúc chiết*: phức tạp)

Lễ hào vừa vang lên, buổi duyệt binh thức được bắt đầu.

Không có thời gian, những thứ này có hay không đều được. Khương Sam hít sâu một hơi, đem lực chú ý một lần nữa chuyển trở về.

"Chuẩn bị tinh thần."

Trương huấn luyện viên thấp giọng dặn, trong mắt tràn đầy là trịnh trọng. Khương Sam gật gật đầu, cùng với hiệu lệnh trên đài chủ tịch, cô dẫn đầu đi ra ngoài.

Mấy nữ sinh của Quân Nghệ đang xúm lại một chỗ, nói chuyện to nhỏ thấp giọng cười đùa, trong mắt bọn họ tràn đầy là bốn cọt. Duyệt binh thức như vậy, bọn họ nhìn qua không ít, một đám người trang phục quân đội thô tục rằn ri, da bị phơi đến mức cơ hồ muốn thoát đi mất một lớp da đang nghiêm trang đi tới. Ở trong mắt bọn họ, cái đám người này quả thực là buồn cười đến không thể buồn cười hơn được.

Trên đài chủ tịch, vài vị tuy rằng vẫn ngồi nghiêm chỉnh như cũ, nhưng cũng rõ ràng cho thấy, bọn họ đã nhìn đủ những buổi duyệt binh thức như vậy. Tuy rằng không có biểu hiện ra tia không kiên nhẫn, nhưng có thể nhìn thấy, ở trong mắt bọn họ cũng đều là không chút để ý.

Thẳng đến khi một đội ngũ dẫn đầu đi ra, đồng thanh kêu ký hiệu. Tiếng kêu vừa vang lên, mới đem lực chú ý của mọi người kéo trở về.

Một phương đội thể nhưng toàn bộ đều là do nữ học viên tạo thành. Một đội ngũ nữ sinh ăn mặc chỉnh tề trang nghiêm trong ngày hè kêu ký hiệu. Khi nghe vào, phá lệ làm cho tinh thần của mọi người càng thêm phấn chấn, làm cho mọi người nhìn không được liền đem tầm mắt quay đầu sang.

Một phương đội lần này là đều là nữ sinh, những động tác tối quy phạm đều do bọn họ tạo thành. Một đám người tinh thần phấn chấn, trung một khuôn mặt đẹp, động tác cũng thập phần quy phạm*, đi đồng loạt một mảnh, rất là hiển ngang túc mục*.

Khi mọi người quan sát đầu tiên, cả tinh thần đều là bị nhóm nữ sinh này hấp dẫn, nhưng tiếp theo, tầm mắt liền rơi ngay vào trên người cô gái ở vị trí thứ nhất.

(quy phạm*: Thước và khuôn, chỉ phép tắc khuôn mẫu phải theo)

(túc mục*:肅穆 trang nghiêm, trang trọng)

Không có những nguyên nhân khác, dẫn đầu đi ra là một nữ sinh, chỉ là cô có bộ dạng quả thực là thật quá tốt. Một đôi mắt ướt át nhu hòa mà trong veo, rõ ràng là đôi mắt mềm mại chọc cho người người phải thương tiếc. Trên mặt biểu tình nghiêm trang nghiêm túc, cái loại tương phản như vậy, thoát nhìn làm cho người ta không tự giác liền sinh ra một loại cảm giác tâm hơi ngửa ngửa.

Một thân quân phục rằn ri sẫm màu, khác hoàn toàn với các học viên khác. Đai lưng rộng, bốt ngắn màu đen, thân mình quần áo phẳng phiu, một thân quần áo có thần đã đem cô toàn thân phá lệ nhìn thật tốt.

Chính là nữ sinh này phát dục thành thực, cho dù là một thân quân phục rằn ri, nhưng bởi vì bên hông dây lưng quân dụng thúc khắn, có thể rõ ràng nhìn ra eo nhỏ không đầy một nắm tay kia. Eo lưng kia mỗi một bước đi quân tư cũng phẳng phát như có một loại ý nhị riêng nói không thành lời. Trước ngực phát dục cự tốt, một đôi mềm mại cao ngất kia hiện lên lại không tục mị, hai chân thon dài thẳng tắp. Đôi chân thẳng tắp kia đạp chuẩn theo nhịp trống, lại đồng dạng như là có thể trực tiếp đạp ở lòng người một cái.

Hôm nay đầu lĩnh đội quả thực là tuyển được người quá tốt, gần như muốn đem ánh mắt của mọi người chỉ nhìn thẳng đội này ngũ vậy. Thời điểm đội ngũ chỉnh tề hướng tới đài chủ tịch kính lễ cùng song song với chú mục lễ, trên đài chủ tịch có mấy người theo bản năng liền mỉm cười gật đầu.

(*hắc hắc* sức hấp dẫn của chị Sam cao thật....chỉ tiếc anh Hạo bây giờ còn chưa yêu chị a, k thì chắc a ấy ghen nổ mất)

Duyệt binh thức ngay từ đầu ra sân liền thắng. Chính là nhờ đội ngũ xinh đẹp kia, được cả sân đường ủng hộ. Hiệu trưởng nhất thời cao hứng đến nỗi cười không khép miệng lại được.

Ai đều không có chú ý đến, ngồi ở bên cạnh Sở Phàm, hai tay của Triệu Thanh Thanh đặt ở dưới bàn đã sớm không tự nhiên, quán thành một đoàn. Trên mặt cô ta cười khanh khách, nhưng ở trong đôi mắt xinh đẹp kia lại không hề mỉm cười.

Nhìn gần, tầm mắt mọi người đều bị Khương Sam hấp dẫn nhìn qua. Triệu Thanh Thanh hít sâu một hơi, thấp giọng nói với Sở Phàm: "Chị Sở Phàm, chị nhìn cô bé đi ở đầu hàng ngũ kia, có nhìn ra cái gì khác biệt hay không?"

Đều là người luyện võ, theo thời gian đều có thể nhìn ra, không giống với người bình thường, Sở Phàm tự nhiên có thể nhìn ra Khương Sam là người đã luyện qua võ đạo: "Nhìn qua, trụ cột hình như là không kém, trời sinh chính là chất vải luyện võ."

Triệu Thanh Thanh cười nói: "Quả nhiên chị cũng đã nhìn ra, chỉ là không biết thời điểm trao đổi võ đạo có cô ấy hay không a. Chị nhìn lên trên đài chủ tịch đi, Tần Diệc Hạo vẫn đang nhìn cô ấy đâu, không biết nếu cô ấy khiêu vũ, có thể so đi quân tư càng đẹp mắt hơn hay không."

Sở Phàm nhìn về phía đài chủ tịch, quả nhiên thấy Tần Diệc Hạo chống cằm liếc mắt nhìn. Không sai, hắn đang quan sát Khương Sam. Trên mặt Sở Phàm bất động thanh sắc, lại không có nói tiếp lời nói của Triệu Thanh Thanh.

Quan hệ của Triệu Thanh Thanh tuy rằng ngấm cùng Sở Phàm còn có thể, nhưng cô ta cũng không dám trêu chọc cô nhiều. Thấy Sở Phàm không có tâm tư tiếp lời mình, cô ta cũng không hề nhiều lời nữa.

Lúc trước, thời điểm cô ta nói muốn đến tham gia buổi duyệt binh thức, điều kiện chính là muốn đem Khương Sam liệt vào đội người trao đổi của đại T.

Triệu Thanh Thanh bị Bạch Kỳ ở nơi này chọc tức, tự nhiên cô ta liền oán lên người khởi xướng là Khương Sam. Cô ta là muốn hảo hảo ở buổi trao đổi võ đạo này hung hăng hạ nhục cô một phen, để cô mất hết mặt mũi cô ta mới giải hết giận.

Bất quá Triệu Thanh Thanh cũng không dự liệu được, lúc này Sở Phàm cũng sẽ tham gia. Cô ta cứ tưởng rằng, đầu lĩnh đội ngũ của Quân Nghệ nhất định sẽ là của chính mình. Bất quá, nếu cô ta có thể khơi mào được Sở Phàm bất mãn đối với Khương Sam, lấy bản lĩnh của Sở Phàm, Khương Sam kia, mặt mũi của cô ta có thể vứt đi không còn sót một mảnh.

(TMD...à này đúng là ngu ngốc y như à KV kia..hừ)

Triệu Thanh Thanh trù trừ mãi chỉ*, tâm tình không tệ ngồi xem toàn bộ duyệt binh thức đến khi kết thúc. Kết quả, đợi đến thời điểm khi đại tá trưởng đại T kêu mấy người trao đổi võ đạo đi lên, Triệu Thanh Thanh mới trợn tròn mắt.

(trù trừ mãi chỉ*: 躊躇滿志 - đắc ý, vừa lòng)

Vì cái gì Khương Sam không có ở bên trong! Chủ nhiệm rõ ràng đã đáp ứng cô ta nhất định sẽ để cho đại tá trưởng đại T đưa ra chuyện này mà!

Hoàn chương 26

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 27

Editor: Thiên Vi

Hàng năm, người của Quân Nghệ được cử tới để biểu diễn đều là những nữ sinh tinh anh của trường học. Bọn họ đều nổi danh có võ đạo tốt, dung mạo tốt, vóc người đẹp, cho nên mỗi lần đến giai đoạn này, cho dù biết trường học của mình sẽ chịu mất mặt, nhưng vẫn có không thiếu học sinh của các trường nhện không được đến đây góp vui.

Vì thế khi duyệt binh thức vừa chấm dứt, người tụ lại ở sân thể dục càng ngày càng nhiều. Trừ bỏ trên khán đài cao cao, những vị trí sớm đã bị chiếm trước, ba tầng ghế trên sân thể dục trong ngoài đều đứng không ít người.

Người của Quân Nghệ có tám người. Vì Quân Nghệ không muốn thể hiện rằng mình quá phận đi khi dễ các trường khác, nữ sinh của trường đại T mặc quân phục rằn ri, nữ sinh của Quân Nghệ cũng đều mặc quân phục rằn ri. Chỉ là quân phục này cùng với những bộ quân phục khác vẫn có chỗ bất đồng, cùng với quân phục rộng lớn của nữ sinh đại T không giống. Quân phục của người ta có tính chất đặc biệt, chuyên dụng dùng để biểu diễn khiêu vũ, được cắt may bó sát vào người, nhưng lại dễ dàng nhảy vũ.

Lúc này, tám người trang phục chỉnh tề đang đứng thẳng ở trên sân khấu. Nhìn qua, bọn họ đều là mỹ nữ, môi hồng răng trắng làn da trắng nõn, so sánh với làn da nữ sinh đại T bị phơi nắng mất một tháng càng thêm có vẻ trên trời dưới đất.

Nữ sinh Quân Nghệ vừa xuất hiện, có thể thấy rõ rệt người ở trên khán đài lập tức liền hưng phấn hẳn lên, không thiếu nam sinh còn ồ ào huyết sáo tại chỗ. Lần này, Quân Nghệ đến khiêu vũ so với những năm trước chính là không cùng một cái đẳng cấp a. Nhất là hai cô gái đứng ở hàng đầu tiên của đội ngũ.

Nhất thời, những người hiểu rõ trường Quân Nghệ liền mở miệng nghị luận.

"Tôi không nhìn lầm đi, đứng tại hàng thứ nhất kia chính là Sở Phàm? Cô ấy như thế nào sẽ đến nơi này a! Hai ngày nay tôi còn nghe nói đài truyền hình XX mời cô ấy đi diễn xuất nhưng cô ấy đều cự tuyệt đâu."

"Không chỉ là Sở Phàm, cô không nhìn giáo hoa Triệu Thanh Thanh của Quân Nghệ cũng đến kia a, hôm nay thật là nhìn no đủ, hai người nổi danh nhất trong Quân Nghệ đều tới."

Có nữ sinh không phục, giễu cợt nói: "Người ta tới, cô cao hứng cái gì, lại không phải thật sự là mình diễn xuất. Bọn họ đây là tới nơi này để đá chúng ta đâu, các cô cũng không cảm thấy mất mặt đi."

"Hắc hắc, mất mặt cũng không phải mấy người chúng ta, hơn nữa có thể cùng bọn họ trao đổi vũ đạo, đó cũng là vận khí của mấy người lên sân khấu kia a."

.....

Hiệu trưởng ngồi ở bên cạnh Tần Chiến, nhìn Quân Nghệ vừa xuất hiện liền dẫn tới một mảnh người kinh diễm. Ông ta không khỏi cười khỏ, thấp giọng nói với Tần Chiến: "Không phải là tôi ngẫm ở sau lưng nói bậy a chính ủy, anh nói, Quân Nghệ bọn họ cũng quá khi dễ người đi, nói là trao đổi vũ đạo, ai chẳng biết bên kia đánh cái chủ ý gì? Hàng năm đến chen ép chúng ta để tìm cảm giác ưu việt cũng coi như xong, nhưng mấy năm trước còn không chể, năm nay làm sao lại thế này? Nếu tôi không nhìn lầm, mấy người này đều là học sinh cưng của ban lãnh đạo vũ đạo Quân Nghệ đi? Ngay cả Liên Sở Phàm đều cử ra, chúng ta cũng không trêu chọc bọn họ a, như thế nào liền muốn chen ép chúng ta quá mức như vậy đâu?"

Tần Chiến gõ bàn một cái nói: "Chuyện này chỉ nên ngẫm bàn bạc, lòng nên bình thường đối đãi, không cần nghĩ nhiều như vậy."

Hiệu trưởng chỉ có thể bất đắc dĩ ngậm miệng. Tần Chiến mắt nhìn sang người cháu Tần Diệc Hạo bên cạnh, vẫn là một bộ dáng bất động thanh sắc, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Vì thế, đối với hiệu trưởng trường đại T đây một bụng chua xót, ngược lại hẳn có thêm vài phần đồng tình.

Người của Quân Nghệ bên kia luôn tranh cường háo thắng. Năm trước, thời điểm cuối năm Quân Nghệ liên hội, bọn họ cũng ngẫm thỉnh đưa cháu này của hần đi tham gia, nhưng ngay cả Sở Phàm đều cử ra, Tần Diệc Hạo cũng đều cứng rắn đưa đẩy. Lúc ấy Quân Nghệ cảm thấy rất mất mặt, cho nên cũng không có lộ ra cho ngoại nhân biết.

Kết quả đại T này vẫn phải dựa vào Quân Nghệ bọn họ mới có thể kéo được Cảnh Thiên tài trợ. Bất quá chỉ là tổ chức một cái duyệt binh thức nho nhỏ, Tần Diệc Hạo liền trực tiếp chạy tới. Quân Nghệ bên kia nhận được tin tức tự nhiên liền nổi trận lôi đình, cảm giác kia phỏng chừng là bị người dưới mình vượt mặt quật cho mình một bạt tai a.

Kỳ thật đây là tai bay vạ gió a, thời điểm Tần Chiến ở trên đường, hần cũng không sai biệt lắm sở soạn không thiếu mười cái □□.

(□□ là của t/g nhé ta k pít đâu)

Tần gia cùng Sở gia đều là quân nhân thế gia. Trong sổ ghi chép của hai gia tộc, ba đời trực hệ bọn họ đều là những người từng bán mạng đi theo tổ quốc giữ gìn non sông, quan hệ tự nhiên sẽ dễ chịu hơn là cứng rắn. Tần Diệc Hạo tuy rằng lựa chọn kinh thương, nhưng năng lực quả thực là mạnh không chịu nổi. Trong lĩnh vực kinh thương, thiên phú của hần cực cao, làm cho lòng người đều kính hãi. Sở gia lại có Sở Phàm là một thiên chi kiêu nữ như vậy, tự nhiên hai lão bằng hữu liền muốn thắt chặt quan hệ của hai nhà.

Ông Sở cùng ông Tần ở trong tối ngoài sáng ám chỉ qua thật nhiều, muốn trong hai năm đem quan hệ của hai người định xuống, nhưng Tần Diệc Hạo lại thủy chung vẫn không lên tiếng trả lời. Ông Tần thấy Tần Diệc Hạo đối với Sở Phàm cũng rất hào phóng, bình thường quan hệ cũng không tệ, liền cho rằng người cháu này của mình đối với người ta cũng có ý tứ chẳng qua là ngượng ngùng không dám nói, cho nên ông liền cao hứng chuẩn bị đáp ứng.

Kết quả không biết như thế nào lại liền truyền đến lỗ tai của Tần Diệc Hạo. Nhưng Tần Diệc Hạo lại là một người có chính kiến, hần ghét nhất người khác đối với chuyện của hần khoa tay múa chân, ngay cả trường bồi trong nhà cũng không được. Bất quá ông Tần tuổi lớn, thân mình xương cốt cũng không tốt lắm, trực tiếp chống đối khẳng định là không được, Tần Diệc Hạo liền bắt đầu đối với Sở Phàm gây bất hòa. Sở Phàm gần đây mấy lần muốn hần đi tham gia liên hội Quân Nghệ hần đều không đi, nhưng hần lại đến tham gia cái duyệt binh thức này, như vậy, hần chính là có ý tứ muốn cùng Sở Phàm phân rõ giới hạn.

Tần Diệc Hạo tự nhiên, hần đối với gọn sóng do chính mình đưa tới không hề tự giác. Sở Phàm đứng ở giữa sân nhìn hần mấy lần, nhưng tầm mắt của hần liếc cũng không buồn liếc tới chỗ của cô ta một cái. Hần lười biếng chống cằm, một đôi mắt phẳng phát cất giấu vô số minh quang, không chút để ý nhìn đến nơi nào đó ở trên sân thể dục.

Sở Phàm có chút thất vọng, làm bộ như lơ đãng theo tầm mắt của Tần Diệc Hạo nhìn lại. Chính là cô ta liền nhìn thấy cô gái đứng ở hàng đầu tiên làm đầu lĩnh đội thời điểm lúc duyệt binh thức của đại T. Hiện tại cô đang đứng ở nơi đó cùng nói chuyện người bên cạnh.

Sở Phàm nhất thời sững sờ.

Quân Nghệ chuẩn bị là một khúc "An đại vũ" đã được cải biên qua. An đại vũ là một khúc vũ của Mông Cổ, tại thời điểm đại tế tự của Mông Cổ, Tát Mãn* sẽ nhảy khúc vũ này. Lưu truyền đến hiện tại đã ra rất nhiều bản mới. Sở Phàm đứng ở phía trước, còn Triệu Thanh Thanh cùng những nữ sinh khác đều một dạng tóc dài mắt nâu đứng ở phía sau của Sở Phàm. Năm người kia bày ra thành hình nửa vòng tròn đứng ở bên cạnh.

(Tát Mãn*: chắc là pháp sư)

Cổ lão* đứng lên, nhất thời âm nhạc mạnh mẽ lại hữu lực liền vang lên. Toàn bộ sân thể dục cũng hoàn toàn tĩnh lặng, cùng thời điểm học sinh duyệt binh

thức hoàn toàn không giống. Quân phục diễn xuất của Quân Nghệ diễn đều là áo ngắn tay, cùng với tiếng nhạc xa xăm, Sở Phàm động trước nhất.

(Cô lão*: người già)

Động tác của Sở Phàm thực thông thả, khuôn mặt trắng nõn như là điều ngọc ở dưới ánh mặt trời đang tỏa sáng. Hai tay chậm rãi nâng lên, đầu ngón tay cũng đang không ngừng biến đổi động tác, động một cái liền biến đổi thành thế thủ* cầu phúc truyền thống. Hai chân của Sở Phàm hơi hơi chuyển hướng, phần chân lại không hề động, eo lưng mềm dẻo chậm rãi ngửa ra sau, thâm hậu hô mạch sinh (ta chả hiểu nên để nguyên) càng ngày càng xa, eo lưng Sở Phàm cũng càng ngày xuống càng thấp.

(điều ngọc*: Phần điều ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điều khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giữa)

(thế thủ*:Trạng thái giữ mình, chỉ chống đỡ)

Trên khán đài đã có nữ sinh nhìn không được trừng lớn mắt, hai tay bụm miệng. Bọn họ nhìn tuy không hiểu động tác kia trong vũ đạo khó khăn như thế nào, nhưng nhìn động tác của Sở Phàm, bọn họ lại có thể cảm nhận được cái loại vũ đạo kia gần như đã cùng âm nhạc của cô lão kết hợp thành một thể trang trọng. Mấu chốt là nhìn động tác kia lại còn thập phần xinh đẹp, mắt nhìn thấy đều không muốn chuyển dời.

Người nào am hiểu vũ đạo đều biết, hạ eo là kiến thức cơ bản nhất. Nhưng lấy loại tư thế này để nghênh hợp với âm nhạc, vận động gần như là lấy động tác chậm, lại vững vàng có lực để trượt xuống, không có mười mấy năm khổ luyện sẽ làm không được. Nhưng càng khó hơn chính là khi đổi nhịp vũ đạo. Gần như khi tiếng âm nhạc thay đổi, Sở Phàm toàn thân cũng thay đổi theo, đồng dạng như là muốn tan chảy trong vũ đạo vậy. Nhìn cô, người gần như có thể tưởng tượng được ra trên thảo nguyên mênh mông, thanh thuần túc mục* Tát Mãn như thế nào đối với thành thương thiên kiến cầu phúc.

(túc mục*: 肅穆 trang nghiêm, trang trọng)

(đoạn này "thương thiên kiến" chả biết là cái gì luôn)

Thời điểm eo lưng của Sở Phàm hạ được một nửa, Triệu Thanh Thanh cùng một cô gái khác cũng động. Tư thế của bọn họ cùng với Sở Phàm là giống nhau, chỉ là thế thủ thoáng bất đồng một chút. Hai tay đặt trên ngực, một bộ dạng thông khổ đang gầy dựa mà không được giải thoát. Eo Sở Phàm sau lại hạ thêm nửa phần, năm người còn lại vẫn đang tạo thành nửa vòng tròn mới bắt đầu động. Chính là thật chậm rãi, từng chút một ngửa ra sau, hai tay thon dài nâng lên đối với Sở Phàm.

Trên khán đài nhất thời bộc phát ra một tràng vỗ tay như sấm dậy.

Khúc nhạc một biến, rõ rệt là nhẹ nhàng thêm vài phần. Tám người chỉnh tề, đồng dạng lấy một độ cong từ bên cạnh nhôm dẩy, chân trái không động, đùi phải duyên dáng ở không trung xẹt qua nửa vòng tròn hạ xuống. Trong một cái chớp mắt, cùng với mũi chân rơi xuống đất, một nhịp trống đột nhiên vang lên, những mũi chân kia đập xuống. Mọi người bỗng sinh ra cảm giác, mũi chân kia tựa như đang đập lên trên đầu quả tim của mình vậy.

(đoạn này ta chẳng hiểu cái gì cả...đây chắc là múa ba-le)

Tiếng trống càng ngày càng gấp rút, cầu phúc thành công, sau đó là chúc mừng một mùa thu hoạch lớn. Các nữ sinh đem Sở Phàm vây quanh ở chính giữa, bắt chước hình thái khởi giác lộc, nhẹ nhàng đập theo nhịp trống, từng nhịp vũ chính là một loại nhịp vũ cổ điển. Không hề lộ ra không chút tấc tăng, chỉ thêm vài phần mềm mại đáng yêu. Vũ từ càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, trên khán đài đã có người kích động đứng lên, cố gắng nhìn cho rõ.

Thời điểm nhịp trống tới lúc dồn dập nhất, bảy nữ sinh khác tháo cái nón xuống, khi thì bắt chước siết khăn giậm chân tại chỗ, khi thì vỗ tay chống nạnh, khi thì chỉnh tề giữa không trung đá chân, vừa anh khí lại vừa vui thích. Sở Phàm đứng ở chính giữa tả hữu xoay người, mũi chân lại thủy chung vẫn duy trì cố định tại cùng một điểm, cô xoay tròn càng lúc càng nhanh, gần như chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh màu xanh xinh đẹp. Nhảy đến khi cuối cùng, trên khán đài mọi người hơn phân nửa đều đứng hết lên, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay gần như muốn đem khán đài đều vỡ nát.

Thời điểm nhịp trống đang dồn dập lại chợt đình chỉ, tám nữ sinh trong nháy mắt vũ bước cũng đình chỉ, hình ảnh vừa vận dừng lại khi tư thế bọn họ đang hạ eo.

"Tốt!"

Không biết là ai trước kêu ra tiếng, tiếp theo chính là tiếng vỗ tay như sấm. Trên đài chủ tịch, mấy người hiệu trưởng đều nhìn không được đứng dậy đi đầu vỗ tay. Sau đó là những nữ sinh của Quân Nghệ lễ phép chào cảm ơn, trước mặt tất cả mọi người, bọn họ chú mục* nhìn thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đi ra chào.

(chú mục*:nhìn chăm chú)

Lúc trở về chỗ ngồi, Sở Phàm lại giả bộ lơ đãng liếc mắt nhìn Tần Diệc Hạo một cái. Nhưng Tần Diệc Hạo lại vẫn duy trì tư thái như trước, buông mắt xuống không biết là đang suy nghĩ cái gì, trên mặt không có một tia gọn sóng. Sở Phàm thấy vậy liền âm thầm thở dài, ở trong lòng xẹt qua một tia thất vọng.

Tiếp theo chính là học sinh đại T ra sân. Trước đó có một màn vũ đạo cực kỳ ngoạn mục như vậy, màn biểu diễn của học sinh đại T có vẻ là chẳng cần phải nhìn. Bọn họ chọn ghế vũ, trước âm nhạc đang trào dâng dào dạt, thực dễ dàng liền nện nhắc lên □□.

Nếu trước đó không có tiết mục vũ đạo của Quân Nghệ, bọn họ cũng có thể được không ít tiếng vỗ tay. Chỉ là lúc này khi bọn họ biểu diễn lại có vẻ thất

sắc cùng âm đậm. Nhìn qua có một chút phong trần chán nản.

Không ngoài dự liệu, sau khi học sinh đại T nhảy xong, thời điểm lãnh đạo trường cùng nhau tổng kết, lãnh đạo Quân Nghệ lại đem đại T thăm chê bai một lần. Không ngừng cùng hiệu trưởng nói muốn nhớ rõ việc sẽ gia tăng hoạt động ngoại khóa của học sinh. Muốn cùng nhau bồi dưỡng tố chất của học sinh, không thể để một trường học lớn như vậy, lại có thể tuyển ra người liên nhảy một bản thành như vậy. Hiệu trưởng đại T cười dài, nhưng sắc mặt lại ghen đến đỏ bừng, trực tiếp bị chọc tức gần chết.

Hàng năm như vậy là coi như xong, nhưng hiện tại, nhà tài trợ lớn nhất cho trường còn đang ở nơi này ngồi đầu. Đây chính là một điểm mặt mũi cũng không cho, thật là khinh người quá đáng!

Nhìn dáng vẻ của hiệu trưởng thờ phỉ phò, vài vị Quân Nghệ liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cười thầm. Một người lãnh đạo đang chuẩn bị nói kết thúc lại bị chủ nhiệm ở bên cạnh kéo một phen. Ông ta liền đem lời thu về, quay đầu nhìn chủ nhiệm Lư Hoảng, ý muốn trưng cầu.

Lư Hoảng bước lên một bước, nhìn hiệu trưởng đại T trên ghẹo: "Bất quá tôi nhìn đại T cũng là tàng long ngoại hồ a, Lý hiệu trưởng, ông không thành thật rồi. Chúng tôi đều đem màn biểu diễn tốt nhất cho các ông nhìn, ông làm sao có thể có lệ với chúng tôi như vậy đâu?"

(Thằng tra Lư Hoảng này ta căm thù a....hội đủ tiêu chuẩn của kẻ tiểu nhân bị ối, cặn bã.....có 1 lần nó suýt nữa thì cường bức chị Sam a)

Hiệu trưởng sững sốt, nhất thời trong ngực liền có chút cảnh giác, hẳn đây là đang chuẩn bị ra cái chủ ý gì đâu?

Lư Hoảng nhớ tới vừa rồi, học sinh bảo bồi Triệu Thanh Thanh của mình thăm dặn dò với mình, hẳn liền thử dò xét nói: "Thời điểm tôi nhìn duyệt bình thức, nữ sinh đầu lĩnh đội không sai, nhìn tư thế kia liền biết hẳn là cô ấy đã luyện vũ đạo qua. Bản lĩnh vũ chắc chắn là không kém, học sinh chúng tôi ở bên này muốn cùng cô ấy luận bàn một chút, chuyện này trước đó cũng đề cập qua, Lý hiệu trưởng lại trực tiếp từ chối, tuy không phải là khinh thường chúng tôi, nhưng lại có tâm muốn đem người tốt nhất giấu đi a?"

Hiệu trưởng kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Khương Sam?

Lần này, Tần Chiến vẫn im lặng không lên tiếng cũng đều nhìn về phía bên này.

Hoàn chương 27

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 28.1

Bạch Kỳ được cử đến khu quân đội kê bên, nhiệm vụ của hắn là xử lý chuyện viện trợ bị giảm bớt. Chuyến đi lần này mất hơn mười ngày.

Nếu như trước đây, thời điểm Bạch Kỳ đi chấp hành nhiệm vụ đi đến mấy tháng cũng có, cuộc sống của hắn đã sớm đã có thói quen như vậy. Nhưng lần này không biết vì sao, mới được mấy ngày, hắn lại luôn cảm thấy bên người như thiếu đi cái gì đó.

Thẳng đến hôm nay kết thúc, một đám người cùng đi chấp hành nhiệm vụ với hắn muốn lợi dụng thời gian rảnh kéo hắn đi vòng vòng trong núi. Nơi đó là địa phương trước đây bọn họ cùng nhau tập huấn qua, hai ngày nay lão lãnh đạo đang ở bên trong đó tuần tra.

"Không được, tôi về thành phố S còn có việc, không thể ở trong này trì hoãn."

Theo bản năng, Bạch Kỳ một ngum liền từ chối.

"Trở về? Chúng ta có thể ở nơi này ngốc hai ngày, có chuyện gì mà cậu vội vã như vậy, lại muốn ngay lập tức liền trở về?"

Nghe lời nói của Bạch Kỳ, người đồng bạn rõ rệt có phản ngạc nhiên. Cái này không phù hợp với phong cách xử sự của Bạch Kỳ a.

Bạch Kỳ bị hỏi liền ngẩn người. Đợi đến khi phản ứng kịp, hắn mới biết vừa nãy mình vừa nói cái gì. Sau đó sắc mặt của hắn đột nhiên liền trầm xuống! Một chút hắn cũng không thể tin được, nguyên nhân chính mình gần đây vẫn đứng ngồi không yên là cái gì. Trong đầu, một bóng dáng vẫn bị hắn không chịu thừa nhận, vẫn bị hắn cất giấu lúc này lại đột ngột hiện ra. Theo bản năng, hắn thế nhưng luôn luôn vội vã muốn trở về là để thấy cô sao?

Cái loại cảm giác này nằm ở trong tay quả thật rất không tốt. Sắc mặt Bạch Kỳ liền có chút khó coi. Chuyện hắn cần làm còn nhiều như vậy, hành vi của hắn làm sao có thể bị một người phụ nữ chi phối được. Nam nhân bị cái loại tình trường trai gái này trói buộc, hắn luôn thấy thật trợ trớn.

Bạch Kỳ có sự tự chủ kinh người. Hắn chỉ cần ý thức được Khương Sam đã bắt đầu có thể ảnh hưởng đến hành vi của mình, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh lại.

"Không được, cũng không việc gì lớn, cùng đi nhìn thủ trưởng thôi."

Kết quả, vốn nên sớm trở lại trước hai ngày, Bạch Kỳ vẫn cứng rắn cho đến khi trước hôm duyệt binh thức một ngày hấn mới trở về s thị. Hấn vừa trở về, Triệu Thanh Thanh liền liên lạc với hấn. Bạch Kỳ phá lệ rút thời gian bồi cô ta một ngày, hấn còn đáp ứng ngày hôm sau sẽ đến buổi duyệt binh thức để nhìn cô ta múa vũ đạo.

Vì thế, lúc duyệt binh thức, Triệu Thanh Thanh phát hiện Bạch Kỳ cũng không có đến nhìn Khương Sam, mà lại đợi đến thời điểm cô ta lên khiêu vũ mới xuất hiện, trong ngực cô ta liền cảm thấy ngọt ngào quả thực muốn tràn ra ngoài a. Sau khi kết thúc màn múa vũ, cô ta vẫn thường thường ân ân tình tình nhìn Bạch Kỳ đang đứng ở sân bên cạnh. Hai mắt của Bạch Kỳ cũng khó có được cũng nhìn lại, trấn an nhìn cô ta.

Bởi vì địa phương Bạch Kỳ đứng lại trùng hợp là ở bên cạnh của Khương Sam, trong lòng của Triệu Thanh Thanh lại càng thêm nhảy nhót cùng cảm động. Cô ta biết, rốt cuộc ở trong lòng của Bạch Kỳ, cô ta đã bắt đầu chiếm được một góc nhỏ nhoi trong tim của hấn. Nếu như trước đây, trong tình huống có Khương Sam, Bạch Kỳ tuyệt đối sẽ không mấy may đáp lại cô ta.

Khương Sam lại không phải người mù, vị trí của Quân Nghệ ở trên đài, tà tà ở ngay trước mặt của cô là vị trí của Triệu Thanh Thanh đang ngồi. Cô ta đang ngồi ở chiếc ghế trên cao, luôn nhìn xuống một hàng bên này. Cô muốn làm bộ như nhìn không tới cũng không được. Trương Phúc Uất đứng ở hàng sau, ánh mắt kia của cô ta nhìn Triệu Thanh Thanh đang ngồi ở trên đài kia lại như muốn đốt cháy Triệu Thanh Thanh vậy.

Khương Sam hơi hơi nghiêng đầu hai mắt nhìn Bạch Kỳ. Dáng người Bạch Kỳ đứng thẳng tắp, so với cô thì hấn cao hơn cả một cái đầu. Vài ngày không gặp hấn tựa hồ bị phơi đen đi một ít, mặt mày lạnh nhạt lúc này lại mềm mại đi rất nhiều. Tâm mắt rõ rệt là đang nhìn theo phương hướng trên đài chủ tịch. Đây có thể giải thích vì cái gì mà biểu tình trên mặt của Triệu Thanh Thanh lại có một bộ dáng hoài xuân như vậy đi.

Khương Sam cảm thấy thật tức cười. Hai người bọn họ, một đôi gian phu 〇〇 muốn liếc mắt đưa tình, TM... làm gì nhất định phải đứng ở bên người cô a?

"Quân huấn kết thúc, ký túc xá sẽ không có quân nghiêm như trước nữa."

Bạch Kỳ bất thành linh mở miệng, thanh âm trầm thấp: "Hai ngày nay em bớt chút thời gian đi đến chỗ của tôi một chuyến, đem đồ trang điểm của em để ở chỗ tôi mang đi đi."

Thanh âm Bạch Kỳ tuy rằng trầm thấp, nhưng chung quy vẫn có rất nhiều người đang chú ý bên này, hấn lại không có cố ý hạ giọng, cho nên mấy người đứng ở bên cạnh của Khương Sam đều nghe thấy hết lời nói của hấn. Ánh mắt của bọn họ nhất thời trở nên lớn như hai viên bảo thạch, kinh ngạc nhìn nhìn hai người. Đặc biệt, tâm mắt tràn đầy hoài nghi còn ở trên người của Khương Sam ngừng lại mất mấy giây.

Khương Sam hai mắt nhìn lại hấn. Cô không tin, Bạch Kỳ nói như vậy hấn lại không biết sẽ mang đến cho cô biết bao nhiêu phiền toái. Muốn phải sạch quan hệ cũng không phải không thể, nhưng là dùng cái loại phương pháp này quả thực là quá tốt, làm sao lại nhất định phải vào thời điểm này để nói loại lời này đâu?

Đúng rồi, kiếp trước Bạch Kỳ chính là như vậy. Ở trước mặt người bên ngoài, hấn cùng cô luôn luôn vạch giới hạn rõ ràng. Khương Sam lạnh lùng trào phúng. Cô làm sao có thể nghĩ bởi vì hấn gần đây cùng trước kia làm việc hơi có chút bất đồng liền cho là hấn thay đổi. Đây mới chính là tư thái mà Bạch Kỳ nên có a, không phải sao?

"Biết, duyệt binh thức kết thúc em sẽ đi lấy." Khương Sam lạnh nhạt đạo mặc, rõ rệt đã bị Bạch Kỳ kích thích ra hỏa khí.

Bạch Kỳ lại không có giải thích hoặc là có ý tứ an ủi. Thấy cô đáp ứng sẽ đến, sắc mặt hấn vẫn như thường, tiếp tục đứng im không nói thêm gì nữa.

Không khí giữa hai người lúc này liền có chút quái dị. Khương Sam chỉ ước gì duyệt binh thức mau kết thúc để cô mau chóng cách xa Bạch Kỳ thôi a.

Đang suy nghĩ, Khương Sam đột nhiên liền thấy hiệu trưởng từ bên cạnh đi xuống, rõ ràng là hướng tới bên này của cô đi tới.

"Đồng học* Khương Sam, em đến đây một chút, tôi muốn cùng em thương lượng một sự kiện."

(Đồng học*: chắc là bạn học)

Hiệu trưởng đứng ở địa phương cách Khương Sam vài bước chân, nhìn cô ngoắc ngoắc tay. Khương Sam nhìn thấy thần sắc tha thiết ở trên mặt của hiệu trưởng, theo bản năng liếc mắt nhìn trên đài chủ tịch một cái. Khi cô nhìn thấy mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ bên kia cũng đang như có như không đánh giá bên này, trong lòng của cô nhất thời có một dự cảm không tốt.

Cô chỉ tiến lên hai bước, đứng ở địa phương cách đội ngũ cũng không xa, nhìn hiệu trưởng: "Ngài nói."

Hiệu trưởng thật bất đắc dĩ, chỉ có thể đi lên trước, ánh mắt có chút lóe lóe nhìn Khương Sam, sau đó là cười khổ nói: "Là như vậy, ý tứ của Quân Nghệ bên kia vẫn là muốn cho em lên sân khấu một chuyến. Chủ nhiệm của bọn họ thật thương thức em, cũng nhìn ra em cũng luyện qua vũ, muốn để cho học sinh bọn họ cùng em trao đổi một chút."

Mấy đội ngũ gần đây, nhất thời liền nổ tung. Mọi người bắt đầu thấp giọng nghị luận hướng bên này nhìn qua. Ngay cả chân mày Bạch Kỳ nhất thời cũng nhíu lại.

Khương Sam nghiêng đầu nhìn hiệu trưởng: "Ý tứ của ngài là, trong tình huống em không hề chuẩn bị cái gì, trực tiếp lên sân khấu cùng với học sinh

Quân Nghệ luận bàn vũ đạo như vậy?"

Khương Sam cười cười, biểu tình của cô có chút lạnh lẽo. Cô như thế nào cũng đều không nghĩ tới, lần trước cô đã xác minh cự tuyệt qua như vậy, thế nhưng vào thời điểm này hiệu trưởng còn có thể gây khó dễ cho mình. Lần này cùng lần trước ép buộc đều giống nhau, quả thực chính là khi dễ người.

Hiệu trưởng hiển nhiên cũng biết việc làm của mình là không phải đạo. Nhưng Quân Nghệ bên kia lại không biết vì cái gì từng câu từng chữ đều đem Khương Sam nâng cao lên, tựa như cô chính là kỳ tài ngút trời vậy. Hắn cũng biết, Quân Nghệ lúc này muốn Khương Sam đi ra chắc chắn là chuyện xấu. Rõ ràng cho thấy, trình độ mất mặt cùng với lúc trước không phải cùng một cấp bậc. Nhưng Tần tổng còn đang ngồi ở một bên, mặt không chút thay đổi xem náo nhiệt, người ta lại là hữu hảo trao đổi cò hiệu với mình, hẳn quả thực là không thể ở trước mặt nhiều như vậy lên tiếng cự tuyệt.

"Tốt lắm tốt lắm, chính là trao đổi một chút, lại không phải bức em làm cái chuyện xấu gì. Trong năm học, khóa học học phân của em còn có thể cho em nhiều điểm hơn đâu, bằng không em có thể qua hay không cũng không nhất định, đừng cưỡng."

Hiệu trưởng thấp giọng nói, thanh âm âm áp. Thời điểm nói rõ ràng như vậy chính là đang uy hiếp. Ánh mắt nháy cũng đều không nháy một cái. Khương Sam tức quá hóa cười, theo tình hình này, nếu cô sống chết không tham gia, hiệu trưởng sẽ chuẩn bị động tay chân ở khóa học học phân của cô đâu?

Khương Sam quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Kỳ, ánh mắt của hắn rất lạnh lùng. Thấy cô nhìn, hắn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi nhàn nhạt chuyển tầm mắt qua nơi khác. Ý tứ này chính là hắn không muốn ở nơi nhiều như vậy, trước mặt của mọi người xuất đầu lộ diện để hỗ trợ hoặc giúp cô.

(Đọc đoạn này mà tức quá, ta tức chết mất, tức chết mất..thương chị Sam quá)

Hai tay của Khương Sam nắm thật chặt. Phụ cận* đã có không thiếu người tại nhìn về bên này. Ở trên đài chủ tịch, mấy nữ sinh của Quân Nghệ cũng bắt đầu nói to nói nhỏ, cười cười nhìn về phía bên này, trong mắt tràn đầy trêu đùa cùng bốn cợt. Triệu Thanh Thanh kéo sườn mặt cười tùm tùm nhìn nhìn Khương Sam, trên mặt tràn đầy ý vô tội cùng thiện ý chờ mong. Biểu hiện của cô ta như là thật sự phi thường muốn cùng cô trao đổi vũ đạo một phen vậy.

(Phụ cận*:Giáp gần chung quanh)

Khương Sam tự nói với mình, cô không cần bởi vì mấy cái loại người tiểu nhân này mà sinh khí. Nhưng đối mặt với chung quanh nhiều người trong tới ngoài sáng ác ý như vậy, mọi tình huống đều gây khó dễ. Vẫn là đâm lao phải theo lao thôi, trong lòng cô liền bùng lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó là như là bị dội thêm dầu, bắt đầu từ trong ánh mắt cháy lan ra.

"Tốt." Cứng đối cứng tuyệt đối không được, Khương Sam cười lạnh nhìn hiệu trưởng, chậm rãi nói: "Nhưng là em có một cái điều kiện nho nhỏ."

Hiệu trưởng nghe vậy trên mặt lập tức lộ ra điểm hài lòng, cười nói: "Thế này mới đúng, đi, trước đi với tôi cùng lãnh đạo Quân Nghệ chào hỏi, em có ý kiến gì, ở nơi đó nói cũng giống như nhau."

Khương Sam giật giật khóe miệng từ chối cho ý kiến. Muốn cho con ngựa chạy lại không muốn cho con ngựa ăn cỏ, đây là rõ ràng cho thấy hiệu trưởng sợ cô đưa ra cái yêu cầu gì quá phận a. Biết nữ sinh da mặt mỏng, nghĩ rằng cô ở trước mặt đông đảo lãnh đạo cũng sẽ không dám đưa ra yêu cầu gì quá đáng.

Nhưng da mặt cô lại rất dày, phỏng chừng cương châm đều đâm không rách a.

Trên đài chủ tịch, giáo viên chủ nhiệm còn đang thao thao bất tuyệt phát biểu răn dạy tân sinh viên, hiệu trưởng dẫn Khương Sam đi lên không có chút nào ảnh hưởng đến hưng chí của cô. Sau khi hiệu trưởng giới thiệu Khương Sam cho mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ, vài vị bắt đầu đánh giá Khương Sam, sau đó là rụt rè gật gật đầu.

"Điều kiện không sai, bình thường đều nhảy vũ đạo gì?"

Khương Sam trả lời: "Đều học lướt qua một chút, nhưng không tinh, chỉ biết một chút. Bất quá thời gian dài không có luyện, khẳng định nhảy không bằng các vị học tỷ của Quân Nghệ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 28.2

Trên mặt của Khương Sam đều là cung kính, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng trong lời nói lại toàn trào phúng. Hiệu trưởng làm như nghe không hiểu, nhưng trong lòng lại nghĩ, là tượng đất cũng phải có ba phần tính thổ đâu, cô lại đối với người ta như vậy, quả thật là không phải đạo.

Lãnh đạo Quân Nghệ cũng làm bộ như nghe không hiểu: "Theo lời nói của em là đều đọc lướt qua, nhưng mỗi một loại đều không tinh. Như vậy không thể được, về sau chuyên công luyện một loại là tương đối tốt rồi."

Khương Sam nhắc nhở: "Em không phải là học viên của học viện vũ đạo."

Lãnh đạo Quân Nghệ lắc đầu. Tuy rằng không nói ra, trên mặt lại tràn đầy ý tứ không đồng ý, ánh mắt khiến trách chối lợi hiện lên. Bọn họ đều cho rằng người này không có tinh thần vũ đạo, làm sao có thể bởi vì không phải là học viên của học viện vũ đạo là có thể không nghe khuyên bảo đâu. Hơn nữa, bọn họ đều là người có kinh nghiệm, có thể nhân nhượng, hạ mình chỉ đạo cho một người không phải là vũ giả chuyên nghiệp, cô không biết cảm ơn cũng coi như xong, cô lại còn không khách khí như vậy, quả nhiên là học sinh đại học T giáo dưỡng ra, quả thực là không có giáo dục.

Khương Sam mắt nhìn thần sắc mấy người không đồng nhất, cảm thấy trào phúng. Sau đó cô liền chuyển mắt nhìn phía hiệu trưởng: "Là như vậy, chúng quy em đã rất lâu không có chạm vào vũ điệu, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghĩ tới vũ điệu quen thuộc nhất, cái khác thật sự sẽ không nhảy được. Nhưng vũ đạo này cần một người bạn nhảy nam để hợp tác, em muốn mời cá nhân hợp tác một chút."

Sau khi nghe Khương Sam nói, vài vị nam lãnh đạo của Quân Nghệ liền nhích lại gần, rõ ràng là không nguyện ý.

Khương Sam tuy rằng bộ dáng tốt, phối hợp cùng cô cũng có thể tạo nên cảnh đẹp ý vui trước mọi người, nhưng bọn họ làm lãnh đạo, chỉ đạo bình luận còn có thể vì đó đều là công phu miệt mài. Nhưng bọn họ rất lâu đều không có lên sân khấu, bụng bia tất cả đều lộ ra, phối hợp với cô bất quá là càng thêm xấu mặt mà thôi.

Hiệu trưởng liền có chút xấu hổ.

Khương Sam cười ôn hòa, tầm mắt trực tiếp liền hướng bên người của hiệu trưởng nhìn lại: "Là như vậy, chỉ cần phối hợp là được, cũng không cần làm quá nhiều động tác. Em muốn mời Tần chính ủy chúng ta phối hợp một chút."

Mọi người đều sững sốt, ngay cả Tần Diệc Hạo cũng nhíu mày nhìn về phía Khương Sam.

Trán của Hiệu trưởng liên tục đổ mồ hôi lạnh, sau đó là liên tục rơi xuống! Hắn đã nói Khương Sam như thế nào sẽ dễ nói chuyện như vậy đâu. Cô đi theo hắn liền lên đây, nguyên lai là ở chỗ này chờ hắn đâu! Tần chính ủy! Hiệu trưởng nhìn cũng không dám nhìn sắc mặt Tần chính ủy một cái, lại càng không dám thương lượng cùng Tần chính ủy. Cái này thật sự gọi là ép buộc người lại bị người cắn ngược cho một cái a!

Trên mặt của Tần Chiến không phải là tức giận, mà là kinh ngạc. Hắn không biết nên khóc hay nên cười, chỉ nhìn nhìn Khương Sam. Hắn đương nhiên biết trong ngực cô bé này đang ghen ghét cùng bất mãn, nhưng nếu làm chuyện này thật có chút không ổn. Cô trực tiếp làm cho một đám người không xuống đài được, rõ ràng cho thấy cô đang rất giận.

"Không phối hợp thì không phối hợp, không nghĩ nhảy thì không cần nhảy, cô tìm nhiều cơ như vậy làm gì. Cô học sinh này thật là!"

Lãnh đạo của Quân Nghệ không vui liền mở miệng trách cứ. Hiệu trưởng xấu hổ cười cười, đầu đầu nhìn Khương Sam. Đối với Tần chính ủy, hắn không dám nghịch lân*. Trong lòng vạn phần tức giận cũng không vui: "Tốt lắm tốt lắm, cô học sinh này thật là minh ngoan bất linh*! Cô đi xuống đi!"

(nghịch lân*: chống lại rồng)

(minh ngoan bất linh*: 冥頑不靈 - ngu muội không linh lợi)

Theo tính cách kia của Khương Sam thì nơi nào có thể nguyện ý ăn cái mẹt này. Cô nếu đi xuống, hiệu trưởng sẽ không cho cô sử bán tử?

Dựa vào cái gì làm muốn cô lên thì cô phải lên, muốn cô xuống thì cô phải xuống. Khương Sam cười càng thêm diêm lệ, trong mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Muốn cô vung tay sau đó là quát bảo cô ngưng lại, coi cô là câu sao? Quá đề cao chính mình đi. Nhớ năm đó, thời điểm cô cường thịnh nhất, Quân Nghệ còn mời làm cô đến làm giáo sư nhưng bị cô không chút do dự liền cự tuyệt. Thật không nghĩ tới trùng sinh một thế, kiếp trước người đi theo chính mình không ngừng nịnh bợ lấy lòng, lúc này lại có thể làm nhục chính mình như vậy, vậy làm sao được đây?

Không phản kích, cũng không đại biểu cô là trái hồng mềm. Lúc này đây không thể nhượng nữa, hiệu trưởng đối với cô mới sinh ra kiêng kị. Nếu không, về sau ông ta còn không biết được sẽ lại ép buộc giờ trở xấu với cô như thế nào đâu.

Vừa vặn lúc này giáo viên chủ nhiệm vừa giảng xong, Khương Sam liền bước lên một bước trực tiếp cầm micro ở trên bàn. Trước đám đông còn đang đảo tầm mắt kinh ngạc, cô thấp giọng lên tiếng.

"Trường của chúng ta với Quân Nghệ là bạn hữu, có thể được đi lên trao đổi vũ đạo là vinh hạnh của tôi. Vậy, chúng ta liền thỉnh Tần chính ủy phối hợp một phen, cùng tôi nhảy một bản, mọi người nói có được hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, phía dưới một mảnh ồ lên, nhất thời hiệu trưởng liền nóng nảy: "Khương Sam! Cô hồ nháo cái gì!"

Nhưng Khương Sam nơi nào còn quản ông ta. Cô cầm chặt lấy micro, học sinh ở phía dưới liền phản ứng lại đây, sau đó là lập tức loạn xạ bát nháo, hưng phấn ồn ào hoan hô. Trên khán đài, không ít sinh viên đại học T nhiệt liệt vỗ tay. Bọn họ biết qua Tần chính ủy, có ai là không sợ hắn đâu? Thời điểm chống lại đều nom nớp lo sợ, đều không dám ngẩng đầu. Bây giờ lại có thể khiến Tần chính ủy khiêu vũ? Đây quả thực là cái tin tức lớn a, trước đó chưa từng có. Nhất thời, tiếng vỗ tay cùng với âm thanh ồn ào càng ngày càng dày đặc, trực tiếp đem hiệu trưởng đặt ở trên giá nướng.

Đối với thanh âm càng lúc càng lớn, tiếng hoan hô "Tần chính ủy" cũng càng ngày càng chính tề, trên đài chủ tịch, sắc mặt của mọi người triệt để đều thất sắc.

Khương Sam cười khanh khách, đi đến bên người Tần chính ủy làm một tư thế mời: "Tần chính ủy, nề mặt chút đi?"

Tần Chiến đứng nhìn cô bé ở trước mặt mình, cô đang ở thời điểm trẻ tuổi nhất, trên người có loại ý nhị đặc thù của một thiếu nữ và phụ nữ chỉ gian. Một đôi mắt ướt át, nhìn qua phảng phất giống như con nai con đáng thương nhất, một đôi mắt không hề chớp nhìn nhìn chính mình. Trong ánh mắt mờ mịt kia lộ ra một chút phần nộ cùng lãnh ý, nhưng đan xen vào đó lại là vài phần luống cuống cùng thế lực đơn bạc nhưng đã được giấu rất kỹ.

Thời điểm bị cô nhìn chăm chăm như vậy, sẽ cho người ta có một loại cảm giác, trên thế giới này cô chỉ có thể dựa vào người, một loại ảo giác người chính một cộng rom cứu mạng cuối cùng của cô. Nếu như người cự tuyệt cô, đó chính là sai lầm, là tội ác tày trời, chính là đã đem cô đẩy về phía hoàn cảnh cơ khổ không chỗ nương tựa trên thế giới này. Rõ ràng là hành động giận dữ trả thù, nhưng cô lại có thể làm cho người ta sẽ không tự giác thấy rằng cô bé này thật đáng thương, cô như thế nào lại có thể đáng thương như vậy, đáng thương làm cho lòng người đều nhin không được mà mềm nhũn ra.

Tần Chiến trong nháy mắt liền nghĩ đến hôm đó, Khương Sam cứ như vậy đứng ở trước mặt mình. Đôi má phẫn nộ kia, phảng phất vừa chạm vào là nó sẽ vỡ ra vậy, đôi môi ửng huyết hơi chu, con người mềm mại khiếp khiếp nhìn chính mình, tay chân còn luống cuống cùng hoảng sợ như vậy, giống như là chỉ cần thanh âm của hắn hơi lớn hơn một chút là có thể dọa cho cô ngất luôn vậy.

Mọi người cũng không nghĩ tới, bao gồm Khương Sam cũng không nghĩ tới, Tần Chiến cứ như vậy theo lực đạo của cô đứng lên. Hắn buông mi nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần trấn an.

"Đi thôi." Giọng nói của Tần Chiến xơ xác tiêu điều, trên mặt là uy nghiêm nhìn không ra cảm xúc, nhưng Khương Sam lại chân chính từ trên người hắn đọc ra vài phần bao dung cùng lý giải.

Trong nháy mắt Khương Sam bắt đầu mời Tần chính ủy, sắc mặt Bạch Kỳ liền trầm xuống. Trên mặt của cô có thần sắc như vậy, không có người nào có thể so với hắn quen thuộc hơn, cũng không có ai có thể so với hắn biết hơn. Đối mặt với cô như vậy, gần như là không ai có thể cự tuyệt được. Mà cùng với lúc Tần chính ủy nhom dậy, sắc mặt của Bạch Kỳ đã khó coi tới cực điểm.

Hắn giờ phút này đột nhiên thấy vô cùng hối hận, vừa rồi tại sao chính mình không có đứng ra giúp cô một phen. Giờ phút này, trong lòng của cô nhất định cực kỳ oán chính mình đi.

(Mọi người cho ta cảm nghĩ của mọi người về đoạn này đi)

Triệu Thanh Thanh vẫn âm thầm quan sát Bạch Kỳ, cô ta chưa từng thấy qua biểu tình của hắn khó coi như vậy. Hi vọng của hắn vẫn luôn không biểu hiện ra ngoài, Triệu Thanh Thanh bất an, nhất thời mười ngón tay nắm thật chặt.

Nhân viên công tác không chế âm hưởng lại đây hỏi: "Cô muốn dùng âm nhạc gì, tôi lập tức đi chuẩn bị."

Khương Sam không nhìn đến vài vị trong Quân Nghệ đối với mình đánh giá cùng xem thường, lập tức làm động tác kéo duỗi, cô tùy ý nói: "Liên dùng âm nhạc lúc trước Quân Nghệ kia vũ bài "An đại vũ" là được."

Nhất thời người trong Quân Nghệ chính là một tặc, Sở Phàm đối với bên này không có phản ứng gì cũng nhin không được liếc mắt nhìn Khương Sam. Gan của cô thật lớn! Đây chính là đoạn khúc bọn họ luyện rất lâu, nhịp trống khó nắm chắc bao nhiêu, không ai so với nhóm người của bọn họ rõ ràng hơn. Cô lại tùy ý nói muốn dùng khúc vũ của bọn họ như vậy? Bên người còn đứng một người quân nhân rõ rệt chưa từng có nhảy vũ qua, cô điên rồi sao?

Nhưng Tần chính ủy đứng ở bên người Khương Sam, mấy nữ sinh muốn châm chọc cũng không dám ở trước mặt lạnh của Tần chính ủy mở miệng.

Trên mặt của Triệu Thanh Thanh mang đồng tình cùng khó hiểu, nhìn Khương Sam giống như là đang nhìn một người đáng thương không biết tự lượng sức mình vậy.

Mấy ngàn tầm mắt sáng quắc cứ như vậy chăm chú nhìn vào trên người của Khương Sam cùng Tần chính ủy. Tần chính ủy ở trước mặt mấy vạn quân nhân đều chưa từng khiếp đảm qua, mấy học sinh chưa đủ lòng đủ can đảm này cứ nhìn hắn như vậy, hắn tự nhiên không để vào mắt. Hắn liếc Khương Sam một cái, cứ tưởng rằng cô sẽ thực khản trương, nhưng không nghĩ tới cô ngược lại so với hắn còn muốn trấn định hơn vài phần. Cô giống như là đã sớm quen thuộc với vũ đài vậy, một dạng đã sớm có thói quen được vạn người chú ý.

Tần chính ủy cẩn thận suy tư một chút, cũng không nhớ rõ trong hồ sơ của Khương Sam có đề cập qua cô đã từng tham gia qua chương trình diễn xuất gì. Hắn không khỏi thầm than cô bé này có tâm lý cực tốt. Bất quá lại nghĩ đến cô là bị bức đến mức này, Trong lòng lạnh nhạt của Tần Chiến khó có khi xuất hiện chút cảm xúc thương hại. Cuối cùng, tia không vui bởi vì hành vi của Khương Sam cũng tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 28.3

"Cám ơn ngài Tần chính ủy." Khương Sam thấp giọng nói: "Trong chốc lát ngài cũng không cần có quá nhiều động tác, chính là trực tiếp đứng không

động cũng được, lúc này xin lỗi... Tôi vượt ranh giới."

Tần Chiến gật gật đầu: "Không có việc gì."

Khương Sam lúc trước có chút sợ sợ Tần chính ủy, bây giờ ngược lại đột nhiên lại sinh ra vài phần cảm kích. Biểu tình ở trên mặt của cô liền chân thành hơn rất nhiều.

Tần chính ủy đứng yên. Kiếp sống nhiều năm trong quân ngũ đã mài giũa hẳn, cho dù chỉ là thế đứng đơn giản, nhưng khí thế bức người của hắn cùng với cơ thể lại nghiêm chỉnh đến cực điểm. Tư thế của hắn cũng làm cho người khác nhìn không được càng thêm nghiêm túc cùng kính cẩn. Khương Sam mặt đối mặt, đứng ở trước mặt hắn. Ánh mắt của cô nhìn thẳng, hít sâu một hơi.

Cô đã lâu, rất lâu, thật sự là rất lâu, lâu tới mức cô gần như đã quên mất, chính mình cũng đã từng là một người hạnh phúc cỡ nào khi ở trên vũ đài, có thể tùy ý như thế nào mà nhảy khúc vũ.

Tiếng hô mạnh mẽ hữu lực vang lên, trong nháy mắt, ánh mắt Khương Sam đột nhiên liền thay đổi. Đôi găng tay màu trắng sớm đã bị cô tháo ra, tay áo vén lên đến khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn. Sắc mặt của Khương Sam bị phơi hơi đỏ lên, nhưng dưới lớp quần áo, làn da lại bày ra một màu trắng sữa, đó phẳng phất như là một loại tơ lụa thượng hạng, trắng nõn làm cho người ta nhìn không được mà có suy nghĩ muốn lên phía trước chạm đến một phen, có thể nhìn xem khối nhuyển trắng nõn kia có phải hay không sẽ như mình nghĩ, sẽ trơn mượt đến mức làm cho người ta yêu thích không thể buông tay.

Ánh mắt của cô thành kính đến mức, khi cô ngược nhìn chỉ còn một loại tình cảm thành kính thánh khiết. Một đôi mắt mềm mại chuyên chú đến cực hạn, đôi mắt như là muốn nhỏ ra nước đến nơi. Ánh mắt như vậy lại thẳng tắp chạm vào trong ánh mắt của Tần Chiến. Trong lòng của hắn ngay lập tức liền co rụt lại.

Nhìn thấy Khương Sam động, ánh mắt của mọi người bỗng dung trợn to, đồng thời nhìn về phía học sinh Quân Nghệ ở bên cạnh. Không, chuẩn xác mà nói, hẳn là đồng thời nhìn về phía Sở Phàm đang ngồi tại ghế chủ vị. Động tác của Khương Sam thế nhưng cùng với động tác vừa rồi của Sở Phàm giống nhau như đúc!

Mấy nữ sinh của Quân Nghệ có định lực không đủ liền trực tiếp đứng lên kinh hô! Sở Phàm thì nhủu mi, cũng có chút không thể tin. Muốn biết, khúc vũ này bọn họ đã luyện tập rất lâu, bọn họ cũng chưa từng ở trước mặt người bên ngoài biểu diễn qua một lần. Cô gái ở trên sân mới chỉ nhìn qua một lần, làm sao có thể nhảy ra khúc vũ hoàn chỉnh như vậy?

Nhưng cảnh tượng kế tiếp, lại thật sự đã làm cho mọi người khiếp sợ, đến mức không thể tin được vào ánh mắt của mình. Động tác của Khương Sam, cùng với động tác nhảy lúc trước của Sở Phàm, đều giống nhau như đúc!

Duy nhất cái không giống, chính là Khương Sam không có nhiều người xứng vũ như vậy. Cô chỉ có một người vây quanh Tần chính ủy, cô giống như đã đem chính mình cầu phúc với thần chi, vô luận động tác thay đổi như thế nào, tầm mắt của cô trước giờ đều không có từ trên mặt của hắn dời qua chỗ khác. Thành kính mà chuyên chú như vậy, thẳng làm cho những người khác đều nhìn không được mà thấy hận, người đang bị nhìn chằm chằm kia tại sao không phải là chính mình đâu. Bị ánh mắt khát khao nhìn như vậy, mọi người có suy nghĩ như vậy cũng thấy bình thường.

Vóc người của Tần Chiến tương đối cao, bả vai dày rộng, có thể nói là hẳn là một người nam nhân có dáng người rất tốt. Hai tay Khương Sam cầu phúc nâng lên như tôn thêm Tần Chiến, ánh mắt mềm mại kia mang theo vài phần không muốn xa rời khi nhìn thấy hắn nhìn những người khác.

Đầu tiên là cầu nguyện cầu xin, thất lưng của cô xuống đến chỗ thấp nhất, trên mặt hiện ra biểu tình thành kính cùng thống khổ giãy giụa, vô cùng lo lắng mà không thể tin, cô nhìn chằm chằm mặt Tần Chiến, như là đang cầu khẩn hắn thương xót cô một chút, lại thương xót cô thêm một chút, không cần thương tổn cô che chở con dân như vậy.

Trước mắt của Khương Sam chợt lóe ra bóng dáng của ba ba. Giờ khắc này bóng hình của Tần Chiến cực kỳ giống Khương Lạc Sinh. Mắt của cô thống khổ tránh đi một chút, eo mềm dẻo có chút không chịu nổi gánh nặng lại hạ thêm vài phần, hai tay nâng lên vô vọng mà bi ai. Tần Chiến thấy ánh mắt tuyệt vọng bi ai của cô như vậy, tâm thần của hắn liền chấn động. Hắn không nhìn được nghĩ muốn đưa tay đỡ cô một phen.

Lúc gần chạm đến Khương Sam, trong nháy mắt cô lại cười. Nếu không chịu nổi gánh nặng, không cần lại hồi tưởng những đoạn ngắn có thể làm cho cô thống khổ kia nữa.

Âm nhạc chuyển đổi, đổi thành nhịp trống nặng nề, trong đầu Khương Sam lại hiện lên vô số đoạn ngắn tốt đẹp. Cảnh tượng ba ba cùng cô đi du lịch, cô đứng bên vách núi cao ngàn thước hờ hợt, ba ba đứng một bên, ngay ở bên cạnh cô nom nớp lo sợ khuyên cô: "Sam Sam, Sam Sam, con cũng đừng trượt chân."

Phía dưới chính là biển khơi cùng vực sâu vạn trượng. Khương Sam tùy ý cười cười, hai tay mở ra chống ở bên miệng: "Khương Lạc Sinh phải một đời vinh viễn bồi ở bên người Khương Sam, Khương sam kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp đều muốn làm nữ nhi của Khương Lạc Sinh."

Hai chân về nửa vòng, cơ thể như sắp ngã xuống, rồi lại ngay thời điểm nguy hiểm nhất đột nhiên liền ổn trọng thu hồi.

Sáng sớm từ trong giấc ngủ tỉnh lại, vừa mở cửa, trên mặt của ba ba mang theo vài phần vui mừng đứng ở cửa, tiến lên hiến vật quý: "Sam Sam, sinh nhật vui vẻ, nhìn ba ba chuẩn bị cho con cái gì a."

Khương Sam bĩu môi, trong ánh mắt tràn đầy là khoái hoạt: "Sáng sớm, làm sao ba ba có thể làm cho người ta ngủ không ngon giấc đâu."

Nói xong lại hưng phấn trực tiếp nhào tới, ôm cổ Khương Lạc Sinh làm nũng: "Hôm nay ba ba sẽ theo con một ngày, con muốn đi ra ngoài chơi! Chúng ta đi leo núi!"

Khương Lạc Sinh cũng cười:"Tốt tốt, đều y theo bảo bối công chúa của ta."

Khương Sam sung sướng bước lên, từng bước đạp trên nhịp trống, như là hận không thể khiến toàn thế giới đều biết đến hạnh phúc cùng sung sướng của mình. Mũi sớm đã bị lấy xuống, vui sướng cùng với cánh tay ở bên người tung bay chuyển động.

Nhịp trống càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, vô số đoạn ngắn tốt đẹp ở trong đầu hiện lên, biểu tình của Khương Sam cũng càng ngày càng phong phú. Trong ánh mắt thâm thúy của Tần Chiến liên xuất hiện chút trở mặt cùng mê hoặc.

Thời điểm nhịp trống nhanh đến mức cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, một khúc vũ cổ điển đem hết thảy hồi ức của Khương Sam đều triệt để cắt đứt. Tai nạn cùng thống khổ chen chúc tới, người cỡ nào có thể chịu nổi! Người khác đều hoan hô chúc mừng hạnh phúc mùa màng bội thu, nhưng chỉ có một mình cô, trên thế giới này chỉ có một mình cô, rốt cuộc ở trên cuộc đời này, cô đã vĩnh viễn mất đi người duy nhất có thể dựa vào, người yêu cô nhất và cũng là người cô yêu thương nhất.

Không, cô không tin, cô không tiếp thu.

Khương Sam nhịp bước giao thiệp, cước bộ cứng cỏi mà gãy giữa bắt đầu tả hữu xoay tròn. Trên mặt của cô mang theo tươi cười, nhưng ánh mắt kia lại đau thương như vậy, nhịp trống lại vội cao lên, như là đang nhắc nhở cô: "cô nhìn a, nhìn người kia bị đựng ở trong xe, chiếc xe đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, ba ba của cô nằm ở bên trong, mắt hấn nửa khép để cô gắng gọi tên của cô đấy."

Cô hãy nghe, nghe từng câu từng câu.

"Sam Sam..."

"Sam Sam..."

Cô hận, cô hận mình không thể lại gần để cứu ông, cô bị ai sợ hãi không dám tiến lên, không, sẽ không, đó không phải là ba ba của cô, đó không phải là ba ba sẽ đau cô, yêu cô, bảo hộ cô, đó không phải là.....

Cô không nguyện ý tin tưởng, cước bộ cố định tại một điểm, đó như là nơi cố thủ kiên cường cuối cùng. Cô xoay tròn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, thân mình rốt cuộc hóa thành một đạo tàn ảnh, vẫn chuyển động không ngừng, ánh mắt tha thiết không muốn xa rời nhìn lại nam nhân ở trước mắt. Cô như đang khấn cầu hấn khoan thứ* chính mình một chút, đáng thương chính mình một chút, không cần lại rời đi.

(khoan thứ*: Khoan dung, tha thứ)

Nhịp trống bỗng ngưng bật, động tác của Khương Sam đột nhiên liền dừng lại, lẩn nửa khôi phục tư thế ban đầu.

Thanh âm hô mệnh lần nữa từ xa truyền đến, Khương Sam nhọt nhọt cười cười, đôi mắt đung đưa, mềm mại đến mức tận cùng. Cô muốn kiên cường chống đỡ vượt qua, cũng tất yếu cô phải kiên cường chống đỡ để vượt qua. Trên đời này rốt cuộc vẫn chỉ còn lại một người là cô, cô phải chống đỡ vượt qua...

Có làm sao đâu...

Tư thái của cô thành kính, eo lưng mềm dẻo mà không đầy một nắm tay, cô rõ ràng là đang cười, nhưng trên mặt, một đôi mắt lại phảng phất như sắp là chã chực khóc. Đôi mắt đầy nước gần như muốn tràn ra đến nơi kia cứ như vậy thẳng tắp nhìn Tần Chiến. Trong lòng của Tần Chiến thế nhưng lại không tự giác liền xông lên một tia bi thương khó hiểu. Quý thần xui khiến, giờ khắc này Tần Chiến cảm thấy chính mình nếu còn không lên tiếng, cô gái đang bi thương ở trước trước hấn sẽ trực tiếp ngay ở trước mắt hấn biến mất, ở trên thế giới biến mất. Tần Chiến liền trực tiếp đưa tay ra nâng Khương Sam, để eo lưng của cô nửa ngửa ra sau.

Khương Sam buông mi, rốt cuộc vẫn là đem nước mắt gần rơi kia bức trở về. Theo lực đạo của Tần Chiến đứng dậy. Tần Chiến ôm thắt lưng của cô, hấn có đủ tư cách, bất quá giống như là một đôi bạn nhảy bình thường. Hai tay của Khương Sam tự nhiên đặt ở trước người che lại, bởi vì ba ba mà động tâm, đầu ngón tay khẽ run, cô hơi khom người chào cảm ơn.

Mấy nghìn người trong sân vận động trước là im lặng đến cực hạn, rồi một nữ sinh ngồi ở trên khán đài kỳ quái lau khô mắt.

"Không phải một khúc vũ đạo chúc mừng được mùa màng bội thu sao, vì cái gì khi nhìn lại làm cho lòng người khó chịu như vậy đâu?" Rõ ràng thời điểm người của Quân Nghệ nhảy, là vô cùng vui sướng a.

Lại qua một lúc, thẳng đến thời điểm Khương Sam cùng Tần Chiến bắt đầu đi ra, tiếng vỗ tay như sấm mới bắt đầu vang vọng trong màng tai của mọi người. Bất đồng với thời điểm Quân Nghệ chào cảm ơn, lúc này không có tiếng hét chói tai cũng không có tiếng hoan hô, càng không có âm thanh hưng phấn huyết sáo, toàn bộ chỉ còn tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng. Trên khán đài học sinh tự phát, gần như mọi người đều đứng hết lên.

Nếu như nói vũ đạo của Sở Phàm là thuần thực cùng linh động, như vậy vũ đạo của Khương Sam đã thoát khỏi phạm vi so đấu, vũ đạo của cô đã có thể lay động lòng người.

Trừ bỏ Sở Phàm bất động thanh sắc, bao gồm cả Triệu Thanh Thanh cùng một đám nữ sinh của Quân Nghệ tất cả đều sững sờ, vỗ tay cũng đều quên

mất, không thể tin cứng đờ tại chỗ.

Từ lúc vào sân đến bây giờ, lần đầu tiên Tần Diệc Hạo rút cuộc ngồi thẳng thân mình, từ lúc vào sân đến bây giờ, lần đầu tiên Tần Diệc Hạo đưa tay ra vỗ tay.

Sau khi biết tình huống hiệu trưởng thở phào một cái. Sắc mặt của vài vị lãnh đạo Quân Nghệ thì khó coi lại kinh hãi đưa mắt nhìn nhau. Người học sinh này trước đó rõ ràng nói là chính mình học nghệ không tinh, muốn tìm một người để luyện vũ đạo, nhưng nếu như bọn họ nhớ không lầm, khúc vũ mà Sở Phàm nhảy chính là khúc vũ mới, chưa từng nhảy qua ở bên ngoài! Người này chẳng lẽ đã nhìn một lần đã có thể hoàn chỉnh học được sao? Đây còn là người sao!

Bọn họ đương nhiên không biết, sau vài năm, thanh danh của Khương Sam cùng với Sở Phàm đều lan truyền phần lớn là do vũ khúc này. Những khúc vũ cô nhảy qua gần như đều bị dùng để dạy học. Vũ đạo này, kiếp trước Khương Sam đã luyện qua vô số lần, xem như là tác tệ*, nhưng cũng đích thực là vì đánh vào mặt của bọn họ.

(tác tệ* : 作弊 - làm sự gian dối)

Thẳng đến khi đi ra, không biết là xuất phát từ lễ tiết hay là bởi vì quên, cánh tay của Tần Chiến vẫn không có từ bên hông của Khương Sam rút ra. Động tác hần ôm cô, nhìn qua có cảm giác Khương Sam đang rất mệt mỏi, sợ cô đứng không vững nên hần đã gánh toàn bộ gánh nặng của cô. Lòng mi của Khương Sam khẽ run, biểu tình là một bộ dáng đang suy nghĩ, rõ ràng cho thấy cô đang thất thần.

Hai tay của Bạch Kỳ nắm chặt lại, sắc mặt của hần trong nháy mắt liền xanh mét!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 29.1

Người của Quân Nghệ đến đại học T vốn là để tìm kiếm cảm giác về sự ưu việt của mình. Đại học T cùng Đại Hòa Quân Nghệ ở thành phố S vốn là hai sở học viện quân sự. Nhưng trọng điểm là trường đại học T ở trong nước vẫn đặt ở trên đầu của Quân Nghệ. Hai trường tranh đoạt rất nhiều năm, Quân Nghệ vẫn không có cơ hội so qua người ta, đánh không lại lão bản của trường, liền mượn nguyên nhân trường đại học T là trường học phụ thuộc, hàng năm tổ chức cái sự kiện gọi là trao đổi vũ đạo này.

Nhưng lúc này rất tốt, rõ ràng là đến gây bất lợi nhưng Khương Sam vừa lên sân khấu, đại học T không am hiểu vũ đạo lại có thể chèn ép bọn họ, biểu tình của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ liền trở lên rất khó coi.

Kỳ thật cũng không thể nói vũ đạo của Khương Sam so với Sở Phàm tốt hơn. Một người linh động vui thích, một người trang nghiêm trang trọng, một loại vũ nhưng hai phong cách. Khương Sam bởi vì rất lâu không có luyện tập, động tác vẫn có chút ngưng ngừng, không như Sở Phàm trường kỳ luyện vũ, khi nhảy hết sức trôi chảy.

Nhưng mấu chốt, khúc vũ này Sở Phàm đã luyện rất lâu, nhưng Khương Sam lại là lần đầu tiên lên nhảy.

Cho dù lãnh đạo của Quân Nghệ muốn ở trong lời nói chiếm chút tiện nghi cũng không biết ngưng ngừng nói ra cái gì quá đáng. Vũ đạo khó như vậy, nhìn một lần còn có thể nguyên si nhảy lại, đặt ở trên người của ai đều sẽ cảm thấy kinh hãi. Vô luận bởi vì nguyên nhân gì, Khương Sam lúc này đã thắng, người của Quân Nghệ cũng cảm thấy không có ý kiến gì, không bình luận dây dưa nữa. Rất nhanh duyệt bình thức cũng giải tán.

Mà thái độ của hiệu trưởng đối với Khương Sam rõ rệt cũng kiêng kị hơn rất nhiều. Nhiều lần chịu thiệt ở trong tay Khương Sam, lần này cô lại dám to gan trực tiếp hướng tới Tần chính ủy gây khó dễ cùng áp chế hần, sau một hồi ai biết còn có thể phát sinh chuyện gì? Hiệu trưởng ngưng ngừng nghĩ nghĩ, loại chuyện này học sinh cũng là vì trường tranh đoạt, vẫn là đối đãi với người ta tốt hơn một chút, kính hơn một chút cùng trân trọng hơn một chút có vẻ là hơn.

Thời điểm tan cuộc, không thiếu người đều nhìn thấy Triệu Thanh Thanh của Quân Nghệ đến tìm Bạch Kỳ. Bạch Kỳ tuy rằng trầm mặt, bộ dáng người sống chó đến gần, nhưng khi Triệu Thanh Thanh khẽ giọng nói với hần hai câu, bộ dáng nhìn qua giống như là đang ủy khuất nũng nịu, Bạch Kỳ cuối cùng vẫn mang theo Triệu Thanh Thanh cùng đi. Một màn này không biết có bao nhiêu thiếu nữ nhìn thấy mà tâm đều tan nát.

Thời điểm cùng với Khương Sam gặp thoáng qua, Bạch Kỳ dừng lại cước bộ: "Nửa giờ sau em đi đến chỗ của tôi lấy gì đó đi."

Biểu tình của Triệu Thanh Thanh ở bên cạnh vừa tự đại lại kiêu căng đánh giá Khương Sam. Vốn cô ta muốn cho Khương Sam xấu mặt, kết quả lại thành để cho cô là người dẫn đầu của cuộc thi. Cô ta đối với Bạch Kỳ liền thể hiện chính mình tới biểu diễn lại bị Khương Sam cướp đi nổi bật mình, đã phải chịu ủy khuất rất nhiều. Bạch Kỳ tuy rằng từ chối cho ý kiến, nhưng ít nhất vẫn đồng ý đến bởi chính mình không phải sao?

Khương Sam gật gù đầu: "Ân" một tiếng, cũng không nhìn hai người, chính mình cất bước chạy đi.

Triệu Thanh Thanh thấy sùn mặt Khương Sam lạnh lùng không thêm để ý chút nào, lại nhìn nhìn sắc mặt của Bạch Kỳ càng thêm thâm trầm, ánh mắt cô

ta chậm chạp chuyển chuyển, thông minh không nói thêm gì nữa.

Thời điểm Khương Sam đi nhanh đến ký túc xá, rất xa liền nhìn thấy phía trước có hai bóng dáng quen thuộc hướng ngược lại với cô đi tới. Tần chính ủy khí thế cường đại trước sau như một, tuy rằng trong lúc duyệt binh thức cùng cô phối hợp nhảy một điệu vũ đạo, cho thấy hấn có điểm binh dị gần gũi. Ở trên khán đài, học sinh còn dám cùng nhau hưng phấn lớn tiếng ồn ào, nhưng khi kết thúc, vừa thấy hấn lại vẫn giống như là con chuột thấy con mèo.

Trên đường học sinh thành từng nhóm không thiếu, Tần chính ủy thấp giọng nói chuyện cùng Tần Diệc Hạo ở bên cạnh, ở chung quanh hai người lại xuất hiện khí thế phi thường rõ ràng là người lạ chờ gần, vì thế hấn là không ai dám tới gần bọn họ đi.

Chính mình vừa mới đắc tội với Tần Chiến, còn có Tần Diệc Hạo, một người trong tương lai không lâu dần dần lộ ra thủ đoạn sát tinh* làm cho người người phải khiếp đảm. Bây giờ muốn trốn muốn tránh cũng không kịp, cước bộ của Khương Sam một chuyển, quay đầu hướng về phía bên cạnh một cây đại thụ.

Cơ thể của Khương Sam thon gầy, cây đại thụ trăm năm lại to lớn, rất dễ dàng che lấp đi thân mình của cô.

Ngừng một lát, cảm thấy hai người hấn là đi qua không sai biệt lắm, Khương Sam mới vội vàng từ sau cây đại thụ cảnh giác lộ ra cái đầu hướng bên ngoài nhìn nhìn. Kết quả, cô vừa lộ đầu ra, liền đối diện với hai đôi mắt cũng đang tìm kiếm, Khương Sam liền hoảng sợ!

Vỏ cây màu nâu sần sùi thô ráp, cô gái trẻ tuổi có gương mặt như phấn điều ngọc mài, trên mặt là tươi cười lộ ra. Dù mặt bị phơi nắng hơi có chút đen, nhưng bản chất nân da kia lại nõn nà, nhìn qua có vẻ trơn mịn nộn nộn làm cho người ta không khỏi trầm nghĩ nếu màu da có thể khôi phục, sẽ là cỡ nào chọc cho người ta phải trù mến. Một đôi mắt to ướt át như con chó Nhật, mờ mịt nhưng lại trong veo như một hồ nước mùa xuân lỏng lánh. Tự cho là mình đã cất giấu đi cảnh giác, nhưng cô lại không biết, bộ dáng tội nghiệp hiện tại của cô lại cực kỳ tương xứng với ánh mắt này. Dừng ở trong mắt người khác, chỉ biết bộ dáng hiện tại của cô lại có vẻ giống như một con chuột nhỏ bị dọa cho hoảng sợ.

"Đứng ở chỗ này làm cái gì?" Trên mặt của Tần Chiến không có biểu cảm gì, một đôi sắc bén uy nghiêm nhìn nhìn Khương Sam, thân nhiên nói: "Đây là đang trốn tránh chúng ta?"

Khương Sam đối với hai người này tuyệt đối không dám trêu chọc, cô làm sao có thể dám trực tiếp nói sự thật như vậy đâu. Cô nuốt một ngụm nước bọt, làm ra vẻ trấn định đi ra, đuôi lông mày hơi chau lại, nghiêm trang thành thật nói: "Không, sao lại như vậy, cảm kích ngài còn không kịp đâu, tôi làm sao sẽ trốn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 29.2

Editor: Thiên Vi

Cách rất gần mới phát giác ra, xa xa nhìn qua Tần Diệc Hạo có chút thanh mảnh, thể nhưng vóc người của hấn cùng với Tần chính ủy trường kỳ ở trong quân ngũ lại không khác biệt cho lắm. Eo rộng mỏng hẹp, trên mặt là biểu tình ôn hòa, nhưng ở trong mắt của Khương Sam lại cảm thấy hấn luôn mang một lớp mặt nạ. Nếu như nói, đối mặt với Tần chính ủy là kiêng kỵ với cổ khí thế quyết đoán sát phạt ở trên người hấn, thì khi đối diện gần gũi với Tần Diệc Hạo như vậy, tổng liền có cảm giác lạnh lẽo làm cho người ta không rét mà run. Cho dù hấn luôn luôn cười với người, nhưng tổng lại làm cho người ta cảm thấy tia nguy hiểm.

Đây là một cảm giác đáng sợ tồn tại rất mãnh liệt, đến từ một người nam nhân.

Liền xem như là từ bên cạnh của Bạch Kỳ lý giải qua về Tần Diệc Hạo, đối với bản thân Khương Sam mà nói, Tần Diệc Hạo tuyệt đối là một người muốn kính nhi viễn chi*, hấn tuyệt đối là loại người có thể đem người bán, người còn không tự biết lượng sức mình, còn có thể giúp hấn đếm tiền.

kính nhi viễn chi*: 敬而遠之 - Có nguồn gốc từ lời nói của Không Tử về quỷ thần, tức là đáng kính đầy nhưng cần xa lánh.

Tầm mắt của Tần Chiến như có như không ở trên mặt vô hại cùng vô tội của Khương Sam đánh giá một lát, thẳng đến khi cô nhìn không được liền có chút chột dạ, hấn mới chậm rãi mở miệng nói: "Không phải là tốt, buổi tối có tổ chức một buổi tiệc, cô cũng đi."

Khương Sam sững sốt, theo bản năng liền muốn cự tuyệt: "Buổi tối tôi..."

Tần Chiến nói: "Buổi tối cô không có việc gì."

Khương Sam nghĩ nghĩ, còn muốn nói nữa, nhưng tầm mắt của Tần Diệc Hạo ôn hòa lần đầu tiên liền dời qua. Con ngươi thâm trầm đen như mực chống lại ánh mắt của Khương Sam. Trong nháy mắt, trong lòng cô đột nhiên "lộp bộp" một tiếng, nào dám cùng Tần Chiến cò kè mặc cả thêm hai tiếng gì nữa. Trong lòng không biết tại sao liền dâng lên một cổ kiêng kỵ rất mãnh liệt, sau đó Khương Sam lập tức thức thời sửa miệng.

"Tốt, tôi sẽ đến đúng giờ."

Tần Diệc Hạo không lên tiếng, bất động thanh sắc chống lại hai mắt của Khương Sam. Tần Diệc Hạo là loại người nào, hắn vừa cẩn thận lại khôn khéo, hi vọng luôn luôn không biểu hiện ra ngoài, tâm tư hắn cất giấu rất tốt. Khương Sam tự cho là giấu rất tốt, lại không biết, cô cho dù có thêm vào hai kiếp tu hành cũng không địch lại Tần Diệc Hạo nửa phần. Hắn rõ ràng có thể phát giác ra, cô thế nhưng lại sợ hắn.

Người cùng với hắn giao tiếp đều sẽ sợ hắn, Tần Diệc Hạo một chút cũng không ngoài ý muốn. Nhưng Khương Sam là một cô gái không rành thế sự lại có thể sợ hắn đến như vậy, vậy thì người này có một chút thú vị. Trong nháy mắt, người cẩn thận đã quen như Tần Diệc Hạo tâm tư liền trăm chuyển, suy nghĩ có chút nhiều.

Ngũ quan của Tần Chiến rất sâu, hốc mắt hơi sâu, là một bộ dáng không chút tục tĩu. Không thể phủ nhận, hắn là một nam nhân thật anh tuấn. Khi người lần đầu tiên nhìn thấy hắn, điều đầu tiên người có thể nghĩ tới chính là, hắn giống như một ngọn núi cao nguy nga, nam thạch cường tráng cùng thâm hậu khắc sâu một loại tư thái gì đó. Hắn làm cho người cảm thấy sợ hãi, nhưng theo bản năng lại có một loại cảm giác tin cậy cùng an toàn. Khương Sam có một chút sợ Tần Diệc Hạo, cước bộ của cô không tự chủ liền nhích lại gần về phía của Tần Chiến.

Con người thâm thúy của Tần Chiến dừng ở trên mặt mềm mại đáng yêu của cô gái, khóe miệng kéo kéo: "Mang điện thoại sao?"

Khương Sam nhu thuận nói: "Trường học không cho mang theo di động, tôi còn chưa có mua đâu."

"Ngô." Tần Chiến gật gù đầu.

Sau đó, điện thoại di động ở trong túi của Khương Sam liền vang lên.

Nếu như giờ phút này ở trên cây có cái động, Khương Sam thật sự nghĩ muốn một phát chui đầu vào! Cô tình nguyện ở trong cây đại thụ cùng nhau quang hợp một lúc cũng không nghĩ muốn ngẩng đầu nhìn lên phía đỉnh đầu của mình, nhìn sắc mặt của hai nam nhân giờ phút này trông như thế nào.

Tần Chiến nhìn hai má trắng nõn của Khương Sam phảng phất như vừa mới lột đi một lớp da, giờ phút này hai bên má "bá" liền trở nên đỏ bừng. Gương mặt phấn ngọc cùng vành tai đều nhiễm lên vẻ thẹn thùng. Tuy rằng cô đã cố làm ra một bộ dáng trấn định, hận không thể làm bộ như không nghe thấy tiếng kêu của điện thoại di động, xấu hổ đầu cũng sắp chôn vào cổ áo đi.

Kỳ quái, con tức trong lòng của Tần Chiến vì bị trêu đùa còn chưa kịp dâng lên, giống như là bị một bàn tay tay vô hình nhẹ nhàng mà vuốt một chút, lặng yên không tiếng động liền nhạt đi. Hắn thở than một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, Khương Sam mặt đỏ mặt đã cầm điện thoại từ trong túi ra.

"Tôi nhớ rõ thời điểm tôi ra cửa không có mang a." Mặt của Khương Sam đỏ hồng, hai tròng mắt bởi vì khấn trương cùng xấu hổ mà hiện ra một tầng thủy quang. Mắt của cô nhìn cũng không dám nhìn Tần Chiến, dư quang lại càng không dám liếc đến chỗ của Tần Diệc Hạo. Tâm mắt dừng ở cái cúc áo đầu tiên trước ngực của Tần Chiến, cô nuốt một ngụm nước bọt cường điệu nói: "Kỳ quái a, tại sao lại có thể ở trong túi đâu."

Tần Diệc Hạo liếc mắt nhìn cô một cái. Nếu không chú ý sẽ không dễ dàng phát hiện ra được khóe miệng hắn hơi hơi vênh lên.

Thẳng đến khi hai người đã rời đi rất lâu, điện thoại động được nắm chặt ở trong tay của Khương Sam mới được thả lỏng. Trái tim nhỏ bé của cô còn đang bùm bùm nhảy không ngừng. Không vì nguyên nhân khác, từ đầu tới cuối, đầu tiên là đánh giá sau đó là hoài nghi thêm nữa là chê cười, cũng mặc kệ thời điểm nào, ánh mắt của Tần Diệc Hạo đối với cô quả thực là quá dọa người đi.

Muốn kính nhưng cần phải xa lánh, ở trong lòng của Khương Sam lại một lần nữa đối với mình âm thầm nhắc nhở.

Khương Sam vừa vặn đứng nửa giờ sau, đứng giờ đến trước cửa túc xá của Bạch Kỳ. Cô còn có ý tưởng, không biết Bạch Kỳ cùng Triệu Thanh Thanh, hai người này đang ở nơi nào phong lưu khoái hoạt đâu, thời gian ít như vậy cũng không biết có đủ không a.

Cùng Bạch Kỳ là mặt lá trái, một mặt thể lực của cô đơn bạc, đích xác rất nhiều thời điểm cần dùng đến hắn, về phương diện khác ngay vào lúc này, thân phận của Bạch Kỳ đối với sinh mệnh của cô coi như là một người anh trai, ít nhất hắn truyền đạt đối với người ngoài là như vậy.

Nhưng gần đây, càng ngày Khương Sam lại càng phát hiện ra Bạch Kỳ không thích hợp. Hắn bắt đầu như có như không biểu hiện ra thân cận đối với cô. Ở kiếp trước không có chuyện này. Nhưng cũng không sao, trong lòng của Khương Sam chưa từng phủ nhận qua, cô đối với Bạch Kỳ cũng có qua tâm tư trả thù. Sau khi trùng sinh, cô cũng nghĩ tới có cơ hội nhất định phải làm cho Bạch Kỳ nếm thử cái cảm giác bị người khác đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Tuy rằng không biết làm sao lại thế này, nhưng Khương Sam nhìn ra được, có thời điểm Bạch Kỳ hình như là có chút dao động. Ở một phương diện Khương Sam cảm thấy nguy hiểm, nhưng về phương diện khác cô lại lại có khoái cảm vì đã được trả thù.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nhầm mất một chiều, thời điểm rõ ràng Bạch Kỳ một lần nữa biểu hiện ra đối với cô gây bất hòa, trong lòng của Khương Sam không có ngoài ý muốn cũng không có cảm xúc gì cùng loại với không cam tâm cả. Chỉ là cái loại cảm giác chán ghét kia lại đột nhiên toàn bộ đều bộc phát ra.

Cô đâu không lại Bạch Kỳ. Phòng chừng vĩnh viễn cô cũng chờ không được cái ngày cô có thể đùa bỡn với tình cảm của hắn. Không chừng nếu cô còn tiếp tục như vậy, chính mình sẽ bị hắn lôi vào rắc rối, vậy thì mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 29.3

Trên đời này có rất nhiều chuyện có ý nghĩa như vậy. Đem tất cả tinh lực của mình đều lãng phí ở trên những người như thế này là không đáng cỡ nào. Trong lòng Khương Sam đột nhiên liền cảm thấy lười biếng. Bạch Kỳ nghĩ muốn phân rõ giới hạn theo như ý của hắn, muốn để cho cô lại giống như trước đây, da mặt dày vô số lần bám hắn như vậy đi. Nhưng bây giờ cô không bao giờ có khả năng làm được như vậy nữa.

Ngược lại Bạch Kỳ không có đến muộn. Khương Sam vừa đến không quá hai phút, Bạch Kỳ cũng trở về ký túc xá. Ngày hè nóng nực, nhưng Bạch Kỳ lại vẫn luôn là một thân nhẹ nhàng khoan khoái, ở gần còn có thể ngửi được một cỗ mùi thơm của xà phòng ở trên người của hắn, không có một chút mùi mồ hôi.

Hai người không ai mở miệng trước. Khương Sam ở phía sau đi theo hắn vào trong phòng. Bạch Kỳ trở về phòng để thay quần áo, Khương Sam liền một mình thu thập đồ trang điểm.

Đợi đến thời điểm khi Khương Sam thu thập xong, đang chuẩn bị ngồi dậy, cô mới phát hiện, Bạch Kỳ không biết tự lúc nào đã thay xong quần áo đang đứng tựa vào cửa. Một đôi mắt thẳng tắp, không chớp mắt ở sau lưng nhìn cô.

"Em đi đây." Khương Sam rất lễ phép, đối với Bạch Kỳ cười cười. Cô cũng không đề cập tới chuyện cô đối mặt hiệu trưởng gây khó dễ làm ra chuyện liều mạng ở trên sân thể dục mà hắn ở một bên không giúp. Cô giống như không hề có một chút oán hận vậy. Bạch Kỳ thấy vậy, một đôi con ngươi đen láy lại thêm vài phần thâm trầm.

Nghiêng người lướt qua Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi, Khương Sam mới vừa đi không đến hai bước, khuỷu tay liền truyền đến một đại lực. Bất ngờ không kịp phòng bị, cô liền kinh hô lên một tiếng, một gói to đồ trang điểm ở trong tay trực tiếp rời tay mà ra lăn ra đầy đất.

Tiếp đó, đầu của Khương Sam liền dán lên một thân hình bao hàm trong cơn tức giận. Bạch Kỳ đem cô ôm vào lòng thật chặt, một cánh tay cứng như sắt thép nắm chặt chiếc eo nhỏ của cô, một tay còn lại chống vào vách tường, phần lưng của Khương Sam trực tiếp dán lên tường.

"Em là có ý sao?"

Thanh âm của Bạch Kỳ trầm thấp mà lạnh lẽo, thần sắc lạnh lùng, gương mặt không chút thay đổi, trên mặt khí lạnh gần như muốn phun ra ngoài. Tư thế như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa lúc này Bạch Kỳ còn đang trong cơn thịnh nộ lại càng nguy hiểm hơn. Trong lòng của Khương Sam đầu tiên là bởi vì động tác của hắn mà có chút phát hỏa. Nhưng có thể nhìn thì nên nhìn, cô vẫn nên thức thời, quyết định lúc này không nên cứng đối cứng cùng với Bạch Kỳ như vậy thì tốt hơn. Cô trước nén giận, sau đó là phóng thanh âm mềm nhũn.

"Em có ý cái gì, anh làm sao vậy, sao lại tức giận như vậy."

Một gương mặt xinh đẹp đang lo lắng thân trọng lộ ra, hàng lông mi mềm mại kia tựa như đang nhẹ nhàng run run. Rung động nhỏ bé kia nhìn qua lại như là hận không thể quét ở trong lòng của người một chút đi. Bên trong đôi mắt là một đôi con ngươi đen láy như phủ thêm một lớp sương mù, lại càng lộ ra vẻ kích động cùng luống cuống. Khương Sam rõ rệt bị dọa sợ, đôi môi hơi hơi mím, thần sắc ở trên mặt hơi tái đi vài phần.

Tâm của Bạch Kỳ đầu tiên là mềm nhũn thêm vài phần. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện phát sinh vào thời điểm duyệt binh thức, Khương Sam dùng sự tài giỏi cùng khéo léo của mình khi đối với hắn, giống nhau đi đối mặt với nam nhân khác, trong lòng của Bạch Kỳ cơn tức cùng khó chịu càng thêm lớn.

"Vì cái gì lại đi trêu chọc Tần chính ủy, hắn là hạng người gì em hiểu rõ không? Lại ở trước mặt nhiều người cùng hắn cợt xát như vậy, người khác sẽ không nói Tần chính ủy một câu, nhưng em biết người khác sẽ nghị luận về em như thế nào sao?"

Thanh âm của Bạch Kỳ lạnh lẽo, nghe vào lại như là đang quan tâm, trên thực tế rõ ràng lại cho thấy lời vừa thốt lên xong đang chỉ trích, Khương Sam tâm càng lạnh hơn, cô tự nói với mình nhìn xuống nhìn xuống, cứng rắn đem lời thô tục ở bên miệng nuốt trở vào, nhưng giọng điệu lúc này lại bảo trì không được tốt lắm.

"Anh trước buông em ra."

Các cơ của Bạch Kỳ giật giật, động tác lại mảy may không chút nhúc nhích.

Con ngươi của Khương Sam rũ xuống, thần sắc ở trên mặt cũng nhạt đi mấy phần.

Dựa theo tính cách của Bạch Kỳ, rất ít thời điểm hắn sẽ cùng với Khương Sam đối chọi gay gắt như vậy. Hắn tuy rằng cường thế, cũng rất ít khi để cho cô phải khó xử, lúc này chẳng qua là bị tức lợi hại mới có thể không khống chế được hành vi của mình.

Bạch Kỳ thấy Khương Sam đã bắt đầu biểu hiện ra tia mất hứng, hắn biết lúc này biện pháp tốt nhất là lý trí cần phải tỉnh táo lại, sau đó là hão hão nói chuyện với cô. Nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng khiêu vũ của Khương Sam vây quanh Tần Chiến, trong lòng của hắn liền phần nộ lợi hại, như thế nào cũng không có biện pháp thuyết phục chính mình buông cô ra.

Bạch Kỳ thậm chí có ý nghĩ, muốn đem cô giấu đi, vĩnh viễn nhốt cô lại ở một nơi chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy. Như vậy vĩnh viễn sẽ không có những nam nhân khác có cơ hội thấy được cô, như vậy thì tốt lắm. Hắn đợi nhiều năm như vậy, từng bước một từng chút một gặt gao khóa trụ tâm của cô,

không có người nào so với hắn biết được cô ngọt ngào cùng mê người như thế nào. Hắn biết cô đối với mình ý lại cùng khẳng khẳng một mực, vì thế hắn càng thêm không thể tha thứ cho người khác đối với cô dù chỉ có một tia mơ ước.

Hắn biết chính mình ở trước mặt Khương Sam, cùng Triệu Thanh Thanh biểu hiện lời nói thân cận sẽ khiến cô thương tâm, nhưng hắn cho phép cô tồn tại ở trong thế giới của bản thân, cũng chỉ sẽ cho phép cô có thể xuất hiện ở trong thế giới của bản thân, những người khác đều bất thành. Nhưng hắn lại không thể cho phép, ngoại trừ hắn ra bên ngoài còn có người có thể ảnh hưởng đến nội tâm của chính mình. Đây là trừng phạt của hắn đối với cô, lúc trong lòng cô khổ sở hắn cũng sẽ không thoải mái, vì thế đây cũng là trừng phạt của hắn đối với chính mình.

Mà thời điểm, khi Khương Sam thật sự biểu hiện ra chết lặng cùng không thêm để ý, Bạch Kỳ phát hiện chính mình so với thời điểm nhìn thấy cô khó chịu cùng đau lòng, càng thêm khó có thể chịu đựng.

"Sam Sam, thời điểm khi ba ba em còn tại thế, đã từng dặn dò tôi rất nhiều thứ thiết yếu để chiếu cố cho em thật tốt. Tôi lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, chuyện phải làm là chiếu cố cùng che chở cho em thật tốt. Em làm người làm việc đều tương đối nhu thuận, từ nhỏ đến lớn, trước giờ em cũng đều không để cho tôi thấy thất vọng qua, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng của em vẫn luôn đúng mực. Lần này em đã làm sai rồi, nể tình em vi phạm lần đầu, tôi sẽ không trách em, nhưng em phải nhớ kỹ, lần sau không được lấy lý do này nữa. Chuyện hôm nay, về sau tuyệt đối không cho phép phát sinh nữa, có vấn đề em có thể tìm tôi giúp em giải quyết, không cần làm loại chuyện này có**."

(Lúc chị Sam bị thăng khôn hiệu trưởng gây khó dễ, anh ở đâu hả?? Bây giờ lại nói mấy câu như thế này đúng là không biết xấu hổ...mặt đã trở đến 1 trình độ siêu việt mất rồi a....tức chết ta)

Thanh âm của Bạch Kỳ lúc gần lúc xa, ần ần về không thuận khi truyền vào trong tai lại giống như một câu ma chú. Câu ma chú này lại giống như là trù lên đầu của cô vậy, thời thời khắc khắc cảnh cáo cùng nhắc nhở cô, phải dựa theo chuẩn mực của hắn, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, kiếp trước là như vậy, đời này cũng giống như vậy.

Trong lòng của Khương Sam luôn luôn nói thầm "cô phải ráng nhịn, lại ráng nhịn". Nhưng cùng với lời nói nhàn nhạt lộng quyền của Bạch Kỳ dần dần xuất khẩu, Khương Sam giống như nghe được "Băng" một tiếng vang thật nhỏ, trong đầu, từng dây thần kinh cố gắng khắc chế lý trí, không kịp phòng bị một phát liền bị chặt đứt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 30.1

"Bạch Kỳ." Thanh âm của Khương Sam ôn nhu mà ngọt ngào, một đôi mắt đen láy như bị bao phủ một lớp sương mù, lúc này lại sáng kinh người. Đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ mở: "Anh muốn nói là tôi sai lầm rồi sao?"

Bạch Kỳ nhú mày.

Khương Sam ôn tồn hỏi tiếp: "Anh muốn tôi phải giải thích, đúng không?"

Câu hỏi này của cô thật cổ quái, Bạch Kỳ không trả lời, ánh mắt bắn khoắn dừng ở trên mặt của cô.

"Anh trước buông tôi ra, động tác của anh như vậy, chúng ta không có biện pháp nói chuyện dễ dàng. Còn để cho tôi hiểu lầm anh hiện tại là đang ghen, cho nên anh mới nổi giận như vậy đâu. Anh nói, anh có phải thật sự thấy thích tôi rồi hay không?"

Tay của Bạch Kỳ giống như là bị phỏng vậy, hắn nhanh chóng thu tay về: "Em nói những nói cuối cái gì đấy!"

Khương Sam che miệng cười khẽ một tiếng, đứng lên. Sau đó, cô tiến lên một bước, ghé sát vào Bạch Kỳ, chu đôi môi mềm mại, làm nũng nói: "Anh nhìn, tôi cùng nam nhân khác cách nhau rất gần anh sẽ sinh khí, thời điểm hai chúng ta ngằm chung đụng, ngẫu nhiên anh sẽ đối với tôi tỏ vẻ thân cận, lần trước chẳng những anh ôm tôi thậm chí còn muốn hôn tôi đâu. Trong lòng tôi thấy rất vui vẻ, anh rốt cuộc đã bị tôi đã động đến, không phải sao? Bạch Kỳ, chúng ta ở cùng một chỗ, tốt sao?"

Khương Sam nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của Bạch Kỳ, hơi hơi ngẩng đầu. Từ góc độ của Bạch Kỳ nhìn qua, một đôi mắt to của cô vốn đã mông lung lại càng có vẻ lớn hơn, hắn chỉ càng thấy cô thêm đáng thương khả ái. Vừa vặn là một cái mũi ngay thẳng nhỏ nhắn, chiếc cằm trắng nõn tinh xảo nhu nhược chịu đựng, giọng nói nũng nịu, khẽ giọng cầu xin cùng khẩn cầu như vậy, quả thực chính là làm cho người khác khó có thể cự tuyệt sự ôn nhu cùng nhu tình như vậy.

Khương Sam đang đứng ở giai đoạn phân giới tuổi tác của một người phụ nữ. Nếu như muốn, thời điểm này người phụ nữ có thể dễ dàng bắt được tâm của bất kỳ một người nam nhân nào mà mình muốn.

Hai mắt lạnh lùng của Bạch Kỳ hơi hoảng hốt cùng lắc lư một lúc. Hắn gần như khắc chế không nổi mà một ngụm liền đáp ứng cô. Tay của hắn để ở bên người không bị khống chế hơi động động, khóe miệng của hắn hơi giương lên, nhưng ánh sáng trong ánh mắt của hắn lại vẫn tối tăm như cũ. Hắn mím môi, thanh âm lạnh nhạt.

"Em còn nhỏ, không cần đề cập đến loại chuyện này, tôi sẽ vẫn đối đãi với em như là một người em gái của tôi."

Khương Sam khẽ cười một tiếng, mạn điều tư lý* thu tay, chỉ là trong nháy mắt, nét mặt của cô bỗng dưng liền thay đổi. Ánh mắt của cô đông lạnh, gương mặt cười phảng phất như kết một tầng băng sương, khóe miệng như trước vẫn đang cười, ánh mắt sáng kinh người.

mạn điều tư lý*: chậm rãi

"Em gái?" Trong ánh mắt Khương Sam chợt lóe lên chút nghi vấn, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Kỳ: "Ngô... Như vậy a, anh là anh trai tốt, vậy tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh một chút đâu."

Bạch Kỳ thấy Khương Sam như vậy, hần liền ngẩn người. Nhất thời hần thê nhưng không hề lên tiếng.

"Anh nói anh chiếu cố tôi, vậy thời điểm Khương Mật, bọn họ bán đi sản nghiệp của ba ba tôi, anh đang ở đâu? Thời điểm chí nguyện của tôi bị bóp méo, tôi cần sự giúp đỡ, anh đang ở đâu?"

Chân mày của Bạch Kỳ sắc bén, hơi có chút bất đắc dĩ: "Không có lý nào em lại nháo như vậy, đó là chuyện riêng của gia đình em, em muốn tôi nhúng tay vào như thế nào? Huống hồ, thời điểm gặp phải những chuyện như thế này, em cũng không có xin giúp đỡ từ tôi."

Ánh mắt kinh ngạc của Khương Sam mở to hơn, cô tránh thoát tay của Bạch Kỳ có ý đồ trấn an: "Tôi có tình gây sự? Nếu như vậy, chuyện của tôi thì mặc kệ gì tới anh, sự thật là anh không có nghĩa vụ tôi đề xử lý này đó giúp tôi, tôi không trách anh, cũng không có lập trường gì để trách anh, như vậy, mời anh không cần nói cái quý thoại* gì là chiếu cố tôi được không?"

quý thoại*: Lời nói vô căn cứ, không đáng tin

"Thời điểm hiệu trưởng khó xử tôi, anh đứng ở một bên khoanh tay đứng nhìn, tôi lên đài nhảy một khúc vũ đạo hòa nhau, anh nói tôi không biết đứng mực. Như vậy đến cùng tôi nên làm như thế nào mới là đúng đây? Theo ý tứ của hiệu trưởng, tôi phải nuốt xuống khẩu khí này, không phản kháng, tiếp nhận hết thảm vận mệnh vốn không thuộc về tôi, chính là bổn phận của tôi sao?"

"Khương Sam!" Sắc mặt của Bạch Kỳ liền khó coi: "Em biết rõ ý tứ của tôi không phải như thế!"

Hần chỉ nghĩ đề cô có thể mở miệng trước đề cầu cứu hần mà thôi, nếu cô thật sự lên tiếng, hần làm sao có thể mặc kệ cô đâu?

Khương Sam cũng không để ý sắc mặt của Bạch Kỳ thế nào, tiếp tục nói: "Về phần anh nói cái gì mà em gái, lại càng là trò đùa. Có người làm anh trai nào, lại ngăn cản chính em gái của mình thân cận cùng bất kỳ người nam nhân nào khác ngoài trừ hần không? Anh quản tôi quá nghiêm, đối với tôi lại luôn lúc xa lúc gần, một khắc trước còn biểu hiện mập mờ, ngay sau đó lại có thể lập tức phân rõ giới hạn. Tôi nghĩ rằng anh đối với tôi có cảm tình, nhưng ngay lập tức anh lại có thể biểu hiện vô cùng thân mật cùng với một người phụ nữ khác."

Có một số việc, kỳ thật trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là đều ă ý không đi đâm chọc vào một tờ giấy ngăn cách cuối cùng. Một khi lựa chọn mở ra để nhìn, chắc chắn sẽ nhìn thấy sự thật ở bên trong ** lộ ra dơ bẩn cùng tàn khốc như thế nào mà thôi.

"Anh cho là tôi thật sự không hề phát hiện ra sao, Triệu Thanh Thanh vì cái gì lại có chìa khóa phòng anh, còn có bộ dáng quen cửa quen nhà như vậy. Sinh nhật của tôi kia lúc anh đưa tôi trở về, kỳ thật tôi thấy được Triệu Thanh Thanh đứng chờ ở cách đó không xa. Anh dám nói sau khi tôi đi, cô ta đã trở về nhà mình hay không? Nếu quả thật giống như lời anh nói xem tôi như em gái, vậy anh không nên đến để trêu chọc tôi. Nếu không đó đúng là một hành động vô si. Nếu như anh yêu tôi kính tôi, sẽ không cùng người phụ nữ khác dây dưa không rõ, thậm chí là ở ngay trước mặt của tôi biểu hiện thân cận cùng mập mờ, bằng không chính là một kẻ hèn hạ."

Sắc mặt của Bạch Kỳ bị Khương Sam nói một hồi liền xanh mét. Cô gái một khắc trước còn nhu tình cùng mật ý, đột nhiên nói ra lời nói như vậy quả thật là làm cho người khác khó có thể tiếp thu. Trong mắt của Bạch Kỳ, lửa giận đã gần như muốn trào ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 30.2

"Đừng nói nữa." Bạch Kỳ cảm tức, cảnh cáo nhìn Khương Sam. Rõ rệt là hần đã bị chọc giận.

Khóe miệng của Khương Sam cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, giương lên. Sau đó, cô lại ghé sát vào người của Bạch Kỳ thêm vài phần, gần như muốn dán lên trên thân mình của hần, cô thổi khí nhẹ giọng nói: "Bạch Kỳ, vĩnh viễn anh không nên đem tôi như ngọc từ để lừa gạt, bởi vì có đôi khi tôi không khỏi thấy tò mò, mười vạn câu hỏi muốn hỏi một câu..."

"Loại người giống như anh, đến cùng còn muốn mặt mũi sao?"

Bạch Kỳ chưa từng bị Khương Sam mạo phạm như vậy, hoặc nói là chưa từng có bất luận kẻ nào dám mạo phạm qua hấn như vậy. Cơ bắp trên cánh tay của hấn đột nhiên căng lên, quát to: "Khương Sam! Em đến cùng có biết chính mình đang nói cái gì hay không!"

Giận dữ mắg, thân mình của Bạch Kỳ đột nhiên thêm gằn sát, bàn tay to duỗi ra muốn nắm lấy cầm của Khương Sam!

"Ba!"

Một tiếng giòn vang, Khương Sam không bị khổng chế nhanh chóng hất bàn tay của Bạch Kỳ ra, dẫn đến chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại. Bạch Kỳ cùng Khương Sam đều ngây ngẩn cả người.

Tiếp đó, một cỗ lệ khí làm người ta hít thở không thông, mãnh liệt nhanh chóng tràn ngập ở xung quanh!

Sắc mặt của Bạch Kỳ trở nên vô cùng dọa người, hấn chậm rãi thu tay, dùng một loại biểu tình xa lạ làm người ta sợ hãi, cứ như vậy lạnh lùng nhìn Khương Sam. Hấn trầm mặc trong một cái chớp mắt, biểu tình trên mặt đen xì tựa như muốn ăn người.

"Khương Sam, em có biết hay không chính mình hiện tại đang làm cái gì."

Thanh âm của Bạch Kỳ giống như từ trong kẽ răng rít ra, đôi mắt sắc bén như con bão sắp tới.

Khương Sam nhanh chóng lấy lại lý trí, đầu tiên là không tin chính mình thế nhưng thật sự hất tay của Bạch Kỳ, nhưng cái loại cảm xúc hỗn loạn, ảo não cùng co quắp kia chỉ ở trong lòng cô trong một cái chớp mắt, tiếp theo chính là một loại khoái ý mãnh liệt trào ra.

Hai kiếp, người người nam nhân này ngạo khí hai kiếp, cũng mang đến cho cô hai kiếp thống khổ, rốt cuộc lần đầu tiên cô nhin không được mà xuất thủ. Bởi vì cô đem hết khí lực để ra tay cho nên hiện tại tay còn khẽ run, nhưng trong đầu của cô, một ý niệm lại càng ngày càng rõ ràng. Vô số lần trái tim kêu gào lại bị cô không cam tâm đè xuống, lần đầu tiên ý niệm này xuất hiện lại rõ ràng mạnh mẽ như vậy.

Phân rõ giới hạn...

Thời thời khắc khắc hấn đều không quên phân rõ giới hạn với cô, như vậy lúc này đây, trực tiếp xé rách mặt đi. Quả thực là cô không nghĩ mình sẽ tiếp tục nhẫn nại, loại cảm giác ghê tởm này, quả thực là cô không có biện pháp thuyết phục chính mình có thể tiếp tục nhẫn nại được nữa.

Khương Sam cô sinh hoạt, đời trước, đời này, kiếp sau, đều không nghĩ cùng cái người gọi Bạch Kỳ này có một tia một hào dính dáng, có bất kỳ cái gì dễ cùng xuất hiện!

"Tôi đương nhiên biết chính mình hiện tại đang làm cái gì, ngược lại là anh, thật sự biết chính mình là đang làm gì sao? Tránh ra." Dừng một chút, Khương Sam nói: "Đương nhiên nếu như anh muốn đánh trở lại, tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ là tôi hi vọng anh nên nhớ kỹ..."

Khương Sam giống như nhìn không thấy sắc mặt giận dữ cực điểm của Bạch Kỳ. Cô đem mặt mình sáp gần hơn, thẳng tắp đối diện với ánh mắt của hấn: "Bạch Kỳ, về sau anh vĩnh viễn không cần đến trêu chọc tôi."

Khương Sam cô không phải là người có thể mặc cho Bạch Kỳ tùy ý bài bố đùa bỡn.

Trên mặt của Khương Sam rõ ràng viết mấy chữ này, Bạch Kỳ lui về phía sau một bước, bởi vì con tức mà lồng ngực của hấn đang kịch liệt phập phồng lên xuống. Chưa từng có người nào có thể khiến hấn sinh khí lợi hại như vậy. Bạch Kỳ từ kẽ răng bài trừ một tiếng gằn gằn dữ: "Lăn!"

Khỏe miệng của Khương Sam giật nhẹ, đối với đồ trang điểm lẩn rất nhiều ở dưới đất, cô nhìn cũng không nhìn lấy một cái, đầu cũng không quay lại trực tiếp đóng cửa đi mất.

Bạch Kỳ đứng tại chỗ rất lâu rất lâu. Sau một lúc, "phanh!" Một tiếng vang thật lớn, một quyền của hấn đập vào trên cửa, máu tươi nhất thời từ khe hở của kẽ tay nhanh chóng chảy ra.

*****Phân cách tuyến*****

Khương Vi biết, cô ta không có khả năng cả đời làm rùa đen rút đầu. Cô ta có thể nhất thời bởi vì mất mặt ở Anh quốc mà trốn đi, nhưng không có khả năng thật sự ở trong này co đầu rút cổ cả một đời. Dù xấu hổ cô ta cũng phải về nước để đối mặt với mọi người.

Khương Vi ở Anh quốc đứng một tuần lễ, liền thuyết phục Lưu Thiên Trạch nhanh chóng đưa cô ta về nước.

Khương Mật cùng bà Chu giằng co rất lâu, cuối cùng cũng được Lưu Thiên Trạch bảo lãnh từ cục cảnh sát ra ngoài. Bất quá, dù hai người không có bị phán giam ngăn hạn, nhưng phạt tiền là không thể thiếu. Trận này, hai người có thể coi là bị vứt bỏ rồi lại được nhặt về, tương niệm duy nhất chính là Khương Vi đang ở Anh quốc xa xa kia.

Hai người đều tha thiết ngóng nhìn Khương Vi có thể tranh giành được tư cách nhập trường. Biết được tin tức ngày hôm sau Khương Vi sẽ trở về, hai người đều cao hứng một đêm đều không ngủ được.

Kết quả khi thấy được Khương Vi, thấy cô ta mặt mày như khóc tang, tay không mà về, lại nghe cô ta ấp a ấp úng nói những chuyện trải qua ở Anh quốc, Khương Mật trước mắt bỗng tối đen, run rẩy nửa ngày không nói nên lời, bà Chu thì trước mắt đen xì, trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh!

Kế tiếp chính là một phen rối loạn.

Đợi đến khi bà Chu tỉnh lại sau cơn mơ hồ cùng choáng váng, con mắt thứ nhất liền nhìn thấy cháu ngoại của mình ngồi ở bên giường, cả hai mắt đều sưng húp vì khóc. Bà Chu luôn cảm thấy có thể là chính mình nằm mơ, kỳ vọng của mình vào cháu ngoại lớn như vậy làm sao có khả năng sẽ không thi đậu đâu? Khương Vi không chịu thua kém ai, vũ đạo nhảy tốt, lại tốn nhiều tiền như vậy để chuẩn bị cho nó, thiếu chút nữa ngay cả di sản của con trai toàn bộ đều cho nó, nó làm sao có thể không thi đậu đâu?

Tay bà Chu gắt gao giữ chặt Khương Vi, thờ phỉ phò thờ thăm dò hỏi: "Vi Vi... Ta nằm mơ, mơ thấy con nói với ta, con không thi đậu?"

Khương Vi ủy khuất, nước mắt thi nhau rớt xuống, trên mặt là xấu hổ cùng giãy giụa, khóc thút thít lắm bầm nói: "Ồ ô, không trách con, con nhảy rất tốt, là Khương Sam động tay động chân..."

"Nó cách xa như vậy có thể động tay chân cái gì!" Bà Chu sinh khí, tay vỗ mạnh vào ván giường, khoe mắt đỏ hoe như muốn nứt ra nói: "Tôi hỏi cô, cô đến cùng là thi đậu không thi đậu?"

Khương Vi khịt khịt mũi, cô ta đã đáng thương như vậy, bà ngoại thể nhưng không an ủi lại còn rống chính mình, Khương Vi có chút không nguyện ý, gương mặt tràn đầy nhục nhã, bĩu môi nói: "Không! Không thi đậu! Hải lòng chưa!"

"Ba!"

Bà Chu một bàn tay liền quạt tới!

"Nghiep chừng!"

"Mẹ! Người đây là làm cái gì!"

Khương Mật bước lên phía trước che chở con gái, ngăn lại bà Chu còn muốn động thủ: "Người như thế nào lại có thể động thủ đánh đứa nhỏ đâu, trong lòng nó cũng khó chịu đâu!"

Từ nhỏ đến lớn, bà Chu chưa từng động tới một đầu ngón tay của Khương Vi, bây giờ bị đánh, cô ta không dám tin bùm mặt mình, khóc cũng đều quên mất, toàn thân đều bị đánh cho mê muội.

Bà Chu nằm ở trên giường khóc đến kinh thiên động địa: "Không cố gắng gì đó, cô nói mình nhất định có thể, nên tôi mới đồng ý đem danh ngạch của Sam Sam cho cô, làm vậy a, cô không có cái bản lĩnh có thể thi đậu, cô lấy danh ngạch làm cái gì! Chuyện tình vì gia đình tranh quang như vậy, cô thể nhưng lại không thi đậu! Ai u tức chết ta, trước đây người ta nói Sam Sam so với cô nhảy tốt hơn, tôi còn không tin, như vậy rất tốt! Cô xem có dọa người hay không nha!"

"Mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 30.3

Khương Mật biết bà Chu đối với cháu gái yêu cầu tương đối cao, nhưng bà ta đích thực không nghĩ tới bà sẽ ở trước mặt của Khương Vi nói như vậy. Trước đây bà Chu cũng chỉ biết nhục nhã Khương Sam như vậy!

Bộ dáng của Khương Vi cũng là một bộ bị kích thích, hét to: "Con so với cô ta mạnh hơn nhiều, bà thì biết cái gì, con nói cô ta là một kẻ yếu kém nhỏ bé! Ngay cả ban giám khảo đều nói con nhảy tốt... Nếu là cô ta càng không thi nổi!"

Bộ dáng của bà Chu lúc này là đầu ghé vào trên gối khóc thành một bộ ruột gan như đứt từng khúc, đã nghe không được lời nói của Khương Vi. Bà ta gần đây chịu đủ kích quá nhiều, Khương Vi chỉ là một kẻ để bà ta xả giận, bà ta quả thực là chịu ủy khuất lợi hại.

Lưu Thiên Trạch đứng ở ngoài cửa vẻ mặt xấu hổ, cũng không có tiến vào, thấy bên trong ba nữ nhân khóc khóc nháo nháo, thờ dãi cho Khương Mật một cái nhảy mất ý bảo bà ta đi ra.

Lưu Thiên Trạch coi như là đã đi vào tuổi lão trung niên, ông ta so sánh với tuổi của mình trẻ hơn mười tuổi, lại được bảo dưỡng tốt cho nên Khương Mật cũng đích thực là yêu thích, ông ta đối với bà ta cũng là thật tốt. Lưu Thiên Trạch từ khi biết Khương Vi không thể thi đậu liền biết sau khi Khương Vi trở về người một nhà khẳng định sẽ nháo không còn hình dáng, cho nên trước tiên ông ta ở trong nước chạy quan hệ an bài một phen.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, không thi nỗi coi như xong, đứa nhỏ còn nhỏ đừng cho nó áp lực quá lớn. Ra ngoại quốc xa như vậy em không phải cũng không yên lòng nha, tôi ở bên cạnh sắp xếp cho nó xong xuôi, bây giờ còn không muộn, còn có thể ở trường học bên này thêm vào."

Ánh mắt của Khương Mật chợt lóe lên một tia sáng, thanh âm lập tức mềm nhũn quăng tằm, cũng không để ý mẹ mình cùng con gái còn ở trong phòng bệnh phía sau, tiến lên ôm lấy cánh tay của Lưu Thiên Trạch, bộ ngực vô ý hữu tình cọ cọ cánh tay của ông ta, nức nở nói: "Thiên Trạch, anh, anh thật tốt, nhưng Khương Vi đứa nhỏ này vẫn luôn tâm cao khí ngạo, nếu là trường học không tốt nó phỏng chừng sẽ không cam lòng đi đâu."

Lưu Thiên Trạch bị Khương Mật cọ, bụng dưới nóng lên. Ông ta thuận thế ôm chặt thắt lưng của bà ta, bàn tay ở nơi đây đã vuốt phẳng một lúc.

"Tôi đương nhiên biết, con gái của em tôi cũng xem như là con gái của chính mình, tự nhiên sẽ cho nó cái tốt nhất, nó không phải yêu kiều vũ sao? Tôi nhận thức hiệu trưởng của Quân Nghệ..."

"Quân Nghệ?"

Khương Mật kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, cảm kích ở trong mắt gần như muốn tràn ra ngoài.

Lưu Thiên Trạch gật gù đầu: "Tôi mất không thiếu khí lực, đã an bài không sai biệt lắm, đêm nay bên Quân Nghệ tổ chức một bữa tiệc đãi khách, đến thời điểm đó mang theo Khương Vi ở cách vách chờ một chút, đợi bên kia kết thúc có thể đi cùng người của Quân Nghệ gặp mặt một lần."

Khương Mật bởi vì Khương Vi phỏng vấn thất bại tâm lo lắng cuối cùng cũng thấy một điểm dễ chịu, tuy rằng Quân Nghệ cùng học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc kém nhau không phải chỉ nửa điểm, có thể nói là khác biệt một trời một vực, nhưng chung quy cũng coi như là học viện vũ đạo đứng đầu trong nước. Lưu Thiên Trạch có thể để Khương Vi đi vào bên trong nhất định là mất không ít công phu. Trong lòng của bà ta thấy ngọt ngào, cuối cùng cũng cự lực đem sự khó chịu đè ép xuống.

Buổi tối, trong buổi tiệc học sinh ban ngày tham gia trao đổi vũ đạo của đại học T cùng Đại Hòa Quân Nghệ đều đến, bởi vì người nhiều, liền chia làm hai bàn.

Bởi vì là xã giao tiêu khiển, lần này cho phép sinh viên mang theo bạn trai bạn gái. Nữ học sinh của Quân Nghệ không thiếu người đều mang theo bạn trai đến đây. Số người gia tăng lên không ít, đại học T bên này lại chỉ có hai cô gái thật sự có bộ dạng xinh đẹp là mang theo bạn trai đến đây, mấy người khác vẫn là cô linh linh.

Triệu Thanh Thanh được Bạch Kỳ bồi đến, thời điểm hai người đến, rất nhiều học sinh của đại học T đều nghe qua lời đồn về Khương Sam cùng Bạch Kỳ, các nữ sinh không hẹn mà cùng nhìn đến Khương Sam vài lần. Nhưng tươi cười trên mặt của Khương Sam không thay đổi, cô cười ngọt ngào ngào ngào đến chào hỏi Triệu Thanh Thanh, thái độ thập phần hòa khí, nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn Bạch Kỳ đang trầm mặt ở bên cạnh lấy một cái.

Hai người không giống ngày trước ở trường học biểu hiện quen thuộc, hiện tại hai người là một dạng giống như người xa lạ, phần lớn học sinh của đại học T đều nhìn Khương Sam, biểu tình liền có chút ý vị sâu xa. Trong lòng thì không ngừng suy đoán cân nhắc.

Học sinh của Quân Nghệ cùng lãnh đạo đều ngồi cùng một bàn, học sinh của đại học T được phân là một cái bàn nhỏ hơn, ai chủ ai thứ vừa nhìn là hiểu ngay. Khương Sam cùng mấy nữ sinh khác cùng trường đều không quen, hơn nữa lại là một bàn không được coi trọng, chín học sinh của một bàn này so với một bàn lớn náo nhiệt bên kia có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều.

Hai người Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo đều khá bận, thời điểm bữa tiệc tiến hành được một nửa hai người mới đến. Hai người vừa đến, vài vị lãnh đạo đều đứng dậy đi nghênh đón. Trên cái bàn lớn bên Quân Nghệ đã sớm để trước vị trí cho hai người, hiệu trưởng vội vàng đi đón hai người đến ghế chủ vị.

"Tần tổng, Tần chính ủy, đến đến đến, chúng tôi đã lưu lại vị trí cho hai người đâu!"

Tần Chiến đứng ở trong phòng nhìn một lượt, một bàn Quân Nghệ bên kia số người đông đảo, nam nam nữ nữ ngồi một bàn lớn cắm đầy hoa, màu sắc của rượu cùng thực ăn đều quý báu cùng hoa lệ rất nhiều, trái lại đại học T bên này, vắng ngắt, yên lặng lui ở trong góc, vừa nhìn liền biết chính là một đám người bị xem nhẹ.

Tần Chiến không kiên nhẫn ứng phó nhóm người lãnh đạo vội vàng đón gió thúc ngựa này, lạnh lạnh trực tiếp cự tuyệt: "Không được, mọi người ăn tiếp đi, tôi sang ngồi ở một cái bàn khác."

Biểu tình tha thiết của mấy vị lãnh đạo hai trường đều sùng sốt, Tần Chiến mặc kệ phản ứng bọn họ thế nào, cước bộ trực tiếp liền hướng về phía góc bàn của đại học T đi tới.

Tần Diệc Hạo đã đổi một thân tây trang sẫm màu. Tây trang rõ ràng được là ủi rất cẩn thận tỉ mỉ, lại luôn có thể bị hấn làm ra một bộ thanh thân mà lại như có cảm giác rộng ra. Như là thương lãng kinh trúc*, nhưng bởi vì bả vai dày rộng lại kiên cố mà làm cho người ta sinh ra vài phần cảm giác khí thế của hấn như núi cao nguy nga, càng phô ra vai rộng chân dài, mặt mày lạnh lùng anh tuấn, phân phó đối với người phục vụ sinh đứng ở cửa: "Tại bàn kia thêm hai cái ghế."

Thương lãng kinh trúc*: là gì a, ta không biết có ai hiểu nghĩa thì chỉ ta nha

Lần này cảm của sinh viên đại học T cùng với tất cả mọi người đều muốn cả kính rớt xuống!

Vị trí của Tần chính ủy tự nhiên sẽ là ghế chủ vị, Tần Diệc Hạo tùy tay phát phát, đối với phục vụ sinh câu nệ xách ghế nói: "Đề ở nơi này đi, phương tiện."

Khương Sam sững sốt, cô hơi nghiêng nghiêng người nhường ra một vị trí, Tần Diệc Hạo mặc âu phục, áo khoác đưa cho phục vụ sinh, khom người ngồi ở bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 31.1

Phảng phất như Tần Diệc Hạo không để tâm đến tầm mắt của mọi người đều dừng hình ở trên người của hắn, hắn vẫn bình thản ung dung ngồi thẳng lưng.

Ngồi cạnh Tần Diệc Hạo là một nam sinh, hắn là bạn trai của một nữ sinh trong đại học T mang đến. Nam sinh kia cũng là một thiếu niên có diện mạo đẹp trai, nhưng khi hắn ngồi ở bên cạnh Tần Diệc Hạo lại có vẻ tiêu điều gầy yếu. Khí thế không tự giác liền thấp đi vài phần, tuy rằng đã cực lực bảo trì trấn định ngồi thẳng lưng, nhưng biểu tình kia nhìn thế nào cũng thấy có chút cứng nhắc.

Tần Diệc Hạo ngồi thẳng lưng, lúc sau lại như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Khương Sam ý trung cầu, một đôi mắt đen sậm hẹp dài híp lại: "Đề ý tôi ngồi ở chỗ này sao?"

Mọi người ngồi cùng bàn không tự giác đều hít một ngụm khí lạnh, trên mặt của Khương Sam là tự nhiên cùng trấn định ghê gớm, nhưng ngón tay ở dưới bàn lại rối rắm khăn trương xoắn lại thành một đoàn. Cô so với hắn càng lễ phép, hơi gật đầu: "Tần tổng quả thực là quá khách khí, đương nhiên là tôi không ngại."

Tần Diệc Hạo thế này mới thu hồi tầm mắt chuyên chú, quay đi nhìn về phía nam sinh ngồi ở bên cạnh mình. Hắn không nói lời nào, ánh mắt lạnh lùng chỉ nhìn nam sinh kia, nhưng ghét bỏ cùng nhẫn nại trong ánh mắt đen đặc lại gần như muốn tràn ra ngoài.

Tần Diệc Hạo có đôi chút khiết phích*. Thời điểm đi ra ngoài xã giao, rất ít trường hợp hắn sẽ cho phép người khác ngồi ở bên cạnh mình. Ở bàn của Quán Nghệ lúc trước, ngồi một bên của hắn là Tần Chiến ở ghế chủ vị, còn một bên thì được đặt một bộ đồ trang trí khéo léo tinh xảo. Nam sinh kia bị Tần Diệc Hạo nhìn chòng chọc, trong ngực hắn run run một chút, gần như là theo bản năng nhích mông, ghế của hắn hơi xê dịch về phía bên cạnh.

Tần Diệc Hạo lúc này mới miễn cưỡng thu lại vẻ không vui ở trên mặt.

Mấy nữ sinh ngồi cùng bàn sợ hãi trước khí thế của Tần Chiến, ngồi một bàn không dám nhìn lâu theo phương hướng của Tần Chiến, cũng không dám tiến lên nói chuyện. Nhưng dù sao họ cũng là những cô gái không trải sự đời, nhìn người cũng chỉ nhìn về bên ngoài, tuy họ sợ Tần Chiến, nhưng đối với Tần Diệc Hạo nhìn qua bình dị gần gũi hơn nhiều lại không có nhiều cổ kỵ như vậy. Tuy rằng họ cũng đều nhấn nhò ngưng ngừng muốn đi lên đáp lời, nhưng một đám người, đôi mắt nhỏ lại nhìn chăm chăm trên mặt của Tần Diệc Hạo.

Tần Diệc Hạo không động đũa, cũng không uống rượu, cứ trầm mặc ngồi như vậy. Tần Chiến nhìn thoáng qua cháu trai, mắt lại nhìn Khương Sam ngồi ở bên cạnh của hắn, mi tâm không để nhìn ra hơi hơi cau lại. Tần Diệc Hạo rất ít khi đi ra bên ngoài xã giao, cầu hắn một lần so với lên trời còn khó hơn, hôm nay lại phá lệ đồng ý, hắn biết nhất định vẫn là bởi vì người của Sở gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 31.2

Đám hỏi của hai nhà, người của Sở gia cùng với Tần gia vẫn chưa từ bỏ ý định. Nhưng hai nhà cũng biết rõ đạo lý ở nơi nào có thể bóp chặt được Tần Diệc Hạo, đợi đến khi Tần lão gia từ buông tay về Tây hoàn*, nếu muốn nhớ thương đến Tần Diệc Hạo, cái đó gọi là một điểm khả năng đều không có xảy ra.

Tây hoàn*: khi chết sẽ về với thế giới cực lạc

Hôm nay bọn họ trở về Tần gia một chuyến ngắn ngủi, Tần Diệc Hạo liền bị Tần lão gia từ gọi lên thư phòng. Xương cốt thân mình của Tần lão gia từ trong thời gian này không được tốt, không biết ở trong thư phòng cùng Tần Diệc Hạo nói gì đó, thời điểm Tần Diệc Hạo đi ra ngoài, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hôm nay Sở Phàm cũng đến, Tàn Diệc Hạo khó có được chút thời gian tham gia bữa tiệc đãi khách này, kết quả lại cùng hắn ngồi ở một bàn này, chính là muốn cho thấy ý của mình đối với Sở Phàm. Sở Phàm cũng là một người kiêu ngạo, hôm nay thời điểm duyệt binh thức của đại học T, Tàn Diệc Hạo đã ngoài ý muốn tham dự, hơn nữa buổi tối còn bắt hòa đi đến ngồi ở một bàn khác, nếu như người có chút đầu óc là có thể nhìn ra, Tàn Diệc Hạo đây là vì chút tình cảm ít ỏi của hắn với Sở Phàm, vì hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên cho nên hắn muốn nhẫn nại làm ra những hành động như vậy.

Nhưng Tàn Chiến biết tính tình của Tàn Diệc Hạo, nhìn hắn như kiên nhẫn cùng ẩn nhẫn như vậy, nhưng ở một số sự tình nào đó mức độ tha thứ lại cực thấp. Chỉ mong Sở Phàm có thể hiểu ý tứ của Tàn Diệc Hạo cùng người trong nhà nói cho rõ ràng, bằng không nếu cứ để cho trường bồi Sở gia trong tối ngoài sáng sử dụng một số thủ đoạn nhỏ, như vậy, người khác tuy không dám trêu chọc, nhưng hắn lại biết chắc chắn sẽ chọc giận đến Tàn Diệc Hạo, người cháu này của hắn sẽ không chút bận tâm cái gì gọi là tình cảm cùng tình nghĩa thế giao, sẽ trực tiếp không cho người ta mặt mũi hạ thấp mặt mũi của bọn họ.

Bạch Kỳ cũng không có nhìn qua một bàn khác, vài vị lãnh đạo thử dò xét ân cần lại đây kính rượu, hắn trầm mặt, ai đến cũng không cự tuyệt nhận lấy. Triệu Thanh Thanh ngồi ở bên cạnh cần mồi nhìn hắn, trong ngực không biết là tư vị gì. Người khác nhìn không ra, nhưng chung quy thời gian cô ta quen biết với Bạch Kỳ dài như vậy, đương nhiên là có thể nhìn ra tâm tình của hắn cực kém, đã ra ngoài dự tính của mình. Ngay cả cô ta cũng không dám đi trêu chọc hắn, khuyên một hai câu về sau nên uống ít rượu, nhưng thấy Bạch Kỳ không có phản ứng, cô ta liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một bữa cơm, một đám người tâm tư dị biệt.

Thời điểm buổi tiệc sắp kết thúc, trước khi Bạch Kỳ đi, người của Bạch gia không hề trong dự kiến liền xuất hiện. Chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của một đám người Quân Nghệ, ngay cả hiệu trưởng của đại học T cùng lãnh đạo Quân Nghệ cũng có chút thận trọng không biết nên xử lý như thế nào. Hơn nữa Tàn chính ủy cùng Tàn Diệc Hạo còn ngồi ở trong phòng đâu, cục diện đêm nay thật không dễ dàng. Vài vị lãnh đạo ở đây có người nghe nói qua, tuy hai nhà Tàn Bạch cùng là quân nhân thế gia, nhưng quan hệ đời trước của Bạch gia cùng với Tàn gia hình như là không hề hữu hảo.

Đợi đến thời điểm thấy Bạch Kỳ cùng với hai vị ở Tàn gia không người nào để ý tới đối phương, trống đánh trong ngực vài vị lãnh đạo mới giảm bớt. Bạch Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn đến bàn của đại học T một cái, còn hai vị ở Tàn gia kia lại trực tiếp không chịu ngồi vào bàn tiệc của Quân Nghệ, ngược lại đi đến góc hẻo lánh của đại học T ở bên kia. Người có tâm trong ngực liền chuyển động vài vòng, trong tâm liền sinh ra vô số suy đoán.

Lúc Bạch Kỳ rời đi, thực tế không ít người trong tâm đều ần ần có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Kỳ có thể đi, nhưng Triệu Thanh Thanh lại không thể đi. Trong lòng cô ta kỳ thật có vài phần suy đoán, ước chừng cô ta biết Bạch Kỳ vì cái gì sau một đêm tâm tình lại kém như vậy. Những suy đoán kia làm cho cô ta có chút tâm thần không yên, trong ngực tựa như có một con dao. Ghen tị cùng không cam lòng trong đáy lòng của đan xen lẫn nhau, quán quanh Triệu Thanh Thanh khiến cô ta gần như muốn đem chiếc đĩa ở trong tay bẻ gãy.

Bữa tiệc đãi khách kết thúc, Khương Sam đang chuẩn bị đi chợt cảm thấy cánh tay căng thẳng, sau đó cánh tay của cô liền bị một người khoác lên khuỷu tay.

"Khương Sam, cô đến đây một chút, tôi có chuyện muốn nói cùng cô."

Triệu Thanh Thanh ghé sát một bên tai của Khương Sam, một bộ dáng thần thần bí bí, nhẹ nhàng lôi kéo Khương Sam ý bảo cô khoan hãy đi, ôm cánh tay của cô tỏ ra hai người rất quen thuộc cùng thân mật.

Khương Sam nhìn cô ta một cái, theo lực đạo của cô ta đi đến bàn ở cách vách. Triệu Thanh Thanh lôi kéo cô ngồi trên ghế, đối với mấy người học sinh của đại học T phát phát tay.

"Mấy người đi trước đi, Khương Sam ở lại, một chút nữa mới trở về."

Mấy nữ sinh đại học T cùng với Khương Sam vốn không phải rất quen thuộc, nghe vậy cũng không có nhiều từ chối, chào hỏi một chút rồi đi luôn.

Tàn Chiến vừa mới đi tới cửa liền bắt động thanh sắc liếc mắt nhìn về phía bên này. Tàn Chiến là loại người nào, người mà hắn nhìn qua còn nhiều hơn cả so với người bình thường ăn cơm, cho nên hắn nhìn người cực chuẩn.

Nhưng hắn còn có việc ở trong quân đội, không thể trì hoãn, ở trên hành lang, Tàn Chiến liền gọi Tàn Diệc Hạo lại.

"Cậu đêm nay phải đi chỗ nào?"

Không có người ngoài ở đây, biểu tình trên mặt Tàn Diệc Hạo mới hiện ra vài phần lạnh lùng bức người, mặt mày sắc bén gần như muốn phá đồng mà ra, từng góc cạnh trên gương mặt sắc như đao tước phù, trên mặt là một đôi mắt đen sậm thần sắc thanh đậm khí phách, giọng nói không thêm che dấu lộ ra vài phần khó chịu cùng chán ghét.

"Lão gia tử muốn tôi trực tiếp về nhà."

Tàn Diệc Hạo trời sinh cùng người của Tàn gia không hợp, độc lập độc hành, chưa từng có người nào có thể quản thúc chế trụ được hắn. Quan hệ của hắn với Tàn Chiến kỳ thật là coi như bình thường, xuất phát từ tôn kính nào đó, thời điểm chống lại thái độ khá lịch sự, nếu không phải là xương cốt thân mình Tàn lão gia tử sắp không được, sẽ không có người nào có thể làm ra chuyện ước thúc đối với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 32.1

Trong một gian phòng ghé lộ khác, Luru Thiên Trạch mang theo Khương Vi nói chuyện cùng với Luru Hoàng không sai biệt lắm.

Luru Hoàng biết Khương Vi đã từng được học viện vũ đạo Hoàng gia Anh quốc cho mời phong vấn, cũng không biết Luru Thiên Trạch nói với hấn như thế nào với chuyện Khương Vi không được chọn, Luru Hoàng đối với Khương Vi ngược lại là vừa đồng tình lại thực vừa lòng.

Đương nhiên, có lẽ ông ta đối với điều kiện hậu đãi đưa ra của Luru Thiên Trạch lại càng thêm vừa lòng.

Thời điểm Triệu Thanh Thanh cùng Khương Sam đi sang gian phòng cách vách, hai người chỉ thấy Luru Thiên Trạch mang theo bóng lưng mừng rỡ của Khương Vi rời đi.

Triệu Thanh Thanh chỉ chỉ bọn họ, một bộ dáng thôi tâm trí phức:

“Cô xem, đây chính là nữ sinh muốn an bài trong Quân Nghệ cho nên trên đường muốn kéo quan hệ với giáo sư Luru đầu. Năng lực của giáo sư Luru rất lớn, nếu cô tạo mối quan hệ tốt cùng với ông ta, tuyệt đối đối về sau rất có ích lợi.”

Ánh mắt Khương Sam lạnh lẽo nhìn, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, đây cũng không phải là giả vờ, mà là thật sự cô không nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy Khương Vi ở trong này.

Luru Thiên Trạch vì Khương Mật thật đúng là tận tâm tận lực, chuyện của Khương Vi gây ra lớn như vậy, hấn lại vẫn có thể dùng quan hệ để nhét cô ta vào trong Quân Nghệ.

Luru Hoàng đã gần 50 tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng khá tốt, nhìn qua ông ta cũng chỉ có bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi. Một đầu tóc đen được cắt tỉa gọn gàng, được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Lại thêm diện mạo nho nhã, có thể nhìn ra lúc còn trẻ ông ta cũng là một người đàn ông tuấn tú.

Nhưng Khương Sam lại biết, ông ta có thể dùng cái dạng này để lừa gạt được mọi người nhưng dưới cái túi da ấy lại ẩn chứa không biết bao nhiêu xấu xa cùng hạ lưu.

Thời điểm Luru Hoàng nhìn thấy Khương Sam rõ rệt hai mắt của ông ta sáng ngời, tươi cười ở trên mặt càng thêm ấm áp.

Khương Sam vẫn không nói lời nào, cô im lặng ngồi ở một bên lắng nghe Triệu Thanh Thanh cùng Luru Hoàng hai kẻ người xướng người hoạ.

Hôm nay cô mặc một thân váy màu xanh lá mạ, miệng của Khương Sam rất kén chọn, đồ ăn trong trường học không hợp khẩu vị của cô, sau một thời gian cô lại gầy thêm một ít, quần áo trước đây mặc ở trên người hiện tại có chút rộng.

Nhưng là, những địa phương nên giảm liền giảm, địa phương không nên giảm một chút cũng không có bởi vì gầy mà giảm bớt đi nửa phần, Luru Hoàng nhìn thấy, trong lòng ông ta liền nóng hằm hập.

(Ta phi...TMD thằng cha này quá bì ỏi, hạ lưu...mấy chương sau m.n sẽ biết được bộ mặt thật của hấn...(͡_ ͡_)

Vốn Luru Hoàng còn muốn lên mặt làm ra một bộ dáng sâu không lường được, nhưng một lúc sau lời nói của ông ta cũng nhiều lên.

Rõ ràng không có thật sự thấy qua Khương Sam khiêu vũ như thế nào, nhưng nói tới nói lui ông ta lại luôn thổi phồng tài năng của Khương Sam.

“Thời gian tuyển chọn vào xã đoàn chỉ còn hai tháng là có thể bắt đầu, mấy ngày này em cũng nên hảo hảo luyện vũ, đến thời điểm tốt tôi sẽ chiêu cố em một điểm, tranh thủ cho em đi vào.”

Luru Hoàng nói không nói chết, hình tượng của ông ta ở trước mặt người bên ngoài vẫn rất tốt, tuy rằng bản chất phong lưu, nhưng vẫn rất quan trọng mặt mũi. Khi ông ta nhìn thấy Khương Sam liền biết cô bé này phỏng chừng không dễ dàng hạ thủ, cho nên không vội vàng lập tức biểu hiện ra tâm tư gì.

Cái mà ông ta muốn, đó là từng bước một dẫn cô mắc câu. Việc làm này của ông ta đã làm rất nhiều lần, lần nào cũng thành, sẽ không sợ cuối cùng cô không ngoan ngoãn mắc câu.

Kiếp trước, Khương Sam đơn thuần vô tri chính xác cô đã mắc câu.

Từ đầu, Luru Hoàng cho cô cơ hội để cô mang ơn, hơn nữa tuổi tác của Luru Hoàng cùng với Khương Lạc Sinh không sai biệt lắm, khí chất của hai người đều cùng một loại khí chất tao nhã kia.

Lúc trước Luru Hoàng dùng lời nói quan tâm hòa ái đối đãi với chính mình như vậy, Khương Sam còn từng ở trong lòng ẩn ẩn đem thương nhớ đối với ba ba ký thác vài phần ở trên người của Luru Hoàng, đối với ông ta thập phần thân cận.

Cũng bởi vì kính ngưỡng Lư Hoảng như thế, thời điểm ông ta hiển hiện ra chính mình là một kẻ xấu xa, Khương Sam mới phá lệ chịu thương tổn lớn, quả thực chính là một dao đâm xuyên tim là một đả kích trí mạng.

Khương Sam lại là một người theo đuổi hoàn mỹ, cô luôn luôn lấy đó làm tiêu chuẩn, cũng không trách cô đến bây giờ vẫn còn ghi hận ông ta.

Biểu hiện của Triệu Thanh Thanh lại như rất quan tâm đối với Khương Sam, cô ta sẵn sàng nói:

“Khương Sam dù sao cô cũng gốc ở trong đại học T, nếu nghĩ muốn chuẩn bị, trong thời gian ngắn cô cũng tìm không ra lão sư đến để chỉ dạy, như vậy, giáo sư Lư, lúc rảnh rồi không biết ngài có thể chỉ dạy cho Khương Sam có được hay không?”

Biểu tình trên mặt của Lư Hoảng hơi có chút khó xử, cũng không trực tiếp đáp ứng. Nhưng ánh mắt của ông ta lại nhìn chằm chằm vào Khương Sam, chờ cô chủ động mở miệng đến cầu mình.

Kỳ thật theo như tính cách của Khương Sam, lúc này khi nhìn thấy Lư Hoảng làm bộ làm tịch, một bộ dáng đắc hạnh, điều cô muốn làm nhất bây giờ chính là hất một cốc nước vào mặt của ông ta, sáu đó là hung hăng đánh một trận.

Nhưng Khương Sam hiện tại đã trải qua quá nhiều chuyện, tính nhẫn nại của cô rất kinh người, hiện tại nếu xé rách mặt rồi nhục nhã Lư Hoảng có thể sẽ dả thảo kinh xa.

Chính mình trút giận được lúc này, đối với gân cốt của Lư Hoảng lại không dả thương được nửa phần, đương nhiên cô sẽ không làm vụ buồn bán lỗ vốn như vậy.

Hơn nữa, đối với Khương Sam kiểu ngạo 2 thế mà nói, thời điểm tuyển chọn vào xã đoàn trong Quân Nghệ cô phải chịu xi nhục thể thâm, cô vẫn luôn để chuyện này ở trong lòng. Cho dù cô có mười vạn phần không cam lòng, cũng vĩnh viễn không có biện pháp tiếp thu được cô đã từng lấy tư thái chật vật chạy trốn chết như vậy.

Có thể nói, sau này sở dĩ Khương Sam cần răng cứng rắn thay đổi tính cách của mình, dựa vào cố gắng của mình một lần nữa đứng trên đỉnh cao, cùng với lần chịu kích thích khi cô không được chọn trong lần tham gia tuyển chọn vào xã đoàn, đúng là không thoát được quan hệ.

Cho dù ba ba đã qua đời, cho dù gia sản bị người thân mưu đồ cướp đi, Khương Sam vẫn không triệt để bị ép vào đường cùng, cô vẫn an ủi chính mình chuyện sinh ly tử biệt một ngày nào đó rồi cũng phải đối mặt, gia sản là vật ngoài thân mất thì mất.

Duy chỉ có vũ đạo là trụ cột tinh thần cuối cùng của cô, nó vĩnh viễn sẽ không rời đi chính mình, lúc cô thống khổ nhất, lúc cô tuyệt vọng nhất nó là thứ duy nhất mà cô muốn ủy thác, đó cũng là niềm kiêu ngạo tận trong xương cuối cùng của cô.

Kết quả, tại thời điểm tuyển chọn vũ đạo cô lại bị người ta đạp ở dưới chân nhục nhã đến trình độ như vậy, sau này khi cô được nhận vào đoàn văn công, cô vô số lần bị lấy ra để so sánh đối lập với Sở Phàm, cùng với chuyện lúc trước ở đoàn nhóm múa trong Quân Nghệ tuy khác nhau một trời một vực nhưng cũng tra tấn cô rất lâu.

Từ nhỏ đến lớn cô được giáo dưỡng cực tốt, lại bị dạy thành người phải luôn rộng lượng, nhìn người phải luôn phóng khoáng, dù sao cũng là người, lại không phải thánh nhân, Khương Sam thật sự có thể làm được, lại không chút để ý như vậy mới gọi là gặp quý.

Huống chi Khương Sam vẫn là loại người một khi muốn làm chuyện gì chính mình nhất định phải thật nghiêm khắc, một khi đã làm, cô phải là người làm được tốt nhất.

Có thể nói đến hiện tại, có vào đoàn nhóm múa của Quân Nghệ hay không đối với Khương Sam mà nói đã không phải là chuyện nhất định, nhưng đây lại thành một cái chấp niệm lớn nhất.

Có đôi khi Khương Sam cũng sẽ xấu hổ lại âm u nghĩ, cô không tin, dựa vào cố gắng một đời của mình thật sự khó có thể đuổi kịp Sở Phàm.

Nhưng bất luận trong lòng nghĩ nhiều bao nhiêu, trên mặt của Khương Sam một chút đều không biểu hiện ra, cô do dự một chút mới nói:

“Giáo sư Lư lấy samba làm trứ danh, tôi luyện qua samba, lại bởi vì không phải chủ đạo cho nên đặc biệt không tinh thông, ngược lại nếu vũ không tốt lại gây ra phiền toái cho ngài đâu.”

Triệu Thanh Thanh cùng Lư Hoảng không nghĩ tới Khương Sam thế nhưng sẽ cự tuyệt, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Triệu Thanh Thanh nghĩ rằng Khương Sam không biết phân biệt nặng nhẹ, còn Lư Hoảng khi đối mặt với mỹ nhân, trong lòng không có nổi một chút hòa khí.

Thái độ của Khương Sam như vậy lại càng khiến ông ta tưởng tượng đến thời điểm thân cận cùng cô. Ông ta cũng không để ý vừa rồi chính mình còn làm khó người ta chủ động tới cầu ông ta đâu, bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi đứng lên.

“Cái này em không cần lo lắng, có thể làm giáo sư trong Quân Nghệ, tôi đương nhiên không có khả năng chỉ tinh thông một loại vũ là samba, hơn nữa trải qua nhiều lần tuyển chọn vào xã đoàn như vậy, đối với tâm tư vài vị lão sư xét duyệt cũng biết một ít, chỉ đạo chưa nói tới nhưng một ít cái đề nghị tốt vẫn là có một chút.”

Kỳ thật, Lư Hoảng cũng có vài phần bản lĩnh thật sự, bằng không kiếp trước cũng không chế trụ được Khương Sam, chỉ là gương mặt nho nhã này lại là của một kẻ quá phong lưu lại vô sỉ.

Khương Sam do dự do dự thoái thác trong chốc lát, quả nhiên Lưu Hoàng càng tha thiết, ngược lại sắc mặt của Triệu Thanh Thanh có chút khó coi muốn đứng lên.

Cô ta nghĩ muốn trêu đùa Khương Sam, nhưng Lưu Hoàng lại nhớ kỹ muốn đùa bỡn Khương Sam, cô ta lại không có cách nào chịu đựng được lão sư luôn luôn đối với mình coi trọng, quay mặt đi liền bỏ xuống chính mình đối với Khương Sam săn sóc cùng lấy lòng như vậy.

Khiến cho hai người chôn xuống mầm móng ngăn cách, Khương Sam mới ồm ồm đáp ứng. Lưu Hoàng liền thở phào một cái, hai mắt đều sáng lên.

“Đã trễ thế này, tôi lái xe đến, tôi đưa hai người các em trở về.” Lưu Hoàng nhìn thời gian săn sóc nói.

Lúc này, biểu tình của Triệu Thanh Thanh đã phi thường khó coi, mặt nhăn lại không hề lên tiếng.

Cô ta cao cao tại thượng, là tâm điểm của mọi người đã quen, không ưa nhất chính là có kẻ cướp đi danh tiếng của mình, cho dù là chính cô ta cố ý thiết kế cũng không được.

Dư quang trong mắt liếc Triệu Thanh Thanh một cái, trong mắt của Khương Sam xẹt qua chút ý cười:

“Không cần, tôi không trở về trường học, muốn về nhà một chuyến đâu, cùng chị Thanh Thanh không tiện đường, tôi tự mình gọi xe là được.”

Lưu Hoàng rõ rệt không nguyện ý buông tha cơ hội có thể thân thiết với mỹ nữ như vậy, còn muốn khuyên tiếp liền bị Triệu Thanh Thanh kéo lấy góc áo.

“Lão sư, tôi còn có chút việc muốn thỉnh giáo ngài đâu, Khương Sam nếu nói muốn thuê xe, khẳng định là còn có chuyện khác không có phương tiện đi theo chúng ta, ngài đừng làm khó dễ cô ấy.”

Ngữ khí của Triệu Thanh Thanh thực săn sóc, lý giải mình chính là học sinh bảo bối của vị này. Nhưng Lưu Hoàng lại rõ rệt nghe được tia mắt hứng trong giọng nói của cô ta.

Ông ta đúng là thật tâm yêu thích cô học sinh có thiên phú cao này của mình, lúc này muốn khuyên tiếp cũng không tốt, liền nói đồng ý theo Triệu Thanh Thanh.

“Vây, cứ như vậy đi, sau khi học xong, thời gian còn lại muốn luyện vũ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, hoặc là liên hệ với học tỷ Triệu cũng được.”

Khương Sam đáp ứng.

Cô vừa đi ra ngoài liền thấy cửa phòng ghé lô được đóng lại từ bên trong, khóe môi nhú nhú, Khương Sam một chút cũng không ngoài ý muốn.

Tính cách của Triệu Thanh Thanh này quả nhiên vẫn như cũ.

Lúc này, các phòng ghé lô khác trong khách sạn vẫn như trước thập phần náo nhiệt, không ngừng có người phục vụ ra ra vào vào trong các phòng. Thời điểm này mới đúng là thời gian vàng son chói ngợp của cái thành phố này a.

Xuyên thấu qua những khe hở lẻ tẻ, Khương Sam liếc thấy không thiếu những cảnh tượng thối nát không chịu nổi, cước bộ của cô liền tăng nhanh vài phần.

Trong lúc đi, Khương Sam đụng phải mấy người say, sắc mặt đỏ lừ, nghiêng ngã muốn lại đây kéo tay cô. Khương Sam thấy ghé tởm, lại hối hận chính mình bởi vì nhất thời khí phách, lựa chọn dừng lại ở cái loại địa phương này lâu như vậy.

Bất quá ý thức phòng bị của cô tương đối cao, trái phải nhìn qua một lần sau đó chạy nhanh như bay về phía bên trái, rất nhanh liền vọt đến cuối hành lang. Nhìn thấy phòng ghé lô đã cách xa, Khương Sam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 32.2

Quay đầu lại Khương Sam một hơi còn chưa thở xong, cả người liền bị bao phủ bởi một bóng đen cực lớn, một thân thể cường tráng không hề trong dự liệu chấn ngay phía trước mặt của cô.

“Nha!”

Khương Sam hoảng sợ, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thân thể mạnh mẽ lui về phía sau một bước.

Tần Diệc Hạo nhìn giống cái tên Khương Sam ở trước mặt mình bị dọa sợ tựa như con thỏ nhỏ, giật mình kêu ra tiếng, không kiên nhẫn cùng con tức trong ngực bởi vì chờ lâu vừa dâng lên liền tiêu tan đi vài phần.

Ôi mẹ ơi...a ấy gọi chị Sam là giống cái

Dù sao cũng là một cô bé, tuy rằng đã cự lực bảo trì trấn định, sống lưng đứng thẳng, nhưng dù sao cũng là buổi tối khuya, trường hợp lẻ loi một thân một mình ở ngoài này đúng là có chút rối loạn.

Trên mặt của Khương Sam có mấy phần thấp thỏm không che giấu được. Bởi vì chạy nhanh, trên gương mặt của cô bị bao phủ bởi một tầng đồ ùng, hô hấp còn chưa có đều, bộ ngực chỉ thuộc về thiếu nữ theo nhịp thở chủ nhân mà phập phồng lên xuống.

Bàn tay nhỏ với từng ngón tay tinh tế trắng hồng bởi vì chấn kinh mà phủ ở trước ngực. Bởi vì cô gầy đi cho nên eo lưng buông lỏng càng thêm không đầy một nắm chặt.

Chân Khương Sam thon dài trắng nõn, hình dạng khung xương căng chân cân xứng, nhìn qua phi thường xinh đẹp. Làn da kia vô cùng mịn màng, trên nền da trắng nõn ửng lên một tầng ngọc sắc, chân đi một đôi giày cao gót vừa vặn lộ ra mấy ngón chân. Mười ngón chân tròn như ngọc sáng, tinh xảo lung linh, lúc này đang co ro, nhìn qua chỉ càng thêm chọc cho người ta phải triu mến.

Vóc người Tần Diệc Hạo cao to, Khương Sam cho dù mang giày cao gót so với hắn vẫn thấp hơn hắn một cái đầu. Tần Diệc Hạo chỉ cần nhẹ nhàng gập đầu, từ góc độ của hắn vừa vặn có thể dễ dàng nhìn thấy một mảnh trắng nõn nóng bỏng trước cổ váy hơi hạ xuống của Khương Sam.

Hắn đối với phụ nữ không có hứng thú, lại có khiếm khích, dù sao cũng là một người nam nhân đang trong thời kỳ tráng niên, thật sự không phải là một tên hòa thượng thanh tâm quả dục, đối với một cảnh mê người như vậy, yết hầu của Tần Diệc Hạo không tự giác thất lại thật chặt, trượt lên trượt xuống.

“Tần tổng?”

Đội lấy lại phản ứng, biết người đứng trước mặt mình chính là Tần Diệc Hạo, Khương Sam mới một lần nữa trấn định lại. Chung quy chính mình coi như quen biết với người này, mặc dù trong lòng chính mình có viết đây là nhân vật nguy hiểm số một, nhưng dưới loại tình huống như thế này, bất an của Khương Sam thật kỳ dị lại rút đi mất mấy phần.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cổ váy màu xanh lá mạ hở ra bộ ngực liền theo đó mà phập phồng trong một cái chớp mắt. Tần Diệc Hạo nhìn thấy, trong nháy mắt ánh mắt trở lên khó hiểu, có chút trở mắt.

Khương Sam theo tầm mắt của Tần Diệc Hạo, sau đó liền che kín cổ váy hơi bị hở ra, cẩn thận mở miệng hỏi:

“Đã trễ thế này, ngài như thế nào còn ở nơi này đây?”

Tần Diệc Hạo cứng ngắc mất một chút, tầm mắt liền bất động thanh sắc dời đi, không nhìn chăm chú vào địa phương không nên nhìn nữa, sau đó mới chậm rãi nói:

“Em đi nơi nào?”

Khương Sam sững sốt, không biết hắn tại sao lại hỏi như vậy, chần chừ nói:

“Tôi muốn về nhà đâu.”

Tần Diệc Hạo lại hỏi địa chỉ, Khương Sam tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn nói ra địa chỉ.

Tần Diệc Hạo gật gù đầu:

“Tien đường, ngồi xe của tôi, thuận tiện đưa em trở về.”

Khương Sam im lặng, cô làm sao cũng không ngờ đến, Tần Diệc Hạo lại có thể muốn trực tiếp đưa cô về, trong lúc đó, cô nhất thời vừa kinh hãi vừa thụ sủng nhược kinh. Nhưng người ta đã nói là tien đường, cô như thế nào còn có thể cự tuyệt đây.

Nếu lúc này còn nói “không” chính là không biết phân biệt nặng nhẹ, Khương Sam không nghĩ rằng mình sẽ không duyên có kết thù kết oán cùng với hắn, đành phải xuất ra mười hai vạn phần tinh thần đi theo phía sau của Tần Diệc Hạo cùng đi về phía chiếc xe.

Tài xế đã chờ đã lâu, thấy hai người một trước một sau xuất hiện liền vội vàng xuống xe mở cửa.

Khương Sam vốn cho rằng Tần Diệc Hạo sẽ ngồi ở phía trước, không nghĩ tới hắn thế nhưng đứng ở cửa xe nhìn chính mình, ý bảo cô lên xe.

Kết quả đợi khi Khương Sam yên vị ngồi vào trong xe, Tần Diệc Hạo liền trực tiếp từ một bên khác cũng ngồi vào trong xe.

Vốn ghế ngồi rất rộng lớn nhất thời liền có chút chật chội.

Thật sự đến thời điểm cách nhau gần như thế này, Khương Sam mới nhận ra đáng người của Tần Diệc Hạo lại có thể cao lớn đến như vậy. Đây tuyệt đối là một loại lực lượng khí thế sắc bén, cho dù hắn đã thu liễm nhưng cũng đủ để làm cho người ta có chút không thờ nổi.

Một mình ngồi ngốc trong cùng một không gian, loại cảm giác áp bách cực hạn này khiến động tác của Khương Sam liền trở nên thập phần quy củ. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thành thành thật thật ngồi im, đừng nói là đáp lời, ngay cả đầu của cô cũng không dám nâng lên dù chỉ một chút.

Bởi vì ngồi, chiếc váy dài đến đầu gối của Khương Sam bị kéo lên, lộ ra đầu gối nhỏ nhắn đáng yêu cùng một khoảng đùi trắng nõn. Hai chân tròn bóng thật chặt lộ ra ngoài bị một thân váy màu xanh lá mạ đối lập, nhìn qua giống như bị phiếm lên một tầng ánh sáng trắng mê người.

Tay của cô quy củ giao nhau, để trên đầu gối, vừa lúc che đi vạt váy. Mười móng tay màu hồng nhuận trong suốt, không chỗ nào là không lộ ra sự tinh trí, không chỗ nào lộ ra là không xinh đẹp.

Chiếc cằm nhỏ nhắn nhu thuận hơi rũ xuống, từ góc độ bên cạnh nhìn qua, hàng lông mi cong vút giấu đi một đôi mắt sương mù. Mỗi một ngũ quan đều giống như được đôi bàn tay linh hoạt của tạo hóa niết ra vậy.

Thân mình thiếu nữ dù không dùng nước hoa, cũng đều sẽ có một cỗ hương thơm tự nhiên dễ ngửi. Trong một cái nháy mắt, ánh mắt của Tần Diệc Hạo thể nhưng lại có chút ngưng trệ.

Khương Sam trầm mặc vẫn duy trì quy củ cùng trấn định cho nên không biết, cô hiện tại u ám như vậy, từ chỗ bên cạnh nhìn qua cô càng thêm đáng thương cùng đáng yêu khiến cho tầm mắt của người ta không thể dời đi được.

Trời sinh nam nhân có một loại bản năng, đó chính là yêu thích những sự vật nhỏ yếu lại tinh xảo, khiến bọn họ nhìn không được mà có cái ý nghĩ muốn thương tiếc âu yếm, rồi lại không nhìn được mà nảy sinh ra cái suy nghĩ là phải đặt nó ở trong lòng bàn tay của mình để hảo hảo mà chà đạp.

Cái loại kích thích theo bản năng này một khi xuất hiện, ý muốn bảo hộ nổi lên sẽ nhìn không được có một loại xúc động muốn phá hư. Điều đó gần như có thể dễ dàng bức điên bất kỳ một kẻ nam nhân đang trần ngáp khí huyết nào.

Tần Diệc Hạo đột nhiên mở cửa kính xe, xe chạy với tốc độ khá nhanh, gió từ bên ngoài chen chúc nhau chui vào từ cửa kính. Tần Diệc Hạo xoa xoa huyết thái dương, quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính.

Kế tiếp một đoạn thời gian, Khương Sam hết sức bận rộn. Khương Mật bên kia vì muốn lấy về di sản của ba ba cô, thường xuyên có những động tác nhỏ, Khương Sam đều bất động thanh sắc hóa giải vài lần.

Trong lúc đó, Lưu Thiên Trạch có vài lần nhúng tay vào, Khương Sam đều dựa vào lý giải của kiếp trước hiềm hiềm tránh né qua. Nhưng Lưu Thiên Trạch dù sao cũng là lão hồ ly, lại là thương trường đại ngạc(không biết là gì), thủ đoạn của Khương Sam ở trước mặt ông ta có thể chống đỡ được nhất thời, lại không thể cam đoan chính mình sẽ vẫn may mắn được như vậy, có thể tránh được những thủ đoạn thấp kém ừn ừn xuất hiện của ông ta.

Khương Sam cũng biết tiếp tục như vậy không phải là kế lâu dài, trong lòng cô cũng có chút tính toán khác.

Trong khoảng thời gian này, trên một phương diện cô nắm chặt được thời gian nhặt lên rơi xuống cho nên không thiếu thời gian tập vũ đạo, về phương diện khác cô vẫn luôn liên lạc cùng với Lý Bắc Phương. Ngầm đánh giá giá trị, sau đó nhanh chóng xuất thủ, đem sản nghiệp Khương gia dễ dàng bẻ gãy, chỉ để lại nhà xuất bản. Nó là tâm huyết của ba ba không thể cứ bán qua tay như vậy, Khương Sam không quan sự, chỉ để lại cô phần, cuối năm ăn chia hoa hồng là thành.

Khương Sam phát hiện, hiện tại cô nên phóng tiền đầu tư ra nước ngoài hay mua phòng? Hai cái cô vẫn do dự mất một đoạn thời gian, cuối cùng cô vẫn quyết định mua phòng.

Không cần hỏi đến thế sự, Khương Sam cũng biết, tương lai trong mười năm tới giá phòng ở sẽ nhanh chóng tăng lên đến trình độ khủng bố như thế nào. Theo chính sách, một ít đất sẽ được cải tạo thành khu lão thành, tiền hành bồi thường đều là mức giá trên trời.

Lúc này, cho dù là nội thành phồn hoa nhất trong thành phố S, giá phòng vẫn còn rất thấp, chỉ cần cố gắng nó sẽ thuộc về người. Cho dù là giai cấp người có mức tiền lương bình thường, muốn mua một căn hộ ở chỗ này cũng có thể gánh được cái khoản này.

Khương Sam đối với chuyện buôn bán chung quy còn tùy thuộc, cô cũng không cho rằng chính mình có thể thiên tài đến nỗi những chuyện trên thương trường kia đều vô sự tự thông (không thầy cũng tự thông tỏ), vẫn là mua phòng ổn thỏa, giá trị không gian tăng cũng cao.

Khương Sam đã chọn được mấy chỗ trong khu thành thị bên cạnh, qua vài năm sau khi cải tạo đất, xác định hội sách Thiên Đại sẽ đứng ra mua. Lại trong tương lai, những thành thị lớn sau khi được cải tạo sẽ trở thành một nơi phồn hoa nhất, những khu chợ ở gần trung tâm, chỗ nào cũng đều thấy có người muốn bán mấy căn phòng ở.

Đội khí bút được vung lên, hợp đồng mua phòng toàn bộ đều được ký tên của mình, trong lòng Khương Sam mới hoàn toàn an tĩnh lại.

Có thể sẽ bị quấy rối sau khi sản nghiệp toàn thoát thủ, Lưu Thiên Trạch dù muốn sử dụng cái thủ đoạn gì cũng sẽ không đến trên người của cô. Chỉ là Khương Sam mua phòng ở mua đến mê luôn. Cô nhìn cái địa phương nào cũng đều cảm thấy vài năm sau giá trị của nó đều tăng lên gấp trăm lần.

Yêu mua sắm là thiên tính của phụ nữ, sau đó, Khương Sam nhìn trúng phòng ở nào cũng đều miễn cưỡng mua xuống. Về sau cô mới phát hiện ra một chuyện thập phần nghiêm trọng.

Trong tay cô giống như không còn nhiều tiền lắm a...

Khương Sam tính toán một chút. Tiền trong tay chống đỡ trong một tuần sẽ không có vấn đề, đợi đến ngày nghỉ, nghỉ biện pháp kiếm việc làm thêm, kiếm thêm một ít tiền, có thể chống đỡ được một đoạn thời gian. Sau đó chính là thời điểm công ty chia hoa hồng, cuộc sống cũng sẽ không quá khổ sở.

Khương đại tiểu thư của chúng ta luôn luôn coi tiền tài như cặn bã rất nhanh liền đem sự việc này tạm thời ném ra sau đầu.

Một tháng rất nhanh liền qua đi, Khương Sam vẫn không liên hệ cho Lư Hoảng. Triệu Thanh Thanh cố ký Bạch Kỳ, cô ta có thể giật dây bắc cầu cho hai người này, sau cô ta lại không thể ra mặt đứng tay đứng chân gì nữa.

Hiện tại tuy rằng biểu hiện của Bạch Kỳ đối với Khương Sam là bộ dáng không thêm để ý chút nào, nhưng ai biết, nếu như hắn biết mình giờ trò xấu đối với Khương Sam, trong lòng hắn có thể giận chính mình hay không. Tính đi tính lại dù chỉ có một phần khả năng, Triệu Thanh Thanh cũng không dám phiêu lưu mạo hiểm đi làm việc chọc giận đến Bạch Kỳ.

Mất thấy thời gian tuyển chọn vào xã đoàn trong Quân Nghệ chỉ còn sót lại không đến một tháng, Lư Hoảng sau khi gặp mặt Khương Sam vẫn nhớ mãi không quên đối với cô, ngồi mãi không được, ông ta tràn đầy tin tưởng tung mồi ra, nhưng cá vẫn không mắc câu, vậy, chuyện này như thế nào có thể thành đây?

Chờ đến thời điểm tuyển chọn, xảy ra sự cố, ông ta sẽ không có cơ hội có thể dễ được cái cô bé này. Lư Hoảng ngửa ngáy khó nhịn, liền chủ động gọi điện thoại cho Khương Sam.

Khương Sam nhướn mày, trực tiếp mở công năng ghi âm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 33.1

“Khương Sam a, tuy rằng nói tôi nắm chắc bảy phần có thể an bài cho em tiến vào trong đoàn nhóm múa, nhưng vấn đề mặt mũi cũng cần phải có không phải sao? Em không luyện tập là không được a, đến thời điểm xét duyệt, lão sư thấy được, thấy em quả thực không nhảy được, đem em đẩy xuống, tôi cũng sẽ không có biện pháp a.”

Khương Sam nói:

“Tại thời gian sau khi tôi học xong vẫn luôn luyện tập đâu, một ngày đều không có kéo xuống, giáo sư Lư, ngài bận rộn như vậy, tôi cảm thấy chính mình vẫn không nên đi quấy rầy ngài. Về phần đoàn nhóm múa, có thể có cơ hội tham gia một lần, tôi đã rất cao hứng, có vào được hay không, tôi muốn dựa vào năng lực của mình, ngài không cần phải bận tâm vì tôi như vậy.”

Lư Hoảng vội nói:

“Chưa nói tới bận tâm hay không bận tâm, tôi cũng là tích tài, đương nhiên nếu em có thể dựa vào bản lĩnh của mình đi vào thì càng tốt, vừa vặn hai ngày nay tôi không có chuyện gì, hiện tại rất nhàn rỗi, em cần luyện vũ trực tiếp tới tìm tôi là được.”

Khương Sam giật giật khóe miệng, biểu tình trên mặt xuất hiện cười lạnh:

“Tôi trực tiếp đi Quân Nghệ tìm ngài sao?”

Mắt Lư Hoảng sáng lên:

“Dù sao cũng trong trường học, trực tiếp chiếm dụng sân luyện tập của trường để học tập, ảnh hưởng không tốt, vậy em đi đến nhà của tôi đi, nhà tôi có phòng chuyên môn để luyện vũ.”

Trong điện thoại, Khương Sam giống như chân chờ một chút, không có lên tiếng.

Lư Hoảng trấn an nói:

“Sư mẫu em am hiểu nhất chính là ẩm thực, thời điểm em đến cô ấy sẽ giới thiệu cho em mấy món ăn ngon, món ăn cũng sẽ không gây béo phì, tôi đối với em thực vừa ý, nghĩ muốn giới thiệu em cho cô ấy biết. Thân thể sư mẫu của em không tốt, hàng năm đều ở trong nhà không ra ngoài, cô ấy nhìn thấy người trẻ tuổi đến làm khách đều sẽ rất vui vẻ.”

Đây chính là ám chỉ với Khương Sam trong nhà ông ta có nữ chủ nhân, ý tứ muốn cô không cần suy nghĩ nhiều. Ông ta sẵn sàng như vậy, lại bình dị gần gũi như vậy, là người, ai cũng sẽ không biết xấu hổ mà đi cự tuyệt đi. Nhưng Khương Sam tuy miệng nói xong câu cảm tạ, lại đắn đo đúng mực rất tốt, không có chính diện đáp ứng thời điểm nào cô sẽ đi.

Cúp điện thoại, Khương Sam bảo lưu tốt đoạn ghi âm đã ghi lại trong điện thoại. Ở trước mặt người bên ngoài, vẻ xinh đẹp non nớt trên khuôn mặt dần

trở nên trầm mặc dị thường, đưa tay xoa xoa mi tâm thoảng có chút mệt mỏi, khi cô ngẩng đầu, chỉ còn một đôi mắt trong veo như nước lại thâm trầm lạnh lùng như băng.

Vợ của Lưu Hoảng cũng từng là một diễn viên vũ đạo nổi danh, sau này mắc phải căn bệnh ung thư vú liền lui xuống. Năm năm trước tế bào ung thư lan tràn đến tử cung, hiện tại hai người không còn sinh hoạt vợ chồng là chuyện bình thường.

Cái mà Lưu Hoảng học là samba, cho nên dáng dấp ông ta đứng là không tẻ. Cho dù tuổi tác hiện tại của ông ta như vậy, nhưng sự thật là ông ta vẫn dễ dàng có thể hấp dẫn được một số cô gái luôn sùng bái ái mộ ông ta.

Vợ của Lưu Hoảng lại khẳng khái một mực đối với ông ta, vì lưu lại tâm của người chồng đã sớm không để ở trên người của mình, bà ta không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Kiếp trước cô cùng Bạch Kỳ có nói qua chuyện của Lưu Hoảng, Bạch Kỳ không cho cô đi. Nhưng khi đó trong mắt Khương Sam đây là cơ hội khó có được, lần đầu tiên cô không nghe theo lời nói của Bạch Kỳ, len lén đi đến nhà của Lưu Hoảng.

Khi mới bắt đầu, hai lần đều hoàn hảo Lưu Hoảng rất quy củ, Khương Sam đối với ông ta cũng thập phần tín nhiệm. Nhưng càng tới gần ngày khảo hạch, động tác chỉ đạo của Lưu Hoảng lại càng thêm làm cản. Khương Sam không nguyên ý tin tưởng ông ta là kẻ xấu, nhưng cô cũng không ngốc, số lần đến Lưu gia liền giảm đi.

Trước một ngày là bắt đầu khảo hạch, là vợ của Lưu Hoảng tự mình gọi điện thoại đến cho cô, cô chối đẩy không xong đành phải đi. Lần đó nếu không phải Bạch Kỳ chạy đến đúng lúc, chỉ sợ cô thật sự sẽ gặp đại hạn, thực sự sẽ té ngã ở nơi này, ở trong nhà của Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta.

Sau đó, Bạch Kỳ giận tím mặt, nói chuyện thập phần khó nghe. Khi đó chính là thời điểm Khương Sam cảm thấy bối rối cùng bị thương nhất, bị chính người nam nhân mà mình yêu nhất nói rằng cô không biết kiểm chế hành vi của mình. Đương nhiên hẳn cảm thấy không thể chịu đựng được, bởi vì đỉnh vãi câu, Bạch Kỳ cực kỳ giận dữ nói chuyện cũng nặng lời hơn.

“Gia giáo Khương gia chính là như vậy sao? Trước giờ tôi như thế nào đều không có phát hiện qua cô lại là người phụ nữ không có tự trọng như vậy? Tôi đã cảnh cáo qua, cô không được tiếp cận ông ta, cô thông minh như vậy tôi sẽ không tin cô thật sự không nhìn ra nam nhân kia có ý đồ đối với cô, biết rõ không đúng, vì cái gọi là cơ hội kia còn cứng rắn hướng lên đón ý nói hòa theo, cách làm này của cô cùng với những người phụ nữ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào có khác gì nhau đâu? Cho dù muốn cô dùng thân thể của mình để đổi lấy cơ hội, có phải cô cũng sẽ không chút do dự mà đáp ứng hay không? Khương Sam kiêu ngạo kia đâu! Đừng làm cho tôi khinh thường cô!”

Một câu giải thích của cô Bạch Kỳ cũng không chịu nghe, nói xong hẳn liền rời đi. Đồ trang điểm cô để ở chỗ của hẳn cũng đều bị hẳn xanh mặt ném hét ra ngoài. Lúc ấy Khương Sam khóc khi bị Bạch Kỳ nói một hồi. Khi đó chính xác do cô quá đơn thuần, căn bản cô không biết đến những động cơ từ miệng Bạch Kỳ nói ra kia.

Trên một phương diện, bản thân tín nhiệm yêu mến người lại bị người thiết kế thiếu chút nữa gặp chuyện không may, một phương diện khác lại bị người mình thích chán ghét, trách móc nặng nề, khi đó tinh thần của Khương Sam thiếu chút nữa thì hỏng mất. Bất quá cũng chính vì như vậy, từ đó về sau ở trước mặt của Bạch Kỳ tư thái của cô cũng theo đó mà hạ thấp hơn.

Cơ hồ cô đem lời nói của Bạch Kỳ tôn sùng xem như là thánh chỉ, chỉ cần chuyện mà Bạch Kỳ nói qua là không đồng ý, cho dù cô muốn làm cũng sẽ không vì phạm vào ý tứ của hẳn.

Kỳ thật, hiện tại nhớ tới, tính cách của Bạch Kỳ kín đáo như vậy, nếu quả thật hẳn không nhìn chăm chăm vào cô, không chú ý đến cô, như thế nào có thể vừa vịn đứng lần đó cô gặp chuyện không may mới phát giác ra chỗ không đúng, còn đúng lúc đi đến để cứu cô như vậy?

Sợ là hẳn đã sớm biết mình đi đến Lưu gia, cứ như vậy mất lạnh nhìn chính mình từng chút sa vào, đến khi quay đầu thấy cô xảy ra chuyện mới bằng lòng ra tay. Bất quá cũng chỉ vì có thể cho cô một cái giáo huấn triệt để.

Cho cô biết, vì phạm vào ý của hẳn, khả năng sau đó sẽ có hậu quả thảm thiết, về sau là muốn để cho cô có thể ngoan ngoãn nghe lời của hẳn, sẽ không dám nghi ngờ quyết định của hẳn. Lại hiểu được vì cô sợ mình lưu lại ấn tượng ở trong lòng hẳn là loại người lẳng lơ ong bướm, nhất định sẽ phân rõ giới hạn đối với tất cả nam nhân khác, sẽ luôn kính nhi viễn chi.(Tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể lại gần hoặc không muốn gần)

Chỉ cần một cái thủ đoạn nho nhỏ như vậy, một cái thuật chế ngự con người đơn giản là có thể để cho hẳn tiến thêm một bước khống chế cô, giải quyết vấn đề dục vọng chiếm hữu của mình, quá nhiều hậu cố chi ưu.(Y nói nỗi lo lắng về gia đình, thân nhân, những nỗi lo lắng cá nhân sau lưng)

Về phần nội tâm Khương Sam có thể tiếp nhận được tra tấn cực hạn cùng thương tổn hay không, chuyện như vậy nếu vạch trần ra ngoài có thể sẽ khiến cho Khương Sam thân bại danh liệt bị người ta nhạo báng hay không, dư luận chỉ trích có thể sẽ triệt để quét đi hết mặt mũi của cô, vốn bị vây trong tâm tình bị xem nhẹ, kiêu ngạo ngông nghênh như Khương Sam có thể bởi vậy mà bị bẻ gãy hay không? Tất cả mấy cái đó Bạch Kỳ đều không thêm suy xét đến phạm trù bên trong.

Cái hẳn muốn chính là con người của cô, hẳn xem cô giống như mèo chó, xem cô như sủng vật để hẳn tỉ mỉ tự mình nuôi dưỡng chiều chuộng, không nghe lời liền giáo huấn một頓, chỉ cần người còn, những cái khác đều không quan trọng.

Lạnh bạc, lạnh lùng, không có nhân tính.

Tuy miệng Khương Sam đã đáp ứng, nhưng cô vẫn không có chủ động gọi điện thoại tới cho Lưu Hoảng. Lúc Khương Sam vừa muốn đi ra ngoài, điện thoại liền vang lên.

Thanh âm Lưu Hoàng thân thiết, mang theo vài phần vui sướng:

“Tôi nhờ vào quan hệ đã báo danh cho em rồi a, lần này em nhất định phải nắm chặt thời gian luyện tập, thời gian còn lại thật sự không nhiều lắm, lần trước tôi nói em đến tìm tôi, như thế nào còn không thấy?”

Khương Sam cầm điện thoại đi vào trong phòng vệ sinh, tránh đi Trương Phúc Uất cùng Lô Trần đang vênh tai lên để nghe ngóng ở trong phòng trong ký túc xá.

Cô vừa đi vừa nói chuyện:

“Thật là cảm ơn ngài...”

Lô Trần nhìn quần áo được bán với số lượng có hạn trên người của Khương Sam, trong giọng nói mang theo vài phần hâm mộ:

“Phúc Uất, cô nhìn quần áo trên người của Khương Sam đi, thật đẹp a, trong cửa hàng lớn chuyên kinh doanh quần áo, trong tủ kính tôi đã thấy qua kiểu dáng quần áo này đâu, giá cả cao đòi mạng, còn có di động của cô ấy, cũng là loại điện thoại mới nhất đâu.”

Trương Phúc Uất nhếch nhếch khóe miệng, châm chọc nói:

“Cô cảm thấy cô ta có thể mua được đồ đắt tiền như vậy sao? Hiện tại quần áo ngoài đường đều là giả mạo, tùy tiện tìm vài cái sạp nhỏ là có thể mua được một đồng quần áo mới ra năm nay trên tạp chí, cũng do cô quá đơn thuần, mới có thể cảm thấy cô ta là bỏ tiền ra để mua mấy thứ quần áo đắt tiền như vậy.”

Ngữ khí của Trương Phúc Uất chắc chắn, lại cao cao tại thượng. Trên mặt Lô Trần lúc này mới biểu hiện ra bộ dáng bưng bình tĩnh đại ngộ. Trong nhà cô ta, điều kiện gia đình không tốt, trong ký túc xá cũng chỉ có Khương Sam nhìn qua so với cô ta còn muốn kém hơn. Điều này làm cho trong lòng của Lô Trần chiếm được chút cân bằng.

Nhưng gần đây, Khương Sam mỗi lần đi ra ngoài một chuyến khi về còn mang theo rất nhiều quần áo vừa mới lạ lại vừa đẹp, Lô Trần nhìn thấy, trong lòng cô ta vừa hâm mộ lại vừa khó chịu. Lúc này nghe Trương Phúc Uất nói như vậy trong lòng cô ta mới dễ chịu hơn một chút.

Tuy rằng Lô Trần không thể mua nổi mấy bộ quần áo quá đắt tiền, nhưng sẽ không gây trở ngại cho biểu hiện thương xót của cô ta đối với Khương Sam, thờ dãi:

“Rất đáng thương, tôi nghe nói ba mẹ của cô ấy đều không ở đây, hiện tại cô ấy chỉ còn một người đâu, cũng chỉ có thể mua chút quần áo giá rẻ để mặc, di động kia phỏng chừng cũng là đồ giả đi, tôi nghe nói di động là hàng nhái có độ phóng xạ rất lớn, tuy rằng nhìn thì tốt, nhưng công năng sẽ không an toàn.”

Trương Phúc Uất nói:

“Nhưng di động kia tôi nhìn, là thật sự.”

Lô Trần cả kinh, khó chịu trong lòng lại dậy lên:

“Cô không phải nói khoản tiền để mua được cái di động kia mất vài ngàn sao, đó chính là phí sinh hoạt cả một học kỳ của cô ấy a, cô ấy...”

Trương Phúc Uất cười:

“Cô ngốc a, bình thường cô không nhìn thấy cô ta gọi điện thoại đều thần thần bí bí tránh chúng ta sao, ai biết là cô ta đi theo ai? Lúc trước không phải còn nói trắng ra kỳ thật cô ta với em họ của mình là cùng một dạng sao, nhìn qua cũng biết, cô nói là bởi vì nguyên nhân gì khiến cho Bạch Kỳ không nguyện ý tiếp xúc với cô ta nữa đây?”

Lô Trần nghe hiểu ám chỉ của Trương Phúc Uất.

Kỳ thật trong lòng cô ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là không thể xác định, lúc này nghe lời nói trực tiếp như vậy của Trương Phúc Uất, trong lòng mới thuận theo, trong lòng thập phần khinh thường đối với Khương Sam, trên mặt còn muốn giả bộ thành bộ dáng đáng tiếc.

“Không thể nào, tôi nhìn Khương Sam cũng không giống loại người như vậy a, làm sao có khả năng sẽ đắm mình trong sa đọa... Làm ra loại chuyện này đây.”

Khâu Bảo ngồi bên cửa sổ viết nhật ký, đem lời nói của hai người nghe rất rõ ràng. Cô tin tưởng nhân phẩm của Khương Sam, tin tưởng Khương Sam tuyệt đối không phải loại người như miệng của bọn họ nói, là loại phụ nữ háms giàu.

“Hai cô nói nhăng lẩn gì đấy! Nghị luận ở sau lưng người ta như vậy cũng thật không có tố chất đi. Có bản lĩnh ở trước mặt người ta đem lời đó nói ra a!”

Trương Phúc Uất lập tức thoa móng tay:

“Chúng tôi thích nói, ăn nhằm gì tới cô, đúng là không trâu bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, cả ngày như chó săn đi theo phía sau người ta, cũng không gặp người nào lại không có chút phản ứng như cô à! Cùng người như vậy ở cùng một chỗ, lại không bị kiềm chế thành người ngu ngốc, tôi nhìn cô cũng không phải thứ tốt lành gì!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 33.2

Khâu Bảo chán nản, cô chưa bao giờ bị người khác nói như vậy, Trương Phúc Uất độc miệng, tranh chấp trong chốc lát Khâu Bảo liền bị chọc tức, trong hốc mắt là ngân ngân nước mắt. Lô Trần ở một bên hào hạo làm một kẻ xem náo nhiệt, Trương Phúc Uất thấy Khâu Bảo nói không lại mình, trong giọng nói lại càng thêm đắc ý.

“Thế nào, cô cho rằng cô nổi giận tôi liền sợ cô sao? Ngược lại, tôi nên giải thích một chút cho cô hiểu. Đột nhiên Khương Sam có thể lấy ra rất nhiều quần áo như thế này, lại luôn ăn diện hoa chi chiêu triển(? _ ?), động một cái liền xuất quỷ nhập thần tìm không thấy bóng người, cô nói xem cô ta là đi nơi nào à? Đi làm biểu*(gái điểm, gái nhà thổ) lại còn muốn lập đền thờ trình tiết cái gì? Cùng người như vậy xen lẫn cùng nhau, cô thật cho rằng chính mình là thứ tốt gì?”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Khâu Bảo ăn nói vụng về, lại chưa từng cùng người khác cãi nhau qua, chỉ biết tức giận đứng tại chỗ thẳng lau nước mắt.

“Tư tưởng của cô cũng quá dơ bẩn đi!”

Trương Phúc Uất cười nhạo:

“Cũng không biết là tư tưởng của ai dơ bẩn đâu, hơn nữa, tư tưởng dơ bẩn tổng thể so với thân mình ô uế còn tốt hơn rất nhiều đi.”

Chính lúc mọi người đang náo nhiệt:

“Phanh” một tiếng, cửa phòng vệ sinh được mở ra, trong phòng liền an tĩnh lại. Khương Sam nói chuyện điện thoại đã xong, vừa đứng lúc đi ra.

Khâu Bảo không biết Khương Sam có nghe thấy bọn họ nói chuyện hay không, sợ Khương Sam nhìn thấy vội xoay lưng qua lau nước mắt.

Trương Phúc Uất ăn qua vài lần một ở trong tay Khương Sam cho nên cô ta không dám chính diện đắc tội cô, bấu môi ngồi xuống.

Sắc mặt Khương Sam vẫn như thường, một bộ dáng không có phát hiện ra dị trạng ở trong phòng. Lô Trần có chút chột dạ, đầu cúi xuống không dám nhìn thẳng cô, mặc kệ trong lòng khinh thường cùng suy đoán như thế nào, cũng mặc kệ ở trong bóng tối phê phán Khương Sam không có điểm nào tốt như thế nào, đến thời điểm bản thân cô ta đối diện với Khương Sam, theo bản năng lại làm cho cô ta nhìn không được liền sinh ra một loại kiêng kỵ.

Khương Sam không đi ra cửa, hai tay đút túi đi về phía của Khâu Bảo.

Trên mặt Khâu Bảo còn mang theo nước mắt, Khương Sam nhìn thấy thần sắc ủy khuất lóe lên trong hai mắt của Khâu Bảo, không cần hỏi thêm cái gì, cô liền lập tức đi qua.

“Uống nước không?”

Khâu Bảo lắc đầu, khịt khịt mũi, cố kéo ra một mặt tươi cười, trên mặt làm ra vẻ vô sự:

“Cậu uống đi, tôi không khát.”

Khương Sam pha cho mình một tách cà phê, cà phê này là cô lấy ở trong nhà rồi mang đến đây, cô luôn để trong cái bình trang tròn bằng sứ trắng. Vì thế mà Trương Phúc Uất không biết ở sau lưng phi báng cô bao nhiêu lần, nói cô không có tiền còn muốn làm bộ làm tịch thanh trang tao nhã, tìm một cái bình trang phân không ra phân, bạch không bạch như vậy, ai biết trong bình trang này là một khối tiền hay là một bao Nestlé?

Sau khi pha cà phê tốt lắm, Khương Sam đồng dạng muốn bùng chích cốc cà phê cũng làm bằng sứ trắng đi về phía giường, thời điểm đi ngang qua Trương Phúc Uất cùng Lô Trần, cô phảng phất giống như nhớ tới cái gì liền dừng bước:

“Các cô muốn uống không?”

Trương Phúc Uất không để ý tới cô, che mũi trốn tránh mặt, trên mặt viết chói lọi mấy chữ khinh thường cùng ghét bỏ.

Lô Trần chỉ cười cười, chỉ một hộp màu xanh Maxwell House* trên bàn của mình:

“Tôi cũng có a, cô uống đi.”

Maxwell house*: một loại cà phê

Trương Phúc Uất “Phụt” một tiếng liền bật cười, trên mặt Lô Trần lập tức liền hiện ra vài phần xấu hổ, xin lỗi nhìn Khương Sam, một bộ dáng muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Khương Sam cười cười, cô đi sang một bên lại vừa vịn bị ghế ngồi của Trương Phúc Uất chặn lại, hơi nâng nâng cốc cà phê, Khương Sam nói:

“Làm phiền nhường một chút, tôi không qua được.”

Trương Phúc Uất đại mã kim đao* ngồi, chẳng những không nhường ngược lại sau đó lại càng thêm nhích tới gần:

“Không qua được chẳng lẽ cô không thể từ một bên khác đi vòng qua được sao.”

Khương Sam không hỏi lại ý kiến của cô ta, tự do tự tại tiếp tục đi vòng ra sau lưng ghế của cô ta muốn đi vào trong. Trương Phúc Uất yêu nhất chính là trên cột Khương Sam, như thế nào sẽ để cho cô như ý, cô ta khiêu khích đem ghế xô dịch, nhất định muốn bức Khương Sam từ một bên khác đi qua.

Đại mã kim đao*: nghĩa của cụm thành ngữ này gắn với phong cách mạnh mẽ, quyết liệt, đường hoàng, đỉnh đạc, thẳng thắn, sắc sảo, sáng khoái..

“Nha.”

Cước bộ Khương Sam liền bị vấp phải chân ghế, đưa một tay chống đỡ trên vách tường, đồng thời cổ tay liền xoắn điệu (khéo léo) một cái, sau đó nhin không được kêu nhỏ một tiếng.

“A!!!”

Tiếp sau đó là một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên!

Bị cà phê nóng rót đầy đầu cùng đầy mặt, Trương Phúc Uất kêu lên sợ hãi giật bắn lên, ánh mắt mê hoặc đầy nước cà phê, cô ta ăn đau, muốn xoa lại không dám đưa tay động thủ.

“Xin lỗi xin lỗi, cô, cô không sao chứ!”

Khương Sam cuống quýt đi lên đỡ, trên mặt tràn đầy kích động, một đôi vân lông vù nhiều(k biết là gì a? Ai biết chỉ ta nha) nhưng trong đôi mắt lại một mảnh lạnh lùng. Trương Phúc Uất một bên thét chói tai một bên tức giận vừa mắng vừa xô đẩy.

“Cút đi! Cô cút ngay cho tôi! Khương Sam cô dám hắt cà phê vào tôi! Tiện nhân! Tôi sẽ không để yên cho cô!”

Lô Trần bị dọa sợ đến ngây người, Trương Phúc Uất không ngừng nhảy lên muốn đánh Khương Sam, Khương Sam không ngừng giải thích cùng nhún nhường, thân mình buong lỏng chợt lóe khỏi ma trảo của Trương Phúc Uất.

Trước mắt của Trương Phúc Uất mơ mơ hồ hồ cái gì đều không thấy rõ, thiếu chút nữa thì vấp phải chân bàn.

“Tôi thật sự không phải cố ý, xin lỗi...”

Khương Sam vừa nói xin lỗi, một bên làm bộ như lơ đãng đem ghế chắn ở trước người đẩy qua, nhất thời chân của Trương Phúc Uất không có chỗ bám trụ, lần nữa hét lên một tiếng sau đó là ngã về phía sau.

Lô Trần sợ tới mức theo bản năng liền đưa tay ra đỡ. Tay của Trương Phúc Uất vừa lúc chống lên cái bàn gỗ ở bên cạnh, Khương Sam nhẹ nhàng giẫm vào cổ chân của cô ta một giẫm!

Trương Phúc Uất ăn đau, nhắc chân liền hướng tới Lô Trần áp qua!

“Phanh!”

Một trận hỗn loạn, Trương Phúc Uất cùng Lô Trần song song té lăn trên mặt đất, hai người đầu văng mắt hoa còn chưa kịp kêu lên sợ hãi trong hoảng loạn, đồng thời Trương Phúc Uất liền bị bàn đè lên, trên bàn bày ra một đồng lớn gì đó hết thấy đều đập vào trên người của hai người.

Lúc trước Lô Trần đang viết bút ký, Trương Phúc Uất đang vẽ dở móng tay, lúc này nắp của lọ sơn móng tay còn mở, bình mực, còn có cái hộp phấn, cả một đồng sách vở hoàn toàn rơi xuống trên người của hai người.

Lô Trần bị đè ở phía dưới, cô ta ăn đau kêu lên thành tiếng! Hai người càng giãy giụa lại càng loạn, chẳng những không đứng dậy được, ngay cả cái ghế cũng đều bị kéo ngược lại đổ xuống dưới, vừa lúc đụng vào trước ngực của Trương Phúc Uất.

Trương Phúc Uất quá đau, ngay cả nói cũng không nói ra được.

Khâu Bảo mới đầu là kinh hãi sau đó là cảm thấy một màn trước mắt này quả thực là quá khôi hài. Trong lúc nhất thời, biểu tình trên mặt liền trở nên hết sức buồn cười. Khương Sam nhếch môi cười với cô, sốt ruột nói:

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy, Khâu Bảo đừng lo lắng, chúng ta nhanh đến đỡ hai người bọn họ đứng lên.”

Ngoài miệng nói như vậy, Khương Sam lại nhẹ nhàng buông lỏng quyền sách trong tay.

Lúc trước thừa dịp loạn cô còn cầm ở trong tay một quyền từ khóa quá trình vật rơi tự do thật dày, lúc này quyền sách trực tiếp nện vào trên mặt của Trương Phúc Uất, Trương Phúc Uất chính diện bị sách vỡ đập trúng, kêu đau một tiếng, giống như ngay lập tức bị người khác đánh cho một cái bạt tai, phòng chừng ngay cả môi cũng bị sưng lên.

Hai mắt của Khâu Bảo lập tức mở to ra nhìn, Khương Sam cùng với cô trừng mắt nhìn nhau, Khâu Bảo lúc này mới vô thanh ngốc hê hê bật cười.

Khương Sam một mình có thể ẩn nhẫn cực độ, cô không dễ dàng nguyện ý cùng ai kết thù kết oán, lo liệu trước mặt, sau lưng cô luôn luôn lưu ba phần nguyên tắc.

Nhưng Khương đại tiểu thư lại có một cái tật xấu. Đó là cô rất bao che khuyết điểm, vô cùng bao che khuyết điểm, khi dễ cô, cô tự nhiên có thể có một ngàn một vạn biện pháp đánh trả lại, nhưng chỉ một điểm, đó là ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý lên người bên cạnh của cô.

Kế tiếp là hai ngày nghỉ, Khương Sam đem tất cả mọi chuyện đều buông xuống, tự giam mình trong biệt thự chuyên tâm luyện võ từ sớm đến muộn cảm giác như không biết đến một mồi là gì.

Khương Sam cùng với âm nhạc sôi nổi, luyện đến khi cả người đầy là mồ hôi, nhưng ánh mắt của cô càng ngày lại càng sáng, một gương mặt lớn chừng bàn tay, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy là cơ trí gần như muốn bức tâm hồn người khác.

Khương Sam múa đơn được hình dung giống như là Lạc Thần trong sách cổ nhẹ nhàng bước ra, xoay đều chậm nhiều, dáng vẻ xinh đẹp, cô giống như một bông hoa quýnh từ một nơi bí mật gần đó lặng yên không một tiếng động chợt nở rộ, vô thanh vô tức biến thành một điểm sáng cướp nhân tâm phách(ta chịu), dù nhìn thoáng qua cũng sẽ không thể rời mắt đi được.

Chuyên tâm đắm chìm trong thế giới võ đạo, Khương Sam một chút đều không biết, trải qua một thể rèn luyện, tâm cảnh lúc này cùng với trước đây sớm đã có bất đồng rất lớn, trình tự võ đạo cũng cao lên thêm một bậc.

Nếu đem cảnh tượng luyện võ hiện tại của cô ghi lại so sánh cùng với thời điểm cô luyện võ trước lúc còn chưa có trùng sinh, người có chút kinh nghiệm đều có thể nhìn ra đây quả thực là Phụng Hoàng Niết Bàn, hoàn toàn giống như từ hai người biến hóa ra vậy.

Đến giữa trưa thứ hai, Khương Sam mới tỏ lòng cảm tạ, lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho Lư Hoảng muốn mời ông ta ăn cơm.

Lư Hoảng lúc này đang đứng trước danh giới kiên nhẫn cuối cùng, trước giờ ông ta chưa thấy qua học sinh nào vô cùng khéo léo như vậy, mặc kệ ông ta sử dụng thủ đoạn gì, cô cũng đều một mặt giả bộ ngớ ngẩn để lừa qua. Nhưng Lư Hoảng chỉ có thể đánh chủ ý vào chỉ đạo võ đạo, lại không có biện pháp đi bức người ta lại đây, vội vàng rồi để lộ ra nhiều dấu vết như vậy.

Ông ta vốn cho rằng chính mình tung ra chiêu trò giúp Khương Sam thành công báo danh, cô bé còn đang do dự dự kia nhất định sẽ mang ơn đối với mình, cũng sẽ triệt để tin nhiệm bản thân.

Nhưng nhưng suy đoán của ông ta lại rơi vào khoảng không, cho dù biết chính mình có tư cách để tham tuyển, nhưng Khương Sam vẫn là một bộ dáng bất động thanh sắc, nếu không phải hôm nay cô gọi điện thoại đến mời ông ta ăn cơm, Lư Hoảng thiếu chút nữa liền chuẩn bị rút lại tên báo danh của cô, triệt để buông tha dự đồ đối với Khương Sam.

Triệu Thanh Thanh biết Khương Sam rốt cuộc bắt đầu mắc câu chủ động liên hệ với Lư Hoảng, trong lòng nhất thời mừng thầm, thời điểm thấy mặt Bạch Kỳ liền bắt đầu vô tình hữu ý ở trước mặt hần nói chuyện về giáo sư Lư Hoảng của mình, lại làm bộ như lơ đãng đem chuyện hồ động (tương tác qua lại) giữa hai người nói ra, lại hé lộ ra một chút chuyện Lư Hoảng đối với Khương Sam trợ giúp.

Mặc kệ cô ta nói như thế nào, Bạch Kỳ cũng đều là một bộ dáng không thèm để ý chút nào, nhưng Triệu Thanh Thanh lại rõ rệt phát giác ra số lần Bạch Kỳ hút thuốc lá nhiều lên, biết lời của mình có tác dụng, trong lòng của cô ta lại càng thêm đắc ý.

Lư Hoảng tuy rằng ngứa ngáy khó nhịn ghê gớm, nhưng ông ta vẫn biết rõ đạo lý đối phó với người giống như Khương Sam, nếu người biểu hiện ra sốt ruột, hoặc là ngay từ đầu liền đi quá giới hạn, hết thấy cố gắng kia sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên lúc Lư Hoảng gặp mặt hay ăn cơm cùng với Khương Sam, ông ta đều thực quy củ.

Khương Sam chưa từng theo như ý của Lư Hoảng đó là đi đến nhà của ông ta để cùng luyện võ. Cô khiêm tốn thỉnh giáo những tương quan trên phương diện tri thức, lại không đề cập tới chuyện muốn ông ta trực tiếp làm lão sư chỉ đạo trong quá trình luyện võ của chính mình, tổng chính là cô mời ông ta đi ăn cơm, địa phương đều là những nhà hàng phụ cận Quân Nghệ hoặc là đại học T.

Cùng với đó, là ngày tuyển chọn sắp tới gần, mắt thấy không quá hai ngày nữa là bắt đầu tới đợt tuyển chọn lần thứ nhất, Lư Hoảng vừa vội vàng lại vừa hiếu kỳ, càng không chiếm được lại càng thêm khuyên chính mình cần phải kiên nhẫn, mỗi ngày vất hết óc tưởng làm như thế nào có thể mau mau đem Khương Sam đến chỗ mình.

Giữa trưa hôm nay, sau khi Khương Sam ăn cơm cùng với Lư Hoảng xong, vừa ra khỏi cửa đi đến ven đường, một chiếc quân sự Jeep* liền đình chỉ ở trước mặt của cô.

Hàng ghế sau, cửa kính xe được từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt kiên nghị lại uy nghiêm của Tần Chiến, vẫn là một thân quân trang ngay ngắn như cũ, mũi lính được cầm ở trên tay, khi không có mũi che giấu, một đôi mâu hẹp dài cùng ánh mắt sắc bén mười phần của Tần Chiến được lộ ra, đôi môi mỏng lạnh bạc thoáng mím lại, người khác khi nhìn thấy hắn như vậy liền nhìn không được mà nghĩ đến, khí lạnh ở trên mặt hắn thật đúng là nhiều hơn vài phần, nó giống như lưỡi dao sắc bén được tra ra khỏi vỏ vậy.

“Lên xe.”

Tần Chiến nói tiếp:

“Tôi có lời muốn hỏi cô.”

quân sự Jeep*: 1 loại xe trong quân đội, mọi thắc mắc tra a G nha mấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 34

Cái loại nghiêm túc cùng lời nói trang trọng này khiến Tần Chiến luôn mang đến cho người ta cái cảm giác áp bách cùng cực đến từ hắn.

Khi nhìn người khác, ánh mắt của hắn thường thường sẽ mang theo một loại gọi là bất động thanh sắc phẩm phán, làm cho người ta không tự giác từ trong đáy lòng liền bắt đầu thâm suy nghĩ, chính mình có phải đã làm cái gì sai hay không.

Sau đó, trong tâm mắt nghiêm chỉnh của hắn, người ta liền cảm thấy lỗi của chính mình lại càng thêm không thể tha thứ.

Khương Sam ngồi ở trong xe, ngồi một lúc lâu. Thời điểm khi cô cho rằng Tần Chiến sẽ vẫn trầm mặc như vậy đến khi cô đi xuống, hắn lại không hề trong dự liệu của cô lên tiếng hỏi:

“Cô cùng Lư Hoảng là chuyện gì?”

Khương Sam cúi đầu, suy đoán có khả năng Tần chính ủy đã nhìn thấy bản thân mình cùng Lư Hoảng ăn cơm. Tần chính ủy ở trong mắt cô là một người thiết diện vô tư, cô đoán không trúng, phải chăng hắn biết chút ít cái gì rồi.

Hơn nữa đối với người như Tần chính ủy, mỗi ngày cô nghĩ ở trong lòng đều là tính kế cùng phản tính kế, Khương Sam không tự giác liền có chút chột dạ, châm chọc câu từ nói:

“Ông ấy là lão sư đề cử tôi trong đoàn nhóm múa của Quân Nghệ, tôi hướng ông ấy hỏi qua, chuyện xã đoàn tuyển chọn hai ngày nữa.”

“Chớ cùng hắn đi gần như vậy, không tốt.” Tần Chiến thân nhiên nói.

Thời điểm Tần Chiến mặt không chút thay đổi nói chuyện, cho dù hắn có ý tốt cũng sẽ khiến cho người khác nghe ra vài phần trách móc nặng nề cùng cảnh cáo.

Khương Sam hiển nhiên cũng có một loại cảm giác như vậy, nguyên bản còn cảm thấy chột dạ, Tần Chiến vừa mở miệng liền làm cho mi tâm của cô không tự giác nhăn lại, hiển nhiên lời nói của Tần Chiến làm cho cô nghĩ tới người nam nhân ở trong lòng mình cực độ không thích kia.

“Ngài là có ý gì đây, tôi nghe không hiểu lắm.”

Khương Sam đem mất hứng của mình che dấu rất tốt, nhưng Tần Chiến là loại người nào? Ánh mắt của hắn chậm rãi tìm một lần ở trên mặt của Khương Sam, ngay lập tức liền nhìn ra trong lòng cô không vui.

Bị Tần Chiến không lên tiếng đánh giá như vậy, Khương Sam ánh mắt lóe lóe, con ngươi liền thông xuống.

Ra ngoài dự liệu, Tần Chiến chẳng những không có sinh khí, ngược lại đem thanh âm chậm lại một ít.

“Lúc trước cô không có cùng Lư Hoảng tiếp xúc qua, khả năng không biết, sinh hoạt cá nhân của hắn có chút không biết kiềm chế, cô cùng hắn tiếp xúc nhiều đối với cô ảnh hưởng không tốt.”

Dừng một chút, Tàn Chiến bổ sung thêm:

“Đổi với cô gái như thế tử* mà nói, cũng tương đối nguy hiểm.”

Thế tử*: con vua, có thể ý TC là chỉ những ng có cuộc sống như con vua á

Ám chỉ rõ ràng như vậy, Khương Sam cúi đầu, trầm thấp “Ân” một tiếng, rồi không có lên tiếng.

Tàn Chiến là kẻ mặt có thể không đổi sắc khi đối mặt với súng đạn sinh tử ở trên chiến trường, nhưng lúc này nhìn Khương Sam cúi đầu giống như con chim cút, hẳn lại cảm thấy hết sức khó giải quyết.

Hắn thật nhìn không ra, rốt cuộc tâm tư của cô gái này nghĩ cái gì. Hắn lại không thể cưỡng chế cô, không cho cô cùng tiếp xúc với Lưu Hoảng được, như vậy thì thành cái gì a?

“Kia trước cứ như vậy đi, cảm giác không đúng có thể gọi điện thoại đến cho tôi.”

“Cám ơn Tàn chính ủy quan tâm.”

Khương Sam ánh mắt lóe lóe, lời nói Tàn chính ủy ngược lại làm cho trong lòng của cô dâng lên một cái ý niệm to gan.

Sau khi về trường, Trương Phúc Uất quả nhiên đi tố cáo Khương Sam, cô ta khóc lóc trực tiếp đâm thẳng đến chỗ của hiệu trưởng. Nhìn qua, cô ta đích thực là thê thảm, môi sưng phù, ánh mắt cũng sưng phù, hai tay che ngực, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Lô Trần ngược lại không có đi cáo trạng, cô ta chỉ đứng ở phía sau của Trương Phúc Uất không ngừng lau nước mắt, như vậy, so với thiên ngôn vạn ngữ nói ra lại càng thêm dùng được.

Trương Phúc Uất vốn cho rằng chuyện này sẽ thập nã cửu ôn*, Khương Sam khẳng định sẽ bị nghiêm trị một phen, ngay cả Lô Trần, tuy rằng miệng không nói, trong lòng cũng muốn Khương Sam lúc này nhất định sẽ không được tốt đẹp, nhưng hai người đều không nghĩ tới, chính mình sẽ bị hiệu trưởng đuổi ra ngoài.

Thập nã cửu ôn*: Tuyệt đối không sai lầm

“Thời điểm vừa phát sinh ra chuyện này, đồng học (bạn học) Khương Sam liền đến chỗ tôi nói qua, tôi đã mời lão sư quản lý ký túc xá đi thăm dò, rõ ràng là hai người các cô không cần thận vương chân liên lụy đến chính mình, Khương Sam pha cả phê còn mời hai cô tâm đúng là không nhỏ, lại nói, cô ấy luôn nhường nhịn hai cô, Khương Sam nhìn qua gầy yếu nhỏ nhỏ, hai người các cô lại có vóc dáng to lớn như vậy, lúc này mà nói một người cô ấy khi dễ hai người các cô? Hai cô nghĩ rằng ánh mắt của chúng tôi đều bị mù hết sao?”

Hiệu trưởng vô cùng đau đớn chỉ trích:

“Như vậy, hai cô không biết đạo hữu yêu đồng học thì cũng thôi đi, lại còn vu oan hãm hại quả thực chính là bại hoại thuần phong trường học, đi đi đi, mỗi một người phải viết một phần kiểm điểm giao lên cho tôi!”

Nước mắt trên mặt của Lô Trần còn không ngừng rơi, trên mặt sưng phù của Trương Phúc Uất tràn đầy là không dám tin, hai người cứ như vậy ngốc lảng trước cửa của phòng hiệu trưởng.

Trong ký túc xá loạn thất bát tao, Trương Phúc Uất cáo trạng thất bại liền nổi trận lôi đình, bọn họ tìm không thấy chứng cứ chứng minh chuyện hôm kia là do Khương Sam trực tiếp giờ trò quỷ, trong lòng lại kiêng kỵ ghê gớm đối với việc hiệu trưởng che chở Khương Sam, sợ rằng sẽ ở trong tay Khương Sam ăn thêm một lần một tương tự.

Không thể ngoài sáng, Trương Phúc Uất liền không ngừng ở trong ký túc xá chỉ cây đầu mà mắng cây hòe, thẳng đến khi Khương Sam cảm thấy lần trước thu thập cô ta như vậy vẫn còn thấy nhẹ.

Khương Sam ngồi ở trong ký túc xá thấy phiền, thay đổi một thân quần áo đơn giản rồi đi đến tòa nhà dạy võ đạo để học. Trên tầng cao nhất, giáo học* bình thường đều không có người nào, lại trùng hợp có một loạt lan can, tuy rằng bình thường huấn luyện so với cái lan can này cao hơn một điểm, nhưng đối với đôi chân dài của Khương Sam mà nói, độ cao lan can như vậy rất nhanh làm nóng người, đều có thể luyện động tác đuối thân cùng trụ cột.

Giáo học*: giáo viên và học sinh

Luyện đến một nửa, di động đột nhiên có tin nhắn.

Là Bạch Kỳ.

Hai tuần trước cô nhận được một tin nhắn của Bạch Kỳ, chính là muốn cô không cần tham gia tuyển chọn vào đoàn nhóm múa của Quân Nghệ, cô chưa có nhắn tin trả về.

Hôm nay vẫn như trước hắt cánh cáo cô cách xa Lưu Hoảng một ít, nói là vì tốt cho cô, nguyên nhân cụ thể lại không có nói, Khương Sam buông đi động, cười lạnh một tiếng, làm như không nhìn thấy.

Lại qua hai ngày, thời điểm Khương Sam lần nữa lấy vấn đề thỉnh giáo mời Lư Hoảng đi ăn cơm, lần này cô nhìn thấy bên người của Lư Hoảng thêm một người phụ nữ.

Lư Hoảng cùng đi với lão bà của ông ta.

Nhìn qua, lão bà của Lư Hoảng già hơn nhiều so với ông ta. Tóc đen dày rõ ràng cho thấy được nhuộm qua, tươi cười trên mặt loáng thoáng có dấu vết nếp nhăn, nếp uốn lại không có rõ ràng, bộ dạng này giống như đi kéo da nhưng bị thất bại vậy.

Biểu hiện của Lư Hoảng không có một chút nào là ghét bỏ lão bà, hai người ở trước mặt Khương Sam biểu hiện thật ân ái, lão bà của Lư Hoảng đối với Khương Sam cũng rất nhiệt tình, bình thường nhìn cô giống như là nhìn con của mình vậy, ôn nhu lại hiền lành.

“Có tới nhà tôi chơi không, tôi nghe giáo sư Lư của em đề cập đến em rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn không có cơ hội gặp mặt, hôm nay không phải vừa vận tôi đi ngang qua bên này, nói không chừng còn không thấy được đâu.”

Khương Sam ngượng ngùng cười cười:

“Em cũng nghe giáo sư Lư nói về sự mẫu rất nhiều đâu.” Lại không có nói tiếp đến lời mời đi đến nhà của bà ta.

Lư Hoảng cho lão bà mình một cái nháy mắt, lão bà của Lư Hoảng cắn răng, da mặt dày trực tiếp đem lời nói làm rõ, biểu tình trên mặt là một bộ nháy nhót hân hoan, giọng điệu thật nhiệt tình.

“Tôi vừa thấy em liền cảm thấy hợp ý, em rất thú vị, không bằng như vậy, trưa mai tôi chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, em đi một chuyến đến nhà tôi đi! Đến bồi cái bà già này đi.”

Khương Sam khoát tay cười nói:

“Cái gì mà bà già, phải gọi là chị mới đúng đấy.”

Nhất thời lão bà Lư Hoảng cười không khép miệng lại được, Lư Hoảng cũng mời hai câu, hai người quần quanh một hồi, Khương Sam từ chối không được chỉ có thể đáp ứng.

“Vậy được rồi, ngày mai thật sự em đúng là phải quấy rầy đến giáo sư Lư cùng sự mẫu rồi a.”

Ánh mắt Lư Hoảng nhất thời sáng lên, sắc mặt lão bà của Lư Hoảng ngược lại là âm trầm, nhưng ngay sau đó lại một lần nữa giương lên khuôn mặt tươi cười.

“Nói chi vậy, thế nào lại là quấy rầy đâu.”

Tiến bước Khương Sam, vừa lên xe, biểu tình Lư Hoảng liền lạnh nhạt xuống, một chút cũng không săn sóc với lão bà của mình giống như thời điểm ở trước mặt người khác.

Lão bà của hắn sớm đã thành thói quen, bộ dáng của chồng trước mặt, sau lưng hoàn toàn bất đồng, nhưng xuất phát từ thân thể tự ti, cùng với đoạn hôn nhân tràn ngập nguy cơ lo lắng này, bà ta chỉ có thể âm trầm, hao tổn tinh thần làm bộ như không nhìn thấy.

“Cô bé này... Xác định không thành vấn đề sao? Đừng nháo lên...”

Lư Hoảng không kiên nhẫn đánh gãy:

“Tôi điều tra qua, cô ta không có bất kỳ bối cảnh gì, hơn nữa có thời điểm nào chúng ta thất thủ qua?”

Lão bà Lư Hoảng liền không hề lên tiếng.

Ngày sau chính là vòng tuyển chọn thứ nhất vào đoàn nhóm múa, lúc này không thừa dịp Khương Sam đối với mình cảm kích rồi ra tay, đợi đến thời điểm tuyển chọn xong không những mình không có cơ hội, Triệu Thanh Thanh bên kia cũng không có biện pháp giao phó.

Ngày hôm sau Lư Hoảng muốn tới đón Khương Sam, Khương Sam liền cự tuyệt:

“Buổi sáng tôi còn có bài học chuyên ngành, còn không xác định muốn học đến mấy giờ, ngại cho tôi địa chỉ, tôi tự mình đi đi.”

Lư Hoảng nghĩ Khương Sam chủ động đi cũng tốt, ông ta tới đón sẽ bị người khác nhìn thấy, đến thời điểm đó giải thích cũng sẽ không tốt, liền cao hứng đem địa chỉ gửi qua cho Khương Sam.

Thời điểm Khương Sam đến vừa đúng 12 giờ, lão bà Lư Hoảng chuẩn bị cơm cũng không sai biệt lắm, Khương Sam muốn đi hỗ trợ liền bị từ chối.

Ngồi ở trong phòng khách, Lư Hoảng pha trước cho hai người hai ly trà, sau đó cười tủm tỉm nhìn Khương Sam:

“Trước uống chút nước đã.”

Sắc mặt Khương Sam vẫn như thường, bụng chén lên khẽ nhấp một ngụm:

“Mông đình trà?” (ôi...không biết nó là loại trà gì? Ta tra thì k thấy)

Ánh mắt Lưu Hoảng chăm chú nhìn vào cánh môi thủy nhuận của Khương Sam, ánh mắt trong nháy mắt có chút nóng bỏng, trả lời có chút không yên lòng:

“Đúng, chính là mông đình trà, miệng em thật tinh tường, nhanh như vậy lại có thể phân biệt ra được.”

Sợ Khương Sam nhìn ra cái gì, Lưu Hoảng gian nan đem tầm mắt dời đi, Khương Sam không chút nào đình chỉ việc phẩm trà, không có một chút phòng bị, còn cùng Lưu Hoảng nói chuyện về Trà Kinh trong chốc lát, rõ rệt đối với lá trà này đúng là không thiếu nghiên cứu.

Nghe lời nói chậm rãi của Khương Sam, trong lòng Lưu Hoảng đổ một trận may mắn, may mắn chính mình cẩn thận, không có lựa chọn đem thuốc hạ vào trong nước trà, ông ta không nghĩ tới Khương Sam tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có thể hiểu biết nhiều như vậy.

Khương Sam đối với lá trà này có nghiên cứu, phỏng chừng trong nước trà chỉ cần có một chút mùi lạ là có thể lập tức tìm ra.

Tay nghề lão bà Lưu Hoảng không sai, một bữa cơm khách chủ đều vui mừng.

Sau bữa cơm, Lưu Hoảng cho lão bà của mình một ánh mắt, lão bà ông ta khẽ cắn môi, tươi cười ôn hòa nói với Khương Sam:

“Bảo trì đáng người ăn trái cây là tốt nhất, nhưng ăn hoa quả sau bữa cơm thường sẽ bị trướng bụng, tốt nhất vẫn nên dùng nước ép hoa quả tươi, thành phần dinh dưỡng bảo lưu lại, cũng sẽ không gây trướng bụng.”

Khương Sam cảm kích gật gật đầu:

“Có đạo lý, về sau em thử xem.”

Lưu Hoảng nói với lão bà của ông ta:

“Bà đi ép nước hoa quả đi, tôi còn uống nước trái cây, trò chuyện thêm một lát, nghỉ một lát Khương Sam cũng nên trở về trường học.”

Lão bà Lưu Hoảng không chờ Khương Sam nói ra lời cự tuyệt, nhanh chóng trở về phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền dùng khay mang ra ba ly nước trái cây.

Khương Sam không động cái cốc, Lưu Hoảng cùng lão bà đưa mắt nhìn nhau, lão bà nuốt nước miếng thuận tiện đem cốc nước hương bên tay của Khương Sam, cười ân cần nói:

“Đến nếm thử, bên trong thêm mấy loại hoa quả đâu.”

“Cám ơn sư mẫu.”

Khương Sam tiếp nhận cái cốc, cười cười đưa lên bên miệng. Ánh mắt Lưu Hoảng có chút đăm đăm nhìn miệng của Khương Sam. Tươi cười trên mặt lão bà của ông ta thì có chút cương cứng, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm vào miệng của Khương Sam, Khương Sam giờ tay lên, nước trái cây đã nhanh muốn đưa đến bên miệng.

Miệng Lưu Hoảng nhanh theo nhịp nhin không được liền mở ra.

“Ngô, đúng rồi.”

Nước trái cây nhanh chóng đụng phải môi, Khương Sam lại đem tay thu hồi lại.

Hai người Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta, trong lòng bọn họ nhất thời lộp bộp một tiếng, hai tay song song giật giật, lập tức liền muốn đưa tay ra đem cái cốc ấn trở về!

Khương Sam nhanh chóng đem cái cốc một lần nữa đặt ở trên bàn, Lưu Hoảng cho rằng cô nhìn ra cái gì, biểu tình có chút cứng ngắc, ai biết Khương Sam chỉ là sờ sờ vào trong túi của mình.

“Thiếu chút nữa quên, tôi có một thứ muốn cho Lưu giáo sư cùng sư mẫu, muốn hai người nhìn xem đâu.”

Hai người thế này mới thở ra một hơi, Lưu Hoảng ghé sát vào cô hỏi:

“Thứ gì?”

Lão bà Lưu Hoảng vốn ngồi bên cạnh của Khương Sam, Lưu Hoảng lúc này lại làm bộ làm tịch ngồi lại gần, khoảng cách giữa ba người lập tức liền được thu hẹp rất gần. Hai vợ chồng trùng hợp đem Khương Sam ngăn lại ở trung gian, tay lão bà Lưu Hoảng giật giật, chuẩn bị lấy cốc nước trái cây ở trên bàn.

Khương Sam làm như không có cảm giác chút nào, lúc này vẫn lục lọi trong túi xách tìm thứ mà mình muốn tìm, ôn ôn nhu nhu, cười tủm tỉm ngẩng đầu:

“A! Ở chỗ này đây!”

Hai người tâm tư dị biệt đều chuyên chú nhìn chăm chăm vào trên mặt của Khương Lam, lúc này này thấy Khương Sam đột nhiên nở nụ cười, phản ứng chậm mất nửa nhịp, sau đó mới trì hoãn cúi đầu nhìn xem Khương Sam lấy ra cái gì.

Tiếp sau đó là hai tiếng hét thảm thiết thê lương một trước một sau chọt vang lên!

“A! ! ! Mất của tôi!”

“Ngô! Đau quá!”

Lúc này, mặt của hai người bắt chọt bị văng lên đầy khí độc cay xè, hai người ăn đau, nhanh chóng che mắt ngã ra phía sau!

Nhưng tiếng hét thảm thiết của hai người Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta còn chưa có triệt để dâng lên, một tiếng hét so với hai người bọn họ lại càng thêm thảm thiết, càng thêm bén nhọn, càng thêm thê lương mạnh mẽ nổ vang ở ngay bên tai của bọn họ!

“Cứu mạng a! Các người muốn làm gì! Cút đi!”

Hai tay che lại mắt vẫn còn đau nhức, cái gì cũng nhìn không thấy, hai vợ chồng này bị tiếng hét chói tai dọa sợ tới mức từ đầu đến chân ngay cả xương cốt đều cảm thấy lạnh lẽo!

Gặp quỷ sao!

Không đợi cho bọn họ ý thức được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cửa đột nhiên xuất hiện một thanh âm bị đập, tiếp theo đó chính là một tiếng ngân ngui “Phốc” một tiếng trầm vang, khóa cửa trong nháy mắt bị súng giảm thanh bắn rớt.

“Phanh!”

Cửa bị một cước đá văng, cùng lúc đó là một người có bóng dáng cao lớn bén nhọn nhanh chóng xông vào!

“Ô ô!”

Sắc mặt Tần Chiến âm trầm khó coi còn chưa kịp xông vào phòng, một thân thể mềm mại chứa đầy hương cỏ xanh giống như tên bắn nhanh chóng lao vào trong lòng của hắn, cước bộ của Tần Chiến nhất thời liền đình chỉ tại chỗ!

“Tần, Tần chính ủy.”

Khương Sam sợ tới mức toàn thân đều run rẩy, đôi tay thon dài chỉ biết nắm thật chặt lấy vạt áo trước ngực của Tần Chiến, vùi đầu ở trong lòng hắn, khóc không thành tiếng chỉ kêu tên của hắn, lời nói không có mạch lạc, muốn nói đều không nói rõ.

Tần Chiến nhíu mi cúi đầu, quần áo của Khương Sam bị kéo loạn thất bát tao. Vừa rồi thời điểm Khương Sam kinh hoàng nhào tới, hắn chỉ thoáng nhìn nhưng lại rõ rệt nhìn thấy, chỗ thứ nhất trên cổ áo của cô có một lỗ hồng đã bị kéo ra, trước ngực một mảng da thịt trắng nõn nộn nộn nhẹ nhàng run run trong không khí, là người đều có thể nhìn ra đây chính là bộ dáng bị khi dễ.

Trong phòng, hai người Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta hai tay che mắt, kinh nghi bất định nhìn ngó xung quanh tán loạn nhưng cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Bọn họ đã phát giác ra được Khương Sam biết ý đồ của bọn họ, lúc này không rõ người tiến vào là ai, một bên miệng kêu thảm thiết một bên còn có ý đồ lừa gạt để bắt lấy Khương Sam.

Mỗi một câu nói của hai người, thân mình Khương Sam run lại càng thêm lợi hại hơn một ít. Sắc mặt của Tần Chiến lúc này đã đen như đáy nồi, do dự một chút, rồi mới trấn an vỗ vỗ Khương Sam.

So sánh với hắn mà nói cô quả thực là thon gầy yếu đuối hơn nhiều.

“Được rồi, không sao.”

Khương Sam nức nở ngẩng đầu, từ trong ngực của Tần Chiến nhìn lên, đôi mắt to tròn phủ đầy sương mù, bên trong tất cả đều là nước mắt:

“Bọn họ, ô ô, bọn họ còn muốn bắt tôi uống cái gì đó.”

Cô gái ở trong ngực, ánh mắt mềm mại giống như bông tuyết đầu đông, từ trên bầu trời bay xuống dưới đáp xuống nền ngói lam, rồi lại trong gió nhẹ xoay vòng run rẩy, nhẹ nhàng xa xăm dừng lại trên một mảnh lá trúc xanh tươi kia, phiêu đảng nhộn nhạo nhẹ nhàng phủ xuống, sau đó liền quét tới một mẩu ba phần đất mềm mại nhất nơi đáy lòng của người kia. Chồng lại một đôi con người như vậy, đồng từ âm trầm của Tần Chiến bỗng nhiên co rụt lại, ánh mắt nhoáng lên một cái, nhanh chóng nhìn về phía phòng khách, quả nhiên thấy trên bàn được bày ra ba ly nước trái cây.

“Đem hai người này trói lại cho tôi! Thu lại nước trái cây ở trên bàn!”

Tần Chiến lạnh mặt phân phó cấp dưới của mình đang đứng ở sau lưng.

“Rõ!”

Những người đằng sau nhanh chóng tiến vào trong phòng, ánh mắt không dám nhìn loạn hướng tới Tần Chiến cùng Khương Sam, mắt nhìn thẳng đi đến chỗ hai người là Lưu Hoàng cùng lão bà của ông ta.

Khương Sam làm như lúc này mới tỉnh táo lại, vừa rồi cô cố gắng diễn đạt thật giống, hoang mang rồi loạn trực tiếp nhào qua, lúc này nếu vẫn còn làm xấu ở trên người của Tần chính ủy, nếu đem hấn chọc giận chắc chắn mất sẽ nhiều hơn được, Khương Sam vội lau chùi nước mắt, vội vàng muốn lui về phía sau.

“Không, ngưng ngưng, vừa rồi do tôi quá sợ hãi, cho nên...”

“Không có việc gì.”

Vì trả đũa, biểu hiện phải giống thật một ít, cho nên vừa rồi Khương Sam vội vàng gian nan dùng lực kéo mạnh quần áo của chính mình một phen, kết quả bởi vì sốt ruột động tác kéo quá lớn, áo bị kéo rách ra không ít, chỉ là may mắn váy áo này dài, nhìn qua ngược lại không phải thật quá phận.

Cô lại nơi nào biết, đứng từ góc độ của Tần Chiến, từ trên nhìn xuống, so sánh cô cùng những người cùng lứa tuổi khác, đồ lót của Khương Sam muốn đầy đặn hơn nhiều, cảm giác gần như chỉ cần nhìn một cái sẽ không bỏ sót cái gì.

Hơn nữa gương mặt đầy nước mắt ủy ủy khuất khuất, hoảng hoảng hốt hốt muốn rút cũng không xong còn đong đầy ở trong hốc mắt, ngón tay của Khương Sam lấp bắp đầy đặn nhìn qua quả thực là muốn tra tấn cả nhân đến chết mà.

“Trước mặc vào.”

Trên gương mặt xanh mét của Tần Chiến đột nhiên chột lóe lên một phần không được tự nhiên, tầm mắt đi, cời chiếc áo quân trang trên người đưa cho Khương Sam phủ thêm.

Giờ khắc này không biết vì cái gì, trong lòng Tần Chiến thế nhưng vô cùng may mắn chính mình từng cảnh tỉnh Khương Sam qua, cảm giác có chỗ nào không đúng lắm đúng lúc gọi điện thoại cho hắn, hắn thấy vô cùng may mắn Khương Sam có thể thông minh thỏa đáng, đúng thời điểm thật sự liên lạc cho hắn, bằng không hôm nay sợ rằng cô thật sự sẽ phạm phải sai lầm lớn.

Vừa khoác áo cho tốt, Lưu Hoàng vừa vịn bị cấp dưới của Tần Chiến áp giải đi qua bên người của Khương Sam, cô không tự giác nắm chặt lấy áo quân trang thối lui, Tần Chiến đen mặt một cước liền đạp qua!

“Súc sinh!” Tần Chiến chửi nhỏ.

Giữa gào thét nửa ngày, thẳng đến lúc bị bắt lại, cách rất gần Lưu Hoàng mới nghe được tiếng của người đứng trong phòng này thế nhưng giống như là Tần chính ủy!

Đầu Lưu Hoàng nhất thời mộng mị, sợ đến mức thiếu chút nữa nước mắt chảy ra, hai chân mềm nhũn héo rũ trên đất.

Mà cùng lúc đó, ai cũng đều không có chú ý đến, ở trước cửa của Lưu gia, trừ bỏ hai chiếc xe Jeep treo biển hành nghề quân đội, cách đó không xa, còn dừng lại một chiếc màu đen Land Rover.

Bạch Kỳ ngồi trên ghế điều khiển, điều thuốc trong tay thiêu đốt chỉ còn một nửa, làn khói màu xám trắng thật dài còn lơ lửng trên tàn thuốc, Bạch Kỳ trầm mặc, vẫn ngồi im không nhúc nhích, phảng phất giống như một pho tượng trong một tòa tuyên lâu chưa từng thay đổi.

Đầu tiên, trong mắt hiện ra điểm điểm lãnh quang, tiếp đó là sắc mặt lạnh xuống, chờ khi đến thời điểm hắn nhìn thấy Tần Chiến ôm Khương Sam khoác một chiếc áo quân trang đi ra ngoài, toàn thân Bạch Kỳ đột nhiên nổi lên lệ khí cực hạn, ánh mắt nhanh chóng thay đổi vô cùng hung ác!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 35.1

Cô đây là cố ý giận chính mình, trong lòng Bạch Kỳ tự nhủ như vậy, mu bàn tay bởi vì tức giận mà gân xanh chột nổi lên dữ dội.

Từ lần trước hai người cãi nhau, sau đó Khương Sam gần hai tháng không có chủ động liên hệ cho hắn. Thời điểm ban đầu, trong lòng Bạch Kỳ bởi vì

thái độ cùng hành động của Khương Sam khiến hắn rất phẫn nộ.

Khương Sam càn rỡ như vậy đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, hắn không đành lòng đánh cô, thật sự cũng không đành lòng mắng cô, nhưng hắn không thể tha thứ cho Khương Sam coi trời bằng vung như vậy. Tất yếu hắn phải giáo huấn cô, làm cho cô nhận ra chính mình đứng mực ở nơi nào.

Hắn lạnh nhạt, không để ý tới cô, thậm chí còn cố ý thân cận Triệu Thanh Thanh để chọc giận cô, đây đều là thủ đoạn của hắn làm cho cô biết hắn không phải chỉ biết sùng một người là cô, hắn biết, lấy tính cách trước đây của Khương Sam, chính mình như vậy tuyệt đối sẽ làm cô thương tâm thống khổ, nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, từ đầu đến cuối biểu hiện của Khương Sam thế nhưng lại không quan trọng, bình thản ung dung đến như vậy.

Hắn từng nghĩ tới một điểm Khương Sam rất hiểu chuyện, nhưng thật sự khi biểu hiện của cô giống như hắn từng nghĩ hiểu chuyện không quan tâm đến hắn nữa, trong lòng Bạch Kỳ liền khó chịu lợi hại.

Ở trong đáy lòng của Bạch Kỳ, trước giờ hắn đều chưa bao giờ nghĩ tới Khương Sam sẽ thích bất kỳ một nam nhân nào khác, hắn không sợ hai người có ngăn cách, dù có ngăn cách lớn đi chăng nữa, cuối cùng hắn cũng sẽ nghĩ ra biện pháp đem nó tiêu trừ hết.

Một dạng tựa như trước đây vô số lần hắn đã làm.

Khương Sam chẳng lẽ không phải một cô bé thông tuệ sao?

Không, so với ai cô cũng đều thông minh hơn, bởi vậy mà tâm tư của Bạch Kỳ đặt ở trên người của cô cũng phá lệ nhiều, nhưng gần đây vô luận hắn làm như thế nào, sử dụng thủ đoạn gì, ở nơi của Khương Sam cũng đều giống như là đụng phải một mặt nhà tù vô hình, vĩnh viễn đều vô lực.

Tựa như hiện tại, rõ ràng đây là một cơ hội tốt nhất để hắn một lần nữa có thể hòa hảo thu phục tâm của Khương Sam, nhưng vì cái gì Tần chính ủy lại đột nhiên xuất hiện ở trong này?

Quan hệ giữa Bạch gia cùng Tần gia trong một thế hệ có chút hiềm khích, đều ở trong quân, quan hệ vẫn duy trì nhìn mặt mũi của nhau, hơn nữa Tần chính ủy là cấp trên của Bạch Kỳ, lúc này học mất của Bạch Kỳ ấn tượng đều là tàn khốc, lại như cũ cần cứng rắn ngồi im tại chỗ.

Nếu bây giờ hắn đi ra ngoài sẽ không có biện pháp giải thích, hắn chậm một bước cho nên vĩnh viễn không thể đi ra ngoài, lúc này nếu hắn đi ra ngoài chẳng những ở trước mặt Khương Sam không có biện pháp giải thích, sẽ chỉ khiến cô cho rằng mình tính kế cô, huống hồ còn có Tần chính ủy ở giữa ngăn cách, hắn càng không thể đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy Khương Sam cứ như vậy khoác áo của nam nhân khác, trên vai là cánh tay nam nhân khác, Bạch Kỳ giống như một con sư tử mất nhìn thấy lãnh địa của mình bị kẻ khác xâm phạm, lông toàn thân đều dựng đứng lên.

Loại cảm giác không cam lòng cùng bức ý kia làm cho hắn hận lúc này không thể trực tiếp cầm bả đao trong tay đi lên chém Tần chính, lại đem Khương Sam giấu đi chỉ có chính mình có thể nhìn thấy, hảo hảo bảo hộ cô, sẽ không để bất luận kẻ nào phát hiện ra!

Nửa ôm Khương Sam, cước bộ Tần Chiến đột nhiên dừng một chút, sâu sắc hướng mắt bên cạnh nhìn lại, khi nhìn thấy một chiếc màu đen Land Rover, trong nháy mắt chiếc xe phát động liền nhanh như điện chớp biến mất tại chỗ.

Bởi vì Tần Chiến ra mặt, Lư Hoảng bị dọa sợ, triệt để thu hồi sắc tâm, dù sao cũng là giáo sư của một trường, tuy rằng bị thu thập một hồi sợ tới mức muốn chết, nhưng đợi khi buổi tối ngồi lại bình tâm giải quyết ông ta lại phi thường phẫn nộ.

Lư Hoảng ở trên người của Khương Sam, tâm tư tiêu phí không thể nói là không lớn. Suốt cả hai tháng đều hao tổn ở nơi của cô, kết quả phút cuối cùng lại bị cái nha đầu nghịch ngợm đùa bỡn, tiền mất tật mang, chẳng những cho người ta một cái danh ngạch tiến vào xã đoàn, còn bị dạy một cái bài học lớn như vậy.

Lư Hoảng càng nghĩ càng giận, nửa đêm đích thực sinh khí ngồi không được, trực tiếp gọi điện thoại cho lão sư phụ trách báo danh của đoàn nhóm múa.

“Lúc trước tôi giao phó nữ sinh tên là Khương Sam cho ông, ngày mai nếu như cô ta đi đến, ông trực tiếp đem tên của cô ta gạch đi cho tôi, tôi không muốn có người này, không cho cô ta tham gia tuyển chọn!”

Bên kia Triệu Thanh Thanh cũng nhận được tin tức, tuy rằng biết Lư Hoảng không hoàn thành việc có chút tiếc nuối, nhưng nguyên bản mục đích của cô ta không phải khiến cho Khương Sam gặp chuyện không may, khi biết Khương Sam một ngày trước có đi đến nhà của Lư Hoảng cô ta liền biết chuyện này đã thành.

Triệu Thanh Thanh mấy ngày nay vẫn ở trong ký túc xá của Bạch Kỳ, ở nhà cô ta được nướng chiều mà lớn lên, vì lấy lòng Bạch Kỳ nguyện ý buông tha tất cả đáng người, một đoạn thời gian này còn học xong mấy loại sở trường nấu đồ ăn ngon.

Sau khi làm xong ba món thức ăn, lại nấu thêm một nồi canh mà Bạch Kỳ yêu nhất, nhìn bàn ăn được trưng bày ấm áp, Triệu Thanh Thanh hài lòng cười cười.

Bạch Kỳ lại không động đũa, hai lần động chiếc đũa liền không ăn nữa, bắt quá ngược lại bởi Triệu Thanh Thanh ăn xong rồi mới đứng lên, trong lòng Triệu Thanh Thanh lại thêm một trận ngọt ngào.

Bạch Kỳ hai ngày nay tâm sự nặng nề, cho dù thời điểm nói chuyện cũng là một bộ dáng không yên lòng. Triệu Thanh Thanh suy đoán nguyên nhân, lại

thầy chung không nguyên ý hướng lên trên người của Khương Sam. Từ lúc Bạch Kỳ cùng Khương Sam cãi nhau, về sau, Bạch Kỳ đối với cô ta so với trước kia chưa từng tốt hơn, cũng không thể nói là nhiều săn sóc, nhưng thời điểm hai người ở chung, mức độ tha thứ của Bạch Kỳ rõ rệt so với trước đây hơn rất nhiều.

Bạch Kỳ đây là học cách nhân nhượng cô ta a, nhận định như vậy khiến Triệu Thanh Thanh đắc ý cực kỳ, chỉ cần đem Khương Sam ở trong đáy lòng của Bạch Kỳ triệt để đuổi đi, cô ta tin tưởng mình có thể chiếm lấy tâm của Bạch Kỳ, chuyện đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Độc đoạn này tức ói máu....con à này tự kỉ đã man chi muốn nó.

Triệu Thanh Thanh đáng người lỗi lờm khiêu khích, đối với tâm tư của nam nhân nắm chắc cực kỳ. Sau khi Bạch Kỳ tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy cô ta khoác áo sơ mi của hắn, bên trong không một mảnh vải che, cong lưng đối diện với gương đắp mặt nạ. Thanh thuần quyền rũ phong tình như vậy làm cho người ta nhìn thấy máu nóng liên tục sôi. Bạch Kỳ dời tầm mắt, lau tóc lập tức đi về phía trước.

Triệu Thanh Thanh thấy thế liền cắn răng, giống như không đứng vững, “Ai nha” một tiếng ngã về phía sau, quần áo mở rộng lộ ra một mảnh cánh xuân không hề che đậy, tay lại vì chống đỡ thân thể thuần thế liền kéo khăn tắm của Bạch Kỳ, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái liền đè xuống một nơi nóng rực.

“Nhìn em xem, quả thực là quá không cẩn thận.”

Triệu Thanh Thanh kiều tiểu xin lỗi, ánh mắt lại chớp chớp, thân mình giống như muốn thối lui, tay lại mập mờ vuốt ve không có lấy ra.

Một giây sau Triệu Thanh Thanh liền bị Bạch Kỳ đặt lên trên bồn rửa tay, Triệu Thanh Thanh vừa chống cự vừa ngênh đẩy, một đôi chân dài sớm đã mập mờ triển đi lên.

Thời điểm thờ gấp nồng liệt nhất, Bạch Kỳ đột nhiên cầm khăn lông bên tay che lại hơn nửa khuôn mặt của Triệu Thanh Thanh, biểu tình trên mặt hắn tựa như bị tựa như hỉ, đại lực tiến lên vài cái, Triệu Thanh Thanh vui sướng kêu lên một tiếng, cùng lúc đó trong lúc mơ hồ cô ta nghe được một tiếng:

“Sam Sam...”

Triệu Thanh Thanh thân mình nháy mắt liền cứng ngắc, tâm trong nháy mắt như ngấm vào trong nước lạnh, toàn thân cô ta lạnh lẽo, không nhận được nghĩ muốn phát run.

Nhưng số lần cô ta nghe được cũng nhiều, trong lòng xấu hổ lại tự nói với mình lúc này chỉ có thể nhẫn, chộc giận Bạch Kỳ càng thêm mất nhiều hơn được.

Sau khi Bạch Kỳ biết chính mình hô lên tên ai, đôi môi liền thật chặt mím lại cùng một chỗ, sắc mặt khó coi, lại qua loa động thêm hai lần rồi rời khỏi thân mình của Triệu Thanh Thanh.

Rửa mặt xong lần nữa, sau khi trở lại phòng, Triệu Thanh Thanh đỏ vành mắt nhu thuận rúc vào trong ngực Bạch Kỳ, không khí giữa hai người có chút xấu hổ, Triệu Thanh Thanh một câu đều không nói. Bạch Kỳ là một kẻ nam nhân sĩ diện, lần trước Triệu Thanh Thanh hai lần cùng hắn nháo qua, kết quả cuối cùng lại đơn giản chộc Bạch Kỳ phần nộ, cuối cùng cô ta vẫn phải ngoan ngoãn trở về nói lời hay để lấy lòng hắn.

“Đi ngủ sớm một chút đi.”

Bạch Kỳ tắt đèn, khó khi có được săn sóc, ôm thật chặt Triệu Thanh Thanh, rõ ràng cũng biết hành vi vừa rồi của chính mình không tốt, biết trong lòng Triệu Thanh Thanh ủy khuất.

Triệu Thanh Thanh bĩu môi:

“Em không mệt a, muốn nói chuyện với anh.”

Bạch Kỳ “Ân” một tiếng ý bảo chính mình nghe.

Triệu Thanh Thanh buông tha một lát vòng luẩn quẩn, mới làm bộ như lơ đãng nhắc tới Lưu Hoảng.

“Em nghe nói hôm nay giáo sư Lưu mời Khương Sam đến nhà của hắn làm khách, ngày mai thế nhưng là ngày tuyển chọn vào đoàn nhóm múa, Khương Sam lúc này đi cũng không biết là làm cái gì đâu. Bất quá sau này hai người đó giống như tan rã không vui, cũng không biết phát sinh chuyện gì, bộ dáng của giáo sư Lưu giống như là rất tức giận đâu, nghe nói sư mẫu cũng khổ sở ghê gớm.”

Triệu Thanh Thanh quyết miệng nói xong, cô ta biết trong lòng Bạch Kỳ lý giải được con người của Lưu Hoảng, cố ý dẫn đường làm cho hắn hiểu lầm phương hướng, nhưng đợi nửa ngày đều không thấy Bạch Kỳ lên tiếng, ngược lại hắn thu về cánh tay ôm mình, Triệu Thanh Thanh nhạy cảm phát giác ra thái độ của Bạch Kỳ đột nhiên trở nên lạnh nhạt.

Ý thức được không đúng Triệu Thanh Thanh vội vàng bỏ cứu, thay đổi loại cách nói lo lắng nói:

“Đương nhiên, Khương Sam là một cô gái tốt như vậy, cho dù có cái gì không thoải mái cũng nhất định không trách cô ấy, nói không chừng là giáo sư Lưu làm cái gì đâu, ai, Khương Sam chính là quá đơn thuần, thật là cảm thấy giáo sư Lưu không thể kết giao, lúc trước em khuyên không cần quá thân cận cùng hắn, tuyển chọn mẫu chốt nháo thành cái dạng này, cũng không biết có thể hay không ảnh hưởng...”

Lời chưa nói xong, Bạch Kỳ lại ngồi dậy, Triệu Thanh Thanh cho rằng hẳn có chuyện gì, vội đem đèn ngủ mở ra:

“Làm sao vậy?”

Bạch Kỳ không mặc y phục, cầm lấy gói thuốc ở đầu giường, quay lưng lại với Triệu Thanh Thanh lạnh nhạt nói:

“Cô ngủ đi, tôi đi đọc sách một lúc.”

Triệu Thanh Thanh trong ngực có chút hoảng hốt, lời kéo vạt áo của Bạch Kỳ không chịu buông tay:

“Có phải vừa rồi em đề cập đến Khương Sam khiến anh sinh khí hay không, Bạch Kỳ, em biết sai, em không nói là được...”

“Triệu Thanh Thanh.”

Bạch Kỳ trầm mặt gọi cả tên họ của cô ta:

“Tôi nói lại một lần cùng cô, bất kể là bây giờ hay về sau, cô không nên lo nghĩ không cần nhớ thương, cô không nên tính kế người và cô cũng không cần tính kế, cô làm cái gì tôi đều biết, còn dám động tới cô ấy, vậy đừng trách tôi không niệm chuyện cũ.”

Nói xong liền cứng rắn đem quần áo trong tay Triệu Thanh Thanh còn đang kinh hoảng kéo ra, đầu cũng không quay lại đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Triệu Thanh Thanh tê liệt ngã xuống giường, trong lúc nhất thời có chút hoang mang lo sợ, ôn nhu vừa rồi giống như ảo ảnh bình thường, làm cho cô ta vừa xấu hổ tâm vừa lạnh, nhưng điều khiến cho tâm của cô ta lạnh chính là lời cảnh cáo vừa rồi của Bạch Kỳ.

Cô ta làm cái gì hẳn đều biết là có ý gì? Hẳn là đang nhìn cô ta tính kế Khương Sam sao? Vì cái gì? Làm sao có thể!

Bạch Kỳ ở phòng khách ngồi một đêm, cũng hút thuốc một đêm, Triệu Thanh Thanh sử dụng thủ đoạn thâm ngòi như vậy đối với hắn, dựa theo tính cách Bạch Kỳ trước đây hẳn là đã sớm triệt để cùng cô ta chặt đứt, cũng đã sớm thu thập cô ta không dám hành động bừa bãi như vậy nữa. Nhưng hắn không có, hắn muốn chứng minh cho dù không phải Khương Sam, hắn cũng có thể đối tốt với người phụ nữ khác, cũng có thể giao trái tim mình đặt trên người của người phụ nữ khác, không có Khương Sam, dù lòng dạ lạnh lùng nhưng vẫn sẽ có nhiều người phụ nữ khác gấp gáp đến để lấy lòng hắn, không phải sao?

Lại hung hăng rút một hơi thuốc, cả đêm Bạch Kỳ không ngủ, ánh mắt ánh lên một màu đỏ hung tợn.

Lưu Hoảng bị Tần chính ủy dọa sợ, không dám dựa theo chuyện cùng Triệu Thanh Thanh thương lượng ngày trước, đem chuyện Khương Sam chủ động quyến rũ hắn tung ra ngoài, Triệu Thanh Thanh ghen tị đến đỏ cả mắt lại không có cô kỵ về phương diện này như vậy.

Thời điểm ban đầu, cô ta nghĩ có thể khiến Lưu Hoảng dẫn dụ Khương Sam cùng hắn làm chuyện tốt, có cái thóp này của Khương Sam, cô sẽ không dám đến gần Bạch Kỳ, tính toán bên này nếu thành công, biết Khương Sam vì cái danh ngách liền thông đồng với Lưu Hoảng ở cùng một chỗ, Bạch Kỳ cũng sẽ đối với Khương Sam có cái nhìn không tốt, Triệu Thanh Thanh thêm chút dầu chút mắm chua nói, không sợ hai người không có khoảng cách.

Cho nên cho dù Lưu Hoảng ở bên kia thất bại, trong lòng Triệu Thanh Thanh vẫn có biện pháp trị Khương Sam.

Nhưng ai có thể dự liệu được cuối cùng Bạch Kỳ thế nhưng sẽ có một cái thái độ như vậy?

Lúc này đây cô ta chỉ biết chuyện bên kia của Lưu Hoảng không có hoàn thành, cụ thể là bị ai làm rồi, Lưu Hoảng bởi vì mặt mặt không chịu nói, Triệu Thanh Thanh cũng liền bị giấu tại cổ trong.

Mà thái độ của Bạch Kỳ đối với Khương Sam lại mập mờ không rõ, không hề theo nguyên tắc của hắn vẫn duy trì càng khiến cô ta đối với Khương Sam hận đến tận xương tủy.

Nếu như nói, lúc trước quyết định của cô ta chỉ là muốn Khương Sam ăn một chút mật, hoặc là ném cho cô một cái lời nói cảnh cáo, thì bây giờ Triệu Thanh Thanh đã hận không thể lập tức chinh Khương Sam đến thân bại danh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 35.2

Editor: Thiên Vi

Vì thế vừa rạng sáng ngày thứ hai, chuyện một nữ học sinh đại học T vì có thể tiến vào xã đoàn nhóm múa Quân Nghệ, không tiếc chủ động quyến rũ giáo sư Quân Nghệ ngay trong vườn trường Quân Nghệ được truyền đi.

Lời đồn giống như có mũi có mắt, nữ sinh kia giả dạng đáng thương lừa danh ngạch khảo hạch vào trong xã đoàn như thế nào, lại từng bước một thông đồng với giáo sư Lưu như thế nào, giáo sư Lưu trượng nghĩa khinh thường cự tuyệt như thế nào, cùng với chuyện trước một ngày khảo hạch nữ sinh kia lại không biết xấu hổ trực tiếp chạy đến nhà người ta tự tiện cử muốn hầu hạ chân gối như thế nào, từng câu từng từ được truyền đi sinh động như thật.

"Tôi nghe nói a, cô gái kia tên là Khương Sam, hôm trước không biết lão bà của giáo sư Lưu ở nhà, kết quả vừa lúc bị bắt gặp, vợ chồng người ta hai người thấy cô ta tuổi còn nhỏ cho nên muốn chừa chút mặt mũi chỉ đuổi ra ngoài thôi, không nghĩ tới cô ta thể nhưng ghi hận ở trong lòng, trực tiếp hắt bát nước ớt lên trên mặt người ta đầu."

"Tôi bảo hôm nay tại sao Lưu giáo sư ánh mắt lại sung như vậy! Nữ sinh kia thật là độc ác, thật sự không biết xấu hổ!"

Đi tới chỗ nào cũng đều có thể nghe được hoặc có người sung sướng khi người gặp họa hoặc có người cùng chung mối thù lên tiếng nghị luận, bởi vì Quân Nghệ cùng đại học T chỉ cách nhau một con phố, thời điểm giữa trưa mọi người đi ăn cơm đều nghe được rất nhiều tiếng nghị luận, chuyện của Khương Sam liền trực tiếp truyền đến đại học T ở bên này.

"Không phải học viện quân sự nào mang quân hàm phong cách trường học cũng đều như vậy, đại học T này dường như là trường học phụ thuộc, bên trong một đám hoàn khổ đệ tử* lẫn vào, cũng không trách có thể có loại học sinh này a."

Hoàn khổ đệ tử*: cụm từ này ý chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

"Đúng a, tôi nghe nói cô gái kia tên là Khương Sam, thời điểm duyệt binh thức cô ta còn trao đổi vũ đạo cùng học sinh của trường học chúng ta đâu, ha ha, cũng không biết mặt mặt là gì, thể nhưng nghĩ muốn tồn tại trong đoàn nhóm múa nơi này, cô ta cũng xứng a."

Tiếng nữ sinh cười nghị luận, cũng không che dấu âm lượng, giọng nói cùng gương mặt tràn đầy cảm giác về sự ưu việt cùng cao cao tại thượng.

Cho dù đoàn nhóm múa là trường của bọn họ, thời điểm nhập học lại quá khó khăn, cho dù chân chính là trường của bọn họ còn không thể nào vào được, như thế nào sẽ nguyện ý nhìn thấy học sinh đại học T churong mất đi vào? Vì thế giọng nói châm biếm đại học T càng ngày càng không đáng một đồng, dường như chỉ khi đem bọn họ đập dưới lòng bàn chân mình mới có thể thống khoái.

Học sinh đại học T đi ra ăn cơm, là có thể nghe được học sinh Quân Nghệ đối với bọn họ bên này chỉ chỉ chỏ chỏ, còn nói những câu đều không dễ nghe, loại ánh mắt miệt thị cùng thái độ kia người tuổi trẻ khỏe mạnh trong lòng bọn họ liền bốc lên hỏa khí.

Một nam sinh tính tình không tốt là người đầu tiên đứng lên vỗ bàn.

"Bỏ vào trong miệng chó toàn là mùi hôi đầu! Có chứng cứ sao còn ở đây nói hươu nói vượn! Gống như cái bà tám ở sau lưng nghị luận, có bản lĩnh cô cũng đi quyến rũ người a, người ta chẳng phải cũng phải xem cái loại tư sắc này của cô có được không a!"

Bất cứ việc gì khi nói đều có mức độ, có cái từ gọi là tốt quá hoá cùi bắp chính là cái loại tình huống trước mắt này, Quân Nghệ cùng đại học T luôn luôn không hợp, đối phương nhìn nhau đều không thuận mắt, người Quân Nghệ mắt cao hơn đầu, chèn ép đại học T lợi hại, nếu là trường học khác truyền tới tin tức như vậy cũng coi như xong, cố tình lại là Quân Nghệ bên kia truyền tới, trước mặt kẻ học sinh trường học chính mình có làm chuyện giống như trong miệng bọn họ nói hay không, theo bản năng bọn họ tính bao che khuyết điểm, học sinh đại học T cũng cực độ không bằng lòng ở bên ngoài nghe được người Quân Nghệ vũ nhục chửi bới học sinh trường mình.

Huống chi Khương Sam ở trong trường học thực sự nổi danh, tính cách tốt lại xinh đẹp, thời điểm duyệt binh thức, vũ đạo của cô bọn họ cũng đều nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng biết cô lợi hại, căn bản cũng không tin cô sẽ đi quyến rũ lão giáo sư như lời nói kia.

Bên kia nữ sinh bị châm chọc nhin không được, cũng đứng lên, hai tay ôm ngực cười lạnh:

"Cái gì gọi là không có lửa làm sao có khói, biết sao? Cậu không đọc thông tin khiêu vũ đi, đừng cười khéo roi cả răng hàm, quy củ xã đoàn vẫn còn bày ra đâu, không phải vũ đạo chuyên nghiệp không cho vào, không sử dụng hai ba thủ đoạn, ngược lại cậu nói xem cô ta như thế nào nhận được cái danh ngạch kia?"

Bên này, nữ sinh đại học T ngồi cùng bàn cũng cười:

"Thế nào, quy củ là người định ra, quy củ là vật chết, người là vật sống a, không phải là do người ta nhảy tốt được phá cách đề cử đi lên sao? Nhóm người nào đó a, chính mình không có bản lĩnh đi vào, liền cho rằng toàn thể giới đều một dạng giống mình, nhiều mặt to a?"

Một nữ sinh mặt tròn ngồi bên cạnh vội tiếp lời, hai tay thật dài triển khai, khoa trương kéo dài thanh âm:

"Phải đó, này...Sao...Đại!"

Bên này học sinh đại học T nhất thời cười vang, nữ sinh Quân Nghệ bị chọc tức mặt đỏ bừng.

Trong nhà hàng, một bên là học sinh Quân Nghệ, một bên là học sinh đại học T, bởi vì tranh chấp, không khí trong sảnh lớn nhất thời hết sức giương cung bạt kiếm.

Kỳ thật người của Quân Nghệ nói không sai, học sinh đại học T chính xác có rất nhiều hoàn khổ đệ tử, trong nhà có tiền, không đứng đắn học tập mỗi ngày chỉ nghĩ đến chuyện nam nam nữ nữ thật không thiếu, miệng lưỡi những người này phá lệ độc, người không chọc bọn họ hoàn hảo, nhưng nếu thật

sự bị chọc tức cùng nhau há mồm nói nước bọt có thể dìm chết người.

Trong đại học T nữ có nam có, Quân Nghệ bên kia lại nam nhiều nữ ít, mới đầu ồn ồn, sau lại biến thành lớn giọng áp chế, thanh âm nam sinh chung quy lớn hơn một chút, buổi trưa hôm nay Quân Nghệ bên kia người tới ăn cơm ít hơn đại học T rất nhiều, chỉ chốc lát sau rõ rệt đã bị rơi vào hoàn cảnh xấu, bị giễu cợt thẹn quá thành giận.

Cũng không biết bên Quân Nghệ ai ra tay trước, cùng với một chén mì lớn hướng tới một nữ sinh đại học T bên này, trên người cô đầy sợi mì, một đám người đại học T nhất thời triệt để bị chọc tức!

"Con mẹ nó cô dám ném vào mặt tôi đúng không! Một đám tiện nhân!"

Bị tám nữ sinh đại học T tức giận mắng chửi, nữ sinh Quân Nghệ liền xông lên!

Thời điểm ban đầu là mấy nữ sinh hùng hùng hổ hổ đánh, sau này người Quân Nghệ đánh nhau đến mù quáng, lại ý vào chính mình là nữ sinh, cho rằng nếu luôn luôn đứng bên cạnh khuyên can, nam sinh sẽ không đánh, một cái bạt tai liền quăng qua.

Trên mặt một nam sinh đại học T liền in một dấu tay, gần như là không chút do dự, đảo tay một cái, một bàn tay quăng trở về!

Lau mồ hôi...ông anh này đánh con gái...ừ nhưng đáng đời ta ủng hộ...

Quân Nghệ bên này nam sinh thấy bên kia động thủ, hét lớn một tiếng đồ mất liền vọt lên, trong hiện trường nhất thời loạn thành một đoàn.

Hai bên chồng chất hận mới hận cũ đã rất lâu rồi, lúc này đánh nhau không đơn thuần là vì một chuyện nhỏ của Khương Sam như vậy, càng đánh càng bức, sau này càng đưa tới không ít học sinh hai trường đi dạo ở bên ngoài, cửa bị chặn liền đem nhà hàng phụ cận bịt kín mít!

Biết sự tình chân tướng, một bộ phận học sinh đi lên can ngăn, một bên kéo một bên học sinh đánh nhau mù quáng lòi vào chiến đoàn. Còn có một bộ phận học sinh không muốn trêu chọc những chuyện không phải này, vốn nghĩ rằng đứng ở cửa nhìn náo nhiệt một lát, cũng không biết ai lên tiếng thấp giọng trào phúng hai tiếng đối phương không có tố chất, nhất thời bên ngoài cũng cãi nhau.

"Một cây làm chẳng nên non, chúng tôi không có tố chất, các người liền có chắc? Nói như là các người không động thủ, há miệng ra cái gì có lý cũng đều là của các người! Có xấu hổ hay không a."

Nói chưa dứt lời, vừa mở miệng lại là một trận phán xét, người của Quân Nghệ ồn ào bất quá không bằng học sinh đại học T độc miệng, chỉ có thể lẩn qua lộn lại cảm chuyện của Khương Sam không bị kiểm chế để nói, vốn tưởng trào phúng sẽ đem người của đại học T ý thể phách lối đè xuống, nhưng bọn họ lại không biết mình càng chen ép đại học T bên này, tâm lý người ta lại càng thêm bức, ngay cả khi bản thân nghe thấy lời đồn cảm thấy Khương Sam có sai, người cũng đứng ở phía bên này bênh vực Khương Sam, bao che cho con đường của Khương Sam đồ mất tía tai duy trì.

Không thể không nói, cảnh tượng như vậy quả thực là quá náo nhiệt, mấy trăm người hội tụ vào một chỗ, thanh âm cãi nhau có thể xuyên qua mái nhà, ông chủ nhà hàng khóc không ra nước mắt đứng ở bên trong quầy, suy nghĩ muốn chết đều có.

Cuối cùng vẫn là lãnh đạo hai bên trường học biết được tin tức, trực tiếp xuất phát đến đại học T, trong trường cả một đội quân quần áo năm người ra tay mới triệt để đem học sinh hai bên vẫn còn đánh nhau đồ mất tách ra.

Lãnh đạo Quân Nghệ nổi trận lôi đình, nhìn học sinh bảo bối của mình bị học sinh đại học T đánh đến thê thê thảm thảm, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, lập tức liền bức hiệu trưởng đại học T dẫn học sinh của mình đến Quân Nghệ để bàn bạc nghị vấn cùng xử phạt.

Hiệu trưởng đại học T trưng ra một gương mặt cười khổ, ông ta đến bây giờ còn không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đâu, nhưng bởi vì bị Quân Nghệ chen ép đã quen, cũng biết việc này ngày hôm nay tất yếu phải lấy ra một cái đáp án, giải quyết ở nơi nào cũng như nhau, cũng không thể phản bác, ông ta thở dài liền chuẩn bị mang theo học sinh của mình đến Quân Nghệ.

Học sinh đại học T cũng tự nhận là mình bị khi dễ, thời điểm đánh nhau oai phong lẫm liệt không chịu rơi xuống phía hạ phong, nhưng đợi đến lúc này khi thấy hiệu trưởng trường mình trong ngực liền cảm thấy cực độ ủy khuất, nghĩ rằng hiệu trưởng có thể vì mình xả giận răn dạy đối phương một hồi đâu, kết quả hiệu trưởng không có cốt khí như vậy, người ta nói hai câu ngay cả bảo hộ học sinh chính mình cũng không duy trì được liền đi theo Quân Nghệ người ta, các học sinh nhất thời vừa tức lại vừa gấp, tất cả sinh viên đồng dạng thê thê thảm thảm, còn có nữ sinh trực tiếp bị chọc tức khóc lên.

Nhìn đám học sinh ủy khuất lau nước mắt đi phía sau mình, hiệu trưởng đại học T đi phía trước trên mặt như trước treo lên tươi cười, ôn hòa thương thảo biện pháp giải quyết, trên gương mặt hiền lành của ông ta là đầy thịt mỡ co rút dường như có chút run rẩy, ánh mắt hỗn loạn đau lòng cùng tức giận chột lóc lên, hai tay để ở bên người cũng không tự giác nắm chặt lại.

Mà lúc này, Khương Sam vẫn đang chuyên tâm luyện múa trên tầng dạy học múa cao nhất, âm nhạc du dương chậm rãi vang lên, từ phương hướng này có thể mơ hồ nhìn thấy trên ngã tư đường mấy trăm người vây thành một đoàn vừa mắng lại vừa đánh. Đè chân lại Khương Sam ngược lại tâm không chút gợn sóng, cho dù cô tò mò phía dưới xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là ở trong lòng nghĩ qua một chút liền bỏ qua, không chút nào ý thức được nhiều người đánh nhau như vậy nguyên nhân lại bởi vì chính mình.

Thẳng đến khi cô nhận được điện thoại của giáo viên phụ đạo.

"Khương Sam em đang ở đâu? Lúc này đến Quân Nghệ một chuyến đi, mấy vị lãnh đạo có chút việc cần hỏi em một câu."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chương 36

Thanh âm của giáo viên phụ đạo vội vàng, trong đó còn kèm theo vài phần bén nhọn khiến Khương Sam hoảng sợ, hỏi có chuyện gì giáo viên phụ đạo lại không nói rõ, chỉ nói hiệu trưởng vội vã muốn gặp cô.

Hiệu trưởng cho gọi Khương Sam cũng không phải một lần hai lần, Khương Sam không cần nghĩ cũng biết, lúc này ông ta muốn gặp cô phỏng chừng cũng không phải là chuyện tốt gì, cô đem tất cả chuyện phát sinh gần đây ở trong lòng nhanh chóng suy nghĩ qua một lần, phát hiện lần này hiệu trưởng muốn mình đến Quân Nghệ cũng chỉ có thể là chuyện xảy ra ngày hôm qua tại nhà của Luru Hoảng.

Luru Hoảng bên kia mình còn chưa có ra tay, cũng bởi vì nguyên nhân Tần chính ủy nhúng tay vào, Luru Hoảng phỏng chừng muốn giấu còn không kịp, làm sao có khả năng chính ông ta đứng ra vạch trần đây? Bất quá, tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, nhưng bản tính Khương Sam vẫn rất cảnh giác, cũng không vội vàng đi đến Quân Nghệ, cô trở về phòng thay quần áo khác, đơn giản rửa mặt qua, lúc này mới cầm đi động đi ra cửa.

Cũng mặc kệ lúc trước Khương Sam đã chuẩn bị tâm lý như thế nào, thời điểm thấy một phòng học lớn nhiều học sinh như vậy, cô vẫn bị dọa phải giật mình!

Mấy trăm học sinh chia làm hai bên ngồi trong phòng học, phần lớn trên mặt đều rất nhiều màu sắc, trên mặt lúc trắng lúc đen, tóc tai loạn thất bát tao, một bộ dáng vừa mới đánh nhau qua. Hơn nữa đám người này nhìn có chút quen mắt, Khương Sam nhớ lại mình ở tầng cao nhất nhìn thấy một đám học sinh đánh nhau trước cửa nhà hàng, cô liền bất động thanh sắc dò tìm mắt, chân mày chậm rãi nhíu lại.

Học sinh Quân Nghệ không mấy người quen biết Khương Sam, nhưng học sinh đại học T lại biết cô, thấy cô đi vào đều trầm mặc nhìn qua, nguyên bản không khí phòng học vốn im lặng lúc này lại càng trầm trọng thêm vài phần.

Sắc mặt hiệu trưởng Trường Hòa của đại học T khó coi, hai người hiệu trưởng cùng giáo viên chủ nhiệm bị một đám lãnh đạo Quân Nghệ vây lại ở giữa, giáo viên phụ đạo của Khương Sam đứng ở một bên than thở, biểu tình trên mặt cũng khó chịu ghê gớm, chú ý thấy Khương Sam tiến vào, vội vàng phát phát tay.

"Khương Sam em qua đây."

Lời của giáo viên phụ đạo vừa thốt lên, mấy lãnh đạo của Quân Nghệ cũng yên tĩnh trở lại, ánh mắt khiển trách sắc như dao bay về phía Khương Sam.

Nhìn thấy Khương Sam đi tới, biểu tình trên mặt của giáo viên phụ đạo cực kỳ phức tạp, mặt của hiệu trưởng lại càng thêm đỏ quay đầu đi, không dám liếc mắt nhìn Khương Sam một cái.

Khương Sam lập tức biết, đây là đã xảy ra chuyện!

"Cô chính là Khương Sam?"

Khương Sam còn chưa kịp dừng bước, giáo viên chủ nhiệm Vương Chí của Quân Nghệ liền không khách khí đen mặt hỏi.

Câu hỏi rõ ràng cho thấy ông ta đang đè nén tức giận, ánh mắt không khách khí nhìn cô đầy khinh thường, tính cách Khương Sam không phải thật tốt, cô chỉ liếc mắt nhìn ông ta không lên tiếng.

Giáo viên phụ đạo thấy Vương Chí càng thêm tức giận liền mở miệng nói trước, vội đem Khương Sam kéo tới bên cạnh mình:

"Đứa nhỏ này còn không biết đã xảy ra chuyện gì đâu, chủ nhiệm, ngài chớ dọa người ta."

Quân Nghệ bên này một lão sư mặc quần trang, môi tô son màu đỏ hồng, tóc ngắn lạnh mặt lên tiếng.

"Không biết chuyện gì thì lúc này nói rõ ràng với cô ta! Đừng nói là nhảy tốt vũ đạo, bây giờ cho dù cô ta có nhảy ra được cái chức vô địch thể giới, không tuân theo phương pháp xử sự, không tôn trọng đạo cũng sẽ khiến cho người ta khinh thường."

Phòng học có một một nấc thang hơi cao một chút, các lãnh đạo liền đứng ở trên bục giảng, Khương Sam được giáo viên phụ đạo bảo hộ thật chặt ở bên người đứng ở phía dưới, một đám người sắc mặt không có ý tốt đe dọa nhìn cô, một bộ dáng tam đường hội thẩm*.

Tình hình như vậy nếu đổi thành học sinh bình thường lá gan nhỏ, nói không chừng trực tiếp liền bị dọa, rất dễ phát hiện ra các học sinh lúc trước đánh

mắng nhau lợi hại lúc này đều ngồi im không dám hé răng

Tam Đường hội thẩm*: Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử", hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là "Tam đường hội thẩm". Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành "Tam Pháp Tĩ", là cơ quan xét xử tối cao, thường là "Tam Pháp Tĩ" tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là "Tam đường hội thẩm".

Khương Sam hai tay cho vào túi, trên mặt ngược lại không có chút thần sắc hốt hoảng nào, mi tâm chỉ hơi hơi nhú lại, rõ ràng bị trận thế như vậy khiến tâm tình cô thấp phần không tốt. Thời điểm chưa biết rõ tình huống, Khương Sam sẽ không dễ dàng mở miệng, cũng mặc kệ mấy người ở trên bục giảng nói cái gì, cô chỉ cúi đầu nghe giáo viên phụ đạo nói đại khái chân tướng.

Giáo viên phụ đạo nói rất nhanh, Khương Sam càng nghe, ánh mắt càng ngày càng lạnh, sau khi nghe hết, mí mắt vừa nhấc, Khương Sam liền nhìn về phía mấy vị lãnh đạo cùng hiệu trưởng bị vây ở giữa.

Trên mặt của hiệu trưởng còn hồng, thấy Khương Sam nhìn về phía ông ta, liền cắn răng cố cười nói:

"Chuyện này ảnh hưởng quá ác liệt, bạn học Khương Sam, em giải thích một chút rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với mọi người, nếu đây chỉ là mấy lời đồn, vậy thì bỏ qua, nếu là sự thật..."

Hiệu trưởng càng nói càng gian nan, rõ ràng cũng mang theo cơn tức, lại không phải chỉ hướng về phía một người là Khương Sam, ông ta cố nén giận nói, nhưng nói đến phần sau như thế nào cũng không nói được nữa.

Khương Sam sẵn sốc hỏi:

"Nếu là sự thật thì làm sao vậy?"

Vương Chí nghiêm nghị nói:

"Nếu là sự thật, đối với loại người chỉ vì vấn đề đạo đức của bản thân mà tạo ra ảnh hưởng xấu, hơn nữa đối với giáo sư tiến hành tuyển chọn vào xã đoàn cùng học sinh đánh nhau nhất định phải tiến hành xử phạt!"

Một màn này ngược lại giống như đã từng trải qua, thần sắc Khương Sam có chút lạnh lẽo, nhìn không ra cảm xúc gì, giống như là nghe không hiểu, khẽ giọng hỏi tiếp:

"Không biết sẽ có cái hình phạt gì?"

Giáo viên phụ đạo kéo kéo cánh tay Khương Sam, nháy mắt với cô ý bảo cô không nên có hành động khinh xuất, Khương Sam không chuyển mắt đi, mắt vẫn nhìn chăm chăm một đám người, bộ dáng chỉ đợi câu trả lời.

Vương chí chưa thấy qua học sinh không biết tốt xấu như vậy, không chờ chút mặt mũi nào cho mình, không biết tự ái phải trả lời đến cùng, ông ta lười cùng cô chu toàn, tiếp tục bức hiệu trưởng:

"Đây là học sinh của đại học T các người, đương nhiên là tùy các người xử trí, nhưng bởi vì còn liên lụy đến hình tượng và sự đức giáo sư trường học của chúng tôi, nếu như đây là sự thật, phát sinh chuyện như vậy học sinh này tuyệt đối không thể tiếp tục học tập, học sinh như vậy chắc chắn phải cường chế nghỉ học, hơn nữa còn phải thông báo toàn trường!"

Lúc trước Quân Nghệ bên này đã nói như vậy rất nhiều lần, cứng rắn muốn ép hiệu trưởng tỏ rõ thái độ, rõ ràng cho thấy bọn họ chuẩn bị đem sự kiện ẩu đả ngày hôm nay toàn bộ trách nhiệm đổ cho đại học T ở bên này, để cho bọn họ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm

"Như vậy a."

Khương Sam giống như vừa bùng tỉnh đại ngộ, biểu tình trên mặt dịu ngoan, dường như đối tượng bị phạt trong miệng Vương Chí kia không phải chính mình, hiểu rõ gật gật đầu, lời nói ra lại không khách khí khiến người ta phải ghen ghét.

"Nói cách khác, hôm nay học sinh hai trường đánh nhau, bắt luận tôi không có làm sai chuyện gì, dù sao đều sẽ đổ hết trách nhiệm lên người của tôi đúng không."

Một lão sư mặc quân trang tóc ngắn nghe vậy liền mất hứng, lời nói này giống như là mọi người cùng nhau khi dễ một người là cô vậy, cho dù hành vi của bọn họ đích thực muốn làm như vậy, nhưng đó cũng là do trước đây cô không biết liêm sỉ, không để cô gánh vác hậu quả thì do ai gánh vác đây?

"Cô học sinh này như thế nào có thể đổ khái niệm như vậy a, ai nói qua muốn đổ hết trách nhiệm lên trên người cô? Đây không phải là cho cô một cơ hội biện bạch sao?"

Kiếp trước Khương Sam không trải qua cái cục diện này, khi đó cô tại thời điểm tuyển chọn bị nhục nhã, sau đó tin tức được truyền đi, bay đầy trời, sau cô được lãnh đạo ngấm ngầm gọi đến để nói chuyện. Như vậy khiến cho Khương Sam phá lệ xấu hổ, có một đoạn thời gian tưởng như cô thiếu chút nữa chịu uất ức mà xuống dốc không gượng dậy nổi. Khương Sam là một người kiêu ngạo như vậy cho nên khi bị hãm hại làm nhục cô liền không chịu nổi.

Huống chi hôm nay, trước mắt có bao nhiêu người, nhiều người như vậy đều nhìn, chẳng cần biết liền bắt đầu thăm vắn đâu?

Cô là phạm nhân sao? Không, bọn họ đều nghĩ cô phạm phải sai lầm, nhưng chứng cứ chỉ sợ cũng không có, chẳng qua là tin vĩa hè vậy mà cũng dám khí thế bức người chất vấn cô như vậy.

Khương Sam có thể nhẫn sao? Có thể, một người cực kỳ có thể nhẫn nhịn, đối với địch nhân cũng có thể bình thản ung dung tươi cười.

Khả năng nhẫn nhịn có thể đại biểu cho tính tình của cô được sao? Không, Khương Sam trước giờ không phải là người được coi là người có tính tình tốt, huống hồ nhẫn nhịn của cô có thể được coi là tương đối mà thôi, có một mức độ, cái mức độ này có một cái tên, nó gọi là làm người cần có "Điểm mấu chốt."

Bây giờ, Khương Sam, đã bị chọc giận.

"Cơ hội để Biện bạch?"

Khương Sam cười khẽ một tiếng, mắt to sáng như ánh trăng hip hip, giống như có một chút hoang mang.

"Xin hỏi tôi phạm phải lỗi gì đây? Thế nhưng còn cần biện bạch ở trước mặt nhiều người như vậy? Các người lấy ra được chứng cứ gì sao? Là tận mắt thấy tôi làm những chuyện không biết liêm sỉ kia, hay là tận mắt chứng kiến tôi dùng tất cả thủ đoạn lừa gạt được danh ngạch để đi vào xã đoàn, hay là tận mắt nhìn thấy tôi chăm ngồi học sinh hai trường khiến cho bọn họ đánh nhau? Hiệu trưởng, ngài nhìn học sinh chính mình cứ như vậy bị người ta giày xéo, không phân biệt tốt xấu, mọi chuyện đều không có điều tra rõ ràng liền gọi tôi tới đây để chất vấn?"

Bọn họ đương nhiên đều không tận mắt nhìn thấy, trước Vương Chí bị hỏi một câu nói cũng không nói được, liền có chút tức giận:

"Đây không phải là do cô cần quấy nói bậy sao? Nếu tận mắt chứng kiến thì còn đi hỏi cô làm cái gì, lại không phải trực tiếp định tội cho cô, gọi cô đến là để giải thích chứ không phải hại cô! Cho cô một cơ hội công bằng để giải thích, nhìn trái nhìn phải cô lại nói cái khác, cô còn có đáng về học sinh hay không?"

Gương mặt Khương Sam vốn còn ôn hòa, "Bá" một cái liền lạnh xuống!

"Đáng về học sinh! Cái gì gọi là đáng về học sinh? Các người có nên nhìn lại chính mình hay không, là lão sư liệu mấy người có làm tốt trách nhiệm của một người lão sư hay không! Học sinh gặp chuyện không may trước tiên không phải là quan tâm, không phải là bác bỏ tin đồn, không phải là hạ thấp tổn hại đối với danh dự của học sinh, mà là vì đem chuyện này đề xuống, vì cái gọi là hạ thấp lực ảnh hưởng ác liệt mà trực tiếp ở trước mặt mấy trăm người kêu tôi đến, cho tôi một cái cái gọi là cơ hội biện bạch!"

Vương chí bị chỉ điểm, sắc mặt một mảnh trắng nhợt, ông ta còn muốn nói chuyện, Khương Sam liền không khách khí trực tiếp ép xuống.

"Bởi vì nguyên nhân gây chuyện là tôi, cho nên, cho dù tôi cái gì cũng đều không làm, cho dù không phải là tôi ở giữa xúi giục, trách nhiệm cũng sẽ để tôi gánh vác, đây là cái đạo lý gì? Công bằng? Nếu tôi làm ra chuyện như trong miệng của các người, chính là nghi học cộng thêm thông báo toàn trường, nếu tôi không chứng minh trong sạch của mình ở trước mặt mọi người, hết thầy sống chết mặc bay, đây là cái công bằng gì!"

Lão sư tóc ngắn ánh mắt trừng thật lớn, vốn là khởi binh vắn tội, như thế nào người phạm sai lầm ngược lại là một bộ đáng bị khi dễ đây?

"Cô, cô, người học sinh này..."

"Trường học phi báng đối với học sinh, tôi là có thể tới công tố viên tố cáo, muốn nói cái gì ngày trước, phiền toái một chút nhưng các người có thể gánh vác được hậu quả hay không!"

Sắc mặt Khương Sam khó coi đến cực điểm, một đôi con ngươi vân lồng vù nhiều(?)?) bởi vì lửa giận mà trở nên phá lệ sáng chói, khi nhìn thẳng khiến cho tâm lý người ta thẳng đánh "thình thịch".

Bên này, lãnh đạo Quân Nghệ đang chuẩn bị nói cái gì đó nhất thời đem miệng khép lại, nhiều người ở đây như vậy, nói chuyện cũng cần phải suy nghĩ một chút, bị Khương Sam nhắc nhở như vậy, lúc này đã có người bắt đầu hối hận không nên trước mặt của mọi người răn dạy Khương Sam, ở trong lòng mình muốn dẫn muốn đo như thế nào cũng không cần cố kỵ như vậy.

Trong lúc nhất thời, mấy người lãnh đạo Quân Nghệ cảm thấy mất mặt, thẹn quá thành giận vẫn không nói gì. Vẫn là Vương Chí phản ứng kịp, lời nói bị áp đảo qua, ở trước mặt nhiều người khí thế không thể thật sự rơi xuống như vậy, giận dữ phản bác nói:

"Cô nói nhiều như vậy, ngược lại là đang giải thích danh ngạch vào xã đoàn của cô có được như thế nào? Vậy thì cô giải thích tại sao một ngày trước đột tuyển chọn cô lại chạy đến nhà giáo sư Lưu đi? Xảo ngôn lệnh sắc*, rốt cuộc là ai đang trốn tránh vấn đề?"

Xảo ngôn lệnh sắc*: Người có lời nói xảo quyết hoa hoè là người không có lòng tốt

Khương Sam cười lạnh, lại nhìn mắt sắc mặt hiệu trưởng càng ngày càng xanh mét.

"Không có cái gọi là, các người lấy không ra chứng cứ nói tôi làm chuyện không biết liêm sỉ, tôi lại có thể lấy ra chứng cứ chứng minh mình trong sạch, chỉ là các người thật sự xác định phải nói ở chỗ này? Tôi chứng minh chính mình rồi, đối với tôi có chỗ tốt gì?"

Nữ lão sư tóc ngắn cười lạnh, nếu có thể chứng minh chính mình, nữ sinh này không sớm lấy ra, phải cùng bọn họ chu toàn nói nhiều như vậy sao? Bọn họ một chút cũng không tin cô, hơn nữa bản thân bọn họ đối với học sinh của đại học T có thành kiến, bằng không cũng sẽ không ép hỏi hiệu trưởng như vậy, lúc này đương nhiên chỉ nghĩ rằng Khương Sam đang chột dạ, lại cố ra vẻ cao siêu.

"Nhiều người nhìn như vậy đâu, nếu cô có thể chứng minh mình trong sạch, đương nhiên được, chính cô tự chứng minh chính mình, còn muốn ưu việt cái gì?"

Đừng nói là hiệu trưởng, ngay cả học sinh đại học T ngồi ở phía sau lúc này cũng đều nổi trận lôi đình, đáy lòng đầy căm phẫn, Khương Sam còn chưa lên tiếng, sau đó lại bởi vì chuyện này mà rõ ràng cho thấy mấy người này ý thể hiếp người vừa hỏi tra!

"Chứng minh! Nếu có thể chứng minh, các người có để cho Khương Sam giải thích!"

"Toàn thể đều phải xin lỗi! Dựa vào cái gì khiến cho người ta làm theo lời các người, phải giải thích a, các người sỉ nhục người ta, phải mong một cái rồi đi mất, có loại người ý thể hiếp người như vậy sao!"

Hiếm thấy, tuy rằng hiệu trưởng không phát biểu ngôn luận, nhưng cũng không có ngăn cản học sinh trường mình nói sự thực, thanh âm trong phòng học càng ồn càng lớn, vừa nhìn liền biết có rất nhiều người tức giận, lãnh đạo Quân Nghệ chỉ có thể đen mặt đáp ứng.

"Nếu cô thật không sai, hôm nay kêu cô đến, chúng tôi đương nhiên muốn cô giải thích, nhưng người nếu cô phạm sai lầm, nhất định phải nghỉ học."

Hiệu trưởng vẫn căng thẳng miệng không đáp ứng, học sinh đại học T cũng ồn ào, cho rằng điều này thật sự quá không công bằng, cho dù là sự thật, cũng không thể trách một người là Khương Sam, mà Lưu Hoảng cho danh ngạch cũng có sai, dù sao nói như thế nào lần này chắc chắn bọn họ đều sẽ bao che khuyết điểm.

Cuối cùng vẫn là chính Khương Sam mở miệng đáp ứng, trong phòng học đang tranh chấp loạn xị bát nháo mới lần nữa khôi phục lại bình thường.

Trước khi lấy điện thoại di động ra, Khương Sam hỏi lại một lần:

"Các người thật xác định loại chuyện này ảnh hưởng không tốt không ở phía dưới giải quyết?"

Lãnh đạo tóc ngắn lãnh đạo đã cực độ không nhìn được:

"Xác định, ở nơi này! Tôi muốn nhìn xem cô chuẩn bị chứng minh như thế nào!"

Tức giận trên mặt Khương Sam kỳ dị bình tĩnh lại, khí thế khi đến một trình độ nhất định ngược lại làm cho nét mặt của cô càng thêm tự nhiên, cô chậm rãi lấy điện thoại di động ra, mở đoạn ghi âm đã được lưu kĩ.

"Chuyện là như vậy, tôi có một cái thói quen thật không tốt, vì để tránh cho chính mình quên chuyện quan trọng, thời điểm tôi gọi điện thoại, theo thói quen tôi sẽ ghi âm lại. Kỳ thật nguyên bản tôi nghĩ, vẫn là muốn chừa chút mặt mũi, dù sao cũng là trường bạn, nhưng lúc này các người nhất định muốn vạch trần ra, vậy thì tôi cũng không có biện pháp."

Nhìn biểu tình của Khương Sam, trong lòng Vương Chí "lộp bộp" một tiếng, trong lòng lập tức biết, chuyện này sợ là bị phá hỏng!

Từng đoạn trò chuyện được ghi âm rõ ràng truyền ra từ trong di động.

Lúc đầu Lưu Hoảng giả bộ đáng như từ sự như thế nào đến khi ông ta chủ động gọi điện thoại, thời điểm lúc đầu Khương Sam uyển chuyển để cự tuyệt như thế nào. Sau đó Lưu Hoảng lại chủ động ghi danh cho Khương Sam như thế nào, hơn nữa còn thương lượng muốn trực tiếp an bài cho Khương Sam đi vào xã đoàn từ cửa sau, Khương Sam lại nhiều lần bảo là muốn dựa vào cố gắng chính mình, không chịu nhận trợ giúp như thế nào.

Số lần Lưu Hoảng gọi điện thoại cho Khương Sam không ít, cũng mặc kệ giọng điệu của ông ta thế nào, lại săn sóc ám chỉ làm thế nào, Khương Sam thùy chung đều không bị thuyết phục.

Ở trong điện thoại, Lưu Hoảng không chỉ một lần mời Khương Sam đến nhà mình làm khách, trước giờ Khương Sam đều không có đáp ứng qua, thẳng đến mấy lần cuối cùng, gọi điện thoại liền biến thành lão bà của Lưu Hoảng, lão bà của Lưu Hoảng tha thiết tỏ vẻ thương thức đối với hậu bối, thẳng đến một cuộc điện thoại cuối cùng, Khương Sam trước lời mời của lão bà Lưu Hoảng mới miễn cưỡng đồng ý đến nhà của ông ta làm khách.

Thời điểm đoạn ghi âm được truyền phát, toàn bộ phòng học đều tĩnh lặng, một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, ánh mắt Khương Sam vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm thần sắc biến hóa không ngừng của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ, nhìn sắc mặt của bọn họ đầu tiên là hồng rồi chuyển trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh sang đen, đến cuối cùng ngượng ngùng mặt đều đỏ bừng, đầu cũng không ngẩng lên được. Nhất là hai người nói nhiều nhất Vương Chí cùng lão sư tóc ngắn khí thế bức người, sắc mặt cứng đờ, hận không thể tìm cái khe để chui vào!

Trong lúc bởi vì liên quan đến đề tài tương đối nhạy cảm, Vương Chí từng mấy lần muốn đánh gãy đoạn ghi âm đang được truyền phát, ý bảo Khương Sam lên giải quyết, nhưng Khương Sam sớm bị chọc giận cũng không nhìn ông ta lần nào, điều chỉnh âm thanh càng lớn hơn.

Đoạn ghi âm được phát xong, sau một lúc cũng không có ai mở miệng nói chuyện, ai cũng không nghĩ tới di động của Khương Sam thế nhưng thật sự có chứng cứ có thể chứng minh chính mình trong sạch, chính các học sinh đứng ở bên này nhất thời vẫn dựa vào khí phách của Khương Sam cũng không nghĩ tới. Cái phản kích này quả thực là quá tuyệt diệu, lúc trước bị đâm cột sống chỉ trích mất nửa ngày, học sinh của đại học T rốt cuộc chân chân chính chính nở mày nở mặt, hung tợn trừng học sinh Quân Nghệ bên kia ngượng gần như không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

"Chính giáo sư trường học các người thiết kế bẫy rập học sinh trường chúng tôi, hiện tại lại cắn ngược một cái, muốn ý thế chèn ép chúng tôi bên này, còn có mặt mũi sao?"

"Nói xin lỗi đi! Cái khác cũng đừng nhiều lời! Nói xin lỗi đi!"

"Người tên là giáo sư Lưu cần cho nghỉ việc, tất yếu là phải thông báo toàn trường! Lão sư sư đức bại hoại như vậy quả thực là quá không biết xấu hổ! Lưu lại để ở trong nhà qua năm đây?"

Lãnh đạo Quân Nghệ bị nói, trên mặt một trận đỏ một trận trắng, bọn họ chèn ép đại học T đã quen, chưa từng có chuyện đại học T qua mặt như vậy, huống hồ chẳng những là người khác đánh vào mặt của mình, chính mình cũng tát chính mình một cái tát! Khương Sam là do bọn họ kiên trì nhất định phải kêu đến, lúc trước Khương Sam cũng nhắc nhở mấy lần lên giải quyết, bọn họ lại ý vào thế lực bên mình nghĩ muốn phô trương thanh thế, ép buộc Khương Sam chứng minh trong sạch của mình tại chỗ.

Nhất là Vương Chí cùng lão sư tóc ngắn. Nói nhiều như vậy, đứng trên điểm đạo đức cao thượng, từ trên cao nhìn xuống khiển trách Khương Sam nhiều như vậy, kết quả lại tự đánh vào mặt của mình, trái lại còn muốn học sinh giải thích, chuyện này so muốn mệnh của bọn họ còn khiến cho bọn họ cảm thấy khó tiếp thu hơn.

Lão sư tóc ngắn nén giận mở miệng:

"Vậy coi như chúng tôi hiểu lầm cô đi, bất quá cô học sinh này, nếu thật sự cô cảm thấy giáo sư Lưu không thích hợp, còn cùng hắn tiếp tục tiếp xúc làm gì?"

Đây chính là loại người hay cắn ngược lại một cái, ý nói bản tính Khương Sam cũng không sạch sẽ a.

Biểu tình trên mặt Khương Sam có thể nói là bi phẫn, mím môi, bởi vì bị vũ nhục dẫn đến phẫn nộ mà làm cho bộ ngực của cô không ngừng phập phồng lên xuống:

"Ông ấy là giáo viên cho nên tôi thật sự rất tôn trọng ông! Hôm kia cùng trước đó tôi đều không có phát giác qua cái gì không đúng, tôi ngưỡng mộ ông làm giáo sư công bằng, lại không nguyên ý vi phạm quy củ, cho nên vẫn cự tuyệt sự trợ giúp của giáo sư Lưu, vẫn không chịu đến nhà của ông làm khách, ngay cả gặp mặt cũng là mời giáo sư Lưu đi ăn ở chung quanh trường học! Chỉ sợ đến thời điểm tôi tham gia tuyển chọn sẽ có người nào nói tôi đi cửa sau, ai biết ông ta lại..."

Nói xong, Khương Sam lau mắt một chút, đem nước mắt sắp chảy ra nhìn trở về, thanh âm lại không cảm được hơi nghẹn ngào.

Lúc trước, thời điểm bị nhiều người nhìn chăm chăm ép hỏi cô không khóc, thời điểm bị mọi người nghi ngờ phẩm hạnh, phải chịu khiển trách của mọi người cô cũng không khóc, thời điểm bị bức phải chứng minh trong sạch của chính mình, cô cũng không khóc.

Nhưng đến thời điểm nhắc tới ý đồ Lưu Hoàng đối với cô, Khương Sam nhìn không được liền ứa nước mắt, lúc này, nước mắt mới có lực sát thương lớn nhất lại càng có thể khiến người khác thấy đồng cảm.

Hiệu trưởng vẫn không lên tiếng đột nhiên liền tặc mao*!

Tặc mao*: là chỉ người thường nổi khùng, giãy nảy lên nếu như bị chọc vào

"Cô bé vẫn còn con nít! Ai có thể biết Lưu Hoàng lại có tâm tư xấu xa như vậy? Tuổi của hắn có thể làm cha của Khương Sam được rồi, học sinh kính trọng hắn, hắn trái lại lại làm loại chuyện này, các người có nghĩ tới đối với tâm lý của học sinh sẽ phải chịu thương tổn lớn bao nhiêu sao, thế nhưng vào thời điểm này còn hỏi vấn đề như vậy! Có khinh người quá đáng hay không!"

Hiệu trưởng gào thét la lớn, đỏ mặt tía tai, thở phì phì, trên cổ mờ hồ còn có thể nhìn ra dấu vết gân xanh nổi lên, vừa nhìn liền biết ông ta đang ầm nhẫn đến cực hạn, bộ dáng đích thực không có biện pháp nhìn xuống được phần nộ rồi.

Hiệu trưởng nổi giận như vậy, đúng là rất hiếm thấy, Khương Sam cúi đầu giấu đi ánh mắt, giáo viên phụ đạo ở một bên ôm cô thấp giọng an ủi. Bởi vì hiệu trưởng nổi giận, học sinh của đại học T ở sau lưng cũng nhìn không được bi phẫn đứng lên, một đám học sinh nắm chặt tay, khí thế mạnh mẽ, trừng mắt tức giận với lão sư tóc ngắn vừa nói chuyện.

Nữ giáo sư tóc ngắn bị nhìn chòng chọc, lập tức ngượng ngùng cúi đầu, chột dạ đứng lên.

Nhưng bà ta không cam lòng, trực giác của phụ nữ nói cho bà ta biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhìn Khương Sam là người bị hại lau nước mắt, bà ta lại bị coi là cái đích cho mọi người chỉ trích, trong lòng lão sư tóc ngắn càng thêm không cam tâm, nhìn không được lại lẩm bẩm một tiếng.

"Không phải tôi chỉ nói một câu suy đoán thôi sao, lại không có... Hơn nữa, trong điện thoại nghe được gì đó cũng không tính là cái gì, Lưu giáo... Lưu Hoàng cũng không minh xác (chứng minh, xác nhận) cái gì a, làm sao có thể chứng minh người ta ở nhà đối với cô ta làm chuyện xấu đâu!"

"Chứng minh?"

Một giọng nam trầm thấp nghe không rõ cảm xúc cụ thể đột nhiên vang lên ở cửa.

Mũ lĩnh của Tần Chiến được cấp dưới cầm ở trong tay, trên người còn dính đầy bụi đất rõ ràng cho thấy hắn vừa trở về từ sân huấn luyện. Lúc huấn luyện Tần Chiến luôn luôn nghiêm nghị khiến cho người ta sợ hãi, dây lưng thuần một màu đen quấn vòng quanh eo rộng được cầm ở trong tay, một thân quân dụng rằn ri, mấy cúc áo bên ngoài được cởi bỏ, lộ ra bả vai cùng ngân cổ ở bên trong, cùng đường cong của cơ bắp cứng rắn màu đồng, mặt mày lãnh lệ từ cửa bước nhanh vào.

Thanh âm của hắn kèm theo nhuệ khí bén nhọn, giống như trời vừa vào đông, tuyết vừa kết thành một tầng băng sương thật dày, một khi bị tầng băng này bị phá liền lộ ra những góc cạnh bén nhọn, lòng người nghe được, lục phủ ngũ tạng nhìn không được đều phát lạnh đến run rẩy.

"Vậy để tôi chứng minh thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 37

Tần Chiến xuất hiện khiến mọi người giật nảy mình, ngay cả Khương Sam cũng không ngờ rằng Tần Chiến sẽ đến, tay cô còn đang để trên di động liền nhanh chóng thu về, cô từ trong ngực của giáo viên phụ đạo lộ ra nửa cái ánh mắt, nhanh chóng liếc Tần Chiến một cái sau đó lại vội thu về.

Cái liếc mắt kia lại vừa đúng lúc rơi vào trong tầm mắt của Tần Chiến.

Hôm nay Khương Sam mặc một cái áo cổ tròn lộ vai màu trắng, phía dưới eo là váy dài màu xanh sẫm, eo vừa vặn thật nhỏ, eo thon tinh tế xa xa nhìn qua giống như là chỉ cần nắm chặt một chút là có thể chặt đứt, trước ngực phồng to cùng bả vai thon gầy lại càng thêm có vẻ cao gầy. Cô được giáo viên phụ đạo nửa ôm, tay non mềm che đầy ở trên mặt, bả vai run rẩy, vừa rồi ánh mắt kinh hoàng của cô còn vội vàng liếc lại đây, hốc mắt kia rõ rệt ửng lên màu đỏ, nguyên bản gương mặt phấn nộn nay lại tái nhợt không có chút huyết sắc, cũng không biết là bị chọc tức hay là phải chịu ủy khuất.

Tần Chiến mi tâm vừa nhíu, Khương Sam đứng ở kia một bộ dáng muốn cầu trợ lại không dám hé răng khiến cho sắc mặt của hắn thâm trầm hơn vài phần, tầm mắt bén nhọn chậm rãi quét trên người một đám lãnh đạo đang đứng ở chỗ cao, nhất là nữ lãnh đạo tóc ngắn vừa rồi còn nói làm khó dễ Khương Sam. Bị tầm mắt vô cùng áp bức kia của Tần Chiến nhìn chằm chằm, da mặt của bà ta đều cứng lại.

Nhìn qua Khương Sam chịu ủy khuất không còn ra hình dáng lại nương vào động tác lau nước mắt của mình một tay nhanh chóng cầm điện thoại một lần nữa thu về. Thật sự là cô có bị dọa sợ một chút, nhanh chóng liếc mắt nhìn Tần Chiến cũng không phải muốn cầu trợ, mà là ngoài ý muốn hắn lại xuất hiện ở đây chỉ trong một thời gian ngắn. Chỉ kém một chút, cô vốn chuẩn bị đem con bài chưa lật của mình ra, cũng chính là đoạn ghi âm lúc cô cùng Tần Chiến trò chuyện, vừa nghĩ đến vừa rồi chính mình nếu nhanh tay hơn một chút sẽ vừa vặn bị Tần Chiến nghe được đoạn ghi âm này tại chỗ, trên trán Khương Sam liền rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Giáo viên phụ đạo thời khắc đều chú ý tới Khương Sam, thấy sắc mặt của cô trắng bệch trên trán lại rịn ra mồ hôi, thương hại cầm khăn tay lau cho cô, nhỏ giọng an ủi.

"Được rồi, không cần phải sợ, mọi người nhất định sẽ đòi lại công đạo cho em."

Đầu Khương Sam lại rũ thấp hơn vài phần.

"Tần chính ủy, ngài như thế nào lại tới."

Trong lòng mấy vị lãnh đạo thấp thòm lại không biết làm sao, xấu hổ đi lên chào hỏi.

Tần Chiến đứng ở địa phương cách Khương Sam ba bước chân, vóc người của hắn tương đối cao, cho dù là đứng ở phía dưới bục giảng nhưng so với một đám lãnh đạo đứng ở phía trên lại cao thượng hơn vài phần, nhưng cho dù như vậy, mấy lãnh đạo này cũng không dám đứng ở phía trên cùng Tần Chiến chính ủy trao đổi như vậy, một đám người vội vàng đi xuống.

"Tôi không đến, cứ như vậy chuẩn bị nhìn mấy người đem một người học sinh tốt dồn đến đường cùng sao."

Thanh âm Tần Chiến không có cảm xúc, không khiến trách cũng không châm chọc, nhưng khi nghe thấy trong lòng mọi người liền ứa ra mồ hôi lạnh.

Vương Chí bị đẩy một cái đành phải ra mặt giải thích:

"Là như vậy, hôm nay phát sinh chuyện học sinh hai trường tranh chấp..."

Tần Chiến nâng mắt nhìn hẳn:

"Ồ? Học sinh phát sinh tranh chấp mấy người không xử lý học sinh, như thế nào lại để những người gây chuyện này yên ổn ngồi một chỗ, lại để một người là cô bé này ở trước mặt một đám người răn dạy như vậy?"

Vương chí nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng nói:

"Học sinh phát sinh tranh chấp nguyên nhân là do nữ học sinh tên Khương Sam này, bởi vì có một ít lời đồn đãi không tốt về cô bé..."

Tần Chiến chậm rãi bước từng bước đến gần, Vương Chí còn muốn nói liền bị dọa đành phải nhin nuốt trở về:

"Đồn đãi? Mấy người cũng biết là đồn đãi, đồn đãi chính là không chứng cứ, không chứng cứ mà mấy người lại ở đây đùa giỡn uy phong cái gì, ai cho mấy người quyền lợi đây? Có nội quy trường học nào quy định như vậy, anh nói cho tôi nghe một chút, còn có, tôi nhớ rõ cô bé là học sinh của đại học T, cho dù có đồn đãi gì, vì cái gì giáo vụ đại học T không ở đại học T xử lý, lại bị gọi tới Quân Nghệ?"

Một đám lãnh đạo Quân Nghệ hai mắt nhìn nhau, ai cũng không dám mở miệng trả lời, tuy rằng Tần chính ủy phụ trách việc giám thị học viện quân sự ở phụ cận, nhưng nguyên nhân xuất phát từ tính cách mà bình thường hấn lười đi quản lý vài chuyện này nọ, đại bộ phận tinh lực của hắn đều đặt ở trong quân đội.

Nhưng tin đồn thời điểm Tần chính ủy ở trong quân đội đối đãi với cấp dưới vi phạm quân quy khi làm việc, thủ đoạn gì bọn họ cũng đã nghe qua không thiếu.

Chuyện xử lý Khương Sam đích thực là lấy thế để đe người, cũng là có ý muốn cô đảm đương làm người chịu tội thay, đây là do mấy kẻ lãnh đạo ở trung gian có ước định mà thành "Quy củ cũ", hưng loại quy củ xấu xa này nếu tình thế truy cứu tới cùng sẽ tương đương với chuyện sẽ không lên được mặt bàn. Nếu biết Khương Sam cùng Tần chính ủy quen thuộc như vậy, ai sẽ dám để cô nhận tất cả rủi ro đây? Trách không được thời điểm bọn họ gọi Lưu Hoàng tới đây hẳn chết sống đều không chịu ra mặt, một bộ dáng chuẩn bị sống chết mặc bay, xem ra là trước đó đã có chuẩn bị.

Cuối cùng tầm mắt của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ đều rơi xuống người nữ lãnh đạo tóc ngắn lúc trước nói chuyện gọi ra nhiều điều khiến mọi người tức giận. Nữ lãnh đạo trong lòng không ngừng kêu khổ, lại biết không muốn cũng phải nhận cái giao phó không tốt này, chuyện này hôm nay chỉ sợ không thể cứu vãn, chỉ có thể kiên trì mở miệng.

"Là như vậy, giáo sư Lưu ở trường học của chúng tôi ngày hôm qua ở nhà bị thương, là người học sinh này làm, nghe nói là Lưu phu nhân cũng bị thương, loại chuyện này nói không rõ tả không được, đến Quân Nghệ giải quyết có vẻ sẽ càng thêm công đạo, chung quy chân tướng cũng không thể chỉ nghe một người là cô bé ấy nói không phải sao?"

Nói xong nói xong nữ lãnh đạo tóc ngắn cảm thấy càng thêm tin tưởng, cho dù là Tần chính ủy cũng phải giảng đạo lý, tuy rằng bọn họ có làm sai nhưng cũng là xuất phát từ nguyên tắc công bằng công chính, ai cũng không thể làm ra sai lầm lớn.

Tầm mắt của Tần Chiến từ trên người của nữ lãnh đạo dời về phía Khương Sam.

Mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, biết cửa ải này xem như là miễn cưỡng đi qua, đang chuẩn bị nói vài câu để không khí trở lại bình thường, Tần Chiến liền thấp giọng lên tiếng nói với Khương Sam.

"Cô không có nói cho bọn họ ngày hôm qua chính tôi là người đưa cô từ Lưu gia ra ngoài?"

Tiếng nói vừa dứt, nữ lãnh đạo tóc ngắn trong nháy mắt vừa nhấc lên một cổ khí lạnh nhất tiết ngàn dặm(?_?), sắc mặt "Bá" liền trắng bệch! Cảm một đám người chính tề rơi hết xuống đất, cẩn thận nghe qua có lẽ còn có thể nghe được thanh âm "Rắc rắc" giòn vang.

Khương Sam quay lưng lại mọi người xoa xoa mắt, xác định chung quanh hốc mắt nhất định đã sưng đỏ mới quay đầu.

Trong lòng cô xấu hổ lợi hại, muốn mượn uy lực của Tần chính ủy để giải quyết vấn đề là một chuyện, trước không giải quyết lại bị người chính diện chỉ tên lại là một chuyện khác, cố tình Tần chính ủy ăn nói trang trọng lúc này vẫn lạnh mặt đứng ở bên cạnh cô, lúc này Khương Sam chỉ có thể tính kế, trong đáy lòng cũng nhin không được xấu hổ và giận dữ nói lên.

Nhưng Khương Sam tu luyện lâu như vậy cũng luyện được rất nhiều thứ hữu dụng, cũng học được công phu Thái Sơn áp đỉnh mà mặt không đổi sắc, trong lòng có thẹn ý nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến cảm xúc luẩn quẩn cùng xấu hổ ở trên mặt của cô.

"Tôi không muốn liên lụy đến Tần chính ủy, hơn nữa tôi nói cũng không có người tin, chỉ như vậy đã không chịu nổi mà đối đãi như vậy với tôi, lại nhắc đến tên của ngài, nếu không cũng đem ngài nói thành..."

Cẩn mòi một cái, Khương Sam khó chịu nói không được, thủy nhuận nháy mắt một cái, nước mắt kia liền hồ thẹn muốn rơi xuống.

Một câu ám chỉ như vậy lại làm cho sắc mặt của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ trong nháy mắt liền trắng bệch!

Đánh cái rắm! Nếu cô sớm nói ra bọn họ đã sớm ngậm chặt miệng! Có ai là không ngại ngày qua sống quá thống khoái, ai TMD dám đem nước dơ hắt lên trên người của Tần chính ủy!

"Không cần cố kỵ nhiều như vậy, cô đã phải chịu ủy khuất."

Tần chính ủy trấn an liếc mắt nhìn Khương Sam, do dự một chút, vỗ vỗ bả vai Khương Sam.

Cũng không biết vì cái gì, chỉ một động tác bình thường như vậy, Khương Sam tự nhận là tỉnh táo trong lòng chỉ có tức giận đột nhiên liền có một chút ề ầm, cô cho rằng mình đối mặt với loại tình cảnh như thế này chỉ có phi thường lạnh lùng cùng trấn định, nhưng vốn chỉ là làm bộ nhưng nước mắt thiếu chút nữa thật sự nhịn không được mà rơi xuống.

Loại cảm xúc ủy khuất cùng không cam tâm kia đột nhiên liền lộ ra một lỗ hồng nhỏ, lúc Khương Sam còn không kịp khống chế, nó ngay phía trước đã nhanh chóng vỡ ra.

Khương Sam nhanh chóng xoay người, ý đồ cực lực ngăn chặn cảm xúc yếu đuối mặc danh kỳ diệu này, vô luận bản thân cô ở trong nghịch cảnh như thế nào, để vượt qua được, Khương Sam tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cảm xúc yếu đuối này.

Đầu ngón tay hơi lạnh của Tần Chiến còn lưu lại xúc cảm duy nhất chỉ thuộc về trên người của thiếu nữ, chính là cái loại mềm nhũn này. Nhìn Khương Sam chật vật xoay lưng qua, hai tròng mắt của Tần Chiến thâm trầm, biết rõ rơi vào trường hợp này, tâm tình như vậy tuyệt đối không nên có, nhưng Tần Chiến lãnh ngạnh ở trong đáy lòng vẫn sinh ra một loại cảm xúc tựa như thương tiếc.

Tại sao có thể có một cô bé thích khóc như vậy, tựa hồ mỗi lần hấn thấy cô, cô đều tội nghiệp như vậy, nhưng cô lại có một định lực dẻo dai kỳ quái gắt gao chống đỡ. Cô giống như là một gốc cây Lục Nha non nớt vừa mới từ dưới đất nhú lên, rõ ràng nhìn qua gầy yếu không chịu nổi, nhưng rồi lại có một loại lực lượng có thể đỉnh thiên lập địa.

Nhưng càng như vậy càng làm cho người ta không nhịn được mà nghĩ ngợi, cô gái như thế hẳn là phải được người ta hảo hảo che chở ở trong ngực, cô đáng thương như vậy, người làm sao có thể nhịn được mà để cho cô tiếp thu phong sương nghiêm trị tàn khốc như vậy đây?

"Còn không xin lỗi sao?"

Thanh âm của Tần Chiến trầm thấp hơn vài phần, tầm mắt đảo qua trên người một đám lãnh đạo Quân Nghệ cao cao tại thượng đã quen, sắc mặt của mấy vị lãnh đạo này không ngừng biến hóa, vừa nhìn liền biết, bọn họ cảm thấy ở trước mặt nhiều học sinh như vậy giải thích với một cô bé quả thực là mất hết mặt mũi.

Nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm bắt đầu đương nhiên là bọn họ kêu Khương Sam đến, chuẩn bị ở trước mặt nhiều người như vậy để phẩm phán cô cũng là bọn họ, có thời điểm nào bọn họ cân nhắc qua cảm thụ của Khương Sam, là một nữ học sinh vừa thành niên?

"Xin lỗi, là chúng tôi sai."

Vẫn là Vương Chí mở miệng trước, thanh âm khô cằn, nói xong lập tức quay mặt đi.

Tiếp theo phòng tuyến của đạo đức tựa như được mở ra một đạo lỗ hồng, lãnh đạo Quân Nghệ mỗi một người đều ở trước mặt của Tần chính ủy nói xin lỗi Khương Sam. Thời điểm đến phiên cuối cùng là nữ lãnh đạo tóc ngắn, trên mặt của bà ta giống như là có thể nhỏ ra máu vậy, ánh mắt lóe ra, không cam lòng nhưng vẫn phải nhanh chóng há mồm nói một câu:

"Xin lỗi."

Liếc mắt nhìn Khương Sam một cái, bà ta càng nhìn lại càng thêm tức giận dị thường, cho dù chính bà ta đã làm sai, nhưng rõ rệt là đã ghi hận lên trên người của Khương Sam.

Sau khi xin lỗi xong, chuyện này xem như là kết thúc. Lãnh đạo của Quân Nghệ đều không còn mặt mũi đợi tiếp nữa, quay người liền chuẩn bị đi, cước bộ của nữ lãnh đạo tóc ngắn nhanh nhất, đi ở phía trước, thân mình giống như là mang theo bão táp.

Đem hết thầy đều thu hết vào trong đáy mắt, Tần Chiến dừng một chút:

"Chậm đã."

Cước bộ của mọi người liền dừng lại.

"Chuyện giải quyết như vậy không thể được."

Tần Chiến chỉ chỉ hai người lúc trước xuất đầu nhiều nhất là Vương Chí cùng nữ lãnh đạo:

"Hai người, đi theo tôi một chuyến."

Hai người vốn cho là nói xin lỗi là có thể nhanh chóng giải quyết, khi nghe được Tần Chiến nói như vậy thì thân mình liền cứng đờ, Tần chính ủy này giải quyết việc chung muốn miệt mài theo đuổi, thái độ này làm cho bọn họ có chút hoang, rốt cuộc không có giả dạng trấn định giống như vừa rồi, điểm ghen ghét đối với Khương Sam cũng nhanh chóng bay lên chín tầng mây, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Những người khác rồi đi với cước bộ nhanh hơn.

Lãnh đạo đều đi rồi, các học sinh lại đều giương mắt ngồi ở chỗ cũ.

Một đám học sinh Quân Nghệ sớm đã sợ tới mức một tiếng cũng không dám nói, bọn họ khinh thường học sinh đại học T, nhưng lại không phải thật ngu ngốc, tinh táo lại cũng phát hiện chính mình xem như là bị người ta lợi dụng, nhằm vào Khương Sam đối với bọn họ có chỗ tốt gì? Hơn nữa nếu tính ra tuy bọn họ có hoài nghi đối với Khương Sam, nhưng một đám lãnh đạo khí thế bức người lại đối với một người Khương Sam, chiêu giết gà dọa khỉ như vậy khi thực hiện cũng làm cho người khác theo bản năng thấy phản cảm, công bằng trong lòng không tự chủ được liền hướng bên này của Khương Sam hơn một chút.

Hơn nữa Khương Sam bị phần bắt lực rồi lại thẳng thắn phản kích phản bác lại những điều yếu hại, đại bộ phận học sinh Quân Nghệ còn đang ngồi ở đây sớm đã càng thêm tin tưởng Khương Sam nhiều hơn một chút, các lãnh đạo đều nói xin lỗi, khiến cho lời đồn mà bọn họ truyền bá đương nhiên cũng không thể miễn đi trách nhiệm.

"Xin lỗi, tôi không nên nói cô như vậy."

"Xin lỗi, tôi không có phân rõ thật giả liền truyền bá lời đồn."

...

Một đám học sinh Quân Nghệ đều đứng dậy, ở phía trước hứa hẹn, ở bên người Khương Sam tím năm tím ba xấu hổ nói xin lỗi, sau đó mới ào ào đi ra khỏi phòng học.

Khương Sam vừa rồi còn khóc, nước mắt sớm đã dừng lại, lúc này cúi mặt nghe từng tiếng xin lỗi chân thành, trong đầu không ngừng nhớ về kiếp trước bởi vì chính mình yếu đuối mà phải chịu từng câu nhục nhã cùng phỉ báng. Trong thoáng chốc nhớ lại, chắc cũng là một đám người như vậy, cô đi qua bên người của bọn họ, bọn họ khinh bỉ, ngôn ngữ lại sắc bén như dao, chân của cô sớm đã máu tươi đầm đìa, vì duy trì tôn nghiêm cuối cùng, trên mặt cô còn mang theo nụ cười cao ngạo.

Cô như thế nào còn có thể yếu đuối.

Một tiếng giải thích này cũng không phải là tán ca, cũng tẩy trừ không xong vết bẩn si nhục mà Khương Sam đã khắc vào sâu trong đáy lòng giống như vết bẩn loang lổ ở trên kệ, bởi vì cô từng mất đi, so với này đó cô muốn rất nhiều rất nhiều.

Bất quá Khương Sam cũng không phủ nhận, phản kích như vậy, trong lòng cô có một loại cảm xúc ác ý thập phần vui sướng.

Trước khi đi, cước bộ Tần Chiến dừng một chút, ý vị khó hiểu nhìn Khương Sam, giống như là muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ có thể thấy được Khương Sam vẫn cúi đầu, cuối cùng vẫn là mím chặt môi rồi đi.

Mọi người đều đi sạch, giáo viên phụ đạo mới sờ sờ đầu Khương Sam:

"Tốt lắm chúng ta cũng đi thôi, không nên lưu lại ở chỗ này, về trường học nghỉ ngơi thật tốt."

Khương Sam mím môi:

"Các ngài đi về trước đi, xã đoàn khảo hạch vào nhóm múa lập tức sẽ bắt đầu, lúc này tôi sẽ phải chạy tới."

Giáo viên phụ đạo sùng sốt, thận trọng nói:

"Cái này... Khương Sam a, không cần phải khí phách chi tranh, phần dự thi này khó khăn quá lớn, em cần gì phải để chính mình đi tìm khó dễ đâu? Vừa rồi phát sinh qua chuyện như vậy, em lại không phải khiêu vũ chuyên nghiệp, làm sao có thể thông qua loại khảo nghiệm này... Đương nhiên, lão sư không phải nói em nhảy không giỏi, chỉ, chỉ là nếu em đi không phải là tự tìm phiền phức sao, nghe một câu khuyên bảo lão sư, thôi đi vậy."

Nhìn giáo viên phụ đạo một bộ dáng sợ xúc phạm tới Khương Sam, biểu tình thận trọng thấp thòm, ánh mắt của Khương Sam vụt sáng, lòng mi bỗng dưng run rẩy, sóng mắt một chuyển, biểu tình trên mặt giống như đang cười lại giống như là có chút trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 38

Vũ đoàn Niết Bàn này tuy lấy danh hiệu của Quân Nghệ nhưng lại không phụ thuộc vào xã đoàn Quân Nghệ, tuy rằng trên danh nghĩa vẫn quy Quân Nghệ, nhưng căn bản lãnh đạo Quân Nghệ không thể nhúng tay vào nơi này.

Bất đồng cùng với những xã đoàn khác thường quy trường học, bình thường thời gian vũ đoàn Niết Bàn giảng bài cùng với các hoạt động khác đều diễn ra vào các ngày nghỉ, bởi vì tính đặc thù của thời gian hoạt động, nơi này không chỉ hội tụ những tinh anh vũ đạo của Quân Nghệ, thậm chí còn hội tụ toàn bộ cường giả của toàn bộ thành phố S và một ít khu trung học đứng đầu khác.

Vũ đoàn Niết Bàn có bốn người nổi danh phân chia thành từng thứ bậc khác nhau, theo thứ tự là lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp và lớp đặc biệt, cuối cùng nếu có thể được phân vào lớp đặc biệt trên cơ bản cũng có thể được xưng là vũ giả đứng đầu rồi. Trước mắt các học sinh trong Quân Nghệ, cũng chỉ có Sở Phàm là đang học trong lớp đặc biệt, Triệu Thanh Thanh cũng xem như là nhân vật tương đối lợi hại trong Quân Nghệ, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng được vào lớp cao cấp mà thôi.

Sở Phàm trường hợp đặc biệt, là thiên tài hiếm thấy có thiên phú vũ đạo, có thể được chọn vào học trong vũ đoàn Niết Bàn vốn không dễ dàng, mà có thể chen vào lớp cao cấp đã là chiến tích thập phần đáng để kiêu ngạo khoe khoang, tiền vốn kiêu ngạo của Triệu Thanh Thanh đích thực là có cơ sở.

Địa điểm tuyển chọn của vũ đoàn Niết Bàn được diễn ra tại tòa nhà lớn dạy vũ đạo nổi danh của Quân Nghệ, từ trong này không biết đi ra bao nhiêu vũ giả kinh tài tuyệt đỉnh, kiến trúc vườn trường được bảo tồn lâu nhất, tòa nhà lớn dạy vũ đạo này đã thành dấu hiệu kiến trúc duy nhất chỉ có ở Quân Nghệ.

Tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên nay là nhà tài trợ quan trọng nhất của vũ đoàn Niết Bàn, lại bởi vì tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên lập ra công ty giải trí Cảnh Thiên thường xuyên cần số lượng lớn vũ giả ưu tú, mà từ vũ đoàn Niết Bàn đều đào tạo ra những cao thủ vũ giả giỏi nhất, đối với công ty giải trí Cảnh Thiên mới sáng lập khó có thể lường hết được giá trị tốt đẹp của thị trường cùng lực ảnh hưởng đến xã hội, cho nên gần đây mấy nhà tuyển chọn đều sẽ trịnh trọng mời Tần Diệc Hạo đến đây.

Thời điểm Tần Diệc Hạo đến, liền nhìn thấy chỗ giáo sư ghi danh đang làm khó dễ Khương Sam.

"Cô bị hủy bỏ tư cách vào sân, xin lỗi tôi không thể để cho cô tiến hành rút thăm."

Khương Sam khách khí cho biết một chút tình hình muốn vào sân tập của mình:

"Hàng năm muốn bước vào sân tập đều có một số quy định, chỉ cần có tư cách, trừ phi là chủ động rời khỏi, bằng không không thể bị hủy bỏ tư cách, không biết vì cái gì mà tôi không thể rút thăm."

Giáo sư ghi danh mặt không chút thay đổi, cũng không giải thích, hắn đương nhiên không thể nói trước đó đã được Lưu Hoàng giao phó:

"Không có nguyên nhân, cô bị hủy bỏ tư cách, nhanh nhanh nhường đường một chút, người phía sau còn muốn rút thăm đây."

Khương Sam đứng không động, nhú mi nhìn hắn, trong giọng nói mang theo tức giận:

"Tôi có thể gặp vị giáo sư giám khảo hay không? Tôi muốn biết nguyên nhân."

Giáo sư ghi danh này bị hỏi liền nóng nảy, hắn còn không biết chuyện vừa phát sinh trong phòng tự học, nhận định thanh danh của Khương Sam rất thối cũng không lo sẽ gặp xui xẻo, căn bản không để cô vào trong mắt, thấp giọng ý thể hiếp người nói:

"Nói qua cho cô, không có bất kỳ nguyên nhân gì, trước đó cô như thế nào vào được cái sân này, hiện tại chính mình làm sao đi ra đi, đừng làm rộn không sẽ rất khó coi, không cho cô rút chính là không cho cô rút, mau đi!"

Tần Diệc Hạo đã đi đến cửa hông để vào, bí thư đã đem cửa mở ra, cước bộ của hắn liền chuyển bước nhanh về phía chỗ rút thăm.

Giáo sư ghi danh kia còn đang thấp giọng uy hiếp, lúc Tần Diệc Hạo tiếp cận cũng không phát giác, thẳng đến khi thanh âm trầm thấp không chút để ý của Tần Diệc Hạo ở phía sau vang lên, giáo sư ghi danh mới bị hoảng sợ vội đứng thẳng người.

"Tránh ra." Tần Diệc Hạo nói, giáo sư kia vội xê dịch sang địa phương khác.

"Tần, Tần tổng, ngài đến? Nơi này của tôi đang xử lý một chút việc nhỏ, không biết ngài cần hỗ trợ cái gì sao?"

Tần Diệc Hạo không nhìn hắn, nhìn Khương Sam đứng trước bàn sờ sờ cằm:

"Rút thăm đi."

Khương Sam cũng có chút kinh ngạc, kỳ thật không có Tần Diệc Hạo cô cũng có biện pháp giải quyết cái nhạc đệm nhỏ này, bất quá sẽ hơi phiền toái một ít. Đương nhiên, Khương Sam cũng sẽ không ngốc đến mức cự tuyệt lời giải vây đã được đưa đến trước mặt này, cô biết Tần Diệc Hạo cũng là một vị giám khảo, chỉ cho rằng hắn xuất phát từ nguyên tắc công chính đến hỗ trợ mình, lễ phép nói cảm ơn liền đem tay bỏ vào thùng rút thăm.

"Ai ai, không thể."

Giáo sư ghi danh nóng nảy:

"Tần tổng, cô ấy không có tư cách tham gia tuyển chọn, không thể rút thăm a!"

Cuối cùng Tần Diệc Hạo cũng đem tầm mắt nhìn trên mặt của giáo sư ghi danh:

"Có thể tham dự hay không, là do ông đến định sao?"

Giáo sư ghi danh nghẹn họng:

"Không, tôi không phải có ý tứ này..."

"Câm miệng." Thanh âm Tần Diệc Hạo trầm thấp như trước, một lần nữa thu hồi tầm mắt, giọng điệu không cho phép người khác xía vào, nói với bí thư Tần Liệt ở sau lưng:

"Liên lạc với trường học thay đổi người."

"Dạ, Tần thiếu."

ôi...

Tần Liệt lập tức đi lên, giáo sư ghi danh còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền bị Tần Liệt khách khí mời sang một bên.

Trước khi đi Tần Diệc Hạo nghĩ nghĩ, mí mắt lạnh nhạt liếc mắt nhìn giáo sư ghi danh một đầu mồ hôi lạnh tay chân luống cuống, giống như muốn bảo hôm nay thời tiết thật tốt bình thân nói:

"Liên lạc với hiệu trưởng đem hân đi đi."

Đây chính là tương đương với tuyên bố người này đã đánh mất chén cơm của mình.

Khương Sam nháy mắt liền ý thức được hân sẽ không phải bởi vì cái gọi là so tài công chính mới ra mặt, hân chỉ đơn thuần coi rẻ quy tắc, không nhìn quen sẽ không cho phép lại xuất hiện ở trước mắt hân, Khương Sam nhìn bóng dáng Tần Diệc Hạo không nhanh không chậm đi xa, ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức phức tạp.

Vô luận là Tần Diệc Hạo của 10 năm sau hay là Tần Diệc Hạo của 10 năm trước, người đàn ông này bởi vì thực lực bản thân cường hân, vĩnh viễn đều có thể coi rẻ quy tắc sống sót như vậy.

Buồng mắt, Khương Sam nắm thật chặt số thứ tự rút được ở trong tay, cuối cùng có một ngày, Khương Sam cô cũng sẽ trở thành người có quyền tuyệt đối để phán xét người khác.

Nơi dùng để tuyển chọn cũng không phải trong căn phòng lớn dạy vũ đạo kia, mà là ở một chỗ của lầu hai chuyên tổ chức diễn xuất, trong suốt quá trình tuyển chọn nguyên tắc là công chính, hơn nữa ban đầu đáng nhẽ chính là chiêu bài giao lưu học tập, cho nên thời điểm tuyển chọn các tuyển thủ khác đều sẽ ngồi trên ghế khán giả để quan sát.

Lúc này tổng kết lại chính là tâm lý tổ chức cùng phát huy liệu có ổn định hay không.

Ban giám khảo của xã đoàn có bốn người, trừ bỏ Tần Diệc Hạo ở bên ngoài còn có hai nam một nữ, Khương Sam rút trúng lá phiếu biểu diễn cuối cùng. Những người khác đều khẩn trương nhìn đối thủ biểu diễn ở trên vũ đài, ngồi ở hàng ghế khán giả ở phía sau Khương Sam nhìn người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế giám khảo ở bên trái.

Tóc dài màu đen nhu thuận được buộc chỉnh tề ở phía sau ót, gương mặt được bảo dưỡng khá tốt, nhìn không ra tuổi thật, đôi lông mày lá liễu, gương mặt phù dung, vốn diện mạo phải dịu dàng, lại bị phá hư bởi cặp mắt nhỏ dài ở trên mặt, khỏe mắt hơi nhướn, cho dù thời điểm cười lên khi nhìn qua cũng có chút cá vồ lấp miệng em, hơn nữa không có che dấu ánh mắt bá đạo của chính mình, khi nhìn lần đầu tiên, diện mạo người phụ nữ này có vẻ rất là khác khe.

Huống chi còn có miệng kia khi hé ra lại càng thêm khát nghiệt.

Học sinh đầu tiên bước lên sân khấu bị Mục Vân độc miệng nói một hồi liền không chống đỡ được, có nữ sinh da mặt mỏng lại có điểm kiêu ngạo ở trên vũ đài liền trực tiếp khóc lên, người bình thường vào thời điểm này đều sẽ lựa chọn xấu hổ ngậm miệng hoặc là nói chút lời hoà giải làm dịu đi không khí, nhưng Mục Vân thì không.

"Khóc cái gì mà khóc? Nói cô hai câu đã chịu không nổi trực tiếp cho tôi nhìn thấy nước mắt của cô, cô tới đây để tham gia tuyển chọn hay là đến để tranh thủ đồng tình đây, các cô tự cho mình là những học sinh ưu tú, công phu này lại chỉ để miên man suy nghĩ xem trong miệng người khác nói cái gì, còn không bằng suy nghĩ dành chút thời gian cẩn thận cân nhắc làm sao mới có thể đem vũ đạo luyện tốt hơn. Có thể khóc, nhưng vĩnh viễn nên nhớ, muốn khóc cũng nên tìm địa phương mà khóc, nếu như rơi nước mắt có thể giúp cô lập tức giải quyết được vấn đề, tỷ như có thể giúp cô có thể thông qua vòng tuyển chọn bây giờ, giờ cô tùy tiện rơi nước mắt, có thể dùng được sao? Cái này gọi là ngu xuẩn!"

"Còn khóc? Tốt lắm, hoặc là hiện tại cô lui xuống nhường chỗ cho học sinh khác cho tôi, hoặc là hôm nay cho tôi thấy tại đây cô thật sự có thể khóc đến chết trên vũ đài, nhìn đến cùng cô có thể đem vũ đạo này biểu diễn cho tôi xem được hay không."

Cổ gáy trên vũ đài cũng không nhịn được nữa, bùm mặt khóc lớn chạy xuống, trong nháy mắt tình huống có chút lạnh, Mục Vân một bộ dáng không chút nào để ý có bất kỳ điều gì không đúng hay không, còn đang nói lớn nhảm.

"Tôi nói không đúng sao? Dám đến đây báo danh chẳng lẽ không chuẩn bị tâm lý đối mặt với phù định cùng trách móc nặng nề hay sao? Chỉ nghĩ rằng đến sẽ được ca ngợi, vinh viễn sẽ không có khả năng chân chính tiến bộ a."

Trên chỗ ngồi các học sinh khác nhìn qua, cảm xúc cũng có chút dao động, khăn trương cùng bối rối ở trên mặt của mỗi người nhìn không được lan tràn, có mấy người nhát gan tay còn run run, đầu phải ai cũng có thể ở trước mặt mọi người nhận sự khó dễ như vậy đâu, đây đâu phải chỉ là khảo nghiệm tâm lý cùng tố chất, quả thực chính là một loại tra tấn tinh thần.

Khương Sam lại cười, ánh mắt của cô quuyền luyến nhìn Mục Vân ở trên vũ đài cả vù lấp miệng em, người này vẫn như vậy trước sau như một, bất cận nhân tình luôn không được người ta chào đón.

Kiếp trước thời điểm lần đầu tiên cô đến tham gia tuyển chọn người nói chuyện khó nghe nhất cũng chính là người này, sau này khi cô nghèo túng đến tột đỉnh, gần như cho rằng thế giới của bản thân một mảng đen tối, thời điểm đó lại cắn chặt răng thế nào cũng nhất định không buông tha nhiệt huyết của bản thân nhất định muốn nhả nhin một phen, mọi người đều cao thấp chen ép, người đưa tay lôi cô từ trong bóng tối cuối cùng vẫn là người này.

"Cô khóc cái gì? Khóc có thể giúp cô lập tức giải quyết được vấn đề sao? Nước mắt của mỗi người đều rất trân quý, xác định có thể đem chuyện trước mắt giải quyết thì hãy chảy xuống, không thể liền nghẹn trở về cho tôi!"

Khi đó Mục Vân cũng day cô như vậy, bà còn miệt thị nhìn cô, bất cận nhân tình nói:

"Chỉ biết khóc, cô là phế vật hay là người nhu nhược?"

Nhưng bà vẫn kéo cô từ trong đám người công kích kia đi ra ngoài, một bên chửi ầm lên giáo huấn một bên khí thế hung hăng đưa khăn giấy cho cô.

Mục Vân là người thầy cô vĩnh viễn tôn kính nhất, bà mắng cô từ dưới mắng lên, lại mắng cô từ bình vùng đất phẳng thành vai chính, giống như bà vĩnh viễn chướng mắt cô, nhưng đến thời điểm máu chột, bà luôn vĩnh viễn che chở cô, bà từng nói con thịnh nộ ở trước mặt mọi người bá đạo tuyên bố:

"Dù thế nào, cô gái Khương Sam này là học trò của Mục Vân tôi, thân phận này đủ ngăn chặn được miệng của các người sao? Còn chưa đủ Khương Sam còn là con gái nuôi duy nhất của Mục Vân tôi có được hay không? Các người ai TM còn dám có ý làm khó dễ một chút thử xem!"

Tất cả gãy dựa đau khổ, sờ dĩ cuối cùng vẫn có thể được người khác ghi tạc ca ngợi từ tận trong tim, nhất định đã phải trải qua rất nhiều chua xót, nếu có thể nhớ từng con đường đã đi qua bên trong có rất nhiều cảm động cùng âm áp không cam lòng mà buông xuống.

Vòng tuyển chọn đã gần kết thúc, trước đó có mấy học sinh có biểu diễn qua nhưng đều là về mặt thất bại, rất nhiều người ở trong lòng thấp thỏm, còn có Mục Vân vĩnh viễn cũng đừng nghĩ từ trong miệng của bà nghe được một câu nói có thể được coi là tán dương hoặc hài lòng, bởi vậy không đến một khác cuối cùng, ai cũng nghĩ, không biết chính mình có thể được tuyển vào hay không.

Tuyển chọn tiến hành đến tận ba giờ, ban giám khảo cũng đã cảm thấy mệt nhọc, càng về sau tốc độ tuyển chọn càng nhanh, càng xếp sau kỳ thật lại càng thua thiệt, bởi vì danh sách vẫn cứ nhiều như vậy, trước đó còn nhiều, cơ hội phía sau tương ứng sẽ càng ít.

Thời điểm đến phiên Khương Sam đi lên sân khấu, ngay cả đầu Mục Vân cũng không có nâng, lực chú ý đều ở trên mặt giấy viết chữ vẽ tranh, rõ rệt chính mình cho thấy không có ý miễn cưỡng để ý đến học sinh. Với danh hiệu nổi tiếng Cố Thiên Hạc dù sắc mặt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trên mặt cũng đã có chút mệt mỏi, Tần Diệc Hạo ngược lại không thấy một chút thần sắc mệt mỏi, chỉ ngồi ở giữa hần không có mở miệng nói câu nào, trên mặt thần sắc thanh thuần lạnh nhạt, cũng không có ai dám chủ động đi trêu chọc hần.

Có một người duy nhất Khương Sam vừa lên sân tinh thần lập tức tốt lên chỉ có người ngồi ở giữa nhất Quách Ngọc Khôn, nguyên bản là một bộ dáng không kiên nhẫn tinh thần ủ rũ, vừa nhìn thấy Khương Sam đi lên trong mắt lập tức xẹt qua một đạo ánh sáng ý tứ không rõ, chậm rãi ngồi thẳng người.

"Đây là người cuối cùng đi?"

Thanh âm Quách Ngọc Khôn giương lên một chút, sau khi Khương Sam làm công tác tự giới thiệu hần liền chỉ vào Khương Sam hỏi người phụ trách, người phụ trách gật gật đầu:

"Người cuối cùng."

"Cô trước chớ vội nháy." Quách Ngọc Khôn sờ sờ tóc nở nụ cười:

"Chúng tôi đều đã nhìn cả một buổi chiều, cũng không thấy mấy người múa chân chính, cô cũng đã nhìn ra, mấy người chúng tôi đều đã mệt mỏi, thấy có chút mệt mỏi rồi, nếu như cô nghĩ mình sẽ được tuyển vào cũng là cách biệt."

Ngón tay Khương Sam nắm lại thật chặt, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác, Quách Ngọc Khôn này cô biết, kiếp trước cô phải bị phá hư ở trong tay hần hay sao, người có bộ dạng không giống đàn ông này là một kẻ đồng tính luyến ái, thật không may người mà hần yêu mến lại đúng lúc là Lưu Hoảng.

Nếu như không phải bởi vì Quách Ngọc Khôn, căn bản bàn tay dài của Lưu Hoảng sẽ không có quyền can thiệp vào sâu như vậy, trực tiếp có thể an bài người mà hần ghét không thể tiến vào vòng tham gia tuyển chọn.

Mấy vị giám khảo khác đều nhìn về phía Quách Ngọc Khôn, Tần Diệc Hạo không nhìn hần, chân mày không để cho người ta chú ý hơi hơi cau lại.

Quách Ngọc Khôn che miệng cười cười:

"Như vậy, cô cũng đừng nhảy bài múa đã chuẩn bị trước đó, học viên của chúng tôi đều lắm chiêu trò không sai biệt, vậy cô hãy cho chúng tôi nhìn tổng hợp tố chất của cô đi, để tôi trực tiếp ra cho một bài để nhảy."

Nhìn giống như là hảo tâm, thực chất là đang gây khó dễ, những học sinh ngồi trên ghế khán giả nhìn không được vì Khương Sam mà lau mồ hôi lạnh, vũ đạo mình tỉ mỉ chuẩn bị còn bị nói thành cái dạng kia, muốn cô phải nhảy ngẫu hứng?

Một màn này cùng với kiếp trước giống nhau được trình diễn lần nữa, Khương Sam cũng không có phần nô cùng luống cuống giống như kiếp trước, biết rõ chỉ có thể vô lực thay đổi, lại không thể phản bác khiến cho mình trở thành trò cười cho mọi người, Khương Sam sẽ không lặp lại hành động vô dụng ngu xuẩn giống kiếp trước, cô bình tĩnh nhìn Quách Ngọc Khôn, lễ phép trả lời:

"Giáo sư Quách xin mời ngài nói."

Mục Vân ngồi trên ghế giám khảo lúc này mới đem đầu nhìn lên, lần đầu tiên mắt nhìn thẳng về phía Khương Sam.

Quách Ngọc Khôn không nghĩ tới Khương Sam thế nhưng sẽ bình tĩnh tiếp thu khó dễ của hắn như vậy, nếu cô dám đứng lên phản bác hắn tự nhiên có vô số lời nói để châm chọc cô, Khương Sam trực tiếp đồng ý quả thực là ngoài dự liệu của hắn.

Tươi cười trên mặt của Quách Ngọc Khôn không được coi là ác ý, nhưng cũng tuyệt đối không có ý tứ dễ dàng buông tha Khương Sam, hắn ôn tồn nói:

"Như vậy đi, cô cũng biết vũ đoàn tên là Niết Bàn, vậy cô liền lấy "Niết Bàn" làm đề biểu diễn một khúc đi."

Học sinh ngồi ở hàng đầu nhìn không được há mồm hít một hơi khí lạnh, đây là cái đề thi quý gì a! Niết Bàn? Điều này làm sao có thể khiến người ta ngẫu hứng nhảy đây!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 39

Sau khi Khương Sam nghe yêu cầu của Quách Ngọc Khôn biểu tình có chút ngưng trọng, kiếp trước tuy rằng Quách Ngọc Khôn cũng làm khó dễ cô, nhưng không có quá phận như kiếp này, thời điểm đó hắn muốn cô ngẫu hứng biểu diễn một khúc có đề là "Tự tôn tự ái", mang theo mười phần ý tứ nhục nhã, lúc ấy Khương Sam vừa bị các loại lời đồn đãi quần thân lòng dạ bất bình, Quách Ngọc Khôn lại ám chỉ mười phần khiến cho cô tức giận gần như không kiềm chế được.

Nhớ rõ một lần kia sau khi mình nhảy xong một khúc ấy Quách Ngọc Khôn cười lạnh một phen bình phẩm, nói trong vũ đạo của cô phần nô có thừa tự tôn không đủ, lại trực tiếp nói cô đi cửa sau đạo đức không thể chấp nhận nổi, khi đó Khương Sam ngao khí mười phần, sự sắc sảo ở bên trong người cũng không bị cuộc sống bào mòn, bị kích thích ngay tại chỗ liền cãi nhau cùng hắn.

Chuyện ồn ào này đúng là chuyện xấu, cũng chính là tâm tư của Quách Ngọc Khôn, hơn nữa thanh danh của cô cũng không tốt, học sinh ở phía dưới liền ồn ào khiến cho cô tức giận cả người phát run.

Mục Vân miệng độc hơn, biết cô đi cửa sau sau đó liền có ấn tượng kém với cô, nói chuyện cũng không bận tâm tình cảm.

"Trước không bàn đến cái khác, động tác của cô nhiều lần đình trệ, rõ ràng cho thấy đã có một đoạn thời gian cô không có hảo hảo luyện múa, động tác quả thực là rất gượng gạo, tràn đầy dự vọng thắng bại cùng tình cảm chi tranh, đây không phải là hội luyện thể thao khỏe đẹp cũng không phải đấu võ, cánh tay cùng chân đầu đá lung tung như vậy là để cho ai nhìn đây? Bao giờ cô có thể giao trái tim vào vũ đạo cho tôi thì hãy đến đây để nói chuyện!"

Con phần nô đang ở bên bờ sụp đổ Khương Sam lúc này hai mắt đều đỏ, cô giống như một con nhím bị thương, Mục Vân nói một câu cô bác bỏ một câu, cuối cùng cũng khiến cho Mục Vân giận giữ, chán ghét nhìn cô một cái liền trực tiếp vỗ bàn rời đi.

Tần Diệc Hạo ngay lúc ban đầu khi cô cùng Quách Ngọc Khôn tranh chấp liền cau mày rời đi, Mục Vân đi mắt chỉ còn lại hai vị giám khảo, Khương Sam nhất thời thành cái đích chỉ trích của mọi người.

Một lần kia chính là một tai nạn, Khương Sam chỉ biết tiến công không hiểu được phải uyển chuyển, cô chỉ biết chặt vật dùng cả người đầy gai nhọn đi tự vệ, cuối cùng lại phí công đem yếu đuối của mình không hề phòng bị phía sau lưng tạo ánh sáng không gì ngăn cản được cho địch nhân.

Bởi vậy để dĩ bất biến ứng vạn biến (lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động) lúc này đây Khương Sam trước đó đã chuẩn bị một khúc vũ có nhu có cương, nhưng Quách Ngọc Khôn này thuận miệng một cái "Niết Bàn" liền đem những chuẩn bị trước đó của Khương Sam toàn bộ đều đổ bỏ. Vô luận thế nào, từ "Niết Bàn" này cũng sẽ tuyệt đối không dính cùng mềm mại, Khương Sam hít sâu một hơi.

"Có thể cho tôi thời gian mười phút để chuẩn bị hay không?"

Quách Ngọc Khôn khoa trương cười cười, giống như giễu cợt Khương Sam không biết tự lượng sức:

"Nếu là ngẫu hứng, cho cô thời gian chuẩn bị dài như vậy còn gọi gì là ngẫu hứng?"

Khương Sam nói:

"Nhưng không có ca khúc thích hợp, tôi muốn tìm một ca khúc, cho tôi năm phút đồng hồ được không?"

Quách Ngọc Khôn bĩu bĩu môi.

"Dùng ca khúc trong vũ đoàn là được, chúng tôi không có nhiều thời gian như vậy, cho cô hai phút."

thằng cò cmn hó này....muốn đập hấn quá...gậy đâu, đá đâu để ta lên đập chết hấn.

Hai phút cũng tốt, Khương Sam ngay từ lúc bắt đầu nói mười phút đã biết Quách Ngọc Khôn sẽ không đồng ý, bất quá cô nghĩ muốn từ trong miệng hấn nhả ra chút thời gian, nếu không dựa theo phát triển ở kiếp trước, Quách Ngọc Khôn sẽ cho cô một ca khúc ngẫu nhiên sau đó muốn cô lập tức bắt đầu.

"Năm phút đồng hồ."

Tần Diệc Hạo gõ bàn, đột nhiên không chút đề ý nói.

Khương Sam đứng trên vũ đài sừng sốt, phản ứng của Quách Ngọc Khôn rõ ràng không muốn.

"Năm phút đồng hồ quá dài, trước đó chúng ta cũng cho mỗi học sinh thời gian biểu diễn đều như vậy, không thể nặng bên này nhẹ bên kia..."

Quách Ngọc Khôn còn chưa nói xong, con ngươi lạnh nhạt của Tần Diệc Hạo đã nhìn qua, tầm mắt không chút che giấu không hề giận dỗi qua trên người hấn.

"Tôi nói cho cô ấy thời gian năm phút đồng hồ chuẩn bị."

Môi bạc mỏng khẽ mở, con ngươi thâm trầm hẹp dài của Tần Diệc Hạo phảng phất như hố sâu không đáy.

"Giáo sư Quách có ý kiến gì không?"

Đây chính là ý tứ muốn trực tiếp tuyên bố quyết định của mình không có thương lượng, Quách Ngọc Khôn là kẻ mềm nắn rắn buông, thanh âm lập tức mềm xuống, tay như Lan Hoa Chi che miệng lại ngượng ngùng cười nói:

"Nếu Tần tổng đã nói như vậy, đương nhiên tôi không có ý kiến gì, vậy liền cho cô ta thời gian năm phút đồng hồ để chuẩn bị đi."

nổi da gà....như kiểu thái giám

Trong mắt Tần Diệc Hạo cực nhanh lướt qua một tia chán ghét, cũng không nguyện ý phản ứng lại với loại người éo lá này, một lần nữa nhìn về phía vũ đài, hướng về phía Khương Sam hát cảm.

Khương Sam cảm kích cười cười, nhanh chóng chạy đến nơi chuyên bàn bạc với người đạo nhạc tuyển khúc.

Năm phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, Quách Ngọc Khôn nhìn đồng hồ bấm giây, thời gian vừa đến, suốt cả năm phút đồng hồ hấn đã không kiên nhẫn bắt đầu gõ bàn.

"Đến cùng có nhảy hay không a, nếu cô cảm thấy mình không nhảy được chúng tôi liền kết thúc a."

Khương Sam cuối cùng vẫn là người giỏi kiềm chế, đối với người này cố ý nhắm vào mình cũng không bày ra gương mặt hòa nhã, hướng tới phía ban giám khảo khom người chào, ý bảo mình bắt đầu biểu diễn vũ đạo, ngay giữa vũ đài hai đầu gối song song quỳ xuống đất, cả thân mình mềm dẻo ngã nằm về phía sau ở trên sàn.

"Xuy" Quách Ngọc Khôn thấp giọng cười lạnh, đồng tác mở đầu thập phần đại chúng, vừa nhìn liền biết lúc nữa phải phát huy như thế nào, từ cái cơ sở nhất sẽ trực tiếp đứng lên.

Hiển nhiên hai vị kia cũng nghĩ như vậy, biểu tình hưng thú có chút rã rời, Mục Vân lại bắt đầu vẽ tranh ở trên quyền vờ.

Kế tiếp chính là âm nhạc leng keng, tiếng giọng khàn khàn cùng biểu tình dữ dội động tác gãy dựa đi ra, vừa nhắc tới Niết Bàn ấn tượng đầu tiên của mọi người chính là cái này, Mục Vân gần như có thể dự liệu được quỹ đạo động tác ngay sau đó của Khương Sam sẽ là cái gì, Quách Ngọc Khôn cũng là một bộ dáng xem kịch vui, ngón tay trắng như tuyết sờ sờ cằm, tươi cười quyền rũ tự đắc.

Tiếng đàn Tam Huyền nhẹ nhàng vừa vang lên, tay cầm bút của Mục Vân ngừng lại, Cố Thiên Hạc khẽ chớp hàng mi, kinh ngạc nhìn về phía Khương Sam, thực rõ rệt đây là tổ khúc hỗn hợp, nhưng cô làm sao có thể sẽ chọn một ca khúc có phong cách như vậy?

Khương Sam từ từ khép hờ mắt, thân mình giống như một chi trong cơn gió mềm dẽo, cũng không thấy một chỗ dùng lực, giống như hoàn toàn mất hết sức hút của trái đất, thân mình ở không trung mềm dẽo về lên một đường rất giống đường cong bán nguyệt nửa vòng tròn.

Đàn Tam Huyền vẫn khoan khoái như trước.

Miệng Khương Sam hơi mím, cánh tay nhu thuận về ra động tác, cùng lúc đó đã lấy một nửa đầu gối một chân để làm điểm tựa, một chân khác giờ giữa không trung, ngón chân giương cao lên.

Lại diễn cảnh một người lúc sáng sớm, rõ ràng lúc ấy vẫn buồn ngủ nhưng vẫn không thể không từ trong cơn mơ ngủ thức dậy, vũ khúc ở đâu đó nhanh chóng vang lên? Không thấy trời còn chưa hoàn toàn sáng đâu, ánh trăng còn cất giấu tranh tối tranh sáng với mặt trời sau những đám mây.

Một chân ưu nhã yêu kiều chậm rãi nâng lên quá vai, hai cổ tay yếu ớt vây quanh chân, một lệch ra, sau đó muốn ngã xuống ngủ tiếp.

Nhưng âm nhạc vui sướng càng thêm vang dội, mọi người đều đã tỉnh, cô làm sao có thể nhàn hạ? Mau đứng lên, bằng không vị trí dẫn đầu của cô sẽ bị cướp đi!

Sợ hãi cả kinh gần như muốn ngã xuống, eo lưng vặn một cái, ánh mắt trong nháy mắt mở ra, hai chân tựa như nước chảy mây trôi đứng thẳng tắp trên đất, gần như là không hề ngưng trệ cùng trở ngại dựa vào phần chân chống đỡ cơ thể đứng lên! Hai tay ôm ngực, động tác trong nháy mắt thay đổi thành mạnh mẽ hữu lực!

Âm thanh vui sướng của đàn Tam Huyền chậm lại, như cũ vẫn là âm nhạc thư thái, nhưng trình trọng hơn rất nhiều.

Thiếu chút nữa đến muộn, các nữ sinh đã sớm lập thành từng đội vũ đạo, cô vội đứng ở đội thứ nhất.

Các cô gái lại oán giận, cùng luyện mười mấy năm, vì cái gì vẫn luôn phải học những kỹ năng cơ bản lần thứ hai? Giáo sư dù bận tới mức nhưng vẫn ung dung, chờ các cô khi nào luyện vũ gần đạt đến trình độ của Khương Sam là được rồi, sẽ không liên hệ lại những kiến thức cơ bản, các cô gái không cam lòng, tại sao lại là cô!

Lão sư cười, gật đầu đối với chú thiên nga trắng cao ngạo dẫn đầu là Khương Sam, đến a, thời khắc của cô đến rồi a, mang theo vương miện của cô, giờ khắc quang vinh này duy chỉ thuộc về cô.

Nữ vương mỹ lệ, thời gian biểu diễn vũ đạo đã đến!

Đàn Tam Huyền sáo Riga, âm điệu lần nữa thanh thoát thay đổi.

Ngẩng cao ngẩng đầu lên, cô cố gắng duy trì trấn định, trong mắt thanh thoát cùng kiều ngạo sắp tràn ra, vặn một cái một nghiêng một viên một khúc, mọi người không phục a, cho dù tôi ngủ muộn, nhưng vị trí của tôi chính là vị trí của tôi, cho dù là ai cũng vô pháp thay thế. Giậm chân tại chỗ, tay lưng, bên cạnh chậm lại, không phải muốn vượt qua tôi sao, không phải không phục tôi áp đảo ở trên các người sao, nhìn a, động tác giống nhau, đồng dạng là kiến thức cơ bản, đến để vượt qua tôi đi, tôi luôn ở chỗ này chờ các người.

Các cô luôn luôn theo không kịp động tác của cô, Khương Sam cười trộm càng thêm tùy ý múa từng động tác, các nữ sinh của các đội rốt cuộc bỏ đi tất cả nghi ngờ, các cô ghen tị cô, bắt chước cô, không có lúc nào là không không muốn siêu việt hơn cô, nhưng chung quy lại không dám khiêu khích khiêu chiến cô.

Trong phòng diễn xuất, tiếng khê nói nhỏ xôn xao cùng tiếng ồn ào dần dần biến mất, các học sinh mờ to hai mắt nhìn, ai cũng không nghĩ tới người này sao có thể lớn gan như vậy, cũng dám trong cùng một điệu nhảy tùy hứng trực tiếp biểu diễn đủ các loại kiến thức cơ bản.

Tự tin đường hoàng xoay tròn theo nhịp đàn Tam Huyền vui sướng cùng tiếng sáo mà trở nên tới tấp, cô giống như là một tinh linh đang múa, khoái hoạt chìm đắm trong thế giới của bản thân.

"Ông!"

Âm thanh tiếng đàn đứt dây chợt vang lên, không hề báo trước, đàn Tam Huyền cùng tiếng sáo đều triệt để biến mất.

Liên tục đá chân lưu loát liền ngưng bất, tất cả động tác của Khương Sam đều cùng lúc dừng hình.

Tai nạn giao thông nghiền nát qua hai chân với tốc độ rất nhanh, nhưng ở trong mắt của cô lại như là động tác quay chậm, máu tươi tràn đầy mặt đất, cô mờ mịt nhìn đôi chân thon dài của mình bị đè ép đến biến hình.

"Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực, chỉ sợ nửa đời sau của cô ấy chỉ có thể vượt qua ở trên xe lăn."

Cô bị giam ở trong phòng, cô bị nói xấu vì bỏ lên được như ngày hôm nay thể xác và tinh thần sớm đã không sạch sẽ dơ bẩn, cô bị đánh, vô lực bị trói ở trên giường bị tiêm kích thích tố.

Cô là một vị vũ giả, nhưng cô lại mất đi hai chân của mình.

Cô là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng toàn thân cô đã sớm sưng phù lên thật đáng ghê tởm.

Cô kiêu ngạo lại tự tin, nhưng cô chỉ có thể vô lực hèn mọn nhìn bản thân trong việc bài tiết gặp trắc trở, ngậm.

Khurong Sam, cô làm sao không đến khiêu vũ đâu? Các bạn bè vẫy tay chào với cô.

Khurong Sam, mau đến xem quần áo xinh đẹp này, mặc ở trên người của cô nhất định là rất đẹp, những cô gái kia cười tươi xinh đẹp lại tùy ý.

Cô trốn ở góc phòng, co quắp thành một đoàn.

Như cũ là một mảnh yên tĩnh, âm nhạc đã ngưng bật trong chốc lát, trong phòng diễn xuất tất cả thanh âm sớm đã biến mất.

Chân Khurong Sam không đủ sức di chuyển, lấy một loại hình dáng quý dị tỏa sáng, nhưng trên mặt cô không có đau đớn cũng không có giấy dựa, chỉ là mở mắt trống rỗng. Hai vai buông lỏng rũ xuống phía dưới, vai không hề có lực mở ra hai tay, khuỷu tay cong giống như đê phòng tuyến lại giống như tượng gỗ từ phía sau giờ lên, hai cánh tay giống như được giải phóng làm động tác chậm, dùng một tư thái tuyệt đẹp nằm ngang nghiêng ngang khuếch tán.

Lôi kéo lại lôi kéo, hai tay mở rộng đến mức tận cùng, ngăn cổ xinh đẹp tuyệt trần chột giương lên, một đôi vân lồng vù nhiều trong hai tròng mắt lần đầu tiên lóe ra thủy quang.

Tư thế này giống như trên lưng đeo một cây thập tự giá cực nặng nề, nặng nề gần như muốn đem cô ép vỡ, nhưng kia lại là tín ngưỡng của cô a, dù đau, cô vĩnh viễn không thể đem nó buông xuống!

"Ồ. . ."

Tiếng âm thanh gần giống với tiếng nước nở chột vang lên, thanh âm đàn Đầu Ngựa (Mã Đầu Cầm) bị thương thật dài, giống như trong đêm hoang vắng trống trải chột có lỗ hồng bị xé ra.

Ông tiêm không chút do dự đâm về phía bụng của Khurong Vi, Khurong Vi hét lên một tiếng, con dao đâm vào ngực, máu tươi như nước thấm vào khăn tay, trước ngực của cô lan tràn mở rộng, nhưng cô lại không cảm thấy đau.

Người cô yêu đã chết.

Những gì cô nhiệt tình yêu thương đều đã triệt để mất đi.

Địch nhân của cô, đội họ chết đi, cô có thể đỡ xuống gông xiềng trên người.

Động tác của Khurong Sam đột nhiên kịch liệt lên, người cô dẻo như không có xương cốt, vô lực tránh thoát, xoay tròn, khom người, trượt, trong mắt cô rõ ràng là có ánh sáng khác cốt, khóe miệng lại nhấc lên một mặt cười nhẹ, từng chút một, cho dù đau đớn khó nhin, cho dù là thiên đao vạn quả, rốt cuộc cô vẫn tháo xuống gông xiềng tín ngưỡng trên người.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, trên người đã triệt để vô lực, rõ ràng đã nói chính mình phải buông xuống, hai tay lại cố chấp giờ lên, mười ngón tay thống khổ câu trạng dữ tợn đứng thẳng.

Cuối cùng vẫn là...

Không cam lòng a...

Nếu như hết thảy có thể làm lại lần nữa, cô nhất định sẽ khiến những kẻ đã hại cô, muốn hại cô, nợ máu trả bằng máu!

Nếu như hết thảy lần nữa đến, nếu họ muốn cướp đồ của cô, cô sẽ lấy hơn trăm hơn ngàn lực lượng gấp bội đi đoạt lại, đoạt lại cái thuộc về cô, cũng sẽ triệt để đoạt lại những thứ thuộc về họ!

Cho dù ném xuống tín ngưỡng của cô, cho dù song song đáy lòng xé nát cuối cùng chỉ còn một mặt thống khổ, cho dù như rơi xuống địa ngục, cô cũng muốn gắt gao bắt lấy cổ chân của bọn họ, đem bọn họ lột xuống tất cả đồ thuộc về cô.

Thanh âm đàn Đầu Ngựa cũng dần dần nhạt đi, trống trận đánh vang.

Nguyên bản ánh mắt run rẩy nhắm chặt, thân mình chấn động mạnh một cái!

Tro tàn còn sót lại trong ngọn lửa, người cả người đỏ ngầu đầm máu trở về, mở mắt, trùng sinh.

Hai tay như là cánh bàn ưu nhã mà có vẻ trúc trắc giờ lên, cổ tay uốn vòng, tay vẫy, điệu múa chột trở nên nồng đậm nổi dậy!

Thời điểm động tác nồng liệt nhất, trống trận chột thu!

Khurong Sam nhấc chân lại mạnh mẽ hữu lực buông, quỳ một chân trên đất, người trên hướng về phía trước đầu đó liền nằm sấp, hai tay giao trước đáng người tiêu tụy nằm trên mặt đất.

Nhẹ nhàng vừa hôn, nửa ngẩng đầu, con ngươi nhỏ bé mang theo cực hạn hận ý.

Dục hỏa trùng sinh.

Địch nhân thân mến của cô...

Cô cuối cùng đã trở lại..

Trên gương mặt tuần tú của Tần Diệc Hạo một đôi con ngươi hẹp dài có chút trở mắt nhìn Khương Sam, mắt của cô sáng rực, tâm hồn tỏa ra ánh sáng xang liêm diễm sáng bức người, lại có một loại đen tối kỳ lạ, ánh mắt lãnh lệ kia giống như muốn đem linh hồn của người hút vào cùng trầm luân với tâm hồn của cô. Một người bình thường tại sao lại có ánh mắt như vậy, như đang cười, hoặc như đang khóc, nhưng lại khiến người nhìn không được cẩn thận đi tìm kiếm, rồi lại phát giác con ngươi kia rõ ràng là một mảnh vân lông vũ nhiều cực hạn bình tĩnh.

Trong lòng của Tần Diệc Hạo sinh ra một loại cảm xúc kỳ dị không hiểu.

(anh đã bắt đầu có cảm giác lạ với chị...haizzz nhưng ngày anh chị đến với nhau còn dài dài lắm mẹ đẻ đã nói t/c của anh chị đến k quá nhanh...v là chậm rồi)

Khương Sam ở trong ấn tượng của hắn giống như một cô gái nhỏ đáng thương bị khi dễ, cả người đều lộ ra một loại cảm xúc mâu thuẫn kỳ dị nhanh đến thu phục tới nhanh đến dễ bảo hộ tới.

Hắn còn nhớ rõ lần trước khi Tần Chiến yêu cầu hắn đưa cô về nhà, cô nhỏ như vậy còn cố co lại thành một đoàn, thận trọng ngồi trong một góc hẻo lánh, sợ mình va chạm vào hắn một tia một hào, cố gắng giảm sự tồn tại của mình, lại không ý thức được cô già đáng thương như vậy thật là mê người.

Cô là một cô gái cần được người bảo hộ, trên người Khương Sam tựa hồ trời sinh liền được dán một cái nhãn như vậy.

Cô vô hại lại hồn nhiên, non nớt giống như đứa nhỏ.

Nhưng đứa nhỏ vì cái gì sẽ có biểu tình bi thương như vậy, lại giống như từng tuyệt vọng rơi vào vực thẳm, làm cho người ta tâm thần đều nhìn không được chấn động.

Toàn trường yên tĩnh, thẳng đến khi Khương Sam nhô dậy cúi chào cảm ơn, lại nói câu:

"Cảm ơn, tôi đã biểu diễn xong."

Trên sân, loại ngưng trệ nồng đậm kia gần như khiến cho người ta hít thở không thông giống như mới được ấn công tắc, trong nháy mắt linh hoạt lên.

Tay Mộc Vân gắt gao nắm lấy bút, ánh mắt không chớp nhìn Khương Sam, trước tiên thế nhưng lại quên mất mình muốn nói gì.

Cố Thiên Hạc hiển nhiên cũng đồng dạng một lòng cố phục hồi lại cảm xúc vừa chìm trong vũ đạo vừa rời của cô, đợi 2 giây mới háng giọng một cái mở miệng nói câu nói đầu tiên.

"Gan cô cũng thật lớn, vũ đạo ngẫu hứng cũng dám thêm nhiều động tác cơ sở như vậy."

Thời điểm nên nói câu nói thứ hai, rồi lại "ách", há miệng thở dốc thế nhưng có chút cạn lời, khô cằn chỉ nói được một câu:

"Nhảy không sai."

Quách Ngọc Khôn nhìn một người duy nhất ở giữa sân là Khương Sam, thời điểm cô khiêu vũ được nửa đường sắc mặt khó coi mất thần, hắn cường điệu chú ý phản ứng của người chung quanh, phát hiện chuyện không phát triển giống như mình mong muốn, tâm nhất thời lạnh.

Cô gái này đi từ cửa sau vào, tư cách báo danh chính mình là người giúp cô, Lưu Hoàng nói rõ với mình là vì đùa giỡn đùa cô hắn mới bằng lòng để mình ăn dấm cho cô tư cách. Hướng chi vừa rồi rõ ràng hắn cho thấy rõ hắn khó để cô chuẩn bị nhìn cô xấu mặt, cô thông qua tuyển chọn không phải là tương đương với việc hắn ở trước mặt mọi người không xuống đài được sao? Quách Ngọc Khôn lấy lý do đó mà nhìn Khương Sam không thuận mắt, làm sao có thể cam tâm để cô thật sự thông qua.

Háng giọng một cái, Quách Ngọc Khôn cứng rắn kéo ra một mặt tươi cười tiếu dưỡng.

"Điều múa này của cô nhảy nhưng thật sự khiến cho tôi thất vọng."

Khương Sam sắc mặt bình tĩnh không hề ngoài ý muốn nhìn lại Quách Ngọc Khôn.

"Điều múa này quả thực là nhảy quá bình thường, bên trong hỗn loạn quá nhiều động tác cơ sở đơn giản thô bạo, căn bản là không phù hợp với đề vũ đạo ngẫu hứng của tôi, động tác cơ sở của cô đi hỏi một chút xem có người nào không hiểu? So với cô nhảy tốt hơn không biết bao nhiêu, cô làm như vậy chẳng những không gặp may cuối cùng vẫn là múa búa trước cửa Lỗ Ban."

Quách Ngọc Khôn lắc lắc đầu, biểu tình cực kỳ bất mãn cùng lạnh lùng:

"Cổ ý huyền kỳ lại quá nhiều, một vũ đạo xuất sắc chỉ có kỹ thuật thành thạo không vẫn không đủ, càng thêm quan trọng chính là trong linh tính của vũ đạo, vũ đạo không có linh tính cũng chỉ là một cây gỗ mục di động mà thôi, vũ đạo của cô quả thực là tôi nhìn không ra một chút linh tính, vô vị nhàm chán, tôi không thể trái lương tâm để cho cô thông qua vòng tuyển chọn."

Linh tính?

Khương Sam cười.

Cái lý do này thật là tốt, nói tài nghệ, nói chuyện phiếm, nói thuận thực hoặc là nói trình độ cảm tình phong phú cũng có thể làm cho người ta có lời cho mình, nhưng cái thứ linh tính này quả thực là quá mức hư vô mờ mịt, cái gì là có linh tính cái gì là không linh tính, mồm mép đối chọi cũng không bằng hán hế miệng ra bình phẩm.

Vô sỉ như vậy, thiên hạ vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 40

Mục Vân cùng Cổ Thiên Hạc không lên tiếng, đối với lời nói của Quách Ngọc Khôn, rõ ràng Cổ Thiên Hạc cho thấy mình rất không ủng hộ, nhưng hẳn không phải một người thích tranh chấp, cho nên không lập tức mở miệng phản bác. Còn một người là Mục Vân thì trầm mắt quan sát Khương Sam, ánh mắt nhìn lại mấy lần, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bởi vì số lượng lớn thời gian đều tiêu phí vào công việc khổ luyện vũ kỹ, vũ giả bình thường đều không giỏi ăn nói, điểm này trong rất nhiều thời điểm đều có vẻ phi thường chịu thiệt. Mà bị một vị giáo sư nổi danh ở trước mặt nhiều người không chút nề tình phê phán bén nhọn như vậy, thông thường vũ giả có thể giới nội tâm phong phú rất dễ dàng bị lời nói đâm thương, huống chi là bình phẩm xảo quyết như vậy.

Lúc trước có không ít học sinh trực tiếp bị châm chọc như vậy đều sượng mặt phải chặt vật đi ra, không ít người ánh mắt nhìn về phía Khương Sam có chút thương xót.

Không có chân tay luống cuống, cũng không có lửa giận ngút trời, vượt ra ngoài dự liệu, trên mặt Khương Sam thậm chí nhìn không ra một chút dao động, cô cứ như vậy đột nhiên nở nụ cười, bộ dạng bình thản giống như người bị Quách Ngọc Khôn khinh thường phê phán kia không phải là cô vậy.

Vừa nhảy múa qua trên gương mặt phấn nộn vẫn còn ửng lên sắc hồng, bột phấn đánh nhẹ nhàng như vậy tựa như cánh hoa mới nở chạm vào đầu nhụy hoa gần nhất mà thấm vào, mềm nhũn thoải mái khiến cho người ta nhìn không được nghĩ muốn đi lên tay niết một phen nắn một chút, muốn nhìn xem có phải sẽ giống như mình tưởng tượng cảm xúc cực tốt hay không. Con người lấp lánh oánh nhuận giống như một đôi mã não thuần sắc, bản thân cô lớn lên thanh thuần xinh đẹp, cười lên giống như ngàn vạn xuân hoa nở rộ, rõ ràng là thân sắc ôn nhu, lại bất ngờ khiến người ta không kịp phòng bị mà thấy kinh diễm lại có thể khiến trống ngực không tự giác liên trở lên rối loạn.

Trên ghế khán giả có mấy nam học sinh, trông mắt đồng dạng giống nhau cơ hồ đều rơi vào trên mặt của Khương Sam.

Ngần cổ thanh tú thon dài trắng nõn, áo màu trắng không có tay lộ ra xương quai xanh tinh xảo, tư thế đứng của cô luôn luôn có một cổ hương vị không nói lên lời, ưu nhã rất khác biệt, giống như một mỹ nhân cổ đại chân đi ngả nghiêng bước ra từ trong bức tranh cung nữ họa, không chỗ nào là không tinh trí không chỗ nào là không khiến cho người nhìn thấy liền muốn thân mật, nhìn qua cô vô tội cùng vô hại như vậy, con người mềm mại mang theo ý cười vì liếm.

Nhưng ôn nhu mềm mại kia lời nói lại không có đồng dạng mềm mại như vậy:

"Một đoạn vũ đạo, quan trọng là nội dung mà vũ giả muốn truyền lại đâu, có thể hiểu tôi có sai lầm, ngài nói tôi không thể diễn tả được động tác của bản thân đề lý giải "Niết Bàn", nhưng tất cả những động tác chuyên nghiệp cao thâm chẳng lẽ không phải đều phục vụ nội dung của vũ đạo sao? Những người đang ngồi ở đây đương nhiên là có rất nhiều người có nền tảng so với tôi sẽ diễn tốt hơn, chính là tôi biết mình còn có rất nhiều khuyết điểm, cho nên mới nghĩ muốn đến tham gia tuyển chọn vào xã đoàn để tiến thêm một bước học tập, chẳng lẽ là lý giải của tôi đã sai, quý xã đoàn không phải là đang chiêu học sinh, mà là trong vòng chọn lựa người có vũ đạo xuất sắc không chút tỳ vết chút nào trong dân gian sao?"

Dừng một chút, Khương Sam bổ sung một câu:

"Đương nhiên, nói cho cùng tri thức thu được qua sự từng trải của tôi chung quy còn ít, khả năng còn có rất nhiều chỗ không thích hợp, nếu tôi nói không đúng, hi vọng Quách lão sư có thể vui lòng chỉ giáo."

Thái độ Khương Sam ôn hòa lễ phép, nói ra lời nhưng từng chữ tru tâm, rõ ràng là chữ chữ đều là tại khiển trách Quách Vân Khôn cố tình gây sự, cố

tình còn cường điệu chính mình lịch duyệt không đủ vô pháp lý giải, đó không phải là nói Quách Ngọc Khôn như vậy làm về ta đây ngay cả so sánh hẳn cười mấy chục tuổi Khương Sam còn không bằng sao? Trên ghế khán giả học sinh có nhìn không được thiếu chút nữa trực tiếp cười ra, vội vàng che miệng sợ phát ra thanh âm.

Quách Ngọc Khôn cũng cười:

"Miệng lưỡi của cô học sinh này thật đúng là bén nhọn, nói với cô so với vũ đạo vừa cô phần khích hơn nhiều, đối với chúng tôi đây là vòng thi đấu tuyển chọn thành viên chính quy vào xã đoàn, không phải thi biện luận, tôi nghĩ khóa học thứ nhất mà cô cần học có thể sẽ là tôn sư trọng đạo cùng thái độ làm người phải khiêm tốn, về phần vũ đạo của cô đạo hạnh còn kém một chút nhỏ."

Quách Ngọc Khôn thông minh tránh nặng tìm nhẹ, căn bản là không trả lời vấn đề của Khương Sam, cũng chỉ nhận thức đúng một chuyện, hấn chướng mắt cô, cho nên không cho cô qua.

Khương Sam lại muốn đem sự rộng lượng của mình biểu hiện đến cùng, không chút nào bị một Quách Ngọc Khôn cường thế làm tức giận, cười càng ngày càng nhu hòa khiêm tốn, lễ phép vừa không kiêu ngạo không siểm nịnh giải thích.

"Tôi biết đây là vũ đài trao đổi học tập, giáo sư Quách là người đức cao vọng trọng, tôi không lọt vào được tâm nhãn của ngài tuy rằng tiếc nuối, nhưng cũng không dám tự kiêu ngạo mạn tôi chỉ cảm thấy chính mình thiên tư kinh người, ngài không tuyển tôi chính là mắt bị mù mới không nhìn thấy người, ý nghĩ như vậy có lẽ là không thích hợp, một câu nói của tôi cũng không lộ ra ý tứ không tôn trọng cùng tự phụ, ngài quả thực là quá miễn cảm."

Học sinh phía dưới nhìn không được trộm cười rộ lên, Mục Văn cũng bị cái ngậm trào phúng này của Khương Sam mà cảm thấy vui vẻ, khoe miệng nhếch nhếch, trong ánh mắt cả vú lấp miệng em lại thêm vài phần hứng thú, không thể không nói, tính cách Quách Ngọc Khôn này thực sự không được người chào đón, hẳn cùng Mục Văn chính là đối thủ một mất một còn nhiều năm.

Sắc mặt của Quách Ngọc Khôn lúc này mới có chút cương cứng, đập bàn đứng lên, Khương Sam giống như sợ hãi trực tiếp đuổi cô đi xuống, trên mặt có chút sợ hãi, vội bổ sung thêm:

"Giáo sư Quách ngài đừng nóng giận, tôi sẽ không nói nữa, ngài đừng hiểu lầm, thật sự là tôi thập phần thành khẩn muốn ngài chỉ bảo, tôi biết ngài vội vã kết thúc, nhưng cuối cùng có một vấn đề muốn mời giáo sư Quách trực tiếp trả lời một chút, như vậy cho dù có đuổi tôi xuống tôi cũng không có gì tiếc nuối, ít nhất còn có cơ hội tiến bộ trong thời gian tới, không biết ngài nói linh tính, là lấy tiêu chuẩn gì để làm thước đo bình phẩm đâu?"

Tay Lan Hoa Chi của Quách Ngọc Khôn tức giận chỉ vào cô, kỳ thật với tính cách của hẳn bị như vậy sớm đã nghĩ rất muốn chửi ầm lên, nhưng thái độ cùng biểu tình kia của Khương Sam quả thực là khiến người ta không thấy cô sai, muốn mắng cô cũng không mở được miệng.

"Linh tính tự nhiên là một loại cảm giác, cô có thể hỏi ra loại vấn đề này đầy đủ như vậy nói rõ trên người cô căn bản không có loại đặc biệt này! Thứ này yêu cầu phải có tính giác ngộ cao, cô chỉ ra được liền cho rằng mình có thể có?"

"Như vậy a."

Khương Sam gật đầu, thở phào nhẹ nhõm một hơi:

"Nguyên lai là cảm giác của ngài a, vậy thì tôi an tâm, thứ cảm giác này quá hư vô mờ mịt, biết không phải là vũ đạo xảy ra vấn đề tôi liền an tâm, ít nhất nói rõ tôi vẫn có chỗ đáng khen."

Đây chính là trực tiếp châm chọc Quách Ngọc Khôn không hề có căn cứ làm khó dễ học sinh.

Quách Ngọc Khôn bị chọc giận sinh khí quăng bút, nói không lựa từ nói:

"Ai nói vũ đạo của cô không thành vấn đề! Nhảy đến rồi tỉnh rồi mù! Đáng khen ở chỗ nào? Chỗ nào là đáng khen! Âm không âm dương không dương rồi tỉnh rồi mù! Đi xuống đi xuống! Tuyển chọn kết thúc, đừng ở chỗ này can quấy nói bậy."

Chắc hẳn phát hỏa này có thể xem như hơi quá đáng, ngay cả Cố Thiên Hạc tính tình ôn hòa cũng nghe không vào, nghiêm túc nói:

"Cô bé này dưới tình huống khó khăn có thể phản ứng nhanh chóng như vậy, trình bày một khúc vũ đạo phong phú hoàn chỉnh đủ để thấy được thực lực hùng hậu ra sao, tại sao có thể không có chỗ đáng khen? Tôi nhìn cô bé nhảy phi thường tốt."

Kỳ thật vũ đạo vừa rồi của Khương Sam đâu chỉ là nhảy rất tốt, quả thực có thể được xưng với một loại khuôn mẫu, như thế lại khiến cho người khác nhìn không được muốn đi theo cô đem tất cả thể xác và tinh thần cảm xúc đều đắm chìm vào trong màn diễn, trong lòng Cố Thiên Hạc còn sinh ra một loại cảm giác bi tráng. Trong đó có vài lần lung mang trách nhiệm cô giả dựa khiến Cố Thiên Hạc nhìn thấy hốc mắt cũng thấy hơi nóng, có thể đạt tới trình độ này quả thực là không dễ dàng. Cố Thiên Hạc vốn yêu người tài tâm liền dậy sóng, đương nhiên không thể thật sự bối vì tính cách chi tranh của Quách Ngọc Khôn mà hủy đi một mầm non tốt đẹp như vậy.

Huống chi tính cách của Khương Sam cũng làm người ta thích, tự biện nhưng không khí thế bức người, không bởi vì sự phủ định giáo sư mà thấy kinh sợ, loại tâm tính bình tĩnh cùng tự tin kiên định này chính là một trang bị tất yếu mà mỗi vị vũ giả xuất sắc phải tu luyện.

Quách Ngọc Khôn chán nản:

"Anh!"

Quách Ngọc Khôn đang muốn làm khó dễ với Cố Thiên Hạc, một thanh âm vượt ra ngoài dự kiến của mọi người đột nhiên vang lên.

Mục Vân soi mói quan sát Khương Sam từ đầu tới đuôi một phen, lời nói trong miệng lại khó có được bắt đầu phụ họa:

"Chính xác, hôm nay trong vòng tuyển chọn, vũ đạo vừa rồi của cô bé có thể nói là trên vài người, cảm tình mãnh liệt, khó có được phân đoạn hợp lý chắc chắn đã tiêu phí rất nhiều tâm tư, rất khéo léo, hơn nữa còn chọn ra một ca khúc ngẫu hứng, rất tuyệt!" Học sinh "Ông" một tiếng bùng nổ!

Bọn họ nghe thấy cái gì? Mục Vân thế nhưng lần đầu phá lệ trực tiếp biểu dương học sinh! Đây không phải là hiếm thấy, đây quả thực là con mura hồng vũ từ trên trời rơi xuống! Nếu từ trong miệng người khác nói ra coi như xong, nhưng Mục Vân tự mình khen quang vinh như vậy quả thực là quá lớn!

Sắc mặt Quách Ngọc Khôn âm trầm xuống, phần nộ đến mức tay Lan Hoa Chỉ gần như nhịn không được mà run run, Khương Sam vừa rồi trong tối ngoài sáng nói nghe thoải mái, nhưng câu nào cũng không khách khí chỉ trích hần, bản thân cô đã khiến hần tức giận công tâm, hần đã xác định biểu hiện không muốn cho Khương Sam thông qua, nhưng hai người này thế nhưng không cho hần chút mặt mũi trực tiếp qua mặt hần!

"Tôi không đồng ý! Người như vậy tuyệt đối không có tư cách gia nhập vũ đoàn Niết Bàn, tôi không biết hai người đột nhiên uống nhầm cái * canh gì nhất định muốn thu loại học sinh này, tôi mặc kệ! Thật muốn chọn cô ta hai người đi mà chọn, tôi đi!"

Thanh âm Quách Ngọc Khôn bén nhọn, đập bàn trực tiếp rồi đi, dùng chiêu này để chứng tỏ thái độ kiên quyết của mình, khả năng hần cũng đã tính toán muốn chặt đứt luôn đường lui của Khương Sam.

"Tôi đồng ý cô ấy trực tiếp thông qua."

Mục Vân cũng không biết có phải là cố ý hay không, giống như không nghe thấy Quách Ngọc Khôn uy hiếp, tiếng nói của hần vừa dứt cô cũng không chút nào để ý trực tiếp ném ra một câu ngang với quả bom lớn, Quách Ngọc Khôn dừng bước, tức giận đến té ngửa.

Nhưng tiếp đó Cố Thiên Hạc cũng giống như người không thay đổi, phá vỡ tính tình ôn hòa ung dung không kết thù kết oán với người khác của mình, chậm rãi nói:

"Tôi cũng đồng ý học sinh này thông qua, tôi thật thương thức cô, tiếp tục cố gắng."

Biểu tình trên mặt của Quách Ngọc Khôn nhịn không được trở lên xanh mét, quay đầu âm trầm cười lạnh:

"Thật là chúc mừng ánh mắt tốt của hai người, chọn học sinh đi vào từ cửa sau a, ha ha, cô ta nhưng là..."

"Khương Sam." Lời nói ác ý của Quách Ngọc Khôn mới nói được một nửa, liền bị một đạo thanh âm trầm thấp cắt đứt, Tần Diệc Hạo thay đổi tư thế, hai tay giao nhau chống cằm:

"Có hứng thú gia nhập Cảnh Thiên không?"

Lại là một quả đạn pháo siêu cấp lớn rớt xuống!

Trên khán đài một mảng lớn cảm rớt xuống, tròn to mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Tần Diệc Hạo, chỉ hận tên mình không thể từ trong miệng hần đi ra.

Kiếp trước Mục Vân là giáo sư của cô, cô hiểu rõ bà cho nên biết làm thế nào có thể đã động đến bà, Cố Thiên Hạc cô từng tiếp xúc qua, cũng biết người này yêu người tài cùng ngông nghênh, trong lòng có tám phần nắm chắc có thể khiến hần xúc động cho mình thông qua. Nhưng cô lại không có một chút tâm lý chuẩn bị khi được Tần Diệc Hạo mở miệng nói như vậy, kiếp trước hần không kiên nhẫn trực tiếp đi mất, lúc này chịu ngồi lại nhìn cô nhảy xong còn không để cô mất mặt ở trước mặt mọi người cô đã thấy mình may mắn, biểu tình của Khương Sam không được không chê tốt, nhịn không được liền ngăn ngại, ánh mắt giống y như người phía dưới đều là trừng lớn.

Mới vừa rồi vẫn là gương mặt tức giận thanh tú, đột nhiên lộ ra một loại biểu tình kinh sợ giống một chú mèo con như vậy, đáng vẻ luống quống khả ái như vậy khiến cho người ta nhịn không được có ý nghĩ muốn trực tiếp đưa tay lên gương mặt nộn nộn của cô để niết một phen. Giống như bị móng vuốt mèo ở nơi nào đó trên người cào cào một chút, hai tay chống ở chiếc cằm góc cạnh phân minh của Tần Diệc Hạo rõ ràng hơi đình chỉ, đổi lại tư thế, ngón tay không để người khác chú ý hơi giật giật.

Khương Sam thử dò xét nhìn Tần Diệc Hạo, thầm nghĩ ý tứ của hần hần là có thể dành cho cô một số cơ hội biểu diễn trong thời gian nghỉ phép đi, vậy có đúng là cô tạm thời sẽ không cần phải đi đâu đó để kiểm thêm thu nhập sau thời gian nghỉ phép hay không? Nghe nói đãi ngộ trong Cảnh Thiên rất tốt, đoán rằng cũng sẽ có rất nhiều cơ hội luyện múa, ý nghĩ này ở trong lòng nghĩ qua một chút, Khương Sam cân nhắc lợi hại nhanh chóng quyết định muốn nắm chắc cơ hội tốt này.

"Chuyện này...Đương nhiên là vinh hạnh của tôi."

Quách Ngọc Khôn bị chọc tức sắc mặt lúc đen lúc trắng, cũng không để ý tới người phụ trách khuyên bảo, nhất định muốn rời đi, nhưng ba người ngồi trên ghế giám khảo kia nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, một điểm ý tứ muốn đến khuyên cũng không có, Quách Ngọc Khôn vừa xấu hổ vừa tức giận, lâm vào thế bí hần chỉ có thể đóng sầm cửa rồi đi mất!

Không đi còn có thể làm sao, ngay cả Tần Diệc Hạo cũng lên tiếng, cho dù hần phản đối đi nữa cũng đành vô dụng!

Thời điểm Khương Sam xuống đài vẫn hết sức trấn định, thời điểm đi theo các học sinh tham gia tuyển chọn biểu diễn ra ngoài phòng vẫn trấn định như cũ, đợi khi đại bộ phận mọi người đi xuống tầng dưới, Khương Sam tỉnh táo nhìn chung quanh một chút, xác định xung quanh đích thực là không còn ai, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, thả lỏng thân thể tựa vào trên vách tường.

Cô thành công!

Cho dù trước đó bản thân tốn quá nhiều sức lực, lại tự nói với mình nhất định phải cố gắng phải tự tin, thật sự là đã tẩy trừ đi sự nhọc ở kiếp trước, một lần nữa dùng thân phận của một người chiến thắng thời điểm toàn thắng đứng trên vũ đài được công nhận, cái loại cảm giác kia vẫn giống như là đang nằm mơ.

Bốn giám khảo, trừ bỏ Quách Ngọc Khôn cố ý nhắm vào mình, ba người còn lại thế nhưng đều bày tỏ khen ngợi mình.

Vẫn bình tĩnh tự kiểm chế, từ lúc bắt đầu đến kết thúc, biểu hiện của Khương Sam vẫn là trấn định tự nhiên lúc này lại ngốc hồ hồ tựa vào trên vách tường, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, khoe miệng không khống chế được liền mở ra, một loại hưng phấn run rẩy giống như một dòng điện ở trên người cô len lỏi chạy qua từng lỗ chân lông, nhắm chặt mắt, Khương Sam vui vẻ bật cười.

Vô ý thức đưa bốn ngón tay, khoe miệng Khương Sam khoái trá tươi cười căn bản là không dừng lại được.

Thẳng đến khi xác định mình triệt để tỉnh táo lại, Khương Sam mới ho nhẹ một tiếng, xoa xoa hai má, đứng thẳng người.

Trở ra như cũ là sắc mặt bình tĩnh, vĩnh viễn là một Khương Sam thái Sơn áp đỉnh bất động thanh sắc.

Tất cả trấn định cùng bình tĩnh ung dung, đều chung kết lại khi Khương Sam nhìn thấy Tần Diệc Hạo đứng ở khúc quanh không biết đã đứng được bao lâu, sắc mặt của hắn kiên nghị nghiêm túc, đôi mắt hẹp dài, trông mắt giống như một cái giếng cổ sâu không thấy đáy, giờ phút này cặp mắt giếng sâu kia vẫn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Một phen suy tư đơn giản chính mình vừa rồi còn che miệng trốn ở góc phòng điều bộ cười ngây ngô, Khương Sam đột nhiên liền cảm nhận được một loại ác ý khó có thể dùng bút miêu tả được, cái loại xấu hổ cực hạn này và cái thẹn thùng kia làm cho sắc mặt của cô "Bá" một cái liền hồng thành một mảnh!

"Tần, Tần tổng!"

Tần Diệc Hạo nhìn lại, chỗ mắt xích cốt còn hiện ra hồng nhạt, lỗ tai lông lánh trong suốt càng thêm hồng gần như sắp rỉ ra máu, đầu hơi cúi, mới vừa rồi còn ngốc hồ hồ chính mình còn tự đắc thoải mái vui vẻ giống như một cô bé mới trộm được đồ, giờ phút này lại giống như bị sưng đánh cả, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Còn chưa tới thời gian bật đèn, ánh sáng ở nơi hành lang này có chút âm u, cô gái này từ trong ra ngoài đều tản ra mùi thơm ngào ngạt của trái cây chín cứ như vậy xấu hổ đứng ở trước mắt như vậy, thật nể người làm cho người ta hận không thể lập tức có thể yêu thương □□ một phen.

Dừng một chút, Tần Diệc Hạo là người mở miệng trước phá vỡ trầm mặc, trong thanh âm không nghe ra một điểm khác thường:

"Tôi tìm em nói một chút về chuyện để em vào trong Cảnh Thiên."

Khương Sam cũng làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra:

"Cám ơn Tần tổng đã cho tôi cơ hội này, mời anh nói."

Tần Diệc Hạo trầm thấp cười, ngón tay giật giật, thanh âm hơi khàn:

"Trước, em hãy ngẩng đầu lên."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 41

Khương Sam có chút ảo não chính mình luống cuống, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra ngẩng đầu, đỏ mặt nghiêm nghị nhìn Tần Diệc Hạo.

Nét mặt của cô cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ đứng đắn, không biết do ánh mắt của Tần Diệc Hạo áp bức quá mạnh mẽ, hay là biểu tình tìm kiếm kia khiến Khương Sam có chút bất an, ánh mắt của cô thoáng chạm ánh mắt của Tần Diệc Hạo sau đó nhanh chóng rũ xuống, dính chỉ ở dưới cằm của hắn.

Khương Sam trong đám học sinh nữ xem như là tương đối cao, nhưng cho dù cô mang giày cao gót, đứng với Tần Diệc Hạo thân cao 1m9 đối với cô mà nói vẫn có vẻ quá mức cao lớn, khi nói chuyện với hắn thì đầu phải ngửa lên cao, tư thế yếu thế như vậy khiến Khương Sam không thoải mái.

Khương Sam làm bộ như lơ đãng lui chân về sau phía một bước.

Tần Diệc Hạo không thèm để ý, khoe môi câu lên, không nhanh không chậm bước lên một bước, chân của hắn rất dài, tiến lên một bước thôi đã rút ngắn khoảng cách hai người còn ngắn hơn trước đó.

"Tần tổng, ngài..."

Cách nhau gần như vậy, lại còn ở nơi kín cửa mập mờ này, Tần Diệc Hạo có bờ vai rộng đôi chân dài nổi bật rõ ràng khiến Khương Sam cảm thấy không được tự nhiên, Khương Sam ần nhón lại lui về sau một bước, toàn thân tựa vào trên tường.

"Ngài muốn nói điều gì?"

Tần Diệc Hạo nhìn vết đỏ trên mặt cô dần dần rút đi, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng như một con gió nhẹ, đôi mắt trong veo rõ ràng có chút mắt tự nhiên và cảnh giác, vì không chọc giận chính mình nên còn nhẫn nại, thân mình nhỏ bé dán vào tường, vì nhìn thẳng chính mình nên cái cổ thon dài trắng nõn không thể không vươn lên, lộ ra mảng lớn xương quai xanh tinh xảo, càng nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lớn chừng cỡ bàn tay.

Lại nhìn xuống phía dưới cổ chính là bộ ngực phồng to cao vút, hơi phập phồng theo từng nhịp thở, không khỏi khiến cho người phải suy tư, nghĩ nếu như có thể nắm mềm mại đó ở trong tay, không biết một bàn tay có thể nắm hết được hay không.

Cơ thể gầy nhưng phát dục lại rất tốt, ngực lớn eo thon, chân dài trắng nõn, cái mông cong nảy, rõ ràng có dáng người kiều ngạo như vậy, cổ tình lại là một gương mặt thanh thuần ngây thơ, không biết khiến bao nhiêu người phải hăm mộ đến chết. Nhất là thời điểm khiêu vũ, cô giống như thay đổi thành một người khác, mọi mềm yếu trong nháy mắt đều biến thành một thanh kiếm sắc bén, khi cô nghiêm túc quả thực là ánh sáng tỏa ra bốn phía, quyến rũ tâm hồn, rõ ràng trên người không có một chút mềm yếu nào.

Theo lý thuyết lấy thân phận của Tần Diệc Hạo, phụ nữ anh đã gặp đếm không xuể, mỹ nữ có diện mạo tương đương Khương Sam không phải chưa từng thấy, nhưng không biết cô như vậy lại có một loại phong tình khác khiến cho người ta không dời mắt được.

Tần Diệc Hạo không tiến gần thêm nữa, đột nhiên ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lóe lóe bỏ tay vào trong túi.

"Vừa rồi lúc tuyển chọn tôi đã nói muốn mời em gia nhập Cảnh Thiên, không chỉ là xã giao như những người nghiệp dư khác, tôi hi vọng trước tiên có thể ký hợp đồng vài năm với em, đương nhiên, nếu như em có thể đồng ý sau khi tốt nghiệp trực tiếp tới Cảnh Thiên làm việc, tôi lại càng hoan nghênh em tới."

Thực ra chuyện như vậy trực tiếp giao cho trợ lý đến xử lý là được, Tần Diệc Hạo cũng không suy nghĩ cẩn thận tại sao mình lại không muốn Tần Liệt theo lại đây, anh nghiêm túc nhìn Khương Sam, ánh mắt dịu dàng dừng trên mặt của cô, nhưng biểu tình lại thanh lãnh đứng đắn, suy nghĩ sớm đã không biết bay đi nơi nào.

Khương Sam sững sốt, cô thực sự rất kinh ngạc, không tự giác cắn cắn môi dưới, Tần Diệc Hạo muốn ký hợp đồng với cô?

Nói mất hứng là giả, vài năm tới Tần Diệc Hạo là người duy nhất có thể áp sát gắt gao người như Bạch Kỳ, vì anh giống với người đàn ông đó, có thể được người như vậy chú ý thường thức hơn nữa còn chủ động mời ký hợp đồng, đối với cô quả thực là một loại thừa nhận và ca ngợi lớn lao.

Im lặng một lát, Khương Sam nói:

"Không biết Tần tổng nói ký hợp đồng là gì?"

Tầm mắt của Tần Diệc Hạo dừng trên đôi môi vừa mới bị cô cắn có vẻ đỏ au, không tập trung nói:

"Đương nhiên là hợp đồng chính thức, Cảnh Thiên khan hiếm nhân tài như Khương tiểu thư, đương nhiên sẽ không dùng những hợp đồng tạm thời kia đến làm mai một một diễn viên múa như vậy."

Lời khen tặng không ai chê nhiều, huống chi còn chính miệng của Tần Diệc Hạo nói ra, có trọng lượng hơn người khác rất nhiều, trong lòng Khương Sam nhảy nhót như chim sẻ, khoe miệng không tự giác giờ lên, đôi mắt chứa sương mù khó có khi hiện ra sung sướng thật lòng, nhưng lời nói khiêm tốn vẫn phải nói.

"Tôi nghe nói trong vũ đoàn chỉ có học tỷ Sở Phàm là người duy nhất được ký hợp đồng chính thức với Cảnh Thiên, hôm nay lúc tuyển chọn có nhiều người múa tốt hơn tôi, ngài đều... Tôi làm sao có hi vọng có thể so bì được với học tỷ Sở Phàm đây, Tần tổng ngài quá đề cao tôi rồi."

Mặc dù là lời nói tự khiêm nhường, Sở Phàm trong hai kiếp đều là đối thủ cạnh tranh và muốn siêu việt nhất của Khương Sam, nhưng trên mặt Khương Sam hầu như đều tràn ngập là "Nhanh khen tôi đi, nhanh khen tôi đi", Tần Diệc Hạo chống lại cặp mắt sáng ngời trong suốt ngập nước kia không nhịn được ngăn ra, sau khi phản ứng kịp trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

"Không nên tự coi nhẹ mình, tôi thấy em nhảy hai lần rồi, nhảy rất tốt."

Ngay cả chính Tần Diệc Hạo cũng không ý thức được, giờ phút này thanh âm của hắn so với lúc bình thường hắn đối với người ngoài quả thực là chênh lệch nhau cách xa vạn dặm, tuy rằng không được gọi là dịu dàng, nhưng quả thực có thể xem là hòa nhã quá mức.

Khương Sam nhận được đánh giá và thừa nhận cao như vậy, trong lòng tuy cao hứng, nhưng không thể hiện không đúng mực, suy nghĩ một chút vẫn không trực tiếp đồng ý.

"Là như vậy, bởi vì một ít nguyên nhân cá nhân, hiện tại tôi không thể xác định được tương lai mình sẽ đi trên con đường như thế nào, nếu có cơ hội, trong tương lai tôi còn muốn ra nước ngoài đào tạo sâu, lúc này nếu tùy tiện đáp ứng lời mời đối với anh mà nói tôi sẽ không chịu trách nhiệm được, quả thực là xin lỗi, tuy rằng tôi vô cùng muốn sau khi tốt nghiệp mình có thể ở lại Cảnh Thiên, nhưng hiện tại quả thực là tôi không có cách nào ký hợp đồng ngay với ngài được."

Ngược lại Tần Diệc Hạo không ngờ Khương Sam sẽ cự tuyệt, tiếng nói của Khương Sam vừa dứt chân mày anh không tự giác nhíu lại, thái độ đột nhiên có vẻ xa cách.

Khí thế quanh người của Tần Diệc Hạo biến đổi, Khương Sam nhanh chóng ý thức được hành vi của mình quả thực là không thích hợp, nếu biết trước sẽ không ở lại Cảnh Thiên, vừa rồi lại còn không ngừng truy hỏi người ta, thái độ Tần Diệc Hạo luôn ôn hòa, một người đàn ông có thể trong thời gian ngắn quả quyết sát phạt thành lập lên một đế quốc Cảnh Thiên khổng lồ như vậy, tâm tư tuyệt đối sẽ không nông cạn, cô làm như vậy ở trong mắt của Tần Diệc Hạo nhất định là có ý cố ý khoe khoang đùa giỡn.

Thà đắc tội Bạch Kỳ, cũng không thể đắc tội Tần Diệc Hạo, vốn trong lòng coi Bạch Kỳ là kẻ phòng bị số một giờ đây một nhân vật nguy hiểm ở ngay trước mặt, trong đầu của Khương Sam nhanh chóng kéo cao cảnh giác, ý thức được mình tuyệt đối không thể chọc tức người đàn ông ở trước mắt này! Tuy rằng biết anh sẽ không bụng dạ hẹp hòi như vậy, nhưng đích thực anh cũng là nhân vật khó lường có thể mở cho mình một con đường vũ đạo.

Vì đạt được mục đích của chính mình, Khương Sam là người luôn co được dãn được, biểu tình trên mặt của Khương Sam trong nháy mắt mềm nhũn ra.

"Đương nhiên, tôi có suy nghĩ như vậy quả thực là không biết tự lượng sức mình, nếu tôi bỏ qua một cơ hội cực tốt như vậy, trước không nói tôi có thể hoàn thành lý tưởng xuất ngoại đào tạo sâu của mình hay không, xem như là may mắn giấc mộng trở thành sự thật, sau khi trở về cũng không nhất định có thể tìm được một cơ hội tốt hơn so với vào trong Cảnh Thiên, quả thực là tôi cũng thấy thấp thòm không cam lòng."

Khương Sam trở mắt nhìn Tần Diệc Hạo, đôi môi mím lại xoắn xuýt, cặp mắt nhuận nhuận kia có vẻ tội nghiệp, mang theo vài phần thận trọng lấy lòng.

"Không biết có thể cùng Tần tổng ngài thương lượng một chút nội dung cụ thể của bản hợp đồng hay không, có thể tạm thời ký tên lâm thời hay không, tôi sẽ cố gắng nâng cao trình độ của mình, chờ khi tôi ổn định lại nếu anh còn đồng ý cân nhắc chuyện của tôi, chúng ta sẽ chính thức ký hợp đồng..."

Khương Sam yếu ớt cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn sắc mặt của Tần Diệc Hạo, không ôm hy vọng nhẹ giọng nói:

"Có được không, Tần tổng."

Giọng nói rất mềm mại có thể len vào tận trong đáy lòng của người nghe, tỏ ra yếu thế và mọt mề lấy lòng như vậy quả thực là tư thái thấp nhất của Khương Sam rồi, chỉ mong có thể thoát được trận này trước, chớ chọc Tần Diệc Hạo, để lại ấn tượng không tốt trong lòng anh ta, chuyện xấu sau này biến đổi nhiều như vậy, sau này đương nhiên sẽ tính toán thật kỹ. Tần Diệc Hạo là người vô cùng bận rộn, hôm nay gặp cô muốn ký hợp đồng, qua trận này cùng lắm là cô trốn tránh đi, không, nói không chừng sẽ không cần trốn, cùng lắm là lừa gạt để qua, không chừng khi hần quay đầu đã quên mất mình rồi.

Tần Diệc Hạo rất lâu sau vẫn không lên tiếng, Khương Sam lại đợi lại chờ, trong lòng không nhịn được đợi dài cổ nhưng vẫn không thấy Tần Diệc Hạo nói chuyện, không khỏi kỳ quái ngẩng đầu lên.

Kết quả vừa ngẩng đầu thì bị hoảng sợ!

Tần Diệc Hạo cúi đầu, trên mặt một đôi con ngươi đen nhánh lạnh lùng sắc bén chăm chú chế trụ cô, giống như ngay sau đó sẽ xé nát từng tắc từng tắc một da thịt trên người cô ăn vào trong bụng vậy, khí thế xâm chiếm trên người của Tần Diệc Hạo quả dọa người, Khương Sam nhìn thấy mà toát một tầng mồ hôi trên sống lưng!

Nguy rồi! Không ngờ vẫn chọc tức anh ta!

Khương Sam gặp trở ngại liền gấp gáp, quả thực là không nghĩ ra trên thế giới này tại sao lại có loại người tính tình âm tình bất định như vậy, chẳng qua là cự tuyệt ký hợp đồng mà thôi, làm sao có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, tâm tư Khương Sam nhanh chóng xoay chuyển, muốn tiếp tục kiên trì biện bạch cho mình.

"Em muốn đi nơi nào để bồi dưỡng kiến thức?"

Khương Sam còn chưa kịp mở miệng, Tần Diệc Hạo lại nói, tiếng nói trầm thấp hùng hậu ám ảnh lợi hại, anh nhấc tay khỏi túi, không nhanh không chậm chống lên vách tường ở trên đầu Khương Sam, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, một loại hơi thở âm áp chỉ thuộc về người đàn ông trong nháy mắt bao phủ toàn thân của Khương Sam.

Khương Sam trừng mắt, lại chớp chớp mắt, nhìn biểu tình nghiêm túc của Tần Diệc Hạo gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng trong giây lát, sau đó đầu nhích lại gần khô cứng nói:

"Cái này... Phải xem nơi nào có thể có càng nhiều cơ hội càng tốt."

Tần Diệc Hạo nhìn chăm chăm cô, khóe môi khẽ cong:

"Nếu em đã nói như vậy, vậy nếu em đến Cảnh Thiên làm việc, như vậy đương nhiên tôi sẽ không cô phụ một mảnh tâm ý của em, như vậy đi, em ký hợp đồng với tôi, sau này em muốn đi nơi nào đào tạo sâu, bên Cảnh Thiên sẽ giúp em liên hệ, thế nào?"

Khương Sam há miệng thở dốc, ngốc lảng.

Thấy cô không lên tiếng, ánh mắt phong phú của Tần Diệc Hạo dừng trên cánh môi hồng nhuận của cô, chậm rãi nói:

"Nếu như em biểu hiện tốt, nếu em thực sự muốn học tập thành tài, thậm chí chi phí đào tạo chuyên sâu tôi cũng sẽ giúp em, muốn đi nơi nào đào tạo chuyên sâu đều được, như vậy có thể chứ?"

Khương Sam bị động tác cùng biểu tình đánh giá như vậy của Tần Diệc Hạo mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, cái người nguy hiểm kia, cái cảm giác nguy hiểm cực độ này làm cho cả trái tim nhỏ của cô đều nhảy tới tận cổ họng, trong lòng cô bỗng nhiên có ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi, nhưng cực nhanh liền phủ định.

Kiếp trước đến khi cô chết Tần Diệc Hạo vẫn chưa kết hôn, ngay cả người như Sở Phàm anh còn chướng mắt, lại là người nổi danh khiết phích đến cực điểm, chán ghét phụ nữ đến gần. Khương Sam tận mắt chứng kiến trong bữa tiệc có một cô gái đi tới lấy lòng anh, còn chủ động dựa sát vào anh liền bị Tần Diệc Hạo lạnh mặt bạo nộ hất nguyên một thân toàn rượu đỏ, bữa tiệc lần đó cũng bởi vì con tức của Tần Diệc Hạo mà dừng lại ở nửa đường, Khương Sam một dạo còn hoài nghi người đàn ông giống như hắn rất có khả năng bị bệnh gì khó nói.

Nói tóm lại, Khương Sam cho rằng Tần Diệc Hạo hẳn không phải là có cái loại tâm tư này, cô cố gắng xua đi suy đoán trong đầu ngay cả chính cô cũng không tin, vẫn hết sức duy trì bình tĩnh, mặt to vụt sáng vụt sáng rồi chớp lại chớp, miệng vừa hé ra, sau đó định nói chuyện với Tần Diệc Hạo.

"Đương nhiên, nếu như những lời vừa rồi của em trái lương tâm, chỉ là vì nịnh hót lừa gạt, coi như tôi chưa nói yêu cầu kia, em cũng không cần tìm lý do khác để từ chối, trực tiếp cự tuyệt là được, tôi cũng không phải loại người làm khó người khác."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cặp mắt cất dấu ánh sáng xâm lược cực mạnh kia của Tần Diệc Hạo lại không phải biểu đạt như vậy, uy hiếp mười phần muốn nói nếu cô thật sự lừa gạt giống như lời nói của hắn sẽ có hậu quả nghiêm trọng, Khương Sam mười vạn phần tin tưởng, nếu mình thật dám không biết phân biệt nói ra chữ 'Không' kia theo như lời của anh, hôm nay chính mình triệt để đắc tội chết với người này.

Khương Sam lúc này đã hối hận muốn chết mình vì khéo đưa đẩy ngay lúc đầu nói nhiều lời nói trái lương tâm như vậy, lần này tốt lắm, chính mình chặt đứt đường lui của mình, thật đúng là không tìm chết sẽ không phải chết mà!

Tần Diệc Hạo không thể nói là có thù tất báo, nếu hắn đưa tay nghiền chết một kẻ nhỏ bé như cô quả thực là vô cùng dễ dàng, cốt khí không thể làm cơm ăn, huống chi cô còn có thù chưa báo đâu, đắc tội nhân vật lớn Tần Diệc Hạo này đối với cô một điểm ưu việt cũng không có. Khương Sam gần như không chút do dự từ bỏ ước nguyện ban đầu của mình đó là kính nhi viễn chi với Tần Diệc Hạo, cô lộ ra một tươi cười nịnh nọt lấy lòng.

"Tần tổng ngài thật sự là quá đề cao tôi rồi, điều kiện hậu đãi như vậy nếu tôi còn cự tuyệt nữa vậy thì thật sự là không biết tốt xấu, ngài đúng là một người tốt, nếu như vậy tôi đương nhiên nguyện ý ký hợp đồng với Cảnh Thiên."

Dừng một chút, Khương Sam nhấn mạnh bổ sung thêm:

"Khẩn cấp!"

Đôi lông mày của Tần Diệc Hạo giãn ra, sắc mặt nghiêm nghị mềm mại hơn vài phần, hiển nhiên hắn nghe đầy đủ lời nói lấy lòng của Khương Sam, hàng năm gương mặt luôn trung ra một tầng mặt nạ kia trong đôi mắt thậm chí xẹt qua một tia cảm xúc có thể gọi đó là sung sướng.

"Ngày mai đến Cảnh Thiên tìm tôi."

Tần Diệc Hạo suy tư một lát:

"Ba giờ chiều hội đồng quản trị sẽ họp mặt, ở nơi đó có thể được."

Khương Sam vội vàng gật đầu:

"Được, tôi sẽ đến sớm một chút."

Vừa nói vừa không nhịn được nhìn cánh tay Tần Diệc Hạo ở bên tai của mình, nuốt một ngụm nước bọt, châm chúc câu từ nói:

"Tần tổng ngài xem, thời gian không còn sớm..."

Tần Diệc Hạo gật đầu, lúc này mới không nhanh không chậm đứng thẳng người, thân mình cao lớn cách xa Khương Sam hơn trước đó, hơi thở tràn ngập nội tiết tố nam tính của Tần Diệc Hạo rời khỏi cơ thể, Khương Sam không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi, ai biết cánh tay mới thu được một nửa của Tần Diệc Hạo, bàn tay to sắp thu hồi rõ ràng lại đột nhiên lệch sang một bên, ngón tay thon dài cọ cọ về phía hai má Khương Sam.

Ngón tay chỉ thuộc về đàn ông quả thực là quá mức thô giáp, vừa mới đụng ở trên mặt, Khương Sam sợ tới mức lập tức nghiêng đầu, tay Tần Diệc Hạo dừng một giây giữa không trung, như không có chuyện gì xảy ra thu hồi bàn tay còn lưu lại cảm xúc mềm nhũn non nớt kia.

"Trên mặt em dính cái gì đó."

Khương Sam nhanh chóng đưa tay lau, sợ Tần Diệc Hạo lại có tâm tư muốn động thủ hỗ trợ, lau đến mức đỏ cả mặt lên:

"Được rồi, cảm ơn ngài Tần tổng."

Cảm xúc mềm nhũn khó có thể tin được còn lưu lại trên tay, cho dù chỉ trong một chớp mắt, nhưng lại khiến anh tâm tâm niệm niệm nhớ thương rất lâu, coi như là miễn cưỡng được toại nguyện, trong lòng Tần Diệc Hạo nghĩ cô gái này quả nhiên là làm từ nước, sờ lên vô cùng trơn mịn, giống như chỉ cần nhẹ nhàng bấm một cái là có thể chảy ra nước vậy.

Trong lòng càng nghĩ càng muốn nhiều, trên mặt Tần Diệc Hạo vẫn như cũ không có nửa phần biểu hiện, thấy mọi chuyện đã nói xong rồi cuộc không có gì khác có thể kéo dài thời gian, liền nghiêng nghiêng người:

"Thời gian không còn sớm, đi thôi."

Khương Sam bước từng bước nhỏ đi theo Tần Diệc Hạo, kéo khoảng cách giữa hai người không xa không gần, vừa không rút lại ở phía sau nhiều lắm sẽ có vẻ cổ ý xa lánh, cũng sẽ không bởi vì đi song song sẽ khiến cho người kia sẽ lại nảy sinh ra câu chuyện để nói*, hai người cứ như vậy trầm mặc ra đến cửa, Khương Sam nhìn bãi đỗ xe tương phản với phương hướng mình đi, vội dừng bước.

"Tần tổng, vậy tôi đi về trước, ngày mai gặp."

"Đợi một chút." Nhìn Khương Sam quay người định đi, Tần Diệc Hạo lễ phép mời:

"Vừa đúng lúc ăn cơm tối, không bằng cùng nhau đi."

Khương Sam khò sở lắc đầu:

"Đã đồng ý buổi tối tụ tập với bạn học rồi, lúc này đi còn sợ chậm đây, quả thực là ngại quá."

Tần Diệc Hạo không mời nữa, hơi gật đầu, sai bước rời đi.

Có không ít người biết Khương Sam muốn tham gia tuyển chọn vào vũ đoàn Niết Bàn, Khương Sam vào ký túc xá trong trường học liền bị vây kín, Khâu Bảo là người có quan hệ tốt nhất với Khương Sam, ôm thắt lưng của cô toàn thân dính lên người của cô, cũng không hỏi kết quả cô thi vào vũ đoàn, trước báo tin tức cho Khương Sam.

"Xế chiều hôm nay có người tên là Khương Vi đến tìm cậu, nói là em họ của cậu, mình nhớ rõ cậu nói qua quan hệ với người cô kia không tốt, cho nên không nói với cô ta cậu đi nơi nào, có quan trọng không?"

Khương Sam rũ mi cười khẽ, gần đây cô rất bận, chỉ nghe nói cô ta muốn vào Quân Nghệ, cô còn chưa vung tay ra thu thập cô ta đâu, cô ta tự mình tìm tới, mười phần là tới khoe khoang kiếm chuyện.

"Khương Vi tìm mình? A, không sao, về sau nếu cô ta lại đến cậu không cần tiếp, tìm mình thì nói thẳng mình không không có ở đây."

Khâu Bảo vội vàng nghiêm túc gật đầu, chớp chớp mắt to, rồi cuộc kéo tới vấn đề chính, trơ mắt nhìn Khương Sam cười tùm tùm hỏi.

"Thế nào thế nào?"

Khương Sam nhìn biểu tình mong đợi của cô, không lên tiếng.

Khâu Bảo đánh trống trong lòng, cô đã nghe nói qua tính khắc nghiệt của vũ đoàn kia, nhưng Khương Sam ở trong mắt của cô luôn là người không gì là không làm được, cho nên cho dù biết khả năng thông qua vòng tuyển chọn rất nhỏ bé, Khâu Bảo vẫn ôm hai phần hy vọng, lúc này thấy Khương Sam không lên tiếng, cho rằng cô không thông qua, trong lòng tiếc nuối thay Khương Sam.

"Ồi chào, không sao đâu, chỉ là một xã đoàn nhỏ mà thôi, với thực lực của cậu, trường học chúng ta mà thành lập một xã đoàn cậu sẽ làm xã trưởng, học sinh đến tham gia khẳng định nhiều đếm không xuể, không cần đi vào trong đó cùng làm việc xấu đâu!"

Khương Sam vẫn không lên tiếng, ra vẻ thâm trầm thờ dãi, kỳ thật không phải cô không chịu nói, chỉ là kết quả còn chưa có, cô không muốn nói lung tung, huống hồ đùa giỡn Khâu Bảo quả thực là một biện pháp giảm bớt áp lực tốt, nhìn thấy cô ấy sốt ruột trong lòng Khương Sam không nhịn được thấy vui vẻ.

Khâu Bảo và những người khác đều nhận định tám phần Khương Sam không thông qua, trong miệng an ủi không ngừng, vừa bóp vai vừa đấm lưng, sợ trong lòng cô khó chịu luẩn quẩn trong lòng, những người khác chỉ muốn xem náo nhiệt, chỉ chốc lát sau liền tiêu tán.

Trong lòng Lô Trần ngược lại thanh thản hơn chút ít, tâm tình khó chịu vài ngày rồi cuộc cũng buông lỏng, nếu Khương Sam thật sự được tuyển chọn, cô ta biết được không biết sẽ rồi rầm thành cái dạng gì đây. Trong lòng cao hứng, trên mặt Lô Trần lại vẫn lo lắng như trước, thờ dãi không ngừng an ủi Khương Sam, một bộ dáng quan tâm cô giống như hiềm khích lúc trước đã tiêu tan vậy.

Nhìn mọi người tản đi gần hết, Trương Phúc Uất mới lấy ánh mắt vẫn nhìn chỗ khác của mình dò xét Khương Sam.

"Tôi nghe nói cô hôm nay cùng biểu diễn với người của Quân Nghệ?"

Khương Sam có cũng được mà không có cũng không sao gặt đầu.

Trương Phúc Uất bĩu môi:

"Đắc tội người bên kia cô còn đi tham gia tuyển chọn cái rắm gì, cô có động não không vậy? Người ta không ngốc, làm sao sẽ để cô thông qua, lãng phí công qua bên kia mất mặt xấu hổ."

Lô Trần vội nháy mắt ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Trương Phúc Uất tròn trắng mắt, ngược lại thanh âm càng phóng to hơn vài phần:

"Năng lực lúc trước tính toán chúng tôi đi đâu rồi? Hắt cà phê lên người chúng tôi, còn hại chúng tôi bị phạt viết giấy kiểm điểm, sao gặp phải người ngoài lại kinh sợ thế? Ngu ngốc! Lần tới nếu gặp phải loại chuyện này nhớ rõ gọi người mình! Một người ngu ngốc bị vây đánh, bảo cô đi Quân Nghệ cô liền đi, đó không phải rõ ràng là muốn thu thập cô sao? Cô ngu ngốc? Làm việc phải dùng đến đầu óc có được không!"

Khương Sam ngoắc ngoắc khoe môi, một mỗi một ngày, lười biếng tựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần:

"Đúng vậy, lần này tôi ngốc, nếu có lần sau nhất định sẽ gọi các cô lên."

Giọng Trương Phúc Uất lại đề cao hơn một chút, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng:

"Tôi mới không đi! Ai muốn ra mặt thay cô chứ, cô đàn như vậy, nói không chừng giúp cô cũng không thắng được đâu!"

Khương Sam không lên tiếng nữa, Trương Phúc Uất đợi rất lâu, thấy Khương Sam thế nhưng không phản ứng, trong ngực càng thêm mất hứng, giận dữ đi qua chuẩn bị tính sổ với cô, kết quả vừa đứng trước cửa sổ, lại phát hiện Khương Sam đã nửa tựa vào trên giường ngủ mất rồi, dưới đáy mí mắt là một tầng màu xanh nhợt nhạt, trên mặt tràn đầy mỗi một và ỉu rử.

Tay Trương Phúc Uất đang muốn xô đẩy liền dừng lại, không cam lòng đá đá chân giường:

"Này, cô chưa tắm rửa đã ngủ rồi, có thấy bẩn không hả."

Khương Sam nghiêng người, hoàn toàn ngủ say, Trương Phúc Uất bĩu môi, quyết định không để ý tới cô nữa.

Thật là một cô gái lười thôi!

Ngày hôm sau sau khóa học, Khương Sam nhìn thời gian, chuẩn bị đi đến tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên tìm Tần Diệc Hạo, sớm đã xong xuôi không có việc gì, đang định đi thì bị giáo viên phụ đạo gọi lại.

"Em đợi đã, Khương Sam." Giáo viên phụ đạo mang theo một rổ hoa quả, thở hổn hển chạy tới, trước hỏi một câu:

"Ngày hôm qua vũ đạo nhảy thế nào."

Khương Sam lắp lửng thế nào cũng được nói:

"Tạm tạm thôi ạ."

Thấy cô không trả lời chính diện, giáo viên phụ đạo cũng cho rằng cô không thông qua như những người khác, trong lòng đã sớm có dự liệu, vì không muốn tổn thương đến lòng tự trọng của Khương Sam, giáo viên phụ đạo không hỏi tiếp, cười cười trấn an Khương Sam.

"Là như vậy, ngày hôm qua Tần chính ủy đến giải vây cho em, còn xử lý hai lãnh đạo bên Quân Nghệ. Chúng tôi cũng vừa mới biết, trước đó Tần chính ủy vẫn đang bận rộn chuyện quân sự, ngày hôm qua vừa kết thúc liền chạy tới, may mắn là không làm chậm trễ chính sự, giúp chúng tôi giải vây, ý hiệu trưởng muốn em đi cảm tạ người ta."

Giáo viên phụ đạo nhấc rổ hoa quả trong tay:

"Không phải là đây sao, hiệu trưởng đã chuẩn bị sẵn đồ cho em rồi này."

Khương Sam nhìn giáo viên phụ đạo, không hỏi vì sao hiệu trưởng không đi cùng, hiệu trưởng luôn ham thích loại chuyện lấy lòng này nhất, lần này lựa chọn không ra mặt, tám phần là chột dạ. Quân Nghệ gây khó dễ học sinh bên này, thân là hiệu trưởng chẳng những không che chở, thời điểm tranh luận gay gắt nhất còn đẩy cô lên trên đầu sóng ngọn gió, tuy rằng sau này có đứng lên che chở Khương Sam, nhưng việc làm này của hiệu trưởng có thể nói là rất thất trách và thất đức.

Nhưng Khương Sam nghĩ, quả thật mình cần cảm tạ Tần chính ủy kịp thời xuất hiện, liền nhận lấy rổ, thời gian còn sớm, đi cảm ơn rồi chuẩn bị tới Cảnh Thiên cũng được.

Giáo viên phụ đạo nhẹ nhàng thở ra, nói:

"Tần chính ủy lúc này khả năng ở..."

Khương Sam cười cười gượng tay:

"Em có số điện thoại của Tần chính ủy, hỏi trước đã, nếu tiện sẽ đi qua."

Giáo viên phụ đạo sùng sốt, trì độn gặt đầu, vì chuyện mình nghe được mà khiếp sợ thật sâu, thăm than hiệu trưởng đã trông nhầm, năm lần bảy lượt đắc tội với người ta, căn bản lại không biết người ta không phải là người dễ chọc, thì ra Khương Sam quen thuộc Tần chính ủy như vậy:

"Cũng được."

Khương Sam vừa định bấm số điện thoại thì di động vang lên, cầm lấy vừa nhìn, thật khéo, đúng lúc là điện thoại của Tần chính ủy.

"Đang ở đâu vậy?" Giọng của Tần Chiến mang theo uy nghiêm thận trọng, khi nghe cảm thấy rất hùng hậu, chung quanh không ngừng truyền đến thanh âm hỗn loạn của súng bắn trúng bia và điểm danh, nghe vào giống như đang ở trong sân bắn:

"Tôi nghe hiệu trưởng nói em muốn gặp tôi?"

Khương Sam: "..."

Thật tình hiệu trưởng này vô si đến cực điểm, đây rốt cuộc là người có da mặt dày cũng chẳng biết xấu hổ như thế nào, hôm qua mới tính kế cô, chẳng những bản thân không tự kiểm điểm một chút, hôm nay sợ cô không đi, thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng dám làm, không đợi cô đồng ý đã nói vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 42

Editor: Lăng Quên

Quả nhiên Tần chính ủy đang ở sân tập bắn.

Khương Sam đúng là đứa trẻ lễ phép cũng khéo đưa đẩy trong cách cư xử, nghe Tần chính ủy nói mình đang chỉ đạo cho chiến sĩ tập bắn, sợ là hôm nay không thể gặp mặt đề cảm tạ. Đề tỏ lòng cảm ơn và kính trọng, Khương Sam vừa nói lời cảm ơn vừa bất động thanh sắc nịnh bợ một phen.

Khương Sam dụ dỗ người nghe rất lọt tai cũng sẽ không có vẻ gì cố ý quá đáng, nói mấy câu liền nghe rõ ràng giọng Tần chính ủy hòa nhã đi mấy phần, thỉnh thoảng còn cười hai tiếng.

Khương Sam cũng suy nghĩ rõ ràng rồi, thay vì trốn tránh không dám tiếp xúc với người khác, còn không bằng nghĩ biện pháp tốt xây dựng mối quan hệ tốt đẹp. Tần chính ủy là người quản lý khu vực lân cận, nếu có thể khiến cho hắn trở thành một núi dựa lớn, sau này ngang ngược cũng không có vấn đề gì, tự nhiên cũng sẽ không bị người khác chen ép quá mức. Lùi một bước, cho dù không biện pháp nào đã động đến một người như Tần chính ủy, có thể gần gũi với anh ta, ít nhất cũng quen biết trên mặt, đối với mình cũng có lợi.

Vì vậy Khương Sam lấy lòng nịnh nọt càng thêm hoàn toàn thực tâm, khen ngợi Tần chính ủy từ đầu đến chân. Từ một người dẫn đầu anh dừng cho đến kĩ thuật bắn súng như thần bách phát bách trúng, rồi đến kỹ xảo đánh nhau kịch liệt vô cùng kì diệu truyền nhau thuật lại, hai miệng mồm mép đóng mở, rõ ràng chỉ là câu chuyện vớ vẩn, thấy cũng chưa từng thấy qua, lại bị Khương Sam nói ra mười phần rõ ràng cùng với vui vẻ quần quýt như đứa nhỏ.

"Nghe cô nói tương đối có hiểu biết đối với súng nhì?" Tần Chiến nghe được càng thêm hứng thú.

Khương Sam khiêm tốn nói: "Hiểu một chút xiu, đều là nghe câu chuyện kể về ngài nên mới xúc động, cố ý đi tìm hiểu."

Lời nói lấy lòng thuận miệng nói ra không chút do dự, đương nhiên hai người đều hiểu được lời này có bao nhiêu hàm ý.

Vì muốn có tiếng nói chung trong đơn vị của Bạch Kỳ, ban đầu Khương Sam học tập cũng không phải là ít.

Nếu như Khương Sam đã bỏ ra công sức muốn làm cho một người vui vẻ, người đó tuyệt đối trốn không thoát, nếu không Mục Văn ở kiếp trước tính tình cứng rắn như vậy cuối cùng cũng bị Khương Sam dụ dỗ thu mua lấy lòng.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, giống như Bạch Kỳ, quanh năm Khương Sam đều không thể nắm chắc hắn ta, giống như người nhà họ Tần, hai lần liên tiếp Khương Sam đều tự bẽ mặt đập chân mình.

Thời điểm ngồi trên xe của sĩ quan phụ tá Tần chính ủy dẫn ra ngoài sân tập bắn, khuôn mặt cười của Khương Sam cũng cứng lại, giỏ quà trái cây được an bài thỏa đáng ở trên ghế ngồi, Khương Sam nhìn giỏ hoa quả tươi ngon kia, như thế nào cũng không hiểu nổi Tần chính ủy lại có thể trực tiếp phái người dẫn cô ra ngoài sân tập bắn súng.

Lúc Khương Sam đến sân tập bắn, người tập cũng không còn nhiều lắm, xem ra chỉ còn lại huấn luyện viên ở lại để báo cáo, còn một ít ở lại tự mình luyện tập thêm, một đám người mặc quân trang vây quanh Tần chính ủy để báo cáo, thấy Khương Sam tới, Tần chính ủy gật đầu một cái với cô, ý bảo cô chờ một chút.

Trên sân huấn luyện luôn hiếm nhìn thấy phụ nữ, Khương Sam mang theo giỏ quà trái cây vừa đến liền dẫn đến một trận xôn xao, mấy người luyện tập bắn bia cũng không có nhìn về phía bên này, tư thế bắn bia lại vô ý thức theo tiêu chuẩn tăng thêm mấy phần, độ chính xác cũng tăng cao.

Khương Sam tò mò nhìn một chút, nhìn thấy bên trái có một chiến sĩ bắn trúng liên tiếp một hàng chai cách xa năm thước ở ngoài, nhất thời liền than thở nhẹ lên tiếng: “Thật lợi hại.”

Bản lĩnh như vậy cô chỉ nhìn thấy ở trên tivi, Bạch Kỳ không chịu mang cô đi đến những nơi như vậy bao giờ, lần đầu tiên được chứng kiến có tác động tương đối lớn, Khương Sam mở to mắt nhìn chiến sĩ kia như đang nhìn một vị anh hùng, hai mắt tròn xoe, làm chiến sĩ kia “phốc” liền đỏ mặt!

Sĩ quan phụ tá Tần chính ủy đi theo ở bên cạnh, thấy Khương Sam nhìn có vẻ rất thích, Tần chính ủy bên kia lại bận rộn, suy nghĩ Khương Sam lại là khách của Tần chính ủy, mình tiếp đón không chu đáo cũng không tốt, quan tâm nói: “Khương tiểu thư có muốn thử một lần không? Tôi có thể hướng dẫn kĩ thuật bắn súng chuẩn nhất trên sân tập để cô luyện tập vài cái.”

Ánh mắt Khương Sam sáng lên, tức khắc trên mặt có chút nóng lòng muốn thử, nhưng lại có chút sợ phiền toái người khác: “Tôi, tôi có thể không?”

Sĩ quan phụ tá cười cười tốt bụng nói: “Chỉ cần Khương tiểu thư không sợ sau đó bị đau cánh tay thôi.”

Khương Sam đầy mong đợi nhìn vị sĩ quan phụ tá, sĩ quan kia sẽ hiểu ý của cô.

“Từ Hậu Phong, cậu đến hướng dẫn cho vị tiểu thư này.”

Đúng lúc vừa rồi mới nhìn thấy tay súng thiện xạ của cậu ta, thiếu niên da hơi đen mặc một thân quân trang cao lớn, dáng dấp dưới ánh mặt trời rất đẹp trai, nghe sĩ quan phụ tá nhường cho cậu dạy Khương Sam bắn súng, khuôn mặt vốn hơi đen trong chốc lát liền đỏ bừng.

“Báo cáo! Tôi chưa từng dạy phụ nữ bắn súng.”

“Đàn ông hay phụ nữ cũng đều là một dạng, đây là khách của Tần chính ủy, nhanh đi.”

Sĩ quan phụ tá cười mắng cậu một cái, gương mặt Từ Hậu Phong càng đỏ hơn, cơ hồ là tay chân cùng một dạng lúng túng dẫn Khương Sam đến vị trí tập bắn.

Từ Hậu Phong làm động tác mẫu trước một lần, Khương Sam ở một bên học theo, dù sao cũng không phải đơn thuần nhìn là được, luôn có nhiều chỗ không đúng tiêu chuẩn, Từ Hậu Phong sốt ruột, cũng không dám đi hướng dẫn cô, căng thẳng đến đầu chảy đầy mồ hôi.

“Chân cô tách ra một chút, cánh tay đừng để thấp như vậy.”

Do dự một chút, Từ Hậu Phong đặt tay lên hướng dẫn cánh tay Khương Sam: “Chính là như vậy...”

“Từ Hậu Phong.”

Mới đụng tới cánh tay Khương Sam, sắc mặt Từ Hậu Phong đỏ bừng còn chưa xong, liền bị một giọng nói uy nghiêm gọi.

Chân mày Tần chính ủy nhíu lại, mắt thâm thúy uy nghiêm sâu trong hốc mắt, Từ Hậu Phong sợ run một trận, liền thu tay về.

“Chính ủy!”

Lưu loát thực hiện quân lễ, không biết Tần chính ủy đã đứng bên cạnh từ lúc nào, Từ Hậu Phong cơ hồ sắp nói cà lăm.

“Cậu đi luyện tập tiếp đi.”

Mới vừa rồi sĩ quan phụ tá tự chủ trương, từ sớm đã thấy sắc mặt Tần chính ủy đen lại đi về phía này, liền phát giác bản thân đã làm điều ngu xuẩn, vào lúc này liền mạng nhảy mất cho Từ Hậu Phong, ý bảo cậu đi nhanh lên, Từ Hậu Phong đâu dám tiếp tục ở lại luyện bắn súng, cung kính thực hiện quân lễ liền bị sĩ quan phụ tá lôi kéo đi.

Khương Sam nháy mắt, mới nhớ tới mục đích chủ yếu hôm nay tới đây, nhanh chóng buông súng xuống đi tìm giỏ quà trái cây của mình, mới thấy sĩ quan phụ tá mới đứng đây đã biến mất cùng với giỏ quà trái cây trong tay, nhất thời ngẩn ra.

Anh... Bỏ chạy liền chạy đi, sao còn cầm giỏ quà của cô đi?

“Không phải muốn luyện bắn súng sao? Đứng ngay ngắn.”

Thật may Tần chính ủy không so đo những chuyện như vậy, muốn Khương Sam chuyên tâm nhìn về phía trước.

Lúc Tần chính ủy tự mình dạy cảm giác khác xa so với Từ Hậu Phong một trời một vực, Từ Hậu Phong ôn hòa, dễ gần, nói chuyện cũng bình dị, gần gũi, còn Tần chính ủy một thân khí thế ép người tới không thở nổi, vừa đứng bên người Khương Sam, trên lưng Khương Sam liền nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, lập tức khăn trương “Tần chính ủy, thật ra hôm nay tôi chủ yếu tới để nói lời cảm ơn...”

Khương Sam nhẹ giọng nói, dự định nói một chút chuyện thường ngày để giảm bớt khăn trương.

Tần chính ủy lại không có ý tứ trò chuyện, chân mày không chú ý cau lại khi thấy cô không chuyên tâm, Khương Sam tỉnh ngộ nuốt câu nói kể tiếp vào trong, đành hoảng đứng ngay ngắn theo tư thế Từ Hậu Phong vừa mới hướng dẫn.

“Vai quá cao.”

Tần chính ủy đè ép hai vai Khương Sam xuống: “Chú ý để ngang tự nhiên.”

Khương Sam nhanh chóng buông lỏng cánh tay.

“Là vai, không phải cánh tay, cánh tay đưa thẳng.”

Khương Sam giờ cánh tay đã mỏi nhừ, khẽ cắn răng giờ thẳng tay, thậm hận mình lăm chuyện nói cảm thấy có hứng thú với môn bắn súng làm gì. “Như vậy phải không?”

Tần chính ủy cúi đầu xuống nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn đã nhuộm hồng, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, rõ ràng là đáng vẻ mệt mỏi, điều này làm cho hắn không thể hiểu nổi, mới khởi động chưa đầy một phút, như thế nào lại mệt mỏi thành bộ dáng này?

“Thẳng chút nữa.” Tần Chiến nhìn đáng vẻ cô mệt mỏi nâng cánh tay có chút run rẩy, dứt khoát trực tiếp đi tới nắm bả vai cô, từ phía sau trực tiếp nắm lấy cổ tay, thân thể Khương Sam nhất thời cứng đờ.

“Bóp súng.”

“Dừng!”

Tần Chiến vừa dứt lời, Khương Sam theo bản năng bóp súng một cái, viên đạn bay ra không biết đi đến nơi nào, lực phản chấn của súng khiến cổ tay Khương Sam tê rần, dựa vào sức chịu đựng nhiều năm Khương Sam mới có thể nhịn tiếng kêu trở về.

Hiển nhiên Tần Chiến có chút bất mãn đối với việc tự tay mình hướng dẫn Khương Sam vẫn bắn lệch như cũ, căn bản không có chú ý sau khi bắn súng sắc mặt Khương Sam thay đổi trong thoáng chốc, thấy cô di chuyển chân muốn xoay người, liền cầm cổ tay cô chặt thêm mấy phần.

“Chuyên tâm.” Giọng nói Tần Chiến trầm thấp thuần hậu từ trên đỉnh đầu truyền đến, anh ta cao lớn giống như muốn ôm cả người Khương Sam vào lòng, đồng thời không chút lưu tình đá đá chân cô: “Tách chân ra một chút.”

Trên đầu Khương Sam mồ hôi càng nhiều, tay bị Tần Chiến cầm nóng giống như không còn là của mình nữa, trong lòng cô có chút tức giận, lại để chính mình nhịn xuống. Người này thật là kì quái, mình nói có hứng thú với bắn súng chỉ là lý do, anh ta đem mình gọi đến coi như thôi, cũng không phải thật sự chuẩn bị ra chiến trường, có cần phải tích cực như vậy không chứ.

Có chút phiền não, dù sao chính mình tới nói cảm ơn, cũng không nên khiến người ta không vui, chịu đựng đau nhức cùng với không tự nhiên, Khương Sam rũ mắt di chuyển chân của mình, giọng nói buồn bực khó chịu hỏi: “Như vậy được chưa?”

Tần Chiến cau mày, không thể không lấy chân tách chân cô ra một chút, hai chân Khương Sam mềm nhũn bị vấp thiếu chút nữa ngã xuống, nhanh chóng khép chân lại chống đỡ, Tần Chiến không nghĩ cô sẽ có hành động này, có chút bất đắc dĩ nói: “Để cho cô tách chân ra một chút, cô kẹp chặt lại như vậy để làm gì?”

“Oanh,” một tiếng, cả mặt Khương Sam như bị thiêu đốt.

Cùng lúc đó, Tần Chiến cũng cảm giác được lời nói của mình có nghĩa khác quá lớn, nhìn lại Khương Sam khuôn mặt ửng đỏ cùng với tay run rẩy lợi hại hơn, trong lòng cũng lúng túng, chần ờ giữa hai chân dài của cô thu không được, không thu cũng không được. Bình thường anh có thói quen nghiêm khắc mãnh liệt đối với các chiến sĩ, trong quân doanh không chú ý những chuyện này, huấn luyện loại nào có hiệu quả cao nhất sẽ dùng loại đó, vào lúc này nhìn đầu nhanh cúi xuống ở trước ngực, căn môi dưới muốn tránh thoát lại không động đến Khương Sam, Tần Chiến mới kịp phản ứng tư thế này của anh có biết bao mập mờ.

Thân thể Khương Sam thật sự quá mềm mại, cô gái trắng trẻo và dịu dàng run rẩy ở trong ngực anh, chạm vào tay cực kỳ mềm mại tinh tế, giống như đầu ngón tay thô ráp ở phía trên chỉ cần hơi dùng lực là có thể đã thương cô được, ở chớp mũi người được hương thơm nhàn nhạt thuộc về trên người con gái, bất tri bất giác mới phản ứng kịp mình đang làm gì, đầu Tần Chiến một hồi tối tăm, nháy mắt trên trán toàn mồ hôi.

Vào lúc không khí giữa hai người quý dị tới cực điểm, một giọng nói trong trẻo lại hơi chút đè nén vang lên cách đó không xa.

“Tần chính ủy.”

Sắc mặt âm tình bất định, thân thể Tần Chiến dừng lại một lúc, ý thức được không ổn, anh lập tức buông tay xoay người.

Vốn dĩ đang khấn trương, Khương Sam không biết phải làm sao hóa giải tình huống lúng túng trước mắt, chuẩn bị thu hồi tay đột nhiên dừng lại, trước khi Tần chính ủy thu tay lại cố ý lơ đãng quay đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vài phần ngưng ngưng, giống như hoàn toàn không có nghe thấy có người gọi Tần chính ủy, nhỏ giọng hỏi: “Tần chính ủy, có phải tôi quá ngốc không, không thích hợp học bắn súng.”

Hai người đứng rất gần, đôi mắt Khương Sam nhấp nháy như vậy vừa đáng yêu lại có chút làm nũng nhìn anh, trong lòng Tần Chiến bách vị tạp trần, trái tim mềm nhũn, trấn an nói: “Không có, là ta lỗ mãng, hứng thú liền kêu người đưa cô đến đây, liền quên mất con gái lần đầu tiên không chịu nổi những cái này, hôm nay tới đây thôi.”

Khương Sam có chút thất vọng rũ mắt xuống, buồn buồn không vui “Ừ” một tiếng, hiển nhiên có chút tiếc nuối, Tần Chiến dừng một chút, “Có hứng thú sau này lại đến đây.”

Khương Sam lúc này thở phào, nở một nụ cười nhẹ.

Chờ giây lát, Bạch Kỳ ở một bên sắc mặt không thay đổi, yên lặng lạnh lùng đứng một chỗ, anh ta mặc quân trang càng thấy vóc dáng càng cao to, khe mỉm cười mỏng lại, anh tuần mình bạch trước sau như một, cho dù là ai cũng không nhận ra được bên trong xương người này mang lạnh nhạt cùng với hung bạo.

Khương Sam nhìn giống như đối với một người xa lạ, trên mặt không có một tia dao động, hơi ẩn ở sau lưng Tần chính ủy, lộ ra nửa gương mặt vẫn còn một rặng mây đỏ.

“Chuyện gì?”

Tần Chiến rất coi trọng Bạch Kỳ hậu sinh khả úy này, bình thường cũng rất nguyện ý hướng dẫn anh ta, quân diễn hai ngày trước, Bạch Kỳ được phân ở bên hồng phượng, tất nhiên anh ta mang đội ngũ chiến lược hết sức quý giá, cũng nhiều lần đánh bên lam phượng bọn họ không kịp trở tay, nếu không phải Tần Chiến kinh nghiệm chiến đấu phong phú không chừng sẽ bị thua ở trận này, Tần Chiến đối với quân nhân có thực tài như vậy rất là coi trọng.

“Nhiệm vụ báo cáo quân diễn, tư lệnh cho tôi đến gọi ngài qua đó.”

Giọng nói Bạch Kỳ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có chào hỏi Khương Sam ngay trước mặt Tần chính ủy, cũng không có liếc mắt nhìn qua Khương Sam, bàn tay bình tĩnh trấn định đặt ở bên người.

Nhưng so với người nào Khương Sam đều biết rõ, Bạch Kỳ càng như vậy càng chứng tỏ anh ta đang tức giận cực điểm, trên mu bàn tay anh ta nổi lên gân xanh, Khương Sam liếc mắt nhìn có chút sợ hãi, quá nhiều chuyện không tốt ở trong xương khi cô nhớ lại sẽ vô ý thức sinh ra sợ hãi đối với Bạch Kỳ, nếu không phải trùng sinh cùng với hận ý một đời chống đỡ, lần trước cô cũng không dám dứt khoát cắt đứt quan hệ với Bạch Kỳ quyết liệt như vậy.

Không phải ngày mai mới đến sao? Thế nào nhanh như vậy, Tần Chiến có chút kinh ngạc: “Ừ, tôi lập tức đi qua.”

Có chánh sự tất nhiên không thể ở lại hướng dẫn Khương Sam bắn súng, Tần Chiến nghiêng người nhìn cô “Tôi có thấy cô đem giỏ trái cây đến, hôm nay đến đây thôi, luyện nhiều cô sẽ không chịu nổi, để tôi gọi người đưa cô trở về.”

“Tần chính ủy.” Bạch Kỳ đột nhiên mở miệng, cung kính nói với Tần chính ủy: “Tư lệnh thúc giục gấp, để tôi đưa cô ấy về.”

Đột nhiên lúc này sắc mặt Khương Sam trắng bệch, đầu ngón tay run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 43

Lãng Quên

Tần Chiến ngăn ra, không nghĩ tới Bạch Kỳ sẽ chủ động đề nghị như vậy, Bạch Kỳ cũng không phải là dạng người thích xen vào việc người khác, anh cẩn thận nhìn Bạch Kỳ một cái, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, gật đầu một cái muốn đáp ứng.

“Tần chính ủy.” Tần Chiến còn chưa nói, Khương Sam đứng phía sau liền kéo ống tay áo của anh, nhìn sắc mặt Khương Sam không được tốt lắm, vốn khuôn mặt phấn nộn hồng hào giờ không có bao nhiêu huyết sắc, liếc nhìn về Bạch Kỳ bộ dáng giống như có chút sợ, gọi Tần Chiến một tiếng cũng không có nói gì thêm, lại cầm ống tay áo của anh không chịu buông tay.

Tần Chiến không ngốc, liền biết được trong này có vấn đề, Khương Sam đây là không muốn làm theo ý của người khác, suy nghĩ một chút, Tần Chiến mở miệng nói với Bạch Kỳ: “Chỗ tư lệnh tôi sẽ đến nói, dù sao cũng là khách của tôi, tôi đưa về rồi sẽ đến đó sau.”

Tầm mắt Bạch Kỳ rét lạnh nhìn vào Khương Sam, đôi mắt khiếp người vô cùng sâu, bên trong đôi mắt là bóng tối quay cuồng, thấy Khương Sam kéo ống tay áo Tần Chiến không thả, ngón tay bên người giật giật, rồi lập tức nắm thành quyền.

“Cũng tốt.”

Giọng nói Bạch Kỳ lạnh lùng, hướng về Tần chính ủy gật đầu, đôi chân lại giống như chôn tại chỗ, không hề có ý định di chuyển.

Khương Sam vô cùng hiểu con người của Bạch Kỳ, ý tứ của hắn muốn cô chủ động đi qua, nhưng cô cứng rắn nhìn không được có ý khiêu khích hắn, vào lúc này muốn bản thân cô tự đưa mình đến cửa mới là kẻ ngu. . . Cô làm bộ như không thấy được ánh mắt cảnh cáo của Bạch Kỳ.

Tần Chiến trấn an nắm lấy tay Khương Sam, vừa chạm vào liền rời đi: “Đi thôi, tôi đưa cô về trước.”

Khương Sam “ừ” một tiếng thật thấp, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau Tần Chiến, đi cho tới khúc quanh Khương Sam vẫn còn cảm nhận được cảm giác sắc nhọn ở sau lưng.

Sau khi đi ra khỏi tầm mắt của Bạch Kỳ, Khương Sam đi phía sau lưng Tần chính ủy đã thu lại vẻ mặt nhất gan, khoe miệng cười cười, đôi mắt bao phủ sương mù chợt lóe lên vài phần châm chọc, bộ dáng kia còn có chút đơn thuần đáng yêu.

Mới vừa rồi cô chẳng qua thuận thế dò xét một chút, cảm giác lại phát hiện có gì đó không đúng.

Bạch Kỳ là người nếu thật sự muốn cắt đứt quan hệ với người khác, nhất định sẽ làm cẩn thận đến giọt nước cũng không lọt, vừa rồi làm bộ như không quen biết cô, lại vẫn như cũ cố gắng làm cho Tần chính ủy rời đi, cần phải suy nghĩ lại. Nhất là lúc cô biểu hiện không chịu để hắn đưa đi, hẳn rõ ràng có thể trực tiếp phát tay bỏ đi, lại có thể nhìn đứng tại chỗ chờ cô, cái này không giống với tính cách của Bạch Kỳ có thể làm.

Hắn là một người có suy nghĩ thâm sâu, nhưng cũng là một người vô cùng kiêu ngạo, ngày hôm nay hắn mâu thuẫn làm vậy là vì cái gì, Khương Sam cũng không phải không có trực giác của một cô gái, trong lòng cũng có mấy phần suy đoán.

Nghĩ tới đây Khương Sam không biết nên khóc hay nên cười sáng khoái nữa, trong lòng nói không rõ oán hận bị thương cùng với tâm chết lạnh lạnh như băng. Ở kiếp trước, cô vắt hết óc tìm mưu kế, hao tổn tâm sức vẫn không thể lưu được một tẹo nào trong lòng Bạch Kỳ, đời này cô muốn xé rách da mặt cũng phải vạch rõ giới hạn với Bạch Kỳ, hẳn lại giống như là. . .

Khương Sam để cho Tần chính ủy đưa cô tới quân doanh gần thị trấn, lúc này đã là giờ cơm trưa, Khương Sam ăn cơm xong lại đến Cảnh Thiên quốc tế đi vòng vo xem quang cảnh một lát, nhìn đến gần hai giờ mới bước vào công ty.

Khương Sam tính toán vô cùng tốt, nửa giờ sẽ nói xong, cũng phải để thời gian cho người ta đi họp.

Trước quầy tiếp tân hai cô gái đáng đáp rất đẹp, thấy Khương Sam ghi danh muốn gặp Tần tổng, hai đôi mắt nhỏ nhìn cô nửa ngày, giống như có thể nhìn thấy hoa ở trên mặt cô.

Đến tầng trên cùng, Tần Diệc Hạo cũng không có ở đây.

Tần Kiệt lấy ra hộp đồng đã đáp ứng lúc trước đặt ở trước mặt Khương Sam: “Cô tới thật không khéo, Tần tổng vừa mới đi ra ngoài, đây là hộp đồng dành cho cô, Khương tiểu thư xem thử có vấn đề gì không?”

Khương Sam ngược lại thở phào nhẹ nhõm, Tần Diệc Hạo có tính xâm lược quá mức mạnh mẽ, cô cũng không muốn đơn độc đối mặt với anh, vội vàng nhìn hai hộp đồng, Khương Sam bất động thanh sắc liếc nhìn Tần Kiệt ngồi ở bên cạnh.

Tần Kiệt lễ phép cười nói: “Có phải Khương tiểu thư thấy chỗ nào không ổn không?”

Khương Sam hơi suy tư một cái, lắc đầu, lại cúi đầu nghiêm túc nhìn lại một lần nữa.

Thừa dịp lúc Khương Sam cúi đầu nhìn bản hợp đồng, Tần Kiệt âm thầm quan sát cô một phen, chỉ là một cô gái nhỏ xinh đẹp, cũng không biết nơi nào chọc tới Tần tổng, vốn nên là bản hợp đồng chính thức theo quy định đã bị Tần tổng nghiêm mật cho vào máy hủy giấy, cũng bắt cậu phải làm lại một bản hợp đồng tạm thời phổ biến nhất cũng thông thường nhất này.

Suy nghĩ về các quy định trong bản hợp đồng trước đó, Tần Kiệt cảm thấy tiếc nuối thay cô bé ngồi ở trước mặt, điều kiện trong hợp đồng đó đưa ra thật sự có rất nhiều hậu đãi, so với quy định đối với Sở tiểu thư cũng không kém bao nhiêu, tiền diễn xuất không chỉ cao gấp mấy lần so với người khác, thậm chí còn được đưa đi nước ngoài học bồi dưỡng miễn phí nữa.

Mặc dù lấy danh nghĩa vì công ty bồi dưỡng nhân tài, nhưng người sáng suốt nhìn nội dung của hợp đồng này sẽ biết, nếu thật sự đưa người ra nước ngoài học chuyên tu vài năm, trên căn bản cũng đồng nghĩa với việc công ty làm không công, đi học chuyên tu bồi dưỡng vài năm, sau đó quay về sao còn có thể bằng lòng bị ràng buộc diễn xuất khắp nơi? Đây là thuê người làm, lại cảm một bó tiền lớn vô ích hướng cho người không đáng, tuy vẫn biết Tần tổng luôn ra tay hào phóng, nhìn bản hợp đồng đó âm thầm lú lười nói không nên lời hồi lâu vì con số ở trong hợp đồng.

Cứ như vậy bị vớt bỏ hoang phí.

Tần Liệt suy nghĩ một chút, lúc buổi sáng Tần tổng đến công ty vẫn là vẻ mặt ôn hòa, tâm tình cũng không tệ, vẫn đặc biệt cho người đặt chỗ ở nhà hàng Tây, lần đầu tiên Tần tổng nán lại ở suốt trong văn phòng cho tới trưa, giống như vẫn chưa có vấn đề gì xảy ra, cho đến thời điểm giữa giờ cơm trưa Tần tổng lại đột nhiên phát hỏa, đem quãng bỏ bán hợp đồng kia.

Cũng không biết người nào không có mắt chọc giận Tần tổng, Tần Kiệt thăm nghĩ, trái lại khiến cho cô gái ngồi trước mắt làm người chịu tội thay, cơ hội tốt như vậy lại bị lỡ dịp may uống phí như vậy.

Khương Sam cũng không biết chuyện này, hỏi Tần Liệt mấy vấn đề không hiểu, liền trực tiếp kí tên vào hợp đồng.

Cô đương nhiên phát hiện đây chỉ là bản hợp đồng tạm thời cơ bản nhất, trái với Tần Liệt cô lại thấy không đáng tiếc, Khương Sam tình nguyện ký hợp đồng này hơn, nếu không khi đó lại bị bắt làm việc gì ngoài khả năng, cô cũng không kiên trì muốn ký hợp đồng chính thức gì đó.

Về chuyện Tần Diệc Hạo nói lúc đó đồng ý sẽ chi trả toàn bộ chi phí để cho cô xuất ngoại học chuyên tu bồi dưỡng trong thời gian hợp đồng, chuyện như vậy Khương Sam coi như là chuyện cười, căn bản cũng không có tin tưởng.

Cũng không phải là người ngốc có tiền, thủ đoạn Tần Diệc Hạo tàn nhẫn như vậy, sao có thể đầu tư buôn bán lỗ vốn được.

Khương Sam đi rồi, Tần Liệt xoay người trở về văn phòng, gõ gõ phòng bên trong cửa, thấp giọng nói: “Tần tổng, người đã đi rồi.”

Một lúc lâu sau, bên trong mới truyền lời đáp lại trầm thấp.

Tần Liệt không nghe thấy thêm câu sau, thử thăm dò hỏi: “Khương tiểu thư đã ký hợp đồng, bộ dáng cực kỳ mãn nguyện, ngược lại cũng không đưa ra thêm điều kiện nào.”

Lần này bên trong triệt để không có tiếng đáp lời.

Nháy mắt một tuần trôi qua, thời gian này Khương Vi đến tìm Khương Sam rất nhiều lần, đều bị Khương Sam tránh được, uống công nhiều lần, Khương Vi một bụng hỏa khí, về nhà liền phát giận một trận thật lớn.

Hiện tại ba miệng nhà Khương gia triệt để ở trong nhà Lư gia, Lư Thiên Trạch không có con, trái lại đối với Khương Vi như đối với con gái chính mình. Nhiều ngày như vậy trôi qua, Khương Vy được Lư Thiên Trạch sủng ái, lúc đầu còn tỏ vẻ cẩn thận nhu thuận lấy lòng không dám vượt qua giới hạn, về sau được Lư Thiên Trạch thập phần dung túng, trái lại buông thả tính tình, các trưởng bối đều sủng cô ta, không có Khương Sam ở bên cạnh so sánh, cũng không có bác cả răn dạy, so với trước đây ở Khương gia lại càng thích ý hơn.

“Làm sao vậy, người nào chọc giận công chúa bảo bối nhà chúng ta đây?”

Khương Mật vì chuyện mất đi di sản vẫn canh cánh trong lòng không vui, Lư Thiên Trạch vì muốn bồi thường cho bà, trong thời gian này chuẩn bị làm hôn lễ cho hai người, muốn mượn chuyện này để bà chú ý, tuy vội vàng, Lư Thiên Trạch vẫn không quên quan tâm đến Khương Vi.

Khương Vi đá góc bàn, nhanh miệng quyết lên không trung.

“Còn không phải tại Khương Sam kia, con đi đến trường học tìm nó, một lần không thấy, hai lần cũng không thấy, mỗi ngày trốn tránh không dám thò đầu ra, cô ta có ý gì chứ? Làm việc trái lương tâm không dám đối diện với con sao?”

Lư Thiên Trạch nói: “Con đi tìm cô ta làm gì? Người chị họ này của con là người cực kì thông minh lanh lợi, con ở trong tay cô ta không được lợi gì, tốt nhất vẫn nên tránh đi, việc này giao cho ta và mẹ con xử lý là được rồi.”

Tức thì Khương Vi không nghe theo: “Cô ta nào có thông minh lanh lợi? Bất quá là gặp phải vận cứt chó, không biết được người nào chỉ điểm mới có thể âm thầm từng bước cướp đi di sản, sao con có thể sợ cô ta?”

Lư Thiên Trạch cười cười nói: “Được rồi, được rồi. Vi Vi mới không cần sợ cô ta.”

Khương Mật tự tay gạt táo đưa cho Lư Thiên Trạch, nhìn con gái ủy khuất, trong lòng bà cũng không thoải mái.

“Con, đứa nhỏ này cũng thật ngốc, nó trốn con còn có thể vì nguyên nhân gì nữa? Đoán chừng biết được tin tức con vào được quân nghệ, nó còn đang ở cái chỗ xó xỉnh đó, thấy sợ mất mặt, cho nên trốn tránh, cùng một dạng với chó nhà có tang (người không noi nương tựa), con còn tức giận vì nó làm gì?”

Nhắc tới chuyện này, Khương Vy lại càng ủy khuất: “Còn nói nữa, nếu không phải tại nó thì sao chuyện đi học ở học viện hoàng gia vũ đạo Anh quốc có thể bị thất bại? Nó hại con, con còn không thể đi tìm nó tính sổ được sao? Ngược lại nó có gan làm mà không có gan gặp mặt con.”

Nhớ tới chuyện này, Khương Mật cũng hận dè nén lại, đem quả táo đưa đến tay Lư Thiên Trạch, than thở oán trách: “Chuyện đi học ở Anh quốc cuối cùng anh có điều tra được nguyên nhân chưa? Thật sự là do Khương Sam giờ trò quỷ sao? Em thế nào cũng không biết được nó có năng lực lớn đến vậy?”

Lư Thiên Trạch bị quấy rầy đau đầu, hai ngày ba bữa lại hỏi một lần, tính tình ông cũng không phải thật sự tốt, còn có hiếm khi được rảnh về nhà nghỉ ngơi một chút, thả lỏng trong giây lát, nháo đời coi như xong, hỏi nhiều thêm nữa Lư Thiên Trạch bắt đầu không còn kiên nhẫn.

“Loại chuyện như vậy che giấu còn không kịp, nơi nào còn có thể tra lại? Ngoại trừ Khương Sam không có người thứ hai nào có động cơ làm chuyện này, chỉ có trong mắt các người mới cho rằng người ta là người ngu, đều đã bị tính kế đến như vậy rồi còn không chịu tin tưởng, còn muốn chịu thêm nhiều thiệt thòi nữa sao?”

Tuy Khương Mật cùng Khương Vi đều đem chuyện này đổ ở trên đầu Khương Sam, nhưng dựa theo hiểu biết của bọn họ về Khương Sam, đối với chuyện này vẫn nửa tin nửa ngờ như cũ, thật sự không biết làm sao Khương Sam có khả năng lớn như vậy làm ra sự tình lớn lần này, thấy Lưu Thiên Trạch đã bắt đầu không kiên nhẫn, cũng thức thời không hỏi nữa, vội vàng đổi đề tài.

Dụ dỗ một lúc lâu, mới đem không khí duy trì lại hòa thuận vui vẻ một lần nữa.

Thừa dịp Lưu Thiên Trạch cao hứng lần nữa, Khương Mật nào là đám lung rồi lại châm trà, ân cần đầy đủ, ở bên cạnh mới mạnh mẽ tìm cơ hội hỏi: “Thiên Trạch, năng lực anh lớn như vậy, bên kia làm tới đâu rồi? Cũng đã hai tháng rồi, em thực sợ khối di sản kia sẽ không lấy lại được, nghĩ đến liền cảm thấy rất khổ sở.”

Khương Vi cũng phối hợp làm ra biểu tình quyến luyến chờ mong.

Vốn Lưu Thiên Trạch đang cao hứng, mặt lại phai nhạt xuống tiếp, vốn dĩ cho rằng sẽ dễ như trở bàn tay, ông muốn trị Khương Sam cũng là chuyện hết sức dễ dàng, ai có thể ngờ rằng đứa nhỏ Khương Sam này lại xảo quyết như vậy, trong nháy mắt liền đem toàn bộ tài sản lưu động đều xử lý, ông muốn dùng thủ đoạn cũng không dùng được.

Cho tới bây giờ ông vẫn chưa điều tra được Khương Sam đã đem tiền đi đầu tư cái gì, đương nhiên chuyện này nói ra rất mất mặt, bị hỏi đến tâm tình của Lưu Thiên Trạch cũng không khỏi lo lắng.

“Đang chờ người đi giải quyết? Hai người gấp cái gì? Loại chuyện này đâu có đơn giản.”

Lưu Thiên Trạch ngồi ở bên ngoài liền đứng dậy.

“Được rồi, công ty còn có việc, sẽ không ăn cơm ở nhà, hai người không cần chờ tôi.”

Nói xong cũng không nhìn hai người đang mở miệng tha thiết giữ lại, nghiêm mặt chậm rãi rời đi.

Lưu Thiên Trạch bận rộn chuyện công ty, trừ lúc đầu mới chuyển đến hai người vui vẻ ngọt ngào mỗi ngày ở cùng một chỗ, gần đây lại phai nhạt bớt đi, tuy Lưu Thiên Trạch đối với bà cũng tốt, suy cho cùng cũng không thể giống như đôi tình nhân trẻ dính một chỗ cùng với Khương Mật được. Lại thêm Lưu Thiên Trạch dù sao cũng lớn tuổi, về phương diện kia có đôi khi có chút lực bất tòng tâm, mà Khương Mật lại đang ở tuổi như lang như hổ, thỉnh thoảng cũng có phần không thỏa mãn, thời gian này thậm chí là mấy ngày liền Khương Mật không có gặp được Lưu Thiên Trạch.

Hôm nay khó có được Lưu Thiên Trạch về sớm, xa nhau mấy ngày Khương Mật vốn tưởng rằng hai người có thể vui vẻ ngọt ngào một lúc, không nghĩ tới ông cứ như vậy liền đi.

Khương Mật sinh ra ủy khuất, ngồi trên ghế sofa lau đi nước mắt nổi lên.

Mà vào lúc này, Khương Sam đang ngồi ở trong một quán coffee, ngồi đối diện một đôi giày tây đàn ông, mà người đàn ông này tản ra hơi thở của người thành đạt, lại thêm bộ dáng hời hợt, nữ nhân viên quán cà phê nhiều lần cố ý đi ngang qua bên này.

Người đàn ông đang dù đôi mắt mê chết người không đèn mạng nhìn Khương Sam thì triển sức quyến rũ của mình, Khương Sam lại coi như không nhìn thấy, đưa tay đi thẳng vào vấn đề.

“Nghe nói Từ phu nhân dạo gần đây thích đi tắm suối nước nóng ở vùng ngoại thành, ngày hôm đó tôi có đi ngang qua, vừa vận thấy được tình cảnh hiếm lạ, thuận tay chụp hình lấy.” Trong di động là hình ảnh người đàn ông ôm ấp với một người phụ nữ, sắc mặt người đàn ông tức khắc liền biến đổi, đột ngột đứng dậy.

Khương Sam thấy bộ dáng kinh nghi của hắn, kéo nhẹ khóe môi, biểu lộ nụ cười thiện ý, đưa tay qua đề nắm lấy tay hắn ý bảo hắn an tâm một chút đừng nóng vội.

“Anh không cần phải hoảng sợ, tôi cũng không có ác ý, hôm nay hẹn anh ra đây đơn thuần là muốn làm một cuộc giao dịch với anh.” Nói xong đưa tay đổi qua tấm hình khác, không nhanh không chậm hỏi: “Người phụ nữ trong tấm hình này, anh có ấn tượng nào không?”

Người đàn ông vừa nhìn thấy liền sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 44

Lăng Quên-

Đã bước qua tuổi trung niên, Luru Thiên Trạch đối với Khương Mật xinh đẹp cũng có mấy phần thất lòng, nếu không cũng sẽ không tùy tiện đáp ứng cưới bà. Đương nhiên ở lứa tuổi này Luru Thiên Trạch không đơn giản chỉ nhìn vào “tình cảm” hư vô mờ mịt này, cho nên ông chọn Khương Mật trong vô số người phụ nữ khác cũng có rất nhiều nguyên nhân.

Luru Thiên Trạch phiền não từ trong nhà đi ra, mới vừa mới trở về công ty, bí thư liền vội vàng cuống quýt chạy lại.

“Luru tổng, chuyện của Khương Sam đã tra được một chút manh mối.”

Khuôn mặt đầy u ám của Luru Thiên Trạch lúc này mới tản ra không ít, nhưng nghe xong lời của bí thư, liền tức giận không ngừng, hỏi giá nhà đất, sắc mặt Luru Thiên Trạch hết sức âm trầm.

“Mua nhà ở? Ngu xuẩn! Tại sao không tra ra sớm? Sớm biết thì đã đem giá nâng lên gấp hai lần, sau đó tác động một phen đã chinh được cô ta đến tâng gia bại sản, cậu đây làm việc hiệu suất kiểu gì vậy, lúc này mới tra được, thì còn làm gì được nữa?”

Bí thư bị khiển trách mặt xám mày tro, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Lúc trước bọn họ hoàn toàn chỉ chuyên tâm phá rối tài sản ở bên ngoài, ai cũng không nghĩ tới Khương Sam lại hành động nhanh như vậy đem bán toàn bộ sản nghiệp, bọn họ đã xuất thủ nhiều lần đều không thấy Khương Sam có phản ứng gì, điều tra cẩn thận lại mới biết mình làm không công. Sau đó nhìn chằm chằm siết sao Khương Sam sẽ đi đầu tư ở đâu ra tay trước, ai biết cô ta thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị đã mua toàn bộ nhà đất.

“Luru tổng, trước tiên ngài đừng tức giận, cô ta chẳng qua là tính tình đũa nhỏ, vừa nghĩ ra tay đã mua toàn bộ nhà ở thì có lợi ích gì? Giá nhà cũng sẽ không tăng giá, còn không bằng gửi tiền ở ngân hàng, chắc chắn lúc sau sẽ có hành động khác, không chừng thừa dịp chúng ta không để ý lại đem nhà bán đi.”

Luru Thiên Trạch nghe xong thấy cũng có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái: “Tiếp tục quan sát cẩn thận, nếu cô ta có hành động muốn bán nhà hay muốn đầu tư gì trên khu nhà đã mua, đầu tiên phải báo cáo cho tôi.”

Bí thư vội vàng đáp ứng, lúc này Luru Thiên Trạch mới hơi hòa hoãn một chút, nhưng nghĩ tới về nhà sẽ ăn nói như thế nào với Khương Mật, trong lòng dâng lên một hồi phiền não, bọn họ coi ông giống như người hùng, ông lần lượt bị Khương Sam lượn quanh như con khỉ, thực sự quá mất thể diện.

Nếu đã phiền lòng, quyết định không trở về nhà nữa, Luru Thiên Trạch ngay người ở công ty chốc lát lại rời khỏi công ty.

“Ai nha!”

Mới vừa đi ra khỏi cổng công ty, Luru Thiên Trạch liền bị người trước mặt đụng phải, sau đó một tiếng kêu to duyên dáng vang lên, người đụng tới lão đảo ngã trên mặt đất, đồng thời phía dưới Luru Thiên Trạch chột lạnh.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cô gái té xuống đất bị dọa sợ đến luống cuống tay chân, nhìn thấy cây kem mình ăn một nửa ở trên quần Luru Thiên Trạch, hoảng hốt đưa tay lên lau.

Luru Thiên Trạch còn chưa kịp phản ứng, phía dưới liền bị một tay nhỏ bé linh hoạt mềm mại bao lấy, cô gái nửa quỳ, mặt lã chã chực khóc, một bên nói lảm nhảm đầy giải thích, một bên lau quần cho Luru Thiên Trạch.

Cô gái này nhìn rất trẻ tuổi, đáng vẻ chừng hai mươi tuổi, đáng đáp cũng không phải vẻ đẹp khiến người khác thấy kinh diễm, trên người mang khí chất của người trí thức, mặc áo tay ngắn quy củ, nhưng vòng ở trên kích thích thật kinh người, ở giữa áo bảo thủ tay ngắn lại tạo ra khoảng cách gợi sóng rõ ràng. Giờ phút này ngay chỗ đó cũng bị dính không ít kem, kem chậm rãi theo khe rãnh chảy xuống, ánh mắt Luru Thiên Trạch ở phía trên trực tiếp nhìn thẳng xuống.

Bên cạnh còn có nhiều nhân viên ra vào, cô gái nhỏ trẻ tuổi ngồi chồm hổm một nửa, lúc này đang lúng túng lau quần cho ông ta làm cho ngực của cô ta như có như không không ngừng cọ vào đùi ông ta, gương mặt Luru Thiên Trạch giật giật, ban ngày ban mặt kích thích như vậy làm toàn bộ huyết mạch của ông ta vọt xuống phía dưới.

“Không sao, không sao.”

P phía dưới thân Luru Thiên Trạch có chút đau, ông ta giả mù sa mưa cầm tay cô gái ấn xuống một cái rồi mới kéo cô từ mặt đất đứng dậy, làm bộ giống như mọi người quan tâm đáng vẻ cô gái trước ngực một chút, ôn nhuồn co giãn khiến cho ông ta thần hồn điên đảo: “Cô xem cô kia, trên người cũng dính không ít đâu.”

Cô gái lúc này mới nhìn thấy chính mình lộn xộn, vội vàng kinh hô đưa tay lên lau sạch, động tác lau quanh ngực nhào nặn sáng chói mắt, chân Luru Thiên Trạch đều đã mềm, nuốt nước miếng, hai mắt hấn tỏa sáng nhìn chằm chằm chỗ thịt kia: “Cô, cô là nhân viên của công ty sao?”

Trên mặt cô gái càng luống cuống, mang theo nước nớc: “Hôm nay tôi tới để nộp đơn, biến thành bộ dạng như thế này thì phải làm sao.... Ô...Ô!”

Trên mặt Lư Thiên Trạch vui vẻ, trấn an vỗ vỗ lưng cô gái: “Cô đừng vội, tôi dẫn cô đi thay quần áo, tôi chính là lão tổng của công ty, có thể giúp cô trì hoãn một ít thời gian.”

Trên mặt cô gái giật mình, sau đó hết sức cảm kích cúi lưng về phía Lư Thiên Trạch, nhìn ông ta có chút hoa mắt, sau đó kéo người đi có chút không kịp chờ nữa.

“Trước cô đi theo tôi, tôi tuyển dụng cô cũng như nhau thôi.”

Bây giờ phía dưới của Lư Thiên Trạch đã xấu xí đến cực điểm, loại cảm giác này vừa kích thích vừa xấu hổ làm cho cả người ông ta run rẩy, kéo tay cô gái theo mình lên xe.

Ở dưới tấm quảng cáo cách đó không xa, Khương Sam một tay cầm kem, một tay cầm vành nón, đầu lưỡi khéo léo chuyển một vòng trên cây kem, trên mặt hiện lên mấy phần vui vẻ.

Sau đó một thời gian, Khương Mật cũng phát hiện dạo gần đây thời gian Lư Thiên Trạch về nhà càng ngày càng ít, mới đầu hai ba ngày sẽ về một lần, đến bây giờ một tuần cũng không thấy trở về nhà một lần. Vẫn còn đang chuẩn bị hôn lễ, vào lúc này Khương Mật cũng không dám nháo lớn với Lư Thiên Trạch, chỉ có thể nhẫn nhịn, sau lưng cũng không biết khổ sở lau đi bao nhiêu nước mắt.

Khương Mật đối với chính mình rất tự tin, lúc nào đàn ông không nằm trong tay bà để mặc cho bà đoán? Bất quá Lư Thiên Trạch đối với bà thật tốt làm bà cảm động, khó có được chính là Lư Thiên Trạch đối với Khương Vy và Chu lão thái cũng giống như người trong nhà, hơn nữa gia tài Lư gia bạc vạn, Khương Mật cũng quyết định ý định, chuẩn bị kết hôn rồi sống tốt qua ngày, nào ngờ mấy ngày nay Lư Thiên Trạch đột nhiên lạnh nhạt, suốt cả ngày không trở về nhà.

Dạo gần đây Chu lão thái chỉ ở ru rú trong nhà, liên tiếp bị đánh kích làm cho thân thể không khỏe được, rất ít ra khỏi phòng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, dĩ nhiên cũng phát giác không khí trong nhà không đúng, đã nói Khương Mật mấy câu.

“Lúc này con còn giờ tính khí gì nữa, còn ngại nhà này chưa đủ loạn sao? Chúng ta còn trông cậy người ta đem gia tài đoạt trở lại đây! Tùy ý làm việc như vậy, con không thể để bản thân xuống dưới sao? Còn trông cậy người ta trở về dỗ dành con sao?”

Khương Mật cũng nổi giận: “Con không có đi dụ dỗ sao? Mẹ không thấy mỗi lần hắn trở về là hình dạng gì sao? Ngay cả cái rắm còn không thấy, con lấy gì để dụ dỗ?”

Bị nhắc mãi Khương Mật cũng không nhịn được, đẩy cửa đi ra ngoài, ở trên xe đi đường không có mục đích hơi nửa ngày, chờ Khương Mật kịp phản ứng thì xe đã dừng ở một hộp đêm hàng ngày mình thường đi khi trước. Lúc đầu Khương Mật quen biết với Lư Thiên Trạch ở chỗ này, sau này hai người qua lại vì để tránh nghi ngờ Khương Mật cũng ít khi tới đây, Khương Mật buồn bực dừng xe lại, thở mạnh liền đi vào trong.

Giờ phút này Lư gia vắng lạnh vô cùng, người giúp việc đã sớm tan làm, nam nữ chủ nhân đều không có ở nhà, Chu lão thái la hét tức giận choáng váng đầu liền đi về phòng, trong đại sảnh trống rỗng lạnh lẽo chỉ còn lại một mình Khương Vi.

Khương Vi ở trong quân nghệ cũng không được tốt lắm, cô ta vốn dĩ nửa đường được xếp vào lớp, mới đầu chịu không ít chèn ép, mỗi ngày cô ta vội vàng tạo quan hệ tốt với mọi người, hồi lộ cũng không ít, về nhà gặp tình cảnh này, cảnh tượng thể lương vắng lạnh như vậy đều do một người ban tặng, Khương Vi cắn răng, trong mắt tất cả đều là ánh lửa.

Cảm thấy cuộc sống bản thân bị quấy nhiễu rối loạn, ngày hôm sau Khương Vi không nhịn được đi đến đại học T, lúc này cô ta hạ quyết tâm, từ lúc sớm đã đứng chờ ở trước ký túc xá của Khương Sam, nhất định phải gặp mặt cô một lần.

Khương Vi cũng không thay quần áo, bên trong mặc bộ đồ vũ công hôm nay dùng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác mỏng, mái tóc dài toàn bộ xoắn xuống. Tóc con gái Khương gia trời sinh đã rất đẹp, dày đặc như tơ lụa, mỏng như sa tanh, vào lúc biết được Khương Sam lúc mới nhập học bị bắt cắt bỏ tóc, Khương Vi sung sướng thật lâu khi người gặp họa.

Đợi từ buổi sáng cho đến buổi trưa, cũng không thấy Khương Sam ra ngoài, hôm nay cô ta quyết tâm, sống chết không gặp được Khương Sam nhất định sẽ không đi, cô ta cũng rất khôn khéo không có đi vào, chỉ đứng ở trước cửa.

Nữ sinh lui tới ở ký túc xá cũng không ít, Khương Vy ăn mặc nổi bật như vậy, đứng lâu cũng có người nhìn không được lên tiếng nói.

Lúc này Khương Vi một bụng đầy ủy khuất mới có cơ hội nói ra.

“Tôi đứng ở đây đứng đợi Khương Sam chị họ của tôi, bà nội bị bệnh, tôi tới gọi chị ấy về, nhưng vẫn luôn không thấy được chị ấy, các chị có thể giúp tôi gọi chị ấy ra đây được không?”

Hiện tại ở đại học T có rất ít người không biết Khương Sam, người vừa tới kỳ quái nói: “Sao cô không tự mình đi vào, không biết cô ấy ở chỗ nào ký túc xá sao, ở ...”

“Không, không phải.” Khương Vi vội vàng giải thích, uất ức xoay xoay ngón tay: “Tính tình chị họ không tốt lắm, chị ấy vào trường này, không thích tôi tiếp tục học khiêu vũ, nếu tôi mặc một thân quần áo như vậy đi vào chị ấy nhất định không thích, chị ấy lại ...”

Vừa nói vừa cắn cắn môi dưới, khó chịu không nói ra được.

Người vừa tới nhìn cô ta với ánh mắt đồng tình.

“Như vậy à.”

Một người hỏi một người đáp, chung quanh liền tụ tập lại xem náo nhiệt, cuối cùng cũng dẫn đến được đám người này, càng thêm giả trang đáng thương, chỉ trong chốc lát, người tụ tập lại càng nhiều, Khương Vi được di truyền tài ăn nói của Khương Mật, có thể đem nói chết thành sống, đổi trắng thay đen, hơn nữa cô ta còn lựa chọn đứng ở chỗ này, mọi người đều nhìn thấy cô ta thành tâm thành ý đứng đợi ở đây rất lâu rồi, Khương Vi ưỡn khuỷu chỉ cần nói vài lời đã đưa đến đồng tình của nhiều nữ sinh khác.

Có nhiều cô gái có tính thần trọng nghĩa khí rất nhanh bị Khương Vi làm cho kích động: “Cô đừng sợ, sao lại có người chị bá đạo như vậy được chứ? Cô nhảy giỏi tại sao lại không cho học được? Chúng tôi đi vào cùng với cô, cô ta cũng không dám nổi giận đâu.”

“Cô ta không phải cũng đi thi tham gia xã đoàn khiêu vũ của quân nghệ sao? Khiêu vũ có giỏi hơn nữa, nếu bất hiểu thì cũng không biết xấu hổ rồi, cô mới là người có lý, sợ gì chứ?”

Khương Vi nghe được lời mớ, đáy lòng cũng phát hỏa!

Khương Sam tham gia tuyển chọn vào xã đoàn quân nghệ? Chuyện khi nào? Tại sao cô không nghe được một chút tin tức gì? Gần đây tâm tình cô không tốt cũng vì chuyện này, vừa mới vào đã bị so sánh chen ép, muốn tham gia tuyển chọn vào xã đoàn chen lấn cũng không có chỗ, ngay cả danh ngạch cũng không thể cướp được, cô vội vàng chuẩn bị quan hệ, để sang năm thử tham gia, tiện nhân Khương Sam rõ ràng ở cái trường học này, sao cô ta có cơ hội lấy được danh ngạch.

Ngon lửa đổ kị trong lòng sôi trào, Khương Vi tức thiếu chút nữa là không thể duy trì vẻ ưỡn khuỷu trên mặt, ánh mắt mang theo hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi ở trong miệng, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút lạ, Khương Vi ngẩng đầu nhìn thần sắc các nữ sinh vừa mới an ủi có chút không đúng, tức giận muốn xé nát da mặt Khương Sam, Khương Vi mới ý thức được mình đang ở đây làm gì.

Nghĩ đến mục đích của mình đến đây, Khương Vi vội vàng kìm nén lại cơn tức giận trong ngực, chuyện tình trước mắt bây giờ cũng tương đối quan trọng, không thể bởi vì tức giận phút chốc mà làm hỏng được. Khương Vi tự an ủi bản thân, dù sao Khương Sam cũng không thể thông qua được buổi sát hạch, nếu không đã sớm khoe khoang đắc thắng với cô rồi, Khương Vi tự nhận mình vẫn có chút hiểu rõ Khương Sam, đem sự ghen ghét trong lòng ép xuống.

Bên này nghị luận loạn bát nháo, bên kia cũng có mấy người từng tiếp xúc với Khương Sam cảm thấy chuyện này có gì không đúng lắm, nhưng nhiều người lại chỉ thích tin tức via hè của Khương Sam, mấy cô gái có lòng tốt khuyên cũng không khuyên được, bộ dáng nhỏ nhắn của Khương Vi không biết phải làm sao, mấy người đều muốn kéo nhau đi tìm Khương Sam cùng với cô ta, cô ta cũng ồm ồm ở lam bộ cao hứng đi theo.

Không có biện pháp, mấy người còn có lý trí sợ xảy ra chuyện, cũng vội vàng đi theo phía sau.

“Các chị thật tốt bụng đi cùng với tôi, chị họ nếu thấy nhiều người như vậy nhất định sẽ không tức giận với tôi, nếu không tôi vẫn phải đợi ở bên ngoài chờ chị ấy, chị ấy sẽ không chịu ra ngoài gặp tôi. Tôi cũng sẽ không mạo hiểm chọc giận chị họ nếu đi vào gặp, bà nội có thể gặp chị họ nhất định sẽ rất vui, cảm ơn các chị.”

Đang nói dông dài, Khương Vi giống như bỗng dưng nhớ tới cái gì, vội vàng dừng chân lại, ánh mắt cầu xin nhìn cô gái bên cạnh.

“Không được, tôi sợ chị họ sẽ tức giận, các chị có thể nói không phải tôi cố ý đi vào xin gặp không, sợ chị ấy không chịu đi ra gặp tôi...”

Cô gái mặt tròn bên trái Khương Vi chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn cô: “Coi như cố ý đi vào thì thế nào, cô ta không đi ra còn không cho phép cô đi vào sao?”

Khương Vi ngập ngừng nói: “Tôi sợ...”

Cô gái mặt tròn lòng đầy tức giận nói: “Sợ cái gì, cô ta còn có thể làm gì cô? Dựa vào cái gì không cho người khác đi vào?”

Khương Vi cúi đầu, lệ thuộc đi theo cô gái mặt tròn khí thế mạnh mẽ bên cạnh, trên mặt ánh mắt tính toán vui vẻ có giấu cũng không giấu được.

Mẹ nói rất đúng, trên đời này vĩnh viễn không thiếu người ngu ngốc muốn bênh vực kẻ yếu.

Đoàn người đi đến trước cửa phòng kí túc xá của Khương Sam gõ cửa, nhưng không ai mở, Khương Vi sợ hãi gọi hai tiếng “Chị họ”, vẫn không có ai quan tâm.

Nước mắt Khương Vi lập tức rơi xuống, thút tha thút thít nói: “Chị họ, bà nội bệnh rất nặng, mẹ gọi cho chị về nhiều lần chị đều không về, em biết chị có oán giận em, em không nên học khiêu vũ, chị muốn đánh thi cử nhằm vào em, chị trở về thăm bà nội nuôi chúng ta từ lớn tới nhỏ đi, bà nội rất đáng thương!”

Trên hành lang cực kỳ an tĩnh, càng làm cho giọng nói Khương Vi réo rắt thảm thiết, cái chiều này ra tay rất độc ác, lúc này Khương Sam không xuất hiện cũng không được, sẽ chạy không thoát mang danh tiếng máu lạnh ngang bướng. Khương Vi đem các đường lui của cô chặn sít sao, lại có một đám nữ sinh ra mặt cổ động giúp đỡ, nếu Khương Sam ngay lập tức ra ngoài giải thích, dù thế nào cũng có một trận chất vấn cùng với khiển trách, biến thành mất hết tất cả thể diện.

Nhưng Khương Sam lại có thể vẫn ngồi được, mặc kệ bên ngoài Khương Vi khóc lóc kể lể thế nào, bên trong cũng không có chút động tĩnh nào.

“Phốc xuy.”

Khương Vi đang nói, trong phòng truyền ra tiếng cười, Khương Vi nói khàn giọng, bên trong tiếng cười càng nhiều.

“Người này đúng là không biết xấu hổ?”

Tiếng một nữ sinh trào phúng, một người khác không kiềm nén được cười lớn.

Về mặt Khương Vy trắng bệch, bị thương nhìn người bên cạnh: “Thôi, để hôm khác tôi lại tới.”

Nói xong liền muốn lui về.

Có một vài người dẫn đầu chính là ghen ghét Khương Sam, nữ sinh mặt tròn đối với Khương Sam càng thêm bất mãn, nguyên nhân rất đơn giản, cô ta có thích một nam sinh, mà nam sinh ở trong kí túc xá nói là thích Khương Sam, không biết vì sao những lời này bị truyền ra ngoài, để cho cô ta ăn dấm rất lâu. Nếu không cô ta cũng sẽ không dễ bị kích động như thế này, chẳng qua là lấy lý do để tìm đến thôi.

Lúc này Khương Sam vẫn còn quá kiêu ngạo, chẳng những đối với em họ làm như không thấy, tìm đến trước cửa khóc kêu cô, cô vẫn còn ở bên trong cười lớn như chế nhạo, tức khắc mấy người ra về cao thượng, ngăn cản đường đi của Khương Vi.

“Cô đừng đi! Người này cũng thật quá đáng, cô cần phải đối mặt nói cho rõ ràng, sao có thể khinh dễ người như vậy? Còn có thể nhắm chùi người như vậy?”

Khương Vi co rúm lui về phía sau: “Không cần, vẫn là không nên, đừng chọc chị họ nổi giận, chị ấy hôm nay không muốn về nhà thăm bà nội, vẫn nên để hôm khác đi.”

Một câu nói đem hình tượng Khương Sam hủy đi hoàn toàn, cũng thành công khơi dậy bất mãn trong lòng mọi người, nữ sinh tóc ngắn giữ chặt Khương Vi không cho đi, mạnh mẽ vẫy vẫy tay, gọi người nữ sinh đi bên người tới.

“Cô, lại gõ cửa đi.”

Nữ sinh tóc ngắn là học tỷ lớp trên, trong nhà có tiền người lại bá đạo, bên người luôn có một đồng nữ sinh theo sau, nữ sinh tùy tùng nghe vậy nhanh nhẹn đến gõ cửa liên hồi, các cô không có ôn nhu giống như Khương Vi gõ cửa nhẹ nhàng như vậy, tiếng đập cửa cùng với tiếng gọi vang lên rất nhanh.

“Mở cửa! Mở cửa! Sao có thể khinh người như vậy?”

“Tìm các cô nói chuyện, các cô là tiểu học muội cũng thật kiêu ngạo, phải để cho học tỷ đứng đợi bên ngoài, nhanh đến mở cửa.”

Gõ hai lần cũng không thấy người mở cửa, mấy nữ sinh bắt đầu đập cửa, động tĩnh khá lớn, người trông coi kí túc xá cũng bị gọi tới, thấy mấy nữ sinh hoành hành ngang ngược ở trong trường, đành cười khổ lui về, giả bộ câm điếc, người chịu trách nhiệm luôn có lý do để tìm đường rút lui cho mình.

Động tác đập cửa không thể so với gõ cửa, người bên trong rất nhanh có phản ứng, giọng nói chuyện cùng với tiếng cười cũng ngừng hẳn, nữ sinh tóc ngắn biết người bên trong sợ, khước miệng gọi lên nụ cười châm chọc.

Đối phó với dạng người không biết phân biệt này, thủ đoạn ôn nhu đều vô ích.

Trong phòng, Trương Phúc Uất cùng với Lô Trần đeo tai nghe xem phim, mơ hồ nghe bên ngoài có động tĩnh, vốn tưởng là Khương Sam quay về, Lô Trần định đi ra mở cửa lại bị Trương Phúc Uất kéo tay lại, trợn mắt nói “Xem tiếp”, ra dấu tay có ý nói với Lô Trần hiện tại đang chiếu đến đoạn gay cấn.

Trương Phúc Uất cố ý mở loa lớn một chút, Khâu Bảo, Khương Sam đều có chìa khóa phòng, các cô mới không cần đi ra mở cửa cho hai người đó.

Lô Trần luôn đi theo nịnh bợ Trương Phúc Uất, trong lòng cũng muốn vui vẻ xem phim, cũng không nhúc nhích, về sau động tĩnh lại mạnh mẽ hơn, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Trái lại lần này Trương Phúc Uất nhủu mày bỏ tai nghe xuống, tiếng nói ồn ào vừa mới biến mất, bên ngoài không ngừng vang lên tiếng cảnh cáo kêu la cùng với tiếng đập cửa rõ ràng truyền vào tai.

“Cô là con rùa đen rút đầu à, khinh dễ em gái nhà mình, cô lại không biết xấu hổ.”

“Nhanh mở cửa, giải thích!”

“Àm!”

Tĩnh tĩnh Trương Phúc Uất rất nóng nảy, nghe xong hai câu liền quăng đi tai nghe, kéo mạnh ống tai nghe của Lô Trần xuống, khuôn mặt âm trầm: “Người nào con mẹ nó không có mắt ở bên ngoài mắng chửi.”

Cùng lúc đó, Khương Sam đi từ bên ngoài vào vừa suy tư bước tiếp theo nên làm thế nào để cho Khương Mật mắc câu vừa bước vào kí túc xá, đi đến cửa liền nghe được một trận tranh cãi âm ỉ, còn đang kinh ngạc không biết có chuyện gì, liền nhìn thấy một đám người đứng vây quanh cửa phòng mình.

Không thấy được Khương Vi bị vây ở giữa, Khương Sam có chút vui vẻ, không biết Trương Phúc Uất lại chọn tới kẻ thù nào tới tận cửa gây sự rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 45

Lăng Quên-

Động tĩnh ở cửa quá lớn, Lô Trần có chút sợ hãi, Trương Phúc Uất không phải là người dễ chọc, nếu không đã không nhiều lần khiêu khích Khương Sam, ném tai nghe đi liền bước ra ngoài.

Hai nữ sinh đang giờ chôn đập cửa không nghĩ tới cửa lại đột nhiên mở ra, không kịp thu chân, kinh hô một tiếng liền bị té vào bên trong.

Trương Phúc Uất đứng ở cửa đang muốn mở miệng nói vừa vặn bị đập trúng.

“A ư!”

Sau vài tiếng kêu đau, ba người ngã thành một đoàn, vốn đập cửa, bây giờ hai nữ sinh trực tiếp đè lên Trương Phúc Uất ở dưới người.

Đứng ở phía sau, Khương Vi nhìn không được cười, hiếm có khi Khương Sam lại chật vật như vậy, thật đáng đời!

Còn chưa kịp cao hứng, một tiếng hét vang lên.

“Cút ngay!”

Trương Phúc Uất mạnh mẽ xô ngã hai nữ sinh, lúc đầu chỉ có ba phần tức giận, bây giờ bị đập ngã liền tăng lên mười phần, mặc kệ người đến làm gì, ngày hôm nay trên chóp phải Trương Phúc Uất coi như các cô tới gây sự rồi!

Lúc này Khương Vi mới phát giác bản thân vui vẻ sớm rồi, thì ra nhận sai người, trong lòng có chút tiếc nuối.

“Xin chào chị gái, chị khỏe!” Khương Vi nhỏ giọng nói: “Có thể gọi chị họ của em...”

“Gọi loạn cái gì đó, ai là chị gái của cô!” Trương Phúc Uất nhắm ngay Khương Vi đầu tiên vừa mới mở miệng liền khai pháo: “Nhìn vẻ mặt của cô giống như muốn rớt xuống một lớp phấn, ban ngày ban mặt xuất hiện hù chết người à, tôi cũng không có em gái nào lớn tuổi như vậy!”

Khương Vi chưa bao giờ gặp qua người con gái nào hung hãn như vậy, lập tức khuôn mặt như muốn kéo xuống, nhưng vẫn cố nhịn xuống không có phát hỏa, bày ra bộ dáng lễ chĩa chực khóc, cắn môi dưới nói: “Là chị họ không muốn gặp em sao? Em chỉ muốn gọi chị ấy về nhà, không có ý tứ gì khác, chị, chị đừng hung dữ như vậy!”

Trương Phúc Uất nhìn tiểu bạch hoa trước mắt, vuốt vuốt cùi chỏ bị té đau, hai lông mày cũng muốn nhăn lại thành một đường rồi.

“Cô phát bệnh thần kinh cái gì đó? Mang theo một đồng người đến với tư thế gây sự, còn nói tôi hung dữ? Tìm người? Các cô cmn như vậy là đến tìm người sao? Tôi ở trong kí túc xá xem phim, các cô liền đến đập cửa, vào lúc này lại ở đây giả bộ nhu nhược?”

Khương Vi chỉ cho là Trương Phúc Uất làm khó cô ta, liền khóc thút thít: “Em biết sai rồi, em cũng không dám tự tiện đến tìm chị họ, chị họ em sai rồi, để cho em gặp chị một lần được không?”

Trương Phúc Uất nhìn Khương Vi nghe không hiểu tiếng người tức giận nhảy dựng lên: “Cô bị điên à! Tôi nói, chỗ này không có chị họ của cô!”

Nữ sinh tóc ngắn chằm chọc nói: “Vừa rồi ồn ồn gõ cửa, các cô không ai chịu ra, lúc này buột mở cửa lại hung dữ như vậy. Xem phim gì lại có thể ngay đến tiếng gõ cửa cũng không thể nghe? Cô không nghe được, Khương Sam cũng trùng hợp không nghe được em gái đến tìm à? Muốn lừa gạt người nào?”

Trương Phúc Uất thực sự rất muốn đánh người, lúc này mới nghe ra được đám người này đến tìm Khương Sam, chẳng qua là con người của Trương Phúc Uất này càng kích thích cô, cô lại càng muốn phản kháng, lqđ, vẫn như cũ không cho người khác đi vào.

“Chẳng biết tạo sao các cô chạy đến đây phá cửa lại còn nói lý lẽ? Đây là phòng kí túc xá của tôi, tôi liền không muốn mở cửa thì như thế nào? Còn Khương Sam vốn dĩ không có trong phòng, các cô còn không đi?”

Ai có thể tin tưởng, thấy Trương Phúc Uất ngăn ở cửa, chỉ cho là Khương Sam tìm người giúp đỡ che giấu.

Khương Vi sợ sệt lau nước mắt, từ lúc sáng sớm cô ta đã đứng canh ở ngoài cửa này, căn bản không thấy Khương Sam đi ra, trước đó có gặp Khâu Bảo, Khâu Bảo nói Khương Sam không khỏe nằm ở trong kí túc xá đi ngủ. Lúc này Khương Vi cũng khẳng định Khương Sam là bị cô ta đột nhiên ép ra gặp liền cố ý tránh né, nháo đến bây giờ không dám đi ra, lập tức liền vừa đắc ý vừa vui sướng khi người gặp họa, tiếp tục nói chuyện kích thích Khương Sam thuận tiện tạt nước dơ lên người cô.

“Chị họ, em đã đến ngay cửa, chị xuất hiện một chút có được không, nếu không thì để em đi vào, em nói một vài chuyện nhỏ với chị, em ở quân nghệ, lại đối diện với trường học của chị, em biết chị không thích em học khiêu vũ, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà cả đời không gặp em chứ.”

Lúc này Lô Trần cũng ra đây: “Quả thật trong phòng không có ai, các cô muốn làm gì, chúng tôi vốn đang xem phim...”

Nữ sinh tóc ngắn mới không cần nghe Lô Tân nói bấy bả, châm chọc nói: “Đều đã đi tới cửa, nhiều người như vậy đến nhìn cô ta, lẽquýđôn, tôi nói cô, Khương Sam, sao lại đối xử với em gái như vậy? Còn tìm người đến làm lá chắn, một cô cũng nghĩ ra được, một cô là người không có lương tâm, hôm nay nếu cô không ra gặp thì...”

“Nếu không ra thì làm sao?”

Một người tò mò, đột nhiên giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên ở ngoài đám người, Khương Sam cầm theo túi ni lông ung dung đứng tại chỗ, cho dù bận rộn vẫn ung dung nhìn một vài người đang kêu gào.

Khương Vi không kịp phản ứng lau nước mắt, đang một mình mượn sức mạnh quần chúng mạnh mẽ, mấy nữ sinh đang âm ỉ không yên với Trương Phúc Uất, vẫn luôn duy trì tư thế trào phúng giờ liền xấu hổ, trên mặt lên tiếng phê phán cùng tức giận còn chưa kịp rút xuống, cứ như vậy liền bị kẹt ngưng lại tại chỗ.

Đang lúc dư luận hướng phát triển về Khương Vi, môi còn đang run rẩy uly khuất, ánh mắt vẫn duy trì bị thương, bây giờ cũng không biết đối với tình cảnh này nên phản ứng ra sao, phút chốc đám người rơi vào im lặng quỷ dị.

Khương Sam từ từ bước tới trước phòng kí túc xá, đám người không hiểu sao cùng nhau tạo thành một lối đi đến trước Khương Vi, tầm mắt Khương Sam liếc qua vẻ mặt không thay đổi của nữ sinh tóc ngắn, lại chậm rãi rơi đến trên người Khương Vi, nhẹ nhàng nói: “Em cũng thật là, muốn gặp chị sao không gọi điện thoại cho chị, tối hôm qua chị mới về nhà, cũng không biết là em tới, chị Trương cũng đã nói chị không có ở đây, như thế nào còn ở đây nháo lớn như vậy? Làm cho người ngoài chế giễu, thường ngày em đùa giỡn tính tình liền thôi đi, chị đều bỏ qua cho em, nhưng ở đây là trường đại học không phải như chỗ khác, tại sao lại có thể đến đây hồ nháo được?”

Lời này Khương Sam nói ra vô cùng độc, hai ba câu nói không nề mặt vừa nói ra chính mình trước đó không biết Khương Vi đến tìm, vừa mơ hồ giải thích vì sao Khương Vi lại nháo lớn như vậy, bộ dáng vừa rồi của Khương Vi còn đang khóc lóc muốn gặp chị họ, rõ ràng cho thấy Khương Vi không biết được Khương Sam không hề ở trong kí túc xá, cái này nói lên điều gì?

Trương Phúc Uất liền vui vẻ, làm vẻ mặt khoa trương: “Ôi, ngay cả chị họ không có ở trong kí túc xá cô cũng không biết lại còn la hét muốn gặp người, vậy tình cảnh lúc trước cô nói Khương Sam liền không có rồi? Cô ở đây luôn miệng nói người nào không muốn gặp cô là đùa giỡn cái gì đây? Nếu không phải ngày hôm nay vừa vặn Khương Sam không có ở trong kí túc xá trở về, có phải hết đường chối cãi bị cô hất toàn bộ nước bẩn lên người hay không, tôi nói cô sao có thể độc ác như vậy, có biết xấu hổ hay không hả?”

Khương Sam hài lòng Trương Phúc Uất khó có dịp phối hợp, hướng về phía cô ấy cười cười, Trương Phúc Uất liền thu hồi vẻ mặt châm chọc đối với Khương Vi, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác, Khương Sam liền nở nụ cười. Lãng ##Quên

Nữ sinh tóc ngắn đột nhiên bị nói cho không kịp trở tay, lại thấy xấu hổ không chịu nổi, trừng mắt nhìn Khương Vi, cô ta đùa giỡn các cô sao?

Khương Vi có chút lờ mờ, lập tức nghĩ đến chính mình bị Khương Sam tính kế, đầu óc cô ta nhanh chóng, cắn ngược lại một cái: “Chị họ, sao chị, sao chị có thể như vậy được? Rõ ràng chị Khâu Bảo nói chị đang ở trong kí túc xá nghỉ ngơi, chị, sao chị có thể để chị ấy ra nói gạt em. Làm cho em đợi rờn rã đến trưa.”

Khương Sam nhắc bịch ni lông trong tay lên nói: “Chị đi mua chút đồ đạc đi xem bà nội, bây giờ trở về thay quần áo, em xác định là Khâu Bảo nói? Khương Vi, đã lớn như vậy rồi, nói dối không tốt.”

Khương Vi tức giận, cô ta cũng không có nói dối, lập tức muốn vạch trần Khương Sam nói dối: “Chính chị mới...”

Nhưng Khương Sam khó có được cơ hội tốt tự đưa tới cửa, sao có thể buông tha, sao có thể để cho Khương Vi tốt được?

Phải biết rằng, lúc này không giống lúc trước cô bị rơi vào tuyệt cảnh ở quân nghệ.

Ở đây chính là đại học T.

Hăm hại người không phải chỉ có mỗi Khương Vi biết làm, cô cũng không phải là người lương thiện gì. Cô tiện thể để cho Khương Vi biết, thế nào mới là chân chính hiền lành thuần khiết nhất.

Khương Sam cắt đứt lời Khương Vi nói, mỉm cười trên mặt bắt đầu không nén được tức giận: “Em không cần nói thêm nữa, lời đồn không tốt lần trước

truyền đến từ bên quân nghệ đã qua, niềm tình em là em họ của chị, mặc dù biết... Cũng không có đi tìm em để truy cứu, ở quân nghệ không tốt liền tới đây phá hủy thanh danh của chị sao? Khương Vi, dù gì chị cũng là chị họ của em, cuối cùng vì cái gì vẫn luôn bức bách chị khổ sở vậy, làm người một nhà tốt đẹp không được sao?”

“Ồng!” một tiếng, chung quanh liền bùng nổ!

“Cái gì? Chuyện lần trước là do cô ta giờ trò quỷ?”

“Trời à, tôi đã nói chuyện hôm nay có gì đó lạ mà, chẳng qua cũng chỉ đi đến tìm người thôi sao phải nháo lớn như vậy, chẳng lẽ...”

Sắc mặt Khương Vi đỏ bừng, cô quả thật oan uổng. Chuyện lần trước ở quân nghệ xác thực cô có nghe qua, những lãnh đạo quân nghệ gặp họa đều tạm nghỉ đình chỉ công tác, cho nên tin tức bị phong tỏa kín kẽ, tuy biết có chuyện này, nhưng Khương Vi cũng không nghĩ tới người nữ sinh gây chuyện với Khương Sam, bây giờ như thế nào lại đổ lên trên người cô rồi? Cô vừa đến quân nghệ, nào có bản lĩnh lớn như vậy.

Khương Vi không dám tin nhìn Khương Sam: “Chị gạt người! Không phải em làm! Chị đang nói dối! Khi nào em tung đồn của chị chứ?”

Nữ sinh tóc ngắn bên cạnh cô ta cũng bắt đầu sinh ra nghi ngờ, muốn gây chuyện với Khương Sam là một chuyện, bị một đối thủ một mắt một còn ở quân nghệ lừa gạt mượn dao giết người lại là chuyện khác rồi.

Khương Sam thờ dãi, bao dung nhìn Khương Vi, nhưng lời nói ra lại tức chết người: “Được, được, coi như em không có tung tin đồn đi!”

Khương Vi quả thật muốn bỏ nhào vào xé nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Khương Sam: “Cái gì coi như em không tung tin đồn, em chưa từng làm! Chị đừng có ngậm máu phun người, em biết chị không muốn em được tốt, không muốn em học khiêu vũ, em...”

Trương Phúc Uất cười lạnh nói: “Ồ, không tung tin đồn? Vậy lúc này cô ở đây làm gì, đúng là chưa từ bỏ ý định, mới vừa hất nước bắn lên người khác ở trước mặt nhiều người như vậy lại nói cô chưa làm qua, chúng tôi ở đây cũng không phải là kẻ ngốc.”

Lòng người là dễ thay đổi nhất cũng dễ bị kích động nhất, trong lòng mỗi người đều theo số đông, một khi cân bằng đạo đức nghiêng về một bên, một khi đã có hạt giống nghi ngờ được một người nói ra, liền giống như một tòa cao ốc sụp đổ.

Về điểm này, ở kiếp trước Khương Sam gặp những chuyện này đã lãnh hội sâu sắc hơn ai hết, một đời kinh nghiệm của Khương Sam so với mọi người biết vận dụng tốt hơn.

Giống như lúc này, chỉ cần Khương Sam dẫn dắt hướng mọi người đến phương hướng chuyện đã có trước đó, chuyện xấu mà mọi người quan tâm nhất vào lúc đó, Khương Sam chỉ cần dẫn ra một phương hướng, kế tiếp mọi suy nghĩ vô căn cứ cùng với suy xét cũng đủ để cho Khương Vi trở nên người có tội ác tày trời muốn bức chết chị họ của mình.

“Giới cho cô đùa giỡn bọn tôi! Tôi đã nói quân nghệ nhiều kỹ nữ thói tha, cho người đến chỗ chúng ta làm gì, lần trước thu thập các cô còn chưa đủ, lúc này còn dám dùng thủ đoạn chạy tới chỗ bọn tôi diễn trò?”

Nữ sinh phát hiện ra chuyện không đúng, sợ không phải gây phiền toái cho người khác lại ngược lại bị Khương Vi liên lụy, vội vàng bắt đầu xem Khương Vi làm bìa ngấm trùng trị, cô ta không giống như nữ sinh khác chỉ biết so đo ở trên miệng, liền trực tiếp ra tay, Khương Vi không đề phòng liền bị đẩy ngã trên mặt đất.

Khương Sam vội vàng chạy lại muốn nâng lên, giả mù sa mưa nói: “Cô làm gì vậy, em ấy còn nhỏ, từ từ sẽ hiểu chuyện.”

Trương Phúc Uất lập tức giữ chặt cô lại: “Cô còn thay cô ta nói chuyện? Cô không biết cô ta lúc này nói lung tung cô như thế nào đâu? Cô ngốc à!”

Khương Sam giãy giụa hai lần không thoát ra, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn Khương Vi ngã trên mặt đất bị mọi người xung quanh giằng giữ mắng mỏ, cô ta thật sự sốt ruột, không ngừng mở miệng liền bị cắt đứt, giả bộ đáng thương lại càng bị người khác tìm chỗ trống, lời nói khó nghe liền không ngừng hướng về phía cô ta.

Khương Sam ở trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt tràn ngập thương xót, là một tình cảnh quá quen thuộc, ở kiếp trước cô phải trải qua bao nhiêu lần? Không ngờ đã quên.

Cô đã nói, khoác lên bộ mặt giả nhân giả nghĩa diễn trò, hãm hại, không từ thủ đoạn hại người, cho tới bây giờ không phải chỉ có bọn họ mới có quyền làm như vậy, đời trước cô bị hãm hại, những cái khác không học được, nhưng cái này lại học được mười phần.

“Khương Sam, cô là tên lừa gạt!”

Khương Vi không biết bị ai lên đá mấy cái, lời nhục mạ châm chọc khó nghe khiến cho cô ta không chịu nổi liền hét chói tai: “Do cô ghen tị tôi! Cô hãm hại tôi, cô đang nói dối, những chuyện này không phải do tôi làm! Còn nữa, chắc chắn cô nói với bạn cùng phòng lừa gạt tôi, cô đang ở kí túc xá, liền tính kế tôi, bây giờ lại lừa gạt nhiều người như vậy cùng nhau chính tôi! Cô sẽ gặp báo ứng! Cô có ghen tị đi nữa cũng chỉ xứng đáng học ở trường như thế này thôi! Lòng dạ cô hiểm độc căn bản không xứng học khiêu vũ, cô không xứng!”

Giọng Khương Vi bén nhọn giống như muốn phá giọng, như muốn phá luôn màng nhĩ của người ta, giọng nói còn mang theo chút nghẹn ngào, biểu cảm trên mặt lại càng hung dữ, mắt đầy tơ máu trợn lên nhìn Khương Sam, vô cùng dọa người, cho thấy tinh thần bị bức tan vỡ luôn rồi.

Có mấy nữ sinh bị bộ dáng của cô ta dọa sợ lùi lại một bước, cũng đã xem không ít chuyện cười rồi người trước kéo người sau nói: “Được rồi, đều là chuyện nhà người ta, các cô cũng bị kéo đi theo àm ỉ nữa.”

Vẫn đứng ở một bên xem náo nhiệt, bất thành linh Lô Trần lên tiếng, cô muốn thay Khương Sam phản bác nói với Khương Vi: “Cô nói như vậy là không đúng, Khương Sam khiêu vũ vô cùng tốt, cần gì phải ghen tị với cô, cô ấy được tham gia tuyển chọn vào xã đoàn niêm bản, cô có tham dự sao? Cái này cũng đủ chứng minh cô ấy khiêu vũ giỏi hơn cô rồi, đâu cần phải ghen tị với cô?”

Khương Sam nghe vậy liếc mắt nhìn Lô Trần một cái, đang giả vờ bộ dáng quan tâm Lô Trần nghe tiếng cười trào phúng này khiến cổ chợt lạnh, vội che giấu tránh đi ánh mắt.

Trương Phúc Uất liền dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Lô Trần, ở đây có không ít người nghe nói Khương Sam đi tham gia hình như không được trúng tuyển, cô ta nói ra lời này chẳng khác nào đưa điểm yếu cho người ngoài bắt lấy! Thật là bộ não thiếu dây kinh!

Quả nhiên, Khương Vi liền theo những lời nói này, nếu lời đồn trước đó đối tượng là Khương Sam mà nói, có thể tham gia xã đoàn được mới gặp quý, giọng nói Khương Vi càng bén nhọn, trào phúng, bị một đám người mắng chửi, cô ta mới biết chính mình chiếm không được chỗ nào tốt, đơn giản là bình nứt không sợ bể.

“Tham gia xã đoàn? Cô ta xứng sao? Thật sự cho rằng bản thân mình có tài năng, còn muốn tham gia vào niêm bản! Đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ! Dùng đầu ngón tay của các người tính thử, trong nhiều năm qua chiêu mộ nhiều người như vậy, đại học T các cô vào được mấy người? Các cô ngay cả tư cách tham gia còn không có! Cô ta có thể vào được sao? Cô ta vào trường học này ngược lại không đi học khiêu vũ? Đúng là không biết tự lượng sức mình, trình độ của Khương Sam chỉ có thể biểu diễn cho mấy người các cô là người ngoài nghề xem, Khương Sam, cô nhớ kỹ cho tôi, trước kia cô không bằng tôi, hiện tại không bằng, tương lai vĩnh viễn cũng không tôi!”

Bệnh tâm thần Khương Vi đúng là hù dọa không ít người, dù sao cô ta cũng là người của quân nghệ, đúng là danh xác với thực chuyên nghiệp, các cô là người ngoài cuộc quả thật không biết được mức độ khả năng của Khương Sam, vào lúc này muốn giấu cợt đều không thể, trong phút chốc im lặng, cả một đám người chỉ còn mỗi Khương Vi châm chọc khiêu khích.

“Chúng ta từ nhỏ đã học khiêu vũ, trước đây tư cách phòng văn học viện hoàng gia vũ đạo Anh quốc là tôi, được vào học quân nghệ là tôi, thật sự học khiêu vũ vĩnh viễn chỉ có một mình tôi, còn cô? Cô có mặt mũi gì mà muốn qua mặt cả học sinh trường tôi để tham gia vào niêm bản? Sinh viên năm nhất có thể vào niêm bản được mấy người? Thật sự cho rằng bản thân có tài năng, thanh danh đã nát thành dạng này rồi, còn có mặt mũi đi tham gia tuyển chọn!”

Đây hoàn toàn là người đàn bà chanh chua chửi đồng đạo lộn phải trái, Khương Sam vốn đứng ung dung thản nhiên nghe được cũng không nhin được nhử mảy, trong lòng cũng nổi lên tức giận.

“Khương Sam không được tuyển chọn vẫn tốt hơn so với cô, cô không phải cũng không tiến vào được sao?”

Lô Trần tức giận phản bác Khương Vi, lời phản bác này lại yếu ớt vô lực, nghe thấy đang ở bộ dáng yếu thế, Trương Phúc Uất dứt khoát kéo cô ta ra phía sau, thấp giọng nói: “Được rồi, cô đừng nói gì nữa, gây phiền thêm!”

Lô Trần kinh sợ ngậm miệng lại, đáy mắt lại lộ rõ vẻ đắc ý.

Hiện tại Khương Vi vẫn đang nói không ngừng, hôm nay cô ta không lấy lại được danh dự, không khiến cho Khương Sam nhục nhã không đứng nổi nữa thì cô ta nhất định sẽ không đi.

Khương Sam nghe xong hai câu, gạt gạt khóe miệng, giọng nói của cô không cao, giọng điệu lạnh lẽo lại dễ dàng lấn áp giọng nói của Khương Vi: “Ai nói với cô, cô không vào được thì tôi sẽ không vào được? Tôi đã nhận tin tức cơ bản đã trúng tuyển, chỉ là không nói cho người khác biết thôi.”

“Khương Vi, từ nhỏ đến lớn mọi thứ cô đều không bằng tôi, mọi thứ tôi có cô đều muốn cướp đi, chuyện cô vừa mới nói đó như thế nào rơi xuống trên người cô, trong lòng cô rõ ràng nhất, sau cùng tôi muốn lưu lại chút tình cảm, cô đi đi!”

Những lời nói này dẫn đến những suy đoán mới, Khương Vi mặc kệ người khác suy nghĩ như thế nào, cô ta vẫn cố ý châm chọc Khương Sam, vẫn ngồi yên trên mặt đất cười lạnh: “Cô trúng tuyển? Stop! Cô không thể nói dối, kẻ lừa gạt! Cô cũng xứng sao? Cô trúng tuyển thì heo cũng có thể leo cây!”

Điện thoại trong túi đã rung nửa ngày, lúc này Khương Sam mới giống như vừa cảm nhận được, không nhanh không chậm nhận điện thoại, phút chốc biểu tình có chút ngoài ý muốn, Khương Sam ý vị thâm trường nhìn Khương Vi đang dương dương tự đắc.

“Giám khảo niêm bản gọi điện tới, thật khéo, nói hai ngày nữa sẽ tự gọi điện thoại cho tôi để biết tin chính xác.” Khương Sam nhìn biểu cảm của Khương Vi đột nhiên cứng đờ, tốt bụng nói: “Cô muốn nghe không?”

Khương Vi không tin, liền muốn mở miệng phản bác, Khương Sam liền mở miệng: “Vẫn nên là để tôi nói chuyện với thầy giáo trước, lúc này học sinh trường của thầy ở trong trường của tôi làm gì?”

Miệng Khương Vi lập tức kéo chặt, cho dù cố gắng che giấu, trên mặt vẫn hiện lên vài phần lúng túng, cho dù trong lòng nói với chính mình không nên tin người giáo hoạt này nói, Khương Sam còn lâu mới có khả năng được trúng tuyển, Khương Vi sợ là sợ người gọi thật sự là thầy giáo ở trường quân nghệ, nếu Khương Sam thật sự tố cáo cô ta liền xong rồi, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch!

Tầm mắt mọi người đều đặt trên người Khương Sam, cô trúng tuyển rồi sao? Làm sao có thể được? Từ trước đến nay trường Đại học T chưa bao giờ

có thể tiến vào xã đoàn quân nghệ! Trừ một số ít người có tâm tư nhỏ nhen như Lô Trần, đại đa số những người ở đây đều mong đợi cú điện thoại này là báo Khương Sam trúng tuyển, Khương Vi thật sự làm người khác quá tức giận, nhiều người đều muốn cho cô ta vài bạt tai.

Khương Sam nghe xong hai câu, trên mặt thật sự thể hiện cao hứng, liếc mắt nhìn Khương Vi một cái cố tình nói chậm lại: “Thật sự? Em trúng tuyển rồi?”

Tiếng nói bên kia liền yên lặng.

Mặc kệ đầu bên kia có phản ứng gì, trên mặt Khương Sam vẫn như cũ vui mừng, híp mắt vui vẻ gật đầu: “Dạ, vâng thầy, sau này em sẽ cố gắng học tốt hơn nữa, tuyệt đối không khiến cho thầy thất vọng, có thể vào được niết bản là hi vọng của em, thật sự cảm ơn thầy, thật sự em không ngờ...”

Đầu bên kia triệt để yên lặng, Khương Sam cũng mặc kệ, lúc này cô cần có cơ hội nhanh chóng khiến cho Khương Vi nhục nhã, kiên trì giữ vững vẻ mặt phấn khích vui vẻ.

Sắc mặt Khương Vi nhanh chóng trắng bệch, bị một loạt ánh mắt nhìn vào giống như bị dầu nóng đổ vào người, hoặc giống như bị người khác bóc sạch quần áo ở ngoài trời, đau rát nhức nhối, chung quanh đều là ác ý, thậm chí cô ta cố ý chọc giận Khương Sam cũng không làm được, Khương Sam thật sự trúng tuyển rồi sao?

Thân thể Khương Vi phát run không dễ nhận thấy, nghĩ muốn đứng lên lại không biết người nào cố ý duỗi chân ra, vấp mạnh một cái lại té ngã trên mặt đất, đầu gối đau đớn khiến cô ta không nhìn được kêu lên một tiếng, nỗi đau cơ thể cũng không bằng xấu hổ không chịu nổi lúc này.

Bên kia Khương Sam vẫn tươi cười nói chuyện điện thoại, trên mặt không che giấu được tràn đầy vui sướng, Khương Vi đột nhiên nhớ lại một màn lúc ấy ở Anh quốc, cùng với bây giờ hèn mọn tâm thường không chịu nổi giống như nhau, rõ ràng toàn bộ nhục nhã vốn nên để cho Khương Sam nhận lấy, đều thuộc về Khương Sam!

Sẽ không! Mọi việc sẽ không phát triển như vậy, nhất định Khương Sam đang lừa gạt mọi người! Nghĩ tới vừa rồi Khương Sam nói “giám khảo gọi điện tới”, một tia sáng hiện ra trong đầu Khương Vi, phút chốc ánh mắt sáng lên, tâm mắt hoài nghi nhìn về phía Khương Sam.

“Tôi không tin!” Khương Vi thấp giọng lên tiếng: “Cô mớ loa lớn lên, Khương Sam, cô lại gạt người, tôi biết cô lại đang gạt người! Lại muốn lừa gạt mọi người lần nữa! Không phải ai cũng là kẻ ngốc!”

Tay Khương Sam dừng lại thoáng chốc, không quan tâm, Khương Vi vẫn có chút hiểu biết Khương Sam, thấy thế liền khẳng định Khương Sam đang chột dạ, giống như bắt được cọng rom cứu mạng, hoặc giống như khi rơi xuống địa ngục cũng phải lôi kéo thêm một cái đệm lưng, vui sướng nở nụ cười: “Kẻ lừa đảo! Cô là một tên lừa gạt! Khương Sam! Cô dám công khai mớ loa lớn sao? Cô dám sao? Trước giờ thông tin trúng tuyển đều không phải giám khảo tự mình gọi điện! Cô nói lỡ miệng rồi, ngu xuẩn!”

Nói xong, động tác Khương Vi đứng dậy cực nhanh, vào lúc tất cả mọi người không kịp phản ứng, liền mạnh mẽ xông tới chỗ Khương Sam. Khương Sam ngăn ra, muốn cúp điện thoại, Khương Vi thấy động tác của cô cho rằng cô chột dạ, phản ứng nhanh chưa từng có, liền cướp lấy điện thoại trên tay Khương Sam trước khi cô cúp máy.

Cướp được tới tay, Khương Vi nở nụ cười thắng lợi, cúi đầu nhìn điện thoại, trên mặt không hiển thị tên giám khảo nào, liền vui sướng nở nụ cười: “Lừa gạt người khác rất vui phải không?”

Mặt Khương Sam không chút thay đổi đưa tay ra: “Đưa lại điện thoại đây!”

Khương Vi không ngốc như vậy, trước mắt mọi người còn đang ngây người liền trực tiếp mớ loa lớn, ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn thẳng Khương Sam, giọng nói tràn đầy vui sướng: “A lô! Ngài khỏe, xin hỏi ngài là người nào của Khương Sam?”

Bên kia là một mảnh yên lặng, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng không nghe thấy.

Nếu trước mắt thực sự có cây búa, Khương Sam nhất định sẽ một búa đánh chết Khương Vi, tính toán bị phá vỡ, là do cô lỗ mãng, hôm nay người này, xem ra quá đáng lắm rồi.

Khương Vi hỏi lại hai câu, vẫn không nghe thấy ai trả lời, nét mặt tỏa sáng với đắc ý, ánh mắt khiêu khích nhìn Khương Sam, kiêu ngạo giống như một không tước giành được thắng lợi.

“Tôi biết là Khương Sam nói dối! Ngài cũng không cần bao che thay cô ta, làm ngài khó dễ, cứ như vậy đi.”

“Cô là ai?”

Vào lúc Khương Vi chuẩn bị tắt máy, trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm thấp thuần hậu.

Khương Vi nở nụ cười, không tin được đến bây giờ người kia vẫn dám mở miệng, khiêu khích hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông bên kia rõ ràng đã cực kì không vui, giọng nói thấp xuống, tràn đầy sắc bén, gần từng tiếng không kiên nhẫn: “Tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, Tần Diệc Hạo.”

Tay Khương Vi khẽ run rẩy, nụ cười trên mặt vẫn chưa kịp thu hồi, theo bản năng lựa chọn không tin: “Không...”

“Người nào có năng lực lớn như vậy, dám trực tiếp cướp điện thoại của tôi, còn dám dùng giọng điệu như vậy tới chất vấn tôi.” Giọng nói Tần Diệc Hạo nổi lên ầm ầm: “Tôi hỏi lại lần nữa, cô là ai?”

Tay Khương Vi kinh hãi run lên, điện thoại ở trong tay liền rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 46

Khương Sam đứng ở gần đó, trong nháy mắt điện thoại rơi xuống, phản ứng đầu tiên muốn đỡ lấy, nhưng khi đầu ngón tay đã chạm vào được điện thoại, cô lại kịp phản ứng tránh đi để nó rơi xuống, kết cục như vậy có khi tốt hơn, nếu tiếp tục nói nữa nhất định cô sẽ bị lộ tẩy.

Nhưng khi điện thoại vừa trượt ra khỏi đầu ngón tay Khương Sam, cô còn chưa kịp bày ra bộ dáng ảo não, bên hông cô liền vươn ra một cánh tay bắt được điện thoại, nữ sinh một mực đứng xem như hiến vật quý đưa điện thoại cho Khương Sam, khiêu khích nhìn Khương Vi đang hồn bay phách lạc.

“Thiếu chút nữa rớt, cũng không thể để cho tiểu nhân đắc ý được, phải ở trước mặt cô ta nói cho rõ ràng, để cho cô ta biết thế nào là người giỏi còn có người giỏi hơn.”

Đối với cô nữ sinh cười rục rịch, khó có được biểu tình vẫn luôn trấn tĩnh tự nhiên của Khương Sam trong chớp mắt cứng ngắc.

“Cám ơn.”

Khương Sam gượng gạo trả lời, lấy điện thoại nữ sinh trả lại, nụ cười của cô nữ sinh càng thêm rục rịch.

“Khương Sam, cô thật lợi hại, có thể làm cho giám khảo đích thân gọi điện đến báo kết quả, so với người chỉ biết nói ở ngoài miệng thì lợi hại hơn nhiều.”

Khương Sam: “....”

Bên kia điện thoại đặc biệt “tự mình gọi điện tuyên bố kết quả”, biểu tình trên mặt của Tần Diệc Hạo cũng có chút nghiền ngẫm, Tần Kiệt kinh ngạc phát hiện vẻ mặt vừa rồi vốn âm trầm của Tần thiếu, bây giờ khoe miệng hơi nhếch lên có vẻ vui thích.

“Khương Sam?”

Giọng nói trầm thấp lười biếng lại thêm ba phần hỏi ý.

Phía trước là khuôn mặt trắng xám lộ vài phần may mắn của Khương Vi, chung quanh là tầm mắt sáng quắc của hơn chục người đang chăm chú nhìn, cầm điện thoại trong tay, phút chốc đầu óc Khương Sam trống rỗng, còn có trường hợp nào xấu hổ và lúng túng hơn lúc này không?

Khương Sam là đứa trẻ ngoan rất biết thức thời, giọng nói thấp xuống mấy phần, so với lúc trước diễn trò hăng hái vui mừng thì bây giờ lại nhu thuận ngoan ngoãn hơn nhiều, trong lòng chỉ trông mong sao Tần Diệc Hạo rũ lòng từ bi không vạch trần cô.

“Tần tổng, vừa rồi thật sự có lỗi...”

Nói cũng không có nói hết câu, biểu lộ có chút khó xử muốn nói lại thôi, ở đây nghe vào liền cho rằng Khương Sam đang thay Khương Vi vô lễ giải thích, Tần Diệc Hạo đang đứng ở trên tầng hai mươi của tòa nhà cao tầng qua cửa sổ nhìn xuống dưới cũng hiểu rõ, Khương Sam đang cầu xin trợ giúp của anh.

Xem cô lúc cầu xin người khác giúp đỡ, điệu bộ có thể thấp đến vậy, anh có thể tưởng tượng được bộ dáng nhỏ bé sốt ruột mang theo khăn cầu đáng thương, vào lúc không cần anh nữa liền qua quýt lấy lệ, ngoài miệng nói lời tốt đẹp, trên người lại hận không thể trực tiếp viết chữ “người lạ chớ lại gần”, thật là con hồ ly giáo hoạt đáng giận.

Độ cong khoe miệng Tần Diệc Hạo càng rõ thêm, cho thấy tâm tình đang vui vẻ, vừa rồi ở đây mới có một cuộc họp báo cáo công tác, Tần Liệt cũng không dám đứng ở lại nghe, nhẹ tay nhẹ chân bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, làm một động tác tay ra hiệu cho mấy vị đứng ở bên.

Mấy vị chờ bên ngoài đang kinh sợ vội vàng lui về phía sau, thấy khoảng cách đã có chút xa rồi, người dẫn đầu bị dọa lấy tay lau mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: “Lúc này, Tần thiếu?”

Tần Liệt tốt bụng nói: “Chắc là không có tức giận nữa, đợi lát nữa các ông trả lời cẩn thận một chút, mặc dù công trình phía bên Thanh Hải không phải do các ông trực tiếp phụ trách, nhưng cũng đã được các ông thông qua, xảy ra chuyện như vậy một người cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm, lại gặp các ông trả lời không đúng ý của Tần thiếu nữa.”

Mấy vị bên ngoài đều đi theo Tần thiếu làm việc đã lâu, ít nhiều cũng quen thuộc tính tình của Tần thiếu, tuy biết được Tần thiếu sẽ tìm bọn ông tính sổ tiếp, nhưng nghe một câu của Tần Liệt nói “chắc là không có tức giận nữa”, trong lòng mỗi người đều cảm thấy tốt lên không ít, liếc nhau một cái thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lòng mấy người bên này thấy may mắn, trong lòng Khương Sam bên kia vẫn đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan khó chịu, chỉ sợ lúc Tần Diệc Hạo nói chuyện liền vạch trần toàn bộ lời nói dối của cô trước đó.

Tần Diệc Hạo chỉ “Ừ” một tiếng, nghe vào cũng không hiểu có ý tứ gì, ánh mắt Khương Vi liền lóe sáng, trong lòng Khương Sam cũng lạnh xuống rồi, người ngoài nhìn vào cô vẫn có bộ dáng ung dung tự tại, lại không biết tay Khương Sam đang nắm điện thoại đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Khương Vi ở gần ngay đó liền phát hiện nét mặt Khương Sam phiền lòng không ngừng, coi như mắt mắt cũng không thể mất mặt đối với Khương Vi đang ngồi phía trước, như vậy đối với Khương Sam là vô cùng nhục nhã, bất chấp tất cả, Khương Sam kiên trì tới cùng, càng xuống thấp mềm mỏng mấy phần.”

“Hôm nay lại có thể khiến cho ngài tự mình gọi điện đến, ngài còn giúp tôi giải vây trong cuộc thi tuyển chọn trước đó, tôi vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn, nếu ngài rảnh rỗi, có thể nhích chút thời gian để tôi mời ngài dùng cơm?”

“Mời dùng cơm?”

Giọng Tần Diệc Hạo nghe không rõ có vui hay không, trái lại nghe vào có ý trêu đùa, lòng của Khương Sam phập phồng theo giọng nói của anh mà rơi xuống.

Suy đoán trong lòng Khương Vi lại càng nắm chắc thêm vài phần, sắc mặt vui vẻ liền ngời dậy, cô ta cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ hai tiếng, vẫn ung dung nhìn chăm chăm Khương Sam, tiếng cười ý vị thâm trường kia khiến trong lòng Khương Sam thêm nóng nảy, mọi người đứng chung quanh cũng cảm giác được có gì đó không đúng, thấp giọng nghị luận, trong lòng Lô Trần vốn là hận ý mãnh liệt giờ lại vui sướng vài phần.

Vừa rồi chắc là Khương Sam nói dối rồi? Trong lòng của Lô Trần cùng với nhiều người đứng ở đây đều có suy đoán này, chỉ là so với người khác ngạc nhiên nghi ngờ, Lô Trần lại thấy vui sướng khi người gặp họa nhiều hơn.

“Nếu nhưng cô là người đã thông qua tuyển chọn, là tôi mời cơm cô mới đúng.” Vào lúc mọi người đều có suy đoán không tốt, Tần Diệc Hạo lại đột nhiên lên tiếng đổi hướng, trịnh trọng nói với Khương Sam: “Tuyển chọn đợt này, cô được đánh giá cao nhất, cả hai vị giám khảo đều rất thưởng thức cô, tiếp tục cố gắng.”

Tần Diệc Hạo vừa dứt lời, xung quanh liền bùng nổ.

“Trời ạ! Là cao nhất?”

“Khương Sam cô thật lợi hại, lúc trước không phải nói là không thông qua sao, thế nào lại đoạn được vị trí cao nhất rồi.”

“Xuyt, nói nhỏ chút, biết người bên kia điện thoại là ai không? Đó là Tần tổng của tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, vậy mà lại muốn mời cô ấy đi ăn cơm...”

Tình huống chuyển biến khác, sắc mặt Khương Vi lại trở nên trắng bệch, vốn dĩ vẫn còn tràn ngập hi vọng bây giờ lại hoang mang không dám tin, cô ta nhìn xung quanh, cười yếu ớt nói: “Tôi còn có lớp...”

Vừa mới chuyển động bước chân, Khương Vi liền bị những người xem náo nhiệt xung quanh vây kín chặn cô ta lại.

Vốn dĩ Khương Sam chỉ dám trông mong Tần Diệc Hạo có thể giả bộ như không nghe thấy gì vạch trần cô, không nghĩ tới anh lại có thể mở miệng nói giúp cô, bất chợt trong lòng dâng lên một trận cảm kích: “Tần tổng...”

Còn chưa xong, giọng nói Tần Diệc Hạo vừa rồi còn bình tĩnh lại trở nên sắc bén: “Đúng rồi, vừa rồi là ai nghe điện thoại?”

Nghe được giọng điệu không vui truyền tới, trái tim Khương Vi như muốn vọt ra ngoài, Khương Sam cảm giận nhìn cô ta nhưng vẫn dùng biểu tình khản cầu, đôi mắt buồn xuống: “Người không quan trọng, ngài đừng quan tâm.”

Trong lòng Khương Vi vừa thẹn vừa hận vừa sợ hãi chưa kịp thả lỏng, Trương Phúc Uất lại sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ở bên kia lớn tiếng nói: “Cô ta là Khương Vi, người vừa nghe điện thoại là học viên của quân nghệ Khương Vi.”

“Àm!” Khuôn mặt Khương Vi đỏ lên, chân cũng mềm nhũn.

“Quân nghệ.” Tần Diệc Hạo không nhanh không chậm lặp lại lần nữa, giọng nói lạnh lẽo khiến người khác nghe được dựng tóc gáy, cả người Khương Vi đều ngã về phía sau.

“Ừ, tôi nhớ kĩ.” Tần Diệc Hạo thần nhiên nói, nói xong cũng không để cho người khác kịp phản ứng, đã ngắt điện thoại.

Khương Vi sợ tới mức cả người run rẩy, chộc giận tổng giám đốc tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, ở quân nghệ có ý nghĩa thế nào cô ta rõ hơn ai hết, cô vừa muốn mở miệng nói chuyện đã nhận lấy ánh mắt thù hận của Trương Phúc Uất nhìn đến, còn lại Khương Sam đối với Tần Diệc Hạo ngắt điện thoại cảm kích thờ ơ ra.

Đây đúng là nợ người ta một cái ân tình, ngược lại cũng không biết vì sao Tần Diệc Hạo lại đồng ý giúp đỡ cô.

“Các cô thật khinh người quá đáng!” Cả người Khương Vi run rẩy, vành mắt đỏ lên nén khóc, sắc mặt phờ phạc, bộ dáng cô ta lúc này cực kì giống một tiểu bạch liên bị người bắt nạt: “Thì ra người đại học T khinh dễ người khác như vậy, tốt lắm, coi như hôm nay tôi được mở rộng kiến thức! Một đám con gái đánh đá, chanh chua!”

Nói vậy giống như một đám người đang cố ý gây khó dễ cho cô ta, lau nước mắt, lại ủy khuất kinh sợ, Khương Vi liền chuẩn bị khóc chạy đi.

“Khoan đã.” Nữ sinh tóc ngắn chặn lại trước mặt cô ta, vẻ mặt âm trầm: “Cô vừa rồi nói ai đánh đá, chanh chua? Bây giờ đùa giỡn người khác còn muốn toàn vẹn chạy đi? Nói xin lỗi!”

“Dựa vào đâu bắt tôi xin lỗi?”

Khương Vi phần nộ hết chói tai: “Là đám người các cô thiết kế hãm hại tôi, dựa vào cái gì bắt tôi xin lỗi con tiện nhân này.”

Một tiếng “tiện nhân” bật thốt khiến cho Khương Sam vừa lấy lại tỉnh táo liền “băng” một cái bị chặt đứt. Câu này khiến cho cô hận đến tận xương tủy liền dẫn đến lửa giận toàn thân không cách nào kiềm chế được, sắc mặt hiện lãnh qua quyết liền trở nên âm trầm.

“Bốp!”

Khương Vi vừa dứt lời, Khương Sam mặt lạnh liền quăng một cái tát: “Một cái tát này đánh cô làm bại hoại gia phong Khương gia cùng với không tôn trọng chị lớn trong nhà.”

Cả người Khương Vi bị đánh nghiêng về một bên còn chưa đứng thẳng lại, Khương Sam lại tiếp tục quăng tới một cái tát thật mạnh tới: “Một cái tát này đánh cô mặt dày mày dạn vu cáo hãm hại không thành còn cần ngược lại.”

“Bốp!”

Lại thêm một cái tát đi qua.

“Một cái tát này nói cho cô rõ, từ nay về sau Khương Sam tôi không có người em gái giống như cô nữa.”

“Khương Sam!”

Giọng nói Khương Vi bén nhọn phần hận như muốn đâm thủng màng nhĩ người khác, giương nanh múa vuốt muốn tát lại Khương Sam.

Khương Sam phản ứng nhanh chóng liền bắt được cổ tay Khương Vi, không chút lưu tình mạnh mẽ quăng cô ta đi, Khương Vi trực tiếp bị quăng đi lao đảo người.

Vào lúc Khương Vi lại muốn tiếp tục giơ tay, Khương Sam liền ác độc ấn mạnh bả vai cô ta, đẩy mạnh vào tường, bàn tay gắt gao bóp chặt khớp xương vai Khương Vi, từ trên cao nhìn xuống Khương Vi bị đau thét chói tai, biểu tình Khương Sam lạnh lẽo đến dọa người: “Sau này cô còn có ý đồ xấu đối với tôi bị tôi phát hiện, tôi thấy cô một lần liền đánh một lần.”

Bị Khương Sam nắm chặt huyết vị, Khương Vi bị đau đến chết đi sống lại, lúc này cô ta bị biểu tình tàn bạo của Khương Sam hù sợ, trên người trên mặt bị đau dữ dội, chung quanh lại có nhiều người cùng một giuộc với Khương Sam như hồ rình mồi, Khương Vi oán giận trừng mắt nhìn, bịt miệng lại không dám nói càn một câu.

Khương Sam lạnh lẽo cười giễu một tiếng rồi buông tay, ánh mắt lãnh bạc không có một tia tình cảm nhìn Khương Vi, gần từng chữ: “Bây giờ, xin lỗi!”

Bị nhiều người nhìn như vậy, bị Khương Sam tát ba cái không chịu nổi nước mắt rơi đầy mặt, cô ta lại cứng rắn không chịu hé răng, nữ sinh tóc ngắn thấy cô ta không biết xấu hổ lại không chịu xin lỗi, uy hiếp quơ quơ quả đấm, tính tình Trương Phúc Uất hung dữ cùng với sắc mặt không tốt bước về phía trước hai bước.

“Này, thật xin lỗi!” Khương Vi sợ hãi thức thò liền nói xin lỗi, nước mắt rơi xuống má vừa ngứa vừa đau, cô ta không còn giả trang điềm đạm đáng yêu được nữa, trên mặt sưng tấy vừa sợ vừa hận.

“Cút!”

Khương Sam ghét bỏ buông lỏng cánh tay, quay mặt đi chẳng muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Giờ phút này Khương Vi muốn liều mạng với Khương Sam, muốn giết chết cô ngay chỗ này, nhưng cô ta không dám, vừa tức giận vừa oán hận cũng chỉ bị phần ôm mặt khóc chạy đi.

Bây giờ cũng không có người ngay cạnh cô ta nữa, thờ ơ nhìn cô ta khóc chạy đi.

“Làm giống như có người nào phụ bạc cô ta không bằng...” Trương Phúc Uất không thán phục không được, giống như bà cụ nói: “Khương Sam cô sao có được một thân thích không đáng tin cậy như vậy, da mặt dày đi gây chuyện thì thôi đi, còn khóc lóc chạy đi.”

Lô Trần không cam lòng chớp chớp mắt, vẻ mặt làm bộ như lo lắng cho Khương Sam: “Ai, nháo lớn thành như vậy, nhưng mà... Dù sao cũng là em họ của cô, Khương Sam cũng không nên ra tay...”

“Lô Trần.”

Khương Sam lên tiếng gọi Lô Trần một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo chưa tan đi lạnh lạnh nhìn cô ta, trong đôi mắt kia mờ hồ xẹt qua ác độc cùng với không kiên nhẫn dọa Lô Trần hoảng sợ, cuối cùng cũng không dám gây thêm rắc rối nữa, không cam lòng nuốt nửa câu còn lại trở vào.

Những người khác lại không cảm thấy Khương Sam đối với Khương Vi như vậy có gì không đúng, một bên nói Lô Trần không nên mềm lòng như vậy, một bên an ủi Khương Sam không nên vì một người như vậy mà tức giận, lúc trước nữ sinh tóc ngắn dần dần cùng với mấy người còn lại tự cho mình là đúng đi gây phiền toái liền cảm thấy áy náy.

Một lúc lâu sau mọi người tản đi hết.

Đám người đã đi hết, Khương Sam mệt mỏi xoa bóp đầu có chút đau, đôi mắt trong suốt nén giận lại bị một tầng sương che mờ không rõ cảm xúc, giấu đi suy nghĩ thay đổi ở trong mắt, Khương Sam ở trên giường lại một lần nữa cảm điện thoại.

“Tôi mai tôi sẽ đến đón cô.”

Một tin nhắn ngắn gọn bỗng nhiên đập vào mắt để cho cô vừa mới thả lỏng lại nhũn chặt thêm một lần nữa.

Tần Diệc Hạo.

Đột nhiên Khương Sam lại cảm thấy nhức đầu thêm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 47

Học kỳ đầu gần kết thúc, Khương Sam mới nhận được điện thoại của Tần Diệc Hạo, xã đoàn niêm bản bên kia cũng đã đưa ra thông báo rồi, Khương Sam quả thật đạt được vị trí đứng đầu bảng trúng tuyển.

Bất quá cái vị trí đứng đầu này đưa đến rất nhiều tranh cãi, lúc bảng điểm được dán lên, Cố Thiên Hạo và Mục Văn đều cho điểm tối đa, Quách Ngọc Khôn lại không để ý tới mặt mũi trực tiếp cho không điểm, về phần Tần Diệc Hạo không ai dám mời anh chấm điểm, có thể thấy là mặt mũi lắm rồi.

Vì thế vào lúc tuyển chọn Khương Sam có biểu diễn xuất chúng, chỉ vì điểm không này mà bị phân đến ban sơ cấp.

Khi Khương Sam nhận được tin đang lật xem bản vẽ trọng điểm của thầy giáo, cây bút đen trên tay xoay vài vòng, bị cô đập “bộp” một cái lên bàn.

Không sao hết, sau này còn có thể thông qua sát hạch để đi lên, chuyện này so với kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều rồi, Khương Sam rót một ly nước chanh uống, muốn bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, lúc trước Sở Phàm tiến vào xã đoàn đã được đặc cách phân vào trong ban cao cấp. Khương Sam khép vở học lại rời khỏi lớp tự học, không muốn thừa nhận chính mình buồn bực.

Mấy ngày nay cũng không có lớp, Khương Sam liền trở về nhà, ngay cả cơm cũng không ăn, thay đổi quần áo luyện khiêu vũ cả đêm.

Sáng ngày thứ hai mở mắt, Khương Sam nhìn trần nhà xuất thần trong chốc lát, từng chuyện xảy ra những ngày qua đều giống như trong suy nghĩ của cô. Chuyện bên Lưu Thiên Trạch và Khương Mật đã bắt tay vào làm, thời gian còn ngắn, tiến triển vẫn chưa rõ ràng, trái lại điểm này cô cũng không vội, tính cách của hai người này cô tương đối hiểu, sớm hay muộn cô cũng thu thập được.

Ở kiếp trước, cô ngoài ý muốn nghe nói hai người này ở bên ngoài đều có nhân tình, huống chi bây giờ cô lại hao tâm tổn trí lựa chọn chu đáo như vậy.

Khương Vi gần đây bị đùa giỡn âm ỉ như vậy cũng không đứng dậy nổi, huống hồ phía bên Anh quốc phong tỏa tin tức vô cùng tốt, cô cũng không tin tự mình không có biện pháp đem thư tiến cử đến lần nữa. Hiện tại Lưu Thiên Trạch có lợi thế hơn, cô lại không có người, không có núi dựa vững chắc, nhưng không có nghĩa sau này cô không có biện pháp.

Suy nghĩ một lát lại nghĩ đến xã đoàn niêm bản, Khương Sam nôn nóng từ trên giường ngồi dậy.

Bộ mặt Quách Ngọc Khôn giả nhân giả nghĩa liền hiện lên trong đầu Khương Sam, khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc đó ở tại chỗ, cô đã nói lời rõ ràng như vậy rồi, coi như vì sĩ diện Quách Ngọc Khôn cũng không nên vô si đến mức cho cô điểm không chứ. Khốn nạn thật!

Lưu Hoảng? Tán chính ủy suy nghĩ một chút mới nhớ Lưu Hoảng là ai, cau mày lại.

“Sao lại hỏi đến ông ta?”

Khương Sam lần nữa đi lại, giọng nói do dự truyền đến: “Là chuyện tham gia xã đoàn niên bàn...”

Nói tóm tắt một lần, Khương Sam cố gắng bình thường kể lại, không xen lẫn bất kỳ cảm xúc nào, nhưng khi nói xong vẫn không nhịn được có vài phần buồn bực và không cam lòng.

“Tôi sợ ngại xử chuyện của Lưu Hoảng quá nặng, sau này sẽ gây trở ngại nhiều hơn, ngại xem có thể mất nhắm mắt mở tha cho ông ta được không, tôi sợ về sau...”

Tán Chiến ở bên kia nghe giọng nói nhu hòa của nữ sinh đảng hoàng kể lại chuyện xảy ra, đến lúc nghe giọng điệu của cô che giấu cảm xúc vụn vặt, Tán Chiến gần như tưởng tượng được bộ dáng của cô mím môi tội nghiệp cầu xin, ủy khuất vô cùng, sắc mặt Tán Chiến từ từ lạnh xuống. Lại nghe cô nói muốn xin xử lý nhẹ, mi tâm đang nhú lại của Tán Chiến có chút buồn cười.

Cáo trạng này cũng thật đủ uyển chuyển, trong lòng rõ ràng hận cầu anh xử lý nhanh chóng người ta, trong lời nói còn làm bộ rộng lượng. Chuyện này nếu là người khác làm thì có vẻ như là người chưa ngoan cùng với hành vi dối trá, do Khương Sam làm đảng đồng nói đảng tây quần quanh, tuy cũng là tính kế, lại tính kế đáng yêu rất nhiều.

Lúc này súng lục cũng đã được tháo rời ra một lần nữa, sáng sớm bị Khương Sam lấy lòng, Tán Chiến nhìn linh kiện chính tề ở trên bàn, thấp giọng nói: “Tội của Lưu Hoảng là tội không thể tha thứ, tạo thành ảnh hưởng quá mức nghiêm trọng, hiện tại kết quả vẫn chưa có truyền ra ngoài, nhưng mà theo như lời cô vừa nói, vậy phạm vi ảnh hưởng của ông cũng quá rộng rồi, là một con sâu làm rầu nồi canh, phải diệt trừ.”

Khương Sam còn cố làm ra vẻ: “Như vậy không tốt...”

“Là chuyện công, không có quan hệ với chuyện cá nhân.” Tán Chiến không nhanh không chậm nói: “Nếu như cô nói Quách Ngọc Khôn, giám khảo coi thi thuộc quân nghệ lại bí mật mang tư thù giải quyết công việc, tôi sẽ cho người liên hệ với ông ta.”

Khương Sam nghe xong cực kỳ cao hứng, đây đúng là chuyện vui ngoài ý muốn, cô vốn không ôm ấp hi vọng chuyện giải quyết Lưu Hoảng được tốt, chỉ muốn nhắc nhở Tán chính ủy đừng đem chuyện này quên đi. Quách Ngọc Khôn làm việc không giữ thể diện, nếu ở giữa không có Lưu Hoảng giờ trò làm mấy chuyện xấu, cô làm việc đều biết nặng nhẹ, trừng phạt Lưu Hoảng cũng tự nhiên cảnh cáo Quách Ngọc Khôn, cuối cùng có thể báo thù nhỏ nhỏ rồi.

Cô thừa nhận bản thân không rộng lượng, cũng thừa nhận mình là người có thù tất báo.

Bên này sắc mặt Tán Diệc Hạo mới chuyển biến có chút tốt đẹp liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại nhìn về phía Tán Chiến.

Tán chính ủy thật ra rất tốt, sau khi cúp điện thoại Khương Sam nghĩ thầm, một điểm cũng không như cô nghĩ là người bất cận thân tình, Khương Sam cảm thấy khả năng bản thân lúc trước xem mặt mà bắt hình dong hiểu lầm Tán chính ủy, tuy nhiên vào lúc trực tiếp tiếp xúc bên ngoài vẫn không nhịn được khâm phục, nhưng bản thân anh ta quả đúng là người tốt.

Tán Diệc Hạo nắm chặt ly rượu, giọng nói có chút căng lên, nhìn về phía Tán Chiến cố tình lơ đãng hỏi: “Điện thoại của ai, nhìn qua tâm tình của chú có vẻ tốt.”

Động tác Tán Chiến nhanh chóng đem súng lục thần tốc lấp ráp lại, vẻ mặt vui vẻ lúc trước đã thu về, một bên mặc quần áo nói: “Một nữ sinh.”

Tán Diệc Hạo mím chặt môi mỏng, cảm thấy trong con ngươi hẹp dài của anh lạnh lẽo từ từ dày đặc.

Cô gái này vào lúc đối mặt với anh, cho tới bây giờ có thể trốn liền trốn, gương mặt xinh xắn mềm mại kia cũng là lá mặt lá trái với anh.

Tự nhận bản thân đối với người khác thái độ tương đối cũng ôn hòa, lại càng có ít phụ nữ ở trước mặt anh e sợ có bộ dáng tránh không kịp này, anh vốn nghĩ tính tình của cô là vậy, cũng không biết từ lúc nào cô với Tán Chiến có quan hệ tốt như vậy, mới sáng sớm đã gọi điện thoại.

Lại nghĩ tới suy nghĩ trong chớp mắt vừa rồi của mình, tâm tình Tán Diệc Hạo đột nhiên trở nên vô cùng kém, sắc mặt đen lại, so với vừa rồi càng thêm khó coi.

“Tôi đến công ty đây.”

Tán Chiến mới mặc quần áo được một nửa, vẻ mặt đắm chiêu nhìn bóng lưng nổi giận của Tán Diệc Hạo.

Ông cụ có vẻ ép quá chặt rồi, mà Tán Diệc Hạo lại là người càng áp chế thì càng phản kháng kịch liệt, kết quả hoàn toàn ngược lại rồi.

Khương Sam bên kia luyện khiêu vũ nguyên một ngày, vốn nghĩ là dùng cơm cũng cần phải đến tối, ai biết được hơn bốn giờ nhận được điện thoại của Tán Liệt gọi đến.

“Chỗ đặt trước khá xa, Tán thiếu phân phó tôi đến đón cô.”

Bây giờ Khương Sam vội vàng tắm rửa thay quần áo vẫn còn chưa ý thức được, chỗ đặt xa mà Tần Liệt nói cuối cùng là có ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 48

Lên xe, Tần Liệt đại khái nói một câu đi nhà hàng ở ngoại ô, Tần Diệc Hạo ở phía sau cũng nhắm hai mắt, Khương Sam nhìn anh một cái, ở xa đầu bên kia ngồi xuống.

Trong xe vang lên tiếng nhạc êm dịu, Khương Sam vốn nghĩ Tần Diệc Hạo sẽ hỏi cô mấy câu chuyện ngày hôm qua, kết quả ngồi đợi hồi lâu cũng không thấy anh có phản ứng gì, mặt anh không chút thay đổi nhắm mắt lại. Không hiểu rõ Tần Diệc Hạo đang suy nghĩ gì, Khương Sam cũng không ngu ngốc tự làm mất mặt mở lời trước, hơn nữa tối hôm qua ngủ không ngon, thấy Tần Diệc Hạo vẫn luôn nhắm mắt không thay đổi, Khương Sam không không chế được cũng có chút mệt mỏi.

Vốn cũng chỉ nghĩ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, kết quả ở trong xe ảm áp, chỗ ngồi lại thoải mái, Khương Sam liền ngủ mất.

Đột nhiên xe lắc mạnh một hồi mới khiến cho Khương Sam tỉnh dậy.

Còn chưa tỉnh táo mở mắt ra, cái mũi Khương Sam liền thấy đau.

“Ừm!”

Khương Sam rên nhỏ, che mũi mở mắt ra, trước mắt một mảnh đen tây trang, hơi ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi đang cúi đầu nhìn mình, con ngươi hẹp dài tối đen thâm thúy, tầm mắt lạnh lùng khiến người khác lạnh thấu xương.

“Thật xin lỗi!”

Trong nháy mắt Khương Sam liền tỉnh táo, xấu hổ vội vàng ngồi thẳng người dậy, ngồi dậy mới phát hiện không những nửa thân mình trái dựa sát vào Tần Diệc Hạo, tay trái cũng vô thức đặt lên đùi anh.

Khương Sam giống như bị điện giật, nhanh chóng rút tay về, cả người vội vàng ngồi xích qua bên kia, lúng túng không biết nên nói sao cho đúng.

Đáng chết! Cô nhớ bộ dáng lúc ngủ của cô rất trật tự, làm sao sẽ...

Tần Diệc Hạo cũng không lên tiếng, hai tay đan chéo nhau đặt ở trên đầu gối cũng không động, nhắm mắt lại một lần nữa.

Khương Sam lặng lẽ nhìn anh một cái, nhìn qua một bên mặt của Tần Diệc Hạo lạnh lùng khác thường, khuôn mặt góc cạnh sắc bén, thật ra nếu quan sát cẩn thận mà nói người như vậy nội tâm vô cùng lạnh bạc cũng khó tiếp cận nhất, cũng không biết người khác mất ngủ hay sao lại cho rằng anh là người bình dị dễ gần.

Lại rút vào trong góc một chút, Khương Sam vừa ảo não vừa không hiểu được, tuy thân hình Tần Diệc Hạo cao lớn, nhưng ghế sau của chiếc xe này vô cùng rộng rãi, cô tự nhận mình là người có tự chủ mạnh, nhiều năm luyện múa sinh hoạt vô cùng kỉ luật, làm sao có thể tự mình có thể dựa trên người Tần Diệc Hạo?

Càng nghĩ càng không thích hợp, Khương Sam lặng lẽ lên liếc nhìn Tần Diệc Hạo, Tần Diệc Hạo dường như đoán trước được, Khương Sam vừa mới nhìn qua anh liền mở mắt ra, đôi mắt đen khê nhú, Khương Sam chợt dạ dòi tầm mắt đi. Lặng ##Quên

Thôi bỏ qua đi, có thể trong lúc xe chuyển hướng quá mạnh, bản thân không tự chủ được trượt về phía bên kia.

Quay đầu nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thấy sắc trời tối mờ mịt, Khương Sam vội vàng lấy điện thoại ra xem.

“Sao đã sáu giờ rồi?” Khương Sam kinh ngạc hỏi Tần Liệt, người ngồi lái xe phía trước: “Sao lại đi lâu như vậy?”

Lại nhìn ra phía trước, vậy mà đi ra ngoài vùng núi, Khương Sam đau đầu, trời ạ, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu, bây giờ đã chạy tới đâu rồi!

Khương Sam cũng không nhìn thấy, Tần Liệt ngồi ở ghế lái mắt nhìn mũi lái xe, biểu cảm trên mặt nghiêm trang, trên trán đã nổi lên một tầng mồ hôi mỏng từ lâu, ánh mắt không dám liếc qua gương chiếu hậu nhìn về chỗ Tần Diệc Hạo.

“Đi đến Lãi Viên, đương nhiên phải lên Mạc Sơn, cũng gần tới rồi.”

“Lãi Viên?”

Khương Sam giật mình: “Sao ăn một bữa cơm lại đi xa như vậy?”

Lần này Tần Liệt không dám trả lời.

Lãi Viên là một nhà hàng nghỉ phép tư nhân vô cùng nổi tiếng, được xây ở giữa sườn núi Mạc Sơn, khoảng cách ở rất xa, gần như sắp đi qua khu vực bên cạnh, đâu có giống như Tần Liệt nói chỉ đơn giản là ở ngoại ô.

Khương Sam nhìn sắc trời dần dần tối đi, lại nghĩ chính mình không mang quá nhiều tiền, cẩn thận nhìn Tần Diệc Hạo nói: “Đi xa như vậy, ăn xong trở về nhất định sẽ rất khuya, đường núi lại không dễ đi...”

Tần Diệc Hạo quay sang nói với cô: “Giờ quay trở lại cũng không kịp, nếu vừa mới lên xe cô liền chọn ở nơi gần đó.”

Khương Sam tức cười, đây là trách cô lúc lên xe không nên ngủ thiếp đi, nghĩ lại bộ dáng chính mình vừa mới dựa ở trên thân người ta, Khương Sam không khỏi thờ dài, cũng không nói gì thêm nữa.

Tần Liệt nói không sai, chạy chưa tới mười phút đã đến cửa lớn Lãi Viên.

Bây giờ đang ở giữa tháng mười hai, trời đang chuyển lạnh, nhưng theo lối vào của Lãi Viên lại mang hàng loạt màu sắc rực rỡ, các loại hoa đua nhau tùy ý nở. Trước cổng là cây mai vàng lớn, thân cây khỏe mạnh khúc chiết, từng mùi hương nhẹ nhẹ truyền đến, lập tức làm cho tâm trạng người khác chấn động, chỉ một cây mai hạng nhất này đã tiêu tốn hết bao nhiêu tiền tài cùng với nhân lực rồi.

Lãi Viên cho một hàng loạt nhân viên ra tiếp đón bọn họ, người tiếp đãi đương nhiên vô cùng quen thuộc Tần Diệc Hạo, chỉ là lúc bình thường Tần Diệc Hạo đều tới một mình, thỉnh thoảng có mang theo một vài người bạn, cũng chưa dẫn theo một người phụ nữ nào tới đây, người tiếp đãi mặt không biến sắc nhìn Khương Sam vài lần, thái độ đối với Khương Sam cũng vô cùng cung kính.

Tần Liệt theo thường lệ ngồi ở ghế ngoài cửa, Tần Diệc Hạo vừa bước chân tới cửa dừng một chút nói: “Cậu trở về đi.”

Tần Liệt kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Tần Diệc Hạo mới có thể đem nghi vấn đến đầu lưỡi nuốt trở lại: “Buổi sáng ngày mai có cần tôi tới đón ngài với Khương tiểu thư trở về không?”

Tần Diệc Hạo thần nhiên nói: “Sau bữa cơm trưa.”

Tần Liệt không dám hỏi, vội vàng đáp ứng, tro mắt nhìn Tần thiếu đi vào trong phòng, phục vụ rón rén nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tần thiếu có ý gì đây nhỉ? Nhớ đến một màn ở trong xe vừa rồi, Tần Liệt nuốt một ngụm nước bọt, cậu có chút không hiểu rõ cuối cùng Tần thiếu đối với Khương tiểu thư là có tình ý hay là...? Đi trước vào trong phòng, Khương Sam chỉ chú ý nghe người tiếp đãi giới thiệu đặc sắc của Lãi Viên, cũng không biết một khúc nhạc đệm ở bên ngoài cửa, vẫn còn vội vàng đi theo người tiếp đãi.

“Mấy món đơn giản được rồi, bởi vì buổi tối ăn xong còn trở về, cho nên đồ ăn có thể lên nhanh một chút được không?”

Người tiếp đãi gật đầu: “Đây là đương nhiên, mỗi một phòng bao đều có đầu bếp riêng chuyên phụ trách, về tốc độ lên món không thành vấn đề.”

Khương Sam nghe xong hơi lú lù, một đường đi đến đây, cô thấy nhà hàng ở núi này thật lớn, đã sớm nghe nói ở bên trong vô cùng xa hoa, lại không nghĩ đến mỗi phòng ăn đều có đầu bếp riêng chuyên phụ trách, thật không biết bữa cơm này tốn bao nhiêu tiền nữa. Vốn đang chuẩn bị mời khách, Khương Sam cảm thấy có chút khốn quẫn, đừng nói hiện tại tình hình kinh tế của cô có chút căng thẳng, ngay cả khi ba ba cô còn sống cũng không chi tiêu nổi ở địa phương này, chính mình rốt cuộc có muốn mời khách hay không nữa đây?

Tần Diệc Hạo giống như đọc hiểu được suy nghĩ của người khác, Khương Sam đông hỏi một câu, tây hỏi một câu, anh liền nói:

“Hôm nay tôi mời khách, coi như ăn mừng cô trúng tuyển, nếu như thật sự muốn cảm ơn, hôm nào chọn chỗ mời tôi.”

Khương Sam có chút do dự, nhưng cũng biết lúc này mình không nên cật lực, chỉ có thể đồng ý, lại không thấy được Tần Diệc Hạo đang cúi xuống xem thực đơn, khóe miệng mơ hồ kéo lên trong chớp mắt, rất nhanh khôi phục lại như lúc đầu.

Cho dù thường xuyên phải hạn chế đồ ăn để chú ý bảo dưỡng dáng người, Khương Sam không thể không thừa nhận các món ăn ở đây đều là mỹ vị.

Đầu tiên là bề ngoài vô cùng đẹp mắt khiến người khác không nỡ ăn, ăn vào trong miệng lại càng ngon như muốn nuốt luôn cả lưỡi, vốn trong phòng có người chia đồ ăn, trong một thoáng chốc đã bị Tần Diệc Hạo cho ra ngoài hết.

Tướng ăn của hai người đều vô cùng tao nhã, nhai kỹ nuốt chậm, trừ thỉnh thoảng đưa va chạm gấp đồ ăn ra gần như không nghe được âm thanh nào khác, nhưng tốc độ đồ ăn dần dần ít đi cũng không chậm. Chủ yếu là vì mỗi món ăn cũng không có quá nhiều, gấp không được vài đĩa đã hết, vì vậy mặc dù tốc độ đồ ăn đưa lên không chậm, Khương Sam lại cảm thấy chính mình không ăn được bao nhiêu đồ ăn trên bàn cũng đã không còn.

“Ăn ngon sao?”

Lúc rảnh rỗi đợi đồ ăn Tần Diệc Hạo bắt chợt hỏi một câu, Khương Sam đang cầm thìa uống canh, hương vị thơm ngọt quanh quẩn trong miệng khiến tâm tình của cô vô cùng tốt, theo bản năng trả lời: “Ăn ngon, thật muốn có một người đầu bếp như vậy ở trong nhà có thể nấu mỗi ngày cho mình ăn.”

Tần Diệc Hạo quét một vòng chén đĩa ăn hết không còn bao nhiêu, biết được lời nói này của Khương Sam cũng không phải khen tặng, cũng không có giống như lúc trước nói những lời dối trá, vẻ mặt lạnh lẽo cuối cùng cũng tốt hơn mấy phần.

“Cô thích ăn, về sau tôi sẽ thường xuyên mang cô tới.”

Tay Khương Sam đang múc canh liền dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt Tần Diệc Hạo rất nhanh hiện lên vài phần không tự nhiên, không nhanh không chậm bổ sung: “Cảnh Thiên đối với phúc lợi của nhân viên vô cùng tốt, nếu cô làm việc tốt, tự nhiên cũng có cơ hội đến đây dùng cơm.”

Tần Diệc Hạo có tiếng ra tay hào phóng, chỉ là Khương Sam lại không biết anh đối với nhân viên lại có thể hào phóng tới trình độ này, nếu như theo lời anh hay mang cấp dưới đến đây dùng cơm, còn có vừa rồi nhân viên tiếp đãi đối với anh cũng vô cùng quen thuộc, sợ rằng là vì anh thường hay dẫn người đến đây dùng cơm. Trái lại Khương Sam đối với anh thêm vài phần kính trọng. Lãng ##Quên

Tần Diệc Hạo thật xứng đáng là một cấp trên tốt.

Tần Diệc Hạo cũng không biết vì một câu nói của mình, Khương Sam liền nghĩ sai lệch như vậy, thấy ánh mắt cô nhìn về phía anh đột nhiên trở nên sáng lấp lánh, tâm tình Tần Diệc Hạo vốn đang ủ dột liền chuyển biến tốt, đường nét lạnh nhạt trên khuôn mặt cũng bớt đi mấy phần.

“Lúc sau ăn xong còn có bánh ngọt nữa làm cũng khá ngon, một chút cô có thể ăn thử.”

Một bữa cơm ăn xong, không khí cũng coi như hòa hợp, nhất là Tần Diệc Hạo không hỏi một câu nào về chuyện xấu ngày hôm qua của Khương Sam, điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng dễ chịu, lại thêm vẻ mặt ôn hòa ngẫu nhiên nói với cô nguồn gốc cùng với ngụ ý của các loại món ăn, Tần Diệc Hạo bình dị gần gũi như vậy khiến cho bản năng phòng bị cùng với xa cách của Khương Sam tan mất vài phần.

Vào lúc gần kết thúc bữa ăn tối, ở ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, liền nghe thấy một giọng nói điềm đạm khiến người nghe thoải mái của phụ nữ đột nhiên vang lên.

“Diệc Hạo, cậu đang ở bên trong sao?”

Còn chưa kịp nghe tiếng trả lời, một cánh tay trắng nõn từ bên ngoài dò xét đi vào, cửa trực tiếp bị mở ra, sau đó là một thân sườn xám màu xanh lá, bên ngoài khoác khăn lông thú màu nâu nhạt, người phụ nữ chậm rãi đi vào.

Thoạt nhìn người phụ nữ không có vẻ đẹp kinh diễm, so với ngũ quan trên mặt mềm mại đáng yêu bình thường của phụ nữ, thì ngũ quan của người phụ nữ này có phần hơi cương nghị một chút, nhìn lần thứ hai lại khiến cho người khác không dời mắt được, trên người cô có một sức quyến rũ kì lạ hấp dẫn người khác muốn đi tìm hiểu một phen. Cho dù là không hỏi đã vào cửa cũng sẽ không khiến cho người khác có cảm giác bất ngờ cùng với không vui, giống như cô trời sinh đã như vậy, lại giống như cô đi vào là chuyện vô cùng bình thường.

Người phụ nữ khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, giống như tấm gió xuân không có lực công kích.

Tần Diệc Hạo buông đĩa xuống: “Chị Vạn.”

Vạn Ngọc Nhiên tự nhiên ngồi vào vị trí của mình, tầm mắt chuyển đến nhìn Khương Sam, cười tí mắt nói: “Dẫn theo bạn tới sao? Thật đúng là hiếm thấy, không giới thiệu một chút sao?”

Ôn hòa khiến trách còn mang theo cảm giác quen thuộc thân cận như vậy, thái độ Tần Diệc Hạo đối với cô cũng bất đồng so với người khác, mơ hồ còn mang theo vài phần tôn kính, anh giới thiệu Khương Sam lời ít ý nhiều: “Đây là Khương Sam.”

Vạn Ngọc Nhiên có chút hiểu tính tình của anh, đối với Khương Sam cười cười chào hỏi, cũng không ngại anh giới thiệu qua loa.

Đối với Khương Sam giới thiệu có phần chi tiết hơn nhiều.

“Đây là cô chủ Vạn, chủ nhân của Lãi Viên, cô gọi theo tôi là chị Vạn được rồi.”

Khương Sam kinh ngạc nhìn Vạn Ngọc Nhiên, cô ấy nhìn qua so với cô không lớn hơn bao nhiêu, lại là chủ nhân của nhà hàng rộng lớn trên núi này? Nhớ đến phong cách bố trí trên đường tới đây, cô không thể không thán phục năng lực ưu việt của người này.

Vạn Ngọc Nhiên thu lại nụ cười trên mặt, nhướn mày lắc đầu: “Cậu sao lại có thể nói như vậy, tôi chẳng qua chỉ đến giúp đỡ hỗ trợ, thế nào lại trở thành chủ nhân rồi...”

Tần Diệc Hạo nhếch môi: “Chú út chính miệng nói đưa cho chị, tự nhiên sẽ là của chị, đây là sản nghiệp của chú ấy, tôi không quản được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 49.1

Người phục vụ mặc bộ sườn xám đồ thẫm động tác nhẹ nhàng bày ra dụng cụ pha trà, Vạn Ngọc Nhiên một bên chọn lá trà, một bên nhìn Tần Diệc Hạo: “Anh ta cho là ý của anh ta, tôi không đồng ý coi như không có, cậu nói vậy như vậy, tôi liền mặc kệ tất cả lập tức xuống núi.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi: “Chuyện này tôi không làm chủ được, nếu như chị Vạn có thể xuống núi, chủ út nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Ấm áp trên khuôn mặt Vạn Ngọc Nhiên cuối cùng cũng lộ ra tia bất đắc dĩ, giống như nghĩ đến chuyện khó khăn gì, về mặt đấu tranh cùng với khó hiểu, dứt khoát thờ dài cũng không nói gì thêm, chuyển tâm pha trà.

Cách một màn hơi nước dày đặc, ánh mắt Tần Diệc Hạo không lưu tâm nhìn về phía Khương Sam, Khương Sam đang chuyên chú nhìn chị Vạn pha trà, khuôn mặt tinh xảo cách qua màn hơi nước có chút mờ hồ, thật là một người xinh đẹp như hoa xa cách như vậy.

Động tác Vạn Ngọc Nhiên tao nhã thành thạo, mỗi một động tác nhẹ nhàng lại lưu loát, khiến cho người khác có cảm giác yên tĩnh lại.

Lãng@d#d##q#d@Quên

Phục vụ im hơi lặng tiếng đẩy cửa bước vào, cẩn thận tránh vòng qua chỗ ngồi của Vạn Ngọc Nhiên, bày lên bàn mấy món bánh ngọt, hình dáng tinh xảo, bánh ngọt nhỏ nhắn bằng ngón tay cái nhìn qua vô cùng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người ta động lòng rồi.

“Trước ăn thử bánh ngọt, chị Vạn phải mất một lúc mới pha trà xong, hôm nay cô có lộc ăn, ăn bánh ngọt cùng với trà chị Vạn pha là tuyệt nhất.”

Tần Diệc Hạo nâng cằm, ý bảo phục vụ bung cái đĩa dĩa qua bên Khương Sam

Nhưng Khương Sam cũng không có động, vẫn chuyên tâm nhìn chị Vạn pha trà, Tần Diệc Hạo gõ gõ mặt bàn, cô vẫn không có phản ứng như cũ.

“Khương Sam?” &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

Tần Diệc Hạo hơi đề cao giọng, lần này ngay cả động tác của Vạn Ngọc Nhiên cũng chậm lại, nhìn về phía Khương Sam.

“Ừ.” Lúc này Khương Sam mới hồi phục lại tinh thần: “Sao vậy?”

Tần Diệc Hạo bình tĩnh nhìn cô, giọng nói có chút đè nén: “Bánh ngọt trên bàn, cô ăn thử xem.”

Bây giờ Khương Sam mới để ý trên bàn ngay chỗ cô bày ra một loạt bánh ngọt, hương thơm ngọt ngào bay vào mũi, nhìn về phía bàn trống không của Tần Diệc Hạo: “Sao chỉ để ở chỗ tôi? Hai người không ăn một chút sao, tôi đã không ăn vô rồi.”

Nói xong xấu hổ cười cười. d!^Nd+n(#Q%*d@n

Tay dưới bàn của Tần Diệc Hạo chậm rãi nắm chặt lại, trong mắt dần dần trở nên u ám.

Vạn Ngọc Nhiên phát giác được không khí giữa hai người có gì đó không thích hợp, có điều cô với Khương Sam cũng không quen nên không hỏi nhiều, vừa pha trà xong, rót cho hai người, khéo léo chuyển đề tài khiến cho không khí sinh động lại.

“Ôn tuyến đã chuẩn bị tốt, hai người uống trà xong có thể qua đó dùng hay là ra ngoài đi dạo?”

Khương Sam xin lỗi nói: “Thật ngại quá, lúc này thời gian cũng không còn sớm, còn phải trở về nội thành, hôm nay không có thời gian tắm suối nước nóng rồi.”

Vạn Ngọc Nhiên gạt mình: “Không phải Tần Liệt đã về rồi sao? Tôi nghĩ hai người hôm nay muốn ở lại đây, ngay cả phòng cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tần Diệc Hạo nói: “Ngày mai về.”

Sắc mặt Khương Sam liền khó coi, nhìn về phía Tần Diệc Hạo: “Tần tổng nói giỡn sao?”

Tần Diệc Hạo gọi khéo môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Tần Liệt về công ty có việc gấp, không có xe, không có khả năng sẽ đi bộ về.”

Khương Sam nhẹ nhàng đặt chén trà xuống nhìn chằm chằm Tần Diệc Hạo, thấy anh không có ý tứ đùa giỡn, trong lòng liền nóng giận.

“Tôi chưa từng nói sẽ ngủ lại ở đây.”

Tần Diệc Hạo không để ý lạnh lùng nói: “Chuyện trở về ngày mai nói, bây giờ không có xe, ngồi xuống!” @#LQĐ*&#

Vốn đã mặc danh kì diệu dẫn lên núi ăn cơm, lúc này lại không cần quan tâm ý kiến của cô liền trực tiếp quyết định ngủ lại ở đây, người có tính tình tốt cũng phải tức giận.

“Cám ơn Tần tổng tối nay tiếp đãi, cũng cám ơn trà của cô chủ Vạn, trà nghệ của cô rất tốt, hi vọng lần sau sẽ có cơ hội thưởng thức kĩ hơn, chỉ là ngày mai tôi còn có lớp, tối nay nhất định phải trở về, không thể ở đây lâu được.”

Chậm trễ như vậy một lúc khiến trong lòng Tần Diệc Hạo nóng như lửa đốt, trực tiếp bước nhanh qua cửa phòng đi ra ngoài.

Vạn Ngọc Nhiên thấy thế nào cũng lo lắng, tự rót cho mình một chén trà uống một ngụm, mới gọi người phục vụ bên ngoài.

“Cho người đi theo Tần thiếu, nói bọn họ đi tìm một cô gái mới vừa cùng Tần thiếu tới đây, đừng để cho xảy chuyện.”

P/S: Chương này hơi dài nên mình chia đôi nhé.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 49.1

Lăng Quên- Diễn Đàn

Người phục vụ mặc bộ sườn xám đỏ thẫm động tác nhẹ nhàng bày ra dụng cụ pha trà, Vạn Ngọc Nhiên một bên chọn lá trà, một bên nhìn Tần Diệc Hạo: “Anh ta cho là ý của anh ta, tôi không đồng ý coi như không có, cậu nói vậy như vậy, tôi liền mặc kệ tất cả lập tức xuống núi.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi: “Chuyện này tôi không làm chủ được, nếu như chị Vạn có thể xuống núi, chú út nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Ấm áp trên khuôn mặt Vạn Ngọc Nhiên cuối cùng cũng lộ ra tia bất đắc dĩ, giống như nghĩ đến chuyện khó khăn gì, về mặt đấu tranh cùng với khó hiểu, dứt khoát thờ dài cũng không nói gì thêm, chuyên tâm pha trà.

Cách một màn hơi nước dày đặc, ánh mắt Tần Diệc Hạo không lưu tâm nhìn về phía Khương Sam, Khương Sam đang chuyên chú nhìn chị Vạn pha trà, khuôn mặt tinh xảo cách qua màn hơi nước có chút mờ hồ, thật là một người xinh đẹp như hoa xa cách như vậy.

Động tác Vạn Ngọc Nhiên tao nhã thành thạo, mỗi một động tác nhẹ nhàng lại lưu loát, khiến cho người khác có cảm giác yên tĩnh lại.

Lăng@d#d##q#d@Quên

Phục vụ im hơi lặng tiếng đẩy cửa bước vào, cẩn thận tránh vòng qua chỗ ngồi của Vạn Ngọc Nhiên, bày lên bàn mấy món bánh ngọt, hình dáng tinh xảo, bánh ngọt nhỏ nhắn bằng ngón tay cái nhìn qua vô cùng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người ta động lòng rồi.

“Trước ăn thử bánh ngọt, chị Vạn phải mất một lúc mới pha trà xong, hôm nay cô có lộc ăn, ăn bánh ngọt cùng với trà chị Vạn pha là tuyệt nhất.”

Tần Diệc Hạo nâng cằm, ý bảo phục vụ bưng cái đĩa dĩa qua bên Khương Sam.

Nhưng Khương Sam cũng không có động, vẫn chuyên tâm nhìn chị Vạn pha trà, Tần Diệc Hạo gõ gõ mặt bàn, cô vẫn không có phản ứng như cũ.

“Khương Sam?” &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

Tần Diệc Hạo hơi đề cao giọng, lần này ngay cả động tác của Vạn Ngọc Nhiên cũng chậm lại, nhìn về phía Khương Sam.

“Ừ.” Lúc này Khương Sam mới hồi phục lại tinh thần: “Sao vậy?”

Tần Diệc Hạo bình tĩnh nhìn cô, giọng nói có chút đè nén: “Bánh ngọt trên bàn, cô ăn thử xem.”

Bây giờ Khương Sam mới để ý trên bàn ngay chỗ cô bày ra một loạt bánh ngọt, hương thơm ngọt ngào bay vào mũi, nhìn về phía bàn trống không của Tần Diệc Hạo: “Sao chỉ để ở chỗ tôi? Hai người không ăn một chút sao, tôi đã không ăn vô rồi.”

Nói xong xấu hổ cười cười. d!^Nd+n(#Q%*d@n

Tay dưới bàn của Tần Diệc Hạo chậm rãi nắm chặt lại, trong mắt dần dần trở nên u ám.

Vạn Ngọc Nhiên phát giác được không khí giữa hai người có gì đó không thích hợp, có điều cô với Khương Sam cũng không quen nên không hỏi nhiều, vừa pha trà xong, rót cho hai người, khéo léo chuyển đề tài khiến cho không khí sinh động lại.

“Ôn tuyền đã chuẩn bị tốt, hai người uống trà xong có thể qua đó dùng hay là ra ngoài đi dạo?”

Khương Sam xin lỗi nói: “Thật ngại quá, lúc này thời gian cũng không còn sớm, còn phải trở về nội thành, hôm nay không có thời gian tắm suối nước nóng rồi.”

Vạn Ngọc Nhiên giật mình: “Không phải Tần Liệt đã về rồi sao? Tôi nghĩ hai người hôm nay muốn ở lại đây, ngay cả phòng cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tần Diệc Hạo nói: “Ngày mai về.”

Sắc mặt Khương Sam liền khó coi, nhìn về phía Tần Diệc Hạo: “Tần tổng nói giỡn sao?”

Tần Diệc Hạo gọi khước môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Tần Liệt về công ty có việc gấp, không có xe, không có khả năng sẽ đi bộ về.”

Vạn Ngọc Nhiên sững sốt, không nghĩ tới Tần Diệc Hạo sẽ tự mình ra ngoài tìm Khương Sam, lấy tính tình của cậu ta, làm sao có thể?

“Cậu đừng ngạc nhiên như vậy, tôi sẽ phái người đi tìm.”

“Vạn Ngọc Nhiên.” Sắc mặt Tần Diệc Hạo bình tĩnh trở lại, sâu trong đôi mắt ẩn chứa con giận sắp tới: “Cô đừng quên, cô căn bản không có tư cách xen vào chuyện của tôi, đừng làm quá khó coi.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên đỏ bừng, bị Tần Diệc Hạo không chút khách khí nói vậy làm cho cô bị tổn thương cùng với xấu hổ giận dữ, quả thật cô đã quen được người Tần gia kính trọng, lại quên Tần Diệc Hạo cho tới bây giờ cũng không đi theo khuôn phép cũ, thấy cậu ta thật sự đã tức giận, cần cần môi, thân mình ngăn cản thả lỏng một chút.

Chậm trễ như vậy một lúc khiến trong lòng Tần Diệc Hạo nóng như lửa đốt, trực tiếp bước nhanh qua cửa phòng đi ra ngoài.

Vạn Ngọc Nhiên thấy thế nào cũng lo lắng, tự rót cho mình một chén trà uống một ngụm, mới gọi người phục vụ bên ngoài.

“Cho người đi theo Tần thiếu, nói bọn họ đi tìm một cô gái mới vừa cùng Tần thiếu tới đây, đừng để cho xảy chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 49.2

Vạn Ngọc Nhiên ngồi tựa lên ghế nhắm mắt suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, nghĩ đến Tần Diệc Hạo đối với Tần Chiến còn nguyên ý nghe mấy câu, cô vì lo lắng cho cô gái kia mới gọi điện thoại, Vạn Ngọc Nhiên an ủi bản thân như vậy, rốt cuộc không nhận được án gọi số điện thoại ở trong lòng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm không biết bao lâu.

Điện thoại vang lên một lúc mới có người nhận, giọng Tần Chiến thuần hậu xa xa truyền tới: “Tiểu Vạn? Đã trễ như vậy rồi sao còn gọi điện đến?”

Đã lâu không liên lạc với anh, Vạn Ngọc Nhiên nghe giọng nói của anh trong lòng lại thấy chua xót. Khi đó cô nói lời ngao độc như vậy là vì muốn tốt cho anh, anh thì tốt rồi, cô nói gì anh cũng tin, không cho phép anh đến tìm cô cũng không cho anh liên lạc với cô, trừ mỗi tuần định kì đưa món quà ra, anh thật sự không có liên lạc với cô.

Người đàn ông nhắn tâm này. @#LQĐ*&#

Nhưng nghĩ đến mỗi tuần Tần Chiến đều tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, Vạn Ngọc Nhiên liền dễ chịu, mặc kệ thế nào, ít nhất anh ấy chưa quên mình.

“Là Diệc Hạo, tối nay cậu ta tới đây, có dẫn theo một cô gái, bây giờ hai người xảy ra tranh chấp, với tính tình của Diệc Hạo, em sợ cậu ta sẽ làm người khác bị thương, anh gọi điện khuyên nhủ cậu ta đi.”

Tần Chiến đáp ứng, chỗ của anh khá âm ỉ, đã đến giờ này không biết đang bận rộn chuyện gì, mơ hồ nghe được anh nói mấy câu với người khác, mới thay đổi nơi im lặng nghe điện thoại.

“Nói rõ một chút, sao lại thế, cậu ta đến quấy rầy em sao?”

Vạn Ngọc Nhiên nở nụ cười: “Không có, em chỉ lo lắng cho cô gái kia chịu thiệt.”

Vạn Ngọc Nhiên đơn giản kể chuyện lại một lần, Tần Chiến bên kia chăm chú nghe, trong loa xa xa vang lên tiếng hít thở khiến cho tâm tình của Vạn Ngọc Nhiên bình tĩnh lại.

Trầm mặc nghe xong, Tần Chiến trầm giọng trấn an: “Em không cần lo lắng, Tần Diệc Hạo làm việc đều có chừng mực, nếu nói ra ngoài tìm sẽ không có chuyện gì, chút nữa tôi sẽ gọi điện cho cậu ta.”

Dừng lại một chút, giọng Tần Chiến chậm lại nói tiếp: “Thân thể em không tốt, đừng quan tâm quá nhiều chuyện.”

Vạn Ngọc Nhiên nghe được trong lòng ngọt ngào, nước mắt nhịn không được rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Anh cũng vậy, chăm sóc bản thân tốt, tuổi cũng không còn nhỏ, gặp được người thích hợp thì kết hôn đi, tránh cho Tần lão lại lo lắng.”

Tần Chiến trầm mặc, Vạn Ngọc Nhiên cũng không lên tiếng, loáng thoáng truyền đến tiếng khóc. Lãng ##Quên

Sau một lúc Tần Chiến mới mở miệng nói: “Tôi đã nói sẽ chăm sóc em, không cần như vậy nữa.”

“Em không cần anh chăm sóc.”

Cô biết mình nên tạo mối quan hệ với Tần Diệc Hạo, mới vừa rồi nên kiềm nén tính tình để kéo dài quan hệ, ở lại một buổi tối cũng không mất miếng thịt nào, nhưng lại bị Tần Diệc Hạo hơi có chút chế giễu cùng với lạnh lùng ở trong mắt, Khương Sam liền buồn bực không không chế được hành vi của mình. Lăng@d#d##q#d@Quên

Cô vô cùng chán ghét loại người luôn mạnh mẽ an bài tất cả mọi thứ, hành động này của Tần Diệc Hạo cực kì giống với Bạch Kỳ, chưa bao giờ nguyện ý hỏi ý kiến của cô một lần, đem mọi chuyện dựa theo ý muốn của mình mà an bài, không làm theo liền trở nên tức giận.

Cô là người! Không phải là một con rối! Con rối!

Chẳng qua không có hậu thuẫn của Cảnh Thiên, cô không tin bản thân không tìm được chỗ khác, cùng lắm thì bị hủy tư cách vào niết bàn, cô không tin dựa vào khả năng của mình không tìm được một chân trời khác, ở kiếp trước khó khăn nào cũng đã trải qua, nếu đời này cô vẫn còn nhu nhược bị quản thúc đến như vậy, cô trùng sinh đời này sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Dựa vào tức giận trong lòng, Khương Sam đem sự sợ hãi đánh lui đi.

“Đừng, đừng ở chỗ này, chúng ta về phòng được không...Ừ...Ừ...”

Một giọng nói mềm mại cầu xin đột nhiên vang lên ở một bụi cây phía sau bên cạnh truyền tới, Khương Sam dừng chân một chút, chợt ý thức được chuyện gì cô vội vàng xấu hổ bước nhẹ chân lại.

“Cần gì về phòng, làm ở ngoài trời như vậy mới thoải mái.”

“Trở về, cô chạy cái gì, lúc này còn giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì, còn lộn xộn nữa có tin tôi đánh cô hay không?”

“Cầu các anh, không nên ở đây, lỡ có người...”

“Ít cmn nhiều lời vô nghĩa đi, tìm cô tới đây là để hầu hạ bọn tôi, sao lại còn nhiều chuyện như vậy?”

Truyền đến tai có đến bốn năm giọng nói, trong có chỉ có một giọng nữ, còn lại toàn là giọng mấy tên con trai trêu đùa cũng không có nói thấp lại, nghe vào liền biết là dạng đức hạnh ăn chơi trác táng.

Khương Sam đang đứng ở chỗ tối, muốn đi tiếp về trước sẽ đến đèn đường, nhưng mà như vậy sẽ bị bọn người kia nhìn thấy, Khương Sam nhìn qua khe hở nhỏ thấy bộ dáng thô lỗ không chịu được của bọn họ, không nói đến có xấu hổ hay không, nhìn qua tình huống này có vẻ nguy hiểm, Khương Sam không chút do dự lựa chọn quay về.

“Các người sao lại chậm như vậy, cuối cùng đang làm gì đó?”

Mới bước trở về chưa được hai bước, liền nghe phía trước có giọng nói không kiên nhẫn của một người con trai, Khương Sam vốn đang nhẹ tay nhẹ chân đi tới bị hoảng sợ, vội vàng dừng bước muốn tránh vào phía sau cây, nhưng vẫn quá chậm đã bị tên con trai ở phía trước nhìn thấy được.

“Ai đó?”

Khương Sam không nhìn rõ đối phương, lập tức co chân chạy.

“Đứng lại!” &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

Người con trai vừa thấy cô bắt đầu chạy, lập tức nghi ngờ đuổi theo, Khương Sam còn chạy chưa tới hai bước đã bị người kia mạnh mẽ túm chặt tay.

“Buông!”

Khương Sam kinh sợ lui về sau, hung tợn trừng mắt nhìn người kia, sắc mặt khó tránh được vài phần hoảng hốt.

Mấy người đang càn quấy bên kia cũng nghe được bên đây có động tĩnh, cao giọng nói: “Hoắc Diệp, cậu gặp được ai sao? Tôi nghe sao giống như giọng của con gái vậy?”

Tối mờ mịt Hoắc Diệp không nhìn rõ được khuôn mặt người mình bắt được, anh liền duỗi cánh tay ôm chặt eo cô, phiến toái nói: “Không biết ai, chẳng lẽ bên chó săn đã đuổi tới đây.”

Khương Sam ở bên này đột nhiên bị Hoắc Diệp ôm lấy liền ngưng vùng vẫy, bỗng dưng quay đầu nhìn mặt Hoắc Diệp, đáng tiếc trời quá tối, chỉ có thấy dáng người con trai này tương đối cao, không thấy rõ khuôn mặt lắm.

Thấy được động tác của Khương Sam, Hoắc Diệp thô lỗ kéo cô hướng tới đèn đường: “Nhìn cái gì? Trước nói cho rõ ràng cô đang làm gì? Sao vừa gặp mặt đã bỏ chạy, chắc đang làm chuyện gì xấu sao?” di3n^d94n-L3^.Quys.D96^nc0m

Khương Sam vội nói: “Không phải, anh, những người bạn kia của anh kéo một cô gái vào trong đám cây,... Tôi không có nhìn lên, anh buông! Tôi là khách ở đây.”

Động tác Hoắc Diệp dừng lại, lập tức kịp phản ứng Khương Sam nói có ý gì, trong lòng vô cùng tức giận, thô lỗ sờ soạng trên hai cánh tay của Khương

Sam, không có cái gì giống như máy chụp hình, mới nghĩ đến bản thân có khả năng đã hiểu lầm, vội buông tay ra.

“Thật xin lỗi, tôi cho là...”

“Hoắc Diệp! Sao không dẫn người tới đây?”

Tiếng cười đùa ồn ào bên kia ngày càng lớn, Khương Sam lại lùi sau một bước, Hoắc Diệp cũng biết đám bạn kia của mình có đức hạnh gì, nhỏ giọng nói: “Cô chạy nhanh đi, vừa rồi thật có lỗi.”

Trong bóng tối Khương Sam lại nhìn anh một cái, tuy Hoắc Diệp không nhìn rõ khuôn mặt cô, nhưng cảm giác được cái nhìn chăm chú kì lạ của cô, đang muốn đuổi đi nhanh, Khương Sam đã bỏ chạy không quay đầu lại. d!^Nd+n(#Q%*d@n

Khương Sam vừa chạy đi, liền có hai người bạn Hoắc Diệp đi tới, quần áo không chỉnh tề, cả lo phát phờ đứng ở dưới đèn đường: “Chúng tôi chơi đùa vui vẻ bên kia, sao cậu lại ở chỗ này, muốn chơi cùng nhau không?”

Nói xong nhìn bên người Hoắc Diệp: “Vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy có giọng con gái, cậu dẫn đến chơi cùng. Người đâu rồi?”

Hoắc Diệp thờ ơ nhìn bọn họ, trong mắt thoáng qua tia chán ghét rất nhanh được che giấu tốt: “Các cậu chơi đi, tôi về nghỉ ngơi trước.”

Hai người quần áo không chỉnh tề liền nở nụ cười, đứng dưới đèn đường nhìn Hoắc Diệp bỏ đi, tuy vóc dáng có vẻ lớn, như khuôn mặt kia nhìn qua cũng chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chỉ là nét mặt trầm ổn thành thực, nhìn qua không khác chàng trai trên hai mươi là bao.

“Có một người cha như vậy, không hiểu sao lại nuôi dưỡng được đứa con thành thật như vậy!” لاظ لةQ]Uldon•L.āngēQμēπظلاظ

Thấy Hoắc Diệp đi xa, hai người mới nhỏ giọng cười đùa.

“Được rồi, đừng để cho cậu ta nghe thấy, đừng nhìn cậu ta nhỏ như vậy đã bắt đầu tiếp nhận một số việc của Hoắc tiên sinh rồi, không tốt một cái quan hệ hợp tác của chúng ta liền sụp đổ.”

Người kia mới ngưng ngừng ngậm miệng lại, lại trở về bụi cây lần nữa tìm vui.

Khương Sam chạy khá xa chỗ bụi cây kia mới dừng lại, tim vẫn còn đang đập mạnh, bỗng nhiên nhìn thấy Hoắc Diệp khiến cho Khương Sam khiếp sợ hoảng hốt không ít, một đôi mắt vô cùng sâu, Hoắc Diệp sao lại ở chỗ này, nói vậy cô ấy đã về nước rồi sao?

Nghĩ đến kiếp trước hai người trải qua nhiều chuyện không thoải mái, tâm tình Khương Sam vô cùng phức tạp, thật ra bởi vì vào lúc đó cô đã gặp quá nhiều chuyện nên trở nên cực đoan, trái lại Hoắc Diệp là người vô tội nhất.

Đang suy nghĩ chuyện trước kia, sắp gần đến chỗ đèn đường an toàn, trước mặt chợt tối sầm lại, đột nhiên bị một người ở trong bóng tối phía sau đưa một bàn tay kéo mạnh cô vào trong bụi cây, tiếp theo một trận trời đất đảo lộn, sau đó Khương Sam bị một người đàn ông đè dưới đất!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 50

Trong nháy mắt bị ngã xuống đất, đầu óc của Khương Sam muốn nổ tung, vào lúc thân người đàn ông nặng nề đè lên mình, đại não của cô đã hoàn toàn trống rỗng.

“Khương...”

Người đàn ông đè ở trên hô hấp nặng nề gần trong gang tấc, đôi môi nóng bỏng dán tại cổ của cô, ẩm ướt dính dính, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt càng khiến cho Khương Sam sợ hãi đỏ cả hai mắt.

“Cứu mạng!”

Giọng Khương Sam la lớn đầy lo lắng, người đàn ông kia chưa kịp mở miệng, Khương Sam liền ra sức nâng mạnh đầu gối hướng về phía dưới của người đó. Hấn vội vàng tránh qua bên cạnh sườn, chân dài nhanh chóng kẹp chặt đùi Khương Sam lại, dù sao Khương Sam cũng dùng hết toàn bộ sức lực, vẫn khiến cho người đàn ông không nhịn được kêu đau một tiếng. Lăng #ddlqđ#Quên

“Buông! Cứu...”

Khương Sam còn muốn kêu cứu, hấn ta liền đưa tay che miệng cô lại, Khương Sam giãy giụa càng kịch liệt, tay hấn bị miệng Khương Sam há mở có ý đồ muốn cắn hấn, bị dính ẩm ướt, hầu kết gặt gặt, càng gặt gao đè chặt Khương Sam hướng về gần tai cô.

“Đừng kêu, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc không phải Bạch Kỳ còn là ai nữa, cả người Khương Sam cứng đờ, không những không ngừng giấy giữa, trái lại động tác càng kịch liệt hơn.

Bạch Kỳ thoải mái áp chế cô ở dưới, người dưới thân vặn vẹo khiến cho cả người anh kì quái nóng lên, anh trầm thấp hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: “Sam Sam nghe lời, đừng lộn xộn nữa, nếu không tôi sẽ hôn em!”

Tất cả động tác của Khương Sam lập tức đình chỉ lại, nếu không phải nhờ có bóng tối che dấu, Bạch Kỳ sẽ dễ dàng nhận thấy trong mắt kia nhìn anh toàn bộ đều là chán ghét cùng với hận ý, cho nên Khương Sam không hề cảm thấy may mắn, hoảng sợ lúc trước toàn bộ chuyển sang hận.

“Tránh tôi ra!”

Khương Sam cảm giận cất giọng rầu rĩ nói với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cười một tiếng, yêu thương hôn lên trán Khương Sam một cái. Phút chốc ở bên cạnh cô, tức giận cái gì, sách lược cái gì đều bị anh vứt hết ra sau đầu, anh bỗng nhiên phát hiện bản thân cho chút nhớ cô, cũng thật sự không nghĩ tiếp tục giày vò nữa, lâu như vậy cũng đủ rồi.

“Sao lại không ngoan như vậy, náo loạn lâu vậy rồi vẫn còn chưa nguôi giận nữa?” @#LQĐ*&#

Thân thể mềm mại ở dưới hơi phát run, Bạch Kỳ lại hôn một cái lên mắt cô, biết chính mình đã dọa cô, sau khi say rượu tính tình anh so với bình thường hòa nhã hơn rất nhiều, buông tay ra giọng âm ảm nói: “Sao em lại có thể ở đây, lúc mới vừa rồi nhìn thấy em, tôi còn nghĩ đã nhìn nhầm người, trẻ như vậy sao còn ở chỗ này đi dạo lung tung, vừa rồi sợ lắm phải không?”

Khuong Sam liền bối rối, giọng nói cô run rẩy không dám tin nói: “Vừa rồi anh ở gần đây?”

Giọng Bạch Kỳ lười biếng nói: “Cô gái ngốc, cuối cùng chỉ có lúc gặp nguy hiểm mới có thể nhu thuận một chút, tôi đã từng nói những người đàn ông khác đều rất nguy hiểm, vừa rồi nếu em không may mắn gặp được Hoắc Diệp, đã có thể thật sự xảy ra chuyện rồi.”

Nói xong lại trấn an hôn vào má Khương Sam, tuy muốn tâm tư Khương Sam khắc sâu chuyện này, nhưng Bạch Kỳ vẫn không vui với hành động ôm Khương Sam lúc này của Hoắc Diệp: “Sau này không được chạy loạn một mình vào tối khuya như vậy nữa, rất dễ gặp chuyện không tốt, tuy tôi có thể che chở cho em, nhưng em cũng biết có những lúc luôn nằm ngoài tầm tay tôi, nếu em gặp chuyện không may, tôi sẽ rất đau lòng.”

Trong bóng tối, đôi mắt đen nhánh của Khương Sam nhìn hình dáng mơ hồ của Bạch Kỳ không chớp mắt, cả người cô run rẩy càng mãnh liệt, một góc ngách trong lòng chính mình liền phá vỡ một vết thương nhỏ, vừa đau đớn vừa chua xót dữ dội như độc được, chạy theo từng kinh mạch chạy khắp cả người mẫn cảm.

♫♪☀️🌻☾❄️♠️♣️♥️💎

Yêu một người là một quá trình dài đằng đẵng, sau đó lần lượt bị tổn thương, từ yêu nồng đậm dần dần chuyển biến thành vô cảm và oán hận càng là một quá trình lâu dài. Lần lượt bị nhìn như quan tâm, kì thực lại lạnh lùng làm tổn thương, tuy đối phương không phải trực tiếp giả vờ, nhưng chính vì anh ta là người cô vô cùng để ý, là người cô yêu, cho nên thương tổn so với kẻ thù của chính mình trực tiếp gây ra càng thêm đau đớn kịch liệt.

Bạch Kỳ vượt lông mày của Khương Sam, trầm mặc nhìn cô: “Sam Sam, em lên đây cùng với ai, hử?”

Bạch Kỳ là người lớn lên cùng với cô từ nhỏ, anh bình tĩnh tính kế từng bước một như thế nào, nhưng theo năm tháng cô dần dần trưởng thành cũng đã rất nhiều lần che chở cô, giúp đỡ cô, cho dù đã trải qua một kiếp, về sau xé rách da mặt, anh sẽ hoàn toàn phản bội cô, nhưng vẫn như cũ anh vẫn là người duy nhất ở bên cạnh mình.

Cô hận Khương Vi đến hận không thể đem cô ta băm thây vạn đoạn thiên đao vạn quả (chém làm trăm mảnh, lóc từng miếng thịt), cô càng hận Bạch Kỳ vậy mà bản thân đang ở chung với người mình hận nhất, lòng cô hết sức nát vụn, nhưng cô cực khổ còn sống, đang đợi thời cơ để báo thù, trong lòng vẫn có hoảng hốt, sợ hãi, tuyệt vọng và bi phẫn.

Người khác không thể tưởng tượng được cảm giác này của cô, đã từng là con cưng của trời được người người hâm mộ, cô vô cùng kiêu hãnh luôn là mục tiêu nhìn ngắm của mọi người. Rồi bỗng nhiên có một ngày, từ một người kiêu ngạo trở thành một người chỉ cần liếc mắt cũng khiến người khác chán ghét, đều cảm thấy chính mình là người xấu nhất, ghê tởm nhất không đáng tồn tại ở thế giới này.

Thế giới rộng lớn như vậy, người nhiều như vậy, cô lại vĩnh viễn là người cô độc không nơi nương tựa.

Trong lòng hân lai khó hiểu, oán người đó vẫn không giúp đỡ cô như cũ, bên trong xen lẫn hân thù cùng với ỷ lại. $\nabla \nabla^{\text{TM}} \times \text{Lê Quý Đông} \nabla \nabla \text{Lãng Quên} \leq$

Khuông Sam oán hận Bạch Kỳ lãnh huyết vô tình, nhưng sau khi bộ dáng kia làm tổn thương, một góc nhỏ trong chỗ sâu nhất đáy lòng cô không muốn thừa nhận, vẫn là một bên vô cùng thống hận, một bên lại ngóng trông.

Thế nhưng thói đời cực kì vô tình, nó khiến cho cô một lần lại thêm một lần bị tính kế, lần lượt bị những thứ lấy danh nghĩa bảo vệ đó tổn thương, đến cuối cùng, ngay cả đau đớn cũng trở nên chết lặng, mà đến cuối cùng cô cũng không thể phân rõ là hận hay là không cam lòng nữa.

Nhưng vào lúc cô hoàn toàn bình tĩnh lại, cô đã nghĩ chính bản thân mình có khả năng bình tĩnh ung dung đối phó tất cả, tâm tĩnh lặng như nước.

Nhưng vào lúc này, cực hạn khó chịu cùng với đau đớn sắc bén này là chuyện gì xảy ra?

Bạch Kỳ mang theo men say, biểu lộ cảm xúc so với lúc bình thường lại rõ ràng hơn nhiều, anh giống như quyến luyến mùi hương trên người Khương Sam, hôn một cái lại thêm một cái lên má cô, giọng nói như đổ dành vang lên bên tai cô: “Ngoan, mau nói cho tôi biết, em lên đây cùng với bạn học, hay là một tên đàn ông khác?”

Đợi một lúc lâu Bạch Kỳ không nghe được câu trả lời, có chút không hài lòng, khẽ sát vào má cô: “Sao lại không nói lời nào, là...” Lãng Quên

Nói chưa dứt lời, Bạch Kỳ liền ngừng nói, anh đột ngột thẳng đầu lên, kinh ngạc sờ lên má cô, đầu ngón tay ướt át khiến mọi hoạt động của anh cương cứng tại chỗ.

“Buông tôi ra.” Giọng nói Khương Sam lạnh nhạt mang theo một chút ghen ngào, cả người cô vẫn còn đang run rẩy, giọng nói đã ổn định: “Anh đừng đau tôi.”

Tầm mắt Bạch Kỳ dừng lại trên khuôn mặt Khương Sam chốc lát, vì trời tối anh có chút nhìn không rõ, chỉ là lúc này Khương Sam khiến anh cảm thấy xa lạ, nghĩ nghĩ, Bạch Kỳ chậm rãi buông lỏng quần chế với cô.

“Mặc kệ em đến đây với ai, tối nay không cần trở lại, đến chỗ của tôi, ngày mai tôi đưa em trở về trường học.”

Trong bóng tối, Khương Sam lao đảo đứng lên, Bạch Kỳ đỡ cô: “Đi thôi, giờ tôi đưa em về tắm rửa trước.”

Khương Sam giãy giụa, Bạch Kỳ nhanh chóng nắm lại, căn bản không có ý buông ra, Khương Sam nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi: “Anh Bạch Kỳ, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Bạch Kỳ không hề ngần ngại nói: “Không được gọi tôi là anh.”

Khương Sam toét miệng cười vô cùng khó coi: “Bạch Kỳ, ba tôi đã mất, nếu tương lai tôi kết hôn mời anh làm người chứng hôn nhé, anh nguyện ý không?”

Lời nói vừa dứt, không khí chung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, một trận đê nén tức giận không ngừng truyền tới từ trên người Bạch Kỳ, ý cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt không chút thay đổi khiến người khác sợ hãi.

“Sam Sam.” Tay Bạch Kỳ nắm chặt lại, nguy hiểm nhìn Khương Sam, giọng nói lạnh lẽo khiến trong lòng người khác phát run: “Em nói cái gì, tôi nghe không rõ, em lặp lại lần nữa.”

Từ lúc sống lại tới nay, Khương Sam không dám nhìn thẳng vào vấn đề rốt cuộc trắng trợn nói ra mặt, thái độ của Bạch Kỳ khiến cho một tia may mắn trong lòng cô hoàn toàn biến mất. d!^Nd+n(#Q%*d@n

Kiếp trước cô biến thành bộ dáng như vậy, Bạch Kỳ đều muốn trói buộc cô ở bên người anh, cô làm sao có thể buồn cười cho rằng đời này anh ta sẽ đổi tính. Cô một vạn lần đoạt tuyệt với anh, vô số lần trêu tức anh, khiêu chiến anh, tính kế anh, anh dù sao vẫn kiên nhẫn dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ cô trở về một lần nữa, thậm chí có khả năng giống như kiếp trước, bởi vì cô muốn rời xa anh, liền trực tiếp chặt đứt tất cả đường lui của cô, trái lại khiến cô phải cầu xin anh tha thứ cho mình. Bởi vì cô bị Khương Vi thiết kế hãm hại cô với người khác làm bậy, liền nổi giận trói cô lại ở bên cạnh, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Khi đó thanh danh của cô đã nổi tiếng, thân là đứa con cả của Bạch gia một tay che trời, anh vẫn có thể dễ dàng đem cô đùa giỡn ở trên bàn tay, một người đáng sợ như vậy, dựa vào cái gì mà lần sống lại này cô lại nghĩ có thể trả thù anh bằng biện pháp của chính mình, hoàn toàn triệt để cắt đứt ham muốn chiếm hữu biến thái của anh đối với cô?

Đến cả hàm răng Khương Sam đều run lên, nghĩ đến chính mình sau này phải sống dưới bóng ma của Bạch Kỳ, nghĩ đến cho dù mình trả thù tất cả những người đã hại cô, những người có ý đồ hại cô, cố gắng hại kẻ thù của mình, đến cuối cùng vẫn không chịu nổi ở bên cạnh Bạch Kỳ, cô nghĩ đến liền phát run.

Không! Cô tuyệt đối không để cho chuyện như vậy phát sinh!

Trong lòng Khương Sam ngội lạnh giống như từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống mặt đất, cái cảm giác nhanh chóng mất trọng lượng như vậy khiến nhịp tim cô đập nhanh không tưởng tượng nổi, giờ phút này dù chỉ nán lại ở bên người Bạch Kỳ một giây thôi cũng đã vô cùng dày vò cô rồi, cô hận không thể cùng với người đàn ông này đồng quy vu tận (chết cùng nhau).

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 50.1

Lãng Quên- Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Trong nháy mắt bị ngã xuống đất, đầu óc của Khương Sam muốn nổ tung, vào lúc thân người đàn ông nặng nề đè lên mình, đại não của cô đã hoàn toàn trống rỗng.

“Khương...”

Người đàn ông để ở trên hồ hấp nặng nề gần trong gang tấc, đôi môi nóng bỏng dán tại cổ của cô, ẩm ướt dính dính, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt càng khiến cho Khương Sam sợ hãi đỏ cả hai mắt.

“Cứu mạng!”

Giọng Khương Sam la lớn đầy lo lắng, người đàn ông kia chưa kịp mở miệng, Khương Sam liền ra sức nâng mạnh đầu gối hướng về phía dưới của người đó. Hấn vội vàng tránh qua bên cạnh sườn, chân dài nhanh chóng kẹp chặt đùi Khương Sam lại, dù sao Khương Sam cũng dùng hết toàn bộ sức lực, vẫn khiến cho người đàn ông không nhận được kêu đau một tiếng. Lãng #ddlqđ#Quên

“Buông! Cứu...”

Khương Sam còn muốn kêu cứu, hấn ta liền đưa tay che miệng cô lại, Khương Sam giãy giụa càng kịch liệt, tay hấn bị miệng Khương Sam há mở có ý đồ muốn cắn hấn, bị dính ẩm ướt, hầu kết giật giật, càng gát gao đè chặt Khương Sam hướng về gần tai cô.

“Đừng kêu, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc không phải Bạch Kỳ còn là ai nữa, cả người Khương Sam cứng đờ, không những không ngừng giãy giụa, trái lại động tác càng kịch liệt hơn.

Bạch Kỳ thoải mái áp chế cô ở dưới, người dưới thân vận vẹo khiến cho cả người anh kì quái nóng lên, anh trầm thấp hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: “Sam Sam nghe lời, đừng lộn xộn nữa, nếu không tôi sẽ hôn em!”

Tất cả động tác của Khương Sam lập tức đình chỉ lại, nếu không phải nhờ có bóng tối che giấu, Bạch Kỳ sẽ dễ dàng nhận thấy trong mắt kia nhìn anh toàn bộ đều là chán ghét cùng với hận ý, cho nên Khương Sam không hề cảm thấy may mắn, hoảng sợ lúc trước toàn bộ chuyển sang hận.

“Tránh tôi ra!”

Khương Sam cắn giận cắt giọng rầu rĩ nói với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cười một tiếng, yêu thương hôn lên trên mặt Khương Sam một cái. Phút chốc ở bên cạnh cô, tức giận cái gì, sách lược cái gì đều bị anh vứt hết ra sau đầu, anh bỗng nhiên phát hiện bản thân cho chút nhớ cô, cũng thật sự không nghĩ tiếp tục giày vò nữa, lâu như vậy cũng đủ rồi.

“Sao lại không ngoan như vậy, náo loạn lâu vậy rồi vẫn còn chưa nguôi giận nữa?” @#LQĐ*&#

Thân thể mềm mại ở dưới hơi phát run, Bạch Kỳ lại hôn một cái lên mắt cô, biết chính mình đã dọa cô, sau khi say rượu tính tình anh so với bình thường hòa nhã hơn rất nhiều, buông tay ra giọng âm âm nói: “Sao em lại có thể ở đây, lúc mới vừa rồi nhìn thấy em, tôi còn nghĩ đã nhìn nhầm người, trề như vậy sao còn ở chỗ này đi dạo lung tung, vừa rồi sợ lắm phải không?”

Khương Sam liền bối rối, giọng nói cô run rẩy không dám tin nói: “Vừa rồi anh ở gần đây?”

Giọng Bạch Kỳ lười biếng nói: “Cô gái ngốc, cuối cùng chỉ có lúc gặp nguy hiểm mới có thể nhu thuận một chút, tôi đã từng nói những người đàn ông khác đều rất nguy hiểm, vừa rồi nếu em không may mắn gặp được Hoắc Diệp, đã có thể thật sự xảy ra chuyện rồi.”

Nói xong lại trấn an hôn vào má Khương Sam, tuy muốn tâm tư Khương Sam khắc sâu chuyện này, nhưng Bạch Kỳ vẫn không vui với hành động ôm Khương Sam lúc này của Hoắc Diệp: “Sau này không được chạy loạn một mình vào tối khuya như vậy nữa, rất dễ gặp chuyện không tốt, tuy tôi có thể che chở cho em, nhưng em cũng biết có những lúc luôn nằm ngoài tầm tay tôi, nếu em gặp chuyện không may, tôi sẽ rất đau lòng.”

Trong bóng tối, đôi mắt đen nhánh của Khương Sam nhìn hình dáng mơ hồ của Bạch Kỳ không chớp mắt, cả người cô run rẩy càng mãnh liệt, một góc ngách trong lòng chính mình liên phá vỡ một vết thương nhỏ, vừa đau đớn vừa chua xót dữ dội như độc được, chạy theo từng kinh mạch chạy khắp cả người mẫn cảm. づ〇ゞ ☺ ££QufĐ'Ωπ.ゞゞ

Yêu một người là một quá trình dài đằng đẳng, sau đó lần lượt bị tổn thương, từ yêu nồng đậm dần dần chuyển biến thành vô cảm và oán hận càng là một quá trình lâu dài. Lần lượt bị nhìn như quan tâm, kì thực lại lạnh lùng làm tổn thương, tuy đối phương không phải trực tiếp giả vờ, nhưng chính vì anh ta là người cô vô cùng để ý, là người cô yêu, cho nên thương tổn so với kẻ thù của chính mình trực tiếp gây ra càng thêm đau đớn kịch liệt.

Bạch Kỳ vuốt lông mày của Khương Sam, trầm mặc nhìn cô: “Sam Sam, em lên đây cùng với ai, hử?”

Bạch Kỳ là người lớn lên cùng với cô từ nhỏ, anh bình tĩnh kể từng bước một như thế nào, nhưng theo năm tháng cô dần dần trưởng thành cũng đã rất nhiều lần che chở cô, giúp đỡ cô, cho dù đã trải qua một kiếp, về sau xé rách da mặt, anh sẽ hoàn toàn phản bội cô, nhưng vẫn như cũ anh vẫn là người duy nhất ở bên cạnh mình.

Cô hận Khương Vi đến hận không thể đem cô ta băm thây vạn đoạn thiên đao vạn quả (chém làm trăm mảnh, lóc từng miếng thịt), cô càng hận Bạch Kỳ vậy mà bản thân đang ở chung với người mình hận nhất, lòng cô hết sức nát vụn, nhưng cô cực khổ còn sống, đang đợi thời cơ để báo thù, trong lòng vẫn có hoảng hốt, sợ hãi, tuyệt vọng và bi phẫn.

Người khác không thể tưởng tượng được cảm giác này của cô, đã từng là con cưng của trời được người người hâm mộ, cô vô cùng kiêu hãnh luôn là mục tiêu nhìn ngắm của mọi người. Rồi bỗng nhiên có một ngày, từ một người kiêu ngạo trở thành một người chỉ cần liếc mắt cũng khiến người khác chán ghét, đều cảm thấy chính mình là người xấu nhất, ghê tởm nhất không đáng tồn tại ở thế giới này.

không thể cùng với người đàn ông này đồng quy vu tận (chết cùng nhau).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 51

“Được.” Giọng nói Tần Diệc Hạo có chút khàn khàn, bỗng nhiên cảm thấy rất kích động, một tay liền bế cả người Khương Sam lên, đứng như trong suy nghĩ của anh, cơ thể trong ngực rất mềm mại không thể tưởng tượng được: “Tôi đưa cô trở về.”

Khương Sam hô nhỏ một tiếng, động tác không được tự nhiên, bắp thịt rắn chắc ôm chặt lấy cả người cô, Khương Sam cắn môi cúi đầu dựa vào trong lòng anh, tay vẫn nắm chặt lấy phần áo trước ngực anh, Tần Diệc Hạo thấy cô phối hợp không có vùng vẫy gì hết, khoe môi kéo lên một đường, tâm tình trở nên tốt vô cùng.

Cho đến khi hai người đã rời đi lâu rồi, Bạch Kỳ vẫn duy trì không thay đổi dáng đứng cứng ngắc ở dưới tán cây, lửa giận điên cuồng chạy quanh khắp tứ chi, nắm tay nắm chặt nổi lên gân xanh.

Bạch Kỳ hoàn toàn tỉnh rượu.

Anh bỗng nhớ tới lời Khương Sam vừa hỏi lúc nãy: “...Nếu tương lai em kết hôn mời anh làm người làm chứng, anh nguyện ý không?”

Đáy lòng Bạch Kỳ đột nhiên nổi lên một loại khủng hoảng to lớn, cái loại cảm xúc chua xót đau đớn cùng với phần nộ đánh mạnh vào tim, giữa lòng ngực đau đớn kịch liệt khiến cho cả người anh thoáng lung lay.

Mất Khương Sam sao?

Bạch Kỳ mờ mịt nghĩ, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giống như từ khi bản thân có ý thức thì Khương Sam vẫn luôn theo ở bên cạnh mình, anh dùng hết tất cả thủ đoạn để giữ cô ở bên. Cô là vật sở hữu của anh, là người thuộc về cuộc sống của anh, làm sao có một ngày cô có thể đi thích người khác được, làm cô dâu của người khác?!

Chuyện này là chuyện khiến Bạch Kỳ cảm thấy buồn cười nhất cũng tuyệt đối sẽ không giờ xảy ra.

Không, Bạch Kỳ nghĩ, đời này của anh, bất kể phải dùng thủ đoạn gì, tuyệt đối không cho phép Khương Sam rời khỏi mình, cô là người phụ nữ của anh, chỉ có thể là người phụ nữ của anh.

Triệu Thanh Thanh vốn đi cùng Bạch Kỳ, cô cảm thấy rất vui, Bạch Kỳ rất ít khi chủ động dẫn cô ra ngoài chơi, bây giờ cô được làm bạn gái xã giao bên ngoài của anh, trong lòng Triệu Thanh Thanh cảm thấy vô cùng vui vẻ. Đạo gần đây bọn cô ở chung rất hòa hợp, chỉ cần không nhắc đến người kia, Bạch Kỳ đối xử với cô giống như một người bạn gái chân chính, Triệu Thanh Thanh tin chắc rằng chỉ cần mình kiên trì, đến một ngày nào đó sẽ có thể triệt để xóa bỏ hình ảnh của người kia ở trong lòng anh.

Bỗng nhiên nhận được điện thoại của Bạch Kỳ lại để cho Triệu Thanh Thanh rất thất vọng, cô đã chuẩn bị một khung cảnh buổi tối lãng mạn, vậy mà Bạch Kỳ lại gọi đến nói tối nay sẽ đổi qua phòng của khu vực khác, hỏi anh, anh cũng không trả lời. Triệu Thanh Thanh nghe giọng nói của anh nghiêm túc lạnh nhạt, cũng không dám làm trái ý anh, tuy rất thất vọng nhưng vẫn thông minh nghe theo người Bạch Kỳ phải tới để đổi phòng.

Không có Bạch Kỳ ở bên, Triệu Thanh Thanh mất mát không ngủ được, định đi ngâm suối nước nóng một chút, hứng thú liền mất hết sau khi nhìn thấy một đoàn người ở bên khu vực khách vip.

Người đàn ông đi ở đằng trước Triệu Thanh Thanh vô cùng quen thuộc, chính là tổng giám đốc tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế Tần Diệc Hạo, phía sau là bốn năm người phục vụ lễ độ cung kính đi theo, người phục vụ cầm hết tất cả đồ dùng, phía sau còn có hai cái xe đẩy, phía trên bàn đầy đủ hoa quả và bộ đồ trà. Triệu Thanh Thanh đứng ở phía xa xa nhìn, trong lòng vô cùng hâm mộ, làm nữ phụ của Tần Diệc Hạo đúng là tốt số, không biết đến khi nào bản thân mới có thể được phô trương như vậy.

Có thể đến khi làm con dâu nhà Bạch gia sẽ có khả năng đi, Triệu Thanh Thanh cắn ngón tay suy nghĩ.

Trón kĩ ở một góc tối, Triệu Thanh Thanh mở to hai mắt nhìn kĩ bên đó, trong lòng đoán người phụ nữ bên cạnh Tần Diệc Hạo có lẽ là Sở Phàm, Tần Diệc Hạo không thích thân cận với phụ nữ, ngoài Sở Phàm ra cô chưa từng nghe nói có người phụ nữ khác thân cận với Tần Diệc Hạo.

Đang suy nghĩ, đoàn người liền rẽ hướng lối đi đến suối nước nóng, Tần Diệc Hạo hơi nghiêng người qua một bên, giống như đang thấp giọng giới thiệu cái gì đó với người bên cạnh, thoáng nhìn qua sườn mặt người phụ nữ kinh động hơi cúi xuống bỗng dưng Triệu Thanh Thanh tròn to mắt nhìn! Giống như không kịp nhận được sắp kêu ra tiếng!

Khương Sam!

Người ở bên cạnh Tần Diệc Hạo thật sự là Khương Sam?!

Đại não Triệu Thanh Thanh thoáng trống rỗng, không dám tin cũng rất xác định mắt mình không có nhìn sai, tay cô run rẩy lấy điện thoại ra, nhanh chóng chụp mấy hình lại, Triệu Thanh Thanh gần như có chút không khống chế được tâm tình kích động bây giờ.

Khương Sam vậy mà lại ở cùng Tần Diệc Hạo, cô phải nhanh chóng báo tin này cho Bạch Kỳ biết.

Đây nhất định là cơ hội tốt nhất của cô, Triệu Thanh Thanh hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, không ai không biết Tần Diệc Hạo nhất định sẽ ở cùng một chỗ với Sở Phàm, vậy mà Khương Sam lại không biết tự lượng sức mình đi quyến rũ anh ta! Chẳng những khi Bạch Kỳ biết được sẽ chán ghét cô ta, nếu chuyện này được truyền tới tai của Sở Phàm, Khương Sam tuyệt đối không có trái ngon để ăn.

Vì vậy mới trở về phòng, Triệu Thanh Thanh liền nhắn tin cho Bạch Kỳ biết.

“Bạch Kỳ, hình như em nhìn thấy Khương Sam? Cô ấy cũng tới đây sao?”

Trên điện thoại mở ra chính là ảnh chụp Tần Diệc Hạo đi bên cạnh Khương Sam tới suối nước nóng, tình cảnh vô cùng ái muội, sắc mặt Bạch Kỳ vốn đen thui liền trở nên xanh mét.

“Bốp!” Trong nháy mắt chiếc điện thoại bị quăng vào tường bị chia năm xẻ bảy bắn tung tóe trong góc tường, trong đêm tối yên tĩnh phát ra một tiếng vô cùng lớn.

Ôm lấy điện thoại di động chờ tin nhắn trả lời của Bạch Kỳ, Triệu Thanh Thanh không biết chính mình đã gây họa, đang hưng phấn đắc ý nằm ở trên giường lăn qua lăn lại.

Suối nước nóng tự nhiên ở ngoài trời, hơi nước mù mịt được hình thành từ nước suối nóng tự nhiên, lúc đi ngâm vào, cả người Khương Sam vẫn còn đang lạnh run liền được bao bọc bởi tầng nước ấm áp.

Hai phút sau Tần Diệc Hạo cũng liền bước vào, trên người anh khoác một chiếc áo tắm, dây áo buộc lỏng ngang thắt lưng, ở giữa lộ ra đôi chân dài rắn chắc mạnh mẽ cùng với bộ ngực rộng săn chắc.

Hơi nước dày đặc khắp nơi, Khương Sam từ từ nhắm mắt lại dựa vào cầu núi giả trong ao bên cạnh, cái cổ trắng bắt mắt ở trên mặt nước, loáng thoáng có thể nhìn thấy một mảng xương quai xanh trắng nõn non mềm, một khuôn mặt nhỏ chỉ cỡ bàn tay bị khí nóng làm ửng hồng, lông mi dày dài hơi run nhè nhẹ, giống như lá non ngày xuân bị gió thổi nhẹ qua.

Nghe được âm thanh vào trong nước, lông mi lại càng run rẩy, đôi mắt lại cố chấp không chịu mở ra, màu đỏ trên mặt nhanh chóng truyền xuống dưới, đôi má trắng trơn nhẵn giống như vừa mới được lột vỏ.

Tốc độ Tần Diệc Hạo đi đến rất nhanh, giống như chỉ trong thoáng chốc đã đi đến bên người Khương Sam.

“Sao vẫn còn nhắm mắt?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở nóng ấm phun ở viền tai non mềm, liền dẫn đến một tầng da gà.

Thông thường muốn đạt được cái gì đều phải trả một cái giá nhất định, sau khi Khương Sam lựa chọn chủ động đưa tay ôm lấy thắt lưng Tần Diệc Hạo, cô liền hiểu bản thân mình phải đối mặt với chuyện gì, muốn đối đầu với kẻ thù mạnh mẽ, sẽ phải cam chịu mất đi một số thứ quan trọng của chính mình. Không cần phải trả giá bất cứ thứ gì cũng đạt được điều mình muốn chỉ có thể xảy ra ở trong tiểu thuyết mà thôi, nhưng Khương Sam là một người rất thực tế, cũng không dám hi vọng may mắn vào cuộc đời vô cùng khắc nghiệt này.

“Hơi nóng, mắt không mở được.”

Khương Sam chậm rãi mở to mắt, đôi mắt lấn tạt giống như một hồ xuân thủy né tránh qua hướng bên kia, sắc mặt hơi trắng, giọng nói mềm mại phảng phất có chút căng thẳng.

Tần Diệc Hạo cười cười: “Không dám nhìn tôi sao?”

Khương Sam cắn cắn môi, cả người không tự nhiên hạ thấp người xuống nước, hiện tại cô bối rối đến không thờ được, mặc kệ Tần Diệc Hạo nói gì, cũng không dám nhìn về phía anh, qua hai kiếp cô đã trải qua không ít chuyện, tuy nhiên chỉ có chuyện này cô chưa bao giờ trải qua. Cô đã cố gắng nói với chính mình chuyện này không quan trọng, bất quá cũng chỉ là một tấm màng thôi, mất thì mất thôi, còn hơn so với cả đời ràng buộc đau khổ tốt hơn nhiều, nhưng đến lúc thật đối mặt, cô lại hoảng sợ không có cách nào thần nhiên đối mặt với chuyện này.

Hơn nữa cô thật sự không để ý sao?

Một hình bóng nghiêm trang ổn trọng rất nhanh thoáng qua trong đầu, bỗng nhiên khiến trong lòng Khương Sam cảm thấy khổ sở, một khi lựa chọn đi lên trên con đường này, liền có nghĩa bản thân phải hoàn toàn buông tha mọi khả năng với người đó, đến bây giờ vẫn chưa nhận ra mình có tình cảm gì với người kia, cuối cùng đành phải bỏ lỡ thôi.

Ánh mắt Tần Diệc Hạo ngày càng sâu, người phụ nữ gần ngay trước mắt thật sự rất đẹp, tóc đen mềm mại dính ngay trên má, vẻ mặt đang cố trấn tĩnh, sự hoảng hốt và khẩn trương kia vẫn không sao giấu được.

Nhưng càng như vậy lại càng khiến cho người khác không không chế được xúc động muốn chà đạp, làm cho người khác không nhìn được liền nghĩ, cơ thể cô mềm như vậy, đẹp như vậy nếu được ôm trong ngực sẽ là một cảnh đẹp thế nào, nhìn cô non nớt như vậy lại nỡ rộ ở dưới thân làm nhiều người muốn nín thở.

“Mặc quần áo sao?”

Cổ họng Tần Diệc Hạo khàn khàn để sát lại, cánh môi như muốn dính lên trên vành tai tinh xảo xinh xắn của Khương Sam, Khương Sam run cả người, lập tức nghiêng người qua một bên, khuôn mặt có vẻ đang trắng bệch lại lập tức đỏ ửng lên.

Giọng nói cô run rẩy mang theo tức giận, cắn cắn môi dưới nói: “Có mặc.”

Đột nhiên Tần Diệc Hạo vươn tay giữ lấy cổ cô, nhẹ nhàng kéo cô chuyển hướng về phía mình, da thịt phía dưới nóng đốt người, con ngươi Tần Diệc Hạo chứa thêm vài phần tình dục chần chừ nhìn khuôn mặt cô: “Vì sao không hỏi tôi tại sao lại trực tiếp đi vào đây?”

Khương Sam rũ đôi mắt, lông mi run rẩy, cô muốn xoay mặt đi, nhưng Tần Diệc Hạo lại cố chấp, bàn tay to thô ráp không có ý tứ nói lòng.

“Nếu cho tôi biết có phải tôi hiểu sai rồi không?”

Tần Diệc Hạo không muốn quanh co với cô, giọng nói của anh khàn khàn, một đôi con ngươi như chim ưng nhìn cô chằm chằm, không bỏ qua một chút biến hóa nào trên khuôn mặt cô.

Đều là người thông minh, lúc Khương Sam chịu đi tắm suối nước nóng cho đến vừa rồi cô ra về trần tình ngẫm đồng ý để anh đi vào, rất nhiều chuyện cũng đã rõ ràng, chỉ là Tần Diệc Hạo thật sự không tin được thái độ Khương Sam lại chuyển biến nhanh như vậy, nhanh đến mức làm cho anh cho rằng sự thật trước mắt là do anh bị ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chương 51.2

Lăng Quên

Một cánh tay kia của Tần Diệc Hạo chậm rãi chuyển đến sờ xương quai xanh của cô, động tác rất chậm, mang theo bình tĩnh thăm dò và mờ ám, ngoài miệng không nhanh không chậm hỏi lại một lần nữa: “Lúc trước em chủ động ôm tôi chính là...”

Vốn vô cùng khản trương đấu tranh, nếu như Tần Diệc Hạo hiểu ở trong lòng mà không trực tiếp nói ra còn không sao, đằng này lại không ngừng truy hỏi khiến cho trong lòng Khương Sam vốn không chịu nổi liền đỏ ửng hai hốc mắt. Cô rất nhanh ngẩng đầu lên đôi mắt sưng mù mang theo tức giận và xấu hổ, nước mắt ần ần ở giữa con ngươi.

Rõ ràng cô đang rất sợ hãi, cơ thể khản trương run nhẹ, nhưng lực xô đẩy lại rất lớn.

“Tôi ngăn được anh sao? Anh đã trực tiếp đi vào, tôi còn ngăn anh được sao?”

Cô giống như một con thú nhỏ bị chọc giận, trong lòng kiêu ngạo khiến cô không chịu nổi nguy cơ bị cô lập, chuyện tới trước bỗng khiến cho cô cảm thấy chính mình làm không được, cho dù trong phút chốc đau thương căm hận cùng với ý định đã xây dựng tâm lý, cô vẫn như cũ không thể nào buông bỏ chính mình, trong lòng Khương Sam bắt đầu cảm thấy hối hận, giọng nói mềm mại đến nỗi vẫn có thể lộ ra chút sắc bén.

“Anh buông! Tôi không cần ngâm nước nữa! Tôi phải về, anh buông!”

Tần Diệc Hạo một tay ôm lấy Khương Sam giữ ở trong ngực, cơ thể tuổi trẻ tròn mịn mềm mại phần nộ ở trong tay vùng vẫy, được một màn cọ xát như vậy, vẻ trấn định của Tần Diệc Hạo rất nhanh chóng bị tan rã không còn gì, nhìn không được thống khổ kêu rên một tiếng: “Khương Sam! Em đừng động!”

Khương Sam đầu chịu nghe lời anh, sợ hãi một khi bị khơi ra, liền vỡ òa tốc độ nhanh chóng hầu như làm cho người ta không phản ứng kịp, nhiệt độ trên người Tần Diệc Hạo nóng bỏng cùng với nơi nào đó to lớn cứng rắn kề sát chính mình khiến cho Khương Sam giây dựa càng lớn hơn.

“Tôi phải đi về ngủ, anh buông ra, buông ra!”

Trong giọng nói Khương Sam mang theo nước nỡ, giờ phút này cô vô cùng hận chính mình xúc động cho quyết định qua loa như vậy, cô rất sợ, cô thật sự là sợ đến cực điểm! Kế tiếp chính mình phải vượt qua biến hóa càng lúc càng lớn, sợ hãi trong lòng Khương Sam cũng ngày càng lớn hơn, giờ phút này cô hận không thể chết đi là tốt rồi, sao có thể đẩy chính mình tới hoàn cảnh như vậy?!

“Đừng động nữa!”

Mắt Tần Diệc Hạo đều đã đỏ, cảm nhận người dưới thân kích động không chịu nghe lời, chỉ lo vùng vẫy, lại không biết cô càng vùng vẫy anh càng không thể khống chế chính mình, cái loại cảm giác đau khổ lại sung sướng này khiến cho người anh muốn nổ tung rồi! Rõ ràng ban đầu do chính cô ngấm đồng ý, chuyện vừa tới cô lại bỗng dưng đổi ý, một lần nữa Tần Diệc Hạo cảm thấy bất lực.

Tần Diệc Hạo tức giận dùng một tay mạnh mẽ cầm lấy hai tay Khương Sam bắt chéo ở phía sau lưng, một tay khác không khách khí sờ lấy chỗ mềm mại nhất, hơi dùng chút lực ở cả hai nơi một lúc!

Khương Sam bỗng nhiên bị đau hét lên chói tai!

Vốn chỉ chuẩn bị giáo huấn Khương Sam một chút, nhưng khi lòng bàn tay đặt lên chỗ kia, bản thân lại không thể được bóp thêm hai cái nữa, nhìn cô gầy như vậy, nhưng chỗ đó lại không bao gọn hết trong lòng bàn tay, cô bị đau rứt người lại ở trong lòng anh, anh cũng bị đau hận không thể ngay lập tức ăn tươi nuốt sống cô hết vào trong miệng.

“Tôi đã nói... Em đừng động.”

Giọng Tần Diệc Hạo khàn khàn gian nan nói, anh thở gấp cùng với tiếng Khương Sam nức nở: “Em mà động nữa tôi thật sự sẽ không nhịn được, em ngoan chút, không muốn thì nói, tôi sẽ không làm gì em.”

Nói xong cơ thể lại không nhịn được di chuyển, Khương Sam mặc áo tắm cái mông bị đụng phải phát đau, ở trước ngực lại bị một bàn tay quá phân giữ lấy, Khương Sam vừa then thùng vừa lúng túng cắn môi dưới ra máu, tiếng nức nở vụn vặt đứt quãng phát ra, nghe Tần Diệc Hạo nói xong, cô run lấy bấy mới chịu dừng lại động tác vùng vẫy, ngay cả hít thở cũng nhẹ nhàng hơn.

“Lúc này biết sợ? Sao lúc tôi mới bước vào em lại không ngăn cản?”

Tần Diệc Hạo cười khổ trêu chọc, thở gấp ôm lấy Khương Sam dựa lên nệm giường, bởi vì hai tay bị bắt chéo sau lưng, chỗ cao ngất kia nhìn vào lại càng thêm cao ngất ngưỡng, chỗ khe rãnh sâu hiện lên trắng nõn, nhìn qua vô cùng to lớn. Tần Diệc Hạo có chút yêu thích không muốn buông tay, anh thậm chí cảm giác theo từng cái nắn bóp của mình ở giữa lòng bàn tay đụng phải nơi nào đó dựng đứng lên, liền hít sâu một ngụm khí lớn, anh gần như đã bị Khương Sam bức cho muốn điên rồi!

“Anh thật là...”

“Anh mau thả tôi ra!”

Giọng nói Khương Sam run rẩy, tay Tần Diệc Hạo cách bởi áo tắm lại giống như trực tiếp an ủi lên cơ thể cô, cô không chịu nổi kích thích như vậy, chỉ có thể mong Tần Diệc Hạo mau chóng bình tĩnh lại làm theo lời anh vừa mới nói buông cô ra.

Cô hối hận, cô thật sự hối hận rồi!

Tay Tần Diệc Hạo cuối cùng cũng rời khỏi chỗ đó, rồi lại sờ qua xuống dưới, xẹt qua rốn trắng nõn, trực tiếp chen lấn xuống phía dưới giữa hai chân thon dài!

“Tần Diệc Hạo!”

Khương Sam hét chói tai, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi nhanh chóng gầy dụa!

Giọng Tần Diệc Hạo kéo căng, hết lần này đến lần khác thì thảo trấn an Khương Sam đang sợ hãi: “Ng ngoan một chút, em đừng động nữa, tôi sẽ không làm, em nghe lời đi.”

Lúc nói chuyện môi Tần Diệc Hạo dính vào trên cổ Khương Sam, sức lực Tần Diệc Hạo thực sự quá lớn, Khương Sam vừa sợ lại không biết phải làm sao, cả người liền cứng nhắc thành một khối, cũng không dám có hành động gì, nhưng khi cô mới dừng lại, Tần Diệc Hạo vừa đồng ý cô sẽ không làm gì cô ngón tay thô kệch ở bên cạnh liền trượt đi vào!

“Oanh” một tiếng, đầu óc Khương Sam muốn nổ tung rồi! “Không, không cần!”

Nhưng Tần Diệc thật sự muốn làm gì rồi, còn ai có thể ngăn cản được anh, anh là đàn ông, không phải cọc gỗ, cho dù đã kiểm chế suy nghĩ, bị dày vò một trận như vậy vẫn còn duy trì lý trí đã không tệ rồi, sao còn có thể khống chế hành vi bản thân, đốt ngón tay ở nơi nào đó bên eo của Khương Sam nhấn một cái, Khương Sam liền bần rần, lại không thể khống chế động tác bên eo, tay Tần Diệc Hạo thuận thế đi vào!

“Tôi chỉ sờ, em thả lỏng người, tôi sẽ không làm gì khác!”

Môi Tần Diệc Hạo ở trên tai Khương Sam hôn nhẹ, vì tránh né động tác của Tần Diệc Hạo, cả người Khương Sam cong lại như con tôm! Ngón tay Tần Diệc Hạo thon dài đụng chạm vào nơi ướt át đó, đồng thời Khương Sam cong người cái mông đè ép chặt chẽ lấy anh, trong đầu như pháo hoa nổ rộ, Tần Diệc Hạo bị kích thích gầm nhẹ một tiếng, hoàn toàn khống chế không được xuất ra!

Mọi chuyện về sau liền trở nên yên tĩnh, Tần Diệc Hạo thở gấp trong lòng cũng thấy quá thất bại, vẫn ôm chặt lấy Khương Sam như cũ, Khương Sam vẫn duy trì tư thế cứng nhắc không di chuyển, trên mặt rơi xuống, một giọt, hai giọt... Nước mắt to như hạt đậu rơi tí tách trên mặt nước, tạo nên nhiều

đóa hoa nhỏ như bột nước nhỏ.

Thật lâu phía sau mới truyền tới một tiếng khàn khàn: “Thật xin lỗi.”

Tần Diệc Hạo nhẹ nhàng kéo lại chỉnh sửa quần áo của cô bị anh làm cho rối loạn, về mặt kiểm chế bề cô từ trong nước lên, môi dưới có vết máu đông lại do cô cắn bừa bãi, Tần Diệc Hạo hít một ngụm khí lớn, vội đưa tay ngăn cản: “Đừng cắn, chảy máu rồi.”

Khương Sam hung dữ cắn lấy ngón tay vào trong miệng, không tới hai lần trong miệng đã có mùi máu tươi, Tần Diệc Hạo lại không cảm thấy đau, ngón tay cũng không hề tránh né.

Sau khi cho Khương Sam mặc lấy áo tắm chỉnh tề, Tần Diệc Hạo lau đi nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt cô: “Được rồi, cắn không thấy đau răng sao?”

Lúc này Khương Sam mới buông ra, Tần Diệc Hạo cười khổ nhìn ngón tay bị cắn chảy máu: “Thật là một phụ nữ ác độc.”

Nhưng anh cũng biết bản thân làm quá, vốn chỉ muốn trêu chọc cô, trước đó anh an bài tới chỗ suối nước nóng chỉ đơn giản muốn tắm cho cô cả người bị dơ bẩn, anh không phủ nhận cũng từng có suy nghĩ khác một chút, nhưng anh tin tưởng khả năng tự chủ kinh người của mình, nhất định sẽ không làm ra chuyện không nên làm.

Ai biết được anh lại quá đề cao chính mình cũng như coi nhẹ cô, căn bản Tần Diệc Hạo không dám nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, nghĩ đến cả cơ thể liền không ngừng nóng lên, anh thật sự sợ bản thân nhìn không được sẽ làm cô bị thương.

“Hãy theo tôi.” Con người Tần Diệc Hạo hẹp dãi thâm thúy nhìn thẳng Khương Sam, anh không ngừng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô: “Tôi sẽ đối tốt với em, cưng chiều em, em muốn gì tôi đều có thể cho em, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em, Khương Sam, ở bên cạnh tôi được không?”

Khương Sam ngơ ngẩn đầu lên, đôi mắt to sưng mủ không nhìn rõ về mặt chứa đầy nước mắt, người đàn ông trước mặt lạnh lùng mà cường tráng

anh đã từng xa xôi như vậy khiến cô luôn kiên đề, anh cường đại đủ khiến cho Bạch Kỳ hoàn toàn không thể làm gì với cô, tất cả của anh, địa vị, thủ đoạn, năng lực, vô luận là cái nào cũng khiến cô cho dù có cố gắng cả đời cũng không thể với tới.

Nhưng người đàn ông này cô có thể trêu chọc được sao?

Nhìn vào đôi mắt Tần Diệc Hạo sau khi nói ra lời tâm tình ấm áp và hứa hẹn, vẫn thâm trầm như cũ không nhìn ra được cảm xúc bên trong hai tròng mắt, trong đáy lòng Khương Sam không không chế được rung mình một cái

Bạch Kỳ ở ngoài cửa đường mòn chỗ Khương Sam đứng suốt một đêm.

Chung quanh chỗ anh đứng sớm đã rơi đầy đầu mẩu thuốc lá, anh nhìn Tần Diệc Hạo ôm lấy Khương Sam đưa về bố trí ổn thỏa, nhìn Tần Diệc Hạo cho người canh giữ ở trước phòng Khương Sam, sau đó liền chậm rãi đi vào phòng ở bên cạnh, nhìn sáng sớm Tần Diệc Hạo đưa Khương Sam dùng điểm tâm sau đó lái xe rời đi.

Khương Sam không có phản kháng, cô nhu thuận như vậy đi theo ở bên cạnh anh ta, giống như vô số lần trước đây đi theo ở bên cạnh mình, nếu tới hôm qua Bạch Kỳ còn cho rằng hành động của Khương Sam chính là cố ý giận hờn anh, nhưng mọi việc từ tối qua cho đến sáng hôm nay khiến cho tâm tình Bạch Kỳ hoàn toàn chìm xuống dưới đáy cốc.

Giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn trong mạch máu, mỗi một đoạn trong cơ thể Bạch Kỳ trở nên nguội lạnh.

Ngay sau đó vào lúc Triệu Thanh Thanh đang hưng phấn vui vẻ tìm đến Bạch Kỳ, liền nhìn thấy đáy mắt anh che lấp một khoảng tối tăm nhìn về phía cô, Triệu Thanh Thanh bỗng giật thót cả người, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an.

Từ lúc sống lại cho tới nay, trong lòng Khương Sam chưa từng có lúc nào yên lặng như hiện tại, Khương Sam không tiếp nhận điện thoại của bất cứ ai, cô nhốt mình ở trong nhà đã lâu, mỗi ngày ngoài việc ăn và ngủ ra, toàn bộ thời gian cô dành để luyện múa, mãi cho đến ngày xã đoàn Niết Bàn phân tổ cô mới bước ra khỏi nhà.

Trong nháy mắt bước ra khỏi nhà, đón lấy ánh mặt trời chói chang, mặt Khương Sam không thay đổi thờ nhẹ một hơi.

Nên đối mặt thì phải đối mặt, trốn tránh mãi vĩnh viễn không giải quyết được vấn đề, bất kể đã xảy ra chuyện gì, cuộc sống vẫn trôi qua từng ngày. Cô sẽ không bao giờ ngưng tiến độ của mình vì bất cứ điều gì, còn chưa kể đến những kẻ ác kia vẫn còn chưa bị trừng phạt, sau khi yên tĩnh suy nghĩ, cô đã đưa ra quyết định, cô không có bất luận gì đều không có tư cách co đầu rút cổ tránh né.

Trong nháy mắt ở chỗ xã đoàn tập trung liền nhận ra được Khương Mật ăn mặc trang điểm xinh đẹp, một tia suy sụp trong lòng Khương Sam triệt để biến mất, nhìn thấy Khương Mật tươi cười, khóe miệng Khương Sam gợi lên ý cười kỳ dị.

Khương Mật đứng bên cạnh Khương Vi, Triệu Thanh Thanh cũng đang tươi cười hòa nhã cùng Khương Vi nói chuyện, thấy Khương Sam đi đến đây, về mặt hai người Khương Vi và Triệu Thanh Thanh trong nháy mắt đều trở nên kỳ quái.

Bày ra bộ dáng từ ái, lấy thái độ của người lớn trong nhà, Khương Mật cười khanh khách nghênh tiếp: “Đứa nhỏ này, sao bây giờ mới tới? Những người

khác trong xã đoàn đều đã đến, nhìn con, thật sự không hiểu chuyện, để giáo viên nhìn thấy sẽ không thích.”

Lúc này Khương Mật không ý thức được, vội vàng đụng vào người nào đó tưởng phải hòng sủng, sau này sẽ phải gánh lấy hậu quả nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 52

Hai ngày trước Khương Vi trở về nhà từ trường đại học T liền khóc lóc âm ỉ, trên người vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, mặt cũng bị sưng, lúc mới nhìn thấy Khương Mật bị dọa suýt chút nữa ngất xỉu, ngay cả bà Chu liếc mắt nhìn cũng nhận ra Khương Vi đã gặp chuyện không may.

Sau khi Khương Vi khóc không thành tiếng thêm mắm dặm muối kể lại những việc Khương Sam đối với mình, bà Chu liền quăng vớ chén trà muốn đi đến đại học T tìm Khương Sam tính sổ, trách mắng cô. Khương Vi là em gái họ của nó, sao nó dám không giữ thể diện cho con bé, còn đánh còn mắng nữa? Khương Vi vẫn cứ khóc, vẫn là Khương Mật sắc mặt xanh mét giữ bà Chu lại.

“Trước không cần đi vội.” Ánh mắt Khương Mật ngoan độc, trong đầu đã sớm nghĩ ra vô số biện pháp hành hạ trả thù Khương Sam thay con gái trút giận, nhưng Khương Vi kể lại có một việc khiến cho bà có thể đem mọi chuyện đè ép xuống.

“Vi Vi, con đừng khóc nữa, nói chậm lại một chút, có phải vừa rồi con có nói Khương Sam tham gia xã đoàn Niết Bàn không?”

Khương Vi vừa vội vừa ghen tị gạt đầu, tay đặt lên trên ghế sofa không ngừng dùng sức, hận đến nỗi hàm răng muốn cắn nát đi.

Khương Mật gật đầu, đồng thời cũng nghiêng răng nghiêng lợi, con nhóc Khương Sam chết tiệt kia bị gì bám vào người sao? Mặc kệ bà dù thủ đoạn nào chính cô vẫn có thể có cơ hội trở mình một lần nữa! Những cơ hội này là của Vi Vi, dựa vào cái gì lần lượt đều bị Khương Sam cướp đi?

“Mẹ nhớ con đã nói, hàng năm Niết Bàn tuyển người đều có hạn chế số người, không nhiều không ít chỉ cần một trăm người phải không?”

Khương Vi khó hiểu hỏi lại: “Mẹ hỏi cái này làm gì? Còn không tìm cách giúp con trút giận!”

Khương Mật u ám nở nụ cười: “Nếu như năm nay số người đã tuyển đủ, biện pháp có thể đi vào chính là phải có người rời khỏi.”

Bà Chu đang đau lòng lau nước mắt cho cháu gái ngoại, ý thức được con gái muốn làm gì trên mặt liền hết giận, nháy mắt ánh mắt liền sáng lên.

“Đúng, đúng! Năm nay không phải do Khương Vi đi trễ nên không đoạt được tư cách tham gia sao? Con bé đã dám động thủ đánh Vi Vi, phải khiến cho nó nhanh chóng nhường danh ngạch lại, nếu không chúng ta sẽ không giữ tha thứ cho nó! Học ở một trường quân đội, việc gì phải đi nhảy múa?”

Khương Vi cũng không khóc nữa, cô vừa nghĩ tới bộ dáng Khương Sam giận dữ dùng đũa đánh cô trong lòng liền tức giận đầy phẫn: “Cô ta làm gì tốt như vậy!”

Ánh mắt Khương Mật lóe sáng, ý vị thâm trường nói: “Cái này còn phải xem chúng ta làm như thế nào!?”

Vì vậy lúc này vừa nhìn thấy Khương Sam, Khương Vi liền hận không thể xù lông lên, bị ánh mắt Khương Mật nhắc nhở, nhớ lại cuộc nói chuyện của bọn họ, nhớ phải lấy đại cuộc làm trọng, Khương Vi vẫn phải cố gắng nén oán khí trở về, vì vậy liền nở nụ cười nhút nhát với Khương Sam. Lãng
###Quên

Bên này Triệu Thanh Thanh làm người phụ trách sắp xếp học viên tiến vào xã đoàn liền tiến lại giải hòa: “Không có việc gì, vẫn không tính là muộn, các giáo viên cũng không để ý nhiều như vậy.”

Nói xong liền hiền lành bước lại nắm lấy tay Khương Sam: “Đã lâu không gặp Khương Sam, không nghĩ tới em cũng vào Niết Bàn, chị thật sự rất mừng cho em, mau đi vào thôi.”

Khương Vi nói: “Đi vào nói xin lỗi với các giáo viên trước, lẽ ra chị phải đến sớm hơn so với các giáo viên mới đúng, sao lại có thể để các giáo viên chờ chị được chứ? Quá không đúng rồi!”

Khương Sam cũng không phát hiện bọn họ thế nào, cứ theo lực đạo của Triệu Thanh Thanh đi vào bên trong, Triệu Thanh Thanh thở dài, một bộ dáng muốn nói lại thôi, ánh mắt mang theo vẻ trách cứ Khương Sam không lễ phép.

Khương Sam cũng không phản ứng, Khương Mật một chút cũng không tức giận, vừa làm ra bộ dáng sẵn sàng vừa đi bên cạnh Khương Sam đi theo vào bên trong: “Con đừng trách cô đối với con có yêu cầu quá nghiêm khắc, con xem bình thường cũng không có ai quản con, ba con đã mất chỉ còn chúng ta là người thân duy nhất đến xem chiều cổ con thôi. Lúc trước con náo loạn ra như vậy, cô và bà nội cũng đã nghĩ kỹ rồi, con bị chịu đã kích khi ba mất đi, người một nhà vẫn nên hòa hòa thuận thuận là tốt nhất, cũng đừng...”

Khương Sam đột nhiên dừng chân lại, đứng ngay tại chỗ, Khương Mật vội vàng đi theo cũng dừng bước, Khương Vi đi theo phía sau ánh mắt liền sáng lên, đang chuẩn bị chờ xem Khương Sam bị kích thích nổi giận.

Nhưng Khương Sam chỉ dừng lại một chút lại tiếp tục bước đi, vừa đi vừa nói với Triệu Thanh Thanh: “Xã đoàn cho phép người ngoài có thể đi vào à?”

Triệu Thanh Thanh nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên, các giáo viên muốn lựa chọn phân tổ, cũng không phải chính thức huấn luyện, cho nên cho phép người ngoài đi vào, cũng xem như là triển lãm phân đoạn cá nhân mỗi người.”

Dừng lại một chút, Triệu Thanh Thanh khuyên nhủ: “Huống hồ đó cũng là người lớn trong nhà của em, nói chuyện với em sao em lại có thái độ như vậy, trong xã đoàn rất coi trọng phép tắc, các giáo viên đối với các học viên cũng rất nghiêm khắc, biểu hiện của em như vậy rơi vào mắt các giáo viên sẽ bị mất điểm, hôm nay lại là ngày chọn học viên, cũng không thể để hình tượng không lễ phép bị các giáo viên thấy được.”

Lời này được nói ra vào lúc này người đứng ở ngoài cổng không thấy được mấy giáo viên bên trong, Triệu Thanh Thanh quay lưng lại với mấy người đó, cố tình tỏ vẻ bản thân vội vàng quan tâm, giọng nói cũng nói lớn đều khiến cho các giáo viên ở bên đây nghe thấy rõ ràng.

Khương Sam quay đầu lại ngăn cản Triệu Thanh Thanh nói tiếp, rồi lại bước đi tiếp về phía trước:

“Em quen với chị cũng được một thời gian rồi, cũng biết học tỷ là một cô gái có lòng dạ tốt bụng, nhưng mỗi một nhà đều là một quyển sách khó đọc, huống chi chị là người mới gặp lần đầu...” Khương Sam thở dài, để lại một nửa khiến người khác phải suy nghĩ, rồi mất xuống cười khổ rồi nói tiếp: “Với lại em là người như thế nào, học tỷ chị chưa hiểu rõ nữa sao?”

Nói ra lời này quả thật rất khéo léo, Khương Sam dựa vào lời nói của Triệu Thanh Thanh, chính là quan hệ gần gũi như vậy, vậy nên nếu không có mối quan hệ thân thiết thì cũng là người Triệu Thanh Thanh coi trọng, khác với hai người kia cũng chỉ mới gặp lần đầu, trong tình huống chưa hiểu được chuyện trong gia đình người ta như thế nào, sao có thể nhận định Khương Sam làm sai được?

Nếu Triệu Thanh Thanh còn tiếp tục châm ngòi thổi lửa, chẳng khác nói bản thân vốn biết tính tình Khương Sam không tốt còn muốn chủ động kết thân, còn nếu như theo lời nói của Khương Sam, đó chính là không biết nhìn người, vì sao chỉ vì một người mới gặp liền nói bạn bè mình quá quái.

Đều là người thông minh, Triệu Thanh Thanh nghe Khương Sam lời nói tuy mềm mại nhưng thật chất là lên án, lúng túng nói: “Em xem em, chị cũng chỉ muốn...”

Khương Mật chen vào nói: “Sam Sam con nói vậy là có ý gì? Hôm nay bọn ta vội vã đến đây muốn cổ vũ cho con, con sao có thể đối xử như vậy với bọn ta như vậy, thật khiến cô quá đau lòng rồi.”

Khương Vi cũng muốn lưu luyến gọi một tiếng “chị họ”, nhưng chỉ giương mắt nhìn Khương Sam liền không cất tiếng.

Khương Sam chuyển mắt nhìn hai người, trên mặt bọn họ diễn trò không có chút sơ hở, nhìn qua rất quan tâm và nhường nhịn dù là ai cũng không bắt ra được lỗi nào. Điều biết rõ trong lòng nhau nghĩ gì, lại có thù oán lớn như vậy, chỉ sợ cả đời này cũng không xóa bỏ hết được, vì vậy bọn họ thận trọng diễn trò trước mặt cô chờ cô tức giận, chờ cô lộ ra sơ hở, sau đó bọn họ là người có năng lực nhất dựa vào có sơ hở nhỏ nhỏ đó sẽ cho cô một kích trí mệnh.

Tính toán trắng trợn như vậy, không thể không làm người khác tức giận!

Khương Sam rút tay ra khỏi Triệu Thanh Thanh, ánh mắt nén giận, đột nhiên gio tay bước nhanh lại chỗ Khương Vi.

Khương Vi lập tức hét lớn một tiếng, sợ tới mức lùi về sau một bước dài, hét thảm thiết: “Chị họ!”

Giọng nói lớn thất thanh đột nhiên phát ra khiến mọi người xung quanh hoảng sợ, ồn ào kỳ quái nhìn qua hướng bên này.

Khương Vi run rẩy nhìn Khương Sam, trong lòng lại thầm đắc ý, chỉ cần Khương Sam không nén được tức giận giống như lần trước ra tay với cô.

Chỉ cần Khương Sam bị kích thích cho bản tay kia rơi xuống trên mặt cô, từ ngày hôm nay cô ta liền hoàn toàn kết thúc.

Cùng lúc đó Khương Mật cũng vội vàng lo lắng muốn đi đến ngăn cản: “Dừng...”

Động tác bị hai tiếng hô có ý khoa trương ngăn lại dừng lại một nửa, còn chưa nói xong, chỉ thấy bản tay trắng nõn của Khương Sam dừng lại trước người Khương Vi, vẻ tức giận trên mặt Khương Sam như phù dung sớm nở tối tàn, trong nháy mắt liền biến thành vẻ mặt hoảng hốt cùng với khó hiểu, cô kỳ quái nhìn hai người: “Sao, làm sao vậy?”

Khương Vi cảm thấy sự việc không đúng, phản ứng nhanh chóng muốn nói, lại bị Khương Sam phản ứng nhanh hơn một chút, bất đắc dĩ cười nói: “Không phải Khương Vi ở trong quân nghệ sao, đều đã đi đến đây, chị bằng đi theo mùa cùng với chị.”

Nói xong có chút xấu hổ nhìn Khương Vi, bản tay đưa ra liền thu về: “Em bị làm sao vậy, tự nhiên hét lớn làm chị sợ hết hồn, dù sao cũng đang ở xã đoàn chính quy, cho dù đứng ở bên ngoài cũng nên chú ý đúng mực.”

“Phốc.”

Có người nhìn không được buộc miệng cười, đáng vẻ Khương Sam ôn hòa lại lộ ra vẻ kinh ngạc làm cho bộ dáng hai mẹ con Khương Mật kích động

trước đó lên tăng thêm vô cùng đột ngột, nhìn có vẻ thần kinh không ra được tốt lắm. TM×LêQuýĐônα÷¥ Có mấy giáo viên cách gần đó lắc đầu bước đi, bên trong xã đoàn đều là người có tiếng, cũng rất kiêu ngạo, nhìn hành vi của Khương Mật và Khương Vi như vậy đều làm cho người khác cảm thấy không được thoải mái.

Ánh mắt mọi người xung quanh nhìn mình giống như một tên hề, trong lòng Khương Vi biết rõ là do Khương Sam tính kế mình, cô dám thề lúc đầu về mặt cùng với động tác kia của Khương Sam tuyệt đối là muốn quăng bạt tai vào mặt mình! Mặt mũi lập tức trắng bệch! Nếu Khương Sam thật sự có lòng tốt muốn cùng cô lên sân khấu biểu diễn mới đúng là gặp quý rồi! Cô ta tuyệt đối muốn đùa giỡn trước mặt bọn cô!

Khương Sam quả thật muốn giờ bộ mặt giả dối của bọn họ xuống, thích diễn trò liên cùng diễn trò với bọn họ, xem thử ai cao hơn ai dễ dàng kiềm nén bản thân.

“Em thật sự có thể...”

Khương Mật cùng với Khương Vi đang chuẩn bị giải hòa, nhưng Khương Sam cũng không cho bọn họ cơ hội, nói nhỏ một tiếng: “Thôi, nếu như em đã không muốn biểu diễn cùng chị, chị không không ép buộc, chị phải đi, đã đến giờ rồi!”

Lời nói chưa dứt hết câu đã chạy đến nơi tập hợp, để lại câu nói đáp ứng của Khương Vi mới chỉ nói được một nửa, cùng với Khương Mật giả bộ hòa ái đang tức giận không chỗ phát.

Triệu Thanh Thanh thờ ơ nhìn, nếu bản về những người khiến người khác tức giận, Khương Sam đứng thứ hai liền không có ai đứng thứ nhất, khiến cho người khác kiềm nén tức giận đến đỉnh điểm lại không cho người ta cơ hội phát giận, từ lúc từ ngoài cổng bước vào Khương Mật cùng với Khương Vi đều có ý nói những lời khiến cho ai nghe cũng tức giận, lại nói Khương Sam ở đây tính tình trẻ con cũng không để ý. ☉£êQuiĐ’Ωπ☉ Khương Sam nghe vào một chút cũng không thêm phản bác với bọn họ, giống như ngay từ đầu đã khinh thường không muốn đấu khẩu với bọn họ, chỉ chờ cho bọn họ tự nước lấy nhục.

Khương Mật và Khương Vi đều là người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, vẫn cố gắng đem lửa nóng cùng với xấu hổ thu về, chẳng những không đi, ngược lại đi vào chỗ hàng ghế đầu khán giả ngồi xuống.

Vào lúc Khương Sam đang ở bên trong chờ đợi, Khương Mật giả bộ không lưu tâm nói chuyện với giáo viên xã đoàn bên cạnh lý lịch của Khương Vi:

“... Được học viện vũ đạo Hoàng gia Anh quốc gọi phỏng vấn, lúc đó cả nhà đều rất vui mừng, ai biết được cơ thân đứa nhỏ này không tốt, vừa qua bên Anh liền bị bệnh... Trong đội vũ đạo XX vẫn luôn dẫn đầu, lúc đó cùng một đội với chị họ của nó, không ai không khen con bé có thiên phú khiêu vũ... Khương Sam đi học đại học T, còn con bé vẫn không chịu từ bỏ tình yêu khiêu vũ của mình, vẫn đang không ngừng cố gắng...”

Khuôn mặt Khương Mật cùng với Khương Vi giống hệt nhau, đều là người xinh đẹp hoạt bát, còn mặc quần áo hoa lệ quý giá, vừa nhìn liền biết xuất thân từ nhà giàu, vào lúc muốn tiếp cận với người khác, quả thực rất dễ dàng lấy được hảo cảm của người xa lạ. Bà tránh được các giáo viên đã gặp vừa nãy, Khương Mật ở trước mặt các giáo viên chưa gặp mặt đẩy mạnh tiêu thụ cho Khương Vi, Khương Vi bên cạnh lễ phép khiêm tốn, đối với những lời nói của Khương Mật đều kiêu hãnh nhận lấy.

Đương nhiên, những lý lịch tốt đẹp cùng với giành được thắng lợi khen thưởng ở các cuộc thi khác nhau, tất cả đều là của Khương Sam giành được. Khương Sam năm đó quả thật có đủ loại phong quang tươi đẹp, vô luận ở đâu trong trường hợp nào đều được mọi người khen tặng thần phục lại cực kỳ hâm mộ, nhưng Khương Mật nhiệt tình đem những thứ này nói lập lòe nước đôi đều đẩy lên hết trên tên tuổi con mình, dù sao đó cũng là sự thật, nhưng Khương Vi ở bên cạnh Khương Sam cũng chỉ là người múa phụ cũng tồn tại là một người đóng vai phụ thôi, ai có thể thật sự đi kiểm chứng những chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 52.2

Người có năng lực lại tự tin luôn khiến cho người ta yêu thích, phút chốc có mấy giáo viên đang xem học viên biểu diễn ngồi gần đó bắt đầu trò chuyện cùng với Khương Mật, trong đó sớm có Quách Ngọc Khôn, người vô cùng ghét Khương Sam.

Lúc trước ông ta cho Khương Sam không điểm, sau đó khiến cho cô bị phân vào ban sơ cấp khiến cho ông rất hả giận, là một giáo viên có tên tuổi trong xã đoàn, rất có quyền lực, cho dù ông công khai bày tỏ chán ghét với Khương Sam cũng sẽ không có ai dám nói gì với ông. di3n^d94n-L3^.Qyys.D96^n.c0m

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có một số trường hợp đặc biệt, ông chỉ cho điểm không hả giận vậy thôi, liền bị Tần chính ủy, người chưa bao giờ xen vào việc người khác, gọi ông lên bộ chính trị một chuyến, mới vừa mặt mày xám tro trở về, liền nhận được tin học trò của mình không hiểu vì sao bị tập đoàn Cảnh Thiên từ chối.

Sau đó bên Lư Hoảng xảy ra chuyện, không biết bị ai kích động, một số nữ sinh trước đó bị Lư Hoảng gây chuyện đều đồng thời tố cáo Lư Hoảng, dâm loạn học viên là chuyện tai tiếng lớn, Lư Hoảng liền trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích. Nhưng Lư Hoảng làm việc tốt ở đây nhiều năm, lại

có chỗ dựa vững chắc, bày ra bộ dáng bị người khác hăm hại oan uổng, nói có người hại ông, chuyện cứ như vậy dây dưa náo nhiệt thật lớn liền bị cường chế áp xuống.

Nhưng giờ phút này lại có Tàn chính ủy tự mình ra tay, anh ta đưa ra chứng cứ lúc vào nhà Luru Hoàng lục soát thu được ly nước chanh có chứa thuốc mê, lần này không chỉ có mỗi Luru Hoàng mà ngay cả vợ ông là đồng lõa cũng bị bắt đi.

Luru Hoàng bị kiện tụng quần thân, đến bây giờ còn chưa biết được bị phán xử bao nhiêu năm, đang sút đầu mê trán tìm quan hệ mời luật sư danh tiếng, có điều nhân chứng càng ngày càng tăng nhiều, có một điều khẳng định là, mặc kệ Luru Hoàng cố gắng tìm quan hệ giúp đỡ, bị phán quyết là không thể tránh khỏi.

Bây giờ không nhìn rõ được Khương Sam có hậu thuẫn như thế nào, nên trong thời gian ngắn Quách Ngọc Khôn cũng kiêng kị không dám trắng trợn động vào cô, kết quả kia như vậy là đã quá trốn rồi.

“Học viên ưu tú như vậy sao lại không đến tham gia đợt tuyển chọn của xã đoàn? Nghe bà nói như vậy đứa em gái này chắc ưu tú hơn chị gái, là học viên của chúng tôi, cũng rất hiếm khi nhận được lời mời phỏng vấn ở phía học viện Anh quốc.”

Khương Mật cười khổ: “Còn không phải do nán lại ở phía bên Anh phỏng vấn, báo danh chậm, sau khi giải quyết xong thì danh ngạch đã đủ người, đành phải chờ đến năm sau.”

Quách Ngọc Khôn nói: “Thật đáng tiếc, một học viên như vậy có thể vào đây, tôi sẽ trực tiếp nhận làm học trò, xem như lãng phí nhân tài rồi.” Lãng
##Quên

Khương Mật cùng Khương Vi phút chốc với Quách Ngọc Khôn liền sinh ra tâm tình thương thức lẫn nhau, đôi mắt Khương Vi liền tỏa sáng.

Quách Ngọc Khôn cũng là người tài ba, thấy bộ dáng hai người không ngừng tiếc nuối, trong lời nói đều thể hiện cho thấy vô cùng muốn tiến vào xã đoàn, liền thử thăm dò: “Chỉ đáng tiếc, năm nay danh ngạch đã đủ, nếu có ai đó rút lui giữa chừng, có thể tuyển bổ sung vào.”

Cả người Khương Vi liền nhẹ nhàng, bọn họ vốn đến đây chỉ thử vận may một lần, không nghĩ tới thật sự có chuyện tốt ngoài ý muốn. Theo như kế hoạch của bọn họ tính đến đây khiến cho Khương Sam âm ỉ khó coi, bởi truyền thống niết bàn nổi tiếng vô cùng coi trọng cấp bậc quý cù, một khi Khương Sam lưu lại hình ảnh không tốt trong mắt các giáo viên, bọn họ sẽ ở bên cạnh kẻ xướng người họa xây dựng hình tượng tốt đẹp của Khương Vi, chỉ cần Khương Vi lưu lại ấn tượng tốt trong mắt các giáo viên, sau đó Khương Sam bị đẩy ra khỏi danh ngạch cô ta liền có cơ hội lớn hơn.

Lúc này nghe được lời nói chắc chắn của Quách Ngọc Khôn, bọn họ sao có thể không vui mừng như điên cho được.

Khương Vi nói: “Chị họ có nói sợ mình năng lực có hạn, nhưng mà cơ hội tốt như vậy, chị ấy cũng không muốn bỏ qua.”

Quách Ngọc Khôn liền cười, ngón tay hoa lan liền đưa lên vén tóc, ông cũng là người thành tình, vừa nghe xong liền biết giữa hai người cùng với Khương Sam có vấn đề, Khương Sam à Khương Sam, ta muốn nhìn xem cô bị thua bởi người trong người sẽ như thế nào đây?

Chẳng qua là vận khí tốt, âm kém dương sai được lựa chọn danh ngạch, em gái cô giỏi hơn cô nhiều như vậy, cô có tư cách gì đoạt vị trí cùng với cô ấy?

Không nói cái khác, đơn giản chỉ cần nhận được lời mời phỏng vấn từ học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc, chỉ một cái này liền chứng minh Khương Vi không tầm thường, thật không biết có thể vượt xa Khương Sam người ở trường đại hạng hai này qua mấy con đường.

Bên này trò chuyện hăng say, các học viên bên kia biểu diễn cũng đang náo nhiệt tiến hành, càng gần tới giờ, ngoài các bậc phụ huynh người bên ngoài đến cổ vũ, nhiều người nhận được thư mời đều liên tục tới đây.

Để có thể nhận được sự coi trọng của các giáo viên, những học viên được chọn đều cố gắng hết sức mình biểu diễn đến tốt nhất, đây cũng được coi là màn trình diễn xuất sắc.

Lúc Tàn Diệc Hạo xuất hiện tại hội trường liền dẫn đến một trận xôn xao, ai cũng không thể đoán được tổng giám đốc tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế không báo trước liền trực tiếp đi vào. Người phụ trách xã đoàn biết tin liền lập tức chạy đến, hội trường bây giờ rất đông người, người trong xã đoàn đều biết Tàn Diệc có thói ở sạch, người phụ trách vội vàng mở cửa lầu hai, dẫn một đám người Tàn Diệc Hạo lên khán đài lầu hai ngồi.

Gần như tất cả mọi người đều đoán Tàn Diệc Hạo nhất thời hưng trí tới để chọn người, những học viên kia nghe được tin liền khẩn trương cùng với hưng phấn, hội trường ban đầu vốn thoải mái liền trở nên căng thẳng.

Lúc này Khương Sam đang ở sau khán đài nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy tên Tàn chính ủy, Khương Sam đỡ đầu chốc lát, hít một hơi sâu mới nhận lấy.

“Đang ở đâu? Hai ngày nay gọi điện cho cô, đều không được.”

Giọng nói của Tàn chính ủy vẫn uy nghiêm như cũ, sau khi đã quen thuộc thu liễm sắc bén xa cách ngày lạ chớ %\$L%\$Q^%Đ gần liền cảm thấy anh ta cũng không có đáng sợ, trầm thấp ổn trọng làm cho người khác nghe vào cảm thấy được tin cậy.

Khương Sam nói: “Hôm nay xã đoàn phân tổ, mấy ngày trước chuyên tâm luyện múa nên tắt điện thoại.”

Tàn Chiến “ừ” một tiếng, liền nói cho Khương Sam một chút chuyện xử lý bên Luru Hoàng, cuối cùng nói: “Sợ có ảnh hưởng không tốt với cô, cho nên

trước đó không có đưa ly nước chanh có chứa thuốc mê ra, tôi tự tiện làm chủ xử lý, nếu sau đó có truyền ra tin đồn không tốt lập tức nói cho tôi biết, tôi sẽ xử lý.”

Phút chốc trong lòng Khương Sam chảy qua một dòng nước ấm, nhớ đến bản thân bị gây khó dễ phân vào ban sơ cấp liền đi tìm Tần chính ủy cáo trạng trước tiên, lúc đó tâm tư cô như thế nào cô cũng không rõ, cũng không nghĩ tới anh lại đem chuyện đó để ở trong lòng. Giờ phút này một góc nào đó trong lòng Khương Sam không muốn người khác biết là ngọt ngào hay là khổ sở, chỉ là trong mắt vẫn không nhận được một chút vui vẻ, ôm lấy di động, khóe miệng khẽ vẽ một đường.

“Cám ơn ngài, Tần chính ủy, giúp tôi nhiều như vậy, tôi thật sự không biết phải làm như thế nào để cảm tạ.”

Tần Chiến cười hai tiếng: “Nếu có thời gian tôi tập súng động tác nhanh nhẹn hơn một chút là tôi vui rồi.” ¥£™×LêQuýĐônα÷¥LãngQuê£≤

Khương Sam nhớ tới tình cảnh lúng túng lần trước, xấu hổ nở nụ cười.

“Tôi đến xem cô múa.” Tần Chiến chợt nói: “Tôi nhớ lần trước cô múa rất đẹp, đến lúc cô lên sân khấu chưa?”

Khương Sam theo bản năng nhìn về phía sân khấu, chỉ cách mình một khoảng cách, sương mù trong đôi mắt biến đổi vài lần, không biết vì sao Khương Sam bỗng nhiên cảm thấy có chút khản trương, lại nhớ tới ở Lễ viên xảy ra nhiều chuyện, Khương Sam vừa mới cảm thấy vui vẻ chớp mắt trong lòng cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Gần tới lượt tôi rồi.”

Bên kia Tần Chiến dừng lại một chút, vào lúc Khương Sam cho rằng anh muốn gác máy, Tần Chiến nói: “Tôi ở gần ngay đó, rất nhanh sẽ đến, cô cố gắng chờ một chút.”

Nói xong liền tắt máy.

Khương Sam từng sờ cầm lấy điện thoại, cô biết lựa chọn sáng suốt chính là không dây đưa liên lạc tới Tần chính ủy, lúc ở Lễ Viên Tần Diệc Hạo đã ám chỉ quá rõ ràng, Tần chính ủy đã có bạn gái, và lại bản thân cũng đã quyết định đầu tư với Bạch Kỳ, không có tư cách suy nghĩ miên man.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Khương Sam nhớ rõ ở kiếp trước không hề nghe thấy tin Tần chính ủy kết hôn, có thể người phụ nữ ở Lễ Viên là hiểu lầm? Trên người Tần chính ủy có một cái gì đó kỳ lạ rất đặc biệt hấp dẫn mãnh liệt đối với &^le\$#quy%\$don đời này của Khương Sam, khiến cho cô không tự giác được muốn thân cận anh, mỗi lần ở cùng Tần chính ủy cảm giác đặc biệt an toàn, anh khiến cho cô cảm thấy cực kỳ an ổn và yên tâm.

Khương Sam chưa từng nghĩ sau khi giải quyết hết tất cả phiền toái, báo thù xong sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, mục tiêu của cô không phải là cả đời báo thù, mà là hạnh phúc cả đời. Nhưng sau khi trải qua chuyện với Bạch Kỳ cô rất khó thích người khác, cô không biết cảm giác động tâm là gì, tựa hồ trong đầu chỉ có mưu tính với tính kế thôi.

Bởi vậy cảm giác khi ở Tần chính ủy cô đoán không ra là cảm giác gì khiến cho cô vô cùng quyến luyến, cho dù biết không nên, nhưng Khương Sam không cam lòng cứ như vậy buông tay.

Nói không chừng sẽ có biện pháp khác, Khương Sam thầm nghĩ may mắn, không nhất định phải ở cùng Tần Diệc Hạo, lúc đó giữa cô và Tần Diệc Hạo cũng không có phát sinh quan hệ, mọi chuyện có thể xoay chuyển được, Tần chính ủy không có người trong lòng, nói không chừng cô có thể thử một lần?

Cô luôn phòng bị người khác, nhưng một người luôn khiến cho cô cảm thấy quá mệt mỏi, cô muốn có một người ở bên cạnh, nếu người đó là Tần chính ủy có vẻ cũng không tệ lắm.

Mặt mày Khương Sam trở nên nhẹ nhàng, cứ như vậy đi, cô muốn thử một lần, cô cũng có quyền lợi được hạnh phúc.

Kết quả đến lúc Khương Sam lên sân khấu, Tần chính ủy còn chưa tới, lên sân khấu nhìn quanh trước sau một vòng không nhìn thấy bóng dáng của anh, Khương Sam cảm thấy thất vọng mà thở nhẹ một hơi.

Tầm mắt yếu ớt nhìn đến hàng ghế đầu, Khương Mật cùng với mấy người Quách Ngọc Khôn nói chuyện rất vui vẻ, nụ cười đó Khương Sam nhìn vào có thể đoán được những người đó hiện tại đang nói gì, chẳng qua không ngừng dán vàng lên mặt Khương Vi. Trái lại Khương Vi có chút không giấu được, biết lần sau đến lượt Khương Sam, ánh mắt không ngừng nhìn liếc về phía sân khấu.

Tóc Khương Sam vừa dày vừa nhiều, cô coi bỏ kẹp để tóc đen buông thả tự nhiên, dựa vào trên cánh cửa đem tay vuốt ra vuốt tóc, khóe miệng thâm thúy nhếch lên.

Không phải nghĩ muốn kéo cô từ trong xã đoàn ra sao? Ý nghĩ đòi bại rõ ràng như vậy, nếu cô không thành toàn cho bọn họ thì thật có lỗi với lương tâm quá.

Những điều không nên nghĩ, ngay cả khi nếu có suy nghĩ không nên có đó, nếu đã biểu hiện gấp gáp như vậy, cô liền cho họ một cơ hội để biểu hiện tốt.

Khương Vi cướp đoạt lấy thứ yêu thích của cô, cướp đoạt những thành quả của người khác cố gắng cho là của mình, là một người chị, cô nên giúp cho

Có một số người cần nguy trang, có một số người giỏi nguy trang, nhưng cũng có một số người nguy trang mà quên đi bản thân mình, bọn họ lừa gạt người khác, lừa gạt lâu đến nỗi liền lừa gạt luôn chính bản thân mình. Bọn họ nguy trang như vậy vốn dĩ chỉ muốn bản thân tồn tại chân thật trong lòng, càng về sau bọn họ lại càng hoàn toàn tin tưởng vững chắc vào những gì bản thân họ nói ra là thật sự tồn tại ngay đến chính mình không thể nghi ngờ.

Vì vậy đến lúc Khương Vi bước lên trên giữa sân khấu, ánh mắt của cô dưới ánh đèn, kích động lúc trước toàn bộ trở thành ý chí chiến đấu vô cùng tự tin.

Không có người nào sao với Khương Sam hiểu được tính cách đặc biệt này của Khương Mật và Khương Vi, cô nhìn Khương Vi giống như một nữ vương cao ngạo cười khéo léo đứng trên sân khấu, đứng ở bên cạnh cô mặt mày tươi sáng chói lọi, đáng đáp tạo nhã tự tin, trong lòng Khương Sam liền nổi lên một cảm xúc mãnh liệt muốn xé nát bộ dáng tự tin của Khương Vi.

“Muốn vào Niết Bàn sao?”

Môi Khương Sam khẽ nhếch lên, dùng giọng nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe, cô cười giống như một người chị ân cần tri kỉ, đôi mắt mang vẻ nuông chiều.

Lên sân khấu Khương Vi đã hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ tinh thần, cô biểu hiện thông thả giống như Khương Sam, cử chỉ thậm chí còn theo bản năng bắt chước bộ dáng ung dung trầm lắng giống như Khương Sam, cô cười nũng nịu vô tội, nũng nịu đối trả nói: “Chị họ, chị đang nói gì vậy em không hiểu?”

Khương Sam phát tay áo ra hiệu cho âm nhạc chuẩn bị, nhắm mắt khẽ nói: “Tôi biết cô muốn cho tôi rút khỏi, để chính mình tiến vào, nhưng mà Khương Vi...”

Giọng nói Khương Sam ngày càng nhẹ, để sát vào tai Khương Vi, tươi cười trên mặt kia không hề thay đổi, người ở ngoài nhìn vào khó phải nói có bao nhiêu hiền lành dễ gần, giống như một người chị sẵn sàng an ủi em gái mình không cần phải căng thẳng, cô sờ tóc Khương Vi, nhìn thẳng cặp mắt tràn đầy kiêu ngạo cùng với tính toán kia.

“Cô cảm thấy đứng trước mặt tôi, cô xứng sao?”

Mặt nạ trên mặt Khương Vi giống như bị một thanh kiếm sắc đâm vào tạo ra vết nứt, trong nháy mắt một luồng khí nóng hướng thẳng lên trên đầu cô!

“Cô khinh người quá đáng! Xứng hay không...”

“Bắt đầu rồi.”

Khi nào Khương Sam để cho người khác có cơ hội phản kích, Khương Vi then quá hóa giận mới lộ một chút, Khương Sam đã chuyển người qua bên kia, cơ thể dịu dàng thanh nhã hơi nghiêng, điệu bộ đưa ra lời mời Khương Vi.

Ngay lập tức Khương Vi bị chọc tức cuộn cuộn.

Nhưng bây giờ có hàng trăm ánh mắt đang nhìn về phía bên này, nếu bây giờ rồi loại tâm trí gây ra lỗi lầm nhất định sẽ bị thua trước, Khương Vi cố gắng kiềm nén cảm xúc xuống, cố gắng để cho chính mình tập trung vào.

Nhạc đệm “Thanh xuân” là một điệu múa tinh khiết, biên đạo sử dụng điệu múa hiện đại pha lẫn với điệu múa hiện đại, yêu cầu về kỹ năng cơ bản của vũ công rất cao, thậm chí muốn hoàn thiện toàn bộ điệu múa được biểu diễn trong trường hợp chuẩn bị tốt cũng không dễ dàng, chỉ cần hơi phân tâm một chút cũng sẽ rất dễ mắc phải sai lầm.

Nếu ở trên sân khấu, Khương Sam nếu xưng thứ hai, sẽ không có một ai trong nhóm dám nhận mình là người thứ nhất.

Trong tình huống như vậy, nếu như Khương Vi không sinh ra oán hận Khương Sam, vậy chắc là bị quỷ nhập rồi!

Khương Vi tự cảm thấy bản thân mình múa không thua gì so với Khương Sam, sau lần đó bị Khương Sam đoạt hết tất cả nổi bật, sau khi trở về Khương Vi đã khổ luyện nhiều lần, điệu múa này được cô khắc sâu vào trong lòng, khắc vào trong đầu, xem như là một trong những điệu múa cô quen thuộc nhất.

Thanh âm trong vắt vừa bắt đầu vang lên trong nháy mắt, Khương Vi nhanh chóng đem cảm xúc nhập vào, cho dù bị Khương Sam làm cho tức giận, bắt đầu điệu múa cũng không có chút hỗn loạn, Khương Vi cười lạnh liếc nhìn khiêu khích Khương Sam một cái.

Muốn dùng thủ đoạn cấp thấp này khiến cô rối loạn trận đấu, Khương Sam quả thật quá coi thường cô rồi!

Nhưng Khương Sam đối với ánh mắt đầy địch ý vẫn cười không rõ hứng thú, sau đó nửa người dưới Khương Sam đột nhiên chậm rãi hạ thấp xuống, khiến cho Khương Vi đang ôm ngực ngã về phía sau kinh hãi.

Khương Sam làm như không thấy ánh mắt khiếp sợ của Khương Vi, vẫn duy trì tư thế từ từ hạ thấp xuống, lưng vuông góc, đối diện với gót chân, động tác đột nhiên trở nên mạnh mẽ đầy chí khí.

Cô vậy mà lại múa cùng một lúc với bạn nhảy?! \$LangQuen%\$LQĐ*\$

Vào lúc nhìn thấy động tác của Khương Sam, Khương Vi phản ứng kịp ý đồ của Khương Sam, trong lòng liền ngạc nhiên nghi ngờ.

“Thanh tuyền” là một điệu nhảy dựa trên chủ đề tình yêu đẹp, kể về một chuyện tình buồn, điệu múa được chia làm ba phân đoạn, sự thay đổi đột ngột của Khương Sam là lời mời gọi ý phổ biến trong các loại múa phân đoạn như vậy cùng với âm chỉ, cô đề cho Khương Vi múa phân đoạn đầu tiên, trong đoạn tiếp theo hai người sẽ chuyển đổi, đoạn cuối cùng ban đầu là cả hai phải múa cùng nhau.

Nhưng khiến người khác kinh ngạc không kịp chuẩn bị không phải do Khương Sam đột nhiên thay đổi, mà hành động này của cô còn đại biểu có một hàm ý khác.

Cô mua so đầu múa?!

Vốn lúc đầu Khương Vi bị trêu chọc trong lòng đã vô cùng phẫn nộ, nhưng giờ phút này ý chí chiến đấu của cô bị kích thích nổi lên rồi!

Không cần đề cập đến phân đoạn đầu tiên của “Thanh xuân” là phân đoạn xuất sắc nhất, đó là Khương Sam vì muốn cô rối loạn mà mời cô nhảy trước đã thua một nửa rồi, ai cũng biết trong trường hợp thực lực ngang nhau, cùng với một điệu múa nếu người nào nhảy trước sẽ chiếm được nhiều ưu thế hơn, sẽ được mọi người để mắt trước nhất, người sau đó dùng cố gắng nỗ lực nhiều hơn nữa mọi người nhìn vào chỉ thấy giống như đang lặp lại động tác của người múa trước đó, Khương Vi tự cho mình rất giỏi, đương nhiên sẽ không tiếp thu Khương Sam trong lúc này giỏi hơn so với cô.

Không nói đến Khương Sam có nhớ đến vinh quang năm đó không, cũng không biết đã khổ luyện điệu múa này bao lâu rồi.

Lúc này, Khương Sam nhất định sẽ thua!

[illegible]

Chàng trai chân phải bị khuyết tật trốn trong đá núi, anh ấy lưu luyến yêu thích nhìn cô gái xinh đẹp, động tác của anh kín đáo như vậy, để có thể ngắm nhìn cô gái nhảy múa, anh không dám có một động tác khinh nhờn nào, tất cả trọng tâm đều đặt lên trên chân trái, chân móc lên hông bên phải, động tác mạnh mẽ và lưu loát.

Khương Sâm hạ mình xuống, cô xoay xung quanh bên cạnh Khương Vi, giống như con ong mật theo mùi hoa mà đến, tất cả động tác dâng trào đều vì muốn tô đậm điệu múa của cô gái xinh đẹp.

Cô gái phát hiện ra chàng trai, kinh hoàng lão đảo ở giữa, thuận thế như nước chảy giăng hai chân ở dưới eo, cô gái nhát gan cúi thấp người, cơ thể cô ấy giống như một bông hoa đang ở tuổi xinh đẹp nhất, khăn lụa giương nhẹ, vài mềm mại lướt qua trên mặt chàng trai, hai người hơi cúi nửa người.

Hoảng sợ thoáng qua giao nhau, như là quen biết!

Cả khán phòng trong phút chốc bật phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Động tác Khương Vĩ liền mạch thướt tha thể hiện cô gái quý tộc tuyệt đẹp vô cùng nhuần nhuyễn, cái khó của điệu múa này là thể hiện được nội tâm và sự khéo léo rất lớn, tất cả động tác của cô không hề gặp chút khó khăn hoặc chậm trễ, một mạch hoàn thành, có thể nói là hoàn mỹ!

“Học viên này không tệ.” Một giáo viên bên cạnh Quách Ngọc Khôn thấp giọng tán dương: “Ở tại quân nghệ cũng có thể coi là xuất chúng, nếu vào %\$LOĐ*\$ được trong xã đoàn, tôi thật sự muốn nhận học viên này làm học trò.”

Quách Ngọc Khôn che miệng cười liếc mắt nhìn khuôn mặt kích động của Khương Mật, ý vị thâm trường nói: “Cơ hội luôn giành cho những người có tài.”

Vấn duy trì động tác cúi người Khương Vi chậm rãi ngẩng đầu, động tác của cô tự nhiên thích hợp, vì duy trì động tác liên mạch, trên trán sớm đã xuất ra một tầng mồ hôi mịn, Khương Vi nhìn về Khương Sam đang quỳ nửa người, trong ánh mắt kia không giấu được mỉa mai và khoe khoang, rốt cuộc cô cũng tìm được cơ hội ở trước mặt người người này nói rằng cô đã kiểm nén biết bao nhiêu ngày đêm.

Cô gái rút rè vươn hai tay, chàng trai thuận thế sùng bái cô gái khiêm tốn nâng người cô dậy.

“Thật có lỗi quá chị họ, mỗi một điệu múa chúng ta nhảy với nhau tôi đều khổ luyện rất nhiều lần.” ☯☉⊕♌♏☿☽♋☼

Chàng trai đỡ eo cô gái, hai người dựa vào nhau giúp nhau vượt qua khe suối, cơ thể được quấn quanh làm ra các động tác triển miên kéo dài khác nhau.

“Cho tới nay tôi đều chịu khổ hơn cô, cố gắng hơn cô, tôi giỏi hơn cô nhiều, chỉ có điều mọi người đều không nhìn thấy được, chẳng qua cái tôi thiếu chính là cơ hội giống cô thôi.”

Chàng trai cô gái cùng nhau giờ chân cao lên, giống như hai con thiên nga liền nhau, động tác quán quýt kéo dài không đổi, nhưng hai người ôm nhau đẩy so với kẻ thù trên đời còn thêm oán hận hơn. không chết không ngừng.

“Cám ơn cô đã cho tôi cơ hội này.” Khương Vi ngọt ngào kể sát bên tai Khương Sam, đặc ý nói: “Bởi vì tôi vẫn sẽ lấy lại tất cả mọi thứ của cô, không phải cô đã sớm trở thành thói quen rồi sao, chị họ thân yêu của tôi!”

Hai tay tách ra trong nháy mắt, âm nhạc trong vút bỗng nhiên trầm xuống, hai người đổi hướng, Khương Vi cười khoan khoái lui ra sau, Khương Sam buông mắt khom người.

Trao đổi nhân vật, đoạn thứ hai là chiến loạn, người có tình nhưng phải chia xa, vì bảo vệ gia đình và quê hương, chàng trai hành quân ra chiến trường.

Về mặt khiêm tốn trên mặt Khương Sam trong nháy mắt biến mất, khí thế xoay chuyển, tay áo thả ra tung bay như nước, ánh mắt liếc nhìn, tay áo dài màu phấn hồng như một tia chớp chia đôi trời đất, trong khoảng khắc giữa hai người có khoảng cách không có gì có thể vượt qua.

“Khương Vi.”

Nét mặt Khương Sam lạnh nhạt, khóe miệng giương lên vòng cung mang theo tàn nhẫn và thương xót, phảng phất ánh mắt cô sát như dao cắt ## nhìn chúng sinh rơi vào trên người Khương Vi, giọng nói cô lạnh lùng, trong trẻo như vậy giống như cơn gió lạnh nhất vào mùa đông, mang theo cái lạnh giá hủy thiên diệt địa nhìn thẳng tấp dọc vào từng tắc trên người Khương Vi.

“Nhiều năm như vậy, cô còn chưa hiểu sao?”

Cánh tay khúc khuỷu phức tạp, eo nhỏ nhắn xoay tròn, tay áo giống như có sinh mệnh của mình, trên không trung múa theo quy tắc Côn Luân.

“Bây giờ cô nhìn cho rõ, những thứ cô cố gắng cam chịu tất cả để trả giá, cho dù hết cuộc đời cô vĩnh viễn không có cách nào cướp đi được.”

Chàng trai đi chiến đấu nơi xa, cơ thể anh tàn tật, tất cả mọi người đều đoán được chuyển đi này của anh sẽ không có ngày trở lại.

Cô từng trải qua tình cảm yêu say đắm khắc cốt ghi sao? Cô hạnh phúc, tùy ý, trái tim của cô giống như một mảnh đất thuần túy, thanh khiết, trải khắp bốn biển bao la. Nhưng một ngày nọ có một người bất ngờ không kịp phòng ngự xâm nhập vào trong lòng cô, ngay cả cơ hội phản kháng cự tuyệt cô cũng không có, về ngôi tuần tú của anh, oai hùng của anh, sự bảo vệ của anh, ngay cả tính tốt hay xấu của anh như một loại rượu độc dùng để giải khát, một chút một lấy cừ chỉ từng giọt mỏng manh như nước nhưng mạnh mẽ xâm nhập vào cuộc sống của cô, linh hồn của cô, vào từng nỗi nhớ của cô.

Cô gái xoay tròn giống như một cơn bão, nhưng sau mỗi lần xoay tròn đều kết thúc theo cùng một hướng theo cùng một động tác tạm dừng vào cùng một thời điểm, mỗi một lần tạm dừng, tay áo được tung ra ở giữa mạnh mẽ thủy chung theo hướng chàng trai ra đi chiến đấu.

Thế giới của cô trở nên nhỏ bé, ở trước mặt anh cô cam tâm tình nguyện bỏ đi sự cao ngạo, cao quý của bản thân, anh trở thành toàn bộ thế giới của cô, cô yêu anh như vậy, yêu đến sẵn sàng từ bỏ cả thế giới, cô giữ lấy ở một gian nhà ở địa phương nông cạn để đảm bảo vệ tinh yêu muốn ngừng không ngừng được, khiến cho cô sống, làm cho cô sống vì nó.

Cô gái đưa chân ra phía sau động tác giống như một cơn hạc trắng đầy khao khát, cô cứng cỏi làm vỡ, hoảng sợ và buồn bã hạ mình tung cánh, tay áo giống như đang bay, rồi lại một giây sau đó đến điểm cao nhất rồi đột nhiên rơi xuống.

Nhưng anh đã không trở về, người cô luôn yêu, giấu ở trong lòng, hận đến không thể cùng sinh cùng chết với người đó, anh sẽ không quay về nữa.

Cô ấy thu tay áo ôm trán, nghiêng người ngay giữa eo nhỏ có vẻ không giữ nổi, gió lớn đột nhiên nổi lên, dáng múa như nước mà đỡ dẫn tuyệt vọng, tốc độ ở eo và chân ngày càng nhanh.

Không bằng cắt đứt từng khúc đi?

Cô quá mong muốn, quá khổ sở, quá kinh hoàng, quá tuyệt vọng, nhưng các chiến sĩ hành quân truyền đến tin dữ, cuối cùng tất cả mọi cảm xúc đều hóa thành hư không.

Cô từng nghĩ rằng một ngày nào đó không có người đó, cô sống một mình sẽ rất khó khăn, cô thậm chí không thể tưởng tượng rằng &^LeQuyDon3% trong tương lai không có dấu chân của người đó, cả thế giới của cô sẽ hoang vắng khó có thể tiếp tục

Cô gái khom người, nhưng xương sống yếu ớt dường như được chi phối bởi một năng lượng vô hình, trước khi sắp rơi cô đột ngột dừng lại, cơ thể khiêu vũ khoan hai tay lại, khó khăn dừng lại.

Động tác khó khăn như vậy khiến cho mọi người xem không dám hô hấp, không ít người che miệng hít sâu một hơi, sợ người nọ hoảng sợ té ngã lên trên mặt đất.

Bạn nghĩ rằng bạn không thể chịu đựng được, trong thế giới này luôn luôn có những thứ khác ngăn cản bước chân của bạn, bạn cho là bản thân không thể nào suy nghĩ ra, nhưng sau tất cả bạn lại thấy bản thân không mong manh như bạn đã nghĩ.

Người mà bạn thích, yêu, cuối cùng trở thành người yêu tận sâu trong trái tim bạn không ngừng tăng lên là cảm giác thế nào?

Khương Sam nâng người lên, tay áo vung lên giữa khoảng không, eo giống như một đóa hoa nở rộ, biết rõ sau khi khoe sắc là tàn phai, vẫn quyết tuyệt không ngừng tiến về phía trước.

Khương Vi ở giữa không trung giãy giụa không muốn tiếp tục trầm luân, đồng thời Khương Sam cũng lên cao, ^{TM×LêQuyĐôn} nhẹ nhàng lay động giống như lưỡng lự do dự cuối cùng có muốn mở rộng cửa lòng hay không.

Một bên là buồn thương khổ đốn, một bên đang cố gắng đi tới chấp nhận ánh sáng, cùng một động tác ở trên hai người lại xuất hiện ra cảm xúc không giống nhau. Động tác Khương Vi múa bắt đầu trở nên nóng nảy gấp gáp, cô giống như bị động tác chủ đạo của Khương Sam áp chế không có cách nào tiếp tục múa nữa.

Không phải như thế! Nhịp điệu Khương Vi hoàn toàn bị rối loạn, trong lòng cô kích động cực độ, giống như nếu bản thân cứ tiếp tục múa theo bản năng, bị Khương Sam quấy nhiễu cô không tập trung chú ý được, giống như cô không không chế được bản thân bắt buộc tầm mắt mình nhìn về phía Khương Sam!

Không đúng, rõ ràng không đúng, rõ ràng không phải múa như vậy! Trong lòng Khương Vi hết chói tai, không có cách nào tập trung chú ý hậu quả khiến cho Khương Vi bắt đầu vội vàng xảy ra lỗi, càng về sau Khương Vi càng múa càng sai liền luống cuống, vội vàng điều chỉnh muốn bắt kịp động tác của Khương Sam, nhưng tiết tấu của cô đã bị lộn xộn, sai lầm một bước, còn muốn vượt qua chỉ càng làm lỗi thêm.

Sau khi âm nhạc dừng hẳn lại, Khương Sam dần dần gục xuống, động tác mang theo khát khao vây quanh, toàn bộ quay về yên tĩnh, đồng thời Khương Vi cũng hạ xuống đi vào giấc ngủ, tuy nhiên hơi thở rối loạn thiếu chút nữa không ổn định trọng tâm, cả người lung lay mạnh mẽ vài cái.

##LangQueen%\$LQĐ*\$

Lúc so đấu, có cái gọi là kiểm soát sân khấu, một khi điều này rơi vào tay của một bên, liên ý nghĩa một bên còn lại đã thua hoàn toàn.

Múa là một trong những hình thức nghệ thuật lâu đời nhất, có thể nói, Trung Quốc có bao nhiêu năm văn minh, múa liền có bấy nhiêu năm lịch sử. Bằng cách này, trực tiếp nhất và quan trọng nhất, mãnh liệt nhất, cũng là người múa thể hiện tình cảm gay gắt nhất, động tác múa của nó thể hiện tất cả các ý nghĩa muốn truyền tải dựa vào cách người múa lựa chọn hình thức biểu diễn.

Bằng vẻ đẹp bị kịch truyền thống nhất chìm trong và ngoài bóng tối lại một nửa chào đón một cuộc sống mới, ## rõ ràng là cái sau có thể gây ấn tượng với mọi người hơn, hướng chi đoạn sau hai người phân cao thấp Khương Vi xuất hiện sai lầm, khí thế cứ như vậy bị áp chế xuống.

Trong nháy mắt điệu múa kết thúc, Khương Vi thất bại thảm bại!

Hiển nhiên Khương Vi ý thức được vấn đề này, nhìn Khương Sam ung dung đứng thẳng ở giữa, sắc mặt Khương Vi xám tro, chân mềm nhũn không chống đỡ nổi ngồi xuống ở trên sân khấu.

Trên mặt Khương Vi đầy mồ hôi, hô hấp Khương Sam vẫn vững vàng như cũ, vẻ mặt không thay đổi nhìn chung quanh khán phòng một vòng, vẫn không nhìn thấy hình bóng mình vẫn mong đợi, trong lòng Khương Sam dâng lên một trận mất mát, anh vẫn không thể đến xem cô múa, thiết thời cô lúc múa đoạn cuối trong nháy mắt muốn nhìn thấy người đó.

Chẳng qua cảm giác thất vọng cũng chỉ giằng co trong phút chốc, về sau vẫn còn có cơ hội sẽ múa cho anh xem, khoe mẽ Khương Sam cong một cái, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Khương Vi.

Trong chốc lát vẻ mặt mang vẻ thích thú mỉa mai.

Cô đi đến trước người Khương Vi, khom lưng tốt bụng vươn tay về phía cô ta.

Đèn sáng chói chiếu sáng trên người hai người, dưới đài vốn yên tĩnh, bây giờ mới kịp phản ứng vỗ tay kịch liệt, khiến cho người đang chìm vào trong suy nghĩ đều bị đánh thức bởi tràng pháo tay, tiếng vỗ tay vang lên và tiếng reo cổ vũ như thể muốn phá vỡ mái nhà!

Đưa lưng về phía mọi người, vẻ mặt Khương Sam không chút cảm tình, cả người cô thân thiện và có ý tốt, trong con ngươi đen mông lung hiện lên tia tàn nhẫn.

“Cô nghĩ muốn chiếm vị trí của tôi sao?”

Khương Sam nhẹ giọng lại một lần nữa hỏi câu trước khi múa nói với Khương Vi.

“Khương Vi, cô xứng sao?”

Kiều ngạo của cô, tất cả trả giá cố gắng của cô, cô cho rằng bản thân rất giỏi sao, tất cả mọi thứ mà cô kiêu ngạo bị bóc lấy từng lớp, rồi tàn nhẫn buộc cô phải đối mặt với thực tế cho dù có chết cũng muốn không thừa nhận điều đó.

Cô đã sớm dự đoán trước, cô nóng lòng muốn thử, sau khi cô chiếm được được tất cả những lợi thế thể hiện nỗ lực hết sức của mình, lại bị giẫm đạp dưới chân, lâm vào kết cục bị coi như một đồ bỏ đi, chuyện này là cái đã kích thích thần mạnh mẽ nhất gần như tàn phá tất cả, đủ để hoàn toàn phá hủy tâm lý phòng vệ của bất kỳ một người nào.

Khương Vi oán hận trống rỗng nhìn Khương Sam gần trong gang tấc liếc nhìn mình bằng nửa con mắt, nhục nhã cực hạn cùng với không cam lòng, hô hấp của cô trở nên nặng nề. Cô muốn đứng dậy xé nát mặt cô ta, muốn kéo mạnh tóc cô ta đập vào tường, cô muốn giết cô ta ăn tươi nuốt sống từng tấc một, cô sụp đổ tan vỡ không chịu nổi, cô muốn ôm đầu hét chói tai với toàn bộ thế giới.

Càng nói lập lòe nước đôi càng dễ kích thích hiếu kì của người khác, chuyện Anh quốc, bọn họ nghĩ có thể vĩnh viễn giấu diếm sao? dĩ3n^d94n-L3^Quys.D96^n.c0m

Nếu đã chọn thời cơ đến khiêu khích cô, cô không cho bọn họ một phần đại lễ ở trước mặt mọi người thì sao lại không phụ lòng bọn họ dụng tâm lương khổ được.

Muốn tiến vào trong xã đoàn Niết Bàn? Chỉ cần một ngày cô còn ở trong Niết Bàn, Khương Vi vĩnh viễn đừng mong có cơ hội tiến vào!

Mặt Khương Sam bình tĩnh đi về phía bên khán đài, vẫn chưa kịp đi vào trong, liền thấy được ở chỗ tối phía bên có hai bóng người.

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên tái nhợt ở giữa lại lộ ra đồ ửng mặt tự nhiên, cô ta nữa dựa vào tường, trên ngoài khoác một áo khoác quân trang, Tần Chiến đang nhũm mày nghe cô ta vừa xúc động vừa sợ than thở điều gì đó. Vạn Ngọc Nhiên ho khan hai tiếng, về mặt Tần Chiến lại càng nghiêm túc, lời kéo cánh tay cô ta, có ý muốn bảo cô ta đi trước.

Vạn Ngọc Nhiên cười bỗng nhiên vòng tay ôm lấy cổ Tần Chiến, sắc mặt Tần Chiến cứng đờ, sau đó tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Tiểu Vạn, em đừng hồ nháo ở chỗ này, mau buông tay!”

“...Khó được náo nhiệt như vậy, em muốn xem xong, nếu sợ em mệt thì anh đỡ em là tốt rồi.”

Vạn Ngọc Nhiên vừa nói vừa ho hai tiếng, trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Trên mặt Tần Chiến uy nghiêm lạnh lùng để lộ lo lắng, giọng điệu không cho phép cãi lại: “Không nên đồng ý đưa em tới giải sầu, nhìn một khúc nữa theo tôi trở về, tôi đã cho quán gia nấu cháo cho em rồi.”

Khuôn mặt trong veo mà lạnh lùng của Vạn Ngọc Nhiên đồ ửng càng nhiều, ánh mắt thấy có người đi lại đây, vội vàng thu tay về, Tần Chiến thấy cô đột nhiên thu tay liền vươn tay đỡ lấy eo cô.

Một giây sau Tần Chiến giương mắt nhìn đến người lẽ ra nên ở trên sân khấu chờ phân tỏ Khương Sam đang đi lại về phía bọn họ.

Cô mặc đồ múa màu hồng nhạt, mái tóc đen xõa tùy ý, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, xinh đẹp thanh nhã như một cung nữ cổ đại từ tranh bước ra.

Ánh mắt Khương Sam mênh mông sương mù thoáng nhìn trên mặt anh, sau đó nhìn trên người Vạn Ngọc Nhiên, lại chậm rãi hạ mắt xuống, đôi môi tô son nhợt nhạt khoe miệng nhếch một cái, cười nhạt trong nháy mắt.

Tần Chiến ý thức được gì đó, bàn tay nắm lấy eo Vạn Ngọc Nhiên giống như bị phồng nhanh chóng thu về, hai mắt nhìn chăm chăm Khương Sam, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm xúc kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chương 54

“Tần chính ủy, chị chủ Vạn.”

Giả vờ làm như không thấy, Khương Sam lễ phép tiến lại chào hỏi hai người.

Trường hợp lúc này có chút xấu hổ, Vạn Ngọc Nhiên cũng không nghĩ tới sẽ gặp được người khác, nhớ tới hành động vừa rồi của mình, mặt cô càng thêm đồ ửng.

Cô có ấn tượng khá sâu sắc đối với Khương Sam, lúc ở Lễ Viên Tần Diệc Hạo đối với cô vô cùng đặc biệt, Vạn Ngọc Nhiên không thể không quan tâm đến cô gái xinh đẹp này.

“Cô múa thật đẹp, tôi xem đến mê mẩn luôn, vừa rồi còn đang nói với Tần Chiến cô gái nhỏ này rất có triển vọng trong tương lai đó.”

Khương Sam cười nói: “Chị chủ Vạn quá khen rồi.”

Tần Chiến không đoán được hai người có quen biết nhau, có chút giật mình, trước mặt Khương Sam, Vạn Ngọc Nhiên cũng không tiện nói cụ thể cho Tần Chiến biết, chỉ giải thích một câu: “Trước đây có gặp cô gái nhỏ này một lần.”

Vạn Ngọc Nhiên biết tính cách Tần Chiến không dễ thân cận, binh lính cấp dưới đều sợ anh, càng đừng nói Khương Sam chỉ là cô gái nhỏ, cô theo thói quen phá vỡ cục diện này: “Không phải anh quản lý mấy trường quân đội sao, công đoàn văn nghệ cũng thiếu nhân tài như vậy, cũng nên dẫn thêm mấy

học trò như vậy.”

Giọng nói tự nhiên quen thuộc, vừa nghe thấy liền biết giữa hai người có quan hệ rất tốt.

Tần Chiến mỉm cười, sắc mặt phức tạp đánh giá Khương Sam “Tôi biết.”

Tần Chiến đang chuẩn bị nói gì đó với Khương Sam, Vạn Ngọc Nhiên đột nhiên ho khan kịch liệt, vết thương cũ tái phát, gần vẫn luôn nghỉ ngơi, vốn dĩ không thích hợp có mặt ở những nơi như vậy, nếu không phải anh ra cửa cô muốn giải buồn anh đã không dẫn cô theo.

Tần Chiến đổi lực chú ý Khương Sam chuyển quay lại, cơ thể vững vàng đỡ lấy vai Vạn Ngọc Nhiên.

“Lại không thoải mái nữa à?”

Vạn Ngọc Nhiên khoát tay ý bảo mình không sao, nhưng tiếng ho khan vẫn không dừng, thậm chí có chiều hướng tăng lên, một mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn truyền đến, Tần Chiến suy nghĩ một chút liền hiểu.

Từ sau khi chuyện đó xảy ra, Vạn Ngọc Nhiên đối với mùi thơm có chút miễn cảm, bình thường không sao, nhưng lúc phát bệnh, dù chỉ là một chút mùi cũng không thể chịu được, Tần Chiến biết sự việc nghiêm trọng, tầm mắt liền nhìn trên người Khương Sam, mày cau chặt lại.

“Cô dùng nước hoa?”

Vì dễ mua đạt hiệu quả, Khương Sam mặc đồ có chút phong phanh, vừa rồi mới mưa một lúc cả người chảy mồ hôi, lúc này bị gió thổi có chút hơi lạnh, nhưng trên khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng không thể nhìn thấy gì, môi bị đông lạnh trở nên trắng bệch. Câu hỏi của Tần Chiến khiến cô ngạc nhiên trong chốc lát, nhìn Vạn Ngọc Nhiên ngày càng ho nhiều hơn, cô mới hiểu được ý của Tần Chiến.

Cười khẽ một tiếng, đôi mắt Khương Sam lẩn tránh: “Thật có lỗi, tôi đi trước đây.”

Tần Chiến nhìn cô mang theo vẻ xa cách, lời giải thích muốn nói ra khỏi miệng, sau cùng lại nói: “Cô nhanh đi thay quần áo đi. Chờ chút nữa sẽ gọi điện cho cô.”

Khương Sam khách khí đôi mắt lạnh đi thêm vài phần: “Ừm.”

Tần Chiến nhìn chằm chằm vào Khương Sam, cho đến khi bóng lưng Khương Sam biến mất hoàn toàn sau hậu trường không thấy nữa, bước chân của cô không hề có ý dừng lại. Đôi mắt nghiêm nghị của Tần Chiến dao động nhìn về phía Khương Sam biến mất một lúc rất lâu, lâu đến mức khiến cho thói quen chú ý anh của Vạn Ngọc Nhiên cảm thấy có chút bất an. &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

“Hiếm khi thấy anh quen với người khác ngoài quân đội.” Vạn Ngọc Nhiên đã bớt ho thăm dò hỏi, bất an có ý đồ kéo lại sự chú ý của Tần Chiến: “Cô gái nhỏ kia có gì đặc biệt sao?”

Tần Chiến chậm rãi thu lại tầm mắt, vẻ mặt tỏ vẻ không chút để ý, trầm thấp “Ừ” một tiếng, cũng không nói thêm gì, nhưng biểu cảm đó rõ ràng cho thấy hiện tại anh không yên lòng.

Trong lòng Vạn Ngọc Nhiên liền thấp thỏm, cô gượng cười trêu chọc: “Như vậy, anh vội vàng ra cửa đến quân nghệ, không phải là muốn xem cô ấy múa đó chứ?”

Tần Chiến hoàn toàn im lặng, Vạn Ngọc Nhiên đợi một lúc cũng không nghe thấy anh trả lời, đành phải gọi một tiếng: “Tần Chiến?”

“Ừ?”

Lúc này Tần Chiến mới hồi phục tinh thần: “Làm sao vậy?”

Vậy mà vừa rồi anh lại thất thần!

Bất an trong lòng Vạn Ngọc Nhiên càng ngày càng lớn, giác quan thứ sáu của người phụ nữ luôn chính xác, một suy nghĩ sinh ra trong lòng khiến cô có chút sợ hãi.

“Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, lại đã từng làm chiến hữu nhiều năm, không ai có thể hiểu anh hơn em, anh nói thật cho em biết, có phải anh có ý với cô gái nhỏ kia không?”

“Đừng nói bậy.”

Tần Chiến thấp giọng trách cứ, trên khuôn mặt luôn không hiện rõ vui buồn mừng giận bây giờ lại có chút không tự nhiên, thấy anh như vậy, trên mặt Vạn Ngọc Nhiên cười còn khóc coi hơn so với khóc.

“Có thích cô gái nào thì phải lập tức theo đuổi, anh cũng không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình rồi.” Giọng nói Vạn Ngọc Nhiên vô cùng trống rỗng, đồ ửng bất thường trên mặt anh khi tăng thêm vài phần, cô cố gắng kiềm chế sự ngứa ngáy ở cổ họng, nhìn thẳng Tần Chiến giọng nói khàn khàn: “Em nói rồi, anh hạnh phúc là tốt rồi, chuyện lúc trước là do em cam tâm tình nguyện, em một mình đã quen, vốn không có nghĩ đến chuyện lập gia đình, càng không cần anh phải phụ trách gì hết.” \$#LangQuen%\$LQĐ*\$

Lúc này cuối cùng Tần Chiến không còn giận trách cứ như mong đợi của Vạn Ngọc Nhiên giống như vô số lần trước đây đã làm vậy, con người giống như hồ sâu vô ý lại nhìn về phía hậu trường vài lần, thậm chí đôi mắt nhìn về phía đó mang theo vài phần nhu hòa mà trước đây Vạn Ngọc Nhiên chưa từng thấy: “Em chuyên tâm dưỡng bệnh, đừng khiến cho ông cụ lo lắng, tôi làm việc có chừng mực, em không cần làm những chuyện vô dụng, đối với sự khôi phục của em không tốt.”

Chân Vạn Ngọc Nhiên liền mềm nhũn, hô hấp của cô cũng trở nên gấp gáp.

Trong lòng cô hiểu, sợ là suy đoán của cô thành sự thật rồi, tuy rằng trong lòng đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, nhưng khi có một ngày như vậy Vạn Ngọc Nhiên cũng không lường trước được bản thân có thể bình tĩnh tiếp nhận, cô chợt nhớ những nét biểu cảm trên mặt Tần Chiến khi nhận điện thoại trước khi ra cửa, người đàn ông âm áp mà lại dịu dàng đó làm sao có thể là Tần Chiến kiên cường nghiêm nghị trong ấn tượng của cô nữa?

Cho đến khi cô muốn nhìn cho rõ thì Tần Chiến đã ngắt điện thoại, vẻ mặt đã khôi phục lạnh nhạt nghiêm nghị thường ngày, Vạn Ngọc Nhiên liền an ủi chính mình có thể bản thân đã hoa mắt rồi.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút không yên, nếu không đã không trút bỏ sự dè dặt và lạnh nhạt từ trước đến nay đối với Tần Chiến, lâu như vậy lần đầu tiên cô chủ động mở miệng muốn anh dẫn cô đi ra ngoài giải buồn.

“Em muốn đi về.”

Cuối cùng Tần Chiến cũng đem lực chú ý xoay qua bên này: “Được, tôi đưa em về trước.”

Vừa nói vừa rút cánh tay của Vạn Ngọc Nhiên khoát trên tay anh ra: “Về sau đừng làm như vậy, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.”

Giọng Vạn Ngọc Nhiên run rẩy, nhẹ giọng cười nói: “Nhiều năm làm chiến hữu, trước kia sao không thấy anh nói sẽ sợ làm cho người khác hiểu lầm.”

Tần Chiến cũng không trả lời: “Đi thôi.”

Trong mắt Tần Chiến, Vạn Ngọc Nhiên vẫn giống như bạn bè anh em, những người sống trong quân đội vốn dĩ không có phân biệt nam nữ, trong lòng anh Vạn Ngọc Nhiên là chiến hữu, đã từng là cấp dưới, là lính giải ngũ, là một người lính sau cần phải bồi thường chiều cố, chưa bao giờ là một người phụ nữ.

Nhưng ánh mắt vừa rồi của Khương Sam khiến cho anh có suy nghĩ sâu xa, nếu rơi vào trong mắt cô gây ra hiểu lầm, anh tuyệt đối không để cho trường hợp như vậy tiếp tục kéo dài.

Tần Chiến đưa Vạn Ngọc Nhiên trở về Tần gia, bản thân cũng không đi vào.

“Em đi về nghỉ ngơi trước, tôi còn có một số việc muốn làm.”

Sĩ quan phụ tá mở cửa cho Vạn Ngọc Nhiên muốn ngồi lại chỗ ngồi, lại bị Tần Chiến phát phát tay ngăn cản.

“Không cần, cậu về trước đi.”

Sĩ quan phụ tá ngẩn ra, vội vàng đi ra nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội.

“Vâng, chính ủy!”

Tần Chiến chuẩn bị muốn đi nơi nào trong lòng hiểu mà không nói, sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên vốn khó coi trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đỏ ửng bắt thường trên mặt nhanh chóng rút đi, nhìn không được khom lưng bắt đầu kịch liệt ho khan.

Nhìn bóng lưng Tần Chiến vội vàng xoay người rồi đi, cuối cùng Vạn Ngọc Nhiên không chịu nổi thống khổ dày vò này nữa, hạ quyết tâm đi về phía bóng lưng Tần Chiến hai bước gọi: “Tần Chiến, anh đừng đi! Em có lời muốn nói với anh!”

Tần Chiến đã khởi động xe, đưa Vạn Ngọc Nhiên trở về làm chậm trễ không ít thời gian, xã đoàn bên kia sẽ rất nhanh kết thúc phân tổ, anh vội vàng nói: “Chờ tôi về nói sau.”

Vạn Ngọc Nhiên sốt ruột nói: “Là Diệc Hạo, cậu ta với...”

Nói chưa dứt lời, chiếc xe đã phóng đi ra ngoài, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Ở hậu trường không có lò sưởi, so với bên ngoài còn lạnh hơn mấy phần, Khương Sam vội vàng tìm chiếc áo khoác phủ lên, trên người vẫn lạnh như cũ. Đây lòng Khương Sam càng cảm thấy lạnh lẽo.

Những chờ mong trong lòng hoàn toàn sụp đổ, Khương Sam nhắm chặt mắt úp lên mặt bàn, chính bản thân mình yếu đuối sinh ra những suy nghĩ không nên có, chính cô cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình. Đúng lúc này, điện thoại vang lên Tần Diệc Hạo gọi đến cô không muốn nhận, sau một lúc trên điện

thoại nhận được tin nhắn.

“Tôi đang ở lầu hai hội trường, đọc được tin nhắn trả lời tôi, tôi dẫn em đi ăn cơm.”

Khương Sam thở dài, phiền chán đem điện thoại lật úp xuống dưới mặt bàn, vậy mà anh ta cũng đến... Trong lòng cô đang rất rối loạn, trạng thái lúc này cô không muốn đi gặp Tần Diệc Hạo.

Những chờ mong trong lòng lên xuống như thủy triều.

Hóa ra là do cô tự mình đa tình, Khương Sam cười khổ nghĩ, Tần chính ủy nói đến xem cô múa thật ra là mang người phụ nữ khác đến giải buồn, hóa ra trong mắt anh cô chẳng qua là một người có kỹ thuật múa tốt mà thôi, vậy mà buồn cười cô tự suy đoán nhiều như vậy.

Trong lòng Khương Sam có chút nguội lạnh, trộn lẫn trong đó không hẳn là cảm giác tức giận, mà cô ngay cả tư cách để tức giận cũng không có, Tần chính ủy với cô vốn dĩ không có quan hệ gì hết, cũng chưa từng mở miệng xác định bày tỏ gì, chỉ là cô cảm thấy rằng bản thân cô cảm thấy tốt thôi.

Trái lại Tần Diệc Hạo cũng đã sớm nhắc cô giữa Vạn Ngọc Nhiên và Tần chính ủy có quan hệ, bản thân cô sinh ra những tâm tư không nên có chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Suy nghĩ đến bản thân trong trường hợp không biết gì chen lấn trở thành người thứ ba, Khương Sam liền cảm thấy chịu không nổi đầu không nhắc lên được.

Cho đến khi Khương Sam nhận được điện thoại từ bên công ty xuất bản, tâm trạng không tốt của cô rất nhanh rút vào đáy cốc.

“Đột nhiên công ty bị tra xét nghiêm khắc, nói chúng ta không tuân thủ theo quy tắc làm việc, muốn đình chỉ việc sản xuất để phối hợp điều tra, không nói trước tiên công ty của chúng ta bị hao tổn danh tiếng, gần đây cuối năm là thời gian giao hàng, hơn chục khoản hiểm gấp cần phải làm, nếu sau khi bị sửa đổi, chậm trễ thời gian, vậy phải bồi thường hợp đồng số tiền rất lớn, bây giờ phải làm sao đây?”

Giọng nói Trần Như Phong vô cùng lo lắng từ trong tai nghe truyền tới, đoán chừng ông đã sử dụng hết mọi mối quan hệ, giọng nói khàn khàn và khó khốc vì gấp gáp.

Tuy Khương Sam chiếm một phần lớn cổ phần bên công ty xuất bản, nhưng dù sao cô chỉ là sinh viên, sự việc cấp bách, Trần Như Phong hết cách bèn tìm đến cô để thương lượng, hơn nữa ông cũng chỉ là thăm dò hỏi, lòng Khương Sam chìm xuống.

“Bên chỗ chúng ta vẫn luôn thăm tra vô cùng nghiêm khắc, trước giờ chưa từng xuất hiện tình trạng không phù hợp với bộ sách quy định quốc, sao bây giờ lại đột ngột thăm tra?”

Trần Như Phong thở dài một hơi: “Tôi nghĩ đã đắc tội với người nào, chuyện này rõ ràng là cố tình gây khó khăn, nhưng công ty chúng ta lâu năm như vậy, đối thủ cạnh tranh trên thương trường đâu thể nào có người nào có thể lực lớn như vậy? Tôi đi tìm chú Thắm của cô, nhưng ông ta vẫn tránh gặp không gặp...”

Chú Thắm làm ở cục tình, năm đó là anh em kết nghĩa với ba cô, nhiều năm như vậy nếu không nhờ ông bên cục tình chiếu cố, công ty xuất bản không biết có bao nhiêu lần sắp phá sản, vừa nghe ông ấy tránh không chịu giúp đỡ, trong lòng Khương Sam cũng đã có suy đoán, giọng nói có chút cấp bách.

“Bác Trần, bác tra được gì, nói thẳng đi.”

Hồ hấp bên Trần Như Phong trở nên nặng nề hơn nhiều, sau một lúc lâu mới có chút xấu hổ thăm dò hỏi: “Sam Sam, cháu, cháu cũng đừng trách bác Trần... Chỉ là, dù sao công ty xuất bản cũng là cả đời tâm huyết của lão Khương.”

Khương Sam “dạ” một tiếng, ý bảo ông nói tiếp.

Trần Như Phong hít sâu một hơi, giọng nói khàn hơi: “Sam Sam cháu nói thật với bác Trần đi, có phải cháu xảy ra mâu thuẫn gì với bên Bạch gia không?”

Sau khi ngắt điện thoại, Khương Sam trầm mặc nhắm mắt buông tay dựa vào tường, nắm lấy điện thoại tay càng chặt thêm.

Bạch Kỳ... Ra tay rồi.

Một mảnh im lặng, di động Khương Sam lại rung lên, là một số lạ.

“Này, là Khương Sam phải không? Em đang ở đâu, chị tìm này giờ.”

Giọng nói thân thiết vội vàng của Triệu Thanh Thanh truyền ra từ trong tai nghe, Khương Sam chỉ có thể áp chế tất cả suy nghĩ trong đầu tạm thời đi xuống.

“Tôi đang ở phía sau hậu trường thay quần áo, đã có kết quả phân tổ rồi sao, giờ tôi sẽ đi ra.”

Bên kia Triệu Thanh Thanh nở nụ cười vô vị, giọng nói có chút cẩn thận: “Không phải, là thầy giáo phụ trách phân tổ muốn gặp em một lần, có một số việc muốn gặp riêng em nói chuyện, thầy đang ở phòng họp bên cạnh chờ em, giờ em mau đi gặp đi.”

Con người tâm tối của Khương Sam buông xuống, giọng nhạt nhẽo: “Học tử có biết là chuyện gì không?”

Giọng nói Triệu Thanh Thanh thân thiết ra về đồng tình, thờ dài tiếc hận chỉ có thể nói: “Cụ thể có chuyện gì chị cũng không rõ lắm, có điều nghe nói việc tiến vào trong xã đoàn xảy ra rắc rối, em cũng đừng gấp, cố gắng nói chuyện tốt với thầy giáo một chút, cũng không nhất định...”

Àm chỉ vô cùng rõ ràng, Khương Sam liền tức giận cười lên tiếng, bất ngờ hỏi: “Là Bạch Kỳ bảo cô làm vậy sao?”

Hơi thở Triệu Thanh Thanh hỗn loạn phút chốc, có chút chột dạ đánh thái cực quyền: “Như thế nào lại nói đến Bạch Kỳ rồi? Em đang nói cái gì vậy?”

Khương Sam lập tức ngắt điện thoại của Triệu Thanh Thanh.

Cô gần như tức giận bấm số điện thoại của Bạch Kỳ, một lần, hai lần, Bạch Kỳ không nhận điện thoại cô cố chấp gọi lần này đến lần khác, con tức giận giống như muốn thiêu đốt ruột gan cô vậy, đầu ngón tay Khương Sam đều phát run lên.

Không biết gọi bao nhiêu lần, cuối cùng bên kia truyền đến giọng Bạch Kỳ lạnh nhạt: “Alo?”

“Anh cố ý đúng không?” Mặt Khương Sam đỏ lên, tuy cô đã sớm dự liệu được sẽ có một ngày Bạch Kỳ sẽ ra tay với cô, lại không nghĩ tới anh ta lại lấy phương thức khốn nạn này để đối phó cô.

Bạch Kỳ không nhanh không chậm nói: “Sao vậy, gặp phiền toái sao? Không vội, từ từ nói.”

Khương Sam bị giọng nói giả nhân giả nghĩa của anh làm cho tức điên: “Tôi biết chuyện bên công ty xuất bản là do anh động tay động chân, còn không sớm không muộn, chọn ngày hôm nay tôi tham gia đợt phân tổ trong xã đoàn gặp chuyện không may, nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Sam Sam.” Giọng nói Bạch Kỳ mang theo lạnh lùng và thờ ơ, không hề bị sự tức giận của Khương Sam quấy nhiễu: “Muốn tôi giúp em, liền chính mình đi đến gặp tôi.”

Khương Sam lạnh lùng nói: “Không có khả năng.”

Bạch Kỳ nở nụ cười, anh hoàn toàn bị những hành động gần đây của Khương Sam làm cho tức giận, giọng nói lạnh lùng thậm chí mang theo chút đe dọa cùng với nhạo báng.

“Đừng có tiếp tục ồn ào nữa Sam Sam, tôi làm tất cả mọi việc đều vì muốn tốt cho em thôi, em vừa mới bước vào đại học, ngay cả năng lực bảo vệ bản thân cũng không có, không có sự che chở của tôi thì em phải làm sao bây giờ? Nghe lời, tới gặp tôi, em biết rõ đến cuối cùng tôi đều không nỡ làm tổn thương em.”

Giọng Khương Sam khàn khàn: “Đừng làm tôi hận anh, Bạch Kỳ.”

Hơi thở của Bạch Kỳ cũng không loạn, tiếng cười nhẹ đặc biệt cung chiều: “Cô gái ngốc của tôi, em hiểu được thế nào là hận sao? Được rồi, tôi sẽ không hỏi vương mặc của em với người qua lại trước đó, chỉ cần bây giờ trở về bên cạnh tôi không cố ý làm những chuyện khiến tôi tức giận, tôi vẫn sẽ cung chiều em giống như trước đây.”

“Bạch Kỳ, anh khiến người khác cảm thấy thật ghê tởm.”

“Làm thế nào em lại nhanh quên như vậy, lúc trước là em luôn dính lấy tôi, còn luôn lập lời thề nhất định phải làm cô dâu của Bạch Kỳ.” Cuối cùng giọng Bạch Kỳ trở lại lạnh lẽo: “Tôi gặp tôi, Khương Sam, tôi cho em cơ hội cuối cùng, đừng chọc tôi tức giận.”

“Được rồi, tôi biết em gần đây tính tình trở nên thay đổi nhất định có người đằng sau giật dây, một cô gái tốt không nên lẫn lộn với những người không sạch sẽ, về người phụ nữ họ Liễu tôi sẽ phái người tiễn đi, sau này không nên làm lại chuyện như vậy nữa.”

“Àm!”

Ngắt điện thoại Khương Sam bực tức đá mấy cái vào cái bàn trước người.

Toàn thân cô đang phát run, vậy mà anh ta dám động vào Liễu Liễu Mi! Cô cố sức trăm cay nghìn đắng mới tìm được một người như Liễu Mi, anh ta biết rõ là người cô sắp xếp gài ở bên cạnh Lưu Thiên Trạch tự cho rằng bắt được nhược điểm của cô!

Chẳng qua cô ở trước mắt anh ta có hành động thân mật với người đàn ông khác, anh ta liền làm quá đáng không để một lối thoát nào như vậy...

Cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa bao giờ thay đổi, đều là người Bạch gia vì đạt được mục đích mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, lãnh huyết, tàn bạo cho rằng mình là nhất, trong mắt anh ta chỉ có anh ta, cô treu tức anh, mặc kệ giữa hai người có qua lại tình cảm như thế nào, anh ta đều có thể không chút lưu tình trả thù cô.

Khương Sam cắn cắn môi dưới, trong mắt bộc phát hận ý.

Ở kiếp trước cô chưa lần nào xung đột trực tiếp với Bạch Kỳ, đúng là cô vẫn coi thường sự lãnh huyết của anh ta rồi.

Anh ta để cho cô đi tìm anh, cầu xin anh, để cho anh rộng lòng bỏ qua, để cho anh ra tay giúp đỡ, nhưng trên đời này làm gì có bữa cơm nào là miễn phí, nếu cô thật sự khờ dại cho rằng chính mình là mặt lá trái với anh, cô đi cầu xin thì anh ta sẽ tha cho cô sao?

Khương Sam vĩnh viễn không quên được ở kiếp trước khi Bạch Kỳ phát hiện cô ở trên giường cùng với một người đàn ông khác đã có vẻ mặt đáng sợ thế nào, anh ta nổi giận nắm lấy cổ cô mặc cho cô đang hỗn loạn không ngừng giải thích ném cô vào trong phòng tắm. Anh ta hết lần này đến lần khác xối rửa cơ thể cô, anh ta bắt cô nằm xuống với tư thế vô cùng nhục nhã và bị anh ta kiểm tra, người bị ủy khuất rõ ràng là cô, nhưng cô đã sợ khóc đến mức hít thở không xong, động tác của anh ta cũng chưa bao giờ chậm lại.

Cô thật sự chưa bị người khác đụng tới, nhưng sau khi anh ta kiểm tra cô xong vẫn nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, giống như đã bị nhuộm bẩn rất khó coi.

“Cơ thể của em chỉ có một mình của tôi đụng vào, Sam Sam, nếu để cho tôi phát hiện thêm một lần nữa, tôi sẽ không nhận được mà bóp chết em.”

Anh ta lạnh lùng nói xong, liền nhốt cô trong phòng khóa trái suốt ba tháng.

Khương Sam dứt khoát cắn chặt môi dưới, ở kiếp trước cô đã có sự nổi tiếng nhất định còn bị anh ta đối xử như vậy, bây giờ cô chỉ là một sinh viên năm nhất không đáng nhắc đến, anh ta muốn chinh đốn cô lại càng dễ dàng.

Khuất nhục như vậy sao cô có thể tiếp tục đồng ý chịu lần thứ hai nữa!

Sắc mặt nặng nề bị mọi người vây quanh đang đi ra ngoài cửa hội trường, điện thoại của Tần Diệc Hạo vang lên, khuôn mặt Tần Diệc Hạo bình tĩnh, môi mỏng khẽ nhếch cầm điện thoại lên, vừa thấy màn hình, tầm mắt sắc bén liền ngưng lại.

“Tần tổng? Vừa rồi tôi không thấy tin nhắn của anh, bây giờ anh còn ở đây không?”

Giọng nói Khương Sam mềm mỏng mang theo ý xin lỗi.

Ánh mắt Tần Diệc Hạo lãnh lẽo nghiêm túc, Khương Sam cứ lặp đi lặp lại thái độ cùng với hành động đó đã chọc giận anh, cô không nhìn thấy hay là không chịu trả lời, trong lòng hai người đều biết rõ. Lúc đầu anh cho rằng Khương Sam vì chuyện xảy ra ở Lễ Viên mà oán trách anh, nhưng trong lúc chờ đợi ở lâu hai, Tần Diệc Hạo bình tĩnh tự hỏi một lần liền cảm giác không thích hợp, anh không ngốc, thái độ của Khương Sam quá mức khó hiểu, anh không muốn nghiên cứu kĩ vì lý do gì mà cô hành động như vậy, nhưng không có nghĩa anh sẽ dễ dàng tha thứ cho một người phụ nữ không ngừng trêu đùa anh như vậy.

Hành động của Khương Sam đã tiêu hết sự nhẫn nại của Tần Diệc Hạo đối với cô, anh lãnh đạm trào phúng nói: “Không thấy tiện thì thôi đi.”

Nói xong liền muốn ngắt máy.

“Đợi một chút...”

Giọng nói Khương Sam có chút sốt ruột, bên kia liền truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn, sau đó là tiếng kêu đau, tay Tần Diệc Hạo đang muốn ngắt điện thoại liền ngừng lại, lạnh lùng giữa lòng mây hiện lên tia kiên nhẫn, cuối cùng vẫn không nhận được giọng nói lạnh lùng hỏi: “Cô bị sao vậy?”

Khương Sam hít một hơi lạnh, tội nghiệp nói: “Vừa rồi tôi đang thu dọn đạo cụ, quả thật không thấy, lúc này tôi sẽ đi ra, a! Anh đừng đi.”

Tần Diệc Hạo trầm mặc không lên tiếng.

Bên này Khương Sam nhúu mày ôm xoa đầu gối bị đụng vào góc bàn, thấy Tần Diệc Hạo im lặng không nói khiến trong lòng không yên, vẫn sợ anh ngắt điện thoại của mình, giọng nói thấp hơn nói: “Tính ra là tôi sai, tôi mời anh ăn cơm tôi được không?”

Tần Diệc Hạo vẫn trầm mặc, đôi mắt thâm thúy như chim ưng.

Bên kia điện thoại là giọng cô gái nhẹ nhàng mềm mại không nơi nương tựa lại mang theo ủy khuất, những tiếng thở dài nhẹ nhàng như hận không thể chui lòng của lòng người vậy.

“Hơn nữa anh cũng nên cho tôi cơ hội để hòa hoãn chứ. Với lại trong mắt anh tôi là loại nữ sinh tùy tiện có thể bị anh gọi là đến, đuổi thì đi sao?”

Một lúc lâu sau, Tần Diệc Hạo moi thấp giọng hỏi: “Lúc này em đang ở đâu?”

Khương Sam ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần bằng lòng cô, cô còn có cơ hội.

“Rất nhanh sẽ đi ra cửa.”

Tần Diệc Hạo dừng lại ngay lối đi, Tần Liệt phảng phất biết được nội tình thấy Tần Diệc Hạo dừng bước liền thông minh đi ra ngoài xe đợi, mà những người đi theo trông mong nhìn Tần Diệc Hạo lại không hiểu ra sao.

Tần Diệc Hạo hơi nhúu mày nhìn bọn họ, mặt mũi sắc bén hơi tối lại: “Còn có việc?”

Đây là ý tứ đuổi người, mọi người đi theo Tần thiếu liền lên tiếng chào hỏi liền bỏ đi.

Mà ở bên ngoài hội trường, Tần Chiến đang từ trên xe bước xuống, khí thế uy nghiêm anh đưa mắt nhìn vào phía trong hội trường, lối ra vào vẫn còn nhân viên giữ cửa, liền biết bên trong vẫn chưa kết thúc.

Lúc này mới đóng khóa cửa xe việt dã, bước vào phía hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 54.2

Lăng Quên

Khurong Sam không phải là người thiếu quyết đoán, đôi lúc yếu đuối có nảy sinh một số suy nghĩ không thực tế chỉ là vùng vẫy trong lòng cô thôi, chẳng qua chuyện này chỉ đang nhắc nhở tình trạng hiện giờ của cô, cũng nên hiểu cô là ai và nên làm gì!

Như vậy càng tốt, trong lòng không vướng bận mới có thể bình tĩnh suy nghĩ đến tình trạng của bản thân, lần này cô đi quá giới hạn rồi.

Khurong Sam rút cho mình chén nước ấm, chưa kịp đứng lên liền nghe thấy tiếng bước chân sau lưng.

Xoay người nhìn thấy Tần Diệc Hạo cả người tây trang được dệt từ thủ công đã đi đến gần quá rồi.

Đôi mắt chim ưng của Tần Diệc Hạo nhìn môi Khurong Sam trắng bệch trong giây lát, lại nhìn xuống chân cô, vốn đang chuẩn bị lạnh lùng lại ngoài dự tính hỏi: “Sao lại không mang giày vào?”

Khurong Sam không đoán được Tần Diệc Hạo sẽ đi vào đây, mười ngón chân bởi vì lạnh vô ý thức rụt rụt lại: “Tần tổng, sao anh lại vào đây?”

Con người đen sắc bén, Tần Diệc Hạo nhìn chăm chăm cô, giãn quá hóa cười: “Tôi không đến, em còn chuẩn bị trốn đến khi nào?”

Khurong Sam mượn động tác để ly lên bàn tránh né ánh mắt của Tần Diệc Hạo: “Anh đừng hiểu lầm, gần đây tôi vẫn luôn vội vàng tập múa.”

Tần Diệc Hạo bình tĩnh nhìn Khurong Sam, vừa tức vừa giận, rõ ràng người trêu chọc chính là cô, sau đó không chịu nhận đột nhiên tránh né cũng là cô, hôm nay anh tới xã đoàn quả thật mang theo tức giận mà tới, anh chưa từng gặp người phụ nữ không biết tốt xấu như cô, coi anh là thú cưng gọi thì đến đuổi thì đi sao? Anh đâu phải đồ ngốc, lúc đó ở Lễ Viên là cô ra ám hiệu rõ ràng với anh, sau này tính là cái gì?

Lúc đầu không liên lạc với Khurong Sam, Tần Diệc Hạo còn cho rằng do chuyện phát sinh ở suối nước nóng khiến cô xấu hổ, chờ qua hai ngày Tần Diệc Hạo phát hiện là do cô muốn trốn tránh anh, tâm tình Tần Diệc Hạo liền trở nên kém đi.

Khurong Sam cũng không biết, bởi vì cô mà cả trên dưới tập đoàn Cảnh Thiên phải sống trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng.

Tính tình Tần Diệc Hạo cẩn thận lại có suy nghĩ thâm trầm, nếu có chuyện không nằm trong phạm vi kiểm soát của bản thân, anh nhất định nghiên cứu kỹ nguyên nhân trong đó. Chỉ là loại chuyện này hỏi người ngoài không tiện, Tần Diệc Hạo lại chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, mà muốn xử lý lại không biết bắt đầu từ đâu, sắc mặt liền âm trầm vài ngày.

Cho đến hôm anh vô tình nghe được câu chuyện khi đi ngay qua văn phòng, truyền đến tiếng trêu đùa cùng tiếng thảo luận.

“...Cái gì? Cậu nói anh ta mới động mấy vài chục cái đã ra? Trời à, cuối cùng anh ta có phải là đàn ông không?”

“Ài, đừng nói nữa, tôi cũng không nghĩ chuyện lại như vậy, ngày hôm sau liền đá anh ta rồi, đây chính là chuyện tính phúc cả đời, tôi cũng không thể chấp nhận người như thế được.”

“Phốc, đá là được rồi, tôi cũng đã nói với cô, đàn ông ở trên giường phải kéo dài, nếu không...”

Sau đó toàn bộ nhân viên bị lệnh tăng ca suốt một tháng.

Trên mặt là nói làm việc không hiệu quả, gia tăng số lượng công việc, nếu không cải thiện được công việc, thay đổi toàn bộ nhân viên.

Điều quan trọng nhất là không được tính lương tăng ca!!!

Sống nhiều năm như vậy, Tần Diệc Hạo chưa bao giờ cảm thấy tôn nghiêm bị tổn hại nghiêm trọng lại nhục nhã như vậy!

“Khurong Sam!” Tần Diệc Hạo che giấu ánh mắt, sự tình lúng túng, nhưng anh cũng không đồng ý trốn tránh vấn đề đàn ông này, hướng chi vấn đề này liên quan quan trọng đến tôn nghiêm, giọng nói của anh lạnh lẽo mà nghiêm túc: “Em đang nghi ngờ năng lực của tôi sao?”

Khương Sam cả kinh, con người cố gắng che giấu cảm giác bối rối, anh ta biết?

“Tôi...”

Nhìn Khương Sam cứng ngắc trong giây lát, Tần Diệc Hạo hiểu được sắc mặt liền biến đen thui.

“Tôi vốn lo lắng cơ thể của em, hơn nữa lúc đó em lại không tình nguyện, tôi biết em còn chưa có chuẩn bị tốt, không nghĩ muốn gây khó dễ cho em.” Giọng nói Tần Diệc Hạo có chút nhanh, ánh mắt nguy hiểm: “Nếu biết em sẽ có phản ứng như vậy, lúc trước tôi không nên mềm lòng mà buông tha em.”

Cả người Khương Sam ngây ngẩn, cô phản ứng không kịp nhìn Tần Diệc Hạo, lúc này không rõ lời nói của anh có ý tứ gì.

Tần Diệc Hạo lần lại gần thêm, Khương Sam bị buộc phải lùi về sau một bước, phía sau chính là bàn hóa trang, Tần Diệc Hạo chăm chú nhìn cô: “Em muốn đích thân thử không?”

Lòng Khương Sam trở nên nặng nề, cô không đoán được Tần Diệc Hạo lại có thể nhạy cảm như vậy, chẳng qua cô chỉ mới thay đổi suy nghĩ cũng đã bị anh hoàn toàn phát hiện, ánh mắt cô phức tạp nhìn anh: “Nếu anh biết rõ... Ừm!”

Một giây sau còn chưa nói xong miệng Khương Sam đã bị chặn lại!

Biểu cảm trên mặt Tần Diệc Hạo lạnh lùng có thể nói là nổi giận, động tác anh cản Khương Sam cố gắng dùng lực, giống như hận không thể nuốt cô vào trong bụng vậy!

Hành động của Tần Diệc Hạo quá nhanh cũng quá mạnh mẽ, Khương Sam gần như không có thời gian phản ứng, đôi con người mệnh mông mảy mù đột nhiên mở lớn, một lát sau mới phản ứng từ chối.

“Ừm! Anh...”

Mới vừa há miệng, chưa kịp nói chuyện, Tần Diệc Hạo đã nhanh chóng đẩy lưỡi đi vào.

Tần Diệc Hạo mạnh mẽ đem đồ hóa trang gì đó trên bàn quét hết xuống đất, cánh tay dài đầy cơ bắp vòng qua trực tiếp ôm Khương Sam để ở trên bàn, bàn tay nóng bỏng theo áo khoác Khương Sam đi vào bên trong, Khương Sam bị kích thích đầu như muốn nổ tung vậy!

Cô cắn chặt răng, một giây sau giống như đoán được động tác của cô, Tần Diệc Hạo cười nhẹ đầu lưỡi linh hoạt rút lui ra ngoài, nhưng môi cũng không chịu rời đi, vẫn cố chấp cắn nát trên cánh môi Khương Sam, đồng thời bàn tay trực tiếp vòng về phía trước mềm mại cao ngất cầm lấy, mặt Khương Sam nóng như lửa, “oanh” một tiếng trở nên đỏ ửng.

Đầu gối Khương Sam mạnh mẽ thúc vào phía bụng dưới Tần Diệc Hạo, môi của cô bị cắn sinh ra đau rát, khuôn mặt đỏ bừng cuối cùng cũng tránh né được đoạt lấy của Tần Diệc Hạo.

“Tần Diệc Hạo!”

Khương Sam thấp tiếng gầm giận dữ, lời chưa dứt liền “xoẹt” một tiếng vang lên, váy dài bên hông Khương Sam bị xé rách.

Tần Diệc Hạo kiểm chế chân dài của cô lực đạo không không chế được sức lực, trực tiếp phá hư chiếc váy dài không được tính là bền. Khăn lụa, áo váy dài đều là đồ Khương Sam mượn của xã đoàn, vốn không có chất lượng tốt gì, bên hông vừa bị xé rách Khương Sam gần như kinh hoàng thu chân mình về ngay lúc đó, làn váy bởi vì động tác của cô trực tiếp để lộ ra một lỗ hổng từ mắt cá chân đến đùi, một đôi chân thon trắng cùng với quần lót trắng tinh xinh xắn ở giữa đùi cũng bị ẩn như hiện ra ngoài.

Tần Diệc Hạo cũng không đoán được sẽ xuất hiện tình huống này, chỉ nhìn Khương Sam vốn luôn trấn định thay đổi sắc mặt, vừa thẹn thùng vừa lúng túng như muốn co lại thành một cục, trong lòng nóng bỏng liền chạy khắp người.

“Anh, anh buông ra!”

Sợ người ngoài nghe được, nhìn thấy tình cảnh lúc này cô cũng không muốn sống nữa, Khương Sam đè nén giọng nói, trong giọng nói chứa xấu hổ và tức giận bùng nổ.

“Nói, em nguyện làm người phụ nữ của tôi.”

Giọng nói Tần Diệc Hạo khàn khàn, anh tới gần cô, ánh mắt mang theo nhiệt độ nóng bỏng nhìn cô, bàn tay to cũng không thành thật, trực tiếp dò xét hướng về phía dưới đùi cô.

Bàn tay thô lệ vuốt ve khiến cho đầu óc Khương Sam muốn hôn mê, trong lòng vừa vội vừa giận vừa sợ vừa nghi ngờ, vậy mà người này đã biết rõ cô có lòng lợi dụng anh, làm sao còn suy nghĩ gì nhiều?

“Anh... Anh lại đang làm gì đấy?”

Tần Diệc Hạo thấy cô cũng không kiên trì, chỉ dùng đôi mắt mềm mại oán giận trừng anh, đôi mắt mơ hồ sương mù, bàn tay bắt đầu đánh mạnh một cái bên hông Khương Sam.

“Bốp” một tiếng giòn tan, Khương Sam nghe được giận dữ và xấu hổ muốn chết!

“Em nói xem, tôi đang làm gì?”

Giọng Tần Diệc Hạo trầm thấp khàn khàn lại cắn mạnh một cái trên má cô, đồng thời liền khiến Khương Sam ngã ngửa ra sau.

“Nếu lúc trước em đã dám chủ động ôm lấy tôi, bây giờ muốn đổi ý sao?” Tần Diệc Hạo nhìn gần cô, đằng sau nụ cười là sự đáng sợ khiến cho người ta sinh lòng sợ hãi, giọng nói vẫn mang theo chút bất mãn buồn bực, không cam lòng bỏ sung uy hiếp thêm: “Nếu không yên tâm, tôi có thể mang em lên xe, bây giờ trả lời tôi, nếu không tôi thật sự ở trong này muốn em!”

Khương Sam hoàn toàn bị Tần Diệc Hạo quán thúc, một cử động nhỏ cô cũng không dám, mỗi một lần động liền khiến vấy rách thêm một chút, bây giờ vết rách đã sắp lên tới trước ngực rồi, một mảng lớn da thịt trên eo bị lộ ra bên ngoài không khí lạnh lẽo.

Khương Sam bỗng rùng mình, cả giận nói: “Tôi biết lúc trước là do tôi không đúng, nếu anh đã biết tôi lợi dụng anh, lúc đó làm như vậy chẳng phải khiến tôi nhục nhã sao? Theo như nhu cầu thôi, sao anh lại bức bách người khác hết sức như vậy?”

Tất cả động tác của Tần Diệc Hạo dừng lại, anh chậm rãi nâng mắt lên, tầm mắt bức người chuyển qua nhìn sâu vào trong mắt cô.

Dừng một chút, Tần Diệc Hạo lập lại lời Khương Sam “Lợi dụng?”

Cảm xúc trên mặt Tần Diệc Hạo có chút kỳ quái, trong lòng Khương Sam hồi hộp, liền cảm thấy không đúng chỗ nào.

Tần Diệc Hạo nhìn sắc mặt trắng của Khương Sam, vẻ mặt ở trong đó muốn theo đuổi đến cùng biến hóa thất thường, anh hỏi lại lần nữa: “Em nói lợi dụng là có ý gì?”

Khương Sam thấy anh trầm ngâm nghiêm túc, liền biết là xong rồi, sợ là cô hiểu lầm cái gì rồi!

Cắn cắn môi dưới, lần đầu tiên Khương Sam không biết phải nói gì trong tình cảnh quần bách này, đôi mắt nhấp nháy không chịu nhìn anh, cơ thể bị lộ ra ngoài không khí lạnh giá trở nên lạnh run, da thịt trắng bị lạnh ở trước gương thấp thoáng càng nhìn có vẻ trắng mịn thêm.

Giọng nói Tần Diệc Hạo thậm chí ôn hòa nói: “Ý của em là, em trốn tránh tôi, vì lúc đầu tiếp cận tôi là có lòng lợi dụng tôi?”

Theo lời Tần Diệc Hạo nói Khương Sam khẳng định lúc trước mình quả thật nói sai rồi, sắc mặt Khương Sam trong nháy mắt ảo não đến cực điểm.

“Vậy vì sao bây giờ lại đổi ý?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo vẫn bình tĩnh, chẳng những không tức giận, vẻ mặt còn có vẻ nhu hòa thêm mấy phần, đột nhiên anh buông lỏng quán thúc Khương Sam, đứng thẳng người khàn khàn hỏi.

Khương Sam ngẩn người, không kịp phản ứng mở mắt ra nhìn.

Tần Diệc Hạo nhìn cô, khóe môi lạnh bạc khẽ động: “Nếu đã lợi dụng tôi, sao không lợi dụng tôi cùng, đổi ý làm gì?”

Nếu đây quả thật là chuyện Khương Sam hiểu lầm Tần Diệc Hạo, giờ phút này trong lòng anh thật chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái mà sung sướng. Tần Diệc Hạo là người kiêu ngạo tự phụ vô cùng, %\$lê_43quý\$*&don\$#@ lại bởi vì từ nhỏ có thiên phú dị bẩm có năng lực cường hãn, người nghĩ muốn lợi dụng anh đếm không hết, anh cũng không xem đây là mạo phạm, huống chi bây giờ người muốn lợi dụng là Khương Sam.

Tần Diệc Hạo là loại sinh vật kỳ quái, có thể bị lợi dụng lại là chuyện tình khiến bản thân vô cùng kiêu ngạo.

Cái này nếu so sánh với năng lực của anh khiến cho anh thoải mái hơn nhiều.

Ánh mắt Tần Diệc Hạo sắc bén trở nên dịu dàng hơn, anh thậm chí vươn tay sửa sang quần áo trên người Khương Sam, không nhanh không chậm nói: “Em gặp chuyện phiền toái gì? Mà nghĩ muốn lợi dụng tôi, nói tôi nghe xem!”

Khương Sam hoàn toàn toàn toàn triệt để tròn tròn mắt, trong lòng tính kế tất cả lá mặt lá trái để chu toàn, toàn bộ bị thái độ không theo lẽ thường tình của Tần Diệc Hạo phá nát.

Khương Sam còn đang ở trong trạng thái mờ mịt, bên ngoài đã truyền một trận tiếng chân lộn xộn.

Có người vào đây!

Vẻ mặt Tần Diệc Hạo đã sửa sang xong, nhanh chóng nhìn qua Khương Sam quần áo không chỉnh tề, cái áo khoác của cô căn bản không che hết cả người được, đầu trắng như tuyết lộ ra phía bên ngoài, Khương Sam kích động nhảy từ trên bàn xuống.

“Đi mau!”

Không suy nghĩ được nhiều, Khương Sam nhanh tay dắt lấy Tần Diệc Hạo chạy vào phía trong trốn, Tần Diệc Hạo tự nhiên cũng không muốn người

khác nhìn thấy bộ dáng lúc này của Khương Sam, cường tráng khỏe mạnh che chở cô vào trong phòng.

Phân tổ biểu diễn đã hoàn toàn kết thúc, học viên cùng nhau vào trong hậu trường thay đổi quần áo.

Phòng trong chỉ có hàng loạt phòng thay đồ chật hẹp, tiếng nói tiếng cười bên ngoài càng ngày càng gần, Khương Sam hạ quyết tâm, kéo Tần Diệc Hạo vào thay đồ có để quần áo của cô.

Bởi vì học viên biểu diễn không nhiều, phòng thay đồ hậu trường đơn độc chỉ dùng vài bậc màu xanh lục ngăn cách với phòng kế tiếp, vốn một người đi vào còn miễn cưỡng được, cứng rắn đẩy ép Tần Diệc Hạo đi vào, bên trong liền không còn chỗ để đứng, tiếng nói chuyện đã đi tới cửa, Khương Sam còn đang kinh hoàng do dự, Tần Diệc Hạo bỗng nhiên vươn tay ra, ôm lấy bà vai Khương Sam kéo vào.

Học viên nữ đầu tiên bước vào một giây sau, vài mảnh đã được kéo mạnh che lại/

Cả người Khương Sam dán sát vào trên người Tần Diệc Hạo.

“Anh...”

“Xuyt!”

Tần Diệc Hạo ôm lấy Khương Sam, khàn khàn lên tiếng có ý bảo cô giữ im lặng, quả nhiên, phòng cách vách liền có người tiến vào, ngay tức khắc Khương Sam khàn trương động cũng không dám động.

“Cậu nói thử xem hôm nay Tần thiếu tới xem biểu diễn có phải vì muốn chọn người không?”

Cách vách truyền đến tiếng động thay quần áo, tiếp thêm lại càng có thêm học viên nữ nữa vào.

“Cũng không biết nữa, thật hi vọng là vậy, nếu có thể chọn tôi vào tập đoàn Cảnh Thiên thì tốt biết mấy.”

Bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng cười náo nhiệt.

“Tôi giúp em.”

Tần Diệc Hạo đột nhiên mở miệng, giọng nói của anh nhỏ vô cùng, giọng nói khàn khàn khiêu gợi thì thầm ní non bên tai Khương Sam, Khương Sam bị đông lạnh lạnh run, anh liền ôm lấy Khương Sam vào trong ngực, hai chân cũng quấn lấy hai chân cô để sưởi ấm.

“Em lợi dụng tôi đi, Khương Sam.” Lòng bàn tay cực nóng của Tần Diệc Hạo giữ chặt lấy bụng dưới của Khương Sam, chỉ cần nhích xuống dưới một phân liền đụng trúng địa phương bí ẩn kia: “Đồng ý tôi, theo tôi, tôi sẽ cung chiều em.”

Cách một lớp y phục Khương Sam cũng có thêm cảm nhận được nơi nào đó nhiệt liệt đụng lấy mình, cô kinh hoàng lại nghe lời nói của Tần Diệc Hạo khiến cô xấu hổ và giận dữ khó hiểu, lá gan người này sao lại lớn như vậy, đang ở trường hợp này còn có tâm tư và loại phản ứng này nữa.

Khương Sam đâu biết được, tiếp cận với tình cảnh phía dưới bị bại lộ ra ngoài, trong lòng gần như ôm lấy cơ thể phụ nữ xích lửa, tình cảnh này vĩnh viễn đối với bất cứ người đàn ông cũng vô cùng kích thích, hô hấp Tần Diệc Hạo nặng nề giống như muốn truyền ra bên ngoài.

Khương Sam nghiêng răng nghiêng lợi kẻ sát anh, vừa then vừa giận cảnh cáo: “Anh có thể nhỏ giọng chút không?”

Tần Diệc Hạo buồn bực nở nụ cười, tiếng hít thở nặng nề quả nhiên kiềm chế xuống.

“Ngoan, nói mau, có đồng ý hay không?”

Khương Sam không chịu hé răng, tay Tần Diệc Hạo liền đi xuống dưới, chẳng qua giọng nói của Tần Diệc Hạo lại nghiêm túc đứng đắn.

“Lần trước em có ẩm ướt không? Tôi không thăm dò rõ ràng, để tôi kiểm tra lần nữa.”

Lời nói vô sỉ như vậy lại được Tần Diệc Hạo ra vẻ đạo mạo đứng đắn nói ra, trong nháy mắt cả người Khương Sam đỏ lên như con tôm luộc!

Cô kẹp chặt hai chân không chịu thả lỏng, Tần Diệc Hạo dù bận vẫn ung dung vuốt ve vùng bên cạnh, một tay chậm rãi hướng lên trên, đầu ngón tay như có như không chạm vào nội y bên trong. &^LeQuyDon3%4LăngQuên*&^@

“Chân tách ra chút, bên trong nóng như vậy, em thật mềm mại, đừng phá hỏng.”

Nói xong ngón tay thô to ở giữa đùi nhéo một cái, mềm mại trơn bóng quả thật khiến cho anh yêu thích không muốn buông tay, lại thêm bởi vì khăn trương, trên người Khương Sam không ngừng nóng lên, ở giữa hai chân sát sao đã dính mồ hôi trơn ướt không ít.

Tần Diệc Hạo ái muội, vuốt nhẹ nói: “Em xem, thật ướt.”

Vô cùng cảm thấy then cả người Khương Sam không ngừng run rẩy, cô chưa bao giờ bị người như vậy đối xử qua như vậy!

Hướng chỉ lại ở trong tình huống như vậy, muốn trốn cũng không trốn được, động cũng không dám động, khí lực của Tần Diệc Hạo lại lớn, tốc độ công thành đoạt đất khiến cho Khương Sam khó lòng phòng bị.

“Đừng, anh đừng động nữa.” Giọng Khương Sam run rẩy, sợ người khác nghe được vẫn phải dán vào sát lỗ tai Tần Diệc Hạo nói, giọng nói nho nhỏ vọng vang, hầu kết Tần Diệc Hạo giật giật, đầu lưỡi chuyển động, vô sỉ liếm liếm trên mặt cô.

“Hả? Em nói gì, tôi nghe không rõ, muốn sao?”

Khương Sam thật hận bản thân bây giờ không ngất đi.

“Cầu xin anh, có thể đừng nói nữa hay không?”

Lúc này Tần Diệc Hạo cũng có chút khó chịu, hô hấp có chút hỗn loạn, trong miệng nói cũng không có ý muốn ngừng: “Cuối cùng là không nói, hay là không làm? Ngoan, em đồng ý với tôi, tôi sẽ hoàn toàn nghe theo em.”

Khương Sam cắn chặt môi dưới, ngón tay Tần Diệc Hạo liền chen lấn đi vào, làm bộ muốn cô lựa chọn.

“Tôi đồng ý với anh!”

Khương Sam vội nói, kẹp chặt hai chân muốn đẩy cái tay Tần Diệc Hạo đi ra: “Tôi đồng ý, anh đừng động nữa!”

Chân kia càng kẹp chặt, lại làm cho người ta càng thấy kích thích, lòng ngón tay bị đè ép hết sức ở địa phương mềm mại kia, mắt Tần Diệc Hạo tối như mực có chút phiếm hồng.

“Em yên tâm.” Giọng nói Tần Diệc Hạo khàn khàn có phần không giống chính mình, vẫn không biểu hiện quyết tâm: “Tôi nhất định sẽ khiến cho em hài lòng.”

Khương Sam run rẩy nhắm mắt, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Cuối cùng Tần Diệc Hạo cũng theo hứa hẹn rút tay về, nhưng vẫn không cam lòng, anh thử thăm dò, giọng nói thậm chí mang theo khẩn cầu, khóe môi cọ sát bên tai Khương Sam.

“Thật khó chịu, tôi có thể đi vào không?”

Lúc đầu Khương Sam nghe có chút không hiểu, sau đó nhận thấy động tác của Tần Diệc Hạo như muốn còi dây thắt lưng, cô sợ hãi như muốn ngất lịm đi.

“Nếu anh dám...” Giọng Khương Sam run rẩy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi sẽ chính tay tôi sẽ kéo đứt nó.”

Trong giọng nói mang theo sát khí khiến cơ thể Tần Diệc Hạo cứng đờ, dưới thân cơ hồ cảm nhận được đau khổ cực hạn này, đã đến một nửa cuối cùng không cam không nguyện trở về.

“Đúng là người phụ nữ ác độc!”

Tần Diệc Hạo cười nói, thấy Khương Sam tức giận liền mở miệng nói: “Chẳng qua tôi thích, em cứ tiếp tục ác độc vậy đi.”

Mang theo yêu thương cùng chiều vô cùng, như hận không thể khiến cho người khác hoàn toàn chết đuối trong đó, khiến cho Khương Sam nhìn không được anh không phân rõ phải trái này nói lời tâm tình mà run rẩy. Lãng #ddlqđ#Quên

Tần Diệc Hạo không dám quá ép buộc cô, đạt được mục đích của mình liền hoàn toàn thành thật, đôi mắt hẹp dài dời lực chú ý: “Một lát dẫn em ra ngoài ăn cơm, em muốn ăn gì?”

Khương Sam: “...”

Tần Diệc Hạo không nhanh không chậm tiếp tục đề nghị: “Hay là vẫn mang em ra ngoài mua vài bộ quần áo trước?”

Giọng nói của anh giống như đang bàn về thời tiết hôm nay rất đẹp vậy, hoặc giống như qua buổi trưa đề nghị đi trà chiều vậy.

Có bao nhiêu hoàn mỹ ra vẻ thân sĩ đạo mạo, chuyển biến tự nhiên như vậy, giống như người vô sỉ vừa rồi không phải là anh vậy.

Khương Sam nhìn lại nhìn, cuối cùng không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trước tiên anh có thể thu hồi cái phía dưới đi được không?”

Nó chọc đến mông cô rồi!

Tần Diệc Hạo liền sung sướng cười rộ lên, vì chứng minh chuyện gì đó khiến anh chịu phần nỗ lực nhả cũng chỉ là lời đồn thổi, bụng dưới của anh vẫn kiêu ngạo héch lên, vật nhỏ vĩ đại giống như muốn xuyên qua lớp quần áo đụng đến giữa hai chân cô.

Tay Khương Sam vừa động, nghĩ muốn kéo đứt nguyên nhân chuyện xấu kia.

Lúc Khương Sam vừa động thì tiếng chuông không dừng lúc vang lên, tiếng chuông vang dội khiến hai người trong phút chốc cùng kinh sợ, người bên ngoài gần như đã đi gần hết, không nghĩ bên trong còn có học viên nữ không nhận được tò mò, lên tiếng hỏi: “Bên trong có người không?”

Trái tim Khương Sam như muốn nhảy lên cổ họng, cố gắng trấn định ổn định giọng nói làm như bình tĩnh trả lời: “Có người.”

Tiếng chân bước lại gần lúc này mới dừng lại: “A, được rồi. Vừa rồi tôi nghe tiếng chuông cho rằng ai đó dễ quên điện thoại.”

Khương Sam vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bên ngoài một người khác lại lên tiếng nói: “Người bên trong là Khương Sam sao?”

Khương Sam khẩn trương nói: “Phải, có chuyện gì không?”

Học viên nữ cười nói: “Vũ đạo cô tốt vô cùng, về sau có cơ hội cùng nhau luyện tập.”

Khương Sam vội vàng đồng ý, lúc này người bên ngoài mới không nói chuyện với cô nữa.

Tay Tần Diệc Hạo theo bên ngoài áo khoác Khương Sam cầm lấy điện thoại, sẵn sàng đưa tới: “Nhận không?”

Khương Sam chuyển mắt, còn chưa nhìn rõ người hiển thị trên màn hình là ai, giọng nói Tần Diệc Hạo mang theo kinh ngạc: “Em biết Bạch Kỳ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 55

Đỏ ửng trên mặt Khương Sam dần dần nhạt đi, biểu cảm trên gương mặt nhỏ bằng bàn tay ngưng ngừng cũng trở nên thoải mái hơn.

Cô gật gật đầu: “Tôi biết.”

Nói xong đi theo Tần Diệc Hạo điện thoại trong tay lại reo lên.

Tần Diệc Hạo nhui mày lại, trong lòng khẽ động nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Hôm nay Bạch Kỳ vô cùng kiên nhẫn, Khương Sam ngắt điện thoại của anh, anh liền gọi lại, tiếng chuông không ngừng vang lên, lại bị Khương Sam cắt đứt, ánh mắt Tần Diệc Hạo trở nên sâu sắc hơn.

Thân là một người nhà họ Tần, mặc dù Tần Diệc Hạo lựa chọn kinh doanh, nhưng không có nghĩa là không biết đến Bạch gia, trời sinh Tần Diệc Hạo cũng là một người có dã tâm, đối với người cùng loại luôn có bản năng trực giác nhạy cảm, anh đã từng gặp Bạch Kỳ vài lần, cho dù anh ta có nguy trang cỡ nào, anh biết anh ta tuyệt đối không giống biểu hiện ở bên ngoài ôn hòa hiền lành như vậy.

Tần Diệc Hạo không giống như Tần Chiến, một lòng gia nhập ở trong quân đội, biết rõ một người ngày nào đó sẽ phản công, lại có chính kiến không hợp với Tần gia còn không so đo hiềm khích trước đây mà chỉ dần. Đòi lại là anh, chỉ cần biết Bạch Kỳ chờ cơ hội mưu đồ liên bắt đầu không do dự sẽ đem toàn bộ đầu mối bóp chết từ trong trứng nước.

Bạch Kỳ giống như một con nãnh thú ở một nơi bí mật chờ thời cơ, anh ta im lặng ở một nơi chờ đợi, đến một ngày nào đó sẽ vượn nhanh vượt sắc bén của mình ra.

Đơn giản mà nói, Bạch Kỳ không phải là một người tốt.

Hay đơn giản mà nói, Tần Chiến là người ngay thẳng thật thà, là chính nhân quân tử, Tần Diệc Hạo cũng không phải là người như vậy.

Nhưng vấn đề hiện tại chính là sao Khương Sam lại dây dưa một chỗ với Bạch Kỳ?

Tiếp theo Bạch Kỳ gọi hai lần nữa, Khương Sam thủy chung không nhận, lúc này điện thoại mới yên tĩnh lại, đến bây giờ mặc kệ là Khương Sam hay là Tần Diệc Hạo đều không nói thêm nữa.

Sau đó là một tin nhắn tới.

Khương Sam cúi đầu nhìn, đôi mắt sưng mù đột nhiên mở lớn, biểu cảm trên mặt không có biến hóa, chỉ có đôi môi hồng nhuận trở nên trắng bệch, nháy mắt cả người trở nên nặng nề.

Mây rậm Tần Diệc Hạo như được dao khắc khóa lại: “Làm sao vậy?”

Tầm mắt dò xét không để ý nhìn vào màn hình di động của Khương Sam, trước khi Khương Sam cất được điện thoại, ánh mắt Tần Diệc Hạo sắc bén đọc được tin nhắn ngắn gọn.

“Nghe lời, tới gặp tôi, đừng có ý đồ tiếp tục chọc giận tôi nữa.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo ban đầu coi như ôn hòa liền giống như bị hất mực, nháy mắt đen lại.

Con người đen nhánh hẹp dài nhũn lại, tâm tư thay đổi nhanh chóng, anh dựa sát vào bên tai Khương Sam, tay vuốt ve tóc mai cô, nghiêm mặt lạnh nhạt dụ dỗ hỏi: “Khương Sam, người em đối phó là Bạch Kỳ sao?”

Rõ ràng là câu hỏi, trong lời nói lại mang theo lạnh lùng như sắt thép va vào nhau.

Khương Sam vào thay quần áo, Tần Diệc Hạo liền đứng ở ngoài cửa chờ, xúc cảm non mịn mềm mọng vẫn còn vây quanh ngay đầu tay, không khí kiêu diễm lúc trước bởi vì Bạch Kỳ mà tiêu hao mất gần như không còn.

Tần Liệt lặng yên không tiếng động bước lại chỗ ra vào hậu trường: “Tần thiếu.”

Tần Diệc Hạo nhũn mày nhìn cậu.

“Xã đoàn xảy ra chút biến cố, giống như muốn loại bỏ tư cách của tiểu thư Khương Sam.”

Giọng nói Tần Diệc Hạo có chút lạnh lùng: “Lý do?”

Tần Liệt cúi đầu thấp xuống: “Vẫn chưa điều tra ra, còn chưa biết ý tứ của ngài, trước đó tôi cho người ngăn cản người thông báo cho tiểu thư Khương Sam.”

Tần Liệt theo Tần Diệc Hạo nhiều như vậy, lại chưa bao giờ có thể đoán được suy nghĩ của anh, vừa mới nhận được thông báo cậu vốn nghĩ rằng đó là ý của Tần thiếu, nhưng suy nghĩ những hành động gần đây của Tần thiếu cậu lại không dám khẳng định, lúc này nhìn sắc mặt Tần thiếu, Tần Liệt liền biết chuyện nay không phải ý tứ của Tần thiếu rồi.

Tần Liệt không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nếu thật sự để cho người thông báo tin tức cho tiểu thư Khương Sam, đó là biểu hiện cậu làm việc không tốt, sẽ không thiếu nhận lấy một trận trừng phạt.

Như vậy có một người ở một nơi bí mật ra tay rồi.

Tần Liệt đang may mắn, lại bị lời nói của Tần Diệc Hạo làm cho sững sốt.

“Không cần ngăn cản, cho người đó đi thông báo đi.”

Bạc môi Tần Diệc Hạo khẽ nhếch một vòng, nụ cười yếu ớt khiến cho Tần Liệt sợ hãi.

“Cho người đó chờ đi, Khương Sam lập tức qua đó.”

Tần Liệt vội vàng đáp vâng.

Tâm tư Tần Diệc Hạo khó đoán nhìn cửa hậu trường đóng chặt, sắc mặt lạnh xuống, đôi mắt sắc bén âm u giống như một con dao thép xuất hiện từ trong nước lạnh, hiện giờ nhìn giống như khí lạnh băng giá lại giống như hơi khí nóng rực.

“Đi điều tra xem giữa Khương gia và Bạch gia có quan hệ gì.” Tần Diệc Hạo nói, dừng một chút, lại chậm rãi nói thêm một câu: “Còn nữa, tra xem hôm ở Lễ Viên, Bạch Kỳ ở chỗ nào?”

Trách không được một người kiêu ngạo như Khương Sam lại nghĩ tới muốn tiếp cận anh, đúng là bị người đó nhìn trúng, sau cơn tức giận Tần Diệc Hạo lại sinh ra vài phần mỉa mai, anh còn thật sự cảm tạ Bạch Kỳ, nếu không nhờ có anh ta, anh muốn có được Khương Sam còn không biết phải tốn bao nhiêu công sức nữa.

Anh cũng không phải là người ngu ngốc, sao có thể không nhìn ra được giữa Khương Sam và Tần Chiến không bình thường, không vội, Tần Diệc Hạo lạnh lẽo nghĩ, ngày vẫn còn dài, dù sao anh cũng có thể kéo ẩm áp trở về trong lòng cô, quan trọng là... Khương Sam chủ động tiếp cận anh.

Bên kia Khương Sam vừa mới đổi xong quần áo liền nhận được điện thoại của Triệu Thanh Thanh.

“...Tìm em nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, em tiến vào xã đoàn xảy ra chút chuyện, mau tới đây một chuyến đi.”

Giọng nói Triệu Thanh Thanh tràn ngập lo âu cùng với sốt ruột, nếu như không phải đã trải qua một kiếp đã biết cô ta là dạng người gì, ## thật đúng sẽ bỏ qua một tia vui sướng khi người gặp họa của cô ta khi nói câu kia.

Khương Sam ở bên cạnh mang giày, không nhanh không chậm hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Triệu Thanh Thanh cười trào phúng sung sướng, lại giả vờ giả mù sa mưa mang theo khó xử đau lòng: “Ài, hình như nguyên nhân là do vũ đạo của em

không chuyên nghiệp, muốn hủy bỏ tư cách, giáo sư đang ở phòng họp cách vách hội trường chờ em đó, em nhanh đến nói một chút, van cầu giáo sư, nếu giáo sư mềm lòng có thể bỏ qua cho.”

Khương Sam đứng thẳng, nháy mắt liền nhớ tới điện thoại vừa rồi của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ ra tay rồi.

Đánh rần phải đánh giập đầu, giống như cô hiểu biết Bạch Kỳ vậy, Bạch Kỳ cũng rất hiểu cô, anh ta biết rõ cái cô coi trọng nhất là gì, cũng biết được cô vì muốn được khiêu vũ đã cố gắng trả giá bao nhiêu. Thủ đoạn của anh ta cô đã nhận nhiều lần rồi, chuyện xã đoàn chỉ sợ chỉ mới là mở đầu, cô biết nếu tư cách vào Niết Bàn bị hủy bỏ, tiếp theo phía sau còn rất nhiều khó khăn nữa.

Mãi cho đến khi cô bị buộc không có chốn dung thân ở trong giới vũ đạo, mãi cho đến khi cô chủ động chịu thua đi gặp anh ta, cầu xin anh ta.

Thật sự vẫn là người trước sau vô sỉ lãnh huyết như vậy, Khương Sam lạnh lùng nghĩ, một địch nhân mạnh mẽ như vậy bày mưu nghĩ kế, nếu nghĩ cô không lật ngã anh ta, cuộc sống sau này của cô sẽ không có ngày lành.

Hiện tại tình cảnh của cô bị động, muốn tạm thời dựa vào Tần Diệc Hạo ngăn cản Bạch Kỳ một khoảng thời gian, chẳng qua ở tương lai không xa, cô tuyệt đối muốn tự mình ra tay, hủy bỏ uy hiếp của người đàn ông đối với hai đời của mình!

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Ở trên cầu thang bên ngoài hội trường, Quách Ngọc Khôn cười kiêu ngạo, gương mặt trắng giống như đánh qua một lớp phấn, vẫn không thể che được vài nếp nhăn ở khóe mắt, nhìn qua rất có nét nữ tính.

“Nếu như cô ta bị hủy bỏ tư cách, cô có thể cơ hội để tiến vào bên trong xã đoàn, có vô số nhìn chăm chăm vị trí này, tôi mặc kệ trước kia cô gây chuyện gì, chỉ cần có thể làm cho sạch sẽ, cô vĩnh viễn ngay cả cơ hội cũng không đụng tới được.”

Khương Mật vui mừng không biết làm sao cho hết, vô cùng may mắn khi này mình ngăn cản con gái, không để cho cô không chịu nổi đã kích ngay tại trận xúc động bỏ về. Lúc đó tình cảnh tuy vô cùng xấu hổ, nếu nhưng Khương Vi da mặt mỏng không nhận được trực tiếp bỏ đi, như vậy chẳng khác nào thừa nhận lời trách móc của Khương Sam, bên trong lời nói của cô người ta có thể suy đoán cùng với nghị luận rất nhiều, Khương Mật không nghĩ tới mình nhẫn nại lại đạt kết quả tốt ngoài mong đợi như vậy.

“Đều do con bé Khương Sam kia nói bậy, từ nhỏ Vi Vi đã ưu tú, trong lòng con bé sinh lòng ghen ghét, tôi ở bên trong cố gắng xoa dịu nhiều năm như vậy cũng không thể xóa bỏ ngăn cách trong lòng con bé, chỉ tại con bé không quá hiểu chuyện, trước mặt nhiều người lại gièm pha chính em gái của mình, tôi cũng vô cùng thất vọng.”

Cho tới bây giờ Khương Mật đều không cảm thấy Khương Sam trời sinh múa giỏi hơn Khương Vi, giẫm đạp Khương Sam dưới chân để nâng cao con gái mình ngay cả mắt cũng không hề nháy, mặc kệ sự thật thế nào, người khác nghĩ như thế nào, một người mẹ vẫn vĩnh viễn sẽ không thừa nhận con của chính mình không giỏi, đây là theo bản năng che giấu lừa mình dối người mà thôi.

Quách Ngọc Khôn cũng không vạch trần bà, ngón tay hoa lan che miệng cười cười, thật ra ông cũng chứng mất Khương Vi, vừa rồi ở trên sân khấu bị Khương Sam chen ép mạnh mẽ như vậy, ai tốt ai xấu chỉ cần liếc mắt nhìn liền biết. Bất quá kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, có thể dùng Khương Vi tới đã kích Khương Sam so với ai khác ông là người vui nhất, chỉ cần vì điểm này ông sẽ nghĩ biện pháp để cho Khương Vi tiến vào xã đoàn.

Trong lòng Quách Ngọc Khôn nghĩ nếu như Khương Sam có Tần gia chống đỡ phía sau sao có thể bị hủy bỏ tư cách, anh ta đúng là không quản rồi. Trong lòng Quách Ngọc Khôn sáng như gương, Khương Sam không chừng đã đắc tội với ai đó, chẳng qua nếu cô thật sự bị chính đồn như vậy, điều này cũng chứng minh Tần gia cần bản không có ra tay giúp cô, lần trước ra tay chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi.

“Ồ đây chờ đi, bên kia xử lý xong tôi dẫn qua bên đó, nhớ kỹ, phải lau cho sạch sẽ, nếu không tuyệt đối đừng mơ tưởng đến.” \$#LangQuen%\$LQĐ*\$

Khương Vi ủy khuất cắn cắn môi: “Tôi đường đường chính chính khiêu vũ, thật sự chưa bao giờ làm chuyện gì sai hết, cô ta muốn gièm pha tôi cũng phải lấy ra bằng chứng mới được.”

Khương Mật cũng nói: “Chồng tôi là Lư Thiên Trạch tập đoàn Lập Phương, Quách tiên sinh giúp đỡ Vi Vi như vậy, nhất định sẽ chọn một hôm cùng với chồng tôi mời tiên sinh một bữa cơm cảm ơn tiên sinh.”

Hai người ở giữa kẻ xướng người họa, liền ám chỉ cho Quách Ngọc Khôn cho dù Khương Sam có biết chút ít gì, dựa vào địa vị của chồng bà cũng tuyệt đối không có cơ hội vạch trần, về phần Quách Ngọc Khôn khi nghe tên tập đoàn Lập Phương liền hiểu người đứng sau của hai người mạnh mẽ, trong lòng cũng buông xuống một nửa, cũng không nói thêm gì nữa.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Bên này Khương Sam đã thu thập ngay ngắn, chiếc váy bị phá hỏng được cô vo thành cục cầm trong tay muốn đi ra ngoài vứt đi.

Ở bên ngoài Tần Diệc Hạo nhìn thấy cô bước ra, thu suy nghĩ trên mặt đi quay đầu lại, ánh mắt lại nhìn đến vật trong tay cô, khóe miệng trêu đùa, không biết nghĩ tới cái gì, biểu cảm Tần Diệc Hạo nhìn Khương Sam đột nhiên trở nên cổ quái: “Để tôi cảm giúp em.”

Nhìn ánh mắt gian trá kia lòng này Khương Sam cau lại, tránh tay ra: “Tôi muốn vứt đi.”

Tần Diệc Hạo ngăn cản trước mặt cô, nghiêm túc nói: “Ném đi rất tiếc, em mặc vào trông rất đẹp.”

Ban đầu tâm tình của Khương Sam còn nặng nề lập tức bị đánh cho vỡ tan, cô không thể nào nghĩ tới người đứng trước mặt Tần Diệc Hạo luôn lạnh lùng tàn nhẫn lại có thể nói ra một câu vô sỉ như vậy, nhớ tới chuyện xảy ra trong phòng thay đồ, sắc mặt không không chế được bắt đầu đỏ ửng lên.

“Đừng náo loạn, tôi còn có việc.”

Đôi mắt đen hẹp dài của Tần Diệc Hạo dò xét khuôn mặt hồng hồng của cô, cô nhìn qua ngon miệng lại mê người như vậy, làm sao anh có thể thấy người khác khó xử cô được? Nghĩ đến chính mình có tâm tư với cô, người đàn ông khác cũng có, nghĩ chính mình luôn muốn làm chuyện này nọ với cô, người đàn ông kia cũng có chủ ý giống vậy, một trận tức giận không bình thường không ngừng dâng lên, ý nghĩ tàn bạo trong lòng không ngừng phát tán, trên mặt Tần Diệc Hạo vẫn là nụ cười làm trò.

“Chuyện gì? Không phải muốn tôi chở em đi mua quần áo rồi ăn cơm sao?”

Khương Sam hơi mím môi: “Bên xã đoàn xảy ra chút chuyện, tôi đi xử lý một chút.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo cuối cùng dần dần phai nhạt: “A...? Có cần tôi giúp em không?”

Khương Sam ngẩng đầu cười, nụ cười ôn nhu hợp lòng người vô cùng: “Không, bản thân em có thể giải quyết được, sau đó tôi mời anh ăn cơm, anh ở bên ngoài chờ tôi được không?”

Tần Diệc Hạo có chút ngoài ý muốn, ý cười trong mắt xoẹt qua: “Tôi đứng ở đâu chờ em?”

Khương Sam nghĩ nghĩ, làm bộ dáng như tự nhiên nói: “Ở ngay cửa hội trường là được rồi, tôi xử lý xong sẽ tìm anh ngay.”

Trong nháy mắt Tần Diệc Hạo liền hiểu được ý đồ của Khương Sam cuối cùng không nhịn được nở nụ cười, thật sự anh nhìn không ra, nhìn qua Khương Sam có vẻ rất vô hại, trong lòng có ý nghĩ xấu cũng không ít đâu. Muốn lợi dụng anh lại không dám trực tiếp lợi dụng anh, tính kế dùng người thật sự biến đổi bất ngờ lại không chút lưu tình nào.

Mượn thế đánh thế, lại không chịu chính diện trở mặt, lợi dụng người nhuần nhuyễn đến như vậy, nếu không phải lúc trước được Tần Liệt báo cáo, anh có thể bị lừa gạt ăn tới tận xương rồi.

“Được.” Tần Diệc Hạo cầm tay cô, về mặt đứng đắn lại hành động vô lại mặt dày mày dạn cảm lấy cái váy bị xé rách: Tôi ở bên ngoài hội trường chờ em”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chương 56

Lãng Quên

Người mở cửa cho Khương Sam lại là Triệu Thanh Thanh, vừa thấy Khương Sam đến cô ta liền làm bộ lo lắng nháy nháy mắt ra hiệu, khẩu hình miệng giống như đang nói cô mong chóng đến cầu tình đi.

Khương Sam đứng tại chỗ, đối với nháy mắt của Triệu Thanh Thanh sững sờ nói: “Cầu tình? Học tỷ chị nói gì vậy? Nhỏ quá em nghe không rõ.”

Triệu Thanh Thanh mặt cô ta giống như tên cô ta, nháy mắt liên xanh, vội đi qua một bên để Khương Sam bước vào, chưa thấy người không có mắt nhìn như vậy, nào có người nào sẽ hỏi như vậy, xoay người lại, quả nhiên ánh mắt nhìn mình của Trương Băng kỳ quái.

“Thanh Thanh có gì muốn nói sao?”

Triệu Thanh Thanh gượng cười nói: “Không, không có, Khương Sam nhìn lầm rồi, em chỉ ngáp thôi.”

Trương Băng không tin, không có người lãnh đạo thích người phía dưới mình giở trò, nhất là giở trò trước mặt mình. Trương Băng có chút không vui: “Em đi ra ngoài trước đi.”

Triệu Thanh Thanh định há miệng giải thích, giọng nói Trương Băng nặng thêm một phân: “Tôi nói đi ra ngoài.”

Triệu Thanh Thanh cắn cắn môi dưới, không cam lòng cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài, ai oán nhìn Khương Sam một cái, chần chừ mở cửa đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, sắc mặt Triệu Thanh Thanh khó coi vô cùng, cô vốn nghĩ muốn ở bên trong xem náo nhiệt, kết quả Khương Sam là một người không thức thời, một câu nói đã khiến cô để ấn tượng không tốt trong mắt Phổ đoàn trưởng.

Khương Sam cong cong khóe môi, tính tính Triệu Thanh Thanh cô vẫn có thể hiểu rõ được vài phần, cho dù chuyện ở vũ đoàn có Bạch Kỳ ra tay ở phía trước, nếu có thể để cho Triệu Thanh Thanh đến đối phó cô, máu chót bên trong cô có không thiếu đâu. Buồn cười Triệu Thanh Thanh còn ở trước mặt cô làm bộ làm tịch lấy lòng cô, cuối cùng chỉ có thể đắc tội với hai bên thôi, nếu cô ta không ở trước mặt người phụ trách gây rắc rối, tên Khương Sam cô có thể viết ngược được rồi.

Vũ đoàn Niết Bàn chủ yếu có hai người dẫn đầu, một người là người phụ trách hoạt động hằng ngày Trương Băng, một người là người đã sáng lập ra vũ đoàn cũng là vũ đoàn trưởng Viên Chính Lan. Lúc ban đầu Viên Chính Lan một lòng khiêu vũ, vốn không có quản lý, lúc trước xây dựng Niết Bàn đã đem toàn quyền quyết định công việc vũ đoàn phía sau cho Trương Băng, sau này bởi vì khiêu vũ Viên Chính Lan xảy ra chuyện ngoài ý muốn đến bây giờ còn đang ở nhà tĩnh dưỡng, bởi vậy đối với bên ngoài người có quyền lực lớn nhất chính là Trương Băng.

Có thể dẫn dắt một vũ đoàn trưởng học liên tiếp hoạt động trở thành một vũ đoàn đứng đầu cả nước, không phải chỉ dựa vào kỹ năng khiêu vũ tuyệt vời của thành viên trong vũ đoàn là đủ, ở bên trong còn đòi sự quản lý và lập kế hoạch kỹ càng. Trong đó tạo mối quan hệ tốt với các cấp cao là chuyện không thể thiếu, nếu không có nhiều cơ hội biểu diễn cùng với con đường đào tạo học viên lấy ở đâu ra?

Trương Băng là một người yêu tài, nhưng cũng là một người thực tế, hiểu được khi nào nên đưa ra sự lựa chọn quyết đoán, nếu như buông tha một người có thể mang đến lợi ích lớn hơn cho vũ đoàn, cách xử lý của ông luôn luôn mạnh mẽ vang dội.

Trương Băng đi thẳng vào vấn đề: “Bên trong quy định vũ đoàn có quy định không nhận học viên đào tạo khiêu vũ chuyên nghiệp, nguyên nhân cô đã biết, cấp dưới xảy ra sơ sót, tôi sẽ xử lý, thật xin lỗi cô không thể trong vũ đoàn.”

Khương Sam cũng trực tiếp nói: “Nếu vì thời gian luyện tập vũ đạo, tôi có thể cam đoan sẽ không ảnh hưởng tới bài vở và bài tập để đuổi kịp tiến trình.”

Trương Băng uống một ngụm nước, chậm rãi nói: “Lời cam đoan của cô không phải là lý do thuyết phục được tôi.”

Kiếp trước Khương Sam đã từng giao tiếp qua với Trương Băng, tuy ông là người luôn xem trọng lợi ích lớn nhất, nhưng cũng không phải là người không phân rõ phải trái, hướng chỉ tâm tư của ông đều đặt lợi ích của vũ đoàn lên trên nhất, nhưng cũng không phải người không thể nói lý.

Chỉ cần lý do đủ thuyết phục ông, sự việc chưa chắc đã không có đường cứu vãn, nếu Niết Bàn có thể lớn mạnh như vậy, người lãnh đạo nhất định không phải là người ù tai mù mắt.

Khương Sam đứng lên, cô đi dạo quanh phòng họp, tầm mắt dừng lại ở một loạt giấy chứng nhận danh dự và các giải thưởng được đóng khung trên tường, cười tí mắt bắt đầu lý do và tình cảm của mình.

“Niết Bàn có thể trở thành một vũ đoàn đứng đầu cả nước, thứ nhất vì tự thân vũ đoàn rắn chắc cường hãn, thứ hai nổi tiếng là công chính vì quy định trong vũ đoàn rất nghiêm ngặt, vũ đoàn muốn đứng đầu không hề thiếu, mà một vũ đoàn cũng không có khả năng vĩnh viễn đứng ở vị trí đầu tiên, bị kéo xuống vị trí đó thật ra cũng là một chuyện rất dễ dàng.”

Khương Sam nghiêng nghiêng đầu lại nói tiếp: “Lại nói tiếp, quy củ vũ đoàn nghiêm ngặt như vậy, đầu tiên là tuyển chọn học viên, lấy một lý do không thuyết phục để đuổi người, truyền ra bên ngoài sẽ thành dạng gì? Đặc biệt bị đuổi đi là một học viên ở trong Quân Nghệ bị đối xử bất công, ngài nói thử người đó có phải rất đáng thương không, bị cưỡng quyền áp bức, ngay đến năng lực phản kháng cũng không có, một tình yêu vũ đạo nhiệt liệt, luôn luôn đi về phía trước loại bỏ muôn ngàn khó khăn, thật không dễ dàng ở trong tình huống bị giáo viên trả thù gây khó dễ để đi vào, kết quả sau cùng trong bóng tối bị người khác đẩy ra ngoài.”

Lúc đầu bộ dáng Trương Băng không để ý, ánh mắt bắt đầu trở nên sắc bén.

Khương Sam thở dài, vươn tay sờ sờ tấm ảnh chụp chung vũ đoàn trong trận thi quốc gia.

“Dù sao cũng là vũ đoàn nổi danh cả nước, một vũ đoàn bị vô số người nhìn chăm chăm như vậy, nếu tuông ra lời gièm pha, chắc chắn sẽ đạt được chú ý rất, a... Đúng rồi.” Khương Sam giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lo lắng: “Trong vũ đoàn có một giáo viên không kiêng nể gì ngáng chân cho điểm không, sinh hoạt cá nhân lại vô cùng hỗn loạn, ngài nói quy củ nghiêm ngặt bên trong vũ đoàn, lại có giáo viên tác phong bại hoại như vậy, có thể phá hủy học viên hay không, có thể bôi đen vũ đoàn được hay không?”

Trương Băng trừng mắt nhìn cô, ánh mắt không thể coi thường.

“Cô chú ý dùng từ, Khương Sam, đừng tự tìm phiền toái cho mình.”

Khương Sam chân thành gật gật đầu: “Tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không ra ngoài nói lung tung. Quách lão sư làm việc bị ỏi, thay Lưu Hoàng dẫm loạn nữ sinh trả thù, dùng thủ đoạn muốn sửa trị học viên nữ không nơi nương tựa, loại chuyện như vậy sao có thể nói ra? Ảnh hưởng kia quá tồi tệ, đối với xã đoàn mà nói rất có tính chất hủy diệt.”

Mặt Trương Băng đen lại, Khương Sam tìm cái bậc thềm này rất tốt, đã cho ông lý do đuổi cô lại còn lấy lui làm tiến uy hiếp chính mình, là gan thật sự rất lớn lại nhạy bén. Bên ngoài Trương Băng tức giận, bên trong lại có vài phần thương thức, hiếm có người dám nói như vậy trước mặt ông, dù sao mục đích của cô ta là được ở lại xã đoàn, đắc tội uy hiếp người như vậy cũng dám nói ra, không biết nên nói là cô ta dũng cảm hay là ngu xuẩn nữa.

“Cô dựa vào cái gì cho rằng cô nói ra ngoài sẽ có người tin?”

Khương Sam khoát khoát tay: “Chuyện Quân Nghệ lúc trước chắc ngài đã từng nghe qua, quả thật tôi có ghi âm lại, tôi có ghi âm lại, một số chuyện Lưu Hoảng nói vô tình không nên để cho người bên ngoài nghe được cũng ghi lại, cất giấu không đưa, ngài muốn nghe không?”

Trương Băng không hề rằng, Khương Sam tốt bụng nhắc nhở, mặt không đổi sắc nhắc nhở: “Còn về chuyện giáo sư Quách, -L3^.Quys.D96^n. ngài không phải người phía dưới làm việc sai sót sao? Kỳ thật không phải cấp dưới, chính là ông ta, tôi đã cho người tìm được bằng chứng, khi nào thì ngài giải quyết?”

“Lá gan của cô thật sự rất lớn.” Trương Băng xoa xoa mi tâm: “Ngồi đi.”

Lúc này Khương Sam mới thành thật bật cười, bọn họ đều biết Trương Băng nói xử lý chẳng qua là lấy cớ, danh tiếng Quách Ngọc Khôn quá lớn, Trương Băng căn bản không có khả năng đụng vào ông ta vào lúc này, nếu dùng Quách Ngọc Khôn, Trương Băng không có khả năng không biết vấn đề của ông ta mà vẫn dùng. Dù lúc này không giống như với mười năm trước người sau này đối với vấn đề đồng tính luyến ái có thái độ dễ dàng tha thứ, người ngoài không biết cũng không sao, Khương Sam chẳng những biết rõ, lại còn có chứng cứ, nếu như bị tuồn ra ngoài sẽ là trái bom lớn, Trương Băng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhìn vẻ mặt Trương Băng buồn bực vẫn cố nhẫn nhịn, thái độ Khương Sam mềm mại xuống: “Nếu như ngài không tin tưởng cam đoan của tôi, đó không phải là vấn đề, Niết Bàn có giai đoạn khảo hạch, quy củ nghiêm ngặt để chọn ra những học viên học viên không đạt tiêu chuẩn, nếu năng lực của tôi thấp, ngài xử lý đuổi tôi đi như thế nào tôi một cũng câu cũng không oán hận.”

Trương Băng nhìn cô nói: “Cô không sợ lúc khảo hạch tôi gây khó dễ sao?”

Trong lòng Khương Sam buông xuống, Trương Băng đã chịu ngã bài như vậy, chứng tỏ đã bị mình đã động.

Cô nghiêm mặt nhìn ông, ánh mắt từ từ thay đổi, đôi mắt sưng mù phân tán, rõ ràng gương mặt còn non nớt, trên mặt lại tàn nát như đã nhiều lần trải qua nên mới có tự tin mạnh mẽ và kiên định lắng đọng lại.

“Các trận đấu vũ đạo lớn tôi nhận được giải thưởng không hề thiếu, nếu tài trí của tôi bình thường, đã không dám đến trước mặt ngài nói những chuyện mạnh mẽ này, ngài tin tôi, sẽ có một ngày nào đó tôi nhất định vào năng lực của bản thân leo đến cấp ban đặc biệt, mục đích của tôi là trở thành một vũ giả cao nhất ở Niết Bàn. Vì một lý do nho nhỏ, mà loại một học viên sơ cấp, có lẽ không phải là một chuyện quá đáng tiếc, nhưng nếu cho tôi cơ hội, tin tưởng tôi, sẽ có một ngày tôi sẽ vì Niết Bàn tạo ra những giá trị lớn hơn so với người ngài đã đồng ý.” Cô quét mắt về phía bên trường treo giải thưởng, đôi mắt giống như phát ra ánh sáng rọi vào trong lòng người vậy.

“Trên bức tường này, sẽ có một ngày bởi vì tôi mà treo lên danh hiệu cao nhất, ngài tin tôi, trong tương lai không xa, trong vũ đoàn sẽ luôn vang vọng [Khương Sam là người của vũ đoàn Niết Bàn] sẽ có không ít người liên tục ủa tới không ngừng, chúng ta không cần người khác giúp đỡ để có danh hiệu, không cần phải để cho người khác cho cơ hội nữa, lại có vô số người bon chen muốn tiến vào Niết Bàn, Niết Bàn nhất định trở thành một vũ đoàn nổi tiếng nhất cả nước, có một không hai.”

Trương Băng ngờ ngẩn nhìn cô, vậy mà trong lúc này mắt ngôn ngữ, tự tin của cô, liều lĩnh của cô, cô gần gũi tự phụ lại cuồng ngôn vọng ngữ lẽ ra nên khiến cho người khác phải cười nhạo, như cô hòng ông trở nên kéo căng, máu toàn thân giống như bị cái cái gì đó dẫn đốt, mỗi một chỗ trong đầu trở nên sụp đổ.

Bỗng nhiên ông nghĩ đến khi bộ dáng người kia khi sáng lập ra vũ đoàn, khi đó vẫn còn là tuổi trẻ cuồng vọng lại cười tùy ý như vậy.

“Trương Băng, anh nhìn đi, những người đó xem thường chúng ta, chướng mắt chúng ta, chèn ép chúng ta, nhưng sẽ đến một ngày em nhất định sẽ dựa vào cố gắng của mình cố gắng vung lên về mặt của bọn họ! Em muốn khi mọi người nhắc đến vũ đoàn Niết Bàn sẽ nhớ đến Viên Chính Lan em, muốn cho bọn họ khi nghĩ đến Viên Chính Lan sẽ nhớ đến vũ đoàn Niết Bàn hai chữ này! Em muốn cho tất cả những vũ giả sẽ phải chen lấn vào Niết Bàn, em có tự tin này, anh còn có gì phải giận? Giúp đỡ em được không? Em cần anh!”

Nhiều năm như vậy, tâm huyết của ông, tính toán của ông, anh dốc hết tâm huyết và thận trọng, chẳng qua cũng chỉ vì một câu nói của người kia, vì lúc ban đầu, ở dưới vực thẳm nhận được sự tự tin cuồng vọng của người nọ đã khiến ông cảm động, cổ vũ cho ông.

Suốt mặt Trương Băng rung chuyển nhanh chóng trong nháy mắt, ánh mắt hỗn loạn, giọng nói của ông giống như có chút tức giận, nói không thành câu: “Cô dựa vào gì, dựa vào cái gì mà có thể tự tin như vậy, cô cho rằng mình là ai?”

Khương Sam chống người đứng dậy, khom người nhìn thẳng Trương Băng: “Dựa vào tôi chính là Khương Sam, dựa vào thiên phú trời cho cùng với cố gắng của mình, dựa vào tuổi trẻ, mà tương lai lại có vô vàn cơ hội, dựa vào khẳng định của tôi, nếu hôm nay ngài từ bỏ tôi, sẽ có một ngày ngài sẽ hối hận, sẽ hối tiếc, hối tiếc vì quyết định hôm nay của mình.”

“Tôi muốn vào Niết Bàn, không phải vì ở đây có nhiều cơ hội, cái tôi cảm phục là khí khái của nó, ngưỡng mộ nơi đây có người thầy mà tôi đáng tôn kính. Tôi cũng biết rõ, mục tiêu của ngài cũng sẽ không đơn giản dừng ở vũ đoàn đứng đầu, có lẽ ngài vì có chút chuyện tình mới đưa ra lựa chọn ác liệt này, nhưng tôi hi vọng ngài có thể tin tưởng, giữ tôi so với bỏ tôi, những gì ngài nhận được chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.”

Trương Băng tiếp tục im lặng, ánh mắt có chút vùng vẫy.

Người Khương Sam lại khom thấp xuống một chút: “Tôi biết có người gây áp lực cho ngài, như vậy đi, đã đến giờ cơm, không bằng để tôi mời ngài dùng một bữa! Mới vừa cảm hợp đồng Cảnh Thiên, Tàn thiếu còn đang đứng đợi tôi ở ngoài cửa hội trường, chúng ta nói chuyện lâu như vậy, không biết anh ấy có sốt ruột hay không nữa?”

Mặt Trương Băng cứng đờ, ngẩng mạnh mặt lên.

Khương Sam cười cười khoát tay: “Xem, đã gọi điện đến thúc giục, có muốn cùng đi không?”

Trương Băng thề, sống trên đời hơn bốn mươi năm, ông chưa gặp một người con gái nào phúc hắc lại đáng giận như vậy! Rõ ràng có một lý do vô cùng thuyết phục, vậy mà lại đợi đến cuối cùng mới làm ra vẻ không quan trọng nói ra, từng bước một khiến cho phòng bị trong lòng ông tan rã, sau cùng lại trắng trợn nói cho ông biết: Ngồi xem, ngồi cần bản không có gì phải lo lắng, có người buộc ngài đuổi tôi, nhưng kim bài chỗ dựa vững chắc nhất của vũ đoàn lại là người đứng về phía tôi, ngài cần bản không có gì mà phải đắn đo lựa chọn.

Tiền lễ hậu binh, đáng giận vô cùng!

Nhưng trong lòng ông cũng vô cùng rõ ràng, nếu như lúc đầu Khương Sam đã nói ra Tần Diệc Hạo, ông chỉ có thể coi đây chỉ là một cuộc giao dịch, ông quả thật sẽ thỏa hiệp, nhưng nếu như cô dùng chính mình để thuyết phục ông, sau đó mới nói ra Tần Diệc Hạo khiến ông yên tâm, không có quan hệ gì đến lấy thể dè người, ông bị cô thuyết phục và thương thức cô, đã có người tìm phiền toái cho cô, dĩ nhiên sẽ có hai, thuyết phục ông, chẳng khác nào sau này sẽ giải quyết vô vàn khó khăn sau này, đương nhiên, không khác gì so với người khác lại có nhiều cơ hội hơn.

Sạch sẽ lưu loát, nhất dao vĩnh dật!

(Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả cả đời sung sướng)

Trương Băng nở nụ cười khổ: “Cô, nữ sinh này, rõ là... Nếu trong bốn năm, không, trong ba năm nếu như cô không lên được cấp ban đặc biệt, lúc đó đừng trách tôi vô tình.”

Khương Sam thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống nghĩ nghĩ, Khương Sam hỏi: “Sơ Phàm học tỷ dùng thời gian bao lâu?”

Trương Băng ngăn ra: “Sơ Phàm? Không tới hai năm, vào lúc được tuyển chọn cô ta được đặc biệt cho vào ban cao cấp.”

Khương Sam: “A” một tiếng, trên mặt tính toán.

Trương Băng lắc lắc đầu: “Đã tâm của cô thật lớn, tự tin là chuyện tốt, nhưng muốn thì phải làm đâu chắc đấy.”

Dừng một chút, Trương Băng lại nói: “Tháng sau thi đấu tỉnh cô đi theo tôi, theo thứ tự cho cô cơ hội thăng cấp.”

Trên mặt Khương Sam vui vẻ, đây quả thật là chuyện vui ngoài ý muốn, đồng ý lại tiếp tục niềm nở mời Trương Băng: “Cùng đi ăn cơm không phở đoàn trường?”

Trương Băng đen mặt, hàm răng có phần ngứa: “Được rồi, cô đi nhanh đi, tôi còn có việc.”

Khương Sam nở nụ cười, lúc này mới nể mẫn chuẩn bị đi ra ngoài, trước khi rời khỏi đột nhiên dừng bước chân lại, Khương Sam đứng ở cửa nói với Trương Băng: “Mong ngài nói lại một câu với người nọ, Khương Sam tôi không phải là một người mặc cho người khác muốn làm gì thì làm, trên trời này không phải chỉ có anh là người có quyền, anh ta dám ra tay, tôi đây cũng không nhất định ngồi chờ chết.”

Cô đã không còn là Khương Sam ở kiếp trước là một người chỉ có anh ta là nơi nương tựa, nếu như ngay cả điểm nhỏ này cũng không giải quyết được, về sau càng có nhiều khó khăn cô không có thực lực đánh trả rồi.

Khương Sam từng bước một hướng về phía cửa hội trường nơi Tần Diệc Hạo đang đứng chờ, Tần Diệc Hạo như phát hiện, cũng nhìn về phía bên này, nói một câu xong liền cắt điện thoại, nhắc chân đi về phía cô.

Triệu Thanh Thanh còn đứng ở phía xa chuẩn bị xem náo nhiệt, bước chân của cô lập tức đình chỉ, rất nhanh rút lui trở về, kinh nghi bất định nhìn lấy Khương Sam.

“Sao lại ra chậm như vậy?” Tần Diệc Hạo nhíu mi, gương mặt lạnh lùng có chút bất mãn, tâm tình Khương Sam tốt, liền chủ động đi đến ôm lấy cánh tay anh, cười nói: “Chờ sốt ruột rồi hả?”

Cánh tay Tần Diệc Hạo cứng đờ, cũng không nghĩ tới sẽ có loại phúc lợi này, không vui trên mặt liền như thủy triều rút nhanh xuống, biểu tình còn cứng ngắc, khoe miệng không tự chủ cong cong lên không thể nhận ra có chút sung sướng/

“Muốn ăn gì?”

Quách Ngọc Khôn đứng dưới bậc thang cũng ngoảnh nhìn hai người, sắc mặt đột nhiên có chút kích động, vốn nhận được điện thoại của Triệu Thanh Thanh lập tức đi đến đây liền dừng lại ngay tại chỗ.

Hai mẹ con Khương Mật chưa bao giờ từng thấy qua Tần Diệc Hạo, bọn họ tươi cười đầy mặt vội vàng nghênh đón, nhìn thấy Khương Sam nắm lấy tay một người đàn ông xa lạ, lại cho là phát hiện ra chuyện gì, giống như nắm được cán chuối, miệng Khương Mật tươi cười lại càng khoa trương hơn.

Quách Ngọc Khôn chưa kịp ngăn cản, hai người này cũng đã đi tới.

“Sam Sam, tôi nghe nói tư cách cô vào Niết Bàn đã bị hủy bỏ rồi hả?”

Nếu trên tay Quách Ngọc Khôn có cây búa, ông thật sự muốn một cái đập chết bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 57

Lăng Quên

Khương Vi đơn giản hơn, chỉ tội nghiệp nhìn Khương Sam, giọng nói lại mang theo vui sướng khi người gặp họa: “Chị à, thật xin lỗi, chị... Chị bị hủy bỏ tư cách chắc không phải tại vì em cùng khiêu vũ với chị chứ?”

Lại nhìn về phía Tần Diệc Hạo cao lớn tuấn tú, người đàn ông này thật đẹp, nhưng ánh mắt kia quá sắc bén, Khương Vi vừa nhìn thoáng qua cũng không dám nhìn thẳng mặt anh, suy nghĩ xoay chuyển, muốn nói lại thôi: “Vị tiên sinh đây là? Không phải chị vẫn luôn thích anh Bạch Kỳ sao, làm sao lại... Anh Bạch Kỳ biết không?”

Lúc ở hội trường, Tần Diệc Hạo đã biết người phụ nữ này chính là người đã giành lấy nghe điện thoại lần trước, bây giờ ánh mắt có chút bất thiện, nghe câu cô ta vừa nói, sắc mặt vừa mới dịu đi lại tiếp tục âm trầm xuống.

“Cô ta là em gái em?”

Tần Diệc Hạo hỏi Khương Sam.

Khương Sam nhìn vẻ mặt thiết tha của hai người cùng với ánh mắt Quách Ngọc Khôn không được tự nhiên nói: “Có thể xem như vậy.”

Khương Vi nghe giọng Tần Diệc Hạo có chút quen tai, trong lúc này lại không nhớ ra đã nghe qua ở đâu, đang muốn nhớ lại, lại nghe Khương Sam ôn tồn nói:

“Thầy giáo Quách có lẽ đã hiểu lầm rồi, Trương phó trường tìm tôi để nói tháng sau có cuộc thi đấu tỉnh, muốn để cho tôi tham gia cùng với đoàn thi đấu, hôm nay vừa mới phân tổ, sao lại có tin nhảm tư cách bị hủy bỏ truyền đi buồn cười như vậy được? Khương Vi cô muốn vào vũ đoàn muốn đến điên rồi sao, ban ngày ban mặt lại đứng ở đây ngủ mơ.”

Khương Mật và Khương Vi liếc nhìn nhau một cái, vội vàng nhìn qua Quách Ngọc Khôn, tin tức này là do ông ta nói cho bọn cô biết, Khương Sam nhất định là ngoài mặt trong yếu (mạnh miệng).

Sắc mặt Quách Ngọc Khôn đã trắng giờ càng trắng hơn, nhìn Khương Sam đang ở cùng một chỗ với Tần Diệc Hạo như vậy sao ông còn không rõ được, ánh mắt Tần Diệc Hạo lại như có như không nhìn về phía đây, Quách Ngọc Khôn tức giận trách cứ nói: “Tôi nói vậy khi nào? Tôi rõ ràng nói với các cô phải nhìn vào trên mặt Khương Sam, tương lai nếu có cơ hội mang theo cô em gái là cô theo!”

Trong nháy mắt Khương Vi kinh hãi nói: “Thầy giáo Quách lúc này rõ ràng thầy nói...”

Khương Mật cũng tròn mắt, người này sao lật lọng nhanh như vậy?

“Câm miệng! Lúc này là do cô không nghe rõ, làm sao tôi có thể nói ra những lời đó được!”

Hai người kinh hãi không sao giải thích được, Khương Sam chậm rãi nói: “Thầy giáo Quách quả là người cẩn thận, lúc trước tôi bị thầy cho con điểm không, ánh mắt của thầy cao, tôi biết rõ em gái mình, tạm thời vẫn chưa có năng lực đi vào vũ đoàn Niết Bàn, phải không?”

Quách Ngọc Khôn bị lời nói mờ ảo của Khương Sam châm chọc có chút buồn bực, nhưng nhìn thấy tay Khương Sam vẫn đặt ở giữa khuỷu tay Tần Diệc Hạo, lại nghĩ đến một đám học trò của mình đang bị hủy bỏ hợp đồng ở tập đoàn Cảnh Thiên, ông vẫn thức thời nuốt xuống cục tức này.

“Điều này hiển nhiên, vừa rồi ở trên sân khấu phân cao thấp chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy rõ, cô ta đương nhiên chưa có tư cách tiến vào vũ đoàn Niết Bàn.”

Khương Mật và Khương Vi khiếp sợ không nói nên lời, Khương Mật dù có ngốc đến đâu cũng nhìn thấy được vấn đề, giọng điệu Quách Ngọc Khôn lật lọng nhanh như vậy, có thể khiến ông ta thay đổi nhanh đến vậy nhất định có liên quan đến người đàn ông trước mặt này, trong đầu Khương Mật vốn muốn nói vài lời châm chọc Khương Sam cũng không dám nói ra nữa.

Nhìn sắc mặt hai người vừa xanh vừa trắng, Khương Sam kéo kéo khóe miệng, lại quăng xuống một quả bom: “Đúng rồi Khương Vi! Lúc này không phải cô đi cùng với Triệu Thanh Thanh sao? Chẳng lẽ cô không biết bạn gái bây giờ của Bạch Kỳ chính là cô ta sao?”

Cả người Khương Vi lung lay, thất thanh nói: “Không có khả năng!”

Khương Sam giống như trào phúng mỉa mai cười nói: “Đúng là cô gái ngốc!”

Khương Sam đi rồi, Quách Ngọc Khôn hung dữ trừng mắt nhìn hai người: “Hai người các cô không có đầu óc à? Trước mặt Tần thiếu lại dám nói lung tung! Bản thân không có mắt nhìn cũng đừng kéo tôi theo!”

Nói xong vung tay bỏ đi mặc kệ Khương Mật luôn miệng mời ở lại, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Chỉ để lại hai mẹ con Khương Vi sắc mặt trắng bệch kinh hoàng lại không hiểu ở lại.

Trách không được vừa rồi cô nghe giọng nói có chút quen tai, Tần thiếu... Sẽ không phải chính là Tần Diệc Hạo chứ?

Lại chống mắt nhìn Khương Sam đi xa, Triệu Thanh Thanh ở bên kia cũng lộ đầu ra thăm dò tình hình, Khương Vi vừa mới bị kích động ánh mắt liền trở nên dữ tợn, giống như cuối cùng cũng tìm được nơi trú ẩn, hung dữ đi tới!

Bên này Khương Vi trút tất cả tức giận với Khương Sam lên trên người Triệu Thanh Thanh, là người có quan hệ qua lại bây giờ với Bạch Kỳ thì phía bên Quân Nghệ bỗng nhiên xảy chuyện.

Không biết từ nơi nào bên trong trường Quân Nghệ nổi lên tin đồn, người tung ra tin đồn Khương Sam có quan hệ bất chính với thầy giáo Lưu Hoàng ở trường đại học T chính là em gái họ của cô, cũng là sinh viên mới năm nay Khương Vi động tay động chân. Quân Nghệ nghỉ học trễ, cũng đang trong thời gian thi cuối kỳ, tin tức này bùng nổ lại cầu huyết bát quái như vậy ngay lập tức khuấy đảo vào sâu trong lòng tất cả sinh viên.

Chuyện lần trước Khương Sam huyền não ảm ỉ không nhỏ, sau đó phát triển thành tranh cãi đánh nhau, bây giờ lại bùng nổ, Khương Vi lập tức trở thành cái đích để cho mọi người chỉ trích.

Vốn Triệu Thanh Thanh bị Khương Vi sống chết quẩn quýt khiến cho tức giận, cô ta cũng không phải người dễ chọc, hai ngày nay Khương Vi bắt đầu dùng các thủ đoạn trên học làm tổn hại thanh danh của cô ta, gây trở ngại cho cô ta, cô ta cũng trong sáng ngoài tối phản kích lại nhanh chóng, nhưng khi Quân Nghệ bắt đầu xuất hiện lời đồn, Triệu Thanh Thanh bắt ngờ kỳ quái dùng lại.

Ngày thường Khương Vi thích giả trang làm người yếu đuối làm người bị hại, gây ra chuyện xấu cô ta còn có thể bị cô ta không cẩn thận che giấu cho qua, huống chi loại tin đồn này cô ta còn không biết? Quả thật Khương Vi nghe tin đồn truyền tới liền ứa nước mắt khóc lóc kể lể giải thích, bộ dáng mơ hồ không rõ giống như toàn bộ thế giới đang hãm hại cô ta vậy, thật sự vẫn có rất nhiều người tin lời cô ta nói.

“Tôi vốn nhận được tư cách phỏng vấn vào học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc, còn có thể ghen tị để đi hại người khác sao? Hơn nữa bây giờ tôi múa còn giỏi hơn chị ấy, tôi có gì để ghen tị chứ. Quan trọng hơn nữa là tôi vừa mới vào Quân Nghệ, sao có thể quen biết thầy giáo Lưu được, sao có năng lực truyền ra tin đồn lớn như vậy? Bản thân tôi còn không có báo danh vào Niết Bàn, sao có thể vì trả thù để đoạt lấy danh ngạch?”

Khương Vi khóc sưng cả mắt, diêm đẹt đáng yêu giải thích với mọi người xung quanh, cô ta nói cũng có lý, qua hai ngày tin đồn liền đi về theo hướng khác.

Nhưng lời cô ta nói chưa được bao lâu, xuất hiện một tin tức như muốn đánh vào mặt cô ta.

Khương Vi đọc trên báo “Nhật kinh” trang đầu có một tiêu đề rất bắt mắt chiếm gần nửa trang giấy “Một học sinh nữ J ở nước ngoài gây mất mặt, hời hợt người phỏng vấn học viện vũ đạo Anh quốc, sau đó bị đuổi ra ngoài ngay tại chỗ”.

Độ dài của bản tin đều dùng để miêu tả ảnh hưởng xấu của học sinh nữ J ở Anh quốc, vào lúc đó, các báo cáo về họ tên người này trong một số tờ báo của Anh bị giấu kín nay cũng hiện ra, ảnh chụp Khương Vi bị người bảo vệ da đen đuổi ra đại sảnh cũng được công bố, cử chỉ chật vật tím chật lấy tay áo người da đen không chịu buông tay thật sự làm mất hết mặt mũi của người trong nước.

Sự tự tôn dân tộc của người dân Trung Quốc là quan trọng nhất, mà còn có lòng yêu nước mạnh mẽ, sự kiện này đã kích động đến tiêu chuẩn đạo đức con người, khi được đưa tin liền dậy nên từng cơn sóng mạnh mẽ.

Thời đại này là thời kì internet đang phát triển mạnh mẽ, sức mạnh của công chúng luôn luôn mạnh mẽ, chưa kể đến cư dân mạng đang chờ đợi kiên trì rất nhàm chán trên internet, tốc độ của con người rất nhanh, lại thêm Khương Vi lại từng đi khắp nơi khoe khoang chính mình tham gia phỏng vấn, liền đem lửa kia đốt lên trên người mình.

Sự tức giận của cư dân mạng rất đáng sợ, sau khi Khương Vi xuất hiện, khiển trách tràn đầy trời đất đều bay đến người cô ta, có người còn trực tiếp tìm đến trường học chỉ vào mũi cô ta mắng, nếu bảo an lúc đó không đến kịp, Khương Vi suýt nữa bị đánh hủy dung luôn rồi. Trường học cũng không thiếu thanh niên nhiệt huyết, không nói đến an toàn bản thân bị đe dọa, không có nghĩa là ra ngoài trường sẽ không có ai đánh cô ta, Khương Vi cũng không dám đến trường học nữa.

Trốn ở trong nhà Khương Vi vẫn còn đang sợ hãi chưa lấy lại tinh thần, một người nổi danh tin nóng với một id gọi là "phát lữ" trên Internet đã cho ra một loạt các sự kiện mới.

《Lên án! Học sinh nữ J phạm tội, nguyên nhân là do ghen ghét thiết lập kẻ hãm hại người chị họ!》, 《Tin nóng bí ẩn toàn bộ được giải! Tư cách tham gia Anh quốc của học sinh nữ J chính xác cướp trong tay chị họ mình!》

“Phát lữ” là một chuyên gia săn tin, lúc trước những bí ẩn trong làng giải trí đều từ chỗ anh ta truyền ra, Khương Vi bị anh ta để mắt tới, cho nên Khương Vi có đầu rụt cổ vừa mới lắng xuống lại tiếp tục bùng nổ.

Thời gian phản ứng kịch liệt nhất là lúc, “phát lữ” tung ra tin có tựa đề 《Phản từ căn bã không biết xấu hổ! Tập hợp sự kiện cực phẩm học sinh nữ J đã làm!》liền bùng nổ trên internet.

Đi đến đâu, máu chảy đến đó, nếu nước miếng là kim châm, sợ là cả người Khương Vi đã trở thành một đồng thịt nát rồi.

Tin tức ban đầu giống như một cái kíp nổ, mắt thường cũng có thể thấy được chỉ trong một đêm Khương Vi đã trở nên nổi tiếng, tất cả giải thích lúc trước với mọi người đã trở thành lời nói dối. Trên đời này không thiếu người thích bỏ đá xuống giếng, càng ngày càng có nhiều chuyện xấu xa của Khương Vi được lòi ra, Lư Thiên Trạch đang sút đầu mẻ trán muốn cứu vãn tình hình lại ngày càng tồi tệ hơn, ông có thể mua chuộc được tòa soạn báo, nhưng không có khả năng chặn được miệng lưỡi của cư dân mạng, sự việc vẫn phát triển theo hướng tồi tệ nhất.

Lừa lại đốt đến trên người Khương Mật, một tiêu đề 《Người thân cực phẩm đoạt gia tài, màn đen vĩ đại sau lưng học sinh nữ J!》nhanh chóng được truyền tải trên nhiều diễn đàn cùng với web forum, điều tra, gửi đi vẫn là “phát lữ”, tự do phóng khoáng không thêm đổi tên, lần này không chỉ Khương Vi, mà ngay cả Khương Mật và bà Chu cũng không dám bước ra khỏi cửa.

Lư Thiên Trạch bị chọc tức, liền lên mạng trực tiếp liên hệ với “phát lữ”, đầu tiên dùng các loại cường bức dụ dỗ, sau đó ra giá cao mua lại anh ta để cứu vãn tình hình, “phát lữ” xem sau trả lời một câu:

“Lần tiếp theo tôi sẽ ghi tên ông.”

Lư Thiên Trạch tức chết đi được, muốn ném chuột đi lại sợ vỡ đồ.

Không ai có thể ngờ được chỉ là một tin tức nhỏ người trong nước làm mất mặt ở nước ngoài, cuối cùng lại phát triển thành quốc hội nhân dân cả nước, đáng nói các sự kiện ngày càng kịch động hơn. Cùng với việc Khương Mật và Khương Vi làm ra những việc làm cực phẩm bị bại lộ lan truyền trên internet, trở thành cái bia sống để người ta nhục mạ, Khương Sam cũng phát hỏa ra.

Không khác ngoài nguyên nhân trời sinh thương kẻ yếu đuối, hình tượng Khương Mật, Khương Vi ác độc, bản thân cô bị làm chính đồn khó khăn, cô bé mồ côi Khương Sam càng có vẻ đáng thương.

Cho đến khi Khương Sam đi theo đoàn tham gia thi đấu tỉnh, trên người cô đã có những danh hiệu “cô gái trẻ chăm chỉ” và “tiểu bạch hoa quốc dân” dán lên, khán giả đến xem trong vòng đầu tiên của vòng sơ tuyển vô cùng nhiều, Khương Sam thực sự trải nghiệm một cảm giác sâu sắc cái gọi là lòng yêu mến từ đầu đến cuối.

Ánh mắt của hàng khán giả thương yêu khiến cho Khương Sam thiếu chút nữa không chống đỡ nổi để hoàn thành bài múa, đặc biệt là một số người bỗng nhớ gì đó nhìn Khương Sam khiêu vũ kích động đến mức nước mắt lưng tròng, một đám người không ngừng hướng về phía cô giơ ngón tay cái.

Bài được thầy giáo biên soạn rõ ràng là một bài vui vẻ của dân tộc Thái...

Ở trên sân khấu Khương Sam vui vẻ lắc mông theo nhịp trống, chân vung ra làm động tác vui mừng, hàng ghế đầu tiên có mấy người phụ nữ trung niên ăn mặc thời thượng một bên yêu thích nhìn cô, một bên cầm khăn tay than thở lau nước mắt, trong lúc vô tình nhìn thấy người đàn ông trung niên ngồi ở giữa, Khương Sam kinh hãi thở một hơi không đều, thiếu chút nữa đan chéo hai chân nhau bị té tại chỗ.

Sau khi nhận được sự chấp thuận nhất trí thông qua vòng sơ tuyển, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên muốn tung nóc nhà khiến cho ban tổ chức giật cả mình, không ngừng quay qua nhìn Khương Sam, mặt Khương Sam đều bị đông cứng rồi.

Lúc nhận được điện thoại của Tần Diệc Hạo, giọng điệu Khương Sam có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh cũng nên dừng tay lại rồi đấy.”

Trong lúc vô tình, Tần Diệc Hạo nghe cấp dưới nói diễn đàn XX có người xây nhà lầu cho Khương Sam, lúc này rảnh rỗi mở ra xem, tin tức cực kỳ tốt, sự tích giành vinh quang chói lọi của Khương Sam từ nhỏ đến lớn đều được đưa ra, phía dưới có những câu “Khương Sam cố lên!”, “Khương Sam đừng sợ, có chúng tôi ở bên cạnh em!”, Tần Diệc Hạo nhìn thấy liền nghĩ tới bộ dạng Khương Sam buồn bực lúc này, nụ cười nở ra muốn dùng cũng không được.

“Sao lại trách tôi, chẳng qua tôi làm theo mong muốn của em đưa ra chuyện ở Anh quốc thôi, chuyện sau này tôi không có nhúng tay vào.” Giọng điệu Tần Diệc Hạo lười biếng.

Khương Sam tin anh mới có quỹ đó, Khương Vi nhiều lần chọc đến anh, lấy tính tình có thù tất báo của anh, nếu không ra tay mới lạ đó.

Khương Sam thở dài, có thể thu thập được Khương Mật với Khương Vi là chuyện tốt, nhưng tác động đến cuộc sống sinh hoạt bình thường của cô cũng không phải việc tốt: “Tôi biết anh có ý tốt, việc này quả thật tôi muốn cảm ơn anh, nhưng bây giờ có đã người đi theo đến trận thi đấu, nếu còn tiếp tục, tôi sợ không có cách nào ra khỏi cửa nữa.”

Di chuyển đến giữa trang, lời nhắn càng ngày càng thay đổi, càng ngày càng có nhiều người trên mạng để lại lời nhắn thổ lộ, mi tâm Tần Diệc Hạo từ từ cau lại: “Là người nào?”

Khương Sam nói: “Tôi cũng không để ý lắm.”

Tần Diệc Hạo trực tiếp kéo xuống đến cuối trang, có một người đàn ông trên mạng bắt ngờ đưa lên ảnh chụp Khương Sam khiêu vũ, cùng với biểu tượng (icon) mặt đỏ hồng: “Nữ thần đang khiêu vũ, rất muốn đi đến thổ lộ, cầu cổ vũ.”

Phía dưới là một chuỗi dài đáp lời bày tỏ theo phong trào.

Sắc mặt Tần Diệc Hạo đen như đáy nồi: “Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý.”

Lúc này Khương Sam mới thờ phào nhẹ nhõm, đang muốn cúp điện thoại, Tần Diệc Hạo lại nói: “Ngày mai tôi sẽ bay đến tìm em.”

Khương Sam sững sốt: “Phía bên tôi bạn...”

“Khương Sam” Giọng nói Tần Diệc Hạo mang theo cảnh cáo: “Một tháng này, em đi theo tôi chỉ cùng ăn một bữa cơm trưa, hai bữa cơm tối, sau đó vẫn đắm mình tập múa ở vũ đoàn, em đừng quên đã đồng ý với tôi những gì, không phải muốn dùng xong liền vứt đi chứ?”

Lông mày Khương Sam cau lại: “Tôi quả thật rất bận, không phải cố tình trốn tránh anh.”

“Được, vậy ngày mai tôi tới.” Tần Diệc Hạo nói ra quyết định của mình, sau đó không nhanh không chậm hỏi: “Xảy ra chuyện rắc rối này, Bạch Kỳ có liên lạc với em không?”

Đầu Khương Sam liền cúi xuống: “Không có.”

Sau chuyện ở vũ đoàn lần trước, Bạch Kỳ đã không liên lạc gì với cô, tiếp theo đó là chuyện Khương Vi gặp chuyện không may, Bạch Kỳ luôn là loại người không thích tham gia vào những chuyện lộn xộn này hiển nhiên sẽ không chọn ra tay vào lúc này.

Nhưng yên bình trước mắt chỉ là tạm thời, sóng gió trên internet cũng có ngày sẽ lắng xuống, ngay cả Khương Mật và Khương Vi đều như rùa đen rút đầu trốn tránh không đi ra, đây cũng là cách giải quyết đúng đắn nhất. Hiện giờ bọn họ đang bị mắng toi tã, sóng gió đi qua, những thứ đen tối cũng từ từ bị quên lãng đi, có Lưu Thiên Trạch ở đó, bọn họ vẫn có một ngày trở mình, Khương Sam cần phải thừa cơ hội tại thời điểm hỗn loạn này nghỉ xả hơi, nhân tiện nghĩ biện pháp để khuấy động mặt nước, có thể xử lý đám người kia cùng nhau là tốt rồi.

Ngắt điện thoại với Tần Diệc Hạo xong, Khương Sam liền xin một hộp thư mới để viết thư điện tử (email) cho Khương Vi.

“Tin đồn ở Quân Nghệ là do Triệu Thanh Thanh đưa ra, cô không đầu lại cô ta đâu, thừa dịp bây giờ còn sớm, mau thu tay lại đi.”

Lại gửi kèm một số chứng cứ, Khương Sam nhẹ nhàng buông tay, ấn nút gửi đi.

Đối với Khương Vi đang bị đẩy đến bước đường cùng, hận nhất là người ban đầu nào đã tung tin, Triệu Thanh Thanh một khi bị Khương Vi lúc này đang điên cuồng cắn lấy, không chết cũng bị lột da. Huống chi sức tưởng tượng của con người vô cùng lớn, sau khi Khương Vi và Triệu Thanh Thanh xé rách da mặt nhau mới gặp phải chuyện xui xẻo, cho dù đáy lòng Khương Vi cảm thấy chuyện này có quan hệ với Khương Sam, một khi đã nghĩ ngờ, ý nghĩ hoài nghi cũng sẽ không thể thay đổi.

Khương Sam nhìn đến bây giờ muốn ra tay là muốn một hòn đá ném trúng hai con chim, Triệu Thanh Thanh quá giáo hoạt, cô cũng không muốn tốn nhiều công sức đối phó với một người kẻ thù giả dối mà nham hiểm này, dùng chó cắn chó sẽ đỡ tốn sức hơn.

Khương Vi còn có Lưu Thiên Trạch làm chỗ dựa, còn Triệu Thanh Thanh, cô cũng không tin Bạch Kỳ sẽ ra mặt thay cô ta, huống chi bây giờ Khương Vi bị bôi đen không ít, cho dù chuyện này làm sáng tỏ, ngoại trừ hủy hoại Triệu Thanh Thanh, đối với cô cũng không có tác dụng gì nhiều.

Khương Sam đã nói, cô là người có sức kiên nhẫn không bình thường.

Vào buổi chiều Khương Sam bỗng nhận được một cuộc điện thoại của số lạ.

Giọng nói trầm thấp hùng hậu của Tần Chiến vang lên: “Khương Sam, hiện giờ cô đang ở đâu?”

Khương Sam không nghĩ tới đã lâu không có liên lạc với Tần Chiến, lần sau cùng nhìn thấy anh là hôm vũ đoàn phân tổ, bắt ngờ không phòng bị trên gương mặt có chút phức tạp: “Tần chính ủy? Tôi đang ở thành phố T tham gia thi đấu.”

Tần Chiến “Ừ” một tiếng: “Tôi biết, cô đang ở phòng nào, tôi đang ở đại sảnh khách sạn các cô ở.”

Khương Sam há miệng thờ đốc, kinh ngạc nói: “Ngài, ngài đến thành phố T?”

Nghe giọng Khương Sam có chút cà lăm, sắc mặt Tần Chiến biến đổi, nghĩ đến chuyện gì, đôi mắt uy nghiêm tối lại: “Gần đây vẫn luôn ở bên này làm việc, mới nghe thấy các cô đến thành phố T.”

Khương Sam có chút do dự, đi phía sau Tần Chiến là hai sĩ quan đều mặc quân phục, ba đáng người quân nhân cao ngất đứng ở đại sảnh dẫn đến không ít ánh mắt của mọi người, Tần Chiến phát tay ý bảo hai người kia đứng ở đây chờ, bản thân lại đi về phía thang máy.

“Tôi không tiện ở lâu, cô ở đâu?” Môi mỏng như dao khắc nhấp máy: “Tôi có một số chuyện muốn hỏi em?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 58

Khurong Sam nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nói số phòng.

Thực ra Khurong Sam là người rất hưởng thụ, vào lúc chỉ ở riêng một mình thường ăn mặc thoải mái, vừa mới tắm xong, ngoại trừ áo ngủ tơ tằm mặc ở bên ngoài, bên trong cũng không mặc gì thêm. Cô ngắt điện thoại xong liền vội vàng nhanh chóng mặc quần áo lót, vẫn chưa kịp thay quần áo, đã nghe được tiếng đập cửa bên ngoài.

Khurong Sam hoảng sợ, bây giờ đang là thời điểm khách sạn đông người, chưa tới nửa phút đã đến, sao Tần chính ủy sao có thể nhanh như vậy?

Cô đâu biết rằng, vừa mới theo Tần Chiến vào trong khách sạn, người quản lý khách sạn ánh mắt sắc sảo liền nhận ra hai cảnh sát viên đi theo phía sau là những người trẻ tuổi ưu tú của khu vực quân đội ở đây, tự nhiên không dám sơ suất tiếp đón Tần Chiến, Tần Chiến muốn lên lầu, người quản lý vội vàng ân cần trực tiếp hướng dẫn đến thang máy VIP đang không có người.

Không kịp thay quần áo, Khurong Sam đang do dự, nghĩ đến Tần Chiến vừa rồi có nói đến không bao lâu, còn nói có chuyện muốn hỏi, cũng không nên để anh đợi lâu ở ngoài, vội vàng mặc thêm áo khoác, che kín rồi đi tới mở cửa.

Tần Chiến liếc nhìn Khurong Sam một, ánh mắt sắc bén liền liếc nhìn người quản lý vẫn còn đứng bên cạnh vội vàng nịnh bợ, người quản lý sợ hãi nhanh chóng thu lại ánh mắt hiếu kỳ nhìn Khurong Sam, nhanh chóng nói:

“Nếu ngài có gì cần, có việc cứ gọi cho tôi.”

Nói xong liền thức thò rời đi.

Người quản lý cảm thán người sĩ quan này có điểm phúc không ít, người phụ nữ mở cửa kia hình dáng rất đẹp, trong khoảng khắc vô cùng hâm mộ, lại không khỏi cảm thán người phụ nữ đó may mắn. Người ở phòng tầng này ông cũng có biết, là những thí sinh tham gia thi đấu vũ đạo, mỗi năm vào lúc này ở bên người học viên nữ đều xuất hiện mấy vị cấp cao, trong đó cũng không thiếu cảnh có người còn ở lại, nhưng người sĩ quan vừa rồi ông nói gần nói xa cũng thăm dò được tin tức.

Vậy mà lại là Tần Chiến, không nói đến hiện tại Tần Chiến mang quyền cao chức trọng, chỉ bằng bây giờ Tần gia như mặt trời ban trưa, có thể có quan hệ với người này là người phụ nữ kia có phúc tu tám đời rồi. %Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

Tần Chiến vào phòng.

Trong phòng hơi ẩm làm cho khuôn mặt Khurong Sam hơi hồng, da trắng mịn màng trông như ánh sáng ban mai nhẹ nhàng hiện lên từ sáng sớm, tóc đen mềm mại hơi ẩm ướt thả ở phía sau đầu, áo len kiểu Anh che kín cơ thể, ở phía dưới cũng lộ ra một phần lớn chân nhỏ từ đầu gối tròn nhắn mượt mà.

Áo ngủ tơ tằm chỉ dài tới quá đùi, không soi gương Khurong Sam cũng không biết, cho dù quần kín chiếc áo khoác bên ngoài, nhìn qua bên trong giống như không mặc quần áo vậy.

Tần Chiến nhìn cô, trên mặt trước nay uy nghiêm liền có vài phần mất tự nhiên, ánh mắt nhìn trong nháy liền chuyển đến nhìn mặt cô, không dám nhìn xuống dưới nữa.

“Mới tắm xong?”

Khurong Sam gật đầu, con người đen láy nhìn anh: “Ngày mai còn có trận đấu, đang chuẩn bị xem xong video clip trận đấu liền đi ngủ.”

Tần Chiến nhìn đôi mắt sáng như sao kia, cảm thấy hơi hoảng, ánh mắt đặt lên trên khuôn mặt cô anh cũng không làm được, bất động thanh sắc chuyển nhìn chỗ khác.

“Vậy à.”

Nhưng nơi mà Tần Chiến chuyển mắt tới lại nhìn thấy nơi Khurong Sam treo quần áo, hàng loạt áo lót được sắp xếp ngay ngắn treo lên, còn đặc biệt phân loại rõ ràng.

Trong góc ở dưới máy sưởi còn đang treo một quần lót đang hong khô, xung quanh hình tam giác nhỏ màu đen mang theo viền ren đáng yêu, một nửa của hình thêu được là bằng phẳng, độ cong tự nhiên, đã được hong khô được một nửa, chỉ có phần ở giữa vẫn còn ẩm ướt.

Vẫn luôn sống ở trong quân doanh, Tần Chiến chưa bao giờ vào phòng phụ nữ sắc mặt liền từ chút một trở nên cương cứng, thật là xem chỗ nào cũng không đúng.

Khương Sam thấy sắc mặt anh không bình thường, nhìn theo tầm mắt của anh, vừa nhìn liền thấy quần áo lót khi nãy mình mới tắm xong treo lên ở đó quên lấy xuống, xấu hổ muốn chết! Lúc này Khương Sam mới cảm thấy quyết định để cho Tần Chiến đi lên vào phòng mình là quyết định sai lầm như thế nào, \$\$\$LangQuer%\$LQĐ*\$ anh đến quá nhanh, cô chỉ lo suy nghĩ anh đến tìm cô có chuyện gì, lại không lo lắng những chuyện này, thật sự rất xấu hổ!

“Ngài, ngài ngồi đó một lát, tôi thay quần áo xong chúng ta đi ra ngoài.”

Tần Chiến “ừ” một tiếng, cũng hiểu được mình ở trong phòng nói chuyện cũng không ổn.

Khương Sam đỏ mặt nhanh chóng thu quần áo treo trên tường xuống, đi nhanh vào trong nhà tắm.

Trong phòng liền yên tĩnh, tai Tần Chiến nhạy, có thể nghe rõ ràng tiếng thay quần áo ở trong phòng tắm, cho dù là người thanh tâm quả dục thì anh cũng là một người đàn ông, trong đầu Tần Chiến xuất hiện hình ảnh người mơ màng, khớp xương to lớn hai tay anh nắm chặt lại, hai mắt quét về chỗ khác để di dời chú ý của mình.

Chiếc chăn trên giường trắng như tuyết bị nhấc lên một góc, trên ga trải giường rộng rãi có nếp uốn do có người nằm xuống để lại, trên gối mềm mại có một vài sợi tóc đen vương ở góc.

Đây là nơi Khương Sam đã nằm, ma xui quỷ khiến Tần Chiến đứng lên đi về phía đầu giường, khom lưng nhặt lấy sợi tóc lên.

Tĩnh tế, ôn nhu, như con người của cô vậy, về mặt Tần Chiến nặng nề phức tạp, rừ mắt càng nắm chặt sợi tóc trong tay. Thực ra anh vẫn biết rõ, cô không phải là người con gái mềm mại ngoan ngoãn như vẻ bề ngoài, nếu chuyện anh nghe là thật...

Trong xương cốt Tần Chiến trời sinh sát phạt quyết đoán, cho đến bây giờ anh không phải là người do dự, những chuyện gì anh đã quyết định rất hiếm khi có lý do nào có thể lay động được anh. Sống lâu ở trong quân doanh đã hình thành một Tần Chiến lí trí và thiết thực, nếu xác định được mục tiêu mình muốn, tuyệt đối sẽ bỏ giữa chừng hoặc là dễ dàng buông tha, hơn nữa lại là chuyện như vậy.

Thời gian không nhiều, hai người liền đi đến quán cà phê lâu ba khách sạn.

Bây giờ đông người, chỗ ngồi không được tốt, bọn cô được trực tiếp dẫn đến một chỗ ghế lô yên tĩnh.

Tần Chiến cũng không vòng vo, liền nói trực tiếp: “Có phải cô gặp chuyện khó khăn gì tìm Tần Diệc Hạo trợ giúp không?”

Trong lòng đang suy đoán Tần Chiến đang muốn nói chuyện gì, Khương Sam khẽ động: “Tôi không biết ngài đang nói gì?”

Tần Chiến nói tiếp: “Quân Nghệ ở trong phạm vi quản lý của tôi, chuyện của cô đã có người nhanh chóng báo cáo với tôi, có phải cô cùng Bạch gia có thù oán gì không?”

Trong lòng Khương Sam thất kinh tin tức Tần Chiến lại biết nhanh chóng như vậy, lại không biết anh biết nhiều hay ít, lúc trả lời cũng có chút cẩn thận: “Cũng không phải thù oán gì.” “Ừ, tôi biết.”

Nhìn ra Khương Sam không muốn nói, Tần Chiến cũng không trực tiếp hỏi, ngón tay không nhanh không chậm gõ trên mặt bàn, ánh mắt nhìn Khương Sam phức tạp cùng với suy nghĩ sâu xa.

Tần Chiến cũng không rõ tâm tư Tần Diệc Hạo đối với Khương Sam, chỉ dựa vào hiểu biết của anh, Tần Diệc Hạo sẽ không làm chuyện không có mục đích, tuy còn không biết nguyên nhân cậu ta ra tay là gì, nhưng Tần Chiến so với người khác đều hiểu rất rõ, Tần Diệc Hạo tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ Khương Sam. Dù sao cũng là người một nhà, mặc dù tính cách không hợp nên quan hệ giữa hai người cũng không thân thiết, nhưng tính cách của Tần Chiến sẽ không bàn chuyện của Tần Diệc Hạo trước mặt Khương Sam.

Tần Chiến mỉm môi nói: “Gặp chuyện gì khó khăn có thể nói cho tôi biết, tính tình Tần Diệc Hạo không dễ sống chung, cô cố gắng đừng đi trêu chọc cậu ta.”

Khương Sam cứng ngắc rừ mắt xuống, hiểu được Tần chính ủy còn chưa biết quan hệ bây giờ giữa cô và Tần Diệc Hạo, không vội nói: “Tôi làm việc có chừng mực.”

Tần Chiến nhìn ngón tay mềm mại nắm chặt chén của Khương Sam, ánh mắt dần dần gia tăng, đột nhiên nói: “Có tính toán gì trong tương lai không?”

Khương Sam ngẩn ra, không rõ anh hỏi có ý gì.

Về mặt Tần Chiến nghiêm túc nhìn cô: “Nếu như bởi vì Bạch gia, tôi có thể giúp em.”

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, Khương Sam nhìn về mặt Tần Chiến cùng với đôi mắt đen thâm sâu, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác không biết nên khóc hay cười cùng với cảm giác không thể tin được.

“Tần chính ủy, ngài có ý gì?”

Tần Chiến cũng không vòng vo, trực tiếp nói: “Tôi đang theo đuổi em.”

Trong ghế lô lập tức trở nên yên tĩnh, Tần Chiến mặc quân trang ngồi thẳng tắp trên ghế, ngay cả khi nói ra điều không thể tưởng tượng nổi này, nhìn trên

một khuôn mặt vẫn ổn định, uy nghiêm còn trang trọng bất thường.

Không biết qua bao lâu, cà phê cũng từ từ lạnh dần, Khương Sam mới mở miệng một lần nữa.

“Nếu tôi nhớ không lầm, Tần chính ủy ngài cùng với chị chủ Vạn vốn ở chung một chỗ.”

Không nghĩ đến Khương Sam bỗng nhiên nói đến chuyện này, mày Tần Chiến khó nhận ra nhần lại, Tiểu Vạn?

Tần Chiến nói: “Tôi cùng với cô ấy không phải có quan hệ như em nghĩ.”

Ngừng một chút, tuy không biết Khương Sam làm sao biết Vạn Ngọc Nhiên, nhưng Tần Chiến cũng biết vấn đề này không tránh được, sớm muộn gì cũng phải nói rõ ràng.

“Tiểu Vạn là đồng đội của tôi, năm đó tham gia làm nhiệm vụ xảy ra chuyện, vì che dấu giúp tôi dẫn tiểu đội hoàn thành nhiệm vụ, cô ấy bị thương rất nặng... Cơ thể có chút vấn đề, tôi từng đồng ý sẽ chiều cô ấy.”

Khương Sam không hề rằng, bọn họ đều biết rõ, mọi chuyện cũng sẽ không chỉ đơn giản như vậy, về mặt Tần Chiến lúc này mới bắt đầu phức tạp khó hiểu, cuối cùng cũng nói ra vấn đề lớn nhất trong đó, ##LangQuen%\$LQĐ*\$ tuy anh không cho rằng đây là chuyện quan trọng, nhưng vì kiêng dè Khương Sam mà hơi do dự.

Tần Chiến cũng không phải là người trốn tránh, trầm giọng nói: “Thương tổn năm đó ảnh hưởng đến vấn đề sinh sản của Tiểu Vạn, dù sao cũng do tôi, lúc trước tôi từng đồng ý, nếu sợ người khác chê trách, tôi sẽ cưới cô ấy.”

Khương Sam nở nụ cười: “Vậy lời vừa rồi ngài vừa nói có ý gì?”

Tần Chiến nhìn chăm chú Khương Sam: “Hôn nhân đơn giản chỉ là một tờ giấy, cô ấy là đồng đội vào sinh ra tử, là quân nhân, là cấp dưới cũ, tôi cần phải lo cho cô ấy, còn lại tuyệt đối sẽ không có khả năng. Em yên tâm, tôi đảm bảo chỉ có một người phụ nữ là em, ngoại trừ chuyện kia, em muốn gì tôi sẽ vô điều kiện cho em.”

Nếu đến hết, sắc mặt Tần Chiến có chút cứng ngắc mất tự nhiên, nhìn Khương Sam lại có thêm nhiều ôn nhu.

Tần Chiến sống trong quy định, nhưng lại coi rẻ những quy định đó, trong mắt anh những quy định này cũng chỉ là những khuôn sáo rỗng mà thôi, anh không hề cho rằng một tờ giấy hôn nhân mỏng manh có thể chứng minh cho cái gì. Giống như lúc trước anh đồng ý với Vạn Ngọc Nhiên cho lời hứa hẹn, cũng tỉnh táo quyết định chuyện này, chỉ là quan tâm cấp dưới, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ.

Trong mắt Tần Chiến, cung cấp cho Vạn Ngọc Nhiên một phòng nhỏ, một chiếc xe, hay là cho cô ấy một toà Lễ Viên cũng có ý nghĩa như vậy, bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, không xen lẫn bất cứ tình cảm nào.

Anh lí trí, lí trí đến đáng sợ, anh có trách nhiệm, trách nhiệm đến lạnh lùng.

Tần nhấn mà nói, người có quyền có thể lại mạnh mẽ trong xã hội này đều có quyền cho bọn họ quy tắc riêng, giống như tùy hứng. Lãng ##Quên giống như muốn làm gì thì làm, giống như coi rẻ nguyên tắc, giống như khinh thường toàn bộ trời buộc.

Hơn nữa tàn khốc mà nói, bọn họ trong vòng lẩn quẩn này, không phải sống cùng một thế giới.

Cuối cùng Khương Sam suy nghĩ cẩn thận ở kiếp trước chưa từng quen biết Tần chính ủy, cô vì chuyện gì đó lại có tiếp xúc gần gũi với anh, lúc gặp anh theo bản năng sinh ra cảm giác sợ hãi và kiêng dè.

Đề hình dung người lí trí lại bình tĩnh như vậy, chẳng bằng nói trời sinh vô tình, người như vậy theo lý thuyết vĩnh viễn đều là người máu lạnh vô tình, giờ phút này Khương Sam vậy mà không biết nên cảm thấy may mắn mình không phải là kẻ thù của Tần Chiến, hay nên bi ai vì chính mình có chút tình cảm với một người như vậy.

Khương Sam vẫn cười như cũ: “Vậy nếu như tôi nói không đồng ý?”

Cơ thể Tần Chiến căng thẳng trong chớp mắt, anh là một quân nhân được tôi luyện trong thời gian dài nên rất nhạy cảm, Khương Sam có động tâm với anh hay không anh vẫn nhận ra được, đây là do chuyện của Tiểu Vạn mà từ chối mình.

“Nếu vì Tiểu Vạn...”

“Không, Tần chính ủy...” Khương Sam ngắt lời Tần Chiến, chậm rãi đứng dậy, cười ôn hòa, đôi mắt lại lạnh lẽo đáng sợ, bên trong như có một ngọn lửa lại chán nản muốn bùng cháy, một cơn tức giận khó ức chế cùng với bi ai dâng lên trong lòng, khiến cho Khương Sam mãnh liệt muốn nhào đến xé nát về mặt bình tĩnh mà nghiêm túc của người đàn ông trước mặt.

“Không bằng, chúng ta đổi góc độ khác để nói chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 59.1

Lăng Quên

Tần Chiến nhìn thấy biểu cảm của Khương Sam mà thấy đau đầu, nụ cười của cô giống như hận không thể sinh một bông hoa nhỏ tên là tức giận, khoe miệng nhếch lên, giống như muốn lộ ra hai chiếc răng nanh.

Cuối cùng vẫn chọc cô giận.

Tần Chiến chống hai tay, ra hiệu cho cô đừng nói trước.

“Em đừng nên tức giận, hãy nghe tôi nói.”

Tần Chiến xoa xoa trán, dạo này cường độ nhiệm vụ cao khiến cho anh đã lâu rồi không có chợp mắt, không phải lúc nào anh cũng có cơ hội tốt để gặp cô, tuyệt đối không nên làm bất cứ chuyện gì khiến cho cô không thoải mái.

“Tôi biết em tức giận ở đâu, tôi không hề có ý xúc phạm em, nếu không cũng đã không nghiêm túc gọi em ra để bàn chuyện này, tôi thừa nhận tôi có tình cảm với em, điều này chưa bao giờ xảy ra với bất kỳ ai trước đây. Khương Sam, em cho rằng hai người ở chung một chỗ, quan trọng nhất là chuyện gì? Có thể làm bạn với nhau đi đến cuối đời còn lại, trên thực tế đây không phải là vấn đề đơn giản. Hai con người nếu có thể bổ sung cho nhau cùng với thường thức lẫn nhau, hơn nữa phải có một người chịu trách nhiệm, bao dung và nhường nhịn người kia, về điểm này tôi tin tưởng bản thân tôi có thể làm được, tôi lớn tuổi hơn em, có thể cho em hoàn toàn tự do để hoàn thành tất cả những giấc mơ em muốn đạt được, cũng có thể đáp ứng tất cả những chuyện mà em muốn làm, tôi tin tưởng mình có đầy đủ năng lực và ý thức trách nhiệm để mang lại hạnh phúc cho em.”

Giọng điệu Tần Chiến bình thản, nói ra lời hứa trang trọng nhất với một thái độ tự nhiên, anh là một người đàn ông có đầy đủ tính ổn định và trách nhiệm, lời hứa hẹn phải qua một loạt suy nghĩ tường tận chu đáo, hoàn toàn không cho có những thay đổi hay thỏa hiệp nào hết, đây là phẩm chất đặc biệt quan trọng nhất của một người lính như anh.

Giống như vấn đề về Vạn Ngọc Nhiên, chỉ cần anh nói chuyện với cô một chút, với vị trí và thái độ hiện giờ của anh đối với Vạn Ngọc Nhiên, hoàn toàn có thể không tính đến lời hứa hẹn trước đây. Thậm chí anh hoàn toàn có thể nói bản thân chưa từng có hứa hẹn, ai có thể nói gì anh? Ai có năng lực có thể bắt anh lấy? Đơn giản chỉ cần lựa chọn, anh có thể giải quyết vấn đề khó giải quyết trước mắt.

Nhưng anh lại không làm vậy, bởi vì nếu anh đã đồng ý qua, đã sớm suy tính các vấn đề khác nhau trong tương lai hay những hoàn cảnh khó khăn khi đối mặt với lời hứa này, ngoại trừ Vạn Ngọc Nhiên hoàn toàn giải quyết được vấn đề của bản thân và tìm thấy một nửa của mình, nếu không những gì anh đã hứa, sẽ vĩnh viễn không thay đổi quyết định của mình.

Cho dù trở lại một lần nữa, anh vẫn làm ra quyết định này như cũ.

“Cả đời người rất dài, chỉ trông chờ một tờ giấy mỏng, nếu một lời tuyên thệ chính thức được công bố trước mọi người có thể giúp đỡ trong hôn nhân, trên thế giới đã không tồn tại những quy định về ly hôn. Đó chỉ là một tờ giấy thôi mà, Khương Sam, đó cũng chỉ là lời hứa có thể hứa hẹn khi bốc đồng, cuộc sống sau đó có thể gay gắt hơn khi không thể có được mảnh giấy này. Lòng người trên thế giới này đều dễ dàng thay đổi nhanh chóng, quan trọng nhất là... Gặp đúng người, gặp được một nửa kia không cần dựa vào một tờ giấy hôn ước, mà dựa vào chính bản thân mình có thể mang lại hạnh phúc cho nửa kia, em hiểu không?”

Tần Chiến đi đến phía sau Khương Sam, trấn an đỡ lấy bả vai cô, chậm rãi dè nặng cô ngồi xuống.

“Em cho rằng tồn tại của Vạn Ngọc Nhiên là vấn đề, nhưng đối ngược lại vấn đề nếu tôi trong tình huống của cô ấy có thể lật lọng không làm, một người đàn ông như vậy em thật sự dám lựa chọn theo anh ta đi theo cả một đời dài đằng đẳng hay sao? Nếu như tôi đã từng phản bội lời hứa hẹn với người khác, cho em một giấy hôn thú, em thật sự sẽ tín nhiệm, sẽ tiếp nhận sao? Huống chi với tình cảnh của em bây giờ, chỉ bằng cách này tôi mới có biện pháp bảo vệ cho em tốt nhất, em tiếp nhận vị trí này, chẳng khác nào em trở thành một thành viên của Tần gia, bất cứ ai cũng sẽ không đối với em vượt quá giới hạn, em nghĩ sao?”

Anh cường tráng, cao lớn, cơ trí, bình tĩnh, so với cô anh có mười hai năm kinh nghiệm từng trải qua năm tháng, bất cứ chuyện gì cũng phải xem xét một cách khách quan lí trí, lời nói của anh tuy tàn khốc, nhưng nó đủ để gây ấn tượng và thuyết phục bất kỳ người phụ nữ nào có nhiều mong đợi và tưởng tượng về tình yêu.

Nếu như là Khương Sam ở kiếp trước, là Khương Sam vẫn còn ảo tưởng và tin tưởng vào tình yêu, nếu đối lại là Khương Sam bây giờ thật sự đang ở tuổi mười tám.

Anh nói rất thuyết phục, không dối trá, cũng không chút nào che giấu suy nghĩ chân thực nhất dưới đáy lòng mình, giống như anh xé toàn bộ bản thân mình đặt trước mặt Khương Sam, thành ý như vậy cũng đủ bỏ đi bảy phần lừa gạt lúc đầu của Khương Sam.

Tần Chiến về lại chỗ ngồi, anh gọi người đổi lại một cốc cà phê khác cho Khương Sam, anh cũng nhìn thấy trong mắt Khương Sam đã vơi đi tức giận, khôi phục lại bình tĩnh.

Một lúc lâu sau, Khương Sam mới tìm được giọng nói của mình, vững vàng an tĩnh đến kỳ lạ.

“Như vậy, tôi hỏi ngài một vấn đề...” Cô nói.

“Tôi tin ngài, cũng cảm động trước lời hứa hẹn thẳng thắn thành thật của ngài, tôi không phủ nhận ngài miêu tả một tương lai đầy màu xanh cực kỳ hấp dẫn người khác.”

Ánh mắt Tần Chiến dịu dàng lại dứt khoát cứng rắn nhìn cô không chớp mắt, không buông tha cho mỗi một biến hóa trên khuôn mặt cô.

Khương Sam nói: “Tôi cũng cần có một công đạo đối với cuộc đời tôi, giống như ngài nói, vì sợ người ngoài bàn tán quấy rối đến Vạn tiểu thư, ngài sẽ thực hiện lời hứa của mình, cho cô ấy một cuộc hôn nhân tốt đẹp để giữ tôn nghiêm của chị ấy. Kỳ thật tôi cũng giống như vậy, tôi có thể đảm bảo cuộc đời này tôi chỉ có một người đàn ông của mình, sẽ trung thành, sẽ chung hoạn nạn bên nhau với người đó, sẽ chung sống hạnh phúc với nhau đến già, nhưng nếu đã quyết định ở chung một chỗ với nhau, nhất định sẽ muốn có đời sau, cho dù ngài không muốn, là một người phụ nữ, tôi cũng mong muốn có một đứa nhỏ của chính mình!”

Tần Chiến lặng im suy nghĩ trong chớp mắt, nhìn Khương Sam tự nhiên đề cập đến vấn đề đứa nhỏ, vẻ mặt không có chút thẹn thùng, khoe mắt Tần Chiến lóe lên vui mừng:

“Em yên tâm, sẽ không có bất kỳ sự chỉ trích nào về các vấn đề của đứa nhỏ, hôn nhân này thuộc về em, đứa nhỏ là được xuất thân chính thống từ Tần gia tôi, chuyện này tôi có thể giải quyết được.”

Khương Sam lắc đầu: “Tôi không phải nói đến chuyện này, chỉ là cho một ví dụ.”

Tần Chiến nhìn cô ý bảo tiếp tục.

Khương Sam nói tiếp: “Cho dù ngài bảo đảm như thế nào, đứa nhỏ cũng bị mang tiếng là đứa con riêng, tôi tin rằng tình yêu chân thành sẽ không thềm để ý ánh mắt của người ngoài, nhưng đứa nhỏ không phải như vậy, cho dù trước mặt sẽ không có ai nói gì, nhưng sau lưng nhất định sẽ bàn tán làm tổn thương đứa nhỏ, đây là thái độ bình thường của xã hội này.”

Tần Chiến thần nhiên nói: “Thái độ bình thường đó sẽ không bao giờ xuất hiện ở trong Tần gia.”

Đó là một loại thần nhiên tự tin và khí phách, không phải tự phụ, cũng không phải muốn trấn an Khương Sam, chỉ đơn thuần nói ra sự thật thôi.

“Ngài không phải lúc nào cũng sẽ không có sợ hãi.”

Khương Sam lắc đầu: “Ý của tôi chính là, tôi cũng cần có một thân phận hoàn toàn có thể ra ngoài ánh sáng, bởi vì dù sao tôi cũng không phải chỉ sống có một mình, dù sao vẫn chung đụng với người ngoài, nếu ngài lựa chọn cho Vạn tiểu thư thân phận Tần phu nhân để bảo toàn thể diện của chị ấy, đồng nghĩa với việc ngài không thể cho tôi thân phận chính đáng để quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh ngài trước mặt người ngoài.”

Khương Sam nhìn anh, nghiêng nghiêng đầu.

“Được rồi, tôi trực tiếp nói đơn giản một chút, tôi tuyệt đối sẽ không sinh ra bất cứ tranh chấp tình cảm với một người đàn ông nào ngoài hôn nhân của mình.”

Cô gần từng tiếng hỏi: “Tần chính ủy, ngài đồng ý không?”

Ánh mắt Tần Chiến bắt đầu trở nên sắc bén, trầm mặc nhìn Khương Sam, một lúc sau mới nói: “Chúng ta không nói cùng một vấn đề.”

“Không, đây là cùng một vấn đề.” Khương Sam nở nụ cười.

“Ngài nói ngài muốn thực hiện lời hứa của mình, vì muốn phụ trách phải không? Nếu ngài cho chị ấy thân phận chính đáng, cho tôi tất cả mọi thứ trừ cái thân phận này, như vậy thể diện của tôi muốn đi tìm ở đâu? Cho dù ngài bảo vệ, cho tôi tất cả tự do và bao dung, tôi vĩnh viễn vẫn bị người đời gán cho tiếng là tình nhân, là tiểu tam, là người phụ nữ hư hỏng phá hoại hôn nhân người khác.”

“Phải, hôn nhân kia chỉ là một giấy mỏng mà thôi, có lẽ nó chỉ là một lời hứa hẹn mỏng manh, chỉ cảm đảm nhẹ liền bị phá vỡ, lòng người quả thật rất dễ thay đổi, nhưng tôi nghĩ ngài đã quên, đó cũng là sự tôn trọng lớn nhất mà người đàn ông có thể dành cho người phụ nữ của họ.”

Khương Sam nhấp một ngụm cà phê, đặt ly lại trên bàn vang lên một tiếng động nhỏ, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về mặt ngưng trọng của Tần Chiến.

“Có lẽ ngài không ý thức được, ngài đang ở đây nhục mạ tôi. Tần chính ủy, còn có, ngài dựa vào cái gì cho rằng tôi vì một phản động tâm với ngài, sẽ can tâm bỏ qua tất cả để chấp nhận cuộc sống có khả năng chịu nhục nhã lặn lội trong suốt mấy chục năm về sau?”

Tần Chiến nói: “Khương Sam...”

“Tần chính ủy.” Khương Sam lạnh giọng ngắt lời anh.

“Ngài nói, tôi có lẽ vì tình cảm, sẽ không để ý đến tờ giấy hôn thú kia, là lời tuyên thệ chính thức nhột nhạt kia, cũng giống như ngài biết tôi chỉ vì muốn giữ thể diện, cũng tuyệt đối không có quan hệ với người đàn ông khác ngoài hôn nhân, từ lúc mới bắt đầu, điểm xuất phát của ngài để không để vị trí của tôi ngang hàng với ngài.”

“Không cần phủ nhận, ngài đưa ra toàn bộ giả thuyết và hứa hẹn, cũng đều tại tôi không có người thân trên đời này đi, có lẽ ngài không có ý xem nhẹ tôi, nhưng tôi chỉ hỏi ngài một câu, nếu cha mẹ tôi còn khỏe mạnh, gia đình đầy đủ, nếu tôi là một người phụ nữ có xuất thân giống như ngài, người nói họ có thể đồng ý sao?”

Về mặt Tần Chiến trở nên khó coi, anh bỗng nhiên có chút nóng, ánh mắt nhìn Khương Sam có chút sốt ruột.

“Khương Sam, em biết rõ tôi không có ý như vậy...”

“Thật xin lỗi, theo tôi, ý của ngài chính là ý này.”

Khương Sam đứng dậy, thoáng qua một nét trào phúng nói:

“Hoặc tôi đổi lại cách nói khác hỏi ngài, nếu ngài là một người làm cha, ngài có chấp nhận cho con gái thân yêu của ngài ở trong một mối quan hệ nhìn qua có vẻ hoàn mỹ, giúp nhau trong lúc hoạn nạn sao?”

Khương Sam bởi vì tức giận mà cánh tay cứng ngắc.

“Ngài thậm chí không ý thức được những gì ngài đang đưa ra một yêu cầu như thế nào, hoặc là nói, kỳ thật ngài dựa trên những điều kiện tiên quyết như thế nào để nói với tôi, chỉ là sự quá mức tàn khốc máu chảy đầm đìa, có thể ngài thật sự không muốn xúc phạm tôi. Là do tôi, không có người thân làm chỗ dựa để yêu thương tôi, không có địa vị như ngài, tôi có lẽ thật sự cần một người có địa vị để dựa vào một lúc nào đó, nhưng người tôi dựa vào sẽ không phải là ngài, vĩnh viễn không.”

Nhìn gương mặt Khương Sam không thay đổi trước nay chưa từng có đóng cửa bỏ đi, từ trước đến nay luôn bày mưu lập kế, tính toán không chút sơ hở, Tần Chiến bỗng nhiên cảm giác chính mình đã làm sai hoàn toàn.

Giống như anh đã làm cô tổn thương, không phải vì tự tôn kiêu ngạo vô vị thường tình, mà trên căn bản cho thấy, đã chạm đến điểm mấu chốt trong lòng cô, giờ phút này Tần Chiến xưa nay chưa từng tỉnh táo ý thức được chính mình đã làm sai chuyện gì. Giống như anh vẫn còn chưa hiểu rõ con người Khương Sam, cô không chỉ không yếu đuối cũng không dịu dàng mà thôi, trong xương cốt cô có một loại kiên cường mà lạnh lùng khiến cho anh có phần mê muội, anh không nên lựa chọn vào thời điểm này dùng phương thức như vậy ngã bài với cô.

Hì vọng mọi chuyện còn có thể cứu vãn được, Tần Chiến nghiêm mặt nắm chặt nắm đấm, làm sao anh có thể để cho cô chịu ủy khuất hoặc để trong tương lai cô sống trong sự chê trách của mọi người, anh có đầy đủ tự tin cùng quyền lực khiến cho bất luận ai cũng không dám nói một câu không đồng ý, anh chỉ đơn giản cho Vạn Ngọc Nhiên một cuộc hôn nhân mà thôi, Khương Sam lại không có hiểu biết danh hiệu này ở Tần gia có ý nghĩa như thế nào.

Chẳng qua bây giờ đối mặt với tức giận của Khương Sam, Tần Chiến cũng biết có nói gì cô cũng không nghe vào.

Cũng được, Tần Chiến nghĩ, về sau vẫn còn có thời gian để thuyết phục cô, có lẽ vẫn tìm thêm phương pháp không chút sơ hở để đánh mất hết tất cả chần chờ của cô.

Cho tới bây giờ Tần Chiến bình tĩnh và lí trí tính toán tất cả mọi chuyện lại không thể biết được, chuyện tình cảm hoàn toàn không giống với phương thức bày mưu tính kế khác, cũng không phải là vấn đề quân sự khó giải quyết, chỉ cần tìm ra phương pháp phù hợp nhất sẽ có thể giải quyết vấn đề gọn gàng.

Anh tính toán sai lầm nhất ở chỗ, anh từ đầu đến cuối đã nhìn sai Khương Sam, anh không thể nào biết được trong sinh mệnh cô đã từng trải qua những chuyện gì, gặp qua chuyện gì, càng không biết được cô sống lại, ở kiếp trước Bạch Kỳ đã dùng động cơ khác nhau nhưng lại có cùng mục đích giống nhau không chỉ một lần dẫn dụ các loại ý niệm cho cô, để cho cô từ bị tẩy não, sau cùng bị tình cảnh thực tế tàn nhẫn khiến cô tỉnh ngộ, tỉnh táo trong nháy mắt.

Anh không biết, anh đang cố gắng thuyết phục những chuyện mà Khương Sam đã từng trải qua nhiều năm, trái tim của cô, sớm đã bị nhuộm đen.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 59.2

Thành phố S, bên trong Tần gia.

Mỗi ngày nhìn qua giống như chỉ còn một hơi thở, mỗi khi khiến cho tất cả mọi người cảm thấy giây kế tiếp ông sẽ không chịu đựng nổi mà trút hơi thở cuối cùng lại đúng lúc tỉnh lại Tần lão gia, mỗi một lần hô hấp cùng với nhịp tim bỗng nhiên trở nên vô cùng suy yếu thành công gọi Tần Diệc Hạo từ công

ty trở về.

Cuộc đời của Tần lão gia hơn phân nửa đều sống vượt qua trong chiến tranh, ông từng tham gia vô số trận chiến lớn nhỏ, cũng đạt được các vô số chiến công hiển hách, các loại huân chương đủ làm quang tông diệu tổ*, cả đời này của ông có thể viết thành một quyển sách, ông là người danh xưng với thật, là một người anh hùng.

Cho dù ông đã từng anh dũng hiển hách thế nào, chính tay mình đâm giết bao nhiêu kẻ thù, đã bao lần bảo vệ lãnh thổ quốc gia, giờ phút này ông cũng dễ già cả chỉ còn lại bộ xương khô, nằm ở trên giường, nhìn chần chập trên người cũng không thấy pháp phông gì.

Ông run rẩy lấy bấy, giống như giấy kẻ tiếp sẽ tắt thở, dùng giọng nói vô cùng suy yếu lại yêu thương nói với cháu trai: “Lúc vừa rồi ông dẫn đi qua, nhìn thấy bà nội của cháu.”

Tần Diệc Hạo đang xem số liệu trên bệnh án của ông, chau mày, trên mặt lãnh nhạ không có cảm xúc: “Ừ.”

Ánh mắt ông cụ mơ hồ mà lẫn lộn, khoe miệng lại nở một nụ cười hoài niệm: “Bà ấy ôm lấy chiếc hộp đựng nắp bánh quy, một đám nắp cũ đã không còn nhìn rõ màu sắc, bị bà ấy yêu thích lau đến sáng bóng, cũng không biết sao có thể kiên nhẫn đến vậy, vẫn cứ lau đi lau lại không biết chán.

Tay Tần Diệc Hạo ngưng lại một chút.

Lời Tần lão gia mỏng manh lại thờ dài, ánh mắt xa xôi nhìn về phía đầu giường, ở đó có một cái thùng được khóa lại, thấy được đã trải qua nhiều năm.

“Ông nhớ bà nội con, lúc trước chúng ta cãi nhau, trong cơn tức giận ta đã đem bán rất nhiều nắp bà ấy giữ gìn, bà ấy khóc rất lâu, cho dù sau này ta có đưa lại cho bà vô số nắp bánh quy khác, những cái đã mất thì đã mất rồi, không bù lại được.”

Ánh mắt Tần lão gia vẫn đục lay nhẹ, Tần lão phu nhân thích các loại nắp bánh quy bắt đầu từ lúc còn trẻ tuổi. Khi đó, ông quanh năm ở bên ngoài mang binh đánh giặc, bà mang theo con trai về nhà ở, vì để bà an lòng, mỗi lần ông đánh đến một nơi sẽ cố gắng hết sức viết thư báo bình an gửi trở về. Biết bà thích khóc lại thích ăn, ông liền trăm phương ngàn kế mua các loại đồ ăn vặt gửi về cùng với thư, khi đó chiến tranh loạn lạc, bánh bích quy là để giữ được nhất, ông liền mỗi lần đều gửi về cho bà hộp bánh bích quy.

Duyên An, Hồ Bắc, Bắc Bình, Đông Bắc...

Đó là những kỷ niệm của ông và bà, ông biết, về sau mua lại cho bà những cái nắp tinh xảo xinh đẹp hơn, cũng không thể đổi về được phần tình cảm đó, ông vẫn luôn áy náy, cho đến khi Tần lão phu nhân mất, ông càng thêm áy náy.

Việc này người Tần gia không ai không biết, ánh mắt Tần Diệc Hạo có chút phức tạp.

Ông cụ giật giật khoe miệng: “Cháu à, bà nội con một mình ở dưới rất cô đơn, ta che chở các con, nhìn từng người một lớn lên, cũng đã đến lúc xuống dưới đó tìm bà ấy rồi.”

Lại thờ dài, Tần lão gia hiền từ nhìn Tần Diệc Hạo: “Ở trong mơ bà nội con có nói với ông một câu, bà ấy không yên lòng nhất chính là các con, bà ấy muốn trước khi ông chết phải nhìn thấy các con thành gia lập nghiệp, Lãng ## Quên bây giờ con đã lập nghiệp, chỉ còn thiếu thành gia, ông cho dù có chết cũng không nhắm mắt được.”

Tần Diệc Hạo: “...”

Ánh mắt Tần lão gia tha thiết như có như không nhìn về phía Tần Diệc Hạo, Tần Diệc Hạo chậm rãi đặt bệnh án trên tay xuống, ánh mắt nhìn nhân viên y tế bận rộn chung quanh đang nhìn anh, thấy anh nhìn qua, nhân viên y tế cúi đầu hận không thể rớt vào trong áo, co rút cả người, giống như muốn biến chính mình thành không khí.

“Sở Phàm đến rồi?” Tần Diệc Hạo nhàn nhạt hỏi.

Tần lão gia hơi thờ mong manh gật gật đầu.

“Như vậy...” Tần Diệc Hạo đứng lên: “Có phải ông có ý liên hôn với Sở gia, muốn cháu cưới cô ấy?”

Ánh mắt Tần lão gia sáng rực, lại gật gật đầu.

“Ừ.” Tần Diệc Hạo cúi nhìn đồng hồ, thấp giọng nói: “Tần Liệt.”

Đang chờ ở cửa, Tần Liệt vội vàng bước vào.

“Trong vòng nửa giờ, hủy toàn bộ hợp tác cũng ngưng lại các đơn hàng giữa Sở gia và Cảnh Thiên lại, đang tiến hành thì đưa ra bồi thường, bỏ hợp đồng chính thức với Sở Phàm, lập tức thông báo xuống dưới.”

Tần lão gia vốn đang suy yếu nằm trên giường “phốc” một cái ngồi dậy.

“Con, con làm gì vậy?”

Tần Diệc Hạo phát tay ý bảo Tần Liệt lui ra ngoài, Tần lão gia tức muốn học máu la to: “Tần Liệt! Cậu đứng lại cho tôi, cậu dám đi tôi liền đánh gãy chân cậu.”

Cả người Tần Liệt cứng đờ, xấu hổ đứng ở giữa phòng.

“Tôi nói, trong vòng nửa tiếng.” Giọng nói Tần Diệc Hạo rét lạnh như băng, ánh mắt che lấp ngoan độc, Tần Liệt bị hù dọa cơ thể căng lên.

“Vâng! Tần thiếu.”

Nói xong cũng không dám ở lại nghe Tần lão gia tức giận rống to, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Tần lão gia tức giận muốn xui, bộ dáng nói lấp bắp bị thâm biến mất toàn bộ, run rẩy chỉ vào người Tần Diệc Hạo, vẻ mặt xanh mét không nói ra lời.

Hai tay Tần Diệc Hạo ôm ngực: “Hết bệnh rồi?”

Thủ đoạn khác nhau, mục đích giống nhau, lần này ngay cả Tần lão phu nhân đã qua đời cũng lấy ra, hay cho thủ đoạn tình thân, đừng nói đến việc Tần lão gia thiết lập bẫy cho anh đào hố, ngay cả ông cụ cũng không được, Tần Diệc Hạo sẽ không bao giờ để cho bất cứ ai có cơ hội làm ảnh hưởng đến quyết định của bản thân.

Tần lão gia vô cùng đau đớn nhìn Tần Diệc Hạo: “Con... Cái đồ bất hiếu này, đây là muốn khiến cho ta và bà nội con chết không nhắm mắt mà. Một đứa Tần Chiến, một đứa là con, Tần Chiến cũng không sao, đó là vì đồng ý với Tiểu Vạn, con đây là làm sao hả? A!!! Thật sự muốn làm ta tức chết! Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Cuối cùng con có chịu đi gặp con bé Sở Phàm không?”

Tần Diệc Hạo nghiêm mặt lạnh, sai người làm: “Đi, đem những cái thùng này mang xuống dưới.”

Tần lão gia ngăn ra, cuống quýt nói: “Con, con muốn làm gì?”

Tần Diệc Hạo cười lạnh: “Không phải bà nội rất yêu thích những cái nắp này sao? Không phải ông sợ bà nội ở dưới đó một mình buồn chán sao, con cho người đốt đi, cũng để cho bà nội biết được ông vô cùng nhớ thương bà.”

Tần lão gia tức muốn ngã ngửa ra sau: “Cút! Đi ra ngoài cho ta! Ai dám đụng vào cái thùng một cái thử xem, ông đây liềm bằm cái tay kẻ đó!”

Tần Diệc Hạo liếc mắt đảo qua nhìn đám người chung quanh nín thở: “Một lần cuối cùng.”

Anh nói: “Nếu còn có chuyện này lần nữa, đừng trách con độc ác, Tần gia sẽ mời bác sĩ giỏi tới, còn có...”

Tần Diệc Hạo nhìn ông cụ bộ dáng khỏe mạnh ôm chặt lấy cái thùng: “Về Sở Phàm, con đã nói không có khả năng là không có khả năng, nếu ông muốn gặp cô ta, có thể, nếu lại dùng thủ đoạn làm mối nữa, đừng trách con không để ý tình cảm mà cho người vứt cô ta ra ngoài.”

“Cuối cùng nói lại một lần nữa, mối quan hệ giữa Sở gia chỉ có mình ông để ý, con không có lòng đi giữ gìn.”

Tần lão gia nổi giận đùng đùng: “Kiếm cho con một người phụ nữ để kết hôn cũng khó vậy sao? Con bé Sở Phàm có chỗ nào không tốt hả? Ta tự mình kiếm vợ cho con, chả lẽ còn có thể hại con sao? Con...”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo lạnh bạc liếc nhìn cái thùng cũ kỹ, ông cụ liền im lặng không nói nữa, tức giận trừng mắt anh.

“Chuyện của con, con tự có chừng mực.” Dừng một chút, Tần Diệc Hạo nói tiếp: “Muốn cháu dâu, đến lúc thích hợp tự nhiên sẽ dẫn về cho ông nhìn, chỉ là tuyệt đối không có khả năng là Sở Phàm, hoặc bất cứ một người nào của Sở gia.”

Tần lão gia còn chưa kịp phản ứng, chờ nghe được ý tứ trong lời nói của Tần Diệc Hạo lập tức tinh thần chấn động, vội vàng tha thiết hỏi Tần Diệc Hạo: “Con có ý gì? Ai, ai con đừng đi! Con nói cho rõ ràng, – cái gì mà đến lúc thích hợp, con quen với con gái nhà ai rồi hả? Đứng lại! Tên nhóc ranh Tần Diệc Hạo, đứng lại cho ông!”

Giọng nói Tần lão gia hỗn hễ lại sột ruột bị bỏ lại phía sau, trên mặt Tần Diệc Hạo có chút biểu lộ không kiên nhẫn, vừa đi nhanh đến chỗ rẽ ngoặt, vừa vận dụng phải Sở Phàm đi theo phía sau lưng người làm đi tới.

Gần đây Sở Phàm có rất nhiều trận đấu, ngày hôm qua mới từ Italy trở về, trong tay có cầm theo lễ vật cho Tần Diệc Hạo, bỗng nhiên thấy xuất hiện trước mắt, bước chân có chút luống cuống.

“Anh Diệc Hạo.” Sở Phàm nhẹ giọng gọi.

Tâm tình Tần Diệc Hạo không tốt cũng không cho cô cơ hội nói chuyện, gật đầu cho qua, bước chân không dừng lại.

“Ông cụ đang ở trong phòng chờ em, em đi nhanh đi.”

Còn chưa dứt lời, người đã đi xa, Sở Phàm cắn cắn môi dưới, trên mặt thoáng qua một tầng mất mát, nhưng cô sớm đã quen với tính cách lạnh nhạt của Tần Diệc Hạo, rất nhanh chỉnh đốn lại biểu hiện trên khuôn mặt.

“Đi thôi.” Cô nói, dáng đi ổn trọng khiêm tốn đi về phía phòng ông cụ, tay cầm lễ vật lại xuất ra một lớp mồ hôi.

Về mặt Tần Diệc Hạo rét lạnh ngồi lên xe, tâm tình vẫn không có chút chuyển biến tốt như cũ, trong bụng có một loại nôn nóng nào đó, nhắm mắt tựa vào ghế sau, Tần Diệc Hạo trầm giọng hỏi lái xe.

“Tin tức ông cụ bệnh nặng truyền đi, Tần Chiến vì sao không về?”

Lái xe kính cẩn nói: “Nghe sĩ quan phụ tá nói dạo gần đây Tần chính ủy đang nhận nhiệm ở bên ngoài, không kịp trở về.”

Tần Diệc Hạo nhủ mảy, đây là tìm cớ, rõ ràng cho thấy ông cụ muốn tính kế anh, anh phiền toái thuận miệng hỏi.

“Chú ấy đi làm nhiệm vụ ở đâu?” Lái xe vội nói: “Ở thành phố T.”

“Ừ.” Tần Diệc Hạo thần nhiên nói, cũng không nói tiếp nữa.

Trong nháy mắt, cặp mắt sắc bén bỗng nhiên mở ra, Tần Diệc Hạo ngồi dậy, gần từng tiếng: “Cậu vừa nói gì? Tần Chiến ở đâu?”

Tần Diệc Hạo là ai? Ông trùm thương nghiệp có sản nghiệp trải khắp cả nước, trong nước được nổi danh là thiên tài thương nghiệp, cái anh không thiếu chính là mạng lưới quan hệ và con đường tin tức.

Sau năm phút đồng hồ, tắt điện thoại về mặt Tần Diệc Hạo trở nên đen đặc, lại gọi điện cho Khương Sam, báo điện thoại ở trạng thái tắt máy.

“..... Khương Sam? A... A... Tôi biết, vào lúc gần tới quả thật có người đến tìm cô ấy... Ừ, ừ, phải, hình như là sĩ quan họ Tần... Đi đến phòng Khương Sam, sau đó tôi cũng không biết, có hai sĩ quan đi theo phía sau, khách sạn đông quá tôi cũng không có chú ý tới, nhìn qua có vẻ muốn ngủ lại, có muốn tôi hỏi thăm thử xem sao không?... Dạ, dạ, Tần thiếu, tôi sẽ kiểm tra lại.”

Tần Diệc Hạo ngồi đối mặt với tài xế lái xe cảm như hén, giọng nói giống như là con gió lạnh buốt thổi từ khe băng giá ra.

“Quay đầu, đi thành phố T.”

Lái xe cẩn thận lại tận trung với cương vị công tác lên tiếng nhắc nhở: “Tần thiếu, ngày mai công ty có...”

“Hội nghị video.” Giọng Tần Diệc Hạo lạnh lùng nói: “Bây giờ, ngậm miệng, đi nhanh lên.”

Lái xe liền bịt chặt miệng, cậu chưa bao giờ thấy Tần Diệc Hạo có biểu hiện khó coi như bây giờ, bộ dáng kia giống như muốn ăn thịt người vậy, lái xe nuốt một ngụm nước bọt, nghe lời tăng nhanh tốc độ.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Khương Sam sau khi trở về phòng tắm rửa lại một lần nữa, bây giờ đã có rất ít chuyện có thể khiến cho cô tức giận, cô tính kế, trả thù, thận trọng, đó với những ý đồ có ý muốn tổn thương mình, cô lãnh tâm xử lý ngay, giống như Bạch Kỳ, cô cũng chỉ oán hận mà phòng bị, bởi vì không cần, cho nên không bị tổn thương, nhưng hành động hôm nay của Tần Chiến hoàn toàn đã chọc giận cô.

Cô tức giận không phải Tần Chiến nói ra chuyện này với cô, bởi vì bên trong cách đối xử của anh quả thật không có ý tứ mạo phạm. Cô tức giận chính mình đã yếu đuối từng động tâm qua, tức giận bản thân đã từng động tâm mới có thể khiến cho người đàn ông làm như vậy, tức giận bản thân nếu lúc trước chỉ hơi buông lỏng do dự trong lòng, chỉ sợ bây giờ gặp phải hoàn cảnh thống khổ không chịu nổi giống như trước.

Cô quả thật tức giận, con mẹ nó tức điên rồi, nhưng cô biết rất rõ, cách làm của Tần Chiến trên thực tế không sai!

Con mẹ nó! Anh ta! Mẹ!

Khương Sam tức giận, đầu muốn bùng nổ, hướng tới phía nước chảy, anh ta vậy mà muốn cô làm một tiểu tam không thể lên được mặt bàn. Tiểu tam! Tình nhân! Vợ bé! Đồ vô lại! Súc Sinh! Tạp chủng!

Thờ phỉ phò tẩm gần một tiếng đồng hồ, Khương Sam mới miễn cưỡng khiến cho bản thân tỉnh táo lại, ủ rũ cuộn chần nằm trên giường, (%\$lê_43quy\$*&don\$#@ cho dù trong lòng cô có mạnh mẽ đi nữa, đối mặt với Tần Chiến khí thế bức người, lại đối mặt trực tiếp với anh ta như vậy, cũng hao hết khí lực, tâm tình vô cùng xấu.

Ngủ một giấc là tốt rồi, Khương Sam bắt buộc chính mình nhắm mắt lại, ngày mai còn có trận đấu, đừng nên để cho người không xứng đáng ảnh hưởng tới mình, không biết suy nghĩ bay lượn bao lâu, Khương Sam mới miễn cưỡng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Kết quả vừa mới ngủ, lại truyền tới tiếng đập cửa bên ngoài, Khương Sam làm bộ như không có nghe thấy, mặc kệ là ai, bây giờ cô không có tâm tình đi trả lời.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau tiếng gõ cửa đã dừng lại, hẳn là người bên ngoài cảm thấy cô đã ngủ.

Khương Sam càng nhanh rơi vào giấc ngủ, kết quả còn chưa ngủ sâu, bên ngoài lại truyền tới tiếng mở khóa cửa.

Mí mắt Khương Sam vừa động, xác định bản thân mình không có nghe sai, lúc cửa đóng bị mở ra, Khương Sam mở mắt bật dậy!

Một giây sau, người đầy gió sương, cả người Tần Diệc Hạo lạnh lẽo, càng tăng thêm vẻ âm đạm trong hành lang, vẻ mặt sát khí đi đến, tiếng gọi ảm ỉ của Khương Sam bị giữ lại ở cổ họng, giống như thủy quỳ tròn tròn mắt!

“Àm!”

Cửa bị đóng mạnh lại.

“Anh, sao anh lại đến đây!”

Cùng với tiếng Khương Sam kinh ngạc nói ra tiếng, Tần Diệc Hạo mở hết tất cả đèn trong phòng, ánh mắt đen kịt nhanh chóng quét qua bên trong phòng, xem kỹ lại trong phòng ngoại trừ Khương Sam đang cuốn mình như nhộng ra không có bất cứ sinh vật khả nghi nào, ánh mắt giống như bắt kẻ thông dâm nhanh chóng thu về.

Tần Diệc Hạo bước lại gần Khương Sam, khuôn mặt cứng nhắc gắng gượng nở ra nụ cười: “Đi ngang qua đây, tôi đến thăm em.”

Khương Sam: “...”

Cô nhìn đồng hồ treo trên tường.

Rạng sáng ba giờ ba mươi lăm phút...

Thời gian đến thăm người, chọn... Cũng thật tùy hứng...

Phòng bị nắm chặt lấy chắn đang bao quanh, giọng nói Khương Sam cố gắng mềm mỏng, cố nhịn khóe miệng giật giật, cười khan nói: “VẬY ĐÃ THĂM XONG THÌ ĐI ĐI, TÔI CÒN PHẢI NGỦ.”

Tần Diệc Hạo duỗi bàn tay to ra túm lấy chặn, cái chặn bị cuốn rất có kỹ xảo, các góc đều bị giấu dưới người, anh hơi dùng sức một chút, khiến cho Khương Sam không có lực phản kháng, giống như một quả cầu bị đẩy ngã.

“Không có phòng, tối nay tôi qua đêm chỗ này của em.”

Trên mặt Tần Diệc Hạo lạnh lùng không tốt như cũ, nhưng anh là người thông minh, vừa thấy trong phòng không có người mà mình lo lắng, liền biết mọi chuyện không có giống với trong tưởng tượng của mình. Tần Diệc Hạo là một đàn ông kiêu ngạo, đương nhiên anh sẽ không để cho Khương Sam nhận ra rốt cuộc vì sao nửa đêm mình lại đột nhiên đến đây, quá mất giá quá mất mặt.

Cảm giác nguy cơ và cảnh giác vẫn còn đó, không biết rõ mục đích của Tần Diệc Hạo, cũng không biết hai người bọn họ gặp nhau đã nói chuyện gì, Tần Diệc Hạo giống như một con thú mang theo bản năng bảo vệ lãnh thổ của mình.

Nghe xong lời Tần Diệc Hạo nói, trong nháy mắt Khương Sam liền căng thẳng, từ chối như đinh đóng cột.

“Không được.”

Tần Diệc Hạo tự cởi áo khoác, động tác nhanh chóng cởi cúc áo sơ mi, cười trầm thấp lại cố tình ra vẻ chân thành: “Chỉ ngủ, em không cần suy nghĩ nhiều, tôi cam đoan sẽ không làm gì khác.”

Khương Sam: “...”

Cơ ngực tinh trắng lộ ra hơn một nửa, cơ bụng vạm vỡ sáu múi như ẩn như hiện.

Mà lúc này cô đang bao chắn nằm ở trên giường, anh đứng ở đầu giường của cô, vừa cởi quần áo vừa nói với cô anh chỉ muốn đi ngủ thôi.

Lúc trước anh nói lời này, đã xé rách váy của cô.

“Tần Diệc Hạo, tôi nói không được, tôi tìm phòng giúp anh...”

Tần Diệc Hạo an ủi: “Không cần phiền phức, tôi nói, khách sạn đã hết phòng, em gọi điện cũng không có.”

Khương Sam: “...”

Một người nói ra lời uy hiếp mạnh mẽ tự nhiên như vậy, cũng là một loại kỹ năng vô cùng không biết xấu hổ, anh đều trực tiếp cầm lấy chìa khóa phòng đi vào, còn có người nào nghe lời cô đi thuê phòng lại.

Cởi áo sơ mi ra, Tần Diệc Hạo ngồi lên giường cởi giày.

Khương Sam muốn đứng dậy, lại do dự, cô thật hận thói quen của chính mình bên trong chỉ mặc áo ngủ mỏng manh, nhìn tức, Khương Sam nói: “VẬY ANH Ở TRONG PHÒNG NÀY, TÔI ĐI PHÒNG KHÁC.”

Da dẻ Tần Diệc Hạo cường tráng, ngồi trên giường, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Khương Sam không động, cảnh giác hỏi: “Em đi đâu?”

Khương Sam cười giả dối nói: “Qua phòng bên có đồng đội học viên nữ, qua đó chen chúc với cô ấy một đêm.”

Tần Diệc Hạo mím môi, nhanh chóng thu lại ánh mắt sắc bén, lập tức giống như bị điếu nói: “Ngủ đi, không còn sớm nữa.”

“Tần Diệc Hạo! Anh có biết lí lẽ hay không?”

Tần Diệc Hạo nhìn về mặt Khương Sam đỏ lên nhưng vẫn quần chặt chỉ chừa một khe hở nhỏ, ngoài việc mở miệng đuổi anh đi, từ đầu đến cuối chưa từng phản kháng anh, cái này không giống tính cách của cô, ánh mắt hơi hoảng, Tần Diệc Hạo cẩn thận suy nghĩ một chút, đôi mắt hẹp dài đen đặc bỗng nhiên tối thêm vạn phần.

Anh đuổi khớp xương to rõ ràng bắt đầu kéo lấy chân, giọng điệu đằng hoàng lại vô cùng sắc sảo.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai em còn có trận đấu!”

Khương Sam: “...”

Tần! Diệc! Hạo! Anh! Con mẹ nó! Muốn bùng nổ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 60

Khương Sam cuốn chân vào mình càng chặt, không biết do nóng hay do tức giận Tần Diệc Hạo, hai gò má đỏ bừng, càng tăng thêm vẻ trong suốt của đôi mắt như chứa một vực nước trầm tĩnh, đôi môi mềm mại, tóc dài rối tinh, khiến người khác nhìn thấy không nhìn được muốn tiếp tục bắt nạt.

Nhưng cho dù cô quần chặt thế nào cũng không chống đỡ được sức lực của một người đàn ông, Tần Diệc Hạo thoải mái kéo nhẹ chân, Khương Sam cũng bị anh ôm lấy.

“Quần chặt như vậy, không nóng hả?”

“Tôi cảnh cáo anh, Tần Diệc Hạo...”

Ánh mắt Khương Sam nguy hiểm, lời cảnh cáo còn chưa nói xong, Tần Diệc Hạo đã trực tiếp ngăn lại cái miệng luôn lải nhải của cô!

Cổ tay Tần Diệc Hạo như gọng kiềng ôm chặt chắn, một bàn tay khác nhanh chóng cời lấy thắt lưng quần, Khương Sam sợ hãi, miệng nhanh chóng cắn lên môi Tần Diệc Hạo một.

“Ừm.”

Tần Diệc Hạo bị đau rên một tiếng, răng Khương Sam vô cùng sắc nhọn, cắn một lập tức chảy máu.

Khương Sam đổi hướng khác, ở phía bên răng cắn cái nữa, lúc chuyển động khiến cho môi Tần Diệc Hạo đưa đến một trận tê tái đau đớn kỳ lạ, cô hung ác trừng mắt nhìn anh, khó chịu ngộ ngạt, tức giận cảnh cáo.

“Anh động thêm một lần nữa, tôi sẽ cắn nát môi anh!”

Tay Tần Diệc Hạo đang đặt ở thắt lưng tháo được một nửa không thể không ngừng lại, Tần Diệc Hạo giống như bị một con chuột đồng xù lông cắn lấy, nhưng đáng người cùng với sức lực cùng với hoàn cảnh lại khiến cho anh cười rộ lên.

“Buông miệng, Khương Sam!”

Giọng nói Tần Diệc Hạo rầu rĩ, con người hẹp dài nheo lại: “Tôi nói chỉ muốn đi ngủ thôi, em sợ cái gì?”

Khương Sam chán nản, lời nói này của anh giống như người bắt đầu tấn công chính là cô vậy, anh có biết xấu hổ không đó?

Tần Diệc Hạo nhàu mày liếc nhìn cô: “Quan hệ giữa hai chúng ta, không thể hôn môi được sao?”

Khương Sam vẫn trừng lại anh, răng nanh đang cắn hơi thả lỏng, Tần Diệc Hạo nhắc đến chuyện này cô lập tức buông lỏng trong nháy mắt, cả người ngã về phía sau, trước khi Khương Sam kịp phản ứng, anh nhắm mắt kéo môi ra khỏi răng của cô.

“Có phải tôi đã quá dung túng em rồi không?”

Một vết máu dài chảy xuống từ vết cắn ở bên khóe môi Tần Diệc Hạo, cái nhìn lạnh lẽo từ đôi mắt ác liệt, giống như muốn ăn thịt người vậy.

Tần Diệc Hạo không ngừng cầm chấn kéo chặt lại, giờ phút này trông anh có chút dọa người, cơ bắp trên tay vạm vỡ, bộ dáng nổi giận giống như muốn đánh người đến nơi, Khương Sam theo bản năng rụt rụt về phía sau, không tự giác có chút sợ hãi.

Quả thật Tần Diệc Hạo có chút giận, nhưng nhìn về mặt Khương Sam bắt lức và đề phòng, trong chớp mắt cơn lửa giận giống như được một bàn tay nhỏ bé an ủi lấy, cơn tức giận vơi đi phân nửa.

“Bây giờ biết sợ? Vừa rồi cắn độc ác như vậy, sao không nghĩ hậu quả về sau?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo không được ôn hòa lắm, cơ thể cao lớn chắn ngang trước mặt cô, giống một tòa tháp lớn, hay giống như một ngọn núi cao sừng sững và hiểm trở, hơi nghiêng một chút có thể đè chết cô.

Trước là Tần Chiến, sau là Tần Diệc Hạo, đang đau lòng lại hao tổn tinh thần, Tần Chiến còn đỡ, Tần Diệc Hạo người này khiến cho người ta làm gì cũng không đúng, nhưng không nói lại anh, tránh không tránh được, người không phân rõ phải trái là anh, về mặt lại tỏ vẻ cô mới là người làm sai.

Hết chuyện này đến chuyện khác khiến cho cảm xúc Khương Sam vốn đang đè nén liền bộc phát, về mặt cô im lìm, hốc mắt không tự chủ được bắt đầu đỏ hồng.

Tần Diệc Hạo ngăn ra, Khương Sam không chịu hé răng, cúi thấy đầu nghiêng mặt đi, môi phúng phính hơi cắn lại, hốc mắt mang theo chút ẩm ướt, thật sự không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Khóe miệng Tần Diệc Hạo còn đang bị đau, máu còn rơi xuống đất, anh còn chưa có tức giận đấy, cô khóc cái gì chứ?

Theo như tính tình của anh, vốn anh nên trách mắng cô tại chỗ, trách cô không hiểu chuyện, trách cô không biết giữ chừng mực, hoặc trực tiếp mặt lạnh đẩy cô ra xoay người bỏ đi mới đúng, nhưng toàn bộ lời nói và hành động khi nhìn vào đôi mắt âm trầm đầy nước mắt của cô, giống như một gáo nước lạnh dập tắt lửa lớn, trong phút chốc hóa thành tro tàn.

Lời nói châm chọc gần nói ra khỏi miệng liền vòng vo lại: “Em khóc cái gì?”

Khương Sam vẫn không thèm để ý đến anh, nhắm mắt lại, nước mắt rõ ràng muốn rơi xuống mà không xong, Tần Diệc Hạo hiểu rõ đây là thủ đoạn nhỏ của cô, nhưng muốn anh làm thế nào không để ý tiếp tục gay gắt với cô thêm nữa?

Về mặt anh vẫn còn tức giận nói lỏng chần ra, lấy khăn tay lau đi vết máu bên miệng. “Đi ngủ sớm một chút.” Anh nói, giọng nói trầm thấp xuống: “Được rồi! Không nói em nữa là được!”

Khương Sam không nói một tiếng nằm im, quay lưng lại với anh, Tần Diệc Hạo lặng lẽ nhìn động tác lên lau nước mắt của cô, trong lòng như bị ốt cay và nát rã vào, vừa chua vừa mềm.

Sau khi Tần Diệc Hạo tự mình tắm xong, Khương Sam đã ôm chặt lấy chần ngủ, xoa tóc ướt, Tần Diệc Hạo đứng ở đầu giường nhìn cô một lúc lâu.

Cả người Khương Sam không động đậy, trên chần cũng không có hô hấp phập phồng lên xuống.

Một giây sau một vật nặng nằm xuống mạnh mẽ truyền tới, Khương Sam đang giả vờ ngủ liền cả kinh, sợ hãi trong phút chốc liền mở mắt ra.

“Ngủ đi, không còn sớm nữa.”

Tần Diệc Hạo kéo chần qua đắp chính mình, trên người anh mặc bộ đồ ngủ mang theo khí nóng, trong nháy mắt lan rộng trong chần, cả người Khương Sam cứng đờ căng thẳng!

Một lúc lâu sau, bên Tần Diệc Hạo cũng không có động tĩnh gì, chốc lát lại truyền tới tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, Tần Diệc Hạo tự giác nằm cách cô một khoảng, dưới ánh đèn mờ nhạt, trên khuôn mặt đẹp trai một vẻ yên ổn.

Khương Sam nhìn một lúc, cơ thể nhích gần ra bên ngoài thêm một chút, mới cử động nhẹ, nhìn Tần Diệc Hạo vẫn đang nhắm mắt ngủ say lạnh giọng mở miệng.

“Ngày mai em có trận đấu, ngủ ngon đi, nếu tỉnh lực dư thừa...”

“Em biết rồi!”

Khương Sam cắn môi nhanh chóng trả lời, bịt chặt mắt lại.

Bản thân vẫn đang đề phòng, bản năng trong lòng có chút run sợ, Khương Sam cho rằng mình sẽ rất khó ngủ, nhưng Tần Diệc Hạo lại không có thêm hành động gì khác người, cơ thể cứng ngắc một lúc lâu, hơi thở rõ ràng của anh cuối cùng khiến cho hai mí mắt Khương Sam bắt đầu đánh nhau.

Phát hiện cuối cùng Khương Sam không chống đỡ nổi nữa, đã thật sự ngủ sâu, Tần Diệc Hạo nằm vững vàng rất lâu bỗng mở mắt, im lặng không tiếng động nghiêng qua hướng cô nhìn thử.

Bộ dạng giống như một con thỏ sợ hãi, còn dám ngủ...

Khỏe miệng truyền đến từng trận co rút đau đớn, Tần Diệc Hạo đối với cô thật sự là vừa bức vừa giận lại yêu thương có chút buồn cười.

Đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng Khương Sam đã ngủ say, Tần Diệc Hạo im lặng không ra một tiếng động xốc chăn bước xuống giường.

Khương Sam đắp chăn rất kỹ, trước khi vén chăn vào nằm Tần Diệc Hạo đã thấy rõ, bên ngoài cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ.

Anh im lặng đứng ở bên giường nhìn Khương Sam một lúc, suy nghĩ lại một lần nữa thoáng nhìn qua kính hồng, cuối cùng dục vọng chiến thắng lí trí, Tần Diệc Hạo giống như một con báo đen nhanh nhẹn về đêm, không chút do dự, yên lặng không tiếng động đi về phía cuối giường.

Anh chưa từng chạm vào người phụ nữ khác, sống hơn hai mươi mấy năm anh chưa từng có suy nghĩ sẽ chạm vào người phụ nào, lại có cảm giác rất kì quái, tự chủ của anh hơn người, nhưng anh cũng là một người đàn ông huyết khí dương cương bình thường.

Anh cũng chỉ muốn xem thử ở phía dưới lớp áo ngủ có phải giống như trong tưởng tượng của anh hết sức mê người, Tần Diệc Hạo mặt lạnh nghĩ như vậy, cánh tay dài đưa tới, nhẹ tay nhẹ chân vén chăn bên kia.

Đập vào mắt đầu tiên là đôi chân nhỏ tinh xảo trắng nõn, không đủ một nắm tay của anh, Tần Diệc Hạo dùng đầu tay vuốt ve, ngón chân đáng yêu không tự giác cuộn tròn lại.

Đôi mắt hẹp dài càng thêm tăm tối, anh kiên nhẫn, từng chút từng chút một kéo chăn ra khỏi nửa người phía dưới của Khương Sam, Khương Sam trong lúc ngủ mơ bất an giật giật cơ thể, Tần Diệc Hạo dừng tay lại, Khương Sam lại nằm ngửa ra, ngón tay vừa động, kéo chăn đi.

Tần Diệc Hạo giống như một người thợ săn kiên nhẫn, từng chút từng chút một ổn thỏa lại không khiến Khương Sam kinh sợ tỉnh giấc, bình tĩnh kéo chăn từ mắt cá chân lên đến bên hông, càng lên trên liền bị Khương Sam đè lại kéo căng, Tần Diệc Hạo không hoảng hốt tiếp tục kéo, Khương Sam bất an mặt mũi giật giật, anh mới tạm thời buông tay.

Bắp thịt Tần Diệc Hạo căng thẳng, đôi mắt như chim ưng sắc bén khắc sâu, bởi vì không chế cực độ, mí mắt kéo ngang thành một đường thẳng.

Khương Sam mơ một giấc mơ kì quái, Lãng ##Quên cô nằm mơ thấy bản thân bị người khác không ngừng rượt đuổi, cô chảy mồ hôi đầm đìa, thất lung đầu gối bủn rủn, trong đêm tối sợ hãi một mình, thì người đuổi theo phía sau đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Trước mặt cô có một hồ trông rất tuyệt, đang nóng cô mừng rỡ như điên nhảy vào.

Trong hồ nước có cá bơi, có nhiều cỏ nước, nhiệt độ vẫn nóng như cũ, cô muốn lên bờ, lại bị cỏ nước cuốn lấy hai chân, những con cá không ngừng bơi qua bơi lại xẹt qua người cô, lưu lại cảm xúc mềm mại.

Trên người cô rất nóng, cô muốn tránh thoát, nhưng tránh thế nào cũng không thoát, cỏ nước từng tán lớn truyền lại, toàn bộ cỏ nước mang theo nhiệt độ bao bọc lấy cô.

Bỗng cảm giác mạnh mẽ của một cỗ nhiệt khô nóng trong nháy mắt đốt cháy cơ thể của cô, cảm giác xa lạ này khiến cho cô sợ hãi, cô muốn tìm ra nơi phát sinh, cô khó chịu gần như muốn thở dốc...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 60.2

Khương Sam bị tiếng chuông báo thức ầm ĩ dồn dập làm cho tỉnh giấc, vốn đầu óc cô vẫn còn đang hỗn loạn trong phút chốc, sau đó cô nhớ lại cái gì đó lập tức kinh hoàng ngồi bật dậy nhìn qua phía bên cạnh, Tần Diệc Hạo ở bên kia sớm đã không còn thấy bóng dáng. Khẩn trương di chuyển, phát hiện chân vẫn còn êm đẹp đắp trên người, thậm chí ngay cả phương hướng góc chăn được dịch cũng không có thay đổi, Khương Sam mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong toilet truyền đến tiếng nước chảy, Khương Sam nhìn quần áo của Tần Diệc Hạo treo trên giá, đã thay đổi một bộ khác, cũng không biết anh lấy qua từ lúc nào, nhưng trong đầu Khương Sam chỉ thoáng nghĩ qua, không suy nghĩ nữa. Trước mắt còn có vấn đề khó giải quyết hơn, biết Tần Diệc Hạo đang tắm bên trong, cô nhanh chóng ngồi bật dậy.

Vén chăn lên, Khương Sam mới phát hiện cả người đều dính dính khó chịu, mồ hôi trên người cô làm ướt sũng chiếc áo ngủ đang mặc, nóng rực dính vào trên người. Khương Sam xấu hổ phát hiện phần áo trước ngực ướt dính vào thấy rõ cả hình dạng, cảnh giác nghe tiếng nước ở trong toilet, xác định người nọ còn chưa đi ra, Khương Sam mới nhanh tay nhanh chân chạy đi lấy quần áo, lại nhanh chóng chui vào ổ chăn để thay.

Trên người ra mồ hôi nhiều hơn thường ngày, nhưng thật sự Khương Sam không thể tắm rửa trong trường hợp vẫn còn Tàn Diệc Hạo ở đây, chỉ có thể qua loa mặc quần áo lên người, lúc mặc quần lót vào, chỗ kia đụng phải vải quần bỗng nhiên truyền đến cơn đau mơ hồ. Khương Sam không tự nhiên cử động cơ thể, chậm chạp cau mày lại, trước ngực cũng căng đau âm ỷ, tính toán thời gian, cũng gần đến ngày chu kỳ, Khương Sam mới an tâm tiếp tục mặc đồ.

Trước thời gian đến chu kỳ kinh nguyệt, bộ ngực có chút đau, chỉ là sau này đi ngủ không nên mặc trần trụi như vậy nữa, cũng không biết có phải khăn trải giường của khách sạn khiến cho cô bị thương không nữa.

Lúc Tàn Diệc Hạo đi ra, Khương Sam đã mặc quần áo chỉnh tề, trong phòng có máy sưởi, cô lại mặc chiếc áo khoác ngoài đều được cài nút cẩn thận.

Tàn Diệc Hạo chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng quanh hông phía dưới, để lộ vòm ngực cường tráng, vai rộng eo nhỏ, thắt lưng mạnh mẽ mà gợi cảm, ánh mắt Khương Sam ngay lập tức chuyển đi.

“Anh quay vào mặc quần áo chỉnh tề rồi hãy trở ra.”

Khương Sam không vui nói.

Tàn Diệc Hạo không nhanh không chậm quét kem đánh răng, bắt đầu đánh răng rất cẩn thận, giọng điệu của Khương Sam không tốt cũng không khiến anh cảm thấy mất hứng, vẻ mặt không rõ hứng thú và ánh mắt kì quái quét qua người Khương Sam giây lát, rồi mới quay lại toilet lần nữa.

Thật ra Khương Sam rất muốn đuổi Tàn Diệc Hạo đi, mong ước lớn nhất của cô bây giờ là được tắm một, cho dù anh không đi, Lãng ## Quên cô cũng không cho phép mình và anh ở cùng một phòng, giống như tối hôm qua lo lắng sốt ruột, cô không thể nào cứ lần qua lần lại qua một đêm.

Nhưng muốn nói thẳng tuyệt đối không được, Tàn Diệc Hạo đã thay xong quần áo, Khương Sam vào toilet chỉ rửa mặt đơn giản, liền phá lệ mời anh đi ăn điểm tâm.

Tàn Diệc Hạo lười biếng chỉnh lại cà vạt, dáng người cao lớn, khí chất cao quý.

“Muốn ăn gì?”

Khương Sam chỉ nghĩ muốn nhanh chóng đuổi anh đi.

“Tùy anh, tôi ăn gì cũng được.”

Tàn Diệc Hạo xoay người lại, ánh mắt không hiểu có ý gì nhìn qua Khương Sam, đôi mắt lại càng thêm sâu sắc.

“Ăn nhẹ thì hơn.”

Giọng nói kia khàn khàn đi, mang theo sự dè dặt và kiềm chế.

Khương Sam bị anh nhìn thấy không yên, trực tiếp đứng dậy:

“Được, chúng ta đi ra ngoài trước đã.”

Tàn Diệc Hạo nhếch môi một:

“Em không cần tắm sao?”

Anh nhớ rất rõ lúc đầu lưỡi lướt qua, trên người cô đều có rất nhiều mồ hôi, ẩm ướt giống như cả người được tạo nên từ nước đang dần chảy ra. Anh cầm khăn lau người cho cô một lúc lâu, nếu không phải anh có tự chủ kinh người, đôi mắt với tình cảnh này anh đã muốn bắt chấp tất cả để muốn cô, vì nếu cả hai cơ thể đã có những tình cảm chân thật nhất, chính anh đã làm nước chảy thành sông.

Nhưng thái độ của cô cho tới nay vẫn luôn ngăn cản anh, nếu khiến cô kinh sợ tình dục, cô nhất định sẽ xấu hổ không chịu được, sẽ chỉ dẫn đến một trận tranh cãi khác thôi.

Anh cũng không phải là người muốn ép buộc cô thành người của mình, chỉ bằng bây giờ chịu đựng trước, nói không chừng một ngày không xa cô sẽ cam tâm tình nguyện theo anh, so sánh mà nói như vậy mới là phương thức khiến người ta thấy thoải mái nhất.

Chỉ là cô gái này tâm lạnh lại quá ngoan độc, thật không biết sẽ có một ngày như vậy hay không, nếu anh không có biện pháp khiến cho cô ngày càng gần mình, chắc sẽ có ngày bị cô làm cho ghen chết.

Khương Sam lắc lắc đầu: “Không cần, cùng ăn sáng xong, tôi trở về súc miệng cũng như nhau thôi.”

Mặt đen Tàn Diệc Hạo giãn ra: “Cũng được.”

Lúc đang ăn sáng, Tàn Diệc Hạo bỗng nhiên nói:

“Hai ngày tới dẫn em đi đến một nhà hàng ăn cơm để gặp một người.”

Khương Sam không yên lòng ăn cháo:

“Gặp ai?”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo dừng lại ở trên gương mặt cô, chậm rãi nói:

“Người này em cũng biết, quản lý trường quân đội của em Tần chính ủy, Tần Chiến, dạo gần đây đang nhận nhiệm vụ ở khu vực này.”

Ngón tay Khương Sam cứng đờ.

Ánh mắt Tần Diệc Hạo ngừng nháy chớp lát, làm như không thấy sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên khó coi, nói tiếp:

“Chẳng qua khi mới gặp em không nên gọi chú ấy là Tần chính ủy, Bạch Kỳ thuộc quản lý của chú ấy, kéo gần quan hệ mới có lợi cho em.”

Khương Sam giương mắt nhìn anh: “A...?”

Hai tay Tần Diệc Hạo giao nhau để ngang trước ngực:

“Em gọi theo tôi, gọi chú là được rồi.”

Không khí trong khoảng khắc trở nên ngưng trọng và lúng túng, sau một lúc lâu Khương Sam mới di chuyển ánh mắt, cô không nhìn Tần Diệc Hạo, khoe miệng nở nụ cười máy móc yếu ớt.

“Anh lại giúp tôi, cảm ơn, anh hẹn thời gian trước đi, lúc đó nói cho tôi biết là được rồi.”

Lần này thi đấu tình, bên trong Niết Bàn tuyển chọn ra học viên có tiềm lực tốt, dẫn đầu là Triệu Thanh Thanh. Tính tình Triệu Thanh Thanh ôn trọng khéo léo, vũ đạo vô cùng tốt, nếu không sao có thể có quan hệ tốt với Sở Phàm, ở bên trong vũ đoàn Niết Bàn, Triệu Thanh Thanh cũng được coi là học viên có uy tín.

Những trận đấu như thế này vì rèn luyện thường không dùng học viên ở ban cao cấp đến tham dự, cho người ở ban trung cấp dẫn đội là được, \$LangQuen%\$ Triệu Thanh Thanh lại chủ động xin đi ra ngoài giết giặc ở ngoài dự đoán của mọi người, chỉ nói đến hỗ trợ góp vui.

Khương Sam biết rõ, cô vừa đưa tin của Khương Vi ra ngoài, Triệu Thanh Thanh nhận được tin sợ hãi, ở thành phố S sợ bị những tin đồn của Khương Vi quần vào người.

Tần Diệc Hạo còn có một cuộc hội nghị video, Khương Sam nhanh chóng đuổi anh đi, vọt vào trong toilet tắm nhanh một rồi đến đội tập hợp.

Nơi cô ở lại trong khách sạn không ở cùng một tầng với những người chơi khác, kỳ thật hôm qua cô lừa Tần Diệc Hạo, căn bản cô không có đồng bạn học viên nữ ngủ ở sát vách, ngoài cô ra, các học viên khác đều ở tầng trên.

Sắp xếp theo cặp, ngủ ở cùng một phòng.

Lúc phân phòng, Triệu Thanh Thanh vô cùng thay Khương Sam suy nghĩ, trực tiếp đưa cho cô chìa khóa phòng một người ở.

Chuyện này khiến cho các học viên nữ khác cảm thấy không được tốt lắm.

“Chị Thanh Thanh, phòng đó là do vũ đoàn chuẩn bị riêng cho chị, sao có thể...”

Phòng của người dẫn đầu đội thi đấu Niết Bàn cùng các đội viên khác không giống nhau, Triệu Thanh Thanh lại ngoài dự đoán của mọi người, chủ động đồng ý nhường phòng lại.

Triệu Thanh Thanh vội đến hòa giải: “Lần này đến thi đấu đều là học viên quân nghệ chúng ta, chỉ có Khương Sam là người ngoài, cô được Phó đoàn trưởng chỉ định tham gia thi đấu, nói đến khía cạnh nào thì chúng ta cũng nên chiều cố em ấy, để cho em ấy ở phòng đó là tốt rồi.”

Những người khác đều là học viên năm hai hoặc là nửa đường được bổ sung vào, dù là ai cũng đã được huấn luyện tốt ở bên trong Niết Bàn một thời gian, Khương Sam chẳng qua chỉ mới được gia nhập đã được đưa đi dự thi đã khiến trong lòng các cô thấy bất mãn, chẳng qua chỉ vì câu nói một không nói hai của Phó đoàn trưởng trực tiếp truyền chỉ thị đến, cho dù trong lòng có khó chịu, cũng không ai dám nói gì.

Khương Sam an ổn thì cũng thôi, đó là nước sông không phạm nước giếng, nhưng phòng Triệu Thanh Thanh ở bởi vì cô là đội trưởng dẫn đội, lại là đàn chị ở ban cao cấp, các cô tâm phục khẩu phục, các cô đều dựa theo quy định hai người ở một phòng, Khương Sam có tư cách gì vượt qua các cô không cần phải ở cùng phòng với người khác?

Đây là Triệu Thanh Thanh muốn đưa Khương Sam đến trên lửa nóng.

Quả thật cô ta cũng chỉ nhường một chút, lại không nghĩ tới Khương Sam cứ như vậy nhận lấy.

“Được.” Thậm chí cô cũng không nói một tiếng từ chối, về mặt thật sự theo khuôn phép cũ: “Học tử là người dẫn đội, em nghe theo an bài của chị.”

Trực tiếp đẩy cục diện rồi rầm quay trở lại, chị xem đó, chị là người dẫn đội, em chỉ là cực kỳ nghe theo lời chị, cái gì em cũng không biết, chị bảo em làm sao thì em làm thế đó thôi.

Nói đơn giản lời nói của Khương Sam ý ở ngoài lời chính là, trong lòng ngoài mặt không phục, có thể đi tìm Triệu Thanh Thanh, cô ta an bài, cô chỉ nghe theo.

Đã không thể châm ngòi ly gián quan hệ, lại thật sự bị Khương Sam chiếm phòng, Triệu Thanh Thanh chỉ có thể chen lẫn cùng với đội viên khác ở cùng một phòng khác, tức giận Khương Sam ở trong lòng mạnh mẽ chửi một trận.

Lúc Khương Sam đến nên tập hợp ở tầng trệt các đội viên cũng đã đến đủ, Triệu Thanh Thanh đang đứng đầu ở phía trước sắc mặt nghiêm túc nói chuyện, thấy Khương Sam vào, về mặt có chút không kiên nhẫn.

“Bình thường còn không sao, trước mắt là lúc mấu chốt thi vòng bán kết, sau này không thể khiến cả đội chậm trễ phải đợi một mình em.”

Khương Sam nhìn điện thoại, nhún vai nói: “Em còn đến tập hợp sớm hai phút, học tử không nói với em đổi lại thời gian mà.”

Quả thật Triệu Thanh Thanh tạm thời bị người ta kêu đến, chỉ là gặp phải vấn đề khó giải quyết, trong lòng cô ta đang thấy phiền, không nghĩ tới cô lại trực tiếp phản bác, tâm tình lập tức càng trở nên không tốt, về mặt nghiêm túc lạnh nhạt, ra dáng là một người dẫn đội.

“Ngồi trước đi, đang bàn bạc chuyện chính, thi đấu tình không phải là nơi để vui đùa, đây là trận thi đấu chính thức, về sau nhớ rõ là được rồi.”

Khương Sam từ chối cho ý kiến, buông mắt suy nghĩ trong chốc lát, giữa lúc đó hoảng hốt nhớ đến kiếp trước có một lần thi đấu tình, cũng quả thật gọi cô đến để đùn đẩy đến cuối cùng. Cô không giống như những người khác ngồi trên giường, đứng dựa vào tường, nghe Triệu Thanh Thanh nói.

Về mặt Triệu Thanh Thanh nặng nề: “Chị nhận được tin tức, quy tắc thi đấu tình năm nay có thay đổi...”

Nhìn vào bầu không khí nhanh chóng trở nên nặng nề, trong đầu Khương Sam bỗng nhiên nhớ đến vài đoạn ngắn, khoe miệng khẽ câu lên.

Thời gian đã qua quá lâu, vậy mà cô lại quên mất chuyện này, không trách được Triệu Thanh Thanh sốt ruột, thi đấu tình năm nay, quả thật xuất hiện không ít chuyện mới.

Mà thi đấu tình bỗng nhiên thay đổi quy tắc, cũng tuyệt đối không phải người dẫn đội là Triệu Thanh Thanh có thể phối hợp được, xung phong nhận việc dẫn đầu đội, nếu tay trắng quay trở về thành phố S, cô ta cũng thật quá mất mặt!

Nếu không phải bây giờ cô đang ở trong vũ đoàn Niết Bàn, nếu không phải Phó đoàn trưởng đồng ý dựa theo thứ tự để cho cô lên lớp, cô thật muốn án binh bất động nhìn Triệu Thanh Thanh ăn quả đắng lần này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 61

Về mặt Triệu Thanh Thanh nghiêm túc nhìn mọi người nói:

“Lần thi đấu tình năm nay, người chịu trách nhiệm tổ chức bỗng nhiên muốn cho khán giả vào cùng nhau đánh giá, ngoại trừ phần đánh giá của giám khảo, tất cả các tuyến muốn lưu lại đều do sự đánh giá yêu thích của khán giả quyết định nữa.”

Vừa nói xong, trong phòng lập tức bùng nổ! Các nữ sinh đưa mắt nhìn nhau, không chút che giấu kinh ngạc trên mặt.

“Sao lại có quy định kì quái như vậy được, chúng ta tới tham gia thi đấu vũ đạo chính quy, cũng không phải tham gia tranh giải chương trình giải trí, sao có thể để cho những người không hiểu vũ đạo đánh giá chúng ta được?”

“Đúng vậy, thay đổi quy tắc đột ngột thế này, quá không tôn trọng người khác rồi!”

Trên mặt Triệu Thanh Thanh cũng lộ sự bất mãn, nhưng dù sao cũng là người tổ chức thi đấu truyền lời xuống, trong lòng cô không muốn cũng không có năng lực và biện pháp nào khác. Chỉ có thể bắt đầu đi nói:

“Dù sao chúng ta tới tham gia thi đấu, quy tắc thay đổi, chúng ta lại tức giận, chẳng lẽ bỏ ngang giữa chừng đi về sao? Lúc này không thời gian để phát giận, điểm quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng suy nghĩ biện pháp giải quyết.”

Những người khác ngăn ra: “Sao còn cần nghĩ biện pháp, giải quyết cái gì?”

Triệu Thanh Thanh điều chỉnh vẻ mặt, bây giờ mới thể hiện cái giá thực sự mà cô ta sở hữu là một người dẫn đội, nặng nề nói:

“Các cô còn chưa ý thức đây là tình huống gì à? Nếu chúng ta cùng biểu diễn, là đại diện cho vũ đoàn Niết Bàn, tất cả mọi người đều biết người đến tham gia thi đấu tỉnh không thiếu người của những vũ đoàn khác, nếu trong chúng ta chỉ có cá nhân bị loại bỏ thì thôi, ngộ nhờ bởi vì quy tắc thay đổi khiến cho tất cả mọi người không đạt được thứ hạng, đối với vũ đoàn chúng ta là một đả kích nặng nề. Chuyện bây giờ chúng ta phải làm là hết sức cố gắng tuyển chọn, duy trì những người ưu tú nhất đến cuối cùng, về những người khác sẽ có sắp xếp sau, dù sao vẫn phải lấy đại cuộc làm trọng.”

Lời nói này vô cùng rõ ràng, bây giờ Khương Sam mới nhìn ra trong lòng Triệu Thanh Thanh đang đánh bàn tính gì, trong lòng có chút không biết nên khóc hay cười.

Quả nhiên, nghe xong lời Triệu Thanh Thanh nói hết, trong lòng ngoài mặt đều cảm thấy có nguy cơ, tầm mắt nhóm đoàn viên ngay lập tức đều rơi trên người Khương Sam.

Gần đây nhân khí của Khương Sam tương đối cao, mọi người đều biết, lúc tham gia sơ tuyển đã có nhiều người nghe danh cô mà đến xem, nghe được Triệu Thanh Thanh không rõ ràng nhắc nhở, tất cả mọi người ngay ý thức quy tắc thay đổi, người được lợi nhất chính là Khương Sam.

Nhưng Khương Sam là ai? Là đội viên mới được Phó đoàn trưởng tạm thời sắp xếp, ngay cả huấn luyện còn chưa huấn luyện qua vài ngày, có thể đi vào đến đây đã khiến cho nhiều người không phục. Mà một khi có khán giả tham gia đánh giá, có ý nghĩa mặc kệ cô nhảy tốt thế nào, nếu có khả năng không lọt được vào mắt người xem nhất định sẽ bị đào thải. Các thành viên trong nhóm múa được liên kết chung với nhau, người tham gia lại nhiều như vậy, Khương Sam tiến vào vòng trong liên ý nghĩa tăng thêm tính đào thải cho tất cả mọi người.

Trong phòng từ từ yên tĩnh lại, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu nhưng không ai nói, chờ Khương Sam tỏ thái độ trước, lúc nào các cô có điều cạnh tranh nhau, có lẽ năng lực đều sần sần như nhau, ai cũng không phục, nhưng muốn nói đến Triệu Thanh Thanh muốn phá vòng vây yêu cầu phải phối hợp sẽ là ai, hoặc là một trong số các cô, nhưng tuyệt đối không có khả năng chính là Khương Sam đứng ở trước mặt các cô.

Bỗng nhiên bị Triệu Thanh Thanh gây khó dễ đưa ra cách làm tiêu cực này, cũng vô cùng hiếm ác, buộc Khương Sam phải tỏ ra thái độ nhượng bộ, cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Khương Sam cúi đầu, không lên tiếng một lúc lâu.

Trong lòng Triệu Thanh Thanh đã vui sướng đến cực điểm, vòng đấu loại Khương Sam đã đoạt hết nổi bật, cô ta đã sớm nhìn không quen, quy tắc thay đổi mang đến không ít phiền phức, nhưng cũng cho cô ta cơ hội để loại bỏ Khương Sam.

Chỉ là trên mặt mũi vẫn muốn làm đủ, Triệu Thanh Thanh ra vẻ thật có lỗi nhìn Khương Sam, khuôn mặt tỏ vẻ đau xót.

“Tôi biết quyết định như vậy sẽ khiến cho mọi người ở đây không cam lòng, nhưng mọi chuyện đã đến mức này, nhất định phải có người đứng ra hi sinh. Đánh giá của khán giả chỉ là thủ đoạn tạm thời, đến vòng chung kết tuyệt đối không có qua loa tất trách như vậy, cuối cùng vẫn cho các giám khảo lâu năm tôi nhận xét, nếu vì sự rút lui của một số người có thể mang đến lợi ích lớn hơn cho vũ đoàn, tôi muốn mọi người có thể hiểu được, các cô thật sự nguyện ý nhìn các vũ đoàn, hoặc là những cá nhân khác tiến vào vòng trong do quy tắc bỗng nhiên thay đổi này, đều đặt trên đầu chúng ta sao?”

Khương Sam vẫn yên lặng như cũ, bóng lông mi đồ dài trên mí mắt.

Triệu Thanh Thanh đã tự mình nói ra đến đó, Khương Sam vẫn không mở miệng như cũ, giọng nói tăng thêm mấy phần, lần này chỉ đích danh.

“Khương Sam, chị biết em múa giỏi, lần tham gia thi đấu này cũng nhất định muốn đạt được thứ hạng, nhưng em phải biết rằng, dù sao cũng khác xa so với thi đấu tuyển chọn ở vũ đoàn, thi đấu chính thức không đơn giản như trong suy nghĩ của em. Dù bây giờ em được nhiều khán giả ủng hộ, trận đấu sau đó cũng không nhất định tiếp tục có thể thông qua, nếu lúc này toàn quân bị diệt, chuyện đó đã kích nghiêm trọng đối với thanh danh vũ đoàn chúng ta. Chị biết trong lòng em khẳng định không cam lòng, trận thi đấu lúc trước em cũng thấy được, –Diện#D45a33n\$3L43Q\$3Don có rất nhiều khán giả yêu thích em đi đến sân khấu, lần đánh giá của khán giả này khẳng định sẽ có hảo cảm với em, nếu em tham gia tám chín phần thông qua. Nhưng sau đó thì sao, nếu trận đấu kế tiếp em không thông qua được, vậy Niết Bàn phải làm sao bây giờ?” (Quên: edit tôi đây thật sự tức quá, không nhận được bình luận, Triệu Thanh Thanh thật sự quá vô sỉ, quá tiểu nhân. =_+)

Triệu Thanh Thanh lấy tình làm cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, trong mắt đầy những cân nhắc lo lắng suy xét quyết định vì đại cục, nhưng ý nghĩa từng câu đều gây khó xử cho người khác.

Nếu Khương Sam không đồng ý với sắp xếp của cô ta, kết quả cô được thông qua mà những người khác bị loại, đó cũng chỉ vì nhân khí của cô cao, may mắn thông qua thôi. Tiến vào vòng trong, lỡ nhưng Khương Sam không thể đạt được thứ hạng, càng không thể nghĩ ngờ sẽ trở thành cái đích cho mọi người trách mắng, một người mới bước bình không nghe theo sắp xếp khuyên bảo, vậy danh tiếng vì tư lợi khó nghe không thể nào chạy thoát được.

Triệu Thanh Thanh chưa bao giờ cho rằng Khương Sam sẽ đạt được thứ hạng trong trận thi đấu tỉnh này, một người mới, lại chưa được huấn luyện không lâu, đối thủ cạnh tranh lại nhiều, cô ta (KS) nếu có thể trở được hết tài năng mới thật gặp quý rồi.

Khương Sam giữ chặt mắt, nhìn về phía Triệu Thanh Thanh, cuối cùng cũng mở miệng nói ra câu đầu tiên.

“Tôi hiểu ý sư tỷ, chỉ là có việc tôi không rõ, thực lực mạnh yếu trong miệng sư tỷ nói được phân từ đâu?”

Có nữ sinh khác chen vào nói: “Đương nhiên dựa vào thứ tự xếp lớp, Niết Bàn có quy tắc thăng cấp riêng của mình.”

Khurong Sam nhìn qua nói:

“Như thế nói cách khác, bởi vì tôi mới vào vũ đoàn, cho nên tôi nhất định phải là người chịu thỏa hiệp chuyện kia, hoặc nói nếu tôi thông qua bán kết, Lăng ##Quên cho dù không để ý đến Niết Bàn, nếu tôi thông qua những người khác không thông qua, kết quả thiệt hại cuối cùng đều do tôi tạo thành, cũng muốn cho tôi đến gánh vác luôn à?”

Chuyện này không ai dám nói tiếp, trong lòng nghĩ là một chuyện, thực ra cũng do không có người nào lên tiếng nói, đều do Triệu Thanh Thanh không ngừng ám chỉ, các cô là đồng đội, đương nhiên cũng sẽ không mặt dày mày dạn nói trực tiếp ra.

Triệu Thanh Thanh nhìn phần lớn mọi người bắt đầu bất mãn đối với lời nói của Khurong Sam, trong mắt không dễ nhận ra xẹt qua vài phần ý cười.

“Chị biết quyết định như vậy có phần tàn nhẫn, rất nhiều người trong lòng đều nghĩ không muốn. . .”

Khurong Sam lắc lắc đầu, đứng thẳng người dậy:

“Không, sự tỷ, chị sai rồi, vấn đề căn bản không phải nguyện ý hay không, cũng không phải có thỏa hiệp hay không.”

Đôi mắt tối đen của Khurong Sam từ từ lắng sâu hơn.

“Chị nói đúng, chúng ta là một chỉnh thể, thanh danh của Niết Bàn dựa vào sự ra sức của chúng ta, thi đấu tình thất bại đối với Niết Bàn nhất định không phải là một chuyện tốt. Mà tôi không biết vì sao chị lại cho rằng tình cảnh bây giờ nguy cấp? Vì sao lại cho rằng sự đánh giá của khán giả sẽ đảo thái mất những tuyên thủ có thực lực mạnh? Có lẽ tin tức này đột ngột truyền đến khiến cho chị rối loạn, mới có thể đưa ra quyết định không sáng suốt này, bằng không cách làm như vậy chính là tự hủy chính con đường của mình, thay đổi khái niệm ở bên ngoài rồi.”

Khurong Sam hơi mím môi, giọng nói nặng nề mà lạnh nhạt:

“Vũ đạo là một trong những hình thức nghệ thuật lâu đời nhất, có thể nói, Trung Quốc có bao nhiêu năm văn minh, vũ đạo liền có bấy nhiêu năm lịch sử, mà trên dưới năm ngàn năm lịch sử thăng trầm lên xuống đầy bể dâu, nhiều hình thức nhảy múa tuyệt vời có thể được thừa hưởng và bảo tồn nguyên vẹn, nhưng không phải chỉ dựa vào một số ít người tinh thông nhảy múa. Người nhảy múa có thực lực mạnh nhất định thực mạnh, nhảy tốt chính là nhảy tốt, chỉ là tôi không biết, lúc nào thực lực mạnh nhảy tốt, sao không thể được chấp nhận bởi thẩm mỹ của quần chúng, sao lại trở thành hai chuyện rồi vậy?”

Sắc mặt Triệu Thanh Thanh cứng ngắc, cô nơi nào trộm đôi khái niệm, cố ý nói vắn vẹo ý tứ chính là Khurong Sam mới đúng.

“Tôi cũng không phải có ý này, ý của tôi rõ ràng là vì. . .”

Về mặt Khurong Sam lúc này triệt để lạnh xuống, không hề để cho Triệu Thanh Thanh bất cứ cơ hội nào cãi lại.

“Là một người dẫn đầu một nhóm, nên suy nghĩ biện pháp chính đáng làm sao có thể khiến cho nhiều người trong nhóm thông qua trận đấu, thay vì sử dụng những phương pháp tự hy sinh này để xúc phạm trình độ đạo đức cơ bản của một vũ công. Trong quá khứ, từng có không ít vũ đoàn có toàn bộ tuyên thủ được lọt vào vòng chung kết, vì sao quy tắc thay đổi sự tỷ lại cho rằng không có khả năng rồi hả? Điều chị nghĩ không phải là cách mà chúng ta tiến lên, mà là dẫn đầu yếu thế, thật có lỗi, hành vi như vậy tôi thật sự không thể tán thành.”

Nói xong, tầm mắt Khurong Sam quét qua mọi người ở trong phòng một lần, đối với vẻ mặt khác nhau của mọi người, giọng cô hòa hoãn lại:

“Nếu chúng ta có thể tiến vào trong vũ đoàn Niết Bàn, đều là những người kiêu ngạo, đối với thực lực của bản thân vô cùng tự tin, chỉ vì đại cuộc nhường lại thứ hạng, sao sự tỷ lại cho rằng sẽ có người đồng ý với cách làm này. Ít nhất đối với tôi mà nói, tuy tôi chỉ là một người mới trong Niết Bàn, đối với thực lực của mình cũng có kiêu ngạo, càng thêm vô cùng tự tin, tôi tin chắc vũ đạo có cao siêu hay không, nhân khí cao hay không, nếu đã nhảy tốt, nhất định phải có người thưởng thức, nếu đã nhảy không tốt, chính là không tốt.”

Những lời này nói xong, trong phòng lặng ngắt như tờ, Khurong Sam khiến cho mọi chuyện vỡ nát đặt trên mặt bàn nói rõ ràng, cho dù trước đó Triệu Thanh Thanh đứng trên đạo lý vì lợi ích của Niết Bàn, nhưng dù sao dạng thủ đoạn này thật sự không phải biện pháp chân chính và chu đáo.

Một số nữ sinh có chút do dự sau khi nghe được ý tứ của Khurong Sam liền về mặt kiên định thêm vài phần, không phải lúc nào tất cả mọi người đều muốn mưu tính, có lẽ các cô bởi vì kinh hoàng tạm thời mà nghe theo sự sắp xếp của người dẫn đội, nhưng trong lòng có đồng ý hay không, lại là một chuyện khác.

Lùi lại một bước, cho dù trong lòng không muốn không chịu phục lời nói của Khurong Sam, nhưng bọn cô cũng hiểu rất rõ nếu làm theo biện pháp Triệu Thanh Thanh nói chính là vứt bỏ đi ngạo cốt của một vũ giả (người múa), cho dù da mặt dày dùng thủ đoạn bỉ ổi, trong lòng mong muốn cũng không phản bác lại Khurong Sam. Tên bán chim đầu đàn, người nào cũng không muốn gánh tiếng xấu trên lưng, thừa nhận chính mình chỉ vì cái lợi trước mắt, huống chi nếu mở lời, bị chọn lấy thành người kia chính là mình thì phải làm sao?

Vẫn là nữ sinh trước đó nói hòa tiếp ý với Triệu Thanh Thanh dẫn đầu mở miệng nói trước, về mặt không phục nhìn Khurong Sam:

“Vậy cô nói nên làm gì bây giờ? Trong lúc này lời nói suông thì có ích gì chứ? Quan trọng là. . . Nghĩ ra biện pháp giải quyết mới tốt! Trận thi đấu bán kết gần bắt đầu rồi, nói nhiều lời hùng hồn có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu tất cả đều bị loại hết, nói hay thì được ích gì? Chúng ta còn có mặt mũi nào về Niết Bàn?”

Bị Khương Sam chặn họng, sắc mặt Triệu Thanh Thanh trở nên xanh mét, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, cô là người dẫn đội, là người đưa ra quyết định, trong lòng cô không hiểu chủ ý của mình điểm nào có vấn đề, Khương Sam lại quang minh chính đại nói như thế chẳng qua chỉ vì sợ cô quyết định không cho cô ta vào bán kết mà thôi.

Triệu Thanh Thanh lập tức mượn lời của nữ sinh giành lại quyền chủ động, về mặt sâu lo nhìn Khương Sam, thở dài một hơi nói:

“Đúng vậy, là một người dẫn đội, nhưng biện pháp vẫn mong muốn cùng với mọi người nghĩ ra mới được, trái lại cô có biện pháp nào tốt để xử lý chuyện này? Tôi đã thúc thủ vô sách, dù sao trận đấu bán kết, mọi người đã chuẩn bị vũ đạo kỹ thuật cao, lời nói dễ nghe, ý chí ngút trời ai không nói được, #LangQuen%\$LQĐ*\$ không ai có thể đoán trước được điệu múa của mình có thể khiến cho khán giả, những người ngoài nghề yêu thích hay không, làm theo kế hoạch lúc trước nhất định không định, vậy cứ làm theo lời cô nói đi là được, chỉ là...”

Câu cuối cùng Triệu Thanh Thanh cũng không nói ra hết, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

....Nếu quyết định này, trách nhiệm cuối cùng, cô có gánh nổi không?

Lúc đó Khương Sam nói những lời kia với Trương Băng không phải chỉ là khí phách của người trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, vì vậy cô muốn xây dựng nền tảng khi đang ở Niết Bàn, chắc chắn phải nghĩ biện pháp để thu mua lòng người.

Các gương mặt trước mặt so với mười năm sau vẫn còn đơn giản non nớt, các cô đang cố gắng trấn định, về mặt các cô kinh nghiệm bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), nhu cầu cấp bách giờ cho các cô chính là có một người đến nói cho các biết giờ phút này nên làm gì.

Trên mặt Khương Sam không hề có một điểm khăn trương khó xử hay gấp gáp, ngoài dự liệu muốn khó xử Khương Sam vì đã chặn lời của Triệu Thanh Thanh, trái lại về mặt Khương Sam lặng im suy nghĩ, ung dung, bày mưu tính kế khéo nhẹ khéo môi, nhẹ nhàng lạnh nhạt nói:

“Trái lại tôi có biện pháp, chẳng qua muốn cả nhóm đều thông qua, kế tiếp, chỉ sợ sự tự và mọi người nghe theo sắp xếp của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 62.1

Biện pháp Khương Sam nói ra quá lớn mật, hơn phân nửa người đều do dự, còn có số ít không đồng ý, Khương Sam cũng chỉ giảng giải cụ thể cho một số người thật sự đồng tâm phải làm như thế nào.

Nghe được một lúc, thấy ý nghĩ của Khương Sam vô cùng rõ ràng, từng ý tưởng mới mẻ độc đáo tuy hơi lớn mật, nhưng quả thật rất dễ hấp dẫn ánh mắt người khác, từ từ những người đang do dự cũng đều ngầm đồng ý với biện pháp của Khương Sam.

Tình hình này khiến cho Triệu Thanh Thanh đang đứng ở một bên chờ chế giễu bị tàn phá khí thế hoàn toàn, nghiêm mặt lạnh lùng đi đến cắt ngang.

“Được, không nói những thứ này nữa, việc cấp bách bây giờ là đi đến sân thi đấu nhìn một lúc, đứng ở đây nói thì có ích lợi gì?”

Bây giờ một chữ cũng không nói chính cô ta triệu tập mọi người ở đây chiếm hơn phân nửa nửa thời gian nói chuyện.

Ngoại trừ hai người có quan hệ tốt với Triệu Thanh Thanh, những người khác đều liếc mắt nhìn Khương Sam trước, thấy Khương Sam gật đầu, mới đứng dậy thu dọn này nọ.

Sắc mặt Triệu Thanh Thanh trở nên xanh mét, cuối cùng không duy trì được vẻ mặt ngoài ôn hòa, dẫn đầu đi ra bên ngoài:

“Động tác các cô nhanh lên, thời gian không đợi người!”

Đi tới cửa không cam lòng, dừng lại nói: “Khương Sam đi theo tôi, đi đến sân thi đấu xem trước thế nào.”

Cô ta tuyệt đối không thể để cho Khương Sam tiếp tục khiêu chiến địa vị và quyền uy của mình, Khương Sam đương nhiên hiểu được tâm tư của cô ta, nhưng cô cũng không phản bác, chỉ lộ vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu đi theo.

Những người khác vội vã muốn nghe tiếp biện pháp Khương Sam đề ra cũng có chút gấp gáp, nhưng dù sao Triệu Thanh Thanh cũng là đàn chị, lại là người dẫn đội, các cô không nên trực tiếp yêu cầu để Khương Sam ở lại, Lãng ##Quên nhưng trong lòng bắt đầu bất mãn đối với Triệu Thanh Thanh không phân biệt được tình huống, lợi dụng thời cơ bắt nạt người khác.

Kết quả khi Triệu Thanh Thanh cùng với Khương Sam đi đến sân thi đấu mới biết, mọi chuyện không đơn giản như các cô nghĩ.

Chỗ ngồi chung quanh sân khấu, các nhân viên nam nữ công tác đang điều chỉnh thử máy quay phim, ngay cả các lá phiếu bầu cử đã được đặt trước ghế

khán giả, có vẻ như đó là hình thức mà người tổ chức mới nghĩ ra! Trong lòng Triệu Thanh Thanh cảm thấy không tốt, lập tức đi tìm người hỏi thăm.

Chờ Triệu Thanh Thanh quay lại, sắc mặt trở nên khó coi, cứng ngắc nói với chín người tới trễ lúc sau:

“Vừa rồi tôi mới hỏi được, truyền hình địa phương sẽ phát trực tiếp trận thi đấu hôm nay.”

Mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, cảm giác căng thẳng lan tràn khắp xung quanh mọi người.

Các cô đều là người có kinh nghiệm trên sân khấu, đối với tình huống trước mắt lẽ ra không nên căng thẳng, nhất là Triệu Thanh Thanh, cô ta cùng với Sở Phàm đều từng được lên tivi, tại vì quá đột ngột nên không ai tiếp thu kịp. Vốn lúc trước đã thay đổi quy tắc thi đấu, lại bỗng nhiên thông báo quay trực tiếp, sau đó còn không biết có biến cố nào phát sinh tiếp không, trong lòng mọi người không tránh khỏi bắt đầu luống cuống.

Tất cả mọi người lo sợ hoang mang bàn luận, Triệu Thanh Thanh còn gọi điện thoại đến vũ đoàn để xin kiến nghị, gọi một lúc lãnh đạo vũ đoàn chỉ nói cô ta phải biết tùy cơ ứng biến, Triệu Thanh Thanh lại không thể nói bản thân không suy nghĩ được biện pháp nào, chỉ có thể buồn bực cúp điện thoại, lúc ngẩng đầu lên, cô ta phát hiện không nhìn thấy Khương Sam đâu hết, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Khương Sam đâu? Các cô có ai nhìn thấy không?”

Có nữ sinh vội nói: “Vừa rồi em nhìn thấy hình như cô ta đi về phía sau sân khấu.”

Triệu Thanh Thanh đề lại lửa giận:

“Vừa rồi còn cùng các cô nói chuyện không ngừng, bây giờ gặp vấn đề khó khăn ngay trước mắt cô ta còn chạy loạn! Không hiểu quy củ!”

Nói xong mặt lạnh đi về phía hậu trường, bây giờ cô ta cần gấp một người có thể phát tiết phiền muộn và nôn nóng trong lòng, dĩ nhiên(#Q%*d@n mà lúc trước Khương Sam đụng vào nghịch lân của cô ta, hành vi bây giờ không thể nghĩ ngờ cho cô ta một cái cớ hoàn hảo để trút giận.

Các cô tới sớm, hậu trường vẫn chưa có nhiều người, liếc mắt đã thấy Khương Sam đang khom người với một thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai vừa nói vừa cười.

Về tức giận trên mặt Triệu Thanh Thanh ngày càng trở nên rõ ràng.

“Khương Sam! Cuối cùng cô đang làm gì vậy hả? Thời gian huấn luyện vốn không còn nhiều, cô còn có bản lãnh ở đây liếc mắt đưa tình với người khác, đừng quên cô đến đây để thi đấu, không phải để vui chơi! Lập tức quay về đội!”

Giọng Triệu Thanh Thanh không có cố ý hạ thấp, giọng nói khiển trách mang theo tức giận, ngay lập tức hấp dẫn vài ánh mắt không quen biết.

Về mặt Khương Sam lập tức đỏ lên.

“Sur ty.”

Người thanh niên trẻ tuổi nhìn qua Triệu Thanh Thanh, rồi nhìn Khương Sam, mày không nhận ra đang cau lại:

“Hai người cùng một đội?”

Triệu Thanh Thanh nhìn thấy Khương Sam xấu hổ liền cảm thấy vui sướng, không khách khí đoạt lời nói trước:

“Anh là người vũ đoàn nào? Muốn liên lạc riêng tư còn rất nhiều thời gian, có thể có tự trọng được không, chú ý thời gian và trường hợp một chút!”

Về mặt người thanh niên trẻ tuổi cũng không khá hơn, Khương Sam bị Triệu Thanh Thanh không rõ tốt xấu vừa đến đã trách cứ một trận, ánh mắt sắc bén như dao bắn về phía Triệu Thanh Thanh.

“Sur ty, chị đang nói gì vậy? Đây là thầy giáo điều âm, không phải là học viên của vũ đoàn khác, tôi đến tìm thầy sửa đổi bản nhạc, bắt chuyện cái gì chứ, chị xem tôi là loại người nào?”

Trong lòng Triệu Thanh Thanh cả kinh, nhưng tiếp theo cũng không tin, sở dĩ cô ta bước tới trách cứ, một mặt bởi vì cố ý muốn làm khó Khương Sam, thứ hai cô ta nhìn thấy người thanh niên trước mặt đẹp trai lại trẻ tuổi, nhìn chỉ mới hơn hai mươi, nhìn giống một sinh viên, sao có thể là thầy giáo được?

Nhưng cũng không cho Triệu Thanh Thanh cơ hội hòa giải hay kiểm chứng lại, thanh niên trẻ tuổi dè vành nón, tay cầm lấy bản ghi chép điện tử:

“Không sao, thời gian có hạn, chúng ta lại tiếp tục biên khúc lại bản nhạc chính xác một lần nữa.”

Nói xong, đưa ra tấm thẻ công tác ở trước ngực.

Về mặt Triệu Thanh Thanh trở nên tím ngắt, xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Thầy giáo điều âm không truy cứu, Khương Sam tự nhiên cũng không nói gì, thấp giọng nói hai ba câu áy náy, liền khua chuông gõ mõ cùng với thầy giáo điều âm, tiếp tục bàn luận.

Không khí thảo luận bên này căng thẳng mà nhanh chóng, không có ai để ý đến Triệu Thanh Thanh vẫn đứng ở bên cạnh, ngay lập tức khiến cho cô ta trở nên xấu hổ và giận dữ, Khương Sam đang cố ý trêu đùa khiến cho cô ta mất mặt, chịu đựng tức giận bước lên một bước hỏi.

“Cô ở đây thảo luận cái gì, đổi âm nhạc cái gì, tôi là người dẫn đội vì sao không biết?”

Khương Sam cũng không ngần đầu lên nói:

“Lúc ở trong phòng cũng đã thương lượng qua, thay vì cứ rối rắm giống như ở trong phòng không suy nghĩ được gì, chẳng bằng cứ làm theo biện pháp của tôi.”

Triệu Thanh Thanh cười lạnh nói:

“Tôi còn chưa nói...”

Không chịu nổi Triệu Thanh Thanh bây giờ còn không thức thời gây rối, Khương Sam tức giận đập bàn cái “Bộp”, đứng mạnh dậy.

“Cho dù thay đổi âm nhạc, liên hệ với thầy giáo điều âm, luyện tập vũ đạo một lần nữa, toàn bộ chuyện này nên là việc của người dẫn đội, lúc đầu sư tỷ chỉ lo oán giận, sau đó lại không ngừng gọi điện thoại về vũ đoàn hỏi giáo viên ở vũ đoàn, đặt tất cả mọi chuyện vứt sang một bên là chị không đúng. Bây giờ thời gian là vàng bạc, (%\$lê_43quý\$*&don\$#@ chị đã không nghĩ được biện pháp, nếu chị đã lựa chọn không làm, bây giờ xin chị yên lặng một lúc được không? Đầu tiên không phân biệt tốt xấu hắt nước bẩn lên người tôi, đang trong lúc thảo luận không ngừng so đo người nào nên làm gì, nếu chị thật sự có trách nhiệm, còn cần tôi đến làm sao?”

Triệu Thanh Thanh trực tiếp bị người trước mặt châm chọc, cuối cùng cũng không cười nổi nữa.

“Cô biết cái gì? Chỉ giỏi ở đây nói khoác lác! Cô cố ý không nghe khuyên bảo, còn cố ý làm theo cách của mình, như thế...”

Triệu Thanh Thanh còn chưa nói dứt câu, Khương Sam đã nghiêm mặt lạnh lùng, vẻ mặt giống như vừa giận vừa châm biếm, ánh mắt nhìn Triệu Thanh Thanh nông cạn chướng mắt.

“Tôi biết, nếu theo biện pháp của tôi, tôi sẽ chịu tất cả trách nhiệm, sẽ không để cho sư tỷ phải gánh vác đâu. Sau khi trở về Niết Bàn tôi sẽ nói rõ lại với Trương phó đoàn trưởng, bây giờ, nếu không còn chuyện gì khác, mời sư tỷ yên lặng chốc lát, tôi xin nhắc lại, thời gian không còn nhiều.”

Triệu Thanh Thanh tức giận suýt chút nữa nôn một búng máu! Tuy chủ ý ban đầu của cô ta khiến cho Khương Sam chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng từ miệng người khác nói ra lại có ý nghĩa không giống nhau, kiểu nói của Khương Sam giống như nói cô ta không có năng lực nên cố tình tính kẻ cô vậy, sao cô ta nguyện ý gánh lấy tiếng xấu đó?

“Khương Sam, cô đừng quá đáng, tôi rõ ràng...”

Ngày hôm nay Khương Sam cố tình muốn chọc Triệu Thanh Thanh tức chết, Triệu Thanh Thanh còn chưa nói hết câu, cô tiếp tục không khách khí cắt đứt lời cô ta muốn nói tiếp.

“Bây giờ sư tỷ ở đây dây dưa cái gì? Có chủ ý nào khác tốt hơn sao?”

Giọng nói Khương Sam như sắt đá chạm vào nhau:

“Nếu như không có, lập tức im miệng lại!”

Cho tới bây giờ, Khương Sam không phải là một cô gái có tính dịu dàng, những chuyện trải qua từ nhỏ đến lớn đã định trước cô sinh ra là người lãnh đạo, ở trong một đội nhóm, cô luôn là người dẫn đội, là người đưa ra quyết định. Mặc dù cho lúc sống lại cho đến nay, cô không quên ăn giấu đi, nhưng có vài thứ đã ăn sâu bén rễ ở trong xương cốt, sẽ không bởi vì vậy bị đè ép xuống được.

Trên khuôn mặt của cô đầy sự kiêu ché và kiên nhẫn, &%Dien#\$D45a33n3L43Q\$3Don ánh mắt mang theo áp lực nhìn về phía Triệu Thanh Thanh, vẻ mặt cô ta trở nên bối rối, bị nghẹn không nói ra lời nào.

“Chị Thanh Thanh, nếu không cứ nghe lời cô ấy đi, thời gian thật sự không còn nhiều nữa.”

Những người đứng ở bên Triệu Thanh Thanh trong lòng cũng bắt đầu bồn chồn, bước lên khuyên nhủ Triệu Thanh Thanh.

“Đúng vậy, em cũng cảm thấy biện pháp của cô ấy cũng không phải không có khả năng, nghe theo lời cô ấy nói đi, ít nhất biên soạn xong bản nhạc đã.”

“Đúng thế.... Không nên lãng phí thời gian như vậy, ngăn cản có ích lợi gì chứ?”

Nếu nói hành vi của Khương Sam trước mặt Triệu Thanh Thanh là khiêu khích, khiêu chiến quyền uy và vị trí dẫn đầu của cô ta, nhưng trong mắt những đồng đội khác lại được thuyết phục, thậm chí bắt đầu thay Khương Sam nói chuyện, chẳng khác gì có ai đó ở trước mặt quăng cho cô ta một cái tát vậy!

Mà ánh mắt của thầy giáo điều âm nhìn đáng vẻ chật vật không chịu nổi của Triệu Thanh Thanh càng tăng thêm một đao nữa!

“Phương pháp biên khúc bản nhạc này rất mới mẻ thú vị, không tệ, ngược lại tôi vô cùng mong muốn nhìn các cô biểu diễn, như vậy đi, các cô có thể đến chỗ tôi nghỉ ngơi để luyện tập, còn hơn bốn tiếng đồng hồ, nếu nắm chặt thời gian có thể vẫn còn kịp.”

Các học viên Niết Bàn nghe được lập tức hoan hô, vẻ mặt không che giấu được hưng phấn.

Về mặt Khương Sam dịu đi, cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười hướng về phía thầy giáo điều âm.

“Vây cảm ơn thầy rất nhiều!”

“Không cần.”

Thầy giáo điều âm thu dọn đồ đạc xong nói:

“Tôi vô cùng coi trọng em, em mang người đi theo tôi.”

Thầy giáo điều âm nghiêm nhiên đã coi Khương Sam là người dẫn đội, nếu nói hiện giờ ở đây có người xem như có cũng được mà không có cũng không sao mà nói, cũng chỉ có người dẫn đội Triệu Thanh Thanh không cần phải tham gia thi đấu nữa.

Mặt cô ta xanh mét đứng tại chỗ, lại giống như một người vô hình, Khương Sam trực tiếp đi ngang qua cô ta, những người khác cũng tránh né không nhìn cô ta, đi theo Khương Sam đi đến phòng nghỉ của thầy giáo điều âm.

Tất cả mọi người đều đi rồi, Triệu Thanh Thanh vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ, cô ta chưa bao giờ chịu phải sự nhục nhã lớn này, cả thân người cô ta run lên nhè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 62.2

Không biết qua bao lâu, Triệu Thanh Thanh mới có thể tìm về suy nghĩ của mình lần nữa, cô run rẩy cầm lấy điện thoại, bấm số của Bạch Kỳ.

Một lúc lâu sau, Bạch Kỳ mới nhận điện thoại, trong nháy mắt nghe được giọng của Bạch Kỳ, Triệu Thanh Thanh giống như chim tìm được tổ, nước mắt phần nộ ủy khuất lập tức rơi xuống.

“Bạch Kỳ! Anh đang ở đâu?”

Giọng Bạch Kỳ xa xa ở trong ống nghe truyền tới:

“Đã ra ngoài làm nhiệm vụ, sao vậy?”

Môi Triệu Thanh Thanh run rẩy, nói năng lộn xộn:

“Khương, Khương Sam, cô ấy...”

Trong nháy mắt, giọng nói Bạch Kỳ trở nên rõ ràng:

“Bây giờ không phải các cô đang tham gia thi đấu ở thành phố T sao?”

Triệu Thanh Thanh cho là anh vẫn còn quan tâm đến mình, cuối cùng trong lòng có chút dễ chịu, thổ lộ hết cùng với hi vọng sẽ nhận được an ủi và muốn được sự bảo vệ che chở hơn nữa ở chỗ Bạch Kỳ. Cô biết thời gian trước Bạch Kỳ bị Khương Sam chọc giận, cũng đang bắt đầu đối phó cô ta, xiết chặt điện thoại, trong lòng Triệu Thanh Thanh mang theo khoái ý trả thù mở miệng.

“Phải, em cùng với Khương Sam đều ở thành phố T, anh biết không, cô ta...”

“Triệu Thanh Thanh.” Giọng nói Bạch Kỳ nhàn nhạt.

“Không cần phải làm chuyện gì mờ ám, cũng không cần để tôi cho biết cô dùng bất cứ cách gì khó xử cô ấy, chuyện ở quân nghệ tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cho cô.”

Triệu Thanh Thanh giống như bị người phía sau đâm cho một nhát ngay lưng, nơi nào đó ở tim co rút đau đớn, trên người bỗng nhiên có chút lạnh, lạnh đến nỗi khiến giọng cô trở nên run rẩy:

“Anh, ý anh là sao?”

Bạch Kỳ cũng không giải thích:

“Nói đi, có chuyện gì.”

Tay Triệu Thanh Thanh càng run hơn, bỗng nhiên cô cảm thấy trở nên kiệt sức, nhưng tất cả kiệt sức bên trong muốn bộc phát, lại bị cái gì đó ngăn chặn lại, hóa thành sự nhục nhã dày đặc và không cam lòng.

“Anh có quan tâm em không, Bạch Kỳ?”

Giọng nói Triệu Thanh Thanh nghẹn ngào rầy:

“Em gây khó xử cô ấy? Sao anh không nghĩ đến chính cô ấy gây khó xử cho em?”

Bên Bạch Kỳ bỗng nhiên thật lâu không có tiếng động nào.

Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh lùng từ rất xa truyền đến:

“Sam Sam chưa bao giờ chủ động công kích bất cứ ai khác, Thanh Thanh, tôi nói rồi, bất kể trong các tình huống nào, không cần có ý đồ gây sự với cô ấy, bây giờ, nói cho tôi biết, cô ở bên đó làm sao vậy?”

Dừng lại một chút, Bạch Kỳ chậm chạp nói:

“Khương Sam xảy ra chuyện gì sao?”

Giữa cổ họng Triệu Thanh Thanh như bị cái gì đó chặn lại, oán hận, ghen tị điên cuồng, thống khổ gần như muốn phá nát cơ thể, cô giật giật khóe môi, một nét thoáng qua nhìn cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

“Không có.”

Triệu Thanh Thanh một bên chảy nước mắt, một bên mặt mày xám như tro tàn nói:

“Em chỉ là chợt nhớ đến anh, muốn gọi điện cho anh, Khương Sam. ... Khương Sam không có chuyện gì, cô ấy rất tốt...”

“Ừ.” Bạch Kỳ ngắt lời nói của cô bắt đầu trở nên lộn xộn.

“Tôi biết rồi, trở về nói sau.”

Tiếng nói vừa dứt, bên kia liền truyền đến tiếng “bíp bíp” lạnh lùng, Bạch Kỳ đã ngắt điện thoại.

Hậu trường bắt đầu có người dự thi lục đục đi vào, người càng ngày càng nhiều, nhìn qua bên người Triệu Thanh Thanh không có ai khác, ánh mắt dĩ thường đánh giá cô ta, lại có một người tò mò nhìn qua, Triệu Thanh Thanh đột nhiên hung hăng liếc mắt một cái, khiến cho người đó hoảng sợ.

Hung hăng lau nước mắt trên mặt, Triệu Thanh Thanh cắn răng buộc bản thân nuốt nước mắt trở lại, tự rước lấy nhục, chính là tình trạng bây giờ của cô ta.

Về mặt Triệu Thanh Thanh đồ dẫn không chút thay đổi đi ra ngoài hậu trường, nắm chặt lấy di động ở trong tay, trong lòng điên cuồng oán giận, cuối cùng Triệu Thanh Thanh lại mở điện thoại di động ra, mở hình ảnh được cô chụp ở suối nước nóng.

“Nếu chuyện này để cho người thứ ba biết được, tôi sẽ hủy hoại cô.”

Lúc đó, Bạch Kỳ bóp chặt cổ cô uy hiếp nói:

“Không cần có ý đồ chạm đến điểm mấu chốt của tôi một lần nữa, Triệu Thanh Thanh.”

Vào lúc đó, cô cho rằng anh giận quá hóa thẹn, bởi vì hành vi của cô chạm đến tự tôn của anh, cho nên anh mới phần nộ nói bừa.

Nhưng chưa có giây phút nào như bây giờ Triệu Thanh Thanh tin tưởng những lời nói đó của Bạch Kỳ căn bản không phải quá phần nộ nói bừa. Anh nói thật, Lãng ###Quên anh tự tin vậy đấy, tự tin đến cuối cùng Khương Sam sẽ có một ngày quay trở lại ở bên cạnh anh, cho nên nếu để cho người khác biết được cô có khả năng bừa bãi với người đàn ông khác, anh sẽ không dễ dàng tha thứ.

Bạch Kỳ đối xử với Khương Sam tàn nhẫn biết bao, nhưng Bạch Kỳ cũng bảo hộ Khương Sam rắn chắc bấy nhiêu, cô ấy chỉ có thể bị anh tính kế, bị anh giam cầm, cũng chỉ có anh mới có thể gỡ thủ đoạn đối phó với cô ấy.

Vậy Triệu Thanh Thanh cô là gì?

Là chó sao? Là một sùng vật cứ gọi là đến, đuổi thì đi sao?

Mở hết tấm này đến tấm khác, ảnh Triệu Thanh Thanh chụp được, giống như người gỗ, gửi từng tấm qua cho Sở Phàm

Cô muốn hủy hoại cô ta! Cô ta không phải muốn thông đồng với Tần Diệc Hạo sao? Cô sẽ khiến cho Khương Sam ném thử cái gì gọi là cầu mà không được, để cho cô ta cảm giác được người đàn ông cô ta yêu lại yêu người phụ nữ là cảm giác đau xót thế nào, để cho cô ta cảm nhận một lần, cảm nhận thống khổ người đàn ông chính mình yêu, nhận định làm bạn đời không phải của mình!

Cho dù Khương Sam đi theo Tần Diệc Hạo, Bạch Kỳ cũng không buông tay, vẫn không chán ghét vứt bỏ như cũ, như thế cô lại cố gắng mong mỏi nhỏ, giữ lấy chút vui sướng khi người gặp họa, chẳng qua cuối cùng chỉ là chuyện cười thôi.

Hủy hoại cô ta! Triệu Thanh Thanh nghĩ thế, trong đầu trước sau cũng chỉ có ý niệm duy nhất này.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Mãi cho đến khi truyền lại các bài nhảy cho tất cả mọi người Niết Bàn qua mấy lần, Triệu Thanh Thanh cũng không có xuất hiện, nhưng bây giờ cũng không có ai chủ động nhắc đến cô ta, ngay cả hai nữ sinh lúc đầu đứng về phía Triệu Thanh Thanh cũng làm bộ giống vậy, trước sức ép của trận đấu ngày càng căng thẳng nặng nề, tất cả đều theo bản năng đặt lợi ích của bản thân lên trước tiên.

Đến lúc các cô theo thầy giáo điều âm luyện tập xong các bài nhảy từ phòng nghỉ trở về, hậu trường đã trở nên ồn ào, tất cả mọi người đều đang rối loạn bất an.

Tất cả mọi người sau khi đến sân khấu nhận được tin tức, những ai có tâm lý yếu sắc mặt đều trở nên trắng bệch, đang ở mùa đông mà mồ hôi không ngừng chảy trên mặt. Vài vũ đoàn khác, các thành viên đều tụ tập một chỗ nghe sự phản phó của người dẫn đội, quả thật chỉ có đoàn người của Khương Sam có vẻ trấn định nhiều, trái lại cũng thu hút những ánh mắt khác.

Một số vũ đoàn lớn tham gia trong thi đấu tỉnh đã được bố trí biểu diễn sau, các tuyển thủ cá nhân đã thông qua vòng sơ tuyển lên biểu diễn trước.

Trong trận thi đấu trước, gồm có ba thầy cô giáo giám khảo chấm điểm, sau đó ý kiến của các giám khảo sẽ quyết định người đó ở lại hay loại bỏ, người tham gia rất nhiều, đối với giám khảo mà nói đó cũng là một công việc lớn. Sau khi quy tắc được thay đổi, các giám khảo được thanh nhân nhiều hơn, trước mặt các khán giả có một cái nút, dựa vào sự yêu thích của mình mà chấm điểm các tuyển thủ, cuối cùng dựa vào số phiếu ít hay nhiều để lựa chọn, vì vậy quá trình thi đấu diễn ra cũng nhanh hơn.

Đợi cho đến khi các tuyển thủ được thông qua mới nghe được các lời bình từ phía giám khảo, hoặc có một số tuyển thủ có số phiếu giống nhau nhưng đã vượt mức số lượt cho phép, giám khảo mới đưa ra lựa chọn, quyết định cho người nào lọt vào vòng trong.

Trận đấu bán kết chính thức bắt đầu, những tuyển thủ nhảy trước quả thật có người nhảy rất tốt, hoặc chọn ra cách múa mới mẻ độc đáo, ở phía sau sân khấu thỉnh thoảng có thể nghe được trước sân khấu truyền đến từng trận vỗ tay nhiệt liệt, phía trước tiếng vỗ tay càng nhiều, người ở trong hậu trường lại càng căng thẳng, lo lắng, áp lực càng lớn.

Cho đến khi đến lượt các vũ đoàn ra sân khấu, cạnh tranh chân chính mới xem như bắt đầu!

Vũ đoàn đều là mười người một đội, vũ đoàn đầu tiên lên sân khấu để nhận thấy đã chọn cách thức giống như Triệu Thanh Thanh muốn làm, dùng phương pháp giữ lại những thành viên có thực lực mạnh. Trí nhớ người bình thường về các buổi biểu diễn luôn bị giới hạn, tùy thuộc vào khán giả đánh giá một điệu nhảy có tuyệt vời nhất hay không, một cách tự nhiên sau một vài điệu nhảy đầu tiên nhìn vào đều có cảm giác tương tự.

Vũ đoàn đầu tiên lên sân khấu cho đến người thứ ba biểu diễn, một trận vỗ tay nhiệt liệt như muốn vỗ tung nóc nhà truyền đến, người biểu diễn nhất định đạt được số phiếu không ít.

Hậu trường rơi vào trạng thái lo lắng vô cùng.

“Đừng nóng vội.”

Đứng ở giữa đội, tầm mắt Khương Sam đảo qua màn hình lớn cố ý được treo ở phía sau sân khấu, trên mặt không hề hoảng hốt, rối loạn, nâng nâng cầm cố ý bảo đồng đội cùng xem

“Chúng ta chú ý quan sát biểu tình của các giám khảo, đợi cho đến trận chung kết, người đưa ra quyết định cuối cùng cũng không phải khán giả, mà là các giám khảo lên ngồi ở một bên quan sát, trong lòng các giám khảo đều có cán cân so sánh, cách làm như vậy của bọn họ đang tự hủy thành trì của mình.”

Mọi người Niết Bàn vội vàng nghe theo chỉ thị của Khương Sam nhìn vào màn hình, quả nhiên nhìn thấy về mặt các giám khảo nghiêm túc lại ghé tai nhau nghị luận, về mặt đều không đồng ý, lúc này mọi người mới nghĩ lại mà sợ, nếu lúc trước nghe theo của Triệu Thanh Thanh, người gây ra ấn tượng xấu với các vị giám khảo chính là các cô rồi.

Thỉnh thoảng có một vài vũ đoàn đều làm theo phương thức giống với vũ đoàn đầu tiên, đều muốn bảo tồn lực lượng, bố trí vũ đạo các tuyển thủ xuất sắc nhất đều theo quy củ, hết sức bình thường.

Cuối cùng cũng đến lượt vũ đoàn Niết Bàn, trong lòng luôn ngừng nhắc nhở bản thân không được khản trương, nhưng các thành viên vẫn không thể không tránh khỏi bắt đầu trở nên thấp thỏm, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Khương Sam.

Ánh mắt Khương Sam ra hiệu cho mọi người an tâm đừng nóng vội, lúc này mới hít sâu một hơi, dẫn đầu đi ra.

Vẫn còn chưa đến lượt của Khương Sam, người chủ trì vừa thấy số hiệu của cô, vội vàng bước đến ngăn cản:

“Vị tuyển thủ này, vẫn chưa đến lượt của cô.”

Khương Sam đang sốt ruột với suy nghĩ của mình, chỉ cười lễ phép với người chủ trì, không để ý đến ngăn cản của anh ta, về mặt bình tĩnh đi đến chính giữa sân khấu.

Máy quay phim chiếu thẳng vào người Khương Sam đột nhiên xuất hiện, dù sao cũng là truyền hình trực tiếp, xuất hiện tình huống như vậy ngay lập tức dẫn đến sự hiếu kỳ của mọi người.

“Xin chào các thầy cô giám khảo, các vị khỏe, em là Khương Sam, là người phụ trách vũ đoàn Niết Bàn, em đi lên đây vì muốn có một yêu cầu nhỏ, hi vọng được các thầy cô giám khảo cho phép.”

Nhóm người giám khảo đưa mắt nhìn nhau, bên trong có một người phụ nữ tóc đỏ, thấy Khương Sam gan lớn như thế, dĩ nhiên trong trường hợp này cũng dám đi ra, trong lòng cũng rất hiếu kỳ.

“Em nói đi, nếu yêu cầu của em hợp lý, chúng tôi đương nhiên sẽ đồng ý.”

Khương Sam hơi hơi nâng cằm, lộ ra nụ cười yếu ớt xinh đẹp:

“Dạ, lúc các thành viên bọn em nhận được thông tin quy tắc thi đấu thay đổi, có một số bạn nóng lòng muốn thử, bình thường mọi người ở trong đội đều huấn luyện cùng nhau, cũng không biết vũ đạo của bản thân được người bên ngoài nhìn như thế nào, trong lòng mọi người đều rất ngứa ngáy, muốn nhân cơ hội này có một trận đấu vũ. Bọn em muốn thỉnh cầu các vị giám khảo có thể để cho toàn bộ bọn em đều ra múa một lần, sau đó phân biệt chấm điểm, như vậy có thể khách quan đánh giá vũ đạo của người nào hợp với tâm ý của mọi người hơn.”

Trong thính phòng trở nên vô cùng nhiệt liệt, hiển nhiên đối với yêu cầu của Khương Sam cảm thấy vô cùng hứng thú.

Giám khảo tóc đỏ nói:

“Có ý nghĩ như vậy rất tốt, nhưng không có lợi đối với việc tăng hạng, các em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Sau khi xem xong chấm điểm so với xem xong hết toàn bộ rồi mới chấm điểm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nếu không cẩn thận, người múa trước đó bị quên đi, vậy số điểm đương nhiên sẽ ít.

Khương Sam gật gật đầu, khuôn mặt trẻ trung và xinh đẹp tràn đầy tinh thần và sự tự tin của lứa tuổi này:

“Tham gia thi đấu là thứ yếu, những gì bọn em muốn là được nâng cao bản thân hơn, thứ hạng không quan trọng, quan trọng là... Bọn em đến tham gia, người bị loại bỏ chỉ có thể trách tài nghệ của mình không bằng người, do vũ đạo của bản thân không thể lưu lại ấn tượng cho người khác, đó là thật bại, nếu quyết định đấu vũ, đã chuẩn bị đầy đủ để trải qua thách thức, có thể nâng cao năng lực của bản thân mình hay không.”

“Chúng tôi đồng ý!”

“Được, làm như vậy cũng không sai, để cho các cô thử xem!”

“Vốn quy tắc đột ngột thay đổi, giờ đòi thêm một số yếu tố cũng không sao.”

Cả thính phòng trở nên nhiệt liệt, mọi người nhìn Khương Sam trên sân khấu về mặt đều hứng thú, tiếng ồn ào bình luận vang lên trong khán phòng, ba vị giám khảo thương lượng một lúc, trận đấu lần này có khác biệt so với các trận đấu trước đó, chuyển sang chiều bài mới, bọn họ thảo luận xong liền hướng về phía Khương Sam gật gật đầu đồng ý.

Mắt Khương Sam trở nên phát sáng, cảm tạ hướng về các vị giám khảo mới vội vàng đi xuống sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 62.3

Lãng Quên- Diễn Đàn

Giám khảo tóc đỏ nói với người ở bên cạnh:

“Tuổi trẻ bây giờ thật là, lá gan ngày càng lớn, nếu vũ đạo nhảy xuất sắc thì không sao, bằng không nếu nhảy bình thường hay vẫn quá quy củ, sẽ khiến cho những mong đợi tương đối cao của người xem trở nên thất vọng.”

Giám khảo ngồi bên cạnh cảm thán gật đầu:

“Đúng vậy, làm vậy quá mạo hiểm, làm không tốt toàn quân sẽ bị diệt, đây là đội ngũ của vũ đoàn Niết Bàn, nếu lão Trương biết học trò phía dưới làm việc như thế này, không biết sẽ có về mặt ra sao nữa?”

Giám khảo tóc hồng lắc đầu bật cười.

Trong lúc hai người nói chuyện, học viên Niết Bàn cũng đã chuẩn bị xong, âm nhạc vừa vang lên, tầm mắt mọi người đều hướng lên trên sân khấu.

Một nữ sinh vừa bước lên sân khấu, ở phía dưới liền có người bật cười, cả người nữ sinh mặc một bộ đồ đầu bếp, mũ cao cao ở trên đầu, nhìn qua vô cùng đáng yêu. Cô gái nhảy một điệu clacket (điệu nhảy tap dance), bước nhảy lộn xộn chồng chất lên nhau, thỉnh thoảng còn phối hợp biểu diễn các loạt động tác giống như đầu bếp đang làm việc, độ khó vũ đạo không nhỏ, cùng với nhịp trống sôi nổi, nhìn qua vừa đẹp vừa mạnh mẽ, cả thính phòng liền bùng nổ từng trận vỗ tay nhiệt liệt.

Nữ sinh đầu tiên nhảy điệu clacket vừa kết thúc tiếng trống, Lãng ## Quên ngay sau đó không có dừng lại, phong cách âm nhạc liền thay đổi, tiếng đàn ghi ta đột ngột vang lên tiếp đó.

Nữ sinh thứ hai lên nhảy là một điệu nhảy quý tộc, giống với nữ sinh trước đó, được mặc một bộ đồ đồng phục, chẳng qua cả người là bộ đồ học sinh, gọi cảm và xinh đẹp cùng tồn tại trong bước nhảy quý tộc ở trên sân khấu thỉnh thoảng dẫn đến từng trận vỗ tay...

Người thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Điệu nhảy samba nóng bỏng, hip-hop mạnh mẽ, múa dân tộc mềm mại...

Mỗi một điệu nhảy kết thúc, tiếp theo đó âm nhạc cũng không dừng lại cứ nối tiếp nhau.

Mặc áo dài trắng, mặc cảnh phục, đồ nữ giúp việc.... Các ngành các nghề được các nữ sinh thay mặt tiêu biểu theo thứ tự đi lên, thỏa thích nhảy điệu nhảy sở trường của mình.

Đến một khúc cuối cùng, tiếp theo đó là một hồi nhịp trống mạnh mẽ, một hồi, hai hồi... Nhịp trống nặng nề như muốn đánh sâu tiến vào trong lòng người vậy.

Mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần tây đen, tất cả tóc đều được tóm gọn vào trong chiếc mũ, Khương Sam theo nhịp trống từ phía bên sườn sân khấu đi lên.

Trong nháy mắt Khương Sam đứng lên, tiếng kèn bắt ngờ vang lên tiết tấu mạnh mẽ, âm thanh đột ngột vang vọng khắp hội trường!

“Ông” một tiếng, giống như trong phút chốc khúc nhạc dạo vang lên, cả thính phòng bỗng nhiên bùng nổ!

“Beat it!”

Vậy mà Khương Sam lại chọn nhạc Rock and Roll bài “Beat it.”

Lá gan thật lớn, cũng quá mạo hiểm!

Bình thường cũng thôi đi, đây là trận thi đấu vũ đạo truyền thống chính quy lớn, cô dám chọn qua loa một bài hát đại chúng Rock and Roll làm bài nhảy, ngay cả ba vị giám khảo bị kinh ngạc ngồi thẳng người dậy.

Nhưng gan lớn còn ở phía sau, Khương Sam không theo khuôn phép cũ nhảy theo điệu nhảy Michael, cô hoàn toàn thay đổi tất cả phong cách của điệu nhảy, phối hợp nhảy hiện đại cùng với nhảy tự do trong phút chốc đốt cháy không khí ở trong hội trường!

Nâng tay mạnh mẽ, chuyển bước mau lẹ, khí thế như lửa!

Truyện được đăng duy nhất trên Diễn Đàn

Cô mạnh mẽ như báo, trên người cô căn bản không nhìn ra được sự mềm mại đáng yêu thuộc về nữ tính, cô nhanh nhẹn như điện, mỗi cái thu chân, mỗi cái xoay người đều ngắn gọn không chút ủy mị dong dài dây dưa.

Âm nhạc được sắp xếp như thế, xem xét tính chất điệu nhảy vẫn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cô vô cùng thông minh lanh lợi, phong cách điệu nhảy Rock and Roll cứng nhắc được cô điều hòa bằng cách đưa vào các động tác nhìn qua vô cùng đơn giản nhưng thực tế muốn làm được lại là động tác có độ khó cao.

Đến đoạn độc tấu đàn ghi ta gần như kết thúc, không khí toàn hội trường đã triệt để bị đốt cháy, tiếng hoan hô mạnh mẽ, tiếng huýt sáo liên tiếp vang lên, từng trận vỗ tay không ngừng liên tục truyền đến, lúc tiếng đàn ghi ta gần kết thúc, Khương Sam nhanh chóng thu lại tư thế, cổ tay khẽ chuyển động, chiếc mũ rộng rãi duyên dáng chậm rãi được tháo ra, một mái tóc đen dài được thả tự nhiên xuống!

Động tác đẹp trai như vậy dẫn đến một trận cao trào! Tiếng vỗ tay kéo dài không thôi vang vọng khắp hội trường, nhưng trong lúc mọi người đều nghĩ rằng biểu diễn đã kết thúc, tiết tấu lại mạnh mẽ thay đổi, tiếng đàn ghi ta lại lưu loát vang lên, cùng lúc đó Khương Sam khom người vút mũi đi, đầu gối nửa cong làm động tác mới.

Chiếc mũ bay về phía khán đài dẫn đến một trận tranh nhau giành lấy, không khí trong hội trường lại nóng thêm một lần nữa!

Theo động tác mới của Khương Sam, nữ sinh mặc đồ đầu bếp vốn đang rảnh rỗi giống như đi dạo liền đi đến phía sau Khương Sam, lúc nhịp trống mạnh mẽ tiến đến, thay đổi tư thế, nhanh chóng bắt kịp động tác nhảy của Khương Sam.

Tiếp sau đó là nữ sinh tóc ngắn mặc quân phục, nữ sinh áo dài trắng xinh đẹp, nữ sinh mặc đồng phục học sinh đáng yêu... Từng học viên Niết Bàn đi tới, dĩ nhiên lúc bắt đầu có chút không tự nhiên, tuy nhiên sau mỗi nhịp trống vang lên liền bắt kịp động tác nhảy của người trước đó.

Một người, hai người, ba người...

Người gia nhập vào ngày càng nhiều, động tác ngày càng chính tề, cho đến khi toàn bộ mười người đứng song song, học viên Niết Bàn xếp thành hai hàng không phục sự mong đợi của khán giả, nhảy lại bài "Beat it" một lần nữa.

Dưới khán đài, tiếng thét chói tai, tiếng vỗ tay ngày càng nhiệt liệt hơn, tất cả mọi người nhìn không được đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, nhưng mười người trên sân khấu vẫn không bị ảnh hưởng, về mặt toàn bộ đều nghiêm chỉnh hoàn thành từng động tác nhảy mạnh mẽ của "Beat it".

Trước khi âm nhạc dừng lại một giây, ngoại trừ Khương Sam tất cả mọi người đều nhanh tản đi, trên sân khấu chỉ còn mỗi Khương Sam mặc bộ đồ tây trang đẹp trai duy trì dừng lại động tác, tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Sau khi Khương Sam chào cảm ơn, tiếng vỗ tay vẫn nhiệt liệt như cũ vẫn chưa tản đi, tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô, tiếng gọi tên Khương Sam liên tục được truyền đến từ khán đài, máy quay phim thay đổi góc quay, cảnh tượng nhiệt liệt sôi nổi như vậy khiến người xem cũng hưng phấn theo.

Vũ đoàn Niết Bàn, đại hoạch (kế hoạch lớn) thành công.

Khương Sam bị đoàn học viên hưng phấn vây quanh đứng ở chính giữa nhìn từng người lần lượt được cho điểm, trong lòng vui sướng sắp tràn ra ngoài.

Ngoài dự liệu của mọi người, mười người của vũ đoàn Niết Bàn lần lượt biểu diễn không những không có người bị đánh giá thấp, mà điểm mỗi người cũng sán sán ngang nhau, nhưng đều gần với điểm cao nhất, so với những người biểu diễn trước đó cao hơn rất nhiều.

Toàn bộ được thông qua là không thể nghi ngờ, bởi bên trong trận đấu không khí quá mức nhiệt liệt, thậm chí không có ai truy cứu cuối cùng biểu diễn có hợp lệ không, có phù hợp với quy tắc thi đấu hay không.

Vài năm sau cả nước nhanh chóng được phổ biến, cứ như vậy bị Khương Sam thay đổi đưa lên sân khấu trước.

Nếu quyết định để cho khán giả bầu chọn tuyển thủ nào được lưu lại, vậy tìm phương thức dễ dàng gây xúc động với người xem nhất, đốt cháy không khí hội trường, nếu người tổ chức đã tạm thời thay đổi quy tắc, vậy bọn cô cũng tùy hứng không gò bó tìm con đường thích hợp nhất để phát huy.

Cho tới bây giờ, Khương Sam là người có gan lớn hơn bất cứ ai, huống chi cô biết rõ hơn ai hết nguyên nhân thi đấu thay đổi quy tắc lúc này, cô đã từng dùng phương thức giống vậy dẫn đội ngũ của chính mình lấy được thành công huy hoàng gấp đôi bây giờ.

Nếu đã muốn quật khởi, phải làm một cái liên vinh quang.

Trận thi đấu bán kết kết thúc, vũ đoàn Niết Bàn là vũ đoàn duy nhất được thông qua toàn bộ học viên, thí nghiệm lần đầu của Khương Sam rất trâu bò, chiến đấu báo cáo thắng lợi, đại hoạch toàn thắng.

Đến cuối cùng cho lời bình của giám khảo, từng người đều coi trọng khen ngợi vũ đạo biểu diễn của Khương Sam, không quan hệ đến không khí sôi nổi nhiệt liệt, không quan hệ đến cuối cùng kích động lòng người thế nào, đơn giản cô đã biên múa (sắp xếp phân chia bài nhảy) cùng với những điệu nhảy lôi cuốn người xem biểu diễn đã là một thành công rất lớn rồi.

Mà mãi cho đến khi trận thi đấu bán kết hoàn toàn kết thúc, Triệu Thanh Thanh cũng không xuất hiện, nhưng lúc này đã không còn ai để ý đến cô ta có xuất hiện hay không nữa, nhóm đoàn viên hưng phấn vây quanh Khương Sam, cao hứng phấn chấn lôi kéo cô đi ăn bữa cơm chúc mừng. Khương Sam mới tiến vào Niết Bàn, cuối cùng cũng khiến cho đám người mắt cao hơn đầu thật tình đón nhận, cũng bắt đầu từ bước sinh lòng tin phục và dựa dẫm vào cô.

Bị các nữ sinh nhiệt tình trút rượu hơi có men say, Khương Sam choáng váng hồ đồ trở về phòng của mình, mới mở cửa liền bị hai cánh tay nóng bỏng kiên cố ôm vào trong lòng.

"Tôi đợi em đã lâu."

Tần Diệc Hạo lấy một tay bế ngang cô lên, tiện thể giữ cửa đá một cái, bởi vì say rượu chậm mất nửa nhịp, Khương Sam kinh hô kêu một tiếng (%\$lê_43quy\$*&đôn\$#@ theo bản năng nắm chặt lấy áo của Tần Diệc Hạo.

"Sao bây giờ anh vẫn còn ở đây?"

Mới vừa rồi tâm tình Khương Sam còn vui sướng liền thất kinh nói, trong giọng nói không che giấu tức giận.

Tần Diệc Hạo mỉm cười ngăn chặn tất cả hành động của cô, bước nhanh về phía giường, Khương Sam say ngà ngà mông lung dùng sức đẩy anh ra.

“Anh, anh lại muốn làm gì?”

“Nhảy cho tôi một điệu nhảy đi.”

Giọng nói Tần Diệc Hạo trầm thấp có chút khàn, một tay đè Khương Sam ở trên giường, cả người to lớn đè trên người khiến Khương Sam thiếu chút nữa không thở được, buồn bực hừ một tiếng.

Lúc này Tần Diệc Hạo mới hơi thu sức lực lại, đôi mắt chim ưng chớp như không chớp nhìn Khương Sam.

“Tôi đã chuẩn bị quần áo, nhảy cho tôi một bài đi!”

Đầu óc Khương Sam không rõ ràng nhanh chóng lắc đầu, đôi má ửng đỏ như ánh ban mai, giọng nói lại kiên quyết:

“Cả ngày nay tôi rất mệt, anh để cho tôi nghỉ ngơi đi, không nhảy!”

Bộ dáng nhỏ nhắn chậm chạp ngây thơ khiến Tần Diệc Hạo cứng rắn như sắt mềm mại đi vài phần, thật hận không thể một miệng nuốt cô vào trong bụng.

“Mệt?”

Tần Diệc Hạo hôn lên đôi má mềm mại của cô:

“Vậy không nhảy, đổi quần áo cho tôi xem!”

Đầu Khương Sam càng siêng lắc hơn, đôi mắt mênh mông sương mù lộ ra vài phần cảnh giác:

“Không muốn!”

Ngay cả quần áo thể nào cũng không chịu, nhưng trong lòng cô cũng biết rõ, quần áo trong miệng Tần Diệc Hạo tuyệt đối không phải thứ tốt.

Tần Diệc Hạo vẫn còn muốn tiếp tục dụ dỗ lừa gạt cô, điện thoại trong túi Khương Sam đột ngột vang lên, di động rung rung cách lớp quần áo ngay sườn thắt lưng của Tần Diệc Hạo, Khương Sam không thoải mái giật giật cơ thể, trên mặt có chút bất đắc dĩ.

“Anh đứng dậy trước được không, hôm nay tôi rất mệt.”

Tần Diệc Hạo đánh giá khuôn mặt cô, thấy ngoại trừ say rượu quả thật cô có vẻ rất mệt mỏi, bây giờ mới không nhanh không chậm di chuyển cơ thể.

Khương Sam choáng váng hồ đồ cầm điện thoại, cũng không nhìn màn hình nhận điện thoại.

“A lô?”

“Là tôi.”

Bên kia vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông:

“Hôm nay thi đấu thế nào?”

Vừa nghe giọng nói bên kia truyền đến, vẻ mặt Khương Sam còn men say lập tức tỉnh táo vài phần.

“Cũng được, đã thông qua rồi.”

Giọng nói Khương Sam lạnh nhạt khách khí, hô hấp bên kia trở nên nặng nề.

Mà Tần Diệc Hạo vốn dĩ muốn buông eo Khương Sam ra, cánh tay dài liền thay đổi, lập tức quán đi lên, anh mỉm cười, con ngươi hẹp dài bắt đầu trở nên nguy hiểm.

“Vẫn còn tức giận chuyện ngày hôm qua sao?”

Giọng nói Tần Chiến rõ ràng được truyền qua điện thoại:

“Nếu em cảm thấy tôi xúc phạm em, vậy cho tôi xin lỗi em.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 63

Nghe lời Tần Chiến nói xong, giữa trán Khương Sam hơi nhăn lại, lúc này cô say khướt muốn mắng to chính ủy Tần một trận, nhưng cuối cùng vẫn còn một tia lí trí còn sót lại ngăn cản cô, Khương Sam cười đối trả:

“Chuyện ngày hôm qua tôi coi như chưa từng phát sinh là được, không có tức giận, chính ủy Tần nghỉ ngơi sớm một chút, thời gian không còn sớm nữa.”

Phía bên Tần Chiến truyền đến tiếng bước thong thả rõ ràng, phút chốc vang một tiếng “cách” nhỏ, đối với âm thanh này Khương Sam rất quen thuộc.

Tiếng bật lửa đốt thuốc.

Suy nghĩ của cô có chút mơ hồ, thật sự không tưởng tượng được chính ủy Tần nghiêm túc lại tự hạn chế mình hút thuốc là cái dạng gì.

“Tôi vẫn còn ở thành phố T một thời gian nữa.” Tần Chiến nói: “Khi nào em rảnh?”

Khỏe miệng Khương Sam không tự giác kéo xuống, lại cố kỵ người ở bên cạnh, cũng không tốt để nói rõ, Khương Sam lạnh nhạt nói:

“Thời gian trận đấu càng ngày càng gấp rồi.”

Tần Chiến hiểu ý của cô không muốn gặp mình, khói thuốc màu xám tạo thành những vòng tròn nho nhỏ, ngón tay anh khẽ động, khói thuốc nhẹ nhàng rơi xuống.

“Em nghỉ ngơi đi, sau này nói lại.”

Nói xong liền cúp máy.

Đứng ở bên ngoài doanh trại rút ra một điếu thuốc, giữa lòng mây Tần Chiến xẹt qua suy nghĩ sâu xa, rất hiếm khi anh sinh ra cảm giác khó khăn khi giải quyết một việc nào đó, cũng như anh thật sự không hiểu nổi vì sao Khương Sam hiểu chuyện lại tức giận và xuyên tạc ý của anh như thế nữa.

Làm sao anh giống như trong suy nghĩ của cô lại có ý muốn xúc phạm cô chứ? Chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt, anh có thể cho cô tất cả mọi thứ cô muốn trong quyền hạn của mình, chỉ là một tờ giấy kết hôn sao lại có ma lực lớn thế chứ? Bao giờ cũng muốn rõ ràng, cơ thể cao lớn của Tần Chiến im lặng trong đêm đen giống như tượng điêu khắc, cuộc điện thoại vừa rồi nghe qua cô có vẻ vẫn chưa nguôi giận, Lãng ##Quên bây giờ nói lại sẽ khiến cho cả hai tan rã trong không vui lẫn nữa, và lại gần đây chuyện trong quân đội quả thật bận rộn không ngừng được.

Tần Chiến sẽ không dễ dàng dành người khác, càng không biết dỗ con gái vui vẻ, chỉ chờ đến khi cô bình tĩnh rồi nói chuyện này sau.

Đúng lúc sĩ quan phụ tá vội vã chạy qua bên đây, Tần Chiến thấy thế liền tắt đầu thuốc lá, bình tĩnh để chuyện của Khương Sam vào sâu trong góc.

Bên này sau khi nói chuyện điện thoại với Tần Chiến, Khương Sam nhớ tới chút chuyện không thoải mái, tâm trạng rơi vào trong thung lũng tối tăm nào đó, buồn bực dụi dụi vành mắt, phiền não quay đầu lại, đối diện với ánh mắt sáng ngời lợi hại của Tần Diệc Hạo.

Về mặt Tần Diệc Hạo có chút lạnh nhạt, bình tĩnh hỏi:

“Ngày hôm qua gặp Tần Chiến?”

Cánh tay dài ôm ở eo hơi kéo căng, lập tức Khương Sam cảm giác có gì đó không thích hợp, nghĩ nghĩ vẫn nên tránh nặng tìm nhẹ chủ động thẳng thắn, cô làm bộ nhẹ nhàng nói:

“Ừ, là chuyện phân tổ ở vũ đoàn, chính ủy Tần biết chuyện này, đoán được có Bạch Kỳ nhúng tay vào, trùng hợp đi ngang qua đây hỏi thăm.”

Hỏi thăm, con người hẹp dài của Tần Diệc Hạo nheo lại, Tần Chiến đâu phải loại người thích xen vào chuyện của người khác, đến nỗi trong miệng Khương Sam “trùng hợp đi ngang”, tính chân thực đáng phải suy tính rồi.

“Không nói chuyện khác sao?”

Đầu óc Khương Sam choáng váng xẹt qua vài phản cảnh giác, nhìn về mặt Tần Diệc Hạo coi như ôn hòa, nói không rõ ràng:

“Không có, chỉ nói sau này gặp phiền toái có thể tìm đến ngài ấy.”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo hoài nghi quét một vòng trên mặt Khương Sam, Tần Chiến đưa ra hứa hẹn này? Có phiền toái tìm anh ta? Tìm anh ta làm gì?

Tần Diệc Hạo nhìn khiến trong lòng Khương Sam không khỏi bị đánh vỡ một, quan hệ bây giờ giữa hai người, dù có gốc có chạm chạp đến đâu cô cũng hiểu được, tuyệt đối không thể có biểu hiện gì trước mặt Tần Diệc Hạo mình có bất kỳ quan hệ không bình thường nào với Tần Chiến.

Hơn nữa Tần Chiến và Tần Diệc Hạo lại có mối quan hệ như vậy.

Theo trực giác bản năng mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm, Khương Sam nhanh chóng lựa chọn nói sang chuyện khác trước khi Tần Diệc Hạo mở miệng hỏi tiếp:

“Lúc này anh nói thay quần áo khiêu vũ là sao, quần áo gì?”

Đôi mắt Tần Diệc Hạo bắt đầu nhanh chóng trở nên đen đặc, con ngươi tối đen co rút trong khoảng khắc lại nhanh chóng khôi phục như ban đầu, một lúc lâu sau, Khương Sam còn cho rằng anh sẽ không trả lời, Tần Diệc Hạo mới kéo kéo khoe môi ngồi thẳng người dậy, thuận thế ôm Khương Sam ngồi lên chân mình.

Anh kề sát bên tai Khương Sam nói:

“Muốn xem sao?”

Lúc này Khương Sam mới thở phào nhẹ nhõm, dù không vui nhưng vẫn giả bộ cảm thấy hứng thú nói:

“Ở đâu?”

Cánh tay Tần Diệc Hạo duỗi ra cầm lấy một bọc nhỏ, hai ba cái đã mở ra, lấy ra quần áo trắng tinh khiết bên trong,

Cầm một mở ra, là chiếc áo sơ mi nam.

“Hôm nay nhìn em nhảy rất đẹp, muốn nhìn em nhảy riêng cho một mình tôi xem.”

Mặt Khương Sam cứng đờ, biết chủ đề mình thay đổi đã sai rồi, nhưng cô lại càng lo lắng Tần Diệc Hạo sẽ tiếp tục hỏi đến chuyện của Tần Chiến hơn, chỉ có thể kiên trì nói:

“Hôm nay quần áo lên sân khấu...”

Tần Diệc Hạo cắt đứt lời cô, thậm chí chủ động thay Khương Sam cởi nút áo cho cô:

“Biết em mệt, tôi thay giúp em nhé?”

Khương Sam vội vàng ngăn cản tay Tần Diệc Hạo chuyển qua cổ áo, vẻ mặt giận dữ:

“Anh, người này sao mỗi ngày đều cũng nhớ lại... Nhớ...”

Tần Diệc Hạo thuận thế cầm lấy tay cô:

“Vậy, em tự mình thay?”

Khương Sam giả vờ: “Anh lôi kéo tay tôi làm sao tôi thay được?”

Cơ thể Tần Diệc Hạo dừng lại một chút, có chút ngoài ý muốn nhìn cô, thật sự không nghĩ tới cô có thể khinh địch đồng ý thỏa hiệp, phút chốc liền đem chuyện của Tần Chiến vứt lên chín tầng mây, sung sướng buông lỏng Khương Sam ra.

“Vậy em thay đi.”

Khương Sam ra vẻ trấn định cởi áo khoác, bên trong là chiếc áo len màu đen cổ chữ V, bó sát người, phác họa rõ sự đường cong của cô.

Thấy ánh mắt Tần Diệc Hạo nhìn chằm chằm mình không rời, \$LangQuen%\$LQĐ*\$

Khương Sam nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Anh quay lưng lại đi!”

Tần Diệc Hạo nhẹ nhàng xoay người lại, tốt bụng nói:

“Trên người em còn có chỗ nào tôi chưa nhìn qua, xấu hổ gì chứ?”

Cô không thêm quan tâm đến anh, tốc độ thay quần áo nhanh hơn, ngồi nghiêng với gương treo tường phía đối diện, Tần Diệc Hạo nhìn thấy rõ Khương Sam nhấc lên góc áo, lộ ra một mảnh da tuyết trắng ở eo, cổ họng bắt đầu căng thẳng.

Nhưng sau khi cởi áo, cũng không lộ ra nội y giống như trong suy nghĩ của Tần Diệc Hạo, đai an toàn quần quanh chặt chẽ trên người cô, ngực cao vút,

eo nhỏ tinh tế, độ cung hoàn mỹ khiến cho người khác phát cuồng!

Tần Diệc Hạo cúi đầu xuống nhắm mắt lại, nhẫn nại kiềm chế kích thích muốn bỏ nhào về phía cô, nhịn xuống, tránh phải giống như đêm qua, bởi vì nóng vội cuối cùng dẫn đến thất bại trong gang tấc.

Nhưng chờ đến lúc anh mở mắt ra lại, Khương Sam đang cài lại cúc áo, đôi mắt sâu thẳm của Tần Diệc Hạo phút chốc ngẩn ra.

Đây... Sao lại thế này?

Đến lúc Khương Sam đổi quần áo xong vô tội đứng trước mặt Tần Diệc Hạo hỏi “Anh có nhạc không?”, anh mới ý thức được rõ ràng bản thân bị Khương Sam giao hoạt đùa giỡn.

“Em biết rõ đây không phải ý tôi?” Tần Diệc Hạo kiên nhẫn nhìn cô.

“Sao bên trong còn mặc áo lót?”

Khương Sam không nghĩ tới anh sẽ trực tiếp hỏi vậy, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng:

“Nếu không thì sao?”

Tần Diệc Hạo cau mày nói:

“Áo đủ dài, em cởi đồ bên trong đi.”

Khương Sam: “...”

Tần Diệc Hạo nói tiếp: “Còn có quần nữa, cởi ra luôn đi.”

Khương Sam nghiêm túc nhìn anh:

“Hoặc thay quần áo, hoặc khiêu vũ, anh chỉ được chọn một.”

Tần Diệc Hạo không cần nghĩ ngợi nói luôn:

“Hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, không nhảy cũng không sao.”

Cả người Khương Sam lui về sau, nhanh chóng đi về phía cửa, Tần Diệc Hạo vội vàng đứng lên:

“Em đi đâu?”

Khương Sam dừng lại, xoay người cười giả dối nhìn anh:

“Hoặc tôi qua chen lấn với phòng bên cạnh, hoặc anh đi thuê phòng khác.”

Tần Diệc Hạo đứng tại chỗ nhìn cô một lúc lâu, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi uể oải, lại có chút say hồng hồng đôi má, ánh mắt kiên trì và cảnh giác, Tần Diệc Hạo hơi dao động, cuối cùng thỏa hiệp.

“Tôi ra ngoài, em nghỉ ngơi đi.”

Khương Sam trực tiếp giúp anh mở cửa, Tần Diệc Hạo nhìn cô một cuối cùng, mới đi nhanh ra khỏi cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chương 63.2

Nghe tiếng người phía sau không chút do dự đóng cửa một “rầm”, khóe miệng Tần Diệc Hạo nhếch lên, một lát sau như nhớ tới gì đó, lấy điện thoại ra không nhanh không chậm bấm số.

“...Tần Liệt, liên lạc Vạn Ngọc Nhiên.”

Chờ đến lúc Tần Diệc Hạo vào phòng lại lần nữa, Khương Sam đã ngủ say như chết, ở giữa hơi thở của cô ngửi được mùi rượu thoang thoang, Tần Diệc Hạo cúi người xuống nhìn cô một lúc, chú ý tới chiếc áo sơ mi bị cô vô thành một đồng ném ở đầu giường, rất dễ dàng nhận thấy cảm giận của người đó

đổi với chiếc áo.

“Tĩnh tình thật lớn mà.”

Tần Diệc Hạo nhỏ giọng nói: “Uống rượu nhiều như vậy, em muốn khảo nghiệm năng lực của tôi sao?”

Trả lời anh là tiếng hít thở nhỏ kéo dài như cũ.

Say rượu khác với lúc bình thường, lúc đầu uống vào chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó men say mới từ từ thấm nhập vào, đặc biệt sau khi bị gió lạnh thổi mát đột nhiên vào một căn phòng ấm áp. Tần Diệc Hạo cảm thấy rõ ràng lúc này Khương Sam gắng gượng chống đỡ, ngay cả lúc thay quần áo cũng có chút không ổn định, chỉ là cố gắng nỗ lực dùng ý chí chống cự để tạo ra vẻ ngoài mặt bình thường.

“Nếu đã đồng ý thay đồ, sao có thể lật lọng được chứ?”

Tần Diệc Hạo xốc chăn lên, ôm lấy Khương Sam hoàn toàn rơi vào men say và mộng đẹp lên, động tác nhẹ nhàng, nhưng không ngờ Khương Sam vẫn mở mắt ra, chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc lại tiếp tục nhắm mắt.

Thật ra Khương Sam đã từng trải qua rất nhiều cảnh tượng như thế này trong nhiều năm rồi, bởi vì chân bị tàn phế, cho nên một đoạn thời gian ăn, ở, đi mặc của cô đều phải dựa vào người khác. Ngay cả Bạch Kỳ, cũng có một khoảng thời gian tự thân tự lực giúp cô thay đổi quần áo.

Ban đầu cô vẫn xấu hổ ngượng ngùng không chịu nổi, cuối cùng lại trở thành chán ghét ghê tởm.

Vì vậy mờ mờ ảo ảo cảm giác có người đang giúp mình thay quần áo, Khương Sam lập tức giật giật cơ thể, cánh tay vô thức lên.

Động tác thay quần áo vốn dừng lại, tiếp theo trước ngực Khương Sam cảm thấy ấm áp, cơ thể sau khi say rượu vốn mất cảm hơn bình thường gấp đôi, cả người Khương Sam mềm nhũn, cánh tay vô ý thức đưa ra đẩy:

“Ừm...”

Giọng kêu nũng nịu xen lẫn bất mãn, hoang mang uyển chuyển động lòng người, mang theo chút sợ hãi giống như kêu gọi người dừng ngừng lại, hầu kết Tần Diệc Hạo khẽ nhúc nhích, khẽ vươn tay lấy vương bận gì đó hoàn toàn kéo lên.

Thay phiên giữ trong lòng bàn tay, hai nơi mềm mại phía trên trắng nõn mềm mại bị anh đùa giỡn, hạt đậu trong tay cũng nhanh chóng trở nên cứng rắn, Tần Diệc Hạo không khống chế nổi lấy lòng bàn tay xoa nhẹ, cảm xúc thô ráp xoa lên, về mặt người nằm trong ngực mang theo sợ hãi, nhỏ giọng nức nở. Nghe được tiếng kêu yếu ớt trách móc với điếm đạm đáng yêu của cô, Tần Diệc Hạo thiếu chút nữa không khống chế được sức lực, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, tiếng thở trở nên dồn dập.

“Thì ra đang là bộ đáng em uống say....”

Tần Diệc Hạo nói xong, âu yếm hôn lên khóe mắt Khương Sam, hai mắt cô nửa mở nửa nhắm, mờ mờ ảo ảo, muốn mở to ra mà không được.

“Nếu người bên cạnh bây giờ không phải là tôi...”

Động tác ở tay không chế không được tăng thêm vài phần, Tần Diệc Hạo như muốn trừng phạt cắn cắn môi cô, lập tức đưa tới tiếng hô nho nhỏ của Khương Sam.

Tần Diệc Hạo nhắm chặt mắt, tiếng kêu của cô như con mèo nhỏ quấy nhiễu lòng anh, khiến anh gần như không chịu nổi muốn cô ngay lập tức, hưng phấn mất lấy cánh môi mềm của cô trong giây lát, mới đứng lên cầm lấy áo sơ mi ở đầu giường của cô.

Áo sơ mi thuần trắng giống như miếng vải rách, vừa nhìn liền biết lúc đó cô có bao nhiêu tức giận, bao nhiêu buồn bực, trong mắt Tần Diệc Hạo xẹt qua ý cười, nhưng khi nghĩ tới vì sao Khương Sam đồng ý thay áo này cho anh xem, vui vẻ trong giây lát liền nặng nề rơi xuống đáy cốc.

Ôm lấy Khương Sam chỉ mặc chiếc áo sơ mi dài tới hông cùng với chiếc quần tam giác nhỏ vào trong lòng, đôi mắt Tần Diệc Hạo biến đổi bất định nhìn cô một hồi lâu, bị ôm ngủ tư thế không được thoải mái, Khương Sam khó chịu giật giật người, theo bản năng cựa vào trong lòng Tần Diệc Hạo, tìm một tư thế thoải mái còn chứa nước mắt rồi ngủ.

Trong lòng Tần Diệc Hạo vừa lạnh không tới nửa phút, trong giây lát thấy cô giống như con mèo nhỏ cựa quậy dựa vào trong ngực mình, lập tức phá băng, mềm mại đến không thể tưởng tượng được.

“Dừng để tôi biết được em ở sau lưng tôi làm gì, Khương Sam.”

Giọng nói Tần Diệc Hạo có chút nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu hung dữ lại trái ngược động tác đỡ Khương Sam ngủ ngon, dịu dàng đến chính anh cũng không ý thức được.

Ôm lấy Khương Sam trong vòng tay mình, Tần Diệc Hạo cố gắng khắc chế kêu gào của cơ thể, hít thở một hơi sâu, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời nhịn xuống khó chịu, dù sao suy nghĩ dưới đáy lòng của anh, nếu làm cô tổn thương, đó không phải là người, mà là súc sinh.

Cho dù Tần đại thiếu gia là người kiêu ngạo khinh người, anh cũng có điểm máu chó của mình.

Một bên căng thẳng nhắm mắt lại, một bên Tần Diệc Hạo đưa một cánh tay theo bản năng giúp Khương Sam điều chỉnh tư thế.

Nếu anh là loại người không kiềm chế được, thầy phụ nữ chịu không được liền nhào đến, tên anh không phải là Tần Diệc Hạo nữa, cho dù Khương Sam thật sự nằm ở trong lòng anh, anh cũng tự tin bản thân mình có thể kiềm chế được, chưa được sự đồng ý của cô tuyệt đối sẽ không đột phá phòng tuyến cuối cùng này.

Trong lòng Tần Diệc Hạo bình tĩnh nói với chính mình như vậy.

Mãi cho đến khi tay anh vô ý chạm phải nơi nào đó, mềm mại lại âm ẩm, có chút ẩm ướt không chút phòng ngự xẹt qua đầu ngón tay anh.

Cả người Tần Diệc Hạo trở nên cứng đờ, ngón tay không thể không chế chạm vào bên cạnh, cảm giác trơn bóng không phải áo giáp của chính mình, đôi mắt Tần Diệc Hạo đỏ lên ngay lúc đó.

Hạt đậu đỏ cứng rắn lưu lại ẩm ướt giống như muốn chui ra khỏi ngoài áo, Tần Diệc Hạo ngậm trong miệng, ngón tay thử thăm dò, quả nhiên ở giữa lại càng ẩm ướt.

Người nọ lại khóc nức nở, giây dựa muốn mở mắt ra, nhưng con ngươi không có tiêu cự chỉ vô lực xoay vòng vòng, đôi má đỏ au, tiếng kêu uể uải chuyển đứt quãng truyền đến. Vô cùng kiêu mị lại vô cùng phong tình chọc người thương đối với Tần Diệc Hạo bây giờ là một sự hành hạ nặng nề, tim Tần Diệc Hạo đập càng lúc càng nhanh, hô hấp của anh không khống chế được tăng lên, con ngươi đen nhánh lộ ra vài phần nhần nại đau khổ.

Làm một người đàn ông, đã đồng ý với người phụ nữ của mình nhất định phải làm được, anh lại càng có thêm điểm mấu chốt cho mình, Tần Diệc Hạo hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân.

Nhưng vì sao cô bỗng trở nên miễn cảm như vậy?

Nếu anh thật sự làm càn, sáng mai sau khi Khương Sam tỉnh dậy nhất định sẽ vô cùng hận anh, hành động gây khó dễ này của anh có khác gì với Bạch Kỳ nữa? Nếu thừa dịp lúc cô đầu óc không rõ ràng... Dựa vào tính cách của cô, sẽ trả thù anh giống như đối với Bạch Kỳ, anh bình tĩnh phân tích.

Nhưng bàn tay vẫn cứng ngắc lôi kéo vật nhỏ không nên tồn tại kia.

Vậy không để cho cô biết! Trong đầu Tần Diệc Hạo bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ mãnh liệt này.

Tần Diệc Hạo cúi đầu xuống ngậm vật kia vào trong miệng, cô sẽ không biết... Trên mặt Tần Diệc Hạo lạnh lùng không dễ nhìn ra ửng hồng, đầu lưỡi khẽ chuyển, người nọ khóc lóc, cả người run rẩy.

Cả người anh cương cứng, đưa tay ra nâng lấy eo của cô, cả người cô vừa mềm vừa trơn, anh gần như không giữ được cô, nâng chân cô lên, Tần Diệc Hạo hơi nhẹ đi vào một chút, bị địa phương xa lạ bao lấy chặt chẽ trong nháy mắt, cả người Tần Diệc Hạo dừng lại, mạnh mẽ buồn bực hừ nhẹ một tiếng nhanh chóng rút trở ra.

Anh chống hai tay thờ gấp trùng mắt nhìn cô, thiếu chút nữa, vừa rồi thiếu chút nữa anh không khống chế được đi vào!

Anh không muốn khiến cô hận anh, oán anh, anh tình nguyện bị cô tính kế, bị cô gian xảo lợi dụng, tiến hành theo chất lượng mới là thượng sách, tuyệt đối không được rối loạn, Tần Diệc Hạo nhắm chặt hai mắt, hít sâu một hơi.

Suốt một buổi tối, Tần Diệc Hạo gần như đã có khả năng thông thạo chỉ ra được chặn lại chỗ kia là ở chỗ nào.

Trước khi trời sáng, Tần Diệc Hạo cuối cùng buông tha cô, cầm lấy thuốc mỡ chuẩn bị sẵn cho bất cứ tình huống nào, Tần Diệc Hạo kiên nhẫn xoa trong trong ngoài ngoài cho tốt, địa phương kia đồ ửng có chút sưng chỉ chốc lát đã tiêu đi.

Lúc Khương Sam tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, cô bị tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên đánh thức, nhìn đồng hồ, Khương Sam kinh ngạc nhảy dựng lên, buồn bực nằm trở về một lần nữa.

Hậu quả sau khi say rượu khiến cho cả người ê ẩm, Khương Sam cau mày mắt tự nhiên cầm lấy điện thoại di động trên bàn, dưới thân truyền đến từng trận đau đốn nho nhỏ, cảm giác này so với ngày hôm qua càng mãnh liệt hơn nhiều, Khương Sam không khỏe kêu đau một tiếng, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, thi đấu tình còn chưa kết thúc, nếu như đến đây vào lúc nghỉ hè quả thật là chuyện phiền phức.

“Còn chưa rời giường sao?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo trầm thấp sạch sẽ truyền qua tai nghe, Khương Sam theo bản năng nhìn đầu giường, chiếc áo sơ mi bị vô đồng như cũ quăng ở bên gối.

“Không, có chuyện gì sao?”

Tần Diệc Hạo dù bận vẫn ung dung ngồi ở trên xe xuyên qua lớp cửa kính nhìn ra phía bên ngoài, Vạn Ngọc Nhiên vừa đến thành phố T được sĩ quan phụ tá của Tần Chiến che chở ngồi trên xe quân đội.

Nhìn cảnh tượng như vậy, tâm tình Tần Diệc Hạo trở nên vui sướng, đôi mắt thâm thúy đan xen với lạnh lùng, khóe môi gợi lên nụ cười khiến cho Tần

Liệt mới từ thành phố S đến nhìn thấy sợ tức mức trái tim không ngừng co rút nhanh.

“Còn nhớ rõ lúc trước tôi nói với em mời cậu út ăn com một bữa không?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo dịu dàng hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt của anh:

“Bây giờ tôi đến đón em, em chuẩn bị đi, đã đặt chỗ nhà hàng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 64

Thành phố S, nhà họ Hoắc.

Trên bàn com nhà họ Hoắc luôn có vẻ yên tĩnh.

Nhất là khi có nam chủ nhân ở nhà.

Lương Thụy là một người phụ nữ ôn áp tình cảm theo chủ nghĩa lãng mạn, bà thích hưởng thụ, thích nhất là đi du lịch vòng quanh thế giới, từ khi Hoắc Bạch phong lưu thành tính không có kỳ mang người phụ nữ khác về nhà, càng về sau thời gian Lương Thụy ở nhà càng ngắn.

Lần trước sau khi đi Ý về nhà, bà ở thành phố S không quá hai tuần lại đi tiếp không thấy bóng dáng.

Nếu không phải con trai gặp chuyện không may, hành trình của bà vẫn còn kéo dài đến tuần sau nữa.

“Kết giao nhiều bạn bè là chuyện tốt, nhưng cũng cần phải phân biệt người nào nên kết giao, người nào không nên kết giao, lần sau nhớ chú ý.”

Sau khi ăn xong, Hoắc Bạch nhìn cánh tay bó bột của con trai dằn dò, Hoắc Diệp dựa vào ghế sofa, vẻ mặt anh tuần không có một tia biểu cảm, mắt nhìn chăm chú vào TV.

Lương Thụy bung đĩa trái cây lên cho hai cha con nói:

“Anh cũng ít nói vài câu thôi, dù sao con nó cũng cứu người cũng không phải chuyện xấu.”

Hoắc Bạch không đồng ý nhìn vợ nói:

“Từ khi nào dòng dõi duy nhất nhà họ Hoắc lại có lòng dạ đàn bà rồi? Chỉ là người mới gặp qua vài lần, còn chưa đáng để xưng bạn bè, tám biển quảng cáo lớn vậy rơi xuống, nó còn dám trực tiếp xông tới cứu người? Ngu xuẩn!”

Giọng nói Lương Thụy vẫn ôn nhu như cũ:

“Tiểu Diệp không cần nghe lời ba con nói, ông ấy chỉ vì lo cho con thôi, trong lòng nghĩ lại mà sợ, có điều ba con nói cũng có đạo lý, tình huống này xảy ra vẫn nên lo cho an nguy bản thân trước đã, nếu con xảy ra chuyện, ba mẹ phải làm sao bây giờ?”

Hoắc Diệp cười cười nhìn về hai người, một người cả ngày vội vàng công tác cùng với cura gái, một người quanh năm suốt tháng đi du lịch không thấy ở nhà, cậu ở nhà một mình đã thành thói quen, quả thật không cảm giác được nếu bản thân xảy ra chuyện thì hai người họ có gì không chịu nổi?

Chỉ là lời nói sắc bén muốn nói ra tới đầu lưỡi vẫn được Hoắc Diệp kiềm chế nuốt trở về, cậu cũng không làm chuyện vô dụng, nói ra chỉ tăng thêm tranh cãi, không cần phải làm vậy. Hai người họ vẫn làm theo ý mình như cũ thôi.

“Con biết rồi, sau này sẽ chú ý.”

Thấy con trai biểu hiện trước sau nghe lời, Hoắc Bạch vẫn nghiêm túc rắn dạy một lúc, cuối cùng nhận được điện thoại mới chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài.

“Đêm nay tôi không về, không cần chờ.”

Trước khi đi, Hoắc Bạch quay lại dặn Lương Thụy, trên mặt Lương Thụy vẫn ôn nhu như cũ không chút biến hóa, bà thậm chí còn săn sóc nói câu “Chú ý an toàn.”

Hoắc Diệp lại cười lạnh một tiếng.

Sau khi Hoắc Bạch rời đi, Hoắc Diệp nhìn biểu hiện hiền lương thực đức của mẹ, bỗng nói:

“Mẹ biết rõ ông ấy đi ra ngoài gặp ai, cần gì phải làm bộ giả ngu làm gì?”

Lương Thụy khiển trách nhìn Hoắc Diệp:

“Đứa nhỏ này, ba con nói phải vội vàng đi công ty giải quyết công việc, con nghĩ đi đâu vậy?”

Tuy nói vậy, vẻ mặt cũng khó tránh khỏi trở nên trắng bệch, Hoắc Diệp nhìn cũng không có lòng châm chọc tiếp.

Hai người yên lặng duy trì một gia đình hoàn hảo giả dối, Lương Thụy đang thay đổi kênh thì dừng lại, Hoắc Diệp không chút ý nhìn lên màn hình TV, trên TV đang chiếu trực tiếp trận thi đấu võ đạo.

Một cô gái rất đẹp đang ở trên sân khấu đề nghị với các vị giám khảo:

“...Biết quy tắc trận đấu tạm thời thay đổi, vũ đoàn Niết Bàn...”

Hoắc Diệp nhìn cả người cô ấy một lúc, nghe giọng nói cô gái có khí phách không hiểu sao có chút quen quen, ngồi suy nghĩ một lúc, cuối cùng Hoắc Diệp nhớ tới nghe được ở đâu.

Là lần đó ở Lễ Viên, trong bóng tối bị cậu bắt được tưởng nhầm là paparazi, thật đúng là duyên phận.

Hoắc Diệp nhếch môi cười một cái, nhìn về phía Lương Thụy ngồi:

“Mẹ cũng không yêu thích võ đạo, sao lại...”

Nói đến một nửa liền im bất ngờ lại, trên mặt Lương Thụy quanh năm vẫn luôn treo một cái mặt nạ ôn nhu giả dối bây giờ sắc mặt trở nên tái nhợt, môi run rẩy, bàn tay được bảo dưỡng tốt cầm lấy điều khiển TV trở nên trắng bệch.

Hoắc Diệp có chút kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn số lần cậu nhìn thấy mẹ luống cuống có thể đếm trên đầu ngón tay...

“Mẹ làm sao vậy?”

Hoắc Diệp vẫn quan tâm hỏi một câu.

Nhưng Lương Thụy giống như không được bình thường, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào TV, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Hoắc Diệp, Hoắc Diệp nhìn qua TV rồi nhìn sang mẹ mình, cảm thấy vấn đề có thể do người con gái ở trong TV.

Vũ đạo vô cùng đặc sắc, bố trí cũng vô cùng mới mẻ, nhưng trên TV chỉ có nhảy múa, hốc mắt Lương Thụy lại bắt đầu đỏ lên.

Dù sao Hoắc Diệp cũng không phải ý chí sắt đá, tuy đối với một đôi ba mẹ này tình cảm không quá sâu, nhưng cậu cũng biết tính tình mẹ sở dĩ trở nên như thế này không thoát khỏi quan hệ bởi người ba phong lưu thành tính của cậu, chờ trên TV nghe các vị giám khảo cho lời bình xong, nghe hai chữ “Khương Sam” lại cảm thấy hết sức quen thuộc, Hoắc Diệp lục trong trí nhớ chính là cái tên mới nổi gần đây.

Cậu làm bộ không để ý nói với mẹ mình:

“Cái cô Khương Sam ở trên TV này đạo gần đây ở trên mạng cũng khá nổi tiếng, thân thế rất đáng thương, không cha không mẹ, lại còn bị họ hàng thân thích tính kẻ...”

“Cái, cái gì?”

Lương Thụy đột ngột ngắt lời Hoắc Diệp, quay đầu mạnh về phía cậu hỏi:

“Sao lại nói không cha không mẹ?”

Hoắc Diệp ngẩn ra, không ngờ bà lại có phản ứng mạnh mẽ này:

“Nghe nói từ nhỏ đã không có mẹ, nửa năm trước ba mới qua đời...”

Hoắc Diệp không nhanh không chậm nói tin tức khi mình nhận rồi không có gì lên mạng đọc một số tin hot gần đây, ánh mắt nghi ngờ nhìn mẹ mình, khi cậu kể chuyện ngày càng nhiều, nhìn thấy vẻ mặt Lương Thụy ngày càng trắng bệch ra, sống lưng bà ưỡn thẳng, bà vai run lên nhẹ nhẹ.

Mà Lương Thụy bắt đầu từ lúc nghe được tin Khương Lạc Sinh qua đời nửa năm trước do tai nạn xe, đầu óc đã trở nên trống rỗng...

Ông ấy chết? Khương Lạc Sinh... Đã chết?

Bà trốn tránh nhiều năm như vậy, giấc mơ mỗi đêm khuya khiến bà áy náy nhất không muốn nhớ đến người đàn ông đó, đã chết?

“.... Danh ngạch xuất ngoại bị cướp mất, bị lừa đẩy vào học ở một trường quân đội cấp hai... Phá hủy thanh danh của cô ấy, nói cô ấy vì muốn đoạt được danh ngạch nên quyến rũ thầy giáo... Di sản của cha ruột thiếu chút nữa không bảo vệ được, ầm ỉ đến trên tòa án...”

Hoắc Diệp đang nói bỗng ngừng lại, cậu kinh ngạc nhìn về phía mẹ mình:

“Mẹ, cuối cùng mẹ bị sao vậy?”

Lương Thụy ngơ ngẩn nhìn TV, sớm đã chuyển qua phần quảng cáo giữa giờ, một hình ảnh không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, một bé gái vẻ mặt đáng yêu bước đi nghiêng ngả lao đảo bung một chậu nước rửa chân vào phòng ngủ.

Khi đó con bé chỉ mới hai tuổi, đang lúc bị bố tập nói, bởi vì bố đáng vô cùng đáng yêu nên khiến cho những người bên cạnh rất yêu thích con bé, khi đó Khương Mật thỉnh thoảng dẫn Khương Vi đến nhà, bà ta không thích mọi người vây quanh tiểu Khương Sam, khen con bé đáng yêu, thông minh.

“Đứa nhỏ thông minh sớm cũng không phải chuyện tốt, tuổi còn nhỏ đã có nhiều tâm tư như vậy, đâu có giống một đứa bé ngây thơ dễ thương được? Vi Vi nhà tôi mới đúng là ngoan ngoãn đáng yêu...”

Tình tình Lương Thụy mềm yếu, chỉ cười cho qua.

Tiểu Khương Sam nghe không hiểu lời nói của người lớn, vẫn nắm lấy góc áo của mẹ mình, vẫn nói bập bẹ mấy chữ, khuôn mặt đáng yêu tinh xảo đầy vẻ mới lạ.

“Mẹ, chim, chim, xin chào.”

Lương Thụy nghe không rõ, liền vỗ vỗ đầu con gái hỏi:

“Sam Sam từ từ nói, chim gì?”

Tiểu Khương Sam ôm lấy chân bà, tiếp tục nói:

“Xin chào, mẹ khỏe, đi.”

Khương Lạc Sinh trẻ tuổi anh tuấn đứng ở một bên cười tí mắt, ông vẫn ôn nhu nho nhã như vậy:

“Sam Sam, cái này cho con đi ra ngoài chơi.”

Vừa vặn Lương Thụy cũng không muốn ở lại trò chuyện với Khương Mật có đầy bụng nhỏ nhen, đi theo hai cha con ra bên ngoài.

Khi đó cả nhà vẫn còn ở trong thôn, ngoài cửa có một tảng đá lớn, trên bàn đá có đặt một cái lồng chim, bên trong là một con vẹt có nhiều sắc.

“Xin chào, xin chào, xin chào.”

Con vẹt ngơ ngác kêu.

Tiểu Khương Sam vui vẻ vỗ tay, giữ chặt lấy tay bà, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng:

“Chim, xin chào, mẹ khỏe.”

Khương Lạc Sinh dịu dàng nhìn bé nói:

“Quả sinh nhật của con, thích không?”

Một bên là người đàn ông bà yêu, một bên là đứa con gái yêu, trong khoảng khắc này bà vô cùng hạnh phúc, trong tim lại cảm thấy rất cay đắng.

Trong nhà đã sớm nghèo rớt mùng tơi.

Lãng mạn của bà, mộng tưởng của bà, toàn bộ tình cảm ôm ấp của bà, lại đang lãng phí trong cuộc sống như thế, suốt ngày vây quanh chồng vây quanh con, vây quanh một người mẹ chồng kén cá chọn canh cùng với cô em chồng chanh chua.

Tiểu Khương Sam vỗ vỗ tay, cánh tay non mềm hướng về phía Lương Thụy đòi ôm:

“Mẹ ôm!”

Lương Thụy không nhúc nhích, tiểu Khương Sam lại càng làm nũng:

“Mẹ ơi mẹ, ôm!”

Bà bất đắc dĩ bỏ đi u sầu đầy trong bụng, cố gắng tươi cười ôm lấy cơ thể nhỏ nhỏ vào trong lòng.

“Sam Sam ngoan.”

....

“Mẹ?”

Hoắc Diệp đẩy đẩy người Lương Thụy, khiến cho Lương Thụy đang chìm trong quá khứ trở về.

Về mặt Hoắc Diệp kỳ quái nhìn bà hỏi:

“Mẹ sao vậy? Sao lại khóc?”

Lương Thụy ngẩn ra, sờ sờ mặt, bây giờ mới phát hiện khuôn mặt mình đã đầy nước mắt.

Bà làm sao vậy?

Đúng vậy, cuối cùng bà làm sao vậy?

Lương Thụy chậm rãi nhìn quanh căn phòng trang hoàng trắng lộng lẫy, chậm rãi nhìn đứa con trai ngồi ở bên cạnh được nuôi dưỡng tốt, chậm rãi nhìn bản thân mặc bộ đồ sang trọng cùng với đồ trang sức có giá trị.

Bà chạy trốn khắp nơi, xoắn xuýt phiền muộn với cuộc sống của bản thân, Khương Lạc sinh lại chết rồi. ...

Mà đứa con gái của bà phải nhận lấy mọi đau khổ khó khăn. ...

Khuôn mặt con bé đầy nước mắt, không ngừng khóc lóc cầu xin bà lại ôm nó, không ngừng lôi kéo quần áo bà không cho bà đi.

“Mẹ ngủ, ôm con.”

Khương Lạc Sinh kéo con bé lại, ôm chặt tiểu Khương Sam vào trong lòng, một người luôn kiên cường như ông cũng nghẹn ngào nói:

“Sam Sam, ngoan nào con, không khóc, mẹ đi ra ngoài mua đồ chơi cho con, không khóc, không khóc, mẹ sẽ trở về nhanh rồi ru con ngủ nhé.”

Tiểu Khương Sam trông mong nhìn bà, nghẹn ngào nói:

“Mẹ, ôm con, cùng đi, ôm con!”

Hai cánh tay bé nhỏ vươn ra đòi mẹ ôm, con bé vẫn luôn dính người như thế, không chịu để cho bà đi khỏi tầm mắt của mình, con bé rất dính bà, khi đi ngủ nhất định co thành một cục trong lòng bà, dán đôi má mềm mại lên người bà.

“Mẹ, ôm ôm!”

Vành mắt Khương Lạc Sinh đỏ lên lạnh lùng nhìn bà, lại buồn bã nhìn về phía tiểu Khương Sam quay mặt hôn lên trán con bé:

“Sam Sam ngoan, mẹ ra ngoài mua đồ chơi cho con, đừng khóc, đứa nhỏ ngoan, đừng khóc nữa con!”

Lương Thụy dứt khoát kéo góc áo con bé nắm, kinh hoàng nghẹn ngào nói:

“Mẹ, mẹ đi ra ngoài, mẹ đi mua, đi mua đồ chơi cho con, đừng khóc.”

Sau đó bà không quay đầu bỏ chạy thật xa.

Bà chạy rất nhanh, chạy mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc vô cùng khổ sở và lưu luyến của con gái.

Lương Thụy hỏi thăm tin tức của bọn họ, vô số lần bà từng nghĩ muốn quay về, bắt đầu lúc bà do dự vùng vẫy lại gặp Hoắc Bạch, tiếp đó sinh ra Hoắc Diệp, sau này nghe được Khương Lạc Sinh làm ăn phát đạt, bọn họ cũng đang hạnh phúc, bà cũng xem như vô cùng mỹ mãn, bà đi du lịch khắp nơi, muốn thực hiện ước mơ của mình.

Sau này bà không dám nghe thấy bất luận nào tin tức của bọn họ nữa, cho dù chạy đến bên kia địa cầu, trong lòng vẫn đau đớn như cũ, bà không dám dừng lại ở một nơi quá lâu, sâu trong nội tâm không lúc nào bà không vùng vẫy thống khổ, bà vô cùng cần một phương pháp nào đó khiến cho bà quên đi thời khắc đau khổ đó.

Nhưng bây giờ lại có người nói cho bà biết, toàn bộ sự chạy trốn của bà là trò cười, có người nói cho bà biết, người đàn ông đó đã chết rồi, chết vào lúc bà không biết đến. ...

Có người nói cho bà biết, đứa con gái bà luôn trốn tránh không gặp đang chịu phải nhiều khó khăn đau khổ, không nơi nương tựa bị người khác tính kế.

Vào lúc bà không kịp chuẩn bị có người nói cho bà biết tất cả mọi chuyện, tại sao không để cho bà chết đi một lúc, còn hơn phải chịu thống khổ giống

như địa ngục, tìm đâu như bị dao cắt, mãi mãi không có tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 64.2

Thành phố T.

Tuy Tần Diệc Hạo đã báo trước cho cô biết sẽ đi chào hỏi chính ủy Tần, nhưng cô không nghĩ đến có thể nhanh như vậy, vẫn còn một mõi làm tổ trên giường, tinh thần Khương Sam lập tức trở nên tỉnh táo.

Hình ảnh chính ủy Tần bình tĩnh đưa ra đề nghị kia không ngừng hiện lên trong đầu cô, Khương Sam cảm thấy thật phiền toái, cô không phải thánh nhân, vào lúc chính ủy Tần đưa ra đề nghị đó, không phải cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày nắm tay người mình yêu, bày ra vẻ mặt hạnh phúc ở trước mặt anh ta để trả thù.

Nhưng người đó tuyệt đối không thể là Tần Diệc Hạo được.

Quan hệ giữa cô và Tần Diệc Hạo thế nào trong lòng cô hiểu rất rõ, chính ủy Tần lại biết chuyện của Bạch Kỳ, Khương Sam mơ hồ có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc cô và Tần Diệc Hạo cùng nhau xuất hiện trước mặt anh ta thì anh ta sẽ có suy nghĩ gì.

Nhưng cô có khả năng có thể từ chối đề nghị của Tần Diệc Hạo sao?

Tần Diệc Hạo không biết chuyện gì hết, đề nghị gấp mặt cũng vì muốn tốt cho tương lai sau này của cô có thêm người trợ giúp, hướng chỉ quan hệ giữa chính ủy Tần và Tần Diệc Hạo là cậu cháu, anh chủ động muốn dẫn cô đi gặp người trong nhà, cô có thể nói thế nào không thích hợp gấp mặt?

Chẳng lẽ lại nói, thật xin lỗi, tôi còn chưa có chuẩn bị tốt, bởi vì trước đó cậu anh có cảm tình với tôi, bởi vì hôm trước tôi suýt chút nữa trở thành mợ út của anh, cho nên bây giờ không thích hợp gấp mặt?

Khương Sam tưởng tượng một chút, lấy tính tình của Tần Diệc Hạo, tuy trước mặt anh ta có chút cảm tình với mình, nhưng nếu cô dám trực tiếp ngả bài với anh, cô không có chút nghi ngờ anh ta có thể sẽ xé xác cô ngay tại chỗ.

Hơn nữa sớm gặp muộn gặp gì cũng phải gặp, chính ủy Tần sớm muộn gì cũng sẽ biết quan hệ giữa hai người, tuy thời cơ bây giờ không tốt, nhưng cô cũng không thể trốn tránh được.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Cách giờ Tần Diệc Hạo nói dùng buổi tối còn bốn tiếng, Tần Diệc Hạo đã trực tiếp đến khách sạn đón cô.

“Thời gian còn sớm, khó có được thời gian rảnh rỗi, tôi đi dạo phố với em.”

Nhìn qua Tần Diệc Hạo không phải là người chịu khó kiên nhẫn dẫn phụ nữ đi dạo phố, Khương Sam nghe xong có chút không tự nhiên, nhưng dù sao cũng có ý tốt, muốn cô nói lời từ chối cũng không được.

Tần Diệc Hạo nói Tần Liệt trực tiếp đi đến trung tâm thương mại, trong ấn tượng của anh, phụ nữ thích nhất là mua sắm, quả nhiên, vừa nhìn thấy các loại thời trang nữ đủ loại đủ màu sắc, thái độ Khương Sam lúc đầu không được tích cực lắm, một thoáng chốc liền bắt đầu trở nên chuyên tâm.

Phụ nữ chọn quần áo là cả quá trình lâu dài và nhàm chán đối với người đàn ông, Khương Sam đi dạo một lúc nhìn ra được Tần Diệc Hạo có chút không tập trung, vốn nghĩ anh sẽ tìm cơ hội bỏ đi trước, lại không nghĩ tới anh vẫn luôn đi bên cạnh nhìn cô chọn quần áo vốn dĩ không có chút hứng thú.

Đến khi Khương Sam nhìn đến một cái váy đỏ thắm cổ chữ V, ánh mắt cô sáng lên, cái váy này được cắt may theo đúng phong cách mà cô yêu thích, váy áo được thiết kế đan xen thích hợp, chềch bên hông có đính mấy viên trân châu, đơn giản lại xinh đẹp.

Tần Diệc Hạo liếc nhìn một cái cau mày lại:

“Bây giờ đang mùa đông, mặc váy sẽ lạnh.”

Khương Sam bắt mắt nhìn anh một cái:

“Đâu có ai chỉ mặc mỗi cái váy đi ra ngoài. Bên ngoài khoác thêm một chiếc khoác ca rô mỏng, lại phối hợp với giày, nhìn sẽ rất đẹp.”

Tần Diệc Hạo cũng không chú ý đến điểm này, có cũng được không có cũng không sao nói:

“Thích thì lấy xuống mua.”

Khương Sam lại giống như xem mấy bộ quần áo trước đó, chỉ ướm thử lên người rồi để trở lại.

“Thôi, màu sắc này không hợp với tôi.”

Nói xong liền treo váy lại, làm bộ như không để ý đi ra ngoài, nhưng ánh mắt Khương Sam vô ý nhìn lại chiếc váy hai lần, trong mắt rõ ràng có vài phần tiếc nuối, Lăng ##Quên Tần Diệc Hạo nhìn thấy thì biết cô rõ ràng rất thích chiếc váy đó.

Chẳng qua cô là người không chịu thua kém, mặc dù dẫn cô đi dạo phố, nhưng cô lại không muốn để cho anh mua cái này cái kia cho cô.

Rõ là người phụ nữ cố chấp.

Cùng đi dạo một vòng, Khương Sam cũng để cho Tần Diệc Hạo mua cho cô một chiếc khăn lụa xanh mòng, tìm đủ loại lý do, toàn bộ quần áo thử qua đều không lấy.

Từ trong trung tâm thương mại đi ra, Tần Diệc Hạo còn có chuyện của anh, để Tần Liệt ở lại:

“Muốn đi nơi nào nói cậu ta đưa đi, đến buổi tối nhớ đến đúng giờ.”

Khương Sam chỉ mong sao Tần Diệc Hạo nhanh chóng đi đi, có anh đi cùng, cô đi dạo phố thế nào cũng thấy không thoải mái.

Khương Sam để cho Tần Liệt chở cô đến một thẩm mỹ viện gần đó, tóc của cô đã rất dài, cô muốn thay đổi kiểu tóc mới.

Nhà tạo mẫu tóc cầm lấy tóc cô yêu thích không buông tay, ánh mắt thêm muốn nói:

“Chất lượng tóc của cô tốt thật đó, cô muốn đổi qua kiểu tóc nào?”

Khương Sam vén vén tóc, tóc cô dài rất nhanh, không cần duỗi tóc cũng đã thẳng mượt xuống dưới, cả hai đời đều luyện tiếc làm hư tổn tóc mình, cô chủ yếu chỉ dưỡng tóc, ngoại trừ thay đổi độ dài của tóc ra cũng chưa từng thay đổi kiểu tóc của mình.

“Anh xem thử tôi thích hợp với kiểu tóc nào?”

Nhà tạo mẫu tóc liền cảm thấy phần khởi nói:

“Khuôn mặt của cô rất đẹp, kiểu tóc nào cũng hợp với cô hết, bây giờ dựa vào cô thích kiểu phong cách nào?”

Khương Sam đầu đầu nghe nhà tạo mẫu tóc nói, trước ngực anh ta có đeo bảng tên “nhân viên cao cấp”, chắc tay nghề không tồi đâu.

“Thời gian của tôi không nhiều lắm, anh xem rồi làm đi.”

Cả khuôn mặt nhà tạo mẫu tóc sáng lên, đề xuất nói:

“Không biết cô có muốn uốn tóc không?”

Khương Sam nghĩ nghĩ một lúc rồi nói:

“Cũng được.”

Sau khi Khương Sam làm tóc xong cũng đã ba giờ sau rồi, trong lúc hấp dầu hơi nóng khiến cô hơi buồn ngủ, chờ cho đến lúc nhà tạo mẫu tóc nói một câu “tốt” xong đây cô tỉnh, lúc nhìn vào gương khiến cô kinh ngạc một hồi.

Cho tới bây giờ cô chưa từng đáng vẻ xinh đẹp của bản thân lúc này.

Lọn tóc còn hơi nóng, độ cong vừa phải, cứ tự nhiên buông xuống, tóc cắt ngắn một chút, nhìn qua không còn vẻ thẳng tắp dịu dàng như lúc đầu, ##LangQuen%\$LQĐ*\$ có chút lộn xộn gọi cảm. Nhà tạo mẫu tóc đã chọn màu tóc tôn lên làn da của cô, màu đỏ sẫm gần với màu đen, liếc mắt nhìn qua có vẻ không nhuộm màu, nhưng đi dưới ánh đèn lại mờ ảo hiện lên màu đỏ hồng xinh đẹp.

Kiểu tóc của một người cũng có thể thay đổi được khí chất của người đó, Khương Sam đứng ngơ ngẩn trước gương, chân chờ sờ sờ lọn tóc, người phụ nữ trong gương có chút hương vị quyền rũ làm động tác giống như thế.

Tần Liệt cầm một túi lớn từ ngoài cửa đi vào, ánh mắt cũng lóe lên tia kinh diễm

Tiểu thư Khương Sam trong ấn tượng của cậu là một cô nữ sinh nhỏ, nhìn tuổi không lớn lắm, ngây thơ thanh khiết, luôn có một bộ dáng vô tội dễ thương. Nhưng cậu cũng biết rất rõ cô cũng không phải là một cô gái đơn thuần vô tội, bởi vì bề ngoài của cô quá có tính lừa gạt, thường thường khiến cho người khác không cẩn thận bỏ xuống phòng bị.

Thay đổi kiểu tóc làm cho khí chất của cô rõ thêm mấy phần, thanh thuần cùng với diễm lệ, hai loại khí chất mâu thuẫn cùng nhau xuất hiện khiến cho

người khác không thể đòi mất được, nhìn thành thực hơn trước, tóc màu đỏ sẫm khiến cho làn da khuôn mặt của cô càng trắng, độ cong của tóc ôm lấy khuôn mặt cô, như muốn câu lòng người vậy.

Hai mắt Tần Liệt nhìn qua một chút liền cúi xuống không dám nhìn lại.

“Khương tiểu thư, Tần thiếu nói tôi đưa quần áo qua cho cô.”

Tần Liệt cúi đầu xuống không dám nhìn Khương Sam, cầm túi quần áo lớn để ở bên cạnh cô:

“Cô xem có muốn thay quần áo luôn không, nếu không tôi sẽ cầm ra ngoài xe trước.”

Khương Sam kinh ngạc, thu ánh mắt nhìn gương lại, tò mò mở túi ra xem, bên trong đều là quần áo cô đã thử qua ở trung tâm thương mại, về mặt có chút phức tạp.

“Tôi cũng không nói...”

Nói chưa xong câu, Tần Liệt đã cắt đứt lời cô:

“Tần thiếu có dặn qua, cắt hết nhãn hiệu của tất cả quần áo, nếu Khương tiểu thư không thích, có thể trực tiếp vứt vào sọt rác.”

Đầu lông mày Khương Sam co rút lại, cô từng gặp qua rất nhiều người đàn ông keo kiệt không chịu trả tiền mua tặng đồ, chưa từng gặp người hấp tấp muốn tặng đồ, người ta không muốn lấy lại cứng rắn nhét vào trong lòng người ta.

Cô thở dài nói: “Vậy cậu cầm ra ngoài xe trước...”

Đang nói, một túi trong tay rơi xuống, một cái váy màu đỏ theo miệng túi rơi ra ngoài.

Mắt sắc nhà tạo mẫu nhìn thấy lập tức hưng phấn:

“Đây là mẫu Monika mới nhất năm nay! Ở tuần lễ thời trang tôi có nhìn thấy bộ váy này, trời ạ, mặc trên người cô người mẫu kia vô cùng xinh đẹp!”

Nhìn qua Khương Sam, nhà tạo mẫu thiết tha khuyên nhủ:

“Bộ váy này mặc vào sẽ tôn lên kiểu tóc mới của cô, nếu không đổi thì quá phung phí của trời, vừa vặn trong tiệm chúng tôi có người tạo hình chưa ra về, không bằng tiểu thư làm hoàn thiện hơn đi.”

Trước đó Khương Sam không nhìn thấy cái váy này, sờ vào vật liệu may mặc khiến người khác yêu thích không buông tay, trong lòng Khương Sam có chút lung lay, lại thêm nhà tạo mẫu ở bên không ngừng khuyên nhủ, Khương Sam nhìn đồng hồ vẫn còn gần một tiếng nữa, do dự chốc lát liền cầm chiếc váy lên.

“Kịp giờ không?”

Tần Liệt vội nói:

“Vẫn còn sớm, nhà hàng cách gần chỗ này.”

Thích chưng diện là bản tính vốn có của phụ nữ, cuối cùng Khương Sam không thể nào chống lại sức hấp dẫn, quần quýt cầm váy vào phòng thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 64.3

Trước đó Vạn Ngọc Nhiên có nói trước với Tần Chiến bản thân muốn đến thành phố T, sức khỏe của cô vừa khỏe, ở nhà cũng đã lâu, muốn đến đây giải sầu.

Ở đây có khá nhiều chiến hữu cũ của hai người, sĩ quan phụ tá đến đón Vạn Ngọc Nhiên đưa cô trực tiếp vào quân khu, đều là người quen, Tần Chiến dành thời gian cho Vạn Ngọc Nhiên đi gặp các chiến hữu cũ, tâm tình Vạn Ngọc Nhiên rõ ràng tốt lên rất nhiều, nụ cười thật tình nở ra không ít.

Nhiều năm trôi qua từ sau khi xảy ra chuyện đó, đã rất lâu Vạn Ngọc Nhiên không liên hệ với các chiến hữu cũ, lúc đó cô là người có nhiệt tình đối với cuộc sống ở quân doanh, bây giờ nhìn lại chỉ có thể cảm khái thôi.

“Trước kia cảm thấy nếu nhìn thấy bọn họ chỉ tăng thêm tiếc nuối mà thôi, sợ thấy cảnh thương tình, vẫn luôn trốn tránh, nhưng trong lòng vẫn vô cùng

mong nhớ, cảm ơn anh hôm nay đã đồng ý rút ít thời gian đi với em.”

Trên mặt Vạn Ngọc Nhiên vẫn nở nụ cười, trong đôi mắt khắc dấu hoài niệm:

“Tình cảnh năm đó chúng ta kẻ vai sát cánh chiến đấu cho đến bây giờ em vẫn chưa bao giờ quên, nếu có thể vẫn có thể làm lính, em hi vọng vẫn làm cấp dưới của anh.”

Vạn Ngọc Nhiên xúc động nói với Tần Chiến, Lăng@d#d##q#d@Quên không ai có thể hiểu được tình cảm quân nhân hơn bọn họ:

“Sức khỏe của em không thích hợp ở trong quân đội nữa, đừng nghĩ tới nữa.”

Trong mắt những người khác cũng đầy cảm khái:

“Đúng vậy, đã vài năm không gặp, Tiểu Vạn cô cũng thật quá nhẫn tâm, chúng tôi đều nghĩ cô đã quên đám người này rồi chứ.”

“Tên tiểu tử ở thành phố S tôi cũng có hỏi qua, đã lâu rồi không thấy cô đến, cô trái lại thì tốt rồi, một người tiêu sái, không có chút tin tức, chúng tôi hỏi qua chính ủy nhiều lần, cô cũng không ra ngoài gặp mặt bọn này một lần, đây không phải muốn chặt đứt tất cả mọi liên hệ với bọn này à?”

Vạn Ngọc Nhiên nở nụ cười nói:

“Là lỗi của tôi, sau này sẽ không.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Tình nghĩa trong quân đội là vững chắc nhất cũng khó quên nhất, thoáng một cái đã đến buổi trưa, Tần Chiến cùng với Vạn Ngọc Nhiên ngây ngốc ở trong quân đội gặp người cũ, gần đến thời gian hẹn gặp Tần Diệc Hạo, Tần Chiến thấy Vạn Ngọc Nhiên khó có khi vui vẻ như vậy, nghĩ một lúc nói với Vạn Ngọc Nhiên:

“Tôi còn có việc, em có muốn ở đây trước không, xử lý xong tôi trở lại.”

Những người khác trêu ghẹo nói:

“Sao có thể vậy được, Tiểu Vạn đã chạy đến đây, chính ủy không ở lại còn muốn một mình bỏ đi thể.”

“Khó có khi Tiểu Vạn đến đây, chúng tôi định tổ chức bữa tiệc lớn tiếp đón, anh không sợ chúng tôi khiến cho cô ấy uống quá chén sao?”

Tần Chiến nhún mày không nhanh không chậm nói:

“Cơ thể của cô ấy vẫn chưa tốt, không thể uống rượu, các cậu đừng có làm ầu.”

Những người khác cũng không dám tiếp tục trêu ghẹo nữa, tâm tình Vạn Ngọc Nhiên không tệ lắc lắc đầu nói:

“Tần Chiến là người thế nào các cậu còn không rõ sao? Có khi nào anh ấy sẽ thay đổi những việc đã quyết định, quả thật đêm nay anh ấy có việc, giữa trưa ngày mai chúng ta gặp nhau nhé.”

Nói xong quay đầu nhìn qua Tần Chiến:

“Diệc Hạo hẹn anh ăn cơm sao? Em cũng nghe ông cụ nói, cậu ta đang quen một cô gái, muốn dẫn tới ra mắt với anh, em cũng vô cùng hiếu kỳ, đi cùng với anh được không?”

Tần Chiến nhìn ánh mắt chờ mong và vui sướng của Vạn Ngọc Nhiên, cuối cùng cũng gật đầu “Ừ” một tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hiểu ý trong lòng mà không nói chỉ mỉm cười, có người lẩm miệng nói:

“Đúng là phu xướng phụ tùy, hai người các cậu định khi nào tổ chức, cho chúng tôi dính lấy một chút ít không khí vui mừng đây?”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt sắc bén Tần Chiến liền nhìn qua, người mới nói chuyện hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng lại.

“Đừng đùa quá trớn.”

Giọng nói Tần Chiến có chút lạnh lùng, tính cách của anh không cũng phải bình dị dễ gần, những người này vì hôm nay gặp được Vạn Ngọc Nhiên nên vui mừng nói chuyện có chút không kiêng dè, Tần Chiến không phải là một người hay nói đùa, trên mặt uy nghiêm lạnh lùng khiến những người khác ngưng ngừng không dám chọc tiếp.

Ánh mắt Vạn Ngọc Nhiên đang có chút vui sướng trong nháy mắt trở nên âm trầm, trên mặt vẫn cố giữ nụ cười, trong lòng đã có chút mất mát.

Lúc Khương Sam đến nhà hàng, Tần Diệc Hạo đã ở đó trước rồi, vốn đang cúi đầu suy tư về chuyện gì đó, Tần Diệc Hạo hơi giương mắt lên nhìn, ánh mắt liền ngừng lại, con ngươi sáng lên.

Khương Sam mặc một cái váy bó sát, bị Tần Diệc Hạo nhìn có chút không được tự nhiên:

“Sao vậy?”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo như có như không nhìn trên người cô, ánh mắt không ngừng biến đổi, Tần Diệc Hạo có chút hối hận khi sai Tần Liệt đưa quần áo qua cho cô.

Làn da cô vốn rất trắng, bộ váy đỏ thắm mặc lên người càng tôn lên làn da trắng nõn của cô, cổ áo chữ V vừa đúng vòng quanh xương quai xanh xinh đẹp, cổ áo hơi thấp lại thấp vừa đúng, vừa lộ đúng một ít khe rãnh ngực, nếu cúi người xuống một chút có thể mơ hồ thấy được một ít, đứng thẳng người vừa đúng che chắn lại.

Cô mặc giống như lời cô đã nói trước đó, phối đồ với một chiếc áo choàng bên ngoài, tóc dài được uốn rơi vào giữa chiếc áo khoác, cổ thon dài như ẩn như hiện, mặt mày diễm lệ, tươi đẹp đến bức người.

“Sao lại nghĩ đến chuyện làm tóc rồi?” Giọng nói Tần Diệc Hạo có chút trầm thấp.

Trong phòng khá nóng, Khương Sam cởi áo khoác ngoài ra, ánh mắt nhìn Tần Diệc Hạo có chút xấu hổ:

“Tôi còn chưa bao giờ uốn tóc qua? Đẹp không?”

Đẹp thì đẹp, nhưng phải xem cô làm đẹp để cho ai xem?

Không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt Tần Diệc Hạo có chút khó coi, lúc Khương Sam gặp anh chưa bao giờ cô ăn mặc tỉ mỉ như vậy, hôm nay lại đặc biệt thay đổi cách ăn mặc, lại nghĩ tới mục đích của bữa cơm tối nay, cũng không khỏi khiến cho Tần Diệc Hạo nghĩ nhiều.

“Đẹp.” Tần Diệc Hạo đứng lên nhìn cô từ trên cao xuống, nhú mày lạnh lạnh nói:

“Ngược lại hiếm khi thấy có lúc em cao hứng như thế.”

Lúc này Khương Sam mới cảm thấy Tần Diệc Hạo có chút không đúng, trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn anh, con ngươi ngập nước nhìn anh, bỗng nở nụ cười:

“Anh đưa quần áo đến, đương nhiên mặc cho anh xem, nếu không như lời anh nói sẽ vứt đi, anh không vui sao?”

Trên mặt tuy nở nụ cười, nhưng giọng điệu lại lộ vài phần nguy hiểm, ánh mắt híp lại, nếu Tần Diệc Hạo dám nói một tiếng không vui hay không thích, cô lập tức quay người bỏ đi.

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của một người phụ nữ, tỉ mỉ làm tóc, tỉ mỉ thay quần áo, thậm chí tâm tình cô tốt còn mang thêm đồ trang sức trang nhã, lại bị nói không đẹp cô không tức giận mới lạ đó.

Tần Diệc Hạo nhìn bộ dáng cô như thế, liền thu lại ánh mắt sắc bén lạnh nhạt lại, áp lực ngấm trong tròng mắt đen của anh nhanh chóng rút đi, cô giống như một con nhím đang xù lông bảo vệ chủ quyền của mình, đang cầm một đoàn kiếm trong tay, anh dám chọc giận cô, cô lập tức sẽ đâm anh đến thương tích đầy mình.

Chỉ có những người thân cận mới có thể biểu lộ tự nhiên như vậy, ý thức được điểm này tâm tình Tần Diệc Hạo bỗng nhiên tốt lên, cánh tay dài duỗi ra cầm lấy áo khoác cho cô.

“Thích, em mặc gì tôi cũng thích hết, chẳng qua thời tiết có chút lạnh, em mặc áo khoác vào đi.”

Khương Sam nén giận nói:

“Trong phòng nóng như vậy, lạnh đâu mà lạnh?”

Tần Diệc Hạo sờ sờ lọn tóc của cô, nhìn cô chuyên chú:

“Tôi hối hận, Khương Sam, tôi không muốn để người khác nhìn thấy em mặc chiếc váy này, sau này về chỉ mặc cho tôi xem thôi được không?”

Giọng nói trầm thấp có chút khàn, ám chỉ trong đó khiến cho cô không tự giác nhanh chóng đỏ mặt lên, nhưng trong đó đại khái đại biểu xác nhận tính chân thật khen ngợi lấy lòng cô, Khương Sam nghe lời mặc lại áo khoác, ngoài miệng cũng không tha người.

“Váy cũng là do anh cho người đưa đến, mặc vào anh lại không muốn, thay đổi thất thường, thật là kẻ khó chiều.”

Tần Diệc Hạo lười biếng kéo kéo khóe môi, sửa sang lại quần áo giúp cô, mặt mày cụt xuống:

“Được rồi, đều do tôi sai.”

Tần Diệc Hạo như vậy khiến cho Khương Sam muốn nói tiếp đều bị nghẹn trở về, \$LangQuen%\$ không khí thật sự quá áy náy, cuối cùng cô ngồi ngay ngắn đằng hoàng tại chỗ, cố gắng che dấu không tự nhiên của bản thân, trên mặt vẫn nhiễm vài phần xấu hổ.

Tần Diệc Hạo nhìn Khương Sam nhu thuận an tĩnh ngồi trên ghế, đôi mắt chim ưng dần dần trở nên mềm mại.

Cúi mắt xuống có vẻ xấu hổ, trong lòng Khương Sam có chút chột dạ, phản ứng trước sau của Tần Diệc Hạo có chút không thích hợp, lúc anh ấy nhìn cô phản ứng đầu tiên không phải cao hứng, thậm chí còn ần ần tức giận, không khỏi khiến cho Khương Sam suy đoán.

Cô vừa mới nói mới gặp qua Tần Chiến, vào đêm khuya đêm đó Tần Diệc Hạo đã chạy tới chỗ của cô, tối hôm qua cô mới nhận điện thoại của Tần Chiến, hôm nay Tần Diệc Hạo liền hẹn gặp mặt anh ta, một lần trùng hợp không sao, nhiều lần không khỏi khiến cho người khác phải suy nghĩ.

Nhớ lại về mặt Tần Diệc Hạo lạnh nhạt quan sát cô, Khương Sam bắt đầu cảm thấy đau đầu, mong sao mọi chuyện không giống như trong tưởng tượng của cô, cô tự nhận thấy tâm tư nho nhỏ cô đối với Tần Chiến không có biểu hiện ra ngoài với bất cứ ai, Tần Diệc Hạo chắc chắn sẽ không biết... Đi?

Nghĩ ngợi một lát, Khương Sam thu tất cả suy nghĩ lại, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, dù sao cũng gặp mặt, Tần Diệc Hạo có phát hiện hay không cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao sau này cô cũng không muốn có phát triển gì với chính ủy Tần, không phải sao?

Trong phòng đang yên tĩnh, bên ngoài ghế lô bỗng truyền tới tiếng bước chân, trong lòng Khương Sam khẩn trương, nắm chặt tay, cả người ngồi thẳng.

Quả nhiên, ngay sau đó cửa được mở ra, Khương Sam theo Tần Diệc Hạo đứng dậy, Tần Chiến bước vào trước vốn khuôn mặt uy nghiêm nghiêm túc, lúc ánh mắt nhìn về phía Tần Diệc Hạo đứng cùng với Khương Sam, con ngươi co rút lại, dừng bước lại.

Nhìn về mặt thân nhiên của Tần Diệc Hạo, ý thức được gì đó, cảm kiên nghị của Tần Chiến bị buộc chặt, thâm thúy trong đôi mắt như có như không nhìn trên mặt của Khương Sam.

Vốn Khương Sam đang bình tĩnh ung dung nhìn anh ta, bị ánh mắt quá mức cường thế của anh ta quét đến, không tự giác cả người run rẩy, rất nhanh cúi mắt xuống.

Không đợi Khương Sam suy nghĩ làm thế nào để phá vỡ tình huống xấu hổ này, phía sau lưng Tần Chiến vang lên giọng nữ dịu dàng mà quen thuộc.

“Sao không đi vào?”

Vạn Ngọc Nhiên đứng phải lưng của Tần Chiến, từ chỗ anh ta đứng đi qua phía bên cạnh.

Lông mi Khương Sam run rẩy, tất cả xấu hổ không tự nhiên, tất cả ngênh ngang đắc ý bỗng nhiên trở thành một câu truyện cười, không, có lẽ bản thân cô cũng không được phân nửa chuyện cười.

Cô vẫn quá coi trọng mình rồi, thật là tự đưa mình đến cửa để nhận nhục nhã, cô sao có thể ngu ngốc đến mức cho rằng sau chính ủy Tần khi đưa ra đề nghị đó nếu thấy cô ở cùng với người khác sẽ tức giận chứ, cuối cùng cô dựa vào đâu cho rằng cô cự tuyệt anh ta thế này sẽ đã kích đến anh ta chứ?

Vạn Ngọc Nhiên nhìn thấy Khương Sam cũng có chút ngoài ý muốn, vốn cho là Tần Diệc Hạo đối với cô chỉ gặp dịp thì chơi, không nghĩ tới bây giờ hai người vẫn ở cùng một chỗ, lại đến ra mắt với Tần Chiến, thật sự yêu thích rồi sao?

“Tôi nhớ rõ cô tên là Khương Sam? Chúng ta lại gặp mặt.”

Vẫn là Vạn Ngọc Nhiên lên tiếng phá vỡ trầm mặc:

“Hôm nay cô ăn mặc thật xinh đẹp.”

Con ngươi mênh mông sương mù Khương Sam khẽ nâng lên:

“Vậy sao, lại gặp mặt, chị chủ Vạn.”

Hai tròng mắt đen đặc của Tần Diệc Hạo nhìn không ra cảm xúc gì, tầm mắt dừng trên người Tần Chiến:

“Hôm nay vốn muốn cho chú gặp Sam Sam, không nghĩ tới chị Vạn cũng đến, vừa đúng lúc chính thức làm quen luôn.”

Nói xong cánh tay tự nhiên vòng qua ôm lấy bả vai Khương Sam:

“Đây là Khương Sam, đã từng gặp mặt trước đó.”

Môi mông Tần Chiến nhếch lên, sắc mặt chậm rãi đen xuống, anh ta nhìn Khương Sam, lại nhìn Tần Diệc Hạo, trầm mặc ngồi xuống.

Tần Diệc Hạo ôm cả người Khương Sam ngồi xuống, vô cùng thân thiết vuốt ve tóc dài của cô, ngón tay lúc có lúc không đùa giỡn lọn tóc của cô. Người đang ngồi ở đây không ai không biết Tần Diệc Hạo thích sạch sẽ, lại thêm bình thường rất ghét thân cận với phụ nữ, có thể bằng lòng đối xử với cô như vậy chứng tỏ anh đã thật sự tiếp nhận cô, quan hệ của hai người đương nhiên không tệ rồi.

Con người hẹp dài thâm thúy của Tần Diệc Hạo nhìn về phía Khương Sam nói:

“Về sau không nên gọi chị chủ Vạn xa lạ như vậy, gọi chị Vạn giống như anh đi.”

Khương Sam nhu thân hướng về Vạn Ngọc Nhiên chào:

“Chị Vạn.”

Tần Diệc Hạo đối với Tần Chiến nói:

“Chính ủy Tần của các em cũng vậy, về sau sẽ là người một nhà, gọi chú út cũng không sai đâu.”

Không khí bỗng nhiên lạnh xuống, vẻ mặt Tần Chiến không thay đổi, áp lực không khí xung quanh bị đông lạnh lợi hại, con người đen trầm tĩnh nhìn Tần Diệc Hạo và Khương Sam, áp lực thấp dần dần khiến người ta cảm thấy khó thở.

Đối với ánh mắt trầm lãnh của Tần Chiến, Khương Sam trầm mặc khoảng khắc, tay Tần Diệc Hạo đang nắm ở bả vai cô nắm chặt một cái, d!^Nd+n(#Q%*d@n Khương Sam nhìn Tần Diệc Hạo kéo khóe môi, nhẹ giọng gọi một tiếng với Tần Chiến:

“Chú út.”

Sắc mặt Tần Chiến lập tức đen thui, bộ dáng không thích nghe cô gọi.

Vạn Ngọc Nhiên hết nhìn qua rồi nhìn lại, cảm thấy không khí có chút không đúng, nhưng không nói ra được không đúng chỗ nào, chỉ có thể theo bản năng giải hòa:

“Hôm nay Diệc Hạo cậu dẫn Khương Sam đến đây ra mắt, thế nào, xác định quan hệ rồi à?”

Tần Diệc Hạo nói:

“Ông nội ở nhà nhịn không được nữa rồi, không phải ông muốn tôi kết hôn sao, như ý của ông thôi.”

Vạn Ngọc Nhiên cả kinh, trong lời nói này đại biểu cho cái gì, kết giao là một chuyện, kết hôn trong miệng Tần Diệc Hạo là một chuyện khác, nhưng cô nhớ rõ ông cụ muốn Tần Diệc Hạo kết hôn với Sở Phàm mà.

Tần Chiến từ đầu tới cuối chưa nói lời nào, sau khi nghe lời Tần Diệc Hạo nói liền liếc mắt nhìn qua chỗ Khương Sam, cô vẫn cúi mắt xuống không nhìn anh ta.

“Trước đó em trái lại không nói với tôi.”

Tần Chiến nhìn Khương Sam bỗng mở miệng nói:

“Sao bỗng nhiên lại ở cùng một chỗ rồi?”

Khương Sam cười yếu ớt xa cách: “Chú út...”

“Tôi còn chưa cho phép em gọi tôi là chú út.”

Tần Chiến mạnh mẽ cắt lời nói của Khương Sam, giọng nói tức giận khiến cho Vạn Ngọc Nhiên giật cả mình, xấu hổ nhìn về phía Khương Sam sợ cô tức giận:

“Tần Chiến, sao anh lại nói vậy, sao lại có thể đối với cô ấy như vậy được?”

Vạn Ngọc Nhiên quay lại trấn an Khương Sam:

“Tính cách anh ấy như thế đó, đối với ai cũng vậy, cô đừng để ý.”

Khương Sam nở nụ cười nhìn Vạn Ngọc Nhiên sau đó nhìn Tần Chiến đầy bồn chồn, ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt.

“Quả thật tôi đã đi quá giới hạn, không nên không biết đúng mực gọi vậy.”

Vừa nói vừa bất mãn trừng mắt nhìn về mặt khó đoán của Tần Diệc Hạo liếc mắt một cái:

“Ai bảo anh giới thiệu lung tung.”

Tần Diệc Hạo hơi cười lạnh nói: “Một ngày đó cũng phải gọi thôi.”

Về mặt Tần Chiến không kiềm chế được khó coi: “Khương Sam.”

Anh cảnh cáo gọi tên cô, anh mới nói chuyện qua với cô, trận gặp mặt hôm nay không khỏi khiến anh nghĩ đến cô muốn phản kích. Dù sao Tần Chiến cũng không thể nào tin tưởng được Khương Sam sẽ ở cùng một chỗ với Tần Diệc Hạo, anh đã nhiều lần cảnh cáo cô tránh xa Tần Diệc Hạo, đây là một người nguy hiểm, cô thông minh như thế, không có khả năng sẽ chủ động đi trêu chọc người như vậy.

Nhưng cảnh trước mắt hai người rất quen thuộc khiến cho trong lòng Tần Chiến không nhận được rơi xuống, một cảm giác giống như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng từ chút một ập vào lòng.

Khương Sam lại cười vô cùng dịu dàng, ánh mắt cô mềm mại lại có chút oán trách nhìn Tần Diệc Hạo:

“Anh cũng thật là, sao có thể giới thiệu gọi chị chủ Vạn là chị Vạn được? Em nghe nói giữa chính ủy Tần và chị chủ Vạn sắp có chuyện tốt, anh gọi vậy không phải loạn bối phận hay sao, nói ra khiến người khác chê cười rồi.”

Trong lòng Tần Diệc Hạo có chút ngoài ý muốn, trên mặt che giấu rất tốt, ý bảo Khương Sam nói tiếp.

“A...?”

Về mặt Khương Sam bỗng đỏ lên có chút không tự nhiên nhìn Vạn Ngọc Nhiên nói:

“Chị chủ Vạn trẻ tuổi như vậy, nếu một ngày đó nghe Diệc Hạo gọi một tiếng mợ út, khẳng định có rất nhiều người sẽ ngạc nhiên đấy.”

Một tiếng “Diệc Hạo” cũng khiến cho Tần Diệc Hạo ngẩn ra, ánh mắt đánh giá rơi trên người Khương Sam, trước đây cô chưa bao giờ gọi anh như thế.

Vạn Ngọc Nhiên bị nói đến khuôn mặt đỏ bừng vội nói:

“Cô đang nói gì vậy, nghe ai nói bậy những chuyện này?”

Khương Sam khẽ nhấp một ngụm trà, khanh khách cười nói:

“Em cho rằng rất nhiều người đã biết rõ rồi, chính ủy Tần đã từng đồng ý với chị chủ Vạn cùng kết liên cảnh, sau này chị chủ Vạn sẽ trở thành phu nhân chính ủy Tần danh chính ngôn thuận, nắm quyền tân phu nhân nhà họ Tần, (%\$lê 43quy\$*&đôn\$#@ về sau trường học có mở các loại thi đấu vũ đạo, mời chính ủy Tần đến, vị trí ngồi của chị nhất định được xếp bên cạnh chính ủy Tần rồi.”

Sắc mặt Tần Chiến theo lời nói của Khương Sam dần dần trở nên cứng ngắt.

Mặt Vạn Ngọc Nhiên càng ngày càng đỏ, tươi cười trên mặt Khương Sam lại nở như hoa nói tiếp:

“Việc thông báo cho mọi người biết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, trước sau gì cũng có một ngày em cùng với các bạn khác sẽ gọi chị một tiếng Tần phu nhân rồi, hoặc thân thiết sẽ gọi một tiếng sư mẫu, chị chủ Vạn chị xấu hổ gì chứ, đây là chuyện tốt, chuyện vô cùng tốt đó, phải không Diệc Hạo?”

Tần Diệc Hạo nở nụ cười:

“Đúng vậy, gọi chị Vạn thật sự không thích hợp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 65

Vạn Ngọc Nhiên là người tiếp nhận và quản lý Lễ Viên, lại có thể xử lý Lễ Viên ngay ngắn trật tự thì cô cũng không là một người phụ nữ ngu ngốc, cũng tuyệt đối không phải người phụ nữ đơn giản.

Cô hiển nhiên nhận ra cái gì, nhưng lại càng giới nguy trang cảnh thái bình giả tạo, Tần Diệc Hạo và Tần Chiến đều không phải người nói nhiều, không khi sẽ có vẻ cứng ngắt, Vạn Ngọc Nhiên bất động thanh sắc làm dịu không khí, cũng bất động thanh sắc quan sát đánh giá Khương Sam ra vẻ vô hại.

Vạn Ngọc Nhiên đang cười kể lại chuyện ở quân doanh lúc xế chiều, di động trong túi Khương Sam bỗng nhiên rung lên.

Là tin nhắn của Liễu Mi, vừa đọc xong tin nhắn sắc mặt Khương Sam lập tức biến đổi

“Khương Mật ngoài ý mang thai, Lưu Thiên Trạch muốn tổ chức hôn lễ cùng với bà ta.”

“Em đi toilet một chút.”

Khương Sam nhanh chóng cầm di động đứng lên, cũng không chờ phản ứng của mọi người, đi nhanh ra ngoài.

Khương Sam vừa đi khỏi, hai tròng mắt Tần Diệc Hạo híp híp lại, Vạn Ngọc Nhiên đang nói chuyện ở quán doanh cũng ngừng lại, nghĩ đến gì đó trong mắt xẹt qua ý nghĩ sâu xa, dư quang ra về vô ý nhìn về phía Tần Chiến.

Giấu tốt cảm xúc trong lòng, Vạn Ngọc Nhiên trở tay rót rượu cho Tần Diệc Hạo.

“Cậu nghiêm túc sao?”

Tần Diệc Hạo nâng ly rượu lên từ chối cho ý kiến.

Vạn Ngọc Nhiên thu lại nụ cười trên mặt, hơi chút lo lắng hỏi:

“Vậy Sở Phàm thì sao?”

Tần Diệc Hạo nói:

“Sao lại nhắc đến cô ta?”

Vạn Ngọc Nhiên bắt đầu đi nói:

“Cậu biết rõ ông cụ xem Sở Phàm như cháu dáu, Khương Sam là cô gái tốt, lại ở cùng một vũ đoàn với Sở Phàm, cậu như vậy không phải muốn hại con gái nhà người ta hay sao?”

Tần Diệc Hạo đặt ly rượu xuống, giọng nói lạnh nhạt mang theo cảnh cáo:

“Chị Vạn, tôi kính trọng chị, nhưng đừng phá hủy tình nghĩa nhiều năm qua, chuyện của tôi chưa đến phiên một người ngoài nhúng tay vào.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên trở nên cứng ngắc, Tần Diệc Hạo lại làm như không thấy.

“Dù sao chị vẫn chưa phải là Tần phu nhân, huống hồ cho dù là Tần phu nhân, chuyện của tôi là chuyện của tôi, chị đi quá giới hạn rồi đó.”

“Tần Diệc Hạo!” Giọng nói Tần Chiến kiềm nén nói:

“Không được nói chuyện như vậy với Tiểu Vạn.”

Tần Diệc Hạo lười biếng kéo kéo khóe môi:

“Chú út, chú cũng hiểu rõ tính cách của tôi, thay vì cảnh cáo tôi không bằng chú tự quản lý người phụ nữ của mình đi.”

Trong không khí có chút giương cung bạt kiếm, Vạn Ngọc Nhiên bị nói cho xấu hổ, môi giật giật, chống lại tầm mắt lạnh nhạt của Tần Diệc Hạo, cuối cùng không chịu nổi vẫn cắn cắn môi cúi đầu xuống.

“Đủ rồi.”

Tần Chiến thả mạnh chiếc đĩa xuống bàn, sắc mặt khó coi nhìn Tần Diệc Hạo, cổ kị Vạn Ngọc Nhiên ngồi bên cạnh, trái lại anh ta không có nói thêm lời nào hết.

“Các người ăn trước đi.”

Nói xong đẩy ghế đứng dậy, đi nhanh ra ngoài.

Sau một lúc lâu, Vạn Ngọc Nhiên mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Diệc Hạo.... Có phải cậu có gì đó hiểu không đúng về tôi không?”

Vạn Ngọc Nhiên vốn đã quá quen thuộc với người của Tần gia, tuy quan hệ trước kia giữa Tần Diệc Hạo với cô cũng không quá thân thiết, nhưng cũng không quá cứng nhắc như bây giờ.

Tần Diệc Hạo cong ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, Vạn Ngọc Nhiên cắn chặt răng, hỏi một lần nữa.

“Cậu đã nguyện ý gọi tôi một tiếng chị Vạn, có thể nói thật cho tôi biết đây là làm sao vậy, có cái gì không thể nói ra trước mặt tôi sao?”

Tần Diệc Hạo gõ âm thanh nghe rất rõ ràng theo nhịp điệu, ánh mắt lạnh lùng có chút không kiên nhẫn rơi vào trên mặt Vạn Ngọc Nhiên.

“Chị Vạn, chị có biết đến ác thú Thao Thiết tham ăn không?”

Vạn Ngọc Nhiên sững sờ.

“Tôi đã từng kính trọng chị, hi vọng về sau chị vẫn mãi giống như ở trong cảm nhận của tôi, thượng tá Vạn tham vọng đáng được kính trọng, chứ không phải giống như một con mãnh thú còn muốn cố gắng che giấu dục vọng khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.”

Giọng nói Tần Diệc Hạo không có một tia cảm tình nào, bình dị giống như đang nói một câu khách sáo hôm nay thời tiết thật đẹp vậy, nhưng ý tứ trong lòng nói lại khiến cho sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên trở nên trắng bệch.

Giọng nói Vạn Ngọc Nhiên có chút khô khan, cố gắng bình tĩnh nói:

“Diệc Hạo, tôi nghĩ có thể có hiểu lầm gì rồi...”

Tần Diệc Hạo buông mắt xuống, kéo khóa môi.

“Thời cơ chị phát bệnh vô cùng thích hợp, thời cơ chị đến thành phố T này cũng rất thích hợp, đừng xem tất cả mọi người giống như một người ngốc, lúc chú ấy đưa cho chị, chị lại từ chối; một ngày đó tình cảm sẽ bị những thứ tự chị cho là thông minh sẽ tiêu hao hết không còn, lúc đó dù chị có hối tiếc cũng không kịp nữa.”

Đôi mắt xinh đẹp của Vạn Ngọc Nhiên hơi hoảng, luống cuống không dám nhìn Tần Diệc Hạo ngồi đối diện, đáy lòng bỗng nhiên nổi lên từng cơn sợ hãi.

Cậu ta biết! Vậy mà cậu ta lại biết hết!

Khương Sam vừa bước ra khỏi phòng rửa tay liền nhìn thấy Tần Chiến đứng ở bên ngoài, cả người vừa chuyển, cô muốn đi qua người anh ta luôn.

“Khương Sam”

Tần Chiến không phân biệt nặng nhẹ cầm lấy cánh tay cô, anh ta không phải là người dễ dàng tức giận, giờ phút trên mặt đều đang kín đáo kiềm nén cơn giận.

“Tôi đã nói qua, cậu ta không phải là người dễ dàng sống chung, em làm như vậy sẽ tự hại chính mình.”

Khương Sam nhìn anh ta nói:

“Chính ủy Tần có ý gì?”

Tần Chiến lời nói trùng tim đen:

“Là do nhà họ Bạch sao?”

Câu hỏi như vậy ở trong dự liệu của Khương Sam, cô cũng đã xây dựng tâm lý trước nhưng khi Tần Chiến trực tiếp nói ra vẫn khiến cho cô khó tránh khỏi chật vật không chịu được.

“Tôi không biết ngài nghe người bên cạnh nói thế nào, tôi với Bạch Kỳ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, có thể cãi nhau ầm ĩ không thoải mái một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như trong tưởng tượng của ngài, vì đối phó với anh ấy liền đi theo người khác, cũng không phải thâm cừ đại hận gì...”

“Đủ rồi.”

Tần Chiến mạnh mẽ ngắt lời nói của Khương Sam, ánh mắt đầy sắc bén nói:

“Đừng coi tôi là một tên ngốc dễ lừa gạt, Khương Sam, Bạch Kỳ là người như thế nào tôi hiểu rõ hơn em, cậu ta sẽ không dễ dàng ra tay để đi đối phó với một người.”

Dã tâm người nọ quá lớn, sẽ vì mục đích của mình mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, khắp nơi đều tỉ mỉ tính kế, cậu ta làm thuộc hạ dưới trướng anh, mục đích là gì cả hai đều hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra, chỉ vì chưa đến thời điểm phải trở mặt, chỉ vì muốn duy trì ngoài mặt yên ổn. Nhưng Bạch Kỳ vì duy trì vẻ bề ngoài hoàn mỹ giả dối ẩn nhẫn khiến cho Tần Chiến vô cùng kinh ngạc, làm sao có thể giống như trong lời nói của Khương Sam, vì một trận cãi nhau nhỏ nhỏ không thoải mái đã ra tay?

“Buông tôi ra, chính ủy Tần.”

Khương Sam nói khẽ:

“Chị chủ Vạn và Diệc Hạo còn đang chờ.”

“Tôi đã nói nếu em gặp phiền phức có thể đến gặp tôi.”

Giọng nói Tần Chiến trầm thấp đè nén tức giận, hôm nay anh ta không mặc quân trang vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh và uy nghiêm, ánh mắt nhìn Khương Sam không nói nên lời đau lòng và nôn nóng.

“Tại vì chuyện ngày hôm trước tôi nói khiến cho em tức giận sao? Em muốn trả thù tôi sao? Cũng bởi vì em cảm thấy tôi không tôn trọng em, tổn thương đến lòng tự trọng của em sao? Khương Sam, chúng ta đều biết em không phải là người như vậy!”

Không phải là người như vậy... Một trận tức giận ầm ầm như muốn tuôn trào ra ngoài, rất nhanh được Khương Sam cố gắng kiềm nén lại, cái gì cũng không hiểu người khác, chỉ bằng suy đoán của mình đến thăm dò tâm tư và những chuyện mà mình trải qua, cô đương nhiên tức giận, sẽ chán ghét, nhưng cô phải nhịn xuống, trở mặt là tệ nhất sẽ không thu hồi được chuyện tốt gì, Khương Sam không ngừng thuyết phục chính mình như vậy.

“Ngài yêu tôi sao, chính ủy Tàn?”

Khương Sam rút cánh tay ra, rõ ràng nghĩ không muốn nói chuyện này với Tàn Chiến.

Tàn Chiến nhất thời có chút không biết phải làm sao, giống như một quyền đánh vào trong bông, đầy vô lực, ánh mắt nhìn Khương Sam giống như nhìn một đứa trẻ không nghe lời, giọng nói chậm rãi có chút bất đắc dĩ.

“Không cần làm chuyện như vậy, Khương Sam, em không biết rõ Tàn Diệc Hạo, em cùng với cậu ta hoàn toàn là người của hai thế giới, hai người không thích hợp.”

Bỗng động tác tránh thoát của Khương Sam dừng lại, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt trong veo nhìn mảy kiếm nhú chặt, khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm lạnh nhạt của chính ủy Tàn.

“A...? Hai người chúng tôi là người hai thế giới?”

Cô cười cười, đôi mắt sâu thẳm chợt lóe một tia không rõ, giống như sao băng chợt lóe chưa kịp sáng đã vội tắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 65.2

“A, có lẽ như thế thật, vậy hai người chúng ta cùng là người của hai thế giới, bây giờ ngài đang làm gì vậy?”

Tàn Chiến nghiêm túc nói:

“Khương Sam, em biết rõ ý tôi nói không phải thế này, không giống với Diệc Hạo... Sau này em sẽ hiểu được những lời nói hôm đó của tôi tuyệt đối không hề có ý mạo phạm em, tôi biết nghe xong em nhất định sẽ tức giận, tôi mong em có thể hiểu được, tôi quả thật nguyện ý muốn che chở em, cuối cùng vì chuyện gì em lại không thể hòa nhã, cũng không nghe lời tôi nói.”

“Không, là ngài không hiểu được ý của tôi.”

Khương Sam vươn tay không bị nắm cầm lấy tay còn lại bị anh nắm chặt, cô dùng lực mạnh khiến cho anh đang nắm chặt tay cô phải từ từ buông lỏng đôi xuống, Tàn Chiến ngăn ra.

“Khương Sam.”

“Buông tay tôi ra, chính ủy Tàn.”

Hơi thở Khương Sam như hoa lan, cô hơi hơi nâng cằm, kiểu tóc dài uốn nhẹ càng tăng thêm vẻ quyến rũ, cô cầm lấy bàn tay Tàn Chiến vẫn luôn giữ chặt eo mình, cả người lùi mạnh ra sau, Tàn Chiến bị bất ngờ không phòng bị cô kéo khiến cả hai đều ngã về phía trước.

Lưng Khương Sam dán chặt lên tường, cơ thể Tàn Chiến cao lớn gần như che cả người Khương Sam, sợ đề người lên cô, Tàn Chiến giữ chặt lấy eo thất lưng của cô để ổn định cơ thể, nhưng cả người cường tráng mặc quần trang vẫn không tránh khỏi nửa đề lên người cô.

Hai người chưa từng có tiếp xúc gần như thế, Tàn Chiến rất cao, Khương Sam chỉ có thể ngẩng cao đầu nhìn anh ta, tóc uốn bị bung ra, chiếc váy dài đỏ thắm cổ chữ V vì động tác như vậy càng tôn lên bộ ngực lớn, xương quai xanh tinh xảo tròn bóng, cổ mảnh khảnh yếu ớt khiến người khác muốn yêu thương.

Cô giống như yêu tinh, một đôi mắt long lanh sương mù nhu tình nhìn anh, cánh môi với màu son trong suốt hơi hơi nhếch lên.

Anh cầm lấy vòng eo mềm mại mảnh mai của cô, dán lên cơ thể cô, anh ôm chặt cô đè ở dưới người, cô gầy yếu như vậy, giống như hoàn toàn vùi vào trong cơ thể của anh vậy.

Một màn này quá mức ngạc nhiên bất ngờ, hồ hấp Tàn Chiến không thể kiềm chế được tăng lên, lần đầu tiên trên khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng xẹt qua

sắc đỏ khả nghi, ngay lập tức muốn đứng dậy.

“Em...”

Khương Sam đưa tay ôm lấy eo anh, cả người Tần Chiến triệt để cứng ngắc đứng ngay tại chỗ.

Khương Sam nở nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu, giống như một cơn gió nhẹ thổi vào giữa trưa mùa thu thấm vào lòng người.

Giọng nói Khương Sam ôn nhu như vậy, trên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào như vậy, hai tay ôm lấy eo anh nhu tình như vậy, Lăng ##Quên rồi lại nói ra những lời khó nghe không chút lưu tình như thế.

“Nếu tôi đồng ý với ngài, có khả năng sau này tôi sẽ có vô số lần rúc vào lòng ngài như bây giờ, giống như một đôi tình nhân, dùng hết sức mình khiến ngài vui lòng, chúng ta có thể làm tất cả những chuyện thân mật nhất trên thế giới này, có thể chúng ta sẽ thành một đôi tình nhân ngọt ngào nhất trên quả đất này.”

Hơi thở Khương Sam như lan tỏa ra, đôi mắt trong suốt lại khiến cho người ta không thể nhìn thẳng vào lúc này.

“Nhưng khi quay trở lại phòng bao, tôi vẫn phải ngồi bên cạnh Diệc Hạo, bởi vì hiện tại trên danh nghĩa tôi là bạn gái của anh ấy, mà anh ấy lại là cháu ruột của ngài.”

“Ngài quay lại phòng bao vẫn sẽ chiều cố cho chị chủ Vạn, vì có quá nhiều hứa hẹn và tình nghĩa, giống như buổi trưa này ngài kiên nhẫn ở bên cạnh chị ấy gặp lại các thuộc hạ cũ ôn chuyện vậy.”

“Khương Sam...”

Sắc mặt Tần Chiến có chút khó coi, giọng nói khàn trướng, bàn tay đặt ở eo Khương Sam giống như chạm phải lửa nóng, không gian không rõ ở giữa hai người có dấu hiệu khiến người khác thấy bất an.

“Hừ.”

Khương Sam cắt đứt lời anh, hai tròng mắt mềm mại như hàn sương kết băng lẫn vào chút chất độc tàn nhẫn.

“Cho nên nói, cuối cùng ngài ngốc thật sao, vẫn còn cố ý muốn tạo ra một cảnh thái bình hoàn mỹ giả tạo trong mơ như vậy? Trả thù ngài? Sao tôi lại có năng lực lớn như thế chứ, lợi dụng người nhà họ Tần trả thù ngài, chính ủy Tần, tôi theo Diệc Hạo là theo Diệc Hạo, trước khi ngài nói chuyện đó với tôi, chúng tôi đã ở bên nhau trước đó lâu rồi.”

Khuôn mặt Tần Chiến trắng bệch, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

Một loại khoái cảm trả thù cùng với tức giận chưa xót tràn ngập trong lòng Khương Sam.

“Trong lòng tôi vô cùng kính trọng ngưỡng mộ chính ủy Tần, cho nên khi ngài lại đề nghị vấn đề không chịu nổi đó đến nhục nhã tôi, do đó khiến cho tôi hoàn toàn oán hận ngài, xin ngài hãy duy trì thể diện cuối cùng này đi.”

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên được ở kiếp trước Bạch Kỳ đã từng nói vì muốn tốt cho cô, vì yêu cô cho nên danh nghĩa mấy năm như một ngày đều không chịu thừa nhận thân phận của cô trước mặt mọi người, ##LangQuen%\$LQĐ*\$ sau khi ly hôn anh ta vẫn đối xử tử tế với cô, anh ta ôn nhu an ủi cô.

“Người anh yêu chỉ có một mình em, kết hôn với Khương Vi chỉ vì muốn trấn an người trong nhà, cũng có lý do để chăm sóc em được tốt hơn.”

Sau đó tất cả mọi chuyện xảy ra, cô chân thành không gì sánh được tro mắt nhìn Bạch Kỳ ra vào một đôi với Khương Vi, anh ta là em rể của cô, là chồng trước của cô, là sự ngu xuẩn nhục nhã nhất trong đời của cô.

Có lẽ danh phận thật sự rất rẻ mạt, nhưng nó lại đại biểu cho một loại quan hệ bình đẳng giữa hai người.

Nói tàn nhẫn không che giấu không chịu nổi một chút, nếu Tần Chiến muốn cô đi theo anh, tại sao lúc này Tần Chiến không phát tác trong phòng bao, ở trước mặt cháu ruột của mình trực tiếp nói ra, trước mặt Vạn Ngọc Nhiên ôn hòa vui vẻ không nói ra, lại muốn ở nơi riêng tư, ở nơi mà hai người quan trọng trong của cuộc sống anh không biết, tỉnh táo bình tĩnh đứng ở đây khuyên bảo cô?

Đàn ông à, trong lòng của bọn họ vĩnh viễn đều tàn nhẫn và vô tình như thế đó.

Tại vì bản thân không đủ lớn mạnh... Nên bọn họ quá thật cho rằng bản thân mình không có một ngày trở nên mạnh mẽ nên thế, đủ lớn mạnh để có thể sánh vai với bọn họ, sẽ có một ngày có thể đánh trả tất cả những khiêu khích vũ nhục trở về sao?

Những người này hết lần này đến lần khác đều nói muốn tốt cho cô, lại không ngừng chà đạp tự tôn của cô dưới chân mọi người, cô cũng không oán hận, chỉ có thể cảm ơn, cảm tạ bọn họ không ngừng khiến cho tín niệm của cô càng thêm kiên định, cảm tạ bọn họ không ngừng khiến cho ý chí chiến đấu của cô ngày càng tăng cao.

Trên mặt Khương Sam vô cùng trấn định, nhưng cả cơ thể đều run nhẹ lên không dễ nhận ra, trong đôi mắt hiện lên sự căm phẫn như muốn thiêu cháy

không khí chung quanh.

“Bây giờ tôi là bạn gái cháu trai ngài, chính ủy Tàn, cầu ngài vĩnh viễn đừng bao giờ đưa ra đề nghị nhục nhã như thế với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm một tình nhân không thể ra ngoài ánh sáng của người khác.”

Lời Khương Sam nói không để lại một chút lưu luyến, sự ôn nhu trên khuôn mặt như phù dung sớm nở tối tàn đã biến mất không thấy bóng dáng, nghiêm mặt lạnh lẽo khiến cho Tàn Chiến hoàn toàn cứng ngắc bắt đầu giãy giụa.

“Các người đang làm vậy hả?”

Khương Sam đang vô cùng tức giận chưa kịp thoát ra khỏi người Tàn Chiến, đã nghe tiếng Tàn Diệc Hạo lạnh nhạt không rõ cảm xúc ở phía sau truyền tới.

Đợi một lúc lâu không thấy Khương Sam trở về, Tàn Chiến cũng đi ra ngoài chưa trở lại, Tàn Diệc Hạo ý thức mơ hồ được gì đó nên đứng dậy đi ra ngoài tìm, không ngờ lại nhìn thấy được cảnh tượng như thế này.

Còn có, anh nghe được cái gì cuối cùng đó...

“Tình nhân?”

“Khương Sam”

Máu cả người Tàn Diệc Hạo đều muốn chạy lên tới óc, tầm mắt âm trầm nhìn về phía Tàn Chiến.

“Lại đây.”

Cả người Khương Sam chỉ ngừng lại trong nháy mắt, lập tức trầm mặt đẩy Tàn Chiến ra đi về phía Tàn Diệc Hạo, về mặt Tàn Chiến sững sốt, tay giật giật trong phút chốc muốn đưa ra giữ Khương Sam lại lập tức nắm chặt thành quyền buông xuống.

Giờ phút này anh không bất cứ tư cách nào hết...

Hướng cô đi đến không những là cháu trai của anh, trên danh nghĩa cũng là bạn trai của cô...

Tàn Chiến giống như chợt nhận ra được điều gì đó, chân thật ở nơi đất khách, ý thức được Khương Sam đối với anh có một ý nghĩa nào đó, cắn chặt răng, con ngươi co rút nhanh lại.

“Thiếu chút nữa bị ngã sắp xuống, chính ủy Tàn kịp thời đỡ em”

Giọng nói Khương Sam vô cùng vững vàng, trên mặt không hề có một chút chột dạ nào hết.

Tàn Diệc Hạo nhìn chằm chằm Tàn Chiến, trong mắt bị chọc giận nổi lên một tầng nước ngầm, Khương Sam không chút do dự đi về phía anh cũng đã làm vơi sự tức giận trong lòng, nhưng trên mặt vẫn lạnh lẽo dọa người như cũ.

Nếu Khương Sam không có phản ứng như thế, nếu trước mặt không phải là Tàn Chiến...

“Com cũng đã ăn xong rồi, đi thôi.”

Tàn Diệc Hạo liếc mắt nhìn Khương Sam một cái, ánh mắt xem xét lợi hại trong đôi mắt đen kịt, Khương Sam thức thời không lên tiếng, buông mắt xuống vòng tay qua khoát lấy khuỷu tay của anh.

Chỉ là trong lòng cô biết rõ, hiểu làm hôm nay đã kết lớn, chỉ mong Tàn Diệc Hạo có thể nghe cô giải thích.

“Diệc Hạo.” Tàn Chiến bỗng nhiên mở miệng gọi.

“Đợi một chút, chú có chuyện muốn nói với cậu.”

Bước chân Tàn Diệc Hạo dừng lại, hơi hơi quay đầu lại, mí mắt che dấu lạnh lẽo:

“Hôm khác đi, đêm nay tôi còn phải tiếp Sam Sam”

Tàn Chiến ngẩng mạnh đầu lên!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chương 66

Mỗi một người phụ nữ khi ghen đều vô cùng đáng sợ, cô ta có thể từ dịu dàng đa tình trở nên hung dữ, chanh chua như một ác quỷ.

Còn một người đàn ông khi ghen Khương Sam chưa từng gặp qua, cô chỉ có một khái niệm duy nhất khi đàn ông ghen có mỗi Bạch Kỳ, mà người nọ lại quá cố chấp, căn bản không thể so sánh anh ta với người bình thường được.

Một người đàn ông vô cùng nhạy cảm, tâm tư thâm trầm sinh ra nghi ngờ đối với bạn gái, kết quả tuyệt đối không giống như Tần Diệc Hạo bây giờ, bình tĩnh, trầm mặc, không nói một lời.

Phải, bây giờ cô chỉ là bạn gái tạm thời của anh, tình cảm không quá mật thiết, vẫn còn đang trong giai đoạn không ngừng thăm dò nhau, nhưng cô cũng không phải tên ngốc, dù sao Tần Diệc Hạo cũng là một người đàn ông, mà chuyện này liên quan đến tôn nghiêm, liên qua đến thể diện của anh, phản ứng cmn quả thật không bình thường chút nào?

Khi tín nhiệm có nguy cơ bị phá hủy rất dễ dàng làm đổ vỡ mối quan hệ bất cứ đôi tình nhân nào trên thế giới này.

Huống hồ trước đó Tần Diệc Hạo nói gì với Tần Chiến?

Đêm nay còn phải tiếp Khương Sam...

Cuối cùng có ý gì chứ, Khương Sam nghĩ đến nát óc cũng không muốn nghĩ đến nơi muốn đến, kỳ thật hai người đều là người trưởng thành, lại có mối quan hệ như thế, đến bây giờ Tần Diệc Hạo đều dễ dàng bỏ qua cho cô, chính cô hiểu được đây chính là kỉ tích rồi.

Nhưng dù sao Khương Sam không phải là Bạch Kỳ, vì đạt được mục đích mà không tiếc chút gì để lợi dụng người khác, cho dù người nọ vẫn luôn dùng thân phận giả đó không ngừng giúp đỡ cô.

Khương Sam tự nhận bản thân vẫn phải giữ một chút đạo đức cơ bản, ví dụ như khi nhận lấy thân phận bạn gái của Tần Diệc Hạo ở chung một chỗ, sẽ giúp đỡ...

Được rồi, nói như thế có chút không biết xấu hổ, kỳ thật từ trước đến giờ chỉ có Tần Diệc Hạo đơn phương giúp đỡ cô, tình trạng bây giờ của cô không có gì có thể trợ giúp anh được.

Trong lòng tranh đấu, suy nghĩ hồi lâu Khương Sam đưa mắt nhìn Tần Diệc Hạo gặp ánh mắt anh nhìn qua so với cô còn sắc bén hơn, Lãng ##Quên góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt tuấn lãng so với ngày thường đều có vẻ không tốt.

Cô nghĩ nghĩ, chủ động ngồi lại gần một chút, cánh tay cô đụng lấy cánh tay Tần Diệc Hạo.

“Chúng ta nói chuyện đi?”

Trên mặt Tần Diệc Hạo không chút thay đổi nhìn ra ngoài phía ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng, không quan tâm đến cô.

Khương Sam lại ngồi gần thêm chút nữa, kỳ thật bây giờ cô không thể đoán ra trong đầu Tần Diệc Hạo đang suy nghĩ gì, nhưng tình cảnh trước đó cô với Tần Chiến ôm ấp ở chung một chỗ rơi vào mắt người không biết chuyện quả thật có chút quá mức rồi, lại bị Tần Diệc Hạo bắt gặp tại trận, làm một người đàn ông, chuyện này không khác gì cho anh một cái tát vào mặt vậy.

Cô suy nghĩ sắp xếp từ ngữ, ý muốn giải thích với anh:

“Chuyện lúc này...”

“Được rồi.” Tần Diệc Hạo lạnh nhạt cắt đứt lời cô, không có ý tứ muốn nghe cô giải thích.

“Đừng nói nữa.”

Ngón tay Khương Sam xoắn xuýt một chỗ, không tự giác cắn cắn môi dưới, cái này thật khó, đây rõ ràng là bộ dáng anh đang rất tức giận nhưng căn bản lại không thèm muốn để ý?

Nhưng lời muốn nói bắt buộc phải nói, lòng trung thành và lập trường phải nói cho rõ ràng, chuyện này khác hẳn với anh, nếu chuyện gì đã được đặt ở trong lòng, khúc mắc ngăn cách càng ngày càng im lặng, đơn giản mà nói, nếu quyết định muốn làm một chuyện gì đó, bản thân cô muốn làm phải thật thập toàn thập mỹ cho đến khi hoàn hảo mới thôi.

Cô lại đụng đụng cánh tay của Tần Diệc Hạo, mi tâm Tần Diệc Hạo nhú lại, cơ thể giật giật, trùng hợp tránh thoát móng vuốt của Khương Sam.

Khương Sam nhìn nhìn sắc mặt anh, mông nhếch lên lặng lẽ ngồi gần thêm nữa, tay đụng phải eo anh, chỗ tay đụng đến là một mảng rắn chắc.

“Nói một câu đi, không có gì hỏi tôi sao?”

Tần Diệc Hạo liếc mắt nhìn xuống, nhìn thấy tay cô trắng nõn như tuyết đang nửa nắm lấy, vươn ra hai ngón tay chọt nhẹ vào eo anh.

Giọng nói Tần Diệc Hạo mang theo vài phần cười giễu:

“Hỏi cái gì? Hỏi Tần Chiến đỡ em như thế nào lại đỡ đến trên tường, hỏi em đi toilet làm sao có thể đi vào trong lòng cậu út sao?”

Khương Sam thấy anh đồng ý trả lời, vội nói:

“Ngoài ý muốn! Thật sự là ngoài ý muốn, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chính ủy Tần là cậu út của anh cũng giống như bề trên của em, giữa em và anh ta sao có thể có gì được chứ?”

Bàn tay nhỏ ở bên cạnh không tự chủ nắm chặt lấy eo anh, đang suy nghĩ ngôn ngữ làm sao để nói tiếp.

Vốn Tần Diệc Hạo không lưu tâm muốn di chuyển cơ thể tránh né lập tức dừng lại, hiển nhiên lời nói của Khương Sam đã lấy lòng anh, [\\$#LangQuer%\\$LQĐ*\\$](#) cuối cùng cũng thu tâm mắt đang nhìn ở bên ngoài vào.

Khương Sam biết bây giờ là lúc thích hợp nhất biểu đạt sự chân thành, lập tức ngồi thẳng người dậy, bình tĩnh phân tích với Tần Diệc Hạo:

“Nếu thật sự nếu có cái gì khác, bình thường có rất nhiều cơ hội như thế, sao có thể lựa chọn ngày hôm nay được, vào lúc có anh và chị chủ Vạn ở đây mà đây đưa với chính ủy Tần? Tôi cũng không ngốc, nếu thật sự...”

Vừa nói vừa nhìn Tần Diệc Hạo, Khương Sam nhìn thấy vẻ mặt có vài phần dịu dàng xuống trong nháy mắt đen thui, cảm giác cảnh giác có chỗ nào đó không đúng, Khương Sam lập tức dừng lại, trong nháy mắt thay đổi phương thức giải thích.

“Huống hồ bình thường anh giúp đỡ tôi nhiều như thế, nếu tôi đã đáp ứng làm bạn gái hiện tại của anh, thì phải tuân theo đạo đức tối thiểu sẽ không trong lúc này có quan hệ không rõ ràng với người đàn ông khác, điểm nhân phẩm đó tôi còn có thể bảo đảm được.”

Khuôn mặt Tần Diệc Hạo càng đen thêm, anh giận quá hóa cười, khóe môi gợi lên như muốn thắm vào lòng người.

“Nói như vậy, có phải tôi còn phải cảm ơn em duy trì điểm mấu chốt của bản thân, không cho tôi đội nón xanh sao?”

Khương Sam há miệng thở dốc, lời này làm sao người ta có thể nói tiếp được?

“Tôi không có ý này?”

Tần Diệc Hạo xoay người lại, cả người chậm rãi hướng về phía Khương Sam đề xuống, anh từ chối một đến gần cô, con ngươi tối đen một mảnh trong đôi mắt hẹp dài.

Giọng điệu của anh bình tĩnh ôn hòa nói:

“Em không cần phải giải thích nhiều đâu Khương Sam, lúc ở bên tôi, nếu lúc nào đó em gặp được người đàn ông khác thích hợp hơn, bất cứ lúc nào em cũng có thể lựa chọn rời đi, tôi sẽ không ngăn cản em.”

Khương Sam ngẩn ra, Tần Diệc Hạo nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, khoảng cách của anh rất gần, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt cô, hình ảnh của cô nhỏ bé được in ngược trong đôi mắt anh, giọng điệu của anh dịu dàng như tình nhân thân mật nỉ non.

Khương Sam nuốt một ngụm nước bọt, không nghĩ tới Tần Diệc Hạo có thể nói như thế.

“Tôi...”

Khóe môi Tần Diệc Hạo gợi lên giống như vượn ra răng nanh bén nhọn, nguy hiểm khiến cho người khác hít thở không thông.

“Chỉ là ngày hôm sau trong các tiệm bán báo ở trên khắp đường phố thành phố S sẽ có một mẫu tin tức.”

Tần Diệc Hạo hơi dừng lại một chút, nhân nhả giống như đang nói chuyện nhà, hoặc giống như đang nói sự cố nhặt nhẻo nào đó:

“Một nữ sinh đại học bị chết thê thảm ở đầu đường.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Chương 66.2

Khương Sam ngơ ngác nhìn Tần Diệc Hạo, nghe xong lời uy hiếp của anh, anh nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh, nhưng lại khiến cho người khác cảm giác

được một con tức giận càng ngày càng lớn, anh làm sao có thể là người dễ mềm lòng, anh tàn nhẫn, vô tình, tuy nhiên chưa bao giờ thể hiện ở trước mặt Khương Sam, nhưng trong nội tâm cao ngạo và lạnh bạc sao có thể để cho người khác có phương thức trực tiếp khiêu khích lấy tôn nghiêm của anh.

Con người Tần Diệc Hạo lạnh lùng khế nheo lại, khóe môi khế nhếch, biểu tình trên mặt có chút uể oải, vẻ mặt lạnh nhạt không tiếp tục nhìn Khương Sam đang bị dọa, cả người vừa động muốn ngồi dậy.

Nhưng không đợi anh ngồi xong, cổ anh đã bị một đôi bàn tay mềm mại ôm lấy.

Khương Sam ôm chặt lấy cổ anh, vào lúc anh không kịp phản ứng, đôi môi mềm mại khế hôn lên bên sườn mặt của anh, vẻ mặt Tần Diệc Hạo trong nháy mắt trở nên trống rỗng, cơ thể vững chắc cứng ngắc tại chỗ.

Khương Sam nhẹ nhàng lán người qua, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo chôn vào bên cổ anh, khó chịu buồn bực nói:

“Tần Diệc Hạo, anh dọa tôi sợ rồi.”

Giọng nói có chút không vui, nhưng chính xác là giọng điệu đang làm nũng, môi mềm mại nhẹ nhàng cọ xát ở bên cổ anh, bàn tay nhỏ lạnh lạnh ôm lấy cổ anh.

“Về sau không cho phép anh đùa giỡn như vậy nữa.”

Cô khó chịu buồn bực, động tác của cô rõ ràng nhẹ nhàng như thế, anh chỉ cần không tổn chút một chút sức lực khế nhếch người qua một cái sẽ tránh thoát được, nhẹ đến mức anh có thể dùng lời lẽ nghiêm khắc nhất, dùng hành động nhục nhã nhất khinh thường tâm cơ nho nhỏ của cô.

Bị cô nhiều lần chọc giận, gây ra chuyện khiến người ta tức giận như thế, còn giải thích như vậy thật sự khiến người khác muốn nổi điên lên, mà bộ dáng của cô còn không biết tự phát giác, cứ không hề đề phòng như vậy, nhẹ nhàng mềm mại đưa tay ra, không có một chút thành ý còn muốn anh tiêu tan tức giận cùng với uy hiếp.

Cô quá phận khiến người ta hận không thể lập tức mở cửa xe ra ném cô ra ngoài, như thế sẽ không cần phải tiếp tục hao tâm tổn trí để suy đoán trong lòng cô đang suy nghĩ gì, trong lúc đó cô có quan hệ thế nào với Tần Chiến, nhiều chuyện bí mật của cô bắt nguồn từ đâu.

Cũng không phải tiếp tục dụ dỗ, lừa gạt, tính toán tỉ mỉ từng bước một như thế nào để hoàn toàn thu tâm của cô gái độc ác nhẫn tâm này, làm cách nào để khiến cho cô mãi mãi ở bên cạnh anh.

Anh chỉ cần làm một động tác thôi, chỉ cần anh tránh cô, hay nói ra một câu nói lạnh lùng, đơn giản biết bao.

Nhưng Tần Diệc Hạo giống như bị một loại xiềng xích nào đó chắc chắn trói lại vậy, trong lòng anh bách chuyển liên hồi (thay đổi liên tục), cả một động tác đơn giản như thế anh cũng không thể làm được, này thì lừa gạt, nghi ngờ, mưu tính, lạnh lùng trong lúc này bỗng chốc bị một sức mạnh kỳ quái nào đó hút hết một cách triệt để, để lại sự lan man mờ mịt vô bờ bến.

Anh nên lạnh lùng châm chọc cô, châm chọc cô không tự lượng sức mình có ý đồ muốn thao túng anh.

“Tần Diệc Hạo, tin tưởng tôi không được sao, tôi thật sự không giống như anh nghĩ đâu, tôi thật sự không phải người không biết liêm sỉ, thật sự!”

Vậy mà cô còn dám dùng giọng nói giả mù sa mưa tỏ vẻ tội nghiệp dán gần tai anh thì thầm.

Có thể, cmn, thật sự cmn, này thì lãnh khốc vô tình, đã thương người, uy hiếp, lời nói bày mưu tính kế không lung lay, liền bị mắc nghẹn ở cổ họng, tay cô vừa động nhẹ nhàng, liền có thể không phí chút sức lực nào để hết những lời nói đó xuống.

“Tôi tin em!”

Giọng nói thấp hơn không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn không giống với lời mà Tần Diệc Hạo sẽ nói vào lúc này cứ như thế bật thốt lên.

Anh nghiêm mặt, cả người cứng ngắc, đông cứng mỗi một tắc đường máu trong người, thậm chí anh cũng không dám động dậy, sợ giờ phút này cho là cô gái đang chủ động chỉ do tưởng tượng của bản thân, nháy mắt một cái không để tâm cô sẽ ngồi lại như cũ, lại tiếp tục không thừa nhận cô từng chủ động làm ra hành động thân mật đó, Lãng ##Quên không thừa nhận bản thân cô đã từng mềm mại, dịu dàng dùng giọng điệu làm nũng nói lời khẩn cầu với anh.

Đôi mắt mênh mông sương mù của Khương Sam đã nhể lên tia ngượng ngùng xấu hổ, quay sườn mặt qua một bên, môi mềm mại chạm nhẹ lên má của anh.

“Đừng nóng giận, em sai rồi không được sao?”

Tay Tần Diệc Hạo không nghe lời, cứ không khống chế vòng qua ôm ngược cô gái vào lòng, anh bế cô ngồi ở trên chân, cương cổ cứng rắn nói:

“Ngậm miệng, không được nói nữa!”

CMN chết tiệt, này thì lãnh huyết vô tình, mà anh không thể nào hạ quyết tâm với cô gái này được.

Rõ ràng tức giận như thế, nhưng Tần Diệc Hạo không có phát hiện trong đôi mắt vốn ngoan lệ lạnh lùng không một tiếng động không dễ nhận ra mấy phần sung sướng.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Không ai nghĩ đến Khương Sam có thể dễ dàng vượt qua được vòng bán kết tiến vào trận thi đấu chung kết, cuộc thi đấu ngày trước dựa vào kết quả bỏ phiếu của người xem quyết định, nhân khí của Khương Sam cao tới mức khiến người khác không thể tưởng tượng được, số phiếu được bầu chọn đã cách rất xa những người khác dẫn đầu vị trí ở đầu bảng.

Ngay cả Liễu Thanh Thanh đang chờ cơ hội chế giễu cũng không có, theo tiến trình trận đấu không ngừng đẩy mạnh, bình thường mà nói người dẫn đội cũng ít khi phải xuất hiện. Không phải chỉ vì Khương Sam căn bản không nghe cô ta tận tình khuyên bảo chỉ đạo, còn dựa theo ý mình tuyển chọn ca khúc để múa, lại càng thêm vì uy tín cùng với sự ảnh hưởng của Triệu Thanh Thanh tới đoàn dự thi đã đang không ngừng giảm xuống.

Cả đoàn thành viên ban trung cấp mắt cao hơn đầu làm sao có thể bắt đầu chuyển hướng nguyện ý nghe lời của Khương Sam, từ đội viên lúc bắt đầu vẫn luôn xa lánh không ủng hộ Khương Sam đã theo vô ý vây xung quanh Khương Sam rồi, ngược lại làm cho người dẫn đầu bất hòa là cô ta, Triệu Thanh Thanh nhìn như không thấy.

Cô ta làm nhiều việc như thế, trừ bỏ trận đấu bán kết bởi vì tức giận buông tay mặc kệ trận đấu ra ngoài, ngày hôm sau Triệu Thanh Thanh đã khôi phục bộ dáng thân thiện, suy nghĩ cho mọi người thường ngày. Cô ta lại bóng gió không nhiều lần châm chọc như vậy mà nói, cô ta đối tốt với Khương Sam, giảm bớt những chuyện mâu thuẫn với Khương Sam trong đoàn, nhưng cái chiêu này sử dụng chăm lẫn với những nữ sinh khác trăm lần đều linh lúc này bỗng nhiên không hề có tác dụng.

Triệu Thanh Thanh không hợp qui củ nâng cao Khương Sam khiến những khác trong đoàn bất mãn, nhưng người khác còn nâng cao Khương Sam hơn, khiến cho mọi chuyện hoàn toàn rối loạn.

Mỗi ngày Triệu Thanh Thanh nhìn bộ dáng Khương Sam ung dung thần nhiên không biến sắc, nhìn Khương Sam cười lại với cô ta, mỗi lần nhìn thấy mọi chuyện đã thoát khỏi sự khống chế của cô ta từ từ lệch khỏi quỹ đạo, trong lòng giống như bị vô số cây kim mạnh mẽ đâm vào lòng vậy.

Bị ghen tị che mờ đôi mắt khiến Triệu Thanh Thanh không thể nào nhận ra, hoặc cho dù đã nhìn thấy vẫn không có cách nào thừa nhận, những loại thủ đoạn tiểu nhân như thế này khi đứng trước mặt một cao thủ chân chính, sẽ không có một chút tác dụng nào hết.

Giống như trong một cuộc thi, bạn đạt được 59 điểm, nhưng người kia được 60 điểm, bạn sẽ khó có thể khống chế được sự ghen tị đối với người đó, bất mãn nghĩ rằng bản thân mình không kém người kia hoặc thậm chí có thể nghĩ trình độ người kia rõ ràng không bằng mình, dựa vào đâu có thể đạt được điểm cao hơn mình được! Nhưng nếu như bạn thất bại, người bên cạnh lại có thể đạt được số điểm cao nhất, đã vứt bỏ bạn xa tới ngàn con phố, bạn sẽ không thể nào có thể ghen ghét hay bất mãn với người ta được.

Khương Sam chính là người như vậy.

Các đoàn viên trung cấp dự thi đã sớm chiều ở chung cùng với cô, cô tùy cơ ứng biến năng lực, trình độ vũ đạo của mình, mỗi một lần kỹ xảo cùng với linh tính đồng thời ổn định phát huy đều khiến cho các cô kinh ngạc thậm chí bị thuyết phục.

Trình độ của Khương Sam căn bản không giống như một cô gái trẻ như vậy nên có, bọn họ không biết được trời sinh Khương Sam đã là thiên tài vũ đạo, lại từng sống qua một lần, ở kiếp trước cô ở Niết Bàn có dư khả năng đề lên làm giáo viên, sau khi sống lại cho đến bây giờ đều cố tình che giấu trình độ của mình, trình độ của cô đã không thể so với trình độ của bọn họ nữa.

Nhưng Triệu Thanh Thanh không tin, cô ta cho rằng tại vì nhân khí trên mạng của Khương Sam cao, cho nên ảnh hưởng người xem bỏ phiếu quyết định, cô ta tâm tâm niệm niệm đến trận chung kết sắp đến, mạng tâm tư chuẩn bị nhìn Khương Sam ở trận chung kết này bị thua thảm bại.

Một người ở vị trí đó có thể làm nên trò trống gì, một học viên ban sơ cấp làm sao có thể đạt được thứ tự gì chứ? Hừ.

Trong trận bán kết, Khương Sam đạt được vị trí cao, mỗi giây mỗi phút Triệu Thanh Thanh đều mong đến ngày diễn ra trận thi đấu chung kết.

Vào lúc ăn cơm trưa, Triệu Thanh Thanh khéo léo cười duyên dáng với Khương Sam, nhẹ nhàng quăng tới một quả bom tấn.

“Đúng rồi, còn có một chuyện quên nói với mấy người đoàn viên sẽ tiến vào trong trận chung kết.”

Triệu Thanh Thanh nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng nói tiếp:

“Người chủ trì trận thi đấu có mời Sở học tỷ đến tham gia hữu nghị ở trận chung kết, đến lúc đó bọn em thi đấu, Sở học tỷ sẽ ngồi ở vị trí ban giám khảo chấm điểm, bọn em nhất định phải thể hiện cho tốt, đây là sự hãnh diện của Niết Bàn chúng ta.”

Nhất là cô, Khương Sam, Triệu Thanh Thanh cười ý vị thâm trường, ảnh chụp được đã gửi cho Sở học tỷ, nên lúc này chị ấy nhất định đang rất tức giận.

Khương Sam vẫn không nhanh không chậm ăn cơm như cũ, không hề có phản ứng gì với Triệu Thanh Thanh, nhưng trong lòng cô cũng khẽ rung động, không thể khống chế bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Sở Phàm, đây chính là mục tiêu, cũng là đối thủ cạnh tranh xứng đáng với cô.

Chương 120: Chương 67

Thành phố S.

Sở Minh Quang cả đời đã bỏ ra nhiều công sức ở trên thương trường rất nhiều năm, dựa vào nhân mạch của nhà họ Sở ở trên thương trường xem như thuận lợi, nhưng gần đây ông có chút sứt đầu mẻ trán.

Quan hệ giữa nhà họ Sở và nhà họ Tần ở thế hệ của ông khá tốt, nhất là giao tình giữa ông cụ Sở và ông cụ Tần, nửa thế kỉ trước quan hệ giữa hai người là bạn chí cốt. Bởi vậy khi Sở Minh Quang ông hướng cảnh ô-liu* với tập đoàn Cảnh Thiên, mặc dù phản ứng của Tần Diệc Hạo không thân thiện, nhưng bên ngoài hợp tác cũng ngầm đồng ý, Sở thị hợp tác cùng với tập đoàn Cảnh Thiên coi như hòa hợp.

*Cảnh ô-liu: nhờ vả

Nhưng gần đây tập đoàn Cảnh Thiên đột ngột ngưng hẳn các hợp tác với Sở thị. Sở Minh Quang muốn liên hệ với Tần Diệc Hạo hỏi một câu, nhưng từ đầu đến cuối tìm không thấy người. Ông hỏi con gái của mình Sở Phàm, Sở Phàm cũng không biết chuyện gì, hỏi lại nhiều lần, cô lại yên lặng tập múa, không rên một tiếng. Sở Minh Quang cũng biết tính cách Tần Diệc Hạo không phải là người có thể để cho phụ nữ nắm trong tay, nên thôi không hỏi tiếp nữa.

Liên lạc nhiều lần Sở Minh Quang cũng hiểu được Tần Diệc Hạo không muốn gặp ông, dù sao Sở Minh Quang cũng được xem như trưởng bối của Tần Diệc Hạo, tương lai có thể gả con gái qua bên nhà họ Tần, thái độ tỏ ra thấp kém cũng quá khó coi, Sở Minh Quang chỉ có thể kiềm chế nghi ngờ và lo lắng xuống đi xuống.

Nhưng mọi chuyện xảy ra không chỉ một lần, vừa lúc tập đoàn Cảnh Thiên giải trừ hợp tác với Sở thị, Sở Minh Quang có một sổ đơn hàng lớn của đối tác nước ngoài, trên căn bản đều ở bên Ý ông không quản lí được, phần lớn đều đến từ một công ty. Sở Minh Quang chưa bao giờ tin trên đời này sẽ có miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, suy nghĩ đầu tiên không phải kí ngay đơn hàng để hóa giải tình trạng khẩn cấp của Sở thị lúc này, mà phái người đi qua bên Ý để điều tra.

Nhưng sau khi tra đi tra lại cũng không tìm thấy vấn đề gì, chỉ nói công ty phía bên Ý đang trong giai đoạn phát triển muốn triển khai chi nhánh ở trong nước, địa điểm quyết định ở thành phố S, sự xuất hiện đột ngột giúp đỡ cho Sở thị là để lót đường cho công ty sắp mở ở tương lai.

Một bên do tập đoàn Cảnh Thiên ngưng hợp tác khiến cho một số khách hàng bỏ đi, một bên đơn hàng nước ngoài có thể nhanh chóng xoay chuyển cục diện suy tàn này, Sở Minh Quang không do dự nhiều nữa, tuy vẫn cảm thấy được chút kỳ quái, nhưng cuối cùng cũng lựa chọn hợp tác.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Bên Ý, trong phòng họp Lippo.

Ánh mắt Enzo màu xám tro ở phòng họp tâm sự nặng nề bước qua bước lại, trong tay cầm một xấp hợp đồng đã kí, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào đồng bọn tóc đen hợp tác với mình.

Ba năm trước, Lippo từng gặp phải nguy cơ có thể phá sản, chính người thanh niên Trung Quốc hết sức trẻ tuổi này vào lúc người khác hận không thể cách thật xa trong lúc mấu chốt xuất hiện đưa ra ý muốn hợp tác.

Anh ta đưa đến số tiền lớn khiến cho Enzo căn bản không có cách nào cự tuyệt được, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi người đàn ông Trung Quốc này đã thần kỳ xoay chuyển cục diện, thành công khiến cho Lippo khởi từ hồi sinh, một bên Enzo kinh hãi bởi năng lực của anh ta, một bên lại không thể không nhờ cậy anh ta.

Người đàn ông tóc đen nâng mắt lên nhìn, người vốn dĩ nên ở thành S, Bạch Kỳ.

Enzo thấy Bạch Kỳ nhìn về phía mình, khẽ cắn môi, vẫn nói ra bản khoản của mình.

“Bạch, tôi biết anh sớm hay muộn cũng có một ngày đưa công ty về trong nước, nhưng tôi tin rằng anh cũng đã xem qua báo cáo, anh chọn công ty Sở thị từng là người hợp tác với tập đoàn Cảnh Thiên, sau khi chuyển tới thành phố S sẽ có nhiều hạng mục tập đoàn Cảnh Thiên cạnh tranh với công ty chúng ta. Nếu đã quyết định sẽ phát triển ở thành phố S trước, lựa chọn một công ty đã từng hợp tác với tập đoàn Cảnh Thiên, nếu sau này xảy ra vấn đề gì...”

Bạch Kỳ thấp giọng nói:

“Không cần lo lắng, tập đoàn Cảnh Thiên sẽ không hợp tác với Sở thị nữa, đây là thời điểm tốt nhất để xâm nhập vào, qua một thời gian sau khi Sở thị ngưng hợp tác với tập đoàn Cảnh Thiên đã trở lại bình thường, muốn tìm một cơ hội để lôi kéo thiết lập mối quan hệ với Sở thị sẽ không còn đơn giản

như vậy nữa.”

Enzo suy nghĩ nói tiếp:

“Nhưng theo điều tra của anh, trong tương lai tập đoàn Cảnh Thiên sẽ có quan hệ thông gia với Sở thị, quan hệ thân cận như vậy sao có thể hợp tác được?”

Bạch Kỳ trầm mặc một lúc, đốt điếu thuốc, một lúc lâu sau mới nói:

“Tần Diệc Hạo sẽ không cưới Sở Phàm, sẽ không có khả năng có quan hệ thông gia.”

Quen biết Bạch Kỳ đã ba năm, nhưng Enzo cũng chưa từng hiểu rõ người hợp tác chung với mình, tâm cơ, thủ đoạn của anh ta đã nhiều lần khiến cho anh kinh hãi, tên Bạch Kỳ này cho tới bây giờ chưa từng là người giải quyết công việc không quả quyết và xen lẫn tình cảm trong đó, mỗi một bước đi của anh ta vô cùng ổn định và hiểm ác, mỗi lần đều có thể quanh co ngăn con sóng lớn.

Chẳng qua nếu Bạch Kỳ có thể đưa đến hiệu quả và lợi ích cho công ty, cho dù trong lòng vẫn còn kiêng kỵ, suy nghĩ đầu tiên của Enzo vẫn ưu tiên giữ quan hệ tốt với anh ta.

Enzo dừng bước lại, đổi lại đề tài nhẹ nhàng khác làm dịu không khí nghiêm túc vừa rồi.

“Trước kia mỗi lần cậu qua đây ở có mấy ngày đã có nhiều cuộc điện thoại gọi tới, lần này cậu ở Milan lâu vậy, sao không thấy người mất hồn mất hồn mất vía kia gọi điện thoại nữa?”

Bạch Kỳ nhắm mắt lại, từ chỗ Enzo nhìn qua không thể thấy rõ vẻ mặt chân thật của anh ta, chỉ có thể thấy đốm lửa nhỏ chọt lóe chọt tắt ở giữa hai ngón tay Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ hút một hơi thuốc nói: “Nên trở về rồi.”

Chẳng qua cho rằng làm mỗi dự thả con thả trong lòng, nếu ở bên ngoài ngốc quá lâu, cũng sẽ nổi lên tâm tư hoang dã, cô chơi đùa cũng đủ rồi, đến lúc nên trở về.

Bạch Kỳ bấm điện thoại.

“Cho Hoắc Diệc biết tin tức, để lộ tin tức của Khương Sam trước mặt Lương Thụy, về phần Hoắc Bạch, thu thập đủ chứng cứ để đó, không cần phải bút dây động rừng, đi đường thẳng bắt đầu nói chuyện hợp tác.”

Cúp điện thoại, Bạch Kỳ châm thêm một điếu thuốc.

Enzo nhìn anh ta một cái, chỉ khi trong lòng Bạch Kỳ có chuyện vô cùng phiền não hoặc muốn ổn định suy nghĩ để lý trí đưa ra lựa chọn và quyết định mới không ngừng hút thuốc, anh ta là người biết tự hạn chế bản thân, bây giờ tới Milan lại giống như khói không ngừng tay vậy.

Enzo không khỏi có chút tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra, lại có thể khiến cho Bạch Kỳ mượn thuốc lá mới có thể ổn định đưa ra quyết định

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Thành phố T.

Trong trận chung kết thi đấu tình chỉ có hai tuyển thủ được thông qua, trận thi đấu lần này vốn dĩ chỉ kỳ vọng vào Lưu Giai, bây giờ lại có thêm một con hắc mã Khương Sam nữa.

Bởi vì quy tắc thi đấu đột ngột thay đổi, lại thêm không đoán ra sẽ được trình chiếu trực tiếp, trận thi đấu tình lần này diễn ra rất được nhiều sự quan tâm. Tin tức Sở Phàm đương thời được ban tổ chức thi đấu mời đến làm khách quý truyền ra ngoài, càng dẫn thêm nhiều sự chú ý, Sở Phàm là một thể hệ võ đạo rất có tiếng, thường xuyên được mời ra nước ngoài biểu diễn, từng được lên trên TV không ít lần, Sở Phàm ở trong nước vẫn có chút tiếng tăm.

Trong trận chung kết khiến người xem chú ý nhất là vũ điệu ngẫu hứng, chủ đề ngẫu hứng là chủ đề hấp dẫn ánh mắt người xem nhất trong tất cả các chủ đề, nhưng cũng là chủ đề khó khăn nhất khiến nhóm tuyển thủ sợ phải đụng trúng nhất.

Ở quá khứ, trong trận thi đấu tình rất ít khi có chủ đề ngẫu hứng, lần này không biết có phải sẽ thay đổi hoàn toàn quy tắc, độ khó của thi đấu tình tăng cao, khiến cho mọi người không kịp trở tay.

Khương Sam là người thứ ba lên sân khấu.

Tuyển thủ đầu tiên là một thanh niên có khuôn mặt tuần tú, tên Ngô Minh, để mái tóc dài xõa tung, anh ta là học viên của học viện võ đạo kinh đô, là một số ít tuyển thủ không lấy danh nghĩa vũ đoàn tham gia thi đấu.

Một đường đi thẳng đến trận chung kết, số phiếu được bầu chọn chỉ đứng sau Khương Sam, trong quá trình thay đổi quy tắc thi đấu ngoại trừ Khương Sam lại có thêm một con hắc mã khác, nhân khí tương đối cao.

Cậu ta chọn đọc diễn một phần vũ khúc “Hỏa tể”, bài “Hỏa tể” là một vũ khúc kỷ niệm năm đó Nam Kinh bị rơi vào tay giặc, là một vũ khúc thể lương bi tráng càng giống như một bài phúng điếu, vô cùng dễ dàng đưa mọi người vào bầu không khí bi tráng.

Trận thi đấu này, Ngô Minh hiếm khi cột lại mái tóc dài của mình, phối hợp với một bộ đồ cùng với khăn trùm đầu màu xám, quần áo ngắn gọn, đi chân trần ra sân khấu.

Theo điệu múa của cậu, từng màn thảm kịch giống như được tái diễn lại một lần nữa trước mắt mọi người, bên trong thành đầy hồ chất chứa thi thể, bị máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng Từ Giang, khói thuốc súng tràn ngập ở đầu tường, không kiêng nể ai tạo ra một cuộc thảm sát đẫm máu. ...

Chiến tranh mạng đến đau khổ, khủng bố, bạo lực, tử vong, lấy phương thức mạnh mẽ nhất đánh sâu vào trong lòng người xem.

Điệu múa kết thúc, ngay cả các giám khảo nữ ngồi ở giữa hốc mắt cũng không nhìn được có chút nước mắt, trên mặt Sở Phàm cũng lộ vẻ xúc động rõ ràng.

Người múa chân chính đi vào lòng người là khi họ có khả năng múa chuẩn xác hòa cùng với cảm xúc truyền đạt cho người xem, vũ giả ưu tú chân chính cũng không phải chỉ dựa vào kỹ thuật để khoe khoang. \$#LangQuen%\$ Ngô Minh đã làm được rất tốt, chưa từng xảy ra trong các thí sinh trước đó, là một tình huống chưa bao giờ xảy ra đối với một tuyển thủ không có vũ đoàn làm nền tảng.

Người thứ hai ra sân là một học tử của Khương Sam, lúc cô ta đi lên sân khấu có chút khăn trương, phát huy tuy ổn định, nhưng cũng không quá xuất sắc.

Trái lại Khương Sam có thể hiểu cho cô ta, Ngô Minh là một người rất thông minh, ở trận đấu lần trước Khương Sam đã từng làm điều tương tự như vậy rồi, đây là một điệu nhảy dễ thương thức, vô cùng dễ dàng thắng được ở chỗ được người xem yêu thích, nhưng nếu xét về độ khó kỹ thuật, cũng không cao hơn so với các tuyển thủ khác.

Lại thêm cậu ta không tham gia bất cứ vũ đoàn nào, trong lòng không phục cũng hiểu được cậu ta dựa vào chính bản thân mình một đường đi thẳng đến đây. Không thể đoán trước được điểm số của cậu ta đạt được lại cao như thế, trình độ phát huy ở các trận thi đấu trước đều không thể so sánh được, đối lại người khác cũng sẽ khăn trương khi gặp phải một đối thủ như vậy.

Ngô Minh, thanh danh mấy năm về sau sẽ vang vọng là vũ giả thiên tài khắp trong ngoài nước, kiếp trước đạt được giải quán quân trận thi đấu tỉnh.

Người này, Khương Sam quyết định sẽ lôi kéo cậu ta gia nhập vào Niết Bàn, cho dù không có biện pháp khuyên cậu ta gia nhập vũ đoàn, cũng sẽ cố gắng tạo mối quan hệ tốt với cậu ta.

Nhưng muốn đã động đến một vũ giả chân chính, cách tốt nhất là đạt được cùng một trình độ có thể sánh vai với người đó.

Nếu Ngô Minh đã lựa chọn dùng hết toàn lực, ở phía dưới đài, Khương Sam cũng muốn bắt đầu dùng mười phần dụng tâm rồi.

Điệu múa Khương Sam nhảy chính là bài đầu mở màn Sở Phàm đã múa trong buổi Đại duyệt binh của đại học T, bên trong có pha thêm một chút thay đổi, nếu thật sự so sánh, sẽ phát hiện điệu múa này tinh tiến hơn rất nhiều, so với lúc trước càng kinh diễm hơn.

Triệu Thanh Thanh ở phía dưới nhìn thấy cười lạnh liên tục, thật sự cảm thấy Khương Sam quá không biết tự lượng sức mình, ở trước mặt Sở Phàm lại nhảy điệu múa cô ấy đã nhảy qua, cái này không phải tự rước lấy nhục sao?

Trên mặt Triệu Thanh Thanh sầu lo lại có chút bất đắc dĩ, nhìn Khương Sam không ngừng lắc đầu:

“Vậy mà cô ta còn dám cải biên điệu múa lung tung, đây là bài đích thân thầy giáo Cố tự mình biên soạn, trong trận chung kết này sao có thể không tự lượng sức mình như thế, Khương Sam thật sự quá lỗ mãng không biết trời cao đất dày rồi.”

Một đồng đội nữ do dự lên tiếng:

“Cũng không nghiêm trọng như vậy, tôi thấy cô ấy nhảy rất tốt.”

Trong lòng Triệu Thanh Thanh hờn dỗi, giả cười nói:

“Các cô đó, nhãn lực vẫn chưa đủ, về sau sẽ hiểu, lúc trước chẳng qua vận khí cô ta tốt thôi, đáng tiếc, lần này nhất định không đạt được điểm cao rồi.”

Nhưng hiển nhiên mọi chuyện không giống như mong đợi của Triệu Thanh Thanh, Sở Phàm chẳng những không nhân cơ hội ngáng chân, cho điểm gần như cao nhất, điểm Khương Sam vô cùng cao, gần bằng với Ngô Minh.

Bị chính mình tự nói làm cho mất mặt, khuôn mặt Triệu Thanh Thanh đều tím tái, gắng gượng chống đỡ da mặt nóng bỏng:

“Chị Sở Phàm cũng thật là, trong trận thi đấu chính quy sao có thể thiên vị đoàn viên vũ đoàn mình được, lỡ như khiến cho người khác bất mãn thì sao?”

Nói như vậy vẫn không có ai nguyện phụ họa với cô ta, nói trắng là cô ta, nói đen cũng là cô ta, cho dù có ngu ngốc đến đâu cũng hiểu được trong lòng Triệu Thanh Thanh ghen tị với Khương Sam.

Bảng số điểm cao nhất đi vào vòng trong là Ngô Minh, kế tiếp là Khương Sam, hai người khác ảm đạm rời trận.

Trong lúc rảnh rỗi cho điểm, giám khảo nhân cơ hội thăm thía nói:

“Lúc trước luôn có người nghị luận nói, lần này thay đổi quy tắc thi đấu không hợp lệ, nói người xem đánh giá chấm điểm sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của tuyển thủ, nhưng một vũ giả ưu tú chân chính sẽ không vì quy tắc thay đổi mà mai một đi. Vũ đạo luôn có linh hồn của chính mình, có thể đánh động được lòng người, có thể được đại đa số người xem thưởng thức đó mới đúng là một vũ đạo chân chính, có thể đạt được một kết quả như vậy đều khiến chúng tôi vô cùng vui mừng, về sau trận thi đấu tiếp sẽ có nhiều đối mới, vũ đạo cần nhiều biến hóa hơn nữa, nhất thành bất biến* vĩnh viễn sẽ không bao giờ tiến bộ được.”

*nhất thành bất biến: đã hình thành sẽ không thay đổi.

Sau khi giám khảo vừa nói xong liền dẫn đến một trận pháo tay rầm rộ như sấm dậy, rõ ràng không có ít người tán thành, gần đây trên mạng đang tranh luận về việc thay đổi quy tắc thi đấu đã huyền ảo bay đầy trời, kết quả như vậy không thể nghĩ ngờ làm sáng tên người lập ra, hòa một trận.

Giám khảo rất biết cách không chế bầu không khí, sau khi hướng về phía khán giả nói xong, quay đầu lại nói tiếp:

“Sau đây sẽ là trận thi đấu tranh giải quán quân, cuối cùng là đề tài đã từng được thông báo với các tuyển thủ, là đề tài ngẫu hứng, dựa vào quy tắc thi đấu, người có số điểm cao hơn sẽ chọn bài trước, Ngô Minh, em đến chọn chủ đề trước đi.”

Ngô Minh cũng không từ chối, có thể đi đến đây của trận đấu, nếu có hành động khiêm nhường thì có vẻ quá giả tạo, người xuất sắc có sự ưu đãi của người xuất sắc, vũ đạo ngẫu hứng có độ khó quá lớn, &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don có thể có cơ hội lựa chọn đề tài tự nhiên không thể tốt hơn rồi.

Nhân viên công tác cầm cái khay đi đến trước mặt Ngô Minh trên sân khấu, Ngô Minh nhìn một lúc không chút do dự chọn chủ đề bên trái.

Bên trái viết đề tài “Đưa bé lạc đường”, tuy khó có thể phát huy, nhưng vẫn lưu lại đường sống khiến cho người xem tự tưởng tượng, vẫn tương đối ổn.

Kỳ thật trong nhóm người giám khảo sớm đã đoán trước:

“Được, 10 phút chuẩn bị giai điệu và điệu múa phù hợp, cậu thể xuống dưới trước để chuẩn bị.”

Lại tiếp tục chuyển qua trước mặt Khương Sam:

“Như thế vị tuyển thủ còn lại chỉ có thể lựa chọn một trong hai chủ đề còn lại, có quyết định chưa?”

Khương Sam đứng trước hai chủ đề suy nghĩ một chút, vị nữ giám khảo ngồi ở giữa tốt bụng nhắc nhở:

“Tôi nhớ rõ vị tuyển thủ này nhảy khúc tương tự vô cùng đặc sắc, có muốn suy xét nhảy cùng một chủ đề không? Dù sao cũng là chủ đề ngẫu hứng, biểu diễn cũng là một vấn đề lớn.”

Khương Sam nhìn đúng lúc nữ giám khảo đang nói đến chủ đề ở giữa, trên mặt quả thật viết “Lễ mùa bội thu”, nếu tiếp tục chọn đề tài giống nhau, tuy rằng điệu múa có một số điểm tương đồng, nhưng nếu cùng một cấp bậc vũ giả như Ngô Minh giả làm đứa trẻ, cũng tuyệt đối không có biện pháp xuất sắc hơn.

Khương Sam nghĩ nghĩ, cuối cùng chọn chủ đề phía bên phải:

“Cùng một phong cách biểu diễn sẽ dễ dàng lập lại động tác giống nhau, em càng muốn khiêu chiến chính mình, cũng giống như trong trận thi đấu lần này, muốn đổi mới bản thân.”

Nữ giám khảo ngồi giữa ngẩng ra, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, bao gồm cả hai vị giám khảo ngồi bên, không người nào nghĩ tới Khương Sam lại đột ngột chọn một chủ đề không thiết thực như thế.

Nhưng dù sao cùng đang truyền hình trực tiếp, giám khảo cũng không tiện khuyên cô, chỉ có thái độ trở nên nghiêm túc:

“Thỏa thích phát huy trí tưởng tượng của bản thân đi, vô cùng chờ mong hai vị tuyển thủ biểu diễn, cô cũng có mười phút để chuẩn bị, đi xuống dưới trước đi.”

Trong mắt Sở Phàm chột lóe vẻ phức tạp, đối mặt với một đối thủ có trình độ như Ngô Minh, cô thật sự không đồng ý Khương Sam tùy tiện chọn một chủ đề khó có thể khiến cho khán giả đồng tình và hiểu được chủ đề.

Sở Phàm nhìn thoáng qua Khương Sam, môi giật giật muốn nói gì đó, nhưng có kỳ thân phận hai người đều đến cùng một vũ đoàn, Sở Phàm thờ dãi không thể nói thêm gì nữa.

Đề tài bên phải viết bốn chữ khiến cho người khác cảm thấy vô cùng khó hiểu “Hành giả thời không”*.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 68

Thời gian 10 phút không tính là nhiều, tuyển chọn ca khúc còn biên soạn điệu múa nữa, gần như không có nhiều thời gian để cho người khác suy nghĩ.

Người nhảy xuất sắc nhất cũng có quyền được lựa chọn lên sân khấu nhảy trước hay nhảy sau, Ngô Minh cũng xem như là một chính nhân quân tử, để lại cho Khương Sam một đề tài thoải mái, cuối cùng cũng không lựa chọn để Khương Sam lên sân khấu trước.

Ca khúc Ngô Minh chọn là một khúc nhạc đàn dương cầm, “D”.

Cậu đã thay đổi bộ đồ khác, mặc một chiếc quần trắng rộng thùng thình, vẫn đi chân trần, nửa người trên không mặc gì.

nhạc ung dung chậm rãi sạch sẽ trong suốt vang lên, truyền ra khắp hội trường yên tĩnh giống như tiếng trời. Nhưng sạch sẽ nhất chính là cậu thiếu niên đang nửa ngồi ngả đầu ở trên sân khấu, vẻ mặt cậu mê mải nhìn lên bầu trời, Lăng ##Quên lúc thì đưa tay ra, như có ý muốn chạm đến con chim tước ở trên bầu trời, lúc lại giang chân ra giữa khoảng không, giống như một đứa trẻ ngây ngô đang chơi đùa.

“Đình...”

Một nhịp chuyển đổi, phím đàn nhẹ nhàng dừng lại, tiếng đàn chậm rãi đột ngột yên tĩnh lại, vẻ mặt cậu thiếu niên ngây thơ dừng giữa không trung lơ đãng, cả người giống như mất hết trọng lực kỳ dị nghiêng về một bên.

Ngọn đèn chung quanh bỗng nhiên trở nên âm đạm xuống, ngoại trừ ánh đèn trắng chiếu lên người cậu bé, bốn phía đều trở thành một mảnh tối đen.

Thiếu niên lúng túng tìm kiếm, lần lượt xoay tròn, lần lượt té ngã. Thành thị náo nhiệt, trốn tránh tiếng xe ngựa kêu gào chạy đông nghịt, cây cầu nhỏ chạy qua gia đình nông dân, chờ đợi mà hăm mộ dựa vào cửa, vùng quê mệnh mông vô bờ, trời xanh cao lớn không có một chỗ làm nhà...

Cậu không ngừng vùng vẫy, lần lượt đẩy lên hi vọng, lại thêm một lần mất mát trở về, cậu càng ngày càng trở nên luống cuống, bước chân ban đầu vốn ung dung bắt đầu trở nên hỗn loạn, cậu từ từ trở nên suy yếu dần. Dáng dấp múa của cậu thiếu niên càng ngày càng chậm chạp, sau đó tiếng đàn dương cầm vui vẻ không nhanh không chậm vang lên, động tác của cậu thiếu niên chậm rãi biến thành một cái bóng.

Sau khi thay đổi quần áo, Khương Sam quay lại nhìn thấy đoạn cuối biểu diễn của Ngô Minh, vẻ mặt của cô trở nên nghiêm túc, đây là Ngô Minh vài năm sau sẽ có danh tiếng lan rộng khắp giới vũ đạo.

Bên trong động tác chậm rãi không có một chỗ không hoàn mỹ, không có một chỗ không tinh tế, người xem nhìn theo động tác của cậu ta hô hấp đều đã không nhận được cũng chậm lại, động tác từ đầu đến cuối đều chậm rãi lại vô cùng ổn định khiến cho người khác không nhận được cảm thấy thời gian như đang ngừng lại.

Rất khó, thật sự rất khó, thật tâm tự hỏi, ngay cả Khương Sam cũng không đảm bảo bản thân có thể làm tiếp trọn vẹn động tác vô cùng hoàn mỹ này của Ngô Minh, không riêng động tác vừa rồi các vũ giả bình thường khác không thể ổn định được, ngay cả một đoạn tiếp sau đó cũng vô cùng hao tổn thể lực của người bình thường không thể nào chịu nổi.

nhạc ngừng, cậu thiếu niên tập tễnh đến cùng, hai tay giơ lên cao, một khi bị lạc, cả đời đi tìm, đến chết không ngừng.

“Bốp! Bốp!...”

Vốn chỉ có vài người xem lác đác vỗ tay, tiếp theo Sở Phàm ngồi ở vị trí giám khảo đứng lên trước, sau đó đến cả ba vị giám khảo, cuối cùng cả hội trường vỗ tay nhưng sầm dậy. Máy cái camera đều đang ghi hình động tác cuối cùng của Ngô Minh, cùng với phản ứng của người xem, tiếp đó có người đến một trong các camera thì thầm vài câu, cái camera kia nhanh chóng quay màn ảnh về phía Khương Sam đang nhíu mày vỗ tay.

Triệu Thanh Thanh nhìn chằm chằm Khương Sam, xem sắc mặt cô bỗng trở nên ngưng trọng, vừa vặn bị camera ghi hình được, liền biết lúc này Khương Sam đã trúng thiết bả*, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường*.

*Đã trúng thiết bả: gặp phải vật cản

*Ý vị thâm trường: ý tứ sâu xa, thú vị

Đến lúc cho điểm Ngô Minh, Sở Phàm chủ động từ bỏ quyền chấm điểm:

“Trình độ của vị tuyển thủ này rất cao, tôi không cho rằng trình độ vũ đạo của bản thân có đủ tư cách phán xét một người tài hoa như vậy, còn có nhiều chỗ ở cậu ấy tôi cần phải học hỏi thêm, trong trường hợp như thế này chấm điểm thật sự không thích hợp lắm.”

Trong thính phòng nhất thời rộ lên, thái độ và sự đánh giá này không khác gì càng khẳng định tài năng của Ngô Minh, so với cho Ngô Minh số điểm cao nhất càng đạt được vinh hạnh đặc biệt hơn.

Hiện trường mặc kệ ai không phục, ai không vừa mắt Ngô Minh trong lòng đều hiểu rõ, trong lần thi đấu tỉnh này, Ngô Minh sẽ trở thành ngôi sao mới gia nhập vào thế giới võ đạo.

Đến lúc Khương Sam lên sân khấu, ở phía dưới vẫn không ngừng bình luận nhiệt liệt về màn biểu diễn vừa rồi của Ngô Minh, ngay cả hai vị giám khảo đang ngồi giữa cũng không ngừng to nhỏ với nhau, hai người liếc nhau một cái, ánh mắt như có như không liếc nhìn về phía Ngô Minh đang chờ ở phía dưới sân khấu.

Trái lại, dáng ngồi Sở Phàm rất nghiêm chỉnh, vẫn nhìn về phía Khương Sam ở trên sân khấu như cũ.

Khương Sam thay đổi một chiếc áo sơ ni ngắn màu trắng, vạt áo sơ ni được cài chặt, lộ ra một vùng bụng trắng như tuyết, phía dưới mặc một chiếc váy dài đỏ sậm đến mắt cá chân, tóc dài đỏ sẫm được vấn lên cao, màu sắc mạnh mẽ như vậy đi lên sân khấu nhanh chóng thu hút được ánh mắt của người xem.

Tần Diệc Hạo đang ở trong phòng làm việc xem trực tiếp cảm co chặt lại, ánh mắt chăm chú nhìn vòng eo trắng như tuyết được lộ ra, vô cùng hận bản thân không thể trực tiếp đi lên lấy quần áo che kín cho cô!

Anh không có ở đó, cô liền ăn mặc mát mẻ như vậy?

Quả thật là đòi phong bail tục!

Khuôn mặt Tần Diệc Hạo kéo căng không vui nổi.

Tần Liệt liếc mắt nhìn Tần Diệc Hạo một cái, nuốt xuống một ngụm nước bọt nói:

“Tần tổng... Anh, anh xem chúng ta có nên nhúng tay vào chuyện của Sở thị hay không?”

Mí mắt Tần Diệc Hạo cũng không thèm nâng lên, không để ý nói:

“Không cần phải xen vào, theo dõi xem Bạch Kỳ muốn làm gì, đi ra ngoài đi.”

Tần Liệt vội vàng im hơi lặng tiếng lui ra ngoài, trong lòng âm thầm bội phục Boss nhà mình bày mưu tính kế, biết rõ Bạch Kỳ có ý xuống tay với tập đoàn Cảnh Thiên, vậy mà vẫn không chút hoang mang ngồi nhìn máy vi tính, nhất định Tần thiếu đang nghiên cứu thị trường chứng khoán của công ty Lippo.

Bên này được Tần Liệt âm thầm sùng bái, Tần Diệc Hạo còn đang trầm mặt xoắn xuýt vì sao Khương Sam ở trước mặt anh thì ăn mặc kín mít, anh vừa đi cô liền ăn mặc gợi cảm như thế rồi?

Tần Chiến rõ ràng đã về quân khu, không có khả năng có mặt ở đó, cuối cùng cô ấy mặc vậy cho ai xem?

Đột nhiên Tần Diệc Hạo cảnh giác, chẳng lẽ vẫn còn có người mà anh chưa biết nữa...

Trời sinh tính tình Tần đại thiếu gia đa nghi, một bên ngồi theo dõi biểu diễn của Khương Sam, một bên nghiêng răng nghiêng lợi lắng trí chính mình phỏng đoán lai lịch của tình địch, tư liệu về công ty Lippo, căn bản chưa từng được đụng đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Chương 68.2

Khúc nhạc Khương Sam tuyển chọn là “Mars”.

Lúc khúc nhạc dạo vừa vang lên, không ít người xem nghe thấy khúc nhạc vô cùng quen thuộc này, lực chú ý cứ như vậy từ từ được hấp dẫn trở về.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi, vẻ mặt chán ghét không hứng thú.

Cô đang lười biếng đùa giỡn với đôi tay của mình, phía trước bỗng nhiên có cái gì đó hấp dẫn lực chú ý của thiếu nữ, thiếu nữ quanh co khúc khuỷu đứng lên, lưng bàn chân duỗi thẳng, dáng vẻ như một bức tranh nhẹ nhàng đi qua, chuyển động mới được nửa người liền dừng lại, cả người giống như mây bay lơ lửng, bỗng nhiên hình ảnh dừng lại nghiêng người ở giữa không trung.

Cả thính phòng bỗng rộ lên, đôi mắt bình tĩnh của Sở Phàm xẹt qua tia kinh ngạc, giám khảo ở bên có người không nhịn được nói:

“Động tác rất giống với động tác vừa rồi của Ngô Minh...”

Đúng! Thoáng nhìn động tác hiện tại của Khương Sam giống với động tác của Ngô Minh khiến người xem kinh động một lần nữa! Độ khó của động tác này được Sở Phàm cho lời bình chính bản thân cô cũng không nhất định có thể làm một cách hoàn mỹ, chỉ mới liếc mắt nhìn qua một lần, Lãng ##Quên Khương Sam giống như trong buổi Tổng Duyệt binh ngày đó, vậy mà không dự đoán được lần này có thể thoải mái thực hiện lại động tác chiêu bài của người khác.

Tiếng trầm bổng vang lên, không sai biệt hòa cùng nhịp trống, âm nhạc đột nhiên bắt đầu trở nên thần bí.

Dáng múa thiếu nữ mạnh mẽ đầy khí khái anh hùng, nhịp chân xen lẫn điệu nhảy Clacket, eo giống như rắn di chuyển.

Nhìn xem, diễn xuất quái dị thế này, giống như bọn thủy thủ ẩu đả trong quán rượu.

Cả người thiếu nữ nâng cao ở không trung lật nghiêng, khiến váy đỏ bông nở rộ, sự nóng bỏng giống như một ngọn lửa thiêu đốt qua, áo sơ mi trắng thấp thoáng sau váy đỏ giống như đang nhiễm máu.

Điệu Bass thấp u buồn vang lên, tiếng đàn dương cầm lưu loát xen lẫn đệm vào.

Thiếu nữ xoay người, vẻ mặt đầy u mê, dáng múa hoa lệ giống như đến từ bữa tiệc lớn thời Trung Cổ.

Ngọn lửa từng chút một không phòng ngự được chui vào trong lòng mọi người, điệu múa của cô nhiệt liệt như vậy, vẻ mặt của cô tràn đầy mời gọi, trong thánh phòng có người không nhìn được giật giật cả người, lúc trước vẫn còn đang xì xào bàn tán, mọi người đã sớm yên tĩnh trở lại, người khác đã xem điệu múa của cô rồi, sẽ không nhìn được muốn đứng lên múa cùng cô, sức cuốn hút của người này quá mạnh mẽ, chỉ nhìn thôi đã khiến trong lòng người khác giống như đang có một trận lửa nóng.

Bass bỗng nhiên ngừng lại, tiếng ca im bật ngừng lại.

Cả người thiếu nữ trên sân khấu giống như điều đứt dây, mềm yếu ngã ngửa về phía sau, cả thánh phòng nhất thời hít sâu một hơi, có người còn kinh hô đứng lên.

Một giây sau, cả người thiếu nữ khê động, cơ thể của cô ở trên sân khấu giống như cát bay, một dải lụa đen được tung ra, che lấy thiếu nữ, cả người cử động lần nữa, tóc đỏ sậm rơi xuống, khoác lụa đen trên người.

Khúc nhạc vui vẻ tiếp tục vang lên, cả người thiếu nữ tiếp tục khom xuống, cô mờ mịt giơ tay lên, tìm kiếm, tất cả chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Cô giây giụa, lại không thể thoát khỏi cát mộng manh kia, cô lao đảo đi hỏi, lại giống như không có ai mình từng quen biết.

Toàn bộ xung quanh xa lạ như vậy.

Cô đã đi đến một thế giới lạ lẫm, chung quanh đều là người không quen, cuối cùng là cô trở về lúc xưa, hay toàn bộ chỉ là một giấc mơ cô trải qua khi đang hôn mê?

Hay là cô kỳ thật vẫn còn đang bị giam giữ ở viện tâm thần của mười năm sau, sớm đã bị năm tháng dài đằng đẵng đánh mất lí trí bản thân.

Thê lương cử động cánh tay, hai tay không ngừng run rẩy thiếu nữ chậm rãi nhẹ nhàng ngã xuống đất, hình ảnh điệu múa sôi nổi nhiệt huyết giống như một hồi ảo mộng, cô mê mang nhìn trên không.

Lúc camera đặc tả, vẻ mặt thiếu nữ bình tĩnh mà vô cảm, đôi mắt mênh mông sưng mù chột lóe ánh nước, camera vội vàng tiến gần, đôi mắt gần như muốn khóc kia đã khôi phục lại bình tĩnh, chính biểu cảm như thế khiến người xem không thể tự giác trở nên khó chịu theo.

m nhạc tắt.

Hành giả thời không, vô gia trăm năm

Đứng ở phía dưới sân khấu, các cô gái vũ đoàn Niết Bàn bắt đầu lau nước mắt tràn mi, cứ theo dõi điệu múa của Khương Sam, cô ấy vui khiến cho người khác vui, cô ấy đau cũng khiến người khác đau theo.

Những vũ khúc này thật sự quá đáng, phía trước quá mức vui vẻ, bởi vậy càng nổi bật sự cô tịch và bi thương tột cùng sau này.

Trái tim người xem vẫn còn đang thôn thức theo điệu nhảy.

Tay Ngô Minh nắm chặt thành quyền ở bên người, con ngươi trong suốt trên khuôn mặt anh tuần nhìn chăm chăm vào Khương Sam ở trên sân khấu, ##LangQuer%\$LQĐ*\$ tầm mắt khí phách không nói nên lời vô cùng nóng bỏng, giống như sự vui sướng sau khi tìm thấy đồng loại, cậu thậm chí không nhìn được bước tới, một giây sau liền dừng lại.

“Khương Sam”

“Khương Sam, Khương Sam”

Lúc đầu chỉ có một người hô tên cô, sau đó tiếng hô “Khương Sam” giống như sông Hoàng Hà vang dội cả khắp thính phòng, sau đó là vỗ tay chỉnh tề, tiếng huyết gió liên tiếp vang lên, vỗ tay như sấm dậy, âm ỹ vang trời.

Khương Sam cười yếu ớt đứng dậy nói lời cảm ơn, lựa đèn quán quanh người, vẻ mặt vô cùng tinh khiết và hoàn hảo.

Khương Sam thắng, không hề do dự.

Lần thi đấu tình này, xuất hiện một quán quân đạt được toàn bộ số cao điểm nhất, chấn kinh toàn trường.

Sở Phàm vẫn như cũ không chấm điểm, đến khi mời cô lên sân khấu biểu diễn một khúc, Sở Phàm cười khó đứng dậy:

“Trận thi đấu tiến hành đến bây giờ đã kết thúc, đạt được kết quả như vậy là tốt nhất, cả hai vị tuyển thủ đều biểu diễn một cách vô cùng xuất sắc, thay vì để tôi lên sân khấu biểu diễn, chỉ bằng chúng ta hãy cứ yên lặng thưởng thức dư âm của hai điệu nhảy tuyệt vời này, cũng đừng khiến tôi mất mặt.”

Lời nói của Sở Phàm thân thiết lại khôi hài, đem đến một trận cười vui vẻ cho cả thính phòng.

Các vị giám khảo cũng biết rằng lúc này không thích hợp để Sở Phàm lên biểu diễn, trong lòng cũng hiểu nên bốp chết kế hoạch sớm được định ra lúc trước.

Lúc này vũ đoàn Niết Bàn giành được hai giải, một quán quân, một huy chương đồng, Ngô Minh được á quân, thi đấu tình hoàn mỹ trở về.

Khương Sam bị thành viên Niết Bàn vây quanh, đồng thời thay quần áo, đang chuẩn bị đi ra ngoài, bị một nhân viên công tác ngăn cản.

“Khương tiểu thư? Bên trái sân khấu có người muốn gặp cô, đã đợi một lúc rồi.”

Ánh mắt Khương Sam nhìn theo hướng nhân viên công tác chỉ, cả người Bạch Kỳ mặc quần áo bình thường đang chăm chú nhìn về phía bên này, Khương Sam vừa muốn bước qua, liền bị nhân viên công tác vẻ mặt ôn hòa ngăn lại.

“Khương tiểu thư.”

Ánh mắt Khương Sam từ từ tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 69

Nhân viên công tác lịch sự mời các đoàn viên khác của Niết Bàn đi, Khương Sam nghĩ muốn đi theo, chung quanh mấy người khuôn vác thiết bị như có như không nhìn về phía bên này, các cô gái bên cạnh vẫn còn đang riu rít cười đùa, Khương Sam dừng bước chân lại.

“Là một đại soái ca...”

“Khương Sam, phải cố gắng giữ chặt lấy, có rảnh cùng mời đến ăn cơm chung.”

Đoàn viên trước khi đi tình nghịch trêu ghẹo Khương Sam, vẻ mặt Khương Sam thay đổi, không đành lòng liên lụy đến các cô ấy, trong lòng thầm đoán có nhiều người trong hội trường như vậy, Bạch Kỳ sẽ không làm ra chuyện gì khác người, cuối cùng cố gắng nở nụ cười tự nhiên đi tới.

“Các cô đi trước đi, chờ tôi về cùng nhau đi ăn cơm.”

Sau khi mọi người Niết Bàn đi hết, nhân viên công tác mới đứng phía sau Khương Sam, lộ ra nửa đường cho Khương Sam, cánh tay cung kính làm ra động tác mời:

“Khương tiểu thư, mời.”

Bên cạnh sân khấu, Bạch Kỳ nửa dựa vào tường, vẻ mặt biểu cảm không có gì bị che giấu trong bóng tối, một đôi mắt đậm bạc bình tĩnh nhìn về phía Khương Sam.

Bộ dạng giống như ba mươi lăm năm kiếp trước Khương Sam nhìn đến, vĩnh viễn đều lạnh nhạt như thế, để tất cả tâm tư che giấu dưới khuôn mặt tuấn tú đó, khiến cho người ta muốn sống muốn chết, anh ta vẫn như trước không thay đổi.

Nhưng nhìn biểu hiện anh ta vô hại, Khương Sam lại thấy tóc gáy sau lưng dựng thẳng lên, từ sau lần trở mặt đó, cô chưa từng gặp lại Bạch Kỳ. Cô vẫn nhớ không quên ngày hôm đó ở Lễ Viên hoảng sợ bị Bạch Kỳ đuổi theo phía sau, sự tức giận không kiềm chế được của anh ta, vẻ mặt anh ta âm u lạnh

lẻo như hân không thể xé nát từng tác cơ thể cô.

Nhưng cô vẫn dừng lại đứng trước mặt Bạch Kỳ.

Bộ dáng Bạch Kỳ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, khoe môi khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu bình tĩnh, tiếp theo đưa ra cho cô một hộp quà đóng gói tinh xảo, phía trên còn gắn cái nơ màu hồng.

“Điều múa em nhảy rất đẹp, đây là quà cho em.”

Cảnh tượng này quá mức quen thuộc, mỗi lần cô đạt được thành tích gì, lúc gặp Bạch Kỳ sẽ nhìn cô như vậy, trong tay cầm hộp quà xinh đẹp. Từng lễ vật Bạch Kỳ tặng, cô đều trân trọng đặt vào trong một cái rương, trên giá sách ở trong phòng cô thường hay dùng để bày biện hộp quà Bạch Kỳ tặng, mỗi một hộp quà tinh xảo xinh đẹp không giống nhau, lúc Khương Sam phiền lòng, lúc nhớ đến Bạch Kỳ, cảm giác lo được lo mất, sẽ dùng vải mềm lau một đồng hồ một cách cẩn thận sạch sẽ, xoa xoa, tâm tình sẽ từ từ tốt lên.

Những thứ này đã bị cô sớm đốt hết rồi.

Khương Sam không đưa tay nhận lấy, đứng cách xa hai bước nhìn Bạch Kỳ, ánh mắt lạnh nhạt.

Bạch Kỳ nhìn cô, cũng không tức giận, thu tay về. Về thái độ của Khương Sam, anh đã suy nghĩ rất lâu, còn chưa tìm hiểu được, \$LangQuen%\$LQĐ*\$ giống như một ngày nào đó cô bỗng nhiên thay đổi thành một người khác, cười rộ lên trông rất giả dối, ánh mắt luôn nóng bỏng và vui vẻ cũng đã nguội lạnh.

Bạch Kỳ tiến lên một bước, một nửa khuôn mặt được lộ ra khỏi bóng tối, anh ta thật sự là một tên đàn ông rất đẹp trai. Không giống vẻ đẹp của Tần Diệc Hạo và Tần Chiến cơ thể cường tráng anh tuấn, diện mạo Bạch Kỳ thiên về một loại tuấn tú sạch sẽ, vẻ tuấn tú bởi vì nhiều năm ở trong quân đội bị nhiễm chút nghiêm trang lạnh nhạt, mẫu thuẫn kết hợp khiến người ta muốn ngừng mà không được, nhất là lúc cười rộ lên, khiến người khác khó mà không bị thu hút bởi lực hấp dẫn trên người đàn ông này.

Khương Sam mặt không đổi sắc lùi về phía sau một bước, còn muốn lùi thêm đã bị nhân viên công tác ngăn lại.

“Em đang sợ tôi sao, Sam Sam?”

Bạch Kỳ lại tiến thêm một bước nữa, Khương Sam cố gắng kiềm chế xúc động muốn co giò bỏ chạy, sắc mặt có chút khó coi.

“Có cái gì để sợ, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, Sam Sam.”

Đầu ngón tay Bạch Kỳ nhẹ nhàng giơ lên, sờ vào ánh mắt của Khương Sam, một bên mặt Khương Sam tránh đi, trong mắt sự chán ghét chợt lóe lướt qua, tươi cười trên mặt Bạch Kỳ liền thu lại.

“Em thật sự là Khương Sam sao?”

Bạch Kỳ nhìn kỹ cô, giọng điệu bình thản:

“Nếu không phải cùng khuôn mặt này, tôi gần như nghĩ rằng em là một người khác rồi.”

Tìm Khương Sam đập chậm mắt một nhịp, nhưng trên mặt tuyệt đối không lộ ra chút gì không tự nhiên, cô không nhìn Bạch Kỳ, xoay người muốn đi vòng qua nhân viên công tác.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước đây.”

Bạch Kỳ nhanh chóng bắt lấy cánh tay cô, anh ta dùng lực hơi lớn, vừa thấy liền biết trong lòng anh ta không được bình tĩnh như vẻ bề ngoài, cánh tay Khương Sam bị nắm ản ản cảm giác đau đớn, lông mày không tự giác nhíu lại.

“Tôi đang suy nghĩ có nên tự mình kiểm tra thử một lần, cuối cùng em có phải là Khương Sam luôn ngoan ngoãn nghe lời kia không?”

Giọng nói Bạch Kỳ rét run:

“Em trở thành không giống em rồi, Khương Sam, nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?”

Trong lòng Khương Sam có chút hốt hoảng, cô dùng sức giãy dụa cánh tay, muốn có nói với anh ta như thế nào đây?

Nói cô đã biết anh ta nhiều năm như vậy vẫn lãnh huyết vô tình thế nào tính kể cô?

Nói anh ta đối với cô có dục vọng không chế biến thái cùng với ham muốn chiếm hữu khiến cho cô ghê tởm, khiến cho cô sợ hãi?

Nói cô không muốn tiếp tục có người không chế cuộc sống của chính mình nữa?

Nói cô đã biết sau lưng cô, anh ta đã lên giường với biết bao người phụ nữ khác?

Nói cô ngại anh ta bản, ngại anh ta ghê tởm, nói... Cô sợ anh ta sao?

Không, Khương Sam sao có thể chịu nói ra những lời này với anh ta.

Bạch Kỳ là người không để ý đến ánh mắt của người khác, bàn tay to nắm chặt lấy tay cô, Khương Sam nhanh chóng giương mắt nhìn xung quanh tìm người giúp đỡ, lúc này mới phát hiện hội trường lúc này còn rất đông người không biết từng khi nào đã không còn một ai, theo lý thuyết sau khi thu dọn ánh sáng sau đó còn dọn dẹp hội trường một lúc lâu nữa, sao có thể bỗng nhiên không có ai hết?

“Tôi không biết anh đang nói gì, Bạch Kỳ, tôi còn có việc, buông tôi ra!”

“A...? Chuyện gì?”

Cánh tay dài duỗi ra, Bạch Kỳ giữ chặt lấy bả vai Khương Sam, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn cô:

“Có chuyện gì để sau đi, tôi có lời muốn hỏi em, đi theo tôi trước.”

Trên vai bị giữ chặt mà căng thẳng, Khương Sam nghĩ muốn chạy đi, lực tay Bạch Kỳ bỗng tăng thêm, một trận đau nhức trong nháy mắt truyền đến từ bả vai, Khương Sam kêu đau một tiếng, sau đó không dám động đậy nữa.

“Ngoan ngoãn một chút.”

Giọng nói Bạch Kỳ không thay đổi, thản nhiên nói:

“Em biết rõ, tôi không đành lòng ra tay đánh em, nghe lời, chẳng qua tôi có chút chuyện muốn hỏi em, sợ cái gì?”

Lực trên tay không chút lưu tình tăng thêm, rõ ràng cho thấy chủ nhân đang che giấu lửa giận, Khương Sam bị đau sắc mặt trắng bệch, hít một hơi khí lạnh bị ép ru rú vào trong lòng Bạch Kỳ. Loại cảm giác này quá mức quen thuộc, trong lòng Khương Sam có dự cảm không tốt, xem ra Bạch Kỳ sớm đã bố trí xung quanh đây, hôm nay mặc kệ cô có tình nguyện hay không, nhất định cũng sẽ gặp phải chuyện này, đối mặt với nguy hiểm Khương Sam theo bản năng hiện ra nét cười nhu thuận:

“Được, tôi đi theo anh, nhưng dù sao anh cũng phải nói cho tôi biết, anh muốn hỏi tôi chuyện gì, còn có, chúng ta đi đâu?”

Bên cạnh Khương Sam vừa nói, một bên tay không để người khác chú ý cho vào trong túi, sợ Bạch Kỳ nhận ra được gì khác, đầu ngón tay cô run rẩy, yên lặng không tiếng động bấm phím điện thoại di động.

Bạch Kỳ nghe thấy lời cô nói, tay mới thả lỏng ra một chút:

“Em mệt mỏi, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi, không phải em thích ăn cay sao, tôi đã đặt nhà hàng trước, lúc nữa sẽ dẫn em đến ăn.”

Đầu ngón tay Khương Sam vẫn đang không tiếng động bấm phím, ngoài miệng vẫn nói:

“Được, anh dẫn tôi đến khách sạn trước đi, quần áo của tôi đều để ở đó, tôi về rửa mặt một lúc rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Bạch Kỳ nở nụ cười:

“Tôi đã cho người mang đồ qua cho em rồi.”

Đầu ngón tay Khương Sam run lên, Bạch Kỳ nghĩ muốn làm gì trong lòng Khương Sam có thể đoán được, trí nhớ không muốn nhớ lại trào lên trong lòng cô, đầu cô cảm thấy bắt đầu không rõ.

Cô như thế nào cũng không nghĩ đến lúc này Bạch Kỳ bỗng nhiên gây khó dễ, không hề đoán trước được, thời gian trước biểu hiện của anh ta rõ ràng kiêng kị thu liễm, bây giờ biết rõ cô có quan hệ với Tần Diệc Hạo, dĩ nhiên sao có thể...

Theo lực đạo của Bạch Kỳ, Khương Sam bị dẫn đến cửa ra phía sau của hội trường, nếu thật sự theo anh ta ra ngoài, Khương Sam biết chờ chính mình tuyệt đối không phải là một việc tốt, cô làm bộ ngoan ngoãn đi theo Bạch Kỳ, ngón tay đã bắt đầu bấm số.

“Đó...”

Một tiếng nhỏ này người bình thường không có khả năng nghe thấy, lại khiến cho Bạch Kỳ đang đi phía trước bỗng ngừng chân lại, cơ thể Khương Sam trở nên căng thẳng, cô che giấu ngẩng đầu lên:

“Làm sao vậy?”

Bạch Kỳ lạnh lùng nhìn cô, không chừa bất cứ cơ hội nào cho Khương Sam, cánh tay nhanh chóng duỗi ra cầm lấy cái túi của Khương Sam, Khương Sam nhanh chóng nghiêng người qua, lúc này sự khác biệt sức lực nam nữ được thể hiện rõ, Bạch Kỳ thoải mái ôm cô vào trong ngực, rất nhanh cho tay vào bên trong túi, điện thoại không có người nhận nhanh chóng bị cắt đứt rồi!

Cầm lấy điện thoại trong tay, hai chữ “Tần Hạo” rõ ràng, xung hô vô cùng thân thiết thân mật như vậy không cần nghĩ cũng biết là ai, Bạch Kỳ cầm chặt lấy điện thoại, vẻ mặt cuối cùng trở nên nguy hiểm.

“Tần Diệc Hạo?”

Giọng nói Bạch Kỳ đè nén có chút thấp:

“Sam Sam, em gọi điện thoại cho anh, là muốn làm gì hả?”

Cả người Khương Sam bị bắt buộc dán trên người anh ta, hai tay bị giữ chặt lấy, cánh tay đau đớn giống như không còn là của mình nữa, trong lòng điên cuồng nghĩ đối sách, tiếp theo trên tức Bạch Kỳ đối với cô rất bất lợi, Khương Sam cố gắng nhìn xuống chán ghét trong lòng, rất nhanh vô tội cười nói:

“Tôi...”

“Em muốn dùng Tần Diệc Hạo áp chế tôi sao?”

Bạch Kỳ trước khi đợi Khương Sam trả lời đã cười lạnh nói:

“Chiêu thức như vậy đã dùng qua một lần rồi, Sam Sam, đừng vờ ngực nghếch nữa, làm như vậy trước mặt tôi một lần là đủ rồi, nhiều hơn nữa tôi sẽ tức giận.”

“Bụp! Bốp!”

Bạch Kỳ vung tay lên, quãng điện thoại di động của Khương Sam lên sân khấu vỡ tan tành.

Làm thế nào cũng không được, Bạch Kỳ đã hoàn toàn bị chọc giận, thật sự đến tìm cô tính toán rõ ràng, máu toàn thân Khương Sam đều chạy lên tới não, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ.

“Anh buông ra!”

Khương Sam hét chói tai vùng vẫy:

“Anh làm vậy là trái pháp luật! Anh muốn mất đi tiền đồ của mình sao? Tôi sẽ kiện anh!”

Về mặt Bạch Kỳ âm trầm chế trụ lấy Khương Sam, mạnh mẽ bế Khương Sam lên, bàn tay cứng như thép bóp chặt ôm lấy bên hông cô, lại truyền đến một trận đau nhức, Khương Sam bị đau đến không nói nên lời.

“Đừng có suy nghĩ muốn uy hiếp tôi, Khương Sam, không cần phải thử tiếp tục chọc giận tôi, em tuyệt đối sẽ không muốn biết tôi sẽ đối xử với những người không nghe lời thế nào đâu.”

Cả người Khương Sam run rẩy, oán hận trừng mắt nhìn Bạch Kỳ, khóe miệng Bạch Kỳ chợt gợi lên ý cười lạnh lẽo:

“Còn nữa, em đừng sợ, tôi chỉ muốn kiểm tra một lần thôi, xem thử có phải là Sam Sam luôn ngoan ngoãn nghe lời tôi không, chờ em nghe lời, tôi vẫn sẽ đối xử tốt với em như cũ.”

Nói xong Bạch Kỳ đi nhanh ra theo lối ra ở hậu trường, đằng sau là hành lang dài âm u, trong bóng tối Khương Sam cắn lấy môi dưới, cơ thể không kiềm chế được bắt đầu trở nên run rẩy.

Tại sao lại như vậy, cuối cùng tại sao bỗng trở nên như thế này, cô rõ ràng không phải bắt đầu thoát khỏi Bạch Kỳ rồi sao? Mọi chuyện vì sao lại bỗng trở nên như thế này chứ?

Tần Diệc Hạo.... Tại sao anh không nghe điện thoại...

bbs.cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs.cn

Bị Sở Minh Quang tìm tới tận cửa, Tần Diệc Hạo kiềm chế tính tình đuổi ông ta đi, về mặt Tần Liệt xấu hổ vì thất trách đến ở bên cạnh, như thế nào cũng không nghĩ tới Sở Minh Quang có thể tránh được mọi người đi đến tầng trên cùng này.

Đôi mắt Tần Diệc Hạo hẹp dài chậm chạp không oán giận liếc mắt nhìn Tần Liệt một cái:

“Đi tra hỏi xem tại sao lại như vậy, không được có lần sau.”

Tần Liệt vội vàng đồng ý, lau mồ hôi lạnh trên trán, may mắn hôm nay tâm tình Tần Diệc Hạo tốt không có xử lý cậu.

Tần Diệc Hạo quay trở lại ngồi trong văn phòng, truyền hình trực tiếp vũ đạo đã kết thúc, kiểm tra lại một lần, quán quân là Khương Sam, đôi mắt Tần Diệc Hạo vốn có vài phần cau kính lập tức trở nên vui vẻ, không hổ là người của anh, vẫn rất lợi hại.

Nếu thi đấu tình đã kết thúc, vậy hai ngày sau cô trở về rồi, Tần Diệc Hạo suy nghĩ khen thưởng như thế nào cho Khương Sam, lần trước anh đã mời đầu bếp ở Lễ Viên về nhà họ Tần, có thể đưa cô đến nhà để dùng cơm, ông cụ không phải ngày nào cũng ồn ào đòi cháu dâu sao, Khương Sam tuyệt đối có thể khiến cho ông cụ hay soi mói vừa lòng.

Đương nhiên, nếu ông cụ không đồng ý cũng không có trở ngại gì hết, chuyện của anh người khác không có tư cách khoa tay múa chân, người phụ nữ của anh, anh thích là được.

Tần Diệc Hạo một bên suy nghĩ tính toán, một bên thuận tay mở điện thoại lên nhanh cơ hội gọi điện thoại cho Khương Sam, kết quả vừa mới mở khóa điện thoại phía trên có hiển thị thông báo một cuộc gọi nhỡ, lông mi Tần Diệc Hạo khẽ chớp.

Người phụ nữ không tìm không phổi này vẫn còn biết chủ động gọi điện thoại cho anh sao? Quả là việc lạ.

Nhưng sau khi gọi lại liền nhận thông báo không liên lạc được, Tần Diệc Hạo gọi thêm hai lần nữa, trong lòng liền có cảm giác không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chương 70

Khương Sam đã quen biết Bạch Kỳ nhiều năm, muốn hỏi trong lòng cô, điểm đặc biệt nhất của Bạch Kỳ là gì, đó chính là không hề có sơ hở, cứng mềm đều không ăn.

Không, nghiêm túc mà nói, Bạch Kỳ có thể tiếp nhận sự yếu đuối của người khác, nhưng nếu khi người đó bắt đầu có thái độ cứng ngạnh, chỉ biết càng thêm lửa giận của anh ta, vậy càng không dễ cứu vãn đường sống nữa rồi.

Nếu ngay lúc đó Bạch Kỳ đã dám cứng rắn bắt cô đi, như vậy chứng minh anh ta đã nghĩ tới sách lược vẹn toàn, Khương Sam một đường suy nghĩ, cuối cùng cố gắng nhìn xuống xúc động cùng với con tức giận trong lòng xuống.

Trong lúc không có kế sách nào hết, nếu cứ mạnh mẽ cứng đối cứng không thể nghi ngờ đây là biện pháp ngu xuẩn nhất, ngồi ở trong xe, Khương Sam cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh trở lại, cơ thể cứng ngắc từ từ mềm xuống, nhưng Bạch Kỳ không hề để ý tới, sức lực ôm cô vẫn lớn như cũ.

Khương Sam cắn chặt răng, vẫn cố kiềm nén bày ra vài phần ủy khuất.

“Anh dùng sức lớn như vậy, làm đau tôi rồi.”

Tầm mắt Bạch Kỳ do dự nhìn về phía Khương Sam chốc lát, lông mi cô khẽ run, vẻ mặt trắng bệch, giữa lông mày lộ ra nhẫn nại và hoảng sợ, một dáng vẻ đáng thương, trên mặt Bạch Kỳ vẫn không chút thay đổi, lực trên tay lại giảm xuống.

Khương Sam biết hiện tại điểm mấu chốt là Bạch Kỳ còn chưa biểu hiện ra mục đích chân chính trước đó của anh ta, cô khẩn trương suy nghĩ tìm biện pháp khiến cho anh ta đánh mất cái chủ ý đó đi, nhưng bây giờ anh ta đang tức giận, dùng không đúng cách sẽ làm anh ta càng thêm không từ thủ đoạn.

Buông mắt nhìn xuống, Khương Sam đấu tranh suy nghĩ, trong mắt liền nhìn không được nước mắt ủy khuất:

“Bạch Kỳ...”

Bạch Kỳ thân nhiên nói:

“Chiều này em đã dùng rồi, muốn làm gì nói thẳng.”

Bình tĩnh... Khương Sam tự nhủ chính mình, Lãng@d##q#d@Quên thăm nghĩ hận không thể đâm đầu vào Bạch Kỳ khiến cả hai cùng chết đi, tay Bạch Kỳ khẽ nhắc lên, không một tiếng động vỗ về lên mái tóc đỏ sậm của Khương Sam:

“Sao bỗng nhiên thay đổi kiểu tóc, trước kia không phải từng nói sẽ vì tôi giữ mái tóc thẳng sao?”

Khương Sam cố gắng kiềm chế xúc động trào dâng trong lòng, phía sau lưng nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, tên Bạch Kỳ này... Trực giác của anh ta nhạy cảm đến đáng sợ.

“Tự nhiên sẽ có người nguyện ý vì anh để mái tóc dài, anh không phải chỉ có một mình tôi.”

Giọng nói Khương Sam có chút trầm thấp, trên mặt trắng bệch lộ ra nụ cười.

Tay Bạch Kỳ dừng lại, ánh mắt nhìn về phía cô:

“A...?”

Khương Sam nhăn nhó, trong mắt hiện lên vẻ áp bức và lảng nhụt, cắn môi dưới, giọng nói có chút khàn khàn:

“Chị Thanh Thanh đã nói với tôi hết rồi.”

Cả người Bạch Kỳ cứng đờ, đôi mắt trở nên thâm trầm.

Bạch Kỳ không lên tiếng, Khương Sam chỉ có mắt nhìn mãi tự nhiên nói tiếp:

“Anh đều biết tôi thích anh, thích từ nhỏ đến lớn, đối với anh cũng không phải là người không biết xấu hổ, da mặt dày quần lấy anh hoài, tôi cũng sẽ mệt, tôi cũng vô cùng thích chị Thanh Thanh, nếu anh ở cùng với chị ấy, tôi tự nhiên cũng không phải không biết xấu hổ đi phá hoại tình cảm của hai người.”

Nói là nói như vậy, nhưng ánh mắt Khương Sam vẫn không tự giác mang theo vẻ oán hận, con ngươi màu đen khổ sở nhìn Bạch Kỳ, cảm xúc bên trong quá mức đậm sâu, Bạch Kỳ nhìn thấy cổ họng không tự giác được trở nên căng thẳng, tay ôm lấy Khương Sam cũng thả lỏng.

Thì ra là vì nguyên nhân này sao....

“Tôi và cô ta không giống như trong tưởng tượng của em.”

Bạch Kỳ trầm giọng nói. Khương Sam cố gắng hết sức mới có thể áp chế được cơn lạnh lẽo và ghê tởm trong mắt xuống, cô nghĩ tới kiếp trước, Bạch Kỳ cũng ôn hòa nhìn cô nói:

“Tôi và Khương Vi không giống như trong suy nghĩ của em như vậy đâu, có cô ta cũng tiện chăm sóc cho em hơn.”

Khi đó danh tiếng của Khương Vi đã vang vọng khắp cả giới vũ giả trong nước, còn có Lưu Thiên Trạch ở đằng sau hậu thuẫn, trong xã giao như cá gặp nước, (%\$lê_43quy\$*&don\$#@ mà Khương Sam cô lúc ấy chỉ là một người tàn tật bị què một chân, thanh danh bị hủy hết, là một người dư thừa, ngoại trừ một chút yêu thương của anh ta ở bên ngoài, căn bản vốn không có tư cách xuất hiện trước mắt người khác.

Cô có thể không hận sao? Có thể nào không oán sao?

Anh ta lừa dối cô, từ đầu đến cuối, anh ta vẫn luôn lừa dối cô.

Bi ai trong mắt Khương Sam không phải là giả, chỉ là tia hận ý đã được giấu đi, đều hóa thành độc được chảy vào trong máu khắp tứ chi, cô nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi:

“Vậy anh nói cho tôi biết, hai người có lên giường không, Bạch Kỳ?”

Đôi mắt Bạch Kỳ càng trở nên sâu, lông mày rậm như dao khắc nhướng lên, một lúc lâu sau mới nói:

“Em nói mê cái gì đó?”

“Tôi biết rõ.”

Khương Sam suy sụp nhắm chặt mắt, cười thê lương:

“Anh nghĩ rằng tôi vì anh nên mới tìm đến Tần Diệc Hạo? Cùng ở một chỗ với người mình không yêu, cảm giác cũng không được tốt, tôi vốn cho rằng bản thân sẽ quên đi anh.... Nhưng vì sao vào lúc tôi sắp buông tay.... Tôi hận anh, Bạch Kỳ, hận đến mức không thể ngay lập tức giết chết anh, anh nói rất đúng, tôi đã thay đổi thành một người khác, tôi sao có thể không thay đổi được, Bạch Kỳ, anh thật sự là tên đàn ông tàn nhẫn.”

Bạch Kỳ tiếp tục im lặng, chăm chú nhìn chăm chăm vào Khương Sam, ánh mắt nhìn trên khuôn mặt Khương Sam, không buông tha bất cứ biến hóa nào trên khuôn mặt cô, sự thống khổ đó không phải là làm bộ, trong ánh mắt của cô mang theo vẻ dè dặt cùng với vài phần cừu hận.

Như thế, một thời gian qua cô thay đổi nhanh chóng cũng có lý do, Bạch Kỳ mấp máy môi, Triệu Thanh Thanh sao...

“Em không thích, tôi sẽ không gặp cô ta nữa.”

Giọng nói Bạch Kỳ mang theo chút thỏa hiệp, đầu ngón tay chậm rãi xoa đi nước mắt trên khuôn mặt Khương Sam, lông mi Khương Sam run rẩy, không chịu nổi khuôn mặt này của cô, tiếp tục nói:

“Nếu vì cô ta, tôi sẽ khiến cho cô ta không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa, được không?”

Giọng nói Khương Sam có chút vắng lặng, mang theo nghẹn ngào tức giận nói:

“Anh xem tôi là cái gì vậy hả? Là một món đồ chơi sao? Ba ba tôi mất, anh có thể khinh dễ tôi như vậy có phải không? Nói muốn chăm sóc tôi, nhưng hiện tại anh vì sao bỗng nhiên trở nên đáng sợ đến vậy, cách làm này của anh, anh đối phó tôi, còn nói là muốn giúp tôi...”

Giọng nói Khương Sam có chút vắng lặng, mang theo nghẹn ngào tức giận.

Khương Sam tức giận đẩy Bạch Kỳ ra, lần này Bạch Kỳ không có ép buộc cô, mi tâm cau lại mặc cho cô ở trong ngực hết đấm lại đánh, nhưng cô thấy anh ta thả lỏng trời buộc, lại không nỡ dùng lực mạnh đánh anh ta, lại còn khóc lợi hại hơn trước, giống như một đứa nhỏ chịu phải sự uất ức to lớn vậy.

“Tôi không thích anh, từ nay về sau sẽ không thích anh nữa, tôi sẽ tìm người đàn ông khác hơn anh gấp trăm ngàn lần, Khương Sam tôi cũng có người thích, anh sẽ hối hận, Bạch Kỳ, anh sẽ hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Chương 70.2

Về mặt Bạch Kỳ trở nên âm trầm, dư quang Khương Sam nhìn thấy, nhất thời dừng lại động tác đánh đấm, lúc đầu tuy khổ sở nhưng vẫn không nhịn được muốn thân cận chưa được vài phút lại tiếp tục trở thành thái độ xa lánh, Bạch Kỳ thấy chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn thu lại về mặt khó coi xuống vài phần, giọng nói vẫn thâm trầm

“Em... Cùng với hấn ta xảy ra chuyện gì?”

Ngay cả tên của Tần Diệc Hạo cũng không muốn ra.

“Lúc ở Lễ Viên, tôi thấy em cùng với hấn ta đi vào chung một phòng, còn có, nhất định em với hấn ta cùng nhau tắm suối nước nóng, Sam Sam, nói cho tôi biết, cuối cùng em với hấn ta xảy ra chuyện gì?”

Khương Sam lau nước mắt, nửa thật nửa giả nổi giận nói:

“Có xảy ra chuyện gì cũng không quan hệ đến anh, dù sao đi nữa...”

“Khương Sam!” Giọng Bạch Kỳ trở nên nặng nề, gần từng tiếng.

“Nói cho tôi biết, hấn ta có hay không...”

Khương Sam vẫn còn đang rơi nước mắt, nhịn không được cười lạnh lùng lên nói:

“Anh cho rằng tôi giống như anh hay sao?”

Tuy không nhiều lời, nhưng sắc mặt Bạch Kỳ dịu đi vài phần, thái độ của Khương Sam cho thấy thật không giống như đã phát sinh chuyện gì không thích hợp với Tần Diệc Hạo. Chỉ là hiện tại anh vẫn nghi ngờ, (%\$!ē 43quy\$*&đôn\$#@ anh hiểu tính cách của Khương Sam, lúc sau quả thật anh có tâm tư lợi dụng cô để đối phó với Tần Diệc Hạo và Sở thị, nhưng Tần Diệc Hạo lại có thể vì Khương Sam mới hoàn toàn cắt đứt tâm tư liên hôn với Sở thị, trong lòng Bạch Kỳ không khỏi trầm xuống, nếu chỉ là quan hệ bình thường, anh không tin Tần Diệc Hạo có thể làm như thế.

“Hấn ta giúp em, Sam Sam, em đang gạt tôi, em sợ tôi làm gì em sao?”

Bạch Kỳ chậm rãi vỗ về bên khóe mắt Khương Sam:

“Tôi nhìn em lớn lên, em không thể gạt được tôi, mặc kệ em nói thế nào, trong thời gian tới tôi nhất định sẽ không thả em ra, cho đến khi nào em nói thật mới thôi.”

Khương Sam giận quá hóa cười:

“Lời nói thật? Lời nói thật là Tần Diệc Hạo không muốn cưới Sở Phàm, lời nói thật là Tần lão gia không muốn anh ta tìm một người phụ nữ không đáng tin đến lừa gạt ông ấy! Lời nói thật là tôi ký hợp đồng với tập đoàn Cảnh Thiên để nuôi sống bản thân, cho nên đây đưa không ngửa quần lấy anh ta cho tôi một bản hợp đồng, lời nói thật là anh ta biết tôi thích anh nên chúng tôi mới đạt thành hiệp định, vừa ý chưa? Anh vừa ý chưa?”

Khương Sam tức giận cả người run lên, bởi vì tức giận mà đôi môi trở nên trắng bệch, cô chưa từng có biểu hiện mặt không chế trước mặt Bạch Kỳ, đôi mắt mở to, bên trong lộ ra tơ máu:

“Sau đó thì sao? Anh biết được những chuyện sau đó sao? Anh tiếp tục bỏ rơi tôi, sau đó anh em em với những người phụ nữ khác, sau đó cùng với vô số người khác lên giường! Sau đó nhìn tôi như một con ngốc luôn đi theo phía sau anh, ngốc nghếch ngóng trông anh đến nhìn tôi, ngốc nghếch...”

Khương Sam còn chưa nói dứt câu, đôi môi đã bị một vật mềm mại mát rượi chặn lại, bàn tay to lớn cực nóng của Bạch Kỳ giữ chặt lấy phía sau ót cô.

Nhìn cô thương tâm như vậy, trước nay chưa từng đau lòng như vậy, dù Bạch Kỳ có ý chí sắt đá nhưng đối với Khương Sam vẫn có một loại bản năng như chấp niệm, anh lạnh lùng, nhưng quả thật không thể chịu nổi khi nhìn thấy cô như thế, Lãng ##Quên hưởng chi biết rõ lý do gần đây khiến anh phiền

toái không thôi, trong lòng Bạch Kỳ cũng có chút không muốn chính mình thừa nhận yên ổn.

Đây là lần đầu tiên anh hôn Khương Sam, trong nháy mắt đôi môi tiếp xúc, cả người Bạch Kỳ bị một loại nóng bỏng kỳ dị chiếm lấy, anh đã lâu không gặp cô, anh có chút nhớ cô, nhưng cô đã không còn giống như trước đây làm nũng với anh, không còn quyến luyến anh, không còn dịu dàng lưu luyến nở nụ cười với anh, anh bỗng cảm thấy cực kỳ không thích ứng được.

Bạch Kỳ không thể không chế bắt đầu dao động trên người của Khương Sam, Khương Sam cố gắng kiềm nén ghê tởm đang trào dâng, đầu óc một mảng tối tăm, cho dù cố gắng ấn nhẫn chịu đựng vẫn không thể nào đè xuống cảm giác khiến cô buồn nôn đến phát điên lại, Khương Sam hơi mở miệng, răng nanh sắc nhọn lập tức cắn môi Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ bị đau kêu một tiếng, trên môi truyền đến một trận đau nhức, theo bản năng buông lỏng trói buộc với Khương Sam.

Khương Sam mạnh mẽ chà lau môi mình, một cổ khí tức giận bị đè nén cực hạn trong lồng ngực không ngừng dâng lên, lần này cô cũng không tiếp tục giả bộ nữa, cả người vì tức giận mà run rẩy.

“Anh làm tôi thấy quá ghê tởm, Bạch Kỳ, anh làm tôi cảm thấy thật ghê tởm!”

Gân xanh bên thái dương Bạch Kỳ giật giật, ánh mắt nguy hiểm nhìn Khương Sam, không khí trong xe vừa mới dịu xuống lập tức trở nên căng thẳng, xe chạy tới nơi ở của anh ở thành phố T, Bạch Kỳ lạnh lùng nhìn Khương Sam.

“Xuống xe.”

Khương Sam nhìn vào đôi mắt của anh ta, biết được bản thân lúc trước ấn nhẫn diễn xuất một hồi đã bị thất bại trong gang tấc sau khi cô bị kích động lúc đó, nhưng nếu muốn cô tiếp tục diễn trò, tiếp tục có hành động thân mật với Bạch Kỳ, còn không bằng trực tiếp giết cô cho rồi.

Nhưng tiếp theo, cô dám chắc rằng, chỉ cần bước vào nơi này, Bạch Kỳ tức giận sẽ giống như ở kiếp trước tiếp tục nhốt cô lại, anh ta sẽ tiếp dụng dùng phương pháp áp bức và lăng nhục để kiểm tra cô, (%\$lê 43quy\$*&đôn\$#@ nhìn xem cô vẫn còn sạch sẽ nguyên vẹn như cũ hay không, anh ta sẽ tiếp tục bắt buộc cô phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu như cô vẫn không hoàn toàn thuận phục, tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi phòng giam đó.

Anh ta là một tên biến thái, từ đầu đến cuối là một bạo quân.

Khương Sam không hề hối hận kích động lúc đó, cho dù có lặp lại lần nữa biết rõ kết quả như thế này cô vẫn không thể nào chịu đựng gắng gượng được, nếu có cơ hội lần nữa, cô vẫn sẽ cắn môi Bạch Kỳ!

Nhưng Khương Sam vẫn cố gắng đè nén tất cả cảm xúc đi xuống, kiềm nén gần như bị nội thương, xuống xe nhìn Bạch Kỳ nói:

“Anh đã chạm qua người phụ nữ, sao còn có thể đối với tôi như thế, Bạch Kỳ, tôi chê anh bẩn.”

Ánh mắt Khương Sam không tiếng động quan sát xung quanh, suy sụp phát hiện đây là một khu tòa nhà ở ngoại thành, bốn phía đều là những cánh đồng rộng bát ngát, cũng lắm ở xa xa loáng thoáng nhìn thấy vài biệt thự, có thể khu dân cư mới bắt đầu khai phá.

Quả thật không thể cầu cứu ai được rồi.

Mặt Bạch Kỳ không chút thay đổi nhìn cô, xám xịt nói:

“Tôi bẩn? Được, được, được lắm, Khương Sam, lúc hấn ta ôm em, em không thấy bẩn sao?”

Khương Sam vẫn cố ý đối đầu với Bạch Kỳ:

“Vẫn tốt hơn anh, ở bên cạnh người khác còn muốn mạnh mẽ ép buộc tôi thích anh.”

Môi Bạch Kỳ bị cắn có vẻ nặng, có thể thấy cả máu và thịt lẫn lộn, trong nháy mắt anh ta giống như nhìn thấu được ý đồ của Khương Sam, Bạch kỳ nhìn Khương Sam cảnh cáo:

“Nếu em dám chạy trốn, tự gánh lãnh hậu quả, đi vào! Tôi nói một lần cuối cùng.”

Khương Sam nhép nhép miệng, Bạch Kỳ nói tiếp:

“Tôi biết em sợ gì, tôi sẽ không động vào em, nếu còn cần quấy, tôi không cam đoan được.”

Khương Sam vẫn đứng yên, đôi mắt biến đổi không chắc chắn, lái xe đứng phía sau lưng cô, nín thở cúi đầu một bộ dáng cung kính, nhưng Khương Sam biết, chỉ cần cô có hành động khác thường, người lái xe tưởng như vô hại này sẽ xách cô như một con gà xách trở về.

Sở dĩ Bạch Kỳ dám làm như vậy không chút cổ kị, bắt quả cạy vào Tần Diệc Hạo không có công khai thừa nhận quan hệ, đến lúc Tần Diệc Hạo thật sự tìm đến cửa, Bạch Kỳ cũng có biện pháp toàn thân rút lui.

Nhưng sau khi Khương Sam rơi vào trong tay Bạch Kỳ, có thể hợp tác lại với Tần Diệc Hạo hay không là một chuyện khác rồi, Lăng@d#d##q#d@Quên Tần Diệc Hạo cũng không phải là một người có tính nhu nhược, cuối cùng anh có nguyện ý giúp cô hay không, Khương Sam

cũng hoàn toàn không hiểu thấu được.

Nhưng Tần Diệc Hạo lại là người có thể nói đạo lý, anh ít nhất không có dự vọng chiếm hữu biến thái đó!

Chưa bao giờ Khương Sam khát vọng từng giây từng phút có thể gặp được nhìn thấy Tần vô lại bình thường khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi, không muốn nhìn thấy anh mặc danh kì diệu xuất hiện ở trong phòng cô, bây giờ vào lúc cô cần phiên toái của anh nhất, vào lúc mấu chốt điện thoại lại không bắt máy.

Lúc này Khương Sam hận không thể xé xác anh!

Lúc đang giăng co, điện thoại Bạch Kỳ bỗng nhiên vang lên, anh ta nhìn dây số trên màn hình, trong nháy mắt vẻ mặt ngưng trọng, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Khương Sam, trong mắt lộ ra chút lệ khí không rõ.

Ánh mắt nhìn lái xe ý bảo trông chừng cô, Bạch Kỳ nghiêm mặt đi xa hai bước rồi nhận điện thoại.

Khương Sam cảnh giác, ánh mắt liền nhìn anh ta chăm chú.

Quả nhiên, ngay sau liền nghe giọng Bạch Kỳ nói: “Chính ủy Tần?”

Ánh mắt Khương Sam sáng lên, cố gắng mở miệng kêu ra tiếng:

“Tần...”

Còn chưa hoàn toàn mở miệng nói, đã bị người lái xe bên người nhanh chóng bịt miệng cô lại.

Ánh mắt Bạch Kỳ lạnh hơn, bên trong đôi mắt hiện lên tức giận càng lúc càng nhiều.

Bên kia mơ hồ nghe được gì đó, động tác Tần Chiến ngừng lại chốc lát, trong giây lát đã khôi phục bình thường, anh ta uy nghiêm mà lạnh lùng nói với Bạch Kỳ:

“Quân khu có nhiệm vụ khẩn cấp, yêu cầu tập hợp trong vòng nửa giờ sau, bây giờ lập tức về quân khu nhận lệnh.”

Cùng lúc đó, mọi thông tin về bất động sản, sản nghiệp trong tối của nhà họ Bạch ở thành phố T lấy tốc độ nhanh nhất truyền đến trên tay Tần Diệc Hạo.

Gần như vào lúc không liên lạc được với Khương Sam, trực giác cực chuẩn của Tần Diệc Hạo liền cho người đi điều tra hành tung của Bạch Kỳ, cũng biết được giữa trưa Bạch Kỳ đã từ Ý bay trở về thành phố T, theo như lời của đoàn viên Niết Bàn nói có một người đàn ông đến hội trường tìm Khương Sam, sau đó không thấy người đầu nữa, khuôn mặt Tần Diệc Hạo lập tức trở nên đen kịt.

Tần Diệc Hạo lo lắng thậm trọng không thể không gọi cho Tần Chiến ở gần đó nhưng tay vào, tất cả áp suất trong xe đều xuống thấp khiến cho Tần Liệt ngồi ở chỗ tay lái không dám thẳng đầu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 71

Tần Diệc Hạo là một người đàn ông kiêu ngạo, kiêu ngạo gần như tự phụ, nếu khiến cho anh có thể mở miệng xin giúp đỡ chẳng khác nào dầm rỗng hang hổ.

Tần Chiến nhận được điện thoại của Tần Diệc Hạo nói anh gọi cho Bạch Kỳ kéo dài anh ta trước, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hỏi nguyên nhân Tần Diệc Hạo cũng không chịu nói, Tần Chiến cũng không hỏi nhiều.

Nhưng trước đó Tần Diệc Hạo và Bạch Kỳ chưa từng tiếp xúc với nhau, vì thế lúc gọi điện cho Bạch Kỳ mơ hồ nghe được giọng nói quen thuộc của phụ nữ, trong nháy mắt hoài nghi bản thân nghe lầm rồi.

Mãi cho đến khi anh nhìn thấy Bạch Kỳ.

Trên môi Bạch Kỳ rõ ràng có vết thương, cho dù đã được xử lý qua, nhìn qua vẫn có chút ghê người như cũ, nhìn cấp dưới của anh ồ trọng nhưng tâm cơ sâu nặng, Tần Chiến hiếm khi trở nên trầm mặc.

Bạch Kỳ vội vàng đến, quân trang mặc trên người cẩn thận tỉ mỉ, đối mặt với cái nhìn chăm chú đánh giá của Tần Chiến, vẻ mặt vẫn không dao động chút nào.

“Tháng này dẫn dắt đội nhân viên đến biên cảnh Mông Cổ, tôi tiến cử cậu với Tư Lệnh Viên, cậu đi đưa tin, sau đó sắp xếp danh sách nhân viên giao trở về...”

Tần Chiến nhìn Bạch Kỳ không nhanh không chậm thay đổi, giọng điệu bình tĩnh phân phó Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cẩn thận nghe, thỉnh thoảng hỏi hai câu điểm mấu chốt, giữa hai người không nhìn ra được sự khác thường nào.

Trước khi Bạch Kỳ rời đi, Tần Chiến đột nhiên hỏi:

“Cậu có quen biết một nữ sinh tên Khương Sam không?”

Bạch Kỳ dừng chân lại, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời:

“Cha của tôi có quen biết với chú Khương đã mất, tôi với Khương Sam từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sao chính ủy lại hỏi đến chuyện này?”

Tầm mắt Tần Chiến uy nghiêm nhìn trên môi Bạch Kỳ:

“Có ấn tượng tốt với cô nữ sinh này, cô ấy gần đây ở thành phố T, cậu đã gặp chưa?”

Mặt mày Bạch Kỳ giãn ra vài phần:

“Vẫn chưa kịp đến gặp em ấy, nếu gặp, nhất định sẽ nói lại sự quan tâm của chính ủy đối với em ấy.”

Về mặt anh ta vô cùng tự nhiên, tự nhiên không có sơ hở nào hết, Tần Chiến gật gù đầu nói:

“Đi đi.”

Lúc này Bạch Kỳ mới đẩy cửa rời đi.

Bóng lưng Bạch Kỳ vừa biến mất, Tần Chiến liền phân phó với sĩ quan phụ tá bên cạnh:

“Phải người đi theo cậu ta, tôi cần phải biết được hành tung của cậu ta sau khi rời quân doanh.”

Trên cổ Khương Sam vẫn đeo huy chương vàng của trận thi đấu tỉnh, còn chưa kịp vui sướng đã bị Bạch Kỳ làm cho tan tác hoàn toàn. Vốn Khương Sam bị nhốt ở trong phòng có ánh sáng rất tốt, dd lễ quý đôn, còn chưa kịp nghiên cứu có lỗ hổng nào có thể để cô lợi dụng chạy đi hay không, đã bị một người khách khí mời cô đến một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang.

Bạch Kỳ nghĩ rằng cô đùa giỡn không ra được trò gì, nên chỉ cho một người trông coi cô, người này Khương Sam chưa từng gặp qua khi ở bên Bạch Kỳ, nhìn bề ngoài lịch sự, trong ánh mắt lại sáng loáng, vừa thấy đã biết không phải người dễ lừa gạt.

Nhìn qua chỗ này giống như một thư phòng chỉ có một cửa sổ hướng ra phía cây cối bên ngoài, thanh cửa sổ màu trắng bạc, Khương Sam thử đưa tay, độ rộng của thanh cửa sổ khó khăn mới vưon được nửa cánh tay, nghĩ muốn một người chui qua cũng không có khả năng rồi.

Trong rừng cây không hề có đường đi, người bình thường căn bản chưa từng đi qua nơi này.

Khương Sam ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, tất cả thư phòng bị cô lật tung từ đầu đến cuối, một dụng cụ có thể sử dụng để thoát thân cũng không có.

Trái lại cô tìm thấy trong ngăn kéo bàn viết có một liều thuốc và cái bật lửa, nhưng nhìn rừng cây rậm rạp kéo dài không ngừng ở ngoài cửa sổ, cô không muốn chết, cũng không nghĩ muốn đốt rừng.

Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời cũng dần dần biến thành màu đen, Khương Sam không biết khi nào Bạch Kỳ vợ vàng đi quân doanh sẽ trở về, trong lòng nóng như lửa đốt.

Trong lúc đang sốt ruột, người đàn ông lịch sự bỗng đi vào phòng, trong tay bưng một cái khay, trên khay đựng vài món điểm tâm và một ly sữa nóng.

“Bạch tiên sinh nửa giờ nữa mới về tới nhà, có phân phó Khương tiểu thư ăn chút gì đó để lót dạ, sau khi Bạch tiên sinh trở về sẽ cùng nhau dùng cơm.”

Sắc mặt Khương Sam trong nháy mắt trắng bệch, cũng không thèm liếc nhìn người đàn ông cùng với khay điểm tâm một cái.

Người đàn ông lịch sự tính tình cũng tốt, đặt khay lên trên bàn, ồm tồn nói với Khương Sam:

“Bạch tiên sinh nói, Khương tiểu thư vợ vàng thi đấu, nhất định vừa mệt vừa đói, ăn một chút rồi nghỉ ngơi, yên ổn đợi tiên sinh về.”

Vừa nói vừa cầm lấy ly sữa nóng đưa cho Khương Sam:

“Huống chi tiểu thư cũng phải uống chút gì đó, thể lực cạn kiệt lớn như thế, sẽ khiến cho cơ thể mất nước.”

Khương Sam chán ghét né tránh:

“Anh để xuống trước đi, tôi tạm thời không muốn uống.”

Người đàn ông lịch sự cũng không có ý muốn để xuống, ngược lại còn tiến về phía trước một bước:

“Tiểu thư đừng làm tôi khó dễ, chuyện Bạch tiên sinh phân phó, tôi cũng không còn biện pháp nào hết.”

Lúc này Khương Sam cảm giác được có chỗ nào không đúng, cảnh giác nhìn người đàn ông, ánh mắt nhìn ly sữa, Khương Sam ổn định giọng nói:

“Tôi biết rồi, tôi sẽ uống.”

Người đàn ông lịch sự kiên trì bưng ly đến, bày ra bộ dáng nếu Khương Sam không uống sẽ không bỏ qua, \$LangQuen%\$ lúc này Khương Sam có thể xác định trong ly sữa này nhất định có vấn đề, trong giây lát tức giận giơ tay lên, ly sữa liền rơi xuống đất, bắn tung tóe lên cánh tay cô, cũng đổ đầy cả người người đàn ông lịch sự đó.

Anh ta cũng không tức giận, bộ dáng vẫn cung kính như cũ, khách khí cười cười với Khương Sam, chưa đầy hai phút sau lại bưng ly sữa khác vào.

“Tiểu thư vẫn nên uống đi, sữa nóng có rất nhiều, tiểu thư cũng không thể nào là đổ hết được.”

Ánh mắt người đàn ông lịch sự lạnh lùng nhìn về phía Khương Sam, nở nụ cười ôn hòa:

“Huống hồ tiểu thư cũng biết, cuối cùng tôi cũng có biện pháp khiến cho tiểu thư uống hết, chỉ là nghĩ không muốn mạo phạm Khương tiểu thư, vẫn mời tiểu thư phối hợp chút.”

Khương Sam nắm chặt tay thành quả đấm lại buông ra, cố gắng giảm đi căng thẳng, một lúc lâu sau mới nói:

“Trong sữa có gì?”

Người đàn ông lịch sự cũng chỉ nở nụ cười, đưa cái ly về phía trước, đã muốn mạnh mẽ kiềm chế dứt cô uống.

Khương Sam chán ghét xoay mặt đi, ánh mắt vô tình nhìn thấy một cửa sổ nửa mở ở phía trên, cơ thể ngừng một lát, nhắm chặt mắt cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong người, mặt lạnh lẽo giựt lấy ly sữa của người đàn ông đưa tới, nước sữa lại văng ra ngoài gần phân nửa, không đợi anh ta nói thêm gì nữa, Khương Sam mắt cũng không nháy uống ly sữa hết sạch sẽ.

Sau đó ném cái ly vào người tên đàn ông lịch sự đó, tức giận nói:

“Đủ chưa?”

Anh ta luống cuống tay chân chụp lấy cái ly, khom người xin lỗi Khương Sam, dõng dạc nói:

“Tiểu thư đừng nóng giận, tôi cũng chỉ phụng mệnh hành sự thôi!”

Khương Sam trào phúng nhìn anh ta:

“Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, uống cũng uống rồi, không biết tôi có quyền lợi đi rửa mặt chải đầu một chút không?”

Người đàn ông lịch sự cũng nhìn thấy trên người Khương Sam lộn xộn, sữa ướt dính đầy hết nửa cánh tay áo, vô cùng nhếch nhác, nhưng không có khả năng để cho cô ra ngoài rửa mặt chải đầu, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc lắc đầu:

“Bạch tiên sinh rất nhanh sẽ quay lại, tiểu thư có thể...”

“Xuy...”

Khương Sam cười lạnh ngắt ngang lời anh ta:

“Tôi biết rồi, không đi được thì thôi, nhưng mà, dù sao anh vẫn có thể bưng cho tôi một thau nước nóng với khăn lông đến đây được chứ?”

Người đàn ông lịch sự còn muốn lắc đầu từ chối, gặp phải ánh mắt Khương Sam sắc bén nhìn thẳng anh ta, ánh mắt phần nộ pha chút lạnh lùng khiến trong lòng anh ta khê động, nhưng sau khi nhìn cả người Khương Sam nhỏ bé, bất giác cũng nghĩ đến cô có thể làm ra được trò trống gì, cuối cùng đồng ý rồi xoay người đi.

“Được, tôi sẽ bưng những thứ này đến cho tiểu thư.”

Người đàn ông vừa mới rời khỏi, Khương Sam chạy nhanh đến bên cửa sổ, lấy tay thọc mạnh vào trong hòng, khiến cho dạ dày khó chịu co rút nhanh, Khương Sam khó chịu cố gắng nôn ra nhưng cô giống như cảm thấy không biết khó chịu là gì, động tác thọc vào cuống họng vô cùng ngoan độc, cả người thống khổ cong lại như con tôm, vẫn cố gắng khiến cho bản thân nôn hết ra những gì đã uống.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng bước chân dần dần tới gần, sắc mặt Khương Sam tái nhợt mới dừng động tác lại.

Sau khi bùng nước ầm tới, người đàn ông lịch sự liền đứng ở một bên nhìn, Khương Sam lạnh lùng nói:

“Thế nào, anh còn muốn đứng nhìn tôi cởi quần áo lau người sao? Vậy một lúc nữa Bạch Kỳ quay trở về, có cần tôi nói với một tiếng với anh ta cho anh ăn chung không?”

Mặt người đàn ông cứng đờ, chặt vật lùi về phía sau hai bước, cúi người nói:

“Khương tiểu thư nói quá lời, tiểu thư lau người đi, tôi ra ngoài đây.”

Đôi mắt đen u ám của Khương Sam nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó rồi đi, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân đi xa dần mới thu tầm mắt lại, dục vọng khổng lồ của Bạch Kỳ rất mạnh, người có thể coi là tâm phúc đi theo bên cạnh anh ta cũng rất hiếm có người không sợ anh ta, người này cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Chương 71.2

Thời gian không đợi người, thời gian nửa tiếng mà người đàn ông lịch sự đó nói không còn bao nhiêu nữa, cũng không kịp muốn tìm hiểu anh ta cuối cùng đã cho cô uống gì, Khương Sam nhanh chóng chạy tới cửa sổ bên cạnh, cô cố hết sức vươn cánh tay ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng giữ lấy cành cây gần nhất kéo mạnh về phía mình.

Đã vào mùa đông, thân cây với lá cây đều đã trở nên khô cứng, vô cùng dễ dàng bẻ lấy được một đồng, chỉ là cành cây quá cứng, Khương Sam dùng sức kéo được một lúc, trong lòng bàn tay đã có vết đứt, nhưng cô không dám ngừng, chỉ chốc lát máu đã chảy đầy trên cành cây.

Trong phòng chỉ có hai cuốn sách tiếng Anh, Khương Sam nhanh chóng cầm lấy hai cuốn sách nhúng vào nước, cành lá bẻ được cũng bỏ lại nhúng qua nước, trong lòng bàn tay nóng rất đau đớn, Khương Sam thở dốc một hơi, bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, kịch liệt vận động một lúc khiến cả người Khương Sam ra mồ hôi ướt đầm quần áo, Khương Sam nhanh chóng cởi luôn áo khoác ngoài ra.

Nhưng vẫn cảm thấy nóng, cái nóng này khác với cái nóng do vận động, từ cơ thể tỏa ra bên ngoài, nóng khiến cho trong lòng người ta thấy hoảng sợ, đầu cũng choáng váng, Khương Sam cắn môi cảm tất cả những gì cần ngâm nước đều ngâm, chóng mặt đặt mông ngồi xuống nền nhà.

Thở hổn hển bóp lấy bắp đùi, trong lòng Khương Sam đang suy nghĩ tình huống tệ nhất... Uống phải gì đó không có ối ra hết hoàn toàn.

Bụng dưới dâng lên một cỗ nhiệt nóng khiến trên người Khương Sam càng ngứa ra mồ hôi càng nhiều, ngay cả đầu các ngón tay cũng bắt đầu chuyển sang màu hồng, lúc này còn không rõ Bạch Kỳ đã cho chính mình uống gì đó, d!^Nd+n(#Q%*d@n Khương Sam thật sự có thể chết đi được rồi!

Kiếp trước cũng từng trải qua như thế này, vì muốn trừng phạt cô, anh ta đã từng cho cô uống loại thuốc này một lần.

Mãi cho đến khi cô khóc cầu xin anh ta, mãi cho đến khi cô chịu không nổi, quần quýt trên người anh ta, mãi cho đến tất cả sự tự tôn cùng với sự kiên trì của bản thân bị chính bản thân chủ động nghiền nát đến dưới người anh ta.

Động tác Khương Sam trở nên nhanh hơn, cô run rẩy bắt đầu xếp tất cả cành lá ẩm ướt để chung với hai cuốn sách, cơ thể phản ứng khiến cho cô thấy buồn nôn.

Khương Sam hít sâu một hơi, tay run rẩy rút điều thuốc trong hộp ra, cô chưa từng hút thuốc, lần đầu tiên mạnh miệng hút thuốc đã bị sặc một cái, một cỗ cay độc từng cỗ hòng tràn lan bên trong, Khương Sam khó chịu bắt đầu ho khan, đầu óc lại tỉnh táo không ít.

Sau khi đốt được cành lá khô cháy được toàn bộ, Khương Sam mới bắt đầu để sách và cành lá ướt lên phía trên, lửa đang cháy cao nhanh chóng bị tắt dần, một cỗ khói đặc nhanh chóng tràn lan khắp căn phòng.

Đứng ở cạnh cửa sổ dùng chiếc áo khoác nhúng nước che mũi lại, cả người Khương Sam suy yếu dựa vào tường, sau khi trong phòng tràn ngập khói đen, lúc này mới mặt không thay đổi la lớn lên:

“Cứu mạng! Cháy rồi!”

“***!”

Người đàn ông ngoài cửa tức giận chửi nhỏ một tiếng, tiếp theo nghe tiếng mở cửa:

“Khương tiểu thư có chuyện gì?”

Người đàn ông lịch sự một bên vừa gọi Khương Sam, một bên đưa tay mạnh mẽ mở cửa ra lại bị khói đen dày đặc từ trong phòng tuôn ra ngoài làm cay mắt. Người đàn ông bị khói hun tới khiến đôi mắt cay xè không mở mắt ra nhìn được, (%\$lê 43quy\$*&đôn\$#@ nhìn không được bắt đầu ho khan kịch liệt, anh ta vừa ho vừa nhanh chóng đi vào trong phòng, nhưng bên trong chỉ thấy toàn khói đen xám xịt, sớm đã không thấy động tĩnh của Khương Sam đâu hết, anh ta cho là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng kinh sợ mất ba hồn chín vía!

Người đàn ông này cũng từng được huấn luyện nghiêm chỉnh trong quân, chỉ trong chốc lát quan sát trong phòng liền phát hiện đến chỗ bó củi ướt đang được đốt khiến cho khói đen bay đầy phòng, bây giờ mới ý thức được bản thân đã bị người ta lừa giỡn, sắc mặt lập tức kinh sợ, mặt trắng bệch chạy nhanh ra ngoài!

Cánh cổng vốn luôn được đóng chặt đã bị mở ra, mắt người đàn ông lịch sự vẫn không ngừng chảy nước mắt, anh ta ở bên ngoài tìm xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Khương Sam ở đâu hết, khắp nơi đều là một mảng trống trải.

Người đàn ông lịch sự vẫn luôn ôn hòa khách khí bây giờ sắc mặt đã biến thành màu tím, còn chưa xác nhận nên đi tìm ở phương hướng nào đã nghe thấy tiếng xe Jeep quen thuộc, nhìn thấy người không nên đứng ở trước cổng, tốc độ chiếc xe trở nên nhanh hơn, lúc này người đàn ông lịch sự thật hận không thể ngắt ngay đi, còn hơn phải đối diện với con phần nộ của Bạch Kỳ!

Trên bầu trời không biết bắt đầu từ lúc nào đã có tuyết rơi, bông tuyết bay dính vào trên mặt, nhưng cũng không thể giảm bớt cơn nóng bỏng trong người Khương Sam, trên người dính đầy khói bụi khiến cô vô cùng chật vật.

Dược tính đang bắt đầu phát tán, lại trải qua vận động kịch liệt, phản ứng dược hiệu ngày càng mãnh liệt, chân Khương Sam bắt đầu không tự chủ được nhũn ra, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, sắc mặt Khương Sam đỏ hồng không chút do dự lấy tay đập mạnh vào thân cây!

Vết thương trên tay còn lưu vết máu bị đập trúng ngay lập tức truyền đến cơn đau tê liệt cả người. Dựa vào đau đớn khiến bản thân tỉnh táo, Khương Sam tiếp tục cắn răng chạy sâu vào trong rừng cây.

Ở phía sau mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện và tiếng bước chân dồn dập, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Khương Sam cắn cắn đầu lưỡi, trước lúc người phía sau phát hiện ra mình, cả người Khương Sam liền lệch đi, ngã vào trong một đám cỏ rậm rạp cao hơn nửa người! Cô lấy tay che miệng mình, cố gắng thu nhỏ bản thân lại, cả người không dám có một cử động nhỏ nào hết!

Sắc trời dần dần tối đi, người đuổi theo phía sau sốt ruột tìm kiếm, đến bên cạnh bụi cỏ cũng chỉ lướt mắt nhìn qua, sau đó tiếp tục chạy về phía trước đi tìm, đợi người chạy đi xa Khương Sam mới dám thở ra tiếng.

Hồ hấp còn chưa điều hòa lại kịp, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân, tiếng theo là giọng nói lạnh lùng của Bạch Kỳ.

“Nhìn theo dấu vết có thể đã chạy theo hướng này!”

Tiếp theo là giọng nói của người đàn ông lịch sự kia:

“Một mình Khương tiểu thư không thể nào chạy xa được, hướng chi lại uống phải...”

“Câm miệng!”

Bạch Kỳ tức giận quát lên, giọng nói đầy áp lực mang theo sắc bén, người đàn ông lịch sự bị dọa cả người co rút lại, cũng ý thức được bản thân nói sai rồi, một cô gái uống trúng thuốc chạy trốn, nếu tìm được thì không có gì để nói, nhưng nếu gặp phải người khác, hậu quả kia không thể nào tưởng tượng nổi....

Chỗ Bạch Kỳ dừng chân cách chỗ Khương Sam trốn không xa, người đàn ông lịch sự đi theo bên cạnh cũng không dám lên tiếng, một cỗ áp lực khiến người khác không dám hít thở lan tràn trong không khí, Khương Sam che mắt lại, không dám hô hấp, sợi tóc gáy sau lưng đều dựng đứng cả lên.

Bỗng lúc này điện thoại của Bạch Kỳ đột ngột vang lên, Bạch Kỳ cầm nhìn xem, lại là cuộc gọi của chính ủy Tàn, tay cầm điện thoại của Bạch Kỳ ngày càng nắm chặt lại, cuối cùng cũng không có nhận cuộc gọi, điện thoại lại vang lên, sau một lúc lâu, Bạch Kỳ nói:

“Trở về.”

Bạch Kỳ nhanh chóng xoay người theo hướng lúc trước trở về, người đàn ông lịch sự cũng không dám hỏi nguyên nhân, vội vàng đuổi theo phía sau.

Cho dù đã không còn nghe thấy âm thanh của hai người bọn họ, Khương Sam cũng không dám động đậy, ngồi đợi thêm hai phút, thấy hai người bọn họ không có quay lại, Khương Sam mới đỡ thân cây từ từ đứng lên.

Nhìn nhìn bốn phía, sắc trời đã tối hoàn toàn, Khương Sam dựa vào trí nhớ thay đổi phương hướng, chống đỡ đôi chân mềm yếu, lặng yên không tiếng động chạy theo một phương hướng khác.

Không biết đã chạy bao lâu, giày của Khương Sam không biết đã rơi ở nơi nào, tóc tai hỗn loạn, trên tay đầy vết máu loang lổ, cô cuối cùng đã nhìn thấy được đường cái.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối thui, Khương Sam không biết bản thân đã chạy đến đâu, ở đây ngoài ánh đèn đường yếu ớt không còn ánh đèn của địa phương khác, Khương Sam chống đỡ cả người mệt mỏi đi theo *LangQuen%\$LQĐ** bên cạnh đường cái, tránh ở chỗ ánh đèn không chiếu tới cần rãng đi về phía trước.

Bây giờ chỉ còn có thể mong đợi nhìn thấy một chiếc xe trước khi bọn Bạch Kỳ tìm thấy cô.

Trong đôi mắt đen của Khương Sam đầy tàn nhẫn, cô chưa từng nghĩ sau khi sống lại một lần nữa, vậy mà bản thân sẽ có một ngày bị bức đến hoàn cảnh như thế này!

Chỉ có thể tránh được một lần này, Khương Sam cô tuyệt đối không để cho Bạch Kỳ một cơ hội nào có thể đối xử với cô như thế nữa!

Còn cái gọi là kiểm tra kia... Khương Sam nhắm chặt mắt, Bạch Kỳ, nếu tôi theo mong muốn của anh, anh có thể sẽ không dùng cái đó để kiểm tra tôi không, khiến tôi hoàn toàn trở thành người của anh!

Bạch Kỳ, tất cả những chuyện mà anh ta đối với cô chỉ vì anh ta có nhà họ Bạch làm hậu thuẫn, Khương Sam muốn không từ thủ đoạn nào, cần phải từ chối một phá hủy tất cả bọn họ, triệt để hủy đi.

Khương Sam nắm chặt bàn tay đầy máu của mình, cuối cùng ở nơi xa ẩn hiện một chiếc xe đang chạy tới, biểu tình trên mặt Khương Sam đang buông lỏng, lập tức ngưng thần lại, nhanh chóng trốn phía sau thân cây.

Đứng ở đó nhìn chăm chăm vào chiếc xe, nhìn thấy là một chiếc xe quân đội xa lạ, cuối cùng Khương Sam mới yên lòng, lao đảo chạy ra giữa đường cái.

Chiếc xe không chút đề phòng bị bất ngờ thiếu chút nữa đụng trúng cô, khó khăn dừng lại cách người cô một tấc mới dừng lại!

Đầu phía bên kia đường nghe được tiếng còi xe, đèn xe sáng chói ngay chỗ ngã rẽ, trong lúc vội vã nhìn thấy biển số xe có chút quen thuộc, mắt thấy chiếc xe kia nhanh chóng chạy đến đây, Khương Sam không đợi người lái xe phát giận, chạy nhanh đến bên cạnh cửa sau, mở cửa xe ra chui vào ngồi.

“Có người đuổi theo tôi, lái xe!”

Giọng nói Khương Sam khàn khàn lên tiếng.

Khương Sam nửa hôn mê cả người ngã về phía trước, được một cánh tay kiên cố mạnh mẽ ôm ấp đỡ lấy, cả người Khương Sam được người kia kéo lên ngồi gập lại, lấy tay cầm lấy cằm cô nâng mặt lên nhìn.

Hình dáng quen thuộc kia lập tức đập vào mắt!

Giọng nói Tần Chiến có chút không dám tin, tiếng nói khô khản nói từng tiếng khó khăn:

“Khương Sam? Sao em lại ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 72

Thần trí Khương Sam sắp tan vỡ ngồi ở bên cạnh, nghe được tiếng nói quen thuộc của Tần Chiến, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

An toàn rồi...

Về mặt Khương Sam mệt mỏi, giọng nói khàn khàn: “Tôi...”

Vừa mới mở miệng, bởi vì cơ thể thả lỏng, cơn nóng trong người lúc này điên cuồng tăng

vọt lên, Khương Sam mở miệng suýt chút nữa không khống chế được kêu ra tiếng, cô lập tức im bật, mùa đông khiến đôi môi cô cắn chặt bị đóng băng.

Tần Chiến cảm giác được có chỗ gì đó không đúng, đầu mùa đông nhiệt độ thấp thế này, Khương Sam chỉ mặc một chiếc váy mỏng manh đến môi cũng bị đóng lạnh trắng bệch, trên mặt lại đỏ bừng, khuôn mặt dơ bẩn đầy mồ hôi, tay Tần Chiến sờ sờ lên trán của Khương Sam.

“Sao lại thế này, em không thoải mái sao?”

Bàn tay to dày ấm áp đặt lên trên trán cô, Khương Sam theo bản năng cọ vào lòng bàn tay Tần Chiến, da thịt ấm áp trắng mịn đột ngột kè sát, Tần Chiến lập tức ngẩn ra, cánh tay cứng ngắc.

Ý thức được bản thân làm gì đó không đúng, Khương Sam nhắm chặt mắt, mở mắt ra cắn chặt đôi môi bắt đầu hiện ra tơ máu, vì muốn duy trì thanh tỉnh liên tiếp cắn nát môi dưới!

“Khương Sam!”

Tần Chiến nhú mày, lập tức lấy tay ngăn cản cây môi cô ra.

“Mau buông ra!”

Ánh mắt Khương Sam lo lắng lại hung ác nhìn tay Tần Chiến, giọng nói phát ra từ cổ họng khàn đến nỗi không giống giọng cô nữa:

“Không, không nên đụng vào người tôi.”

Mặt Tần Chiến uy nghiêm, lông mày cau lại thành hình chữ xuyên, còn chưa có cơ hội kịp hỏi, chiếc xe cách đó không xa đã chạy tới gần, Khương Sam ngồi ở trên ghế ngón tay nắm chặt lòng bàn tay, đầu ngón tay đâm vào vết thương khiến máu chảy ra một mảng.

Còn chưa đến lúc lo lắng, Khương Sam dựa vào đầu nhức để duy trì thanh tỉnh của bản thân, vào thời điểm này tuyệt đối không thể Lãng ##Quên để bản thân mất không chế được, tuyệt đối, tuyệt đối không được phát sinh chuyện gì với chính ủy Tần vào lúc này được.

Bạch Kỳ không thể, chính ủy Tần càng không thể!

Chiếc xe đối diện chậm rãi dừng lại bên cạnh xe quân đội, tiếp theo có người gõ gõ cửa kính ở chỗ người lái xe.

“Xin hỏi anh có thấy một cô gái trẻ tóc dài màu đỏ, mặc váy trắng chạy qua đây không?”

Người nọ vừa hỏi vừa nhìn vào cửa xe mà người lái xe từ từ hạ xuống nhìn vào trong xe tìm kiếm, sĩ quan phụ tá lớn tiếng quát lớn hấn ta:

“Các người là a? Dám tự tiện chặn xe quân đội!”

Người tới lông mày khẽ cau lại, định không khách khí nói lại người sĩ quan phụ tá, còn chưa kịp mở miệng đã bị giọng nói phía sau quát lớn:

“Trở về!”

Bạch Kỳ nhìn thấy người ngồi ở chỗ lái xe là sĩ quan phụ tá của chính ủy Tần, vậy người ngồi sau là ai không cần xem cũng biết là ai, như thế nào cũng không đoán được sẽ gặp chính ủy Tần ở chỗ này, mi tâm Bạch Kỳ nhăn lại, chốc lát liền lấy lại bình tĩnh, tuyệt đối không được làm rách da mặt bên ngoài với chính ủy Tần, Bạch Kỳ tự mình mở xe đi xuống.

“Phó quan Cảnh.” Thái độ Bạch Kỳ hiền hòa nói:

“Thật có lỗi, cấp dưới không hiểu quy củ, phó quan Cảnh sao lại ở đây, vậy chính ủy Tần?”

Cảnh Trạch gật gật đầu trả lời:

“Đi cùng với chính ủy Tần tới đây làm việc.”

Khoảng khắc tri hoãn, chính ủy Tần ngồi ở ghế sau cũng không có lộ diện, ánh mắt Bạch Kỳ càng trở nên sâu sắc, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy có chút may mắn, duy trì về mặt ôn hòa bên ngoài hỏi:

“Không biết phó quan Cảnh có nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi không?”

Bạch Kỳ hỏi nhưng cả người không hề có ý từ lùi về phía sau, chính là muốn phải hỏi cho rõ ràng.

Cảnh Trạch không biết chính ủy Tần có ý gì, chỉ là vừa mới nhìn thấy Khương Sam kích động chạy tới, hẳn là đang trốn Bạch Kỳ, cậu không tiện trả lời, liền đưa mắt xin chỉ thị của chính ủy Tần.

Bây giờ Tần Chiến mới chậm rãi hạ kính cửa xe xuống, không mặn không nhạt nhìn Bạch Kỳ:

“Thật trùng hợp, phó doanh trưởng Bạch đang tìm người sao?”

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, tầm mắt Bạch Kỳ nhìn vào ghế sau bên trong, Khương Sam đang ngồi bên cạnh chính ủy Tần, bên ngoài khoác chiếc áo khoác quân phục, che kín toàn thân, đôi mắt lạnh lùng nheo lại nhìn cô.

Về mặt tuy ủng hộ, nhưng thần trí lại hết sức thanh tỉnh.

Bạch Kỳ đã nghe người đàn ông lịch sự phụ trách trông coi Khương Sam kể lại, cô không uống nhiều sữa, có thể chạy lâu như thế, bây giờ đã tỉnh táo, ước chừng uống được bao nhiêu đã phun ra rồi.

Nhưng được tính của thuốc này thế nào, Bạch Kỳ là người hiểu rõ ràng nhất, cho dù có phun ra hết, Khương Sam cũng không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Về mặt Bạch Kỳ không thể hiện rõ vui buồn, trong nháy mắt nhìn Khương Sam ở trong xe, về mặt chỉ thay đổi trong chớp lát liền khôi phục như lúc đầu.

“Thì ra Khương Sam chạy đến chỗ này, buổi tối em ấy phát giận bỏ đi, tôi đang đi tìm em ấy, em ấy an toàn tôi cũng yên tâm.”

Nói xong chậm rãi vươn tay về phía Khương Sam nói:

“Đừng can quấy trước mặt chính ủy, theo tôi đi về.”

Tần Chiến không giận tự uy nhìn vào mặt Bạch Kỳ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì anh không rõ ràng lắm, nhưng anh sẽ không trở mặt với Bạch Kỳ lúc này, nhưng thời điểm bây giờ anh tuyệt đối sẽ không giao Khương Sam ra, Tần Chiến thân nhiên nói:

“Cậu đi trước đi, tôi sẽ đưa Khương Sam về, có mâu thuẫn gì với nhau từ từ giải quyết sau.”

Khóe miệng Bạch Kỳ khẽ cong lên, sống trên đời hơn hai mươi mấy năm nay, chưa từng có ai uy hiếp anh như thế, Khương Sam hết lần này đến lần khác làm xáo trộn kế hoạch của anh, vốn đã lợi dụng Tần Diệc Hạo làm lá chắn để trốn anh, bây giờ lại thêm một chính ủy Tần không xen vào việc người khác bỗng nhiên che chở cô, dĩ nhiên Tần Chiến cười ôn hòa, tức giận trong mắt bắt đầu ngưng tụ lại.

Bạch Kỳ lễ phép khom người hướng về phía Tần Chiến nói:

“Trước khi bác Khương qua đời đã từng phó thác Khương Sam cho tôi, tôi đã từng đồng ý bác ấy cả đời sẽ chiều cô tốt cho em ấy, chính ủy Tần nhúng tay vào chuyện của hai chúng tôi sợ là có chút không ổn, vẫn mong ngài để em ấy lại, tình huống bây giờ của em ấy không thích hợp đi về cùng với ngài, ngài đừng gây khó dễ cho tôi.”

Bị chụp mũi uy hiếp, Tần Chiến nhíu nhíu mày, còn Khương Sam lại bật tiếng cười lớn.

Nói vậy có thể Bạch Kỳ đã nhìn ra được tính trên người cô đã ngày càng mãnh liệt, mắt thấy bản thân sắp không thể khống chế nổi bản thân, nếu cứ tiếp tục trì hoãn vậy người xấu nhất nhất định chính là cô rồi, một câu “tình huống bây giờ của em ấy không thích hợp đi về cùng với ngài”, Bạch Kỳ không chỉ gây sức ép với Tần Chiến, còn muốn ép buộc cô thức thời xuống xe.

Bạch Kỳ vẫn cứng rắn không chịu đi, cho dù bây giờ cô lựa chọn xuống xe để giữ một phần tôn nghiêm, hay vẫn giằng co làm trò cười trước mắt mọi người, tiếp đó Khương Sam không có bất cứ quan hệ nào với chính ủy Tần, cuối cùng không có lập trường gì có thể kiên trì dẫn cô đi.

Trong xe bắt đầu tràn ngập mùi máu tươi, Tần Chiến suy nghĩ, ánh mắt sâu xa nhìn mặt Khương Sam, anh không biết tình hình cơ thể của cô, chỉ theo bản năng cảm thấy nhất định không để Bạch Kỳ dẫn cô đi.

Đều là người thông minh, tâm tư xoay chuyển, cơ thể Tần Chiến ngừng một chút, thời điểm nhìn về phía Khương Sam ánh mắt mang theo ám chỉ gì đó.

Khương Sam nhìn thấy ánh mắt của Tần Chiến, liền biết đã đến lúc đưa ra quyết định.

Không có người nào trời sinh đã có nghĩa vụ vì người nào đó phải trả giá toàn bộ, muốn tìm kiếm sự che chở, cũng phải trả giá thật nhiều. ...

Chỉ là một khi đã quyết định, sẽ không còn đường lui nào nữa, chịu đựng lâu như vậy, cơ thể cô đã sắp đến giới hạn tan vỡ, một khi dưới tình huống này ở cùng với chính ủy Tần. ...

Tất cả kế hoạch của cô, kết minh giữa cô và Tần Diệc Hạo sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.

Mà Tần Chiến hiển nhiên không phải người ngoan độc có thể nguyện ý để cô lợi dụng đối phó kẻ thù với cô, đã thương định tám trăm tỷ tổn thương năm trăm.

Khuôn mặt Khương Sam lạnh lùng, khóe mắt lộ ra màu máu, lần lượt bị Bạch Kỳ bức đến tuyệt cảnh, ngược lại cô thống hận sự yên tĩnh không tiếng động lúc này, kỳ thật Bạch Kỳ đã đoán được kết quả như thế nào rồi, nếu có thể mang cô đi là tốt nhất, nếu không thể mang cô đi cũng khiến cho cô không thể tiếp tục quan hệ với Tần Diệc Hạo. ...

Đến bây giờ người đàn ông này vẫn không quên tính kế cô, lúc đang phần nộ nhất vẫn không quên mưu tính lợi ích lớn nhất cho mình.

Ngón tay Khương Sam từ từ thả lỏng ra, cô chăm chọc nhìn Bạch Kỳ, ý thức gì đó ánh mắt Bạch Kỳ bình tĩnh mang theo tia cảnh cáo, ánh mắt Khương Sam hơi hoảng, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, ngón tay vững vàng giờ lên, chuẩn bị nắm lấy cánh tay của Tần Chiến:

“Đương nhiên tôi có thể đi cùng chính ủy Tần. ...”

Nói chưa dứt lời bỗng có tiếng xe bén nhọn cọ xát từ xa đi đến, ánh đèn chói mắt chiếu về phía bên này, tất cả mọi người đều sững sờ theo bản năng nhìn về phía góc đường cách đó không xa.

Từ góc rẽ rất nhanh nhìn thấy hai chiếc xe đang chạy tới, chiếc xe phía trước chạy rất nhanh, nhìn thấy tốc độ hai trăm mét như bão táp chạy đến, chiếc xe phía sau khổ sở chạy theo, cơ hồ chỉ trong chớp mắt hai chiếc xe một trước một sau dừng lại trước mặt mọi người.

Chiếc xe phía trước gần như muốn đâm thẳng vào đuôi xe của Bạch Kỳ, xe vừa mới dừng lại, cánh cửa xe chỗ tay lái lập tức bị mở ra, một bóng dáng cao lớn bước khỏi xe.

Ánh đèn xe chói mắt vẫn đang bật, áo khoác tây trang của Tần Diệc Hạo không biết chạy đi chỗ nào, áo sơ mi bị mở một nút, tay áo được xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Đã từng nhìn thấy sư tử nổi giận sao, toàn bộ lông đều dựng lên, lộ ra răng nanh bén nhọn, ngay sau đó không chút do dự nhào đến xé nát con mồi!

Có người đã nhìn thấy Tần Diệc Hạo bị chọc giận sao, anh vẫn luôn bình tĩnh, tất cả hung ác và tàn nhẫn giấu ở vẻ bình tĩnh ngoài mặt, lại loại bỏ tất cả các mối đe dọa theo cách nhanh nhất, hiệu quả và tàn nhẫn trong nhẹ nhàng, cho nên người từng gặp anh chưa bao giờ thấy anh hoàn toàn tức giận.

Anh cao ngạo, anh tự cao, tự phụ, cho tới bây giờ chưa từng khiến tâm tư của bản thân bại lộ dưới mắt mọi người, cho tới bây giờ anh chưa từng phần nộ đến như thế, đôi mắt hẹp dài đầy tơ máu, vẻ mặt như gió táp đi đến.

Cánh tay Khương Sam mới vươn được một nửa bỗng dừng giữa không trung.

Bạch Kỳ tuyệt đối không thể nào nào nghĩ đến Tần Diệc Hạo sẽ xuất hiện vào thời điểm này, sắc mặt trở nên khó coi, hít sâu một hơi, Bạch Kỳ lên trước ngăn cản một bước, khuôn mặt lạnh lẽo cố gắng áp chế tức giận và sự ngoan độc của bản thân không lộ ra ngoài.

“Tần...”

“Bóp!!!”

Tần Diệc Hạo cũng không chờ anh ta nói hết lời, không hỏi bất cứ nguyên do nào, không cần quan tâm tình hình trước mặt ra sao, cái gì gọi là trong lòng hiểu rõ mà không bình tĩnh nói ra ngoài mặt, cái gì là vào thời điểm này nhà họ Tần và nhà họ Bạch trên lập trường chính trị đang giương cung bạt kiếm không thích hợp trở mặt, anh ngay cả nói cũng không để cho Bạch Kỳ nói xong, một đám mang theo tức giận như sấm chớp đánh về phía mặt Bạch Kỳ.

Dù sao Bạch Kỳ cũng ngâm mình trong quân đội đã lâu, phản ứng nhanh chóng tránh đi, quả đấm của Tần Diệc Hạo liền nện trúng vai anh ta, người bên muốn tiến lên ngăn cản, nhưng tất cả đều chưa kịp phản ứng tiếp, Tần Diệc Hạo đã nhanh như chớp ra tiếp một quyền vào bụng Bạch Kỳ.

Trong lúc vội vàng Bạch Kỳ không kịp né tránh, kêu lên một tiếng đau đớn, mày rậm trên khuôn mặt tuấn tú nhả lại, cả người lao đảo lùi về phía sau hai bước.

Ngay cả Tần Chiến đối với tình huống trước mặt cũng ngỡ ngàng cả người.

“Tần Diệc Hạo!”

Tần Chiến ở một bên tức giận Tần Diệc Hạo động thủ trước, một bên nhanh chóng bước xuống xe muốn ngăn cản anh lại:

“Cậu đang làm gì vậy hả?”

Tần Diệc Hạo đen mặt quay đầu lại, tầm mắt nhanh chóng tìm kiếm, ngay sau đó liền nhìn thấy Khương Sam ngồi trên xe vẫn chưa kịp phản ứng.

Nhìn đến cả người Khương Sam chật vật, gò má run rẩy, cẩn thận lắng nghe có thể nghe thấy tiếng cấn răng “kèo kẹt” của cô.

“Xuống xe!”

Đôi mắt Khương Sam khê giật giật, trước đó chính ủy Tần giằng co với Bạch Kỳ cô đều bất vi sở động, không có một chút muốn ra mặt thay cô giải quyết, lần đầu tiên cả người cử động, thuận theo xuống xe.

Bạch Kỳ nhin đau đứng thẳng người dậy, trong mắt cũng nhiễm lên tức giận, môi mòng trắng bệch, mọi chuyện đã [LangQuen%\\$LQĐ*\\$](#) hoàn toàn không không chế được, trong lòng khó chịu lướt qua, tình huống bây giờ đã ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

Khương Sam nhìn về phía anh ta, anh ta chưa từng bị người nào không khách khí đánh anh ta trước mặt mọi người, quần áo sạch sẽ cũng đã có nếp nhăn, cô chưa từng gặp qua Bạch Kỳ chật vật như thế, chưa từng thấy.

Tần Diệc Hạo gắt gao nhìn chăm chăm vào Khương Sam, môi giật giật, nhưng cuối cùng cũng không hỏi câu nào, anh thô lỗ vươn cánh tay kéo chiếc áo khoác quân phục chường mắt xuống, Tần Diệc Hạo đen mặt kiềm nén nói:

“Lên xe của tôi trước, đợi tôi hai phút.”

Nói xong liền muốn rút cánh tay đang đặt trên người Khương Sam ra, nhưng cánh tay còn chưa kịp rút khỏi đã bị Khương Sam cầm trở lại, khiến cả người Tần Diệc Hạo đang muốn xoay người tìm Bạch Kỳ tỉnh sở bị ép đứng lại tại chỗ.

Cơ bắp trên cánh tay anh căng lên, xoay người nói:

“Ngao...”

Lời chưa kịp nói, cổ đã bị một đôi tay lạnh giá ôm lấy, cả người Khương Sam lạnh phát run gấu gạo dán lên người anh, đôi môi kết băng lại chuẩn xác in lên môi của Tần Diệc Hạo.

Đôi môi của cô dính đầy bụi, bởi vì duy trì tỉnh táo không ngừng cắn nát môi mình, trên đôi môi đỏ sẫm vẫn còn mùi máu tươi, như động tác của cô kiên định như vậy, bướng bỉnh như vậy, cứ như muốn được ăn cả ngã về không vậy.

Cả người Tần Diệc Hạo hoàn toàn cứng ngắc, toàn bộ cơ thể đều ngưng hoạt động, như một cỗ máy bị ngưng hoạt động.

“Hôn em, Diệc Hạo.”

Khương Sam hôn lên đôi môi nóng bỏng của anh, chậm rãi rời khỏi môi anh một chút, trên mặt cô có vài phần mơ hồ cười, lạnh nhạt không chút cảm tình, đôi mắt sương mù nhìn xuyên qua Tần Diệc Hạo về phía Bạch Kỳ đằng sau sắc mặt trở nên xanh trắng, giọng nói khàn khàn lưu luyến thấp giọng nói:

“Em nhớ anh.”

“Đến em đi, Diệc Hạo.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Chương 73

Về mặt Bạch Kỳ kỳ quái, sắc mặt tái nhợt, về mặt đã không còn đậm mực, đôi mắt sâu thẳm như khoác lên một tầng lụa mỏng, anh cứ bình tĩnh như vậy nhìn Khương Sam.

Nhìn cô âu yếm, ái muội dùng tư thế chân thật mà ý lại dựa vào người Tần Diệc Hạo, cô gái của anh, người phụ nữ của anh, anh cũng không cho rằng cô gái Khương Sam luôn bên cạnh mình sẽ rời bỏ anh.

“Bạch Kỳ, chờ em trưởng thành, anh có thể hôn em hay không?”

Năm ấy vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi cô ôm lấy hộp quà anh tặng vào lòng khàn khàn cười với anh, tóc dài như gắm thả xuống, trên khuôn mặt tuyết trắng ửng hồng, miệng chu ra, như đang nói đùa, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy mong đợi.

“Nếu như không hôn em, anh cũng không được cho người khác, nếu không em sẽ đau lòng, anh không đành lòng phải không?”

Khi đó anh bận rộn công việc của Lipo, Khương Sam thấy anh không chú ý đến cô, ngón tay cô quần quýt níu chặt cánh tay áo của anh, ánh mắt vẫn lấp lánh, mặt dày mảy dạn nói:

“Tuy ngoài mặt anh lạnh nhạt, nhưng em khẳng định biết anh nhất định sẽ nhớ lời em nói.”

“Đừng càn quấy.” Khi đó anh bất đắc dĩ nói với cô:

“Sang năm em trưởng thành, tôi sẽ đưa em qua Ý chơi.”

Cô hoan hô nhảy lên, ôm lấy cổ anh, cô rõ ràng không có sợ anh, vô pháp vô thiên, tùy ý kiêu căng, nhưng đôi tay ôm lấy vẫn mang theo chút cẩn thận run rẩy sợ bị cự tuyệt:

“Anh thật tốt, Bạch Kỳ, em yêu anh chết mất, anh phải nhớ kỹ, anh là người sau này em muốn lấy, chỉ có thể dẫn một mình em đi chơi.”

Khi đó anh từng có khoảng khắc mềm lòng, anh không chịu đáp lại lời cô, trong lòng lại suy xét sau này sẽ đối tốt với cô, chuyện của những người phụ nữ khác tốt nhất vĩnh viễn không để cho cô biết.

Người đến tối thường hướng đến những thứ đơn thuần tốt đẹp nhất, Khương Sam là mảnh đất cuối cùng tinh khiết nhất trong đáy lòng của anh, anh có thói quen tính kế mọi người, đối với cô lại có chút bất đồng.

Ngày Khương Lạc Sinh qua đời, người đầu tiên cô muốn gọi điện thoại đến là anh, cô không khóc, thậm chí giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Bạch Kỳ, anh đang ở đâu?” Giọng nói Khương Sam nhẹ nhàng:

“Quay về ở bên cạnh giúp em được không?”

Lúc đó anh mới xong nhiệm vụ trở về, đang ở bên cạnh Triệu Thanh Thanh vô cùng săn sóc khiến người đàn ông thoải mái, cô ta ở trên giường như rắn quấn lấy người anh, giọng nói của anh không chút để ý nói:

“Đang bận việc, chờ tôi trở về sẽ đi gặp em.”

“A... Em chỉ muốn nói với anh một tiếng, ba em chết rồi, Bạch Kỳ, trong lòng em rất khó chịu.”

Giọng nói của cô mơ hồ, giống như đang khóc, nhưng cuối cùng lại cười yếu ớt nói:

“Anh bận việc, em đi tới cục cảnh sát trước.”

Khi đó anh nhíu nháu mày, đáy lòng phút chốc dao động, vẫn nói:

“Chờ tôi trở về.”

Bởi vì anh luôn có nhiều thời gian, tình cảm Khương Sam đối với anh quá mức sâu đậm, thậm chí có nhiều lúc anh luôn để chuyện của cô xếp sau tất cả mọi chuyện của anh.

Anh không để cho bất kỳ một ai, bất kỳ chuyện gì có thể ảnh hưởng đến phán đoán và tình cảm của mình, người nào cũng không được, cho nên vào lúc càng để ý, anh đều mạnh mẽ ép buộc bản thân bỏ qua cảm giác đó, lạnh lùng đối phó.

Nguyên vọng của cô bị thay đổi, cô bị Khương Mật bắt đi vào học trường đại học T, bị ép buộc từ bỏ vũ đạo mà cô yêu thích nhất, người đầu tiên cô gọi cũng là anh.

“Giúp em được không, Bạch Kỳ, em nên làm gì bây giờ, em không thể học khiêu vũ nữa rồi!”

Cô hoảng hốt sợ hãi, giọng nói đầy bất an hoảng sợ, cô cầu xin anh giúp đỡ, cô đã không còn một ai có thể dựa vào rồi.

Nhưng Khương Mật là người giám hộ của cô, đây là chuyện tranh cãi trong gia đình, một khi đụng vào sẽ không rời tay được, anh đang ở trong thời kì mấu chốt, người lớn trong nhà họ Bạch nhiều lần cường điệu anh không được nhúng tay vào chuyện nhà họ Khương.

“Người thích khiêu vũ thì ở nơi nào cũng có thể học múa được, đừng vì một chút chuyện nhỏ đánh bại em.” Anh bình tĩnh nói:

“Cô em là người giám hộ của em, cũng là trưởng bối của em, cố gắng cùng nhau nói chuyện, nhất định là muốn tốt cho em thôi.”

Anh ngắt điện thoại của cô.

Từ đó anh không còn nhận được điện thoại cầu xin giúp đỡ của cô nữa.

Hai tay của cô chấp tay trước ngực, mỗi một năm đều ước nguyện trước ngọn nến sinh nhật:

“Ước muốn của em là có thể có một ngày sớm được gả cho Bạch Kỳ em yêu nhất.”

Tay Tần Diệc Hạo nâng lên ôm lấy em cô, chặt chẽ chắc chắn, khí thế bạo ngược xung quanh anh từ từ thu liễm lại, bắp thịt bả vai cũng thể lỏng, cúi người xuống hôn lên môi cô.

Ánh mắt của cô nhẹ nhàng nhìn Bạch Kỳ, hận ý cùng với trào phúng, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo tràn ngập sương lạnh buốt sương, đã từng ngượng ngùng đôi má ửng hồng nhìn anh, nhưng bây giờ lại đối với người đàn ông khác, đã từng yêu say đắm, đôi tay run rẩy ôm lấy cổ anh bây giờ đang ôm chặt lấy cổ người đàn ông khác.

“Nhìn cái gì?”

Giọng nói Tần Diệc Hạo mang theo kiềm nén, một tay che lấy ánh mắt của cô.

“Đi thôi.”

Anh mạnh mẽ bế cả người cô lên, sợ cô bị lạnh, dùng tất cả cánh tay ôm cô chặt chẽ vào trong ngực, cô thuận theo rúc vào trong lòng anh:

“Ừ.”

Trước khi rời đi, ánh mắt Tần Diệc Hạo nặng nề nhìn Bạch Kỳ lần cuối cùng:

“Chuyện lần này, tôi nhớ kỹ.”

Tần Diệc Hạo nói, nặng nề như bóng đêm, giống như một con dã thú vận sức chờ phát động, nguy hiểm khiến cho người khác không rét mà run.

Cả người Khương Sam chôn vào trong lòng anh, không một chút dư thừa nào nhìn về phía Bạch Kỳ nữa.

Tần Diệc Hạo nghiêm mặt nhìn về phía Tần Chiến gât gât đầu:

“Tôi mang Khương Sam đi trước, chuyện hôm nay cảm ơn chú, trở về sớm một chút.”

Bạch Kỳ muốn nói buông cô ấy ra, anh muốn ra lệnh cho Khương Sam quay lại đây, anh muốn lấy tay Tần Diệc Hạo trên người cô xuống.

Cô là của anh, luôn là của anh, vĩnh viễn là của anh!

Anh dung túng cho cô tiếp cận Tần Diệc Hạo, cho hai người cơ hội cùng với thời gian ở chung với nhau chỉ vì muốn nhân cơ hội ra tay với Sở thị. Anh hiểu rõ Khương Sam, anh biết cô cho dù đùa giỡn tính tình ra sao đi nữa, trong lòng cô nhất định sẽ không thích người đàn ông khác, cô vẫn sẽ cam tâm tình nguyện quay trở về bên cạnh anh.

Nhưng anh vẫn không tiến lên, anh đỏ mắt, Lặng ##Quên mặt không chút thay đổi đứng tại chỗ, hai tay nắm chặt, cô vẫn rúc người vào trong lòng hắn ta, không hề có một chút ý muốn quay lại.

Tần Liệt tiến lên mở xe, Tần Diệc Hạo ôm Khương Sam khom người ngồi vào xe, thân xe di chuyển, nghênh ngang mà đi.

Trả lại một khoảng không yên tĩnh khủng khiếp, giờ phút này không ai dám đi nhìn sắc mặt của Bạch Kỳ, cũng không có ai dám nhìn về phía Tần Chiến vẫn một mực đứng trầm mặc từ đầu đến cuối như tượng gỗ.

Đôi mắt Tần Chiến bình tĩnh nhìn chiếc xe rời đi, về mặt thâm trầm, cô thủy chung chỉ xin anh giúp đỡ một câu nói khi vừa mới lên xe “có người đuổi theo tôi, lái xe.”

Cho dù bị Bạch Kỳ bức bách, cho dù thân thể cô sắp chịu không nổi muốn ngắt đi, cô tình nguyện cắn nát môi mình cũng không muốn hé răng cầu xin anh thêm lần nữa.

Anh lập lòe nước đôi không tỏ rõ thái độ, trong lòng làm sao không mong chờ cô bày tỏ thái độ, nhưng cô không nói, chỉ cần mở miệng cầu xin anh, chỉ cần nói ra một câu, để anh có đầy đủ lý do mạnh mẽ che chở cô.

Nhưng cô không nói.

Danh phận, hai chữ đơn giản bao nhiêu, cô là trả thù anh đi, cô không chịu cho anh một lý do để anh có thể thay cô ra mặt, một danh phận để cho Bạch Kỳ không thể phản bác lại, khiến cho cậu ta không thể ra tay được.

Giống như anh đã từng cho rằng, anh có thể cho cô tất cả mọi thứ ngoại trừ danh phận, chỉ cần cô đồng ý đi theo anh, anh có thể một đời một kiếp bảo hộ cô chu toàn.

Đáy lòng Tần Chiến bỗng thấy vô cùng lạnh lẽo, từ giọt hơi lạnh tràn ra, giống như vết thương chưa kịp khỏi bỗng nhiên phải chịu lạnh giá cực hạn của màu đông khắc nghiệt, nháy mắt kết băng, bị đau đến mức không còn cảm giác nữa.

Một điều gì đó, chưa bao giờ anh cảm nhận qua, chẳng qua là trong lòng đã từng có vài suy nghĩ, sau đó dùng lý trí kiểm soát đè xuống tất cả những cảm xúc suy nghĩ không nên có của bản thân xuống.

Nhưng anh vẫn cố tình giữ vững ý nghĩ của mình, thậm chí còn vì thế mà vui vẻ và cố gắng giữ gìn những thứ mà mình đạt được, chỉ cần đừng tay là có thể giữ lấy, đã từng nằm rất gần trong lòng bàn tay anh, anh chỉ nắm chặt tay là nó sẽ ở ngay đây, sẽ không bao giờ mất đi.

Sau đó anh tự cho mình là đúng, dùng phương thức ngu xuẩn và phức tạp nhất khiến nó lệch khỏi bàn tay, ngay cả cơ hội bù đắp cũng không có, từ nay về sau, đời này kiếp này, sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Cái cảm giác này khiến người ta đau đớn vô cùng, đau tận tâm can, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, ngay cả tư cách để đau cũng không có.

Thật đáng buồn bao nhiêu!

Là ngu xuẩn cỡ nào!

Không khí đang ngưng đọng lại, tiếng điện thoại Tần Chiến bỗng nhiên vang lên, nhìn đến là của Tần Diệc Hạo vừa mới rời đi không lâu.

“Mẹ nó.” Giọng Tần Diệc Hạo tức giận âm trầm vang lên.

“Cô ấy bị hạ được, hỏi hắn ta có thuốc giải hay không?”

“Ừm...” Bên kia vang lên giọng nói khàn khàn đau khổ kêu rên:

“Đừng, vô ích thôi, Tần Diệc Hạo, anh đến đây.”

Giọng nói Khương Sam càng lúc càng thấp, sau đó cũng truyền đến tiếng Tần Diệc Hạo kêu rên đau đớn:

“Được rồi, không cần hỏi nữa!”

Nói xong điện thoại liền bị ngắt, tai nghe truyền đến tiếng “đô đô”, từ đầu đến cuối Tần Chiến không có khe hở để lên tiếng, anh giờ cánh tay, trong nháy mắt ý thức được điều gì, cả người đứng cứng ngắc tại chỗ.

“Cậu...”

Lần đầu tiên Tần Chiến không tìm thấy giọng nói của mình, khuôn mặt uy nghiêm, đôi mắt sắc bén nhìn qua Bạch Kỳ.

Giọng Tần Chiến không lưu loát nói:

“Khương Sam, uống phải thuốc gì?”

Sắc mặt Bạch Kỳ hơi trắng, đôi mắt nhắm lại, trên mặt khó có được vài phần châm chọc, cong khóe môi:

“Coi như tôi tính toán sai, chỉ là lúc đó chính ủy Tần cũng đã ám chỉ Khương Sam đưa ra lựa chọn, lúc này cần gì phải giả ngốc chứ!”

Nhắm chặt mắt, Bạch Kỳ càng có vẻ luống cuống đề nên giọng nói:

“Tôi sẽ không làm hại đến Khương Sam, cũng sẽ không làm gì với cô ấy, cho đến bây giờ người cô ấy nên phòng bị là các người mới đúng, nếu thật là chính nhân quân tử, có thể nhờ chính ủy Tần nhắc lại với Tần thiếu một tiếng, không cần lợi dụng người khác khi khó khăn.”

Nói xong về mặt Bạch Kỳ khó phân biệt chui vào bên trong xe, cùng với những thuộc hạ được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng lên xe, &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don mấy chiếc xe giống như lúc đến, nhanh chóng biến mất trên đường tuyết trắng.

“Theo dấu vết xe Tần Diệc Hạo.” Bạch Kỳ nói.

“Theo sau.”

Tuyết rơi ngày càng nhiều, chỉ chốc lát, trên vai Tần Chiến đã phủ một lớp tuyết mỏng, Cảnh Trạch lo lắng nhìn anh một cái nói:

“Chính ủy, lên xe.”

Tần Chiến mím môi thành một đường thẳng, uy nghiêm trên mặt phút chốc trở nên khó coi, anh chỉ là ép cô một chút đồng ý theo anh thôi mà...

Tiếng Khương Sam thở gấp kiểu diêm truyền qua điện thoại không ngừng quanh quẩn bên tai anh, trong đầu nhớ đến những hình ảnh không thích hợp của Khương Sam lúc đó, sắc mặt Tần Chiến ngày càng trở nên thâm trầm, cuối cùng anh đã làm cái gì thế...

Anh không chỉ tự tay chặt đứt khả năng của mình, còn dùng tâm tư ti tiện quá mức, vào lúc cô cần sự trợ giúp nhất, lại đưa tay đẩy cô cho Tần Diệc Hạo.

Bên kia tốc độ xe chạy nhanh bắt đầu chạy chậm lại, Tần Liệt nghe lệnh xuống xe gom lấy một đồng tuyết lớn, sau đó lên xe đi tiếp.

Một thoáng chốc, tốc độ xe lại chậm lại, Tần Liệt lại xuống xe kiểm chỗ nhiều tuyết thu gom một đồng lớn đang muốn lên xe, cửa kính phía sau xe từ từ hạ xuống, sắc mặt Tần Diệc Hạo âm trầm, bỗng nói:

“Cậu lên xe ở phía sau đi, đừng lên xe nữa.”

Tần Liệt ngăn ra:

“Nhưng mà...”

Tần Diệc Hạo thân nhiên nói:

“Các cậu đi trước đi.”

Hậu tri hậu giác ý thức được gì đó, Tần Liệt vội vàng bỏ xuống đồng tuyết lớn khó khăn thu gom được, đầu không dám nâng đi về chiếc xe phía sau.

Phút chốc chiếc xe phía sau rời đi như bay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Chương 74

Tần Diệc Hạo đóng cửa sổ xe lại, bốn phía một mảng trống vắng, từng bông tuyết nhỏ rơi xuống, theo cửa kiếng xe trượt ra ngoài, ngọn đèn đường mờ nhạt trong bóng đêm càng thêm nổi bật sự tàn tạ ái muội, bên ngoài rừng cây rậm rạp lạnh lẽo, trong xe lại tràn ngập tiếng môi lưỡi khiến người khác không nhận được xao động.

Tần Diệc Hạo thu lại ánh mắt thâm trầm, trong ánh mắt sắc bén lẫn theo vài phần phiến não.

Khương Sam co rục lại thành một đống, tiếng kêu rên nho nhỏ đứt quãng vang lên, bộ váy mặc trên người đã bị kéo xuống đến thất linh bát lạc, lộ ra bả vai sáng bóng mịn màng cùng với bộ ngực như ẩn như hiện, khiến người nhìn thấy máu nóng sục sôi.

Đóng kín cửa xe, Tần Diệc Hạo nói:

“Rất khó chịu sao? Kiên trì thêm một lúc nữa không được sao?”

Tần Diệc Hạo vốn không phải là một chính nhân quân tử, hướng chỉ lần này Khương Sam đã tỏ vẻ ngầm đồng ý, chỉ là trong thời tiết quỷ quái này, cùng với ở bên trong xe chật chội, anh thật sự cảm thấy quá ủy khuất cô rồi, cũng có chút sợ... Không làm được?

Thần trí Khương Sam không quá rõ ràng, nghe vậy vô tri vô giác nhìn qua, chân mày khòe mắt mị sắc khó nhận đan xen nhau, ánh mắt ngập nước không nhúc nhích nhìn anh, nhìn không rõ lại buồn bã cúi đầu xuống, bàn tay vô tình kéo váy xuống tiếp.

Tần Diệc Hạo nhíu mày, thò người lên ghé trên tăng nhiệt độ trong xe lên ngoài miệng vẫn giữ trấn định nói:

“Nếu mặc khó chịu, cởi ra cũng được, chờ em tốt hơn một chút tôi sẽ mang em đi, chúng ta...”

Nói chưa dứt lời, eo mạnh mẽ bị một đôi tay không xương mềm mại quán lấy, trong nháy mắt cả người Khương Sam dán lên người anh, trong miệng không không chế được than nhẹ như tiếng mèo kêu.

“Ừm...”

Cả người Tần Diệc Hạo vẫn duy trì động tác trước đó, bị cố định rồi.

“Tần Diệc Hạo, anh ôm em một cái.” Giọng nói Khương Sam mang theo nghẹn ngào và ủy khuất:

“Em thật khó chịu, anh ôm em một cái được không?”

Trong tình huống như thế này mà còn nhận được nữa thì đó không phải là đàn ông nữa, mà là thánh nhân rồi, Tần Diệc Hạo tuyệt đối không phải là thánh nhân, thân thể to lớn nhanh chóng lật chuyển, giống như chụp lấy con mồi, ôm cả người Khương Sam ngã về ghế ngồi sau.

“Em cũng đừng có hối hận.”

Giọng nói anh âm ách khàn khàn, lời cảnh cáo chính anh còn cảm thấy chột dạ:

“Tôi đã cho em cơ hội.”

Cả người Khương Sam không ngừng hướng về phía người anh ôm ấp, nhưng càng lại gần lại càng thấy khó chịu, nhưng ở cách xa lại vô cùng khó chịu đau khổ, cả người giống như đang bị lửa mạnh thiêu đốt.

Vốn Tần Diệc Hạo cho người đi lấy tuyết để anh xoa lên người cô hạ nhiệt, xoa trên cổ, trên tay chân cô, khiến cho toàn thân cô trở nên ướt nhẹp, nóng lạnh luân phiên lại càng thêm khó chịu, bây giờ người này còn muốn dạy dỗ cô nữa, vốn đang trên bờ vực tan vỡ Khương Sam càng trở nên nóng nóng.

“Vậy anh buông ra!”

Cô nói xong đầu lông mày mang theo khổ sở nhiễm hồng hiện lên tia không kiên nhẫn và nôn nóng, cánh tay trắng như tuyết vung lên, ném cái váy của cô đi, chiếc áo lót màu tím càng làm nổi bật chỗ cao vút của cô, vòng eo mềm mại, anh cảm trong tay cũng không dám dùng sức, sợ bề gãy nó.

Cả cơ thể giống như bị nghiền, dán vào người anh không né tránh, Tần Diệc Hạo dỗ dành:

“Được, được, được, là anh sai.”

“Nếu như anh...” Đôi mắt Khương Sam nửa mở nhìn cô, khuôn mặt ửng hồng nói:

“Nếu như anh không được...”

Nửa người trên của Tần Diệc Hạo đều đã lạnh, ôm chặt lấy cánh tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Em nói gì?”

Anh chẳng qua không muốn cô hôm nay chịu ủy khuất ở chỗ này lần qua lần lại, trong lòng khó có được sinh ra cảm giác không đành lòng, không nghĩ muốn lợi dụng thời điểm người khác đang gặp khó khăn, sao cô dám?

Khương Sam nửa tỉnh nửa mê vô cùng không thoải mái, cũng không muốn khiến cho người kia được thoải mái, Lãng ##Quên vào lúc này căn bản đã không biết chính bản thân mình đang nói gì nữa, đang làm gì, một bên khó chịu kéo dây an toàn ra, một bên than nhẹ đứt quãng nói:

“Em, em biết, em thấy, ở suối nước nóng lần đó... Ừm, nóng quá!”

Suy nghĩ của cô bây giờ vô cùng hỗn loạn, câu trước vừa nói xong đã quên bản thân mình nói gì, sắc mặt như đang chịu ủy khuất, cả người vặn vẹo không ngừng.

Mắt Tần Diệc Hạo đỏ lên, cấu kính và tức giận hiện lên trên khuôn mặt, chịu không được loại nghi ngờ vô cùng nhục nhã này, lòng tự trọng Tần Diệc Hạo mạnh mẽ hận không thể lập tức giết chết cô ngay tại chỗ.

Anh đã biết! Anh đã sớm biết cô luôn nhớ rõ chuyện này mà.

Bàn tay to ngay lập tức đuổi ra giữ lấy cánh tay không ngừng di chuyển của cô, còn một tay nhanh chóng kéo dây áo trên vai cô xuống, hai mảnh vải màu tím bị kéo xuống một cách thô lỗ, Tần Diệc Hạo đưa tay ra phía sau vụng về tìm chỗ tháo ra, một bên đen mặt cúi đầu xuống, hung dữ ngậm lấy một bên cao ngất của cô.

“Em đừng hối hận, Khương Sam, em đừng có hối hận!”

Vừa rút lấy chỗ vô cùng mềm mại, Tần Diệc Hạo vừa mơ hồ nói ra lời hung ác, vốn định chờ cô xin tha, không ngờ Khương Sam hít sâu một hơi, cơ thể không tự giác hướng về phía trước.

“Ông” một tiếng, bị trượt ra khỏi nơi mềm mại thơm ngát, cả cơ thể Tần Diệc Hạo như muốn bùng nổ!

Kêu lên một tiếng đau đớn, Tần Diệc Hạo không khống chế được sức lực, găm nhẹ còi ra phần che đậy cuối cùng trên người cô!

Bàn tay thô lỗ nóng bỏng chạm tới, vốn muốn xem cô đã chuẩn bị tốt chưa, lại bị cảnh tượng kia kích thích khiến sắc mặt càng thêm đỏ lên, bây giờ Khương Sam sớm đã không còn biết chính mình đang làm gì nữa, miệng khẽ kêu rên, lông mi run rẩy, cơ thể theo bản năng không ngừng nghênh hợp.

Loại bản năng mang tính mời mọc thật dày vò người khác mà, cái gì thời gian không thích hợp, cái gì không muốn ở nơi chật chội này thành lời nói suông hết, Tần Diệc Hạo miệng nói một đường tay làm một nẻo găm nhẹ một tiếng, động tác nhanh chóng còi quần ra.

“Diệc Hạo, từ từ...”

Đến bước cuối cùng, Khương Sam bỗng bắt đầu từ chối, dùng sức đẩy người Tần Diệc Hạo đang cúi người xuống:

“Anh, anh buông ra.”

Tần Diệc Hạo đỏ mặt, nói không nên lời, anh chỉ cần biết một điều.

Nếu cô dám vào lúc này nói ngừng lại, anh sẽ nhịn không được khống chế muốn giết cô ngay lập tức!

Nhưng Khương Sam chỉ đưa tay lên người anh sờ tới sờ lui, lúc bình thường ánh mắt luôn kiêu ngạo hay hư tình giả ý bây giờ lại lộ ra ủy khuất và oán giận mở lời:

“Ừm, quần, quần áo...”

Tần Diệc Hạo ngẩn ra, không biết cô muốn nói gì, giọng nói khàn khàn căng thẳng:

“Quần áo làm sao?”

Khương Sam lại rơi nước mắt, đôi mắt mênh mông sưng mù oán hận nhìn anh, vô cùng tức giận:

“Của em đều đã... Anh, anh...”

Thì ra muốn lên án, Tần Diệc Hạo lại nghe trong giọng nói yếu ớt tức giận của cô nàng có chút làm nũng, vào lúc này, một góc nào đó trong trái tim anh phút chốc bị sụp đổ.

“Được, nghe theo em, tất cả đều nghe theo em.”

Giọng nói anh trầm thấp nhẹ nhàng, giống như một người có tội đối mặt với nữ vương, đổi lại nếu người thứ ba nhìn thấy Tần Diệc Hạo lúc này nhất định sẽ bị dọa làm rớt trứng mắt ra ngoài, anh quá dịu dàng, dịu dàng đến mức giống như biến thành một người khác vậy.

Cơ thể đau đớn vì tình dục, ánh mắt kia lại chuyển chú dịu dàng, liên tiếp vì người dưới thân nhịn xuống tất cả khó chịu và khó kiềm nén của bản thân lại.

Anh xoay người xuống dưới, bấp thịt căng chặt, nghe lời cô bắt đầu cởi quần áo của bản thân.

Trong phút chốc đầu óc Khương Sam đang mơ hồ kỳ lạ trở nên tỉnh táo, hoảng hốt, nhú mày nhìn từng động tác cời nút áo của Tần Diệc Hạo, nháy mắt trong lòng Khương Sam như có con sóng trào trỗi dậy khiến Khương Sam muốn khóc.

Làm sao cô không nhận ra chứ, cô vẫn luôn thận trọng tính kế từng bước đi, cô biết Tần Diệc Hạo muốn gì ở cô, cô cũng biết Bạch Kỳ sợ hãi điều gì, cho nên cô phải ra quyết định này, cũng nhất định phải bước ra một bước đi này.

Cô không ngừng thăm dò, không ngừng khiêu khích điểm mấu chốt cuối cùng của Tần Diệc Hạo, nhưng anh vẫn luôn từng bước nhường nhịn cô, nhường nhịn cô đến mức cô cảm thấy anh không giống như những gì cô từng nghe thấy, từng nhìn thấy, từng biết đến một Tần Diệc Hạo có thủ đoạn tàn nhẫn.

Cả hai kiếp cộng lại, ngoại trừ Khương Lạc Sinh ra chưa có bất kỳ một ai che chở cô vô điều kiện không hề có nguyên tắc như thế, liên tiếp bỏ xuống tất cả tôn nghiêm và ngạo khí, cho dù biết rõ bị cô lợi dụng, cho dù biết rõ trong tương lai cô có thể vứt bỏ anh giống như vứt một chiếc giày cũ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chương 74.2

Cơ thể Tần Diệc Hạo càng trắng lấm tấm mồ hôi, trên khuôn mặt lạnh lùng vô cùng kiềm chế, trong chớp mắt bỗng nhìn thấy Khương Sam nén nước mắt ngơ ngẩn nhìn anh, Tần Diệc Hạo sững sốt, đưa tay lau khóe mắt cô, giọng điệu ảo não cùng với bất đắc dĩ.

“Lại làm sao vậy? Tôi cời quần áo rồi, em làm sao vậy?”

Nước mắt Khương Sam hoàn toàn rơi xuống.

Được rồi, sống lại một lần, ngoại trừ hơn phân nửa tâm tư tràn đầy cừu hận cùng với đầy bụng tính kế, cô muốn giữ lại cho bản thân một chút chân tâm có thể phò thác cho người khác.

Anh đã bằng lòng cẩn thận thăm dò lại hết sức chân thành tới giúp cô, che chở cô, cung chiều cô, cô muốn thử, thử một lần cuối cùng tin tưởng người khác, thử một lần thành tâm báo đáp sẽ nhận được những gì.

Kết quả tồi tệ nhất chả qua cũng chỉ là một lần nữa tin sai người thôi, bảo vệ tốt điểm mấu chốt cuối cùng của bản thân, cuối cùng không thể vì thất bại một lần liền trở nên sợ hãi, nghi ngờ, thống khổ sống hết một đời.

Giọng nói Tần Diệc Hạo khàn khàn bên trong lộ rõ thất bại và sốt ruột:

“Em, em đừng khóc...”

Cắn chặt răng, trong mắt Tần Diệc Hạo hiện lên hung ác:

“Em đã đồng ý, sao vào lúc này lại muốn đổi ý nữa? Tôi đã cho em cơ hội, em rõ ràng...”

Nói xong lại không nói được nữa, cô để cho anh có thể xuống tay, nhưng nhìn cô đau lòng đến vậy, ánh mắt hoảng hốt, nước mắt không có tiền đồ rơi xuống không ngừng, anh lau cũng không lau kịp, nhưng vào lúc này nếu không cho anh tiếp tục làm nữa, không bằng trực tiếp giết chết anh đi.

Trên đời này sao lại có người giày vò khiến người khác tức giận đến vậy, nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể nào giận được, liền oán người không luyện tức phụ nữ.

“Ngốc chết đi được.”

Khương Sam nhắm mắt lại, tiếng thở dài không dễ nghe thấy, ngốc chết đi được, điệu bộ không biết phải làm sao, tức giận giậm chân lại không dám phát tác, thật giống ba ba trong trí nhớ của cô, Lãng ##Quên thần trí Khương Sam bắt đầu hoàn toàn trở nên hoảng hốt, cô muốn để bản thân rơi vào trầm luân này, không muốn tiếp tục đề phòng nữa.

Thôi... Cứ như thế đi...

Tần Diệc Hạo thấy cô bỗng nhiên hoảng hốt sau đó buông lỏng, thử thăm dò ôm chặt cơ thể mềm mại mê người của cô vào mình:

“Khương Sam...”

Nhiệt độ cơ thể anh vô cùng nóng bỏng, vừa vặn có thể giảm bớt nóng bỏng trong người cô, cô lại nhu thuận rút vào trong lòng anh, ánh mắt Tần Diệc Hạo ngay lập tức hiện lên tia sung sướng.

“Em...”

“Con rất nhớ người...”

Khương Sam mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn lệ mờ mờ, đau thương buồn bã, vô cùng khổ sở kêu lên:

“Ba ba...”

Tần Diệc Hạo: “....”

Có thể cho anh một sợi dây được không?

Anh cố gắng nén con tức giận vào trong bụng để không ra tay bóp chết người phụ nữ trước mắt này, mẹ nó! CMN!

Thở gấp một tiếng, Tần Diệc Hạo cúi xuống hôn lên môi cô, không muốn nghe thấy bất cứ một câu một từ nào trong miệng cô nữa, động thân một cái chậm rãi dò xét đi xuống.

“Ừm!”

Vốn vô cùng ngoan ngoãn quấn lấy người anh, thậm chí hành động của Khương Sam không khó nhận ra có chút phối hợp với động tác của Tần Diệc Hạo bỗng nhiên hét lên tiếng kêu thảm thiết chói tai, đầu lưỡi Tần Diệc Hạo tê rần, Khương Sam kịch liệt lắc đầu tránh đi sự đoạt lấy của anh.

““Đừng, đừng động!”

Giọng nói Khương Sam mang theo tiếng nức nở, mồ hôi trên trán rơi xuống, đôi má vốn hồng hào trở nên trắng bệch:

“Đau...”

Bắp thịt trên cánh tay Tần Diệc Hạo căng phồng lên, bên thái dương nổi lên gân xanh, sắc mặt đỏ lên, vẫn duy trì tư thế tiến vào, cứ như thế đứng ở chỗ cũ.

“Ngao, Khương Sam, em... Thả lỏng chút!”

Mẹ nó, anh cũng đau, bị kẹp chặt như muốn cắt đứt luôn vậy!

Trong xe hai người quấn với nhau một chỗ không chút nào để ý phía bên ngoài, trong bóng đêm cách đó không xa, một bóng người lặng im giống như một hòn đá ở chỗ đó chưa từng thay đổi, cứ bình tĩnh như thế bình tĩnh đứng trong bóng đêm.

Về mặt anh ta vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, cho tất cả thuộc hạ lui ra sau, anh ta cứ yên tĩnh đứng đó trong đêm, ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm chiếc xe màu đen kia.

Anh ta bình tĩnh như vậy, đôi mắt lạnh lùng trên khuôn mặt tuấn tú dần dần hiện lên nhiều tơ máu.

Cuối cùng tự bản thân anh buông tha, nên mới phải chịu sự dày dạn này

Anh biết bản thân bất lực, anh biết chính mình không thể làm được gì, hay lấy lập trường nào đến ngăn cản, nhưng anh vẫn đến đây, đứng ở chỗ này.

Gió bắt đầu thổi lớn, từng bông tuyết bay lá tả khiến người khác không thể nhìn rõ con đường phía trước, rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời, trở nên xa xôi đến thế.

Xa đến thế.

.....

Người đàn ông lịch sự không tiếng động đến gần.

“Bạch thiếu, có cần gọi người của chúng ta đến?”

Nói xong giơ tay lên ám chỉ, ý tứ thừa dịp bây giờ Tần Diệc Hạo chỉ có một người, thuận tiện cho bọn hắn động tay động chân.

Bạch Kỳ cau mày, động cũng không động nói một tiếng:

“Cút!”

Giọng nói của anh lạnh nhạt, nhưng người đàn ông lịch sự nghe thấy lại rung mình một cái.

Hắn ta cũng không dám khuyên nữa, im hơi lặng tiếng giống như trước đó lui về phía sau.

Ở bên trong xe, Tần Diệc Hạo đột nhiên quay mặt qua một bên, liếc mắt nhìn qua cửa sổ phía sau xe một cái, con người tối lại, trong giây lát khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Bạch Kỳ biết thủ đoạn của anh, cho dù phía sau anh có người bảo vệ hay không, ở chỗ tối cũng tuyệt đối không thể động tay động chân, người nhà họ Tần không phải dễ trêu chọc, nhất là Tần Diệc Hạo bây giờ, anh ta càng không thể động tới, anh ta theo đến đây cùng lắm chỉ như một chú hề rình coi ở chỗ tối mà thôi.

Chỉ là nghĩ đến có một tên đàn ông như hổ rình mồi bất cứ lúc nào cũng muốn chiếm lấy người phụ nữ dưới thân này, trong lòng Tần Diệc Hạo vẫn dâng lên cơn tức giận, đè người xuống hôn lên tai Khương Sam.

“Em thả lỏng đi, tôi nhẹ một chút là được.”

Khương Sam vừa khô nóng vừa đau đớn, cô chưa từng trải qua những chuyện như thế này, cô không biết chuyện cô nghĩ sẽ vô cùng đơn giản lại có thể khiến cô cảm thấy đau đớn như bị xé rách vậy, bị đau hít vài ngụm khí lạnh khiến đầu óc Khương Sam tỉnh táo vài phần, đầu chịu nghe lời Tần Diệc Hạo nói.

Cô đẩy anh ra, nhưng chỉ cần động nhẹ một chút liền cảm thấy đau đớn, chỉ có thể dùng tay đẩy người anh ra:

“Đi, tránh ra, em không làm, không làm nữa!”

Mồ hôi trên trán Tần Diệc Hạo từng giọt từng giọt rơi xuống, bây giờ không chỉ một mình Khương Sam không dám lộn xộn, ngay cả anh cũng không dám động một chút nào hết, tiến vào thì đau, rút ra chẳng khác nào biết bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể hết, anh điên mới tin cô sau khi anh rút ra rồi còn có thể đồng ý cho anh đi vào lần nữa.

Khương Sam run rẩy nhìn anh, khuôn mặt nhỏ bàn tay đóng đầy nước mắt hoảng hốt, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng Tần Diệc Hạo mạnh mẽ đè nén tất cả dục vọng bức điên người xuống dưới.

Giọng nói của anh khàn khàn có chút không giống anh nữa:

“Tôi... Rất nhanh...”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, ánh mắt như hung dữ, bàn tay thô to không ngừng đốt lửa, nhìn cơ thể cô dưới bàn tay anh từ từ mềm mại, ánh mắt mê mẩn, bị đau đớn kia dần vô vừa kinh vừa sợ.

“Sẽ đau không lâu đâu.”

Cơ thể người phụ nữ dưới thân mềm mại như không có xương vậy, vừa thơm ngát vừa trơn nhẵn, Tần Diệc Hạo kiềm nén như muốn nổ tung, ngoài miệng lại không thể không nói lời trái với lương tâm:

“Nghe lời, Khương Sam, em thả lỏng chút, nếu không em vẫn sẽ khó chịu thế thôi, chẳng lẽ nào cũng phải trải qua chuyện này, huống hồ... Em không phải đã biết rõ rồi sao, tôi không kiên trì được bao lâu.”

Nói đến đoạn sau, giọng nói Tần Diệc Hạo trở nên cứng ngắt, cơn bức tức trong lồng ngực xoay qua xoay lại, nhưng anh còn có biện pháp nào khác sao, người phụ nữ thật sự đáng giận, nếu anh không hạ thấp bản thân xuống, nhất định sẽ bị cô hành hạ cho đến chết!

Giọng nói Khương Sam mang theo tiếng nước nở mềm mại vang lên:

“Được, được, anh, anh phải nhanh lên đó.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Chương 75

Tuy Khương Sam đã đồng ý, cơ thể vẫn không thể nào thả lỏng được, cả hai đều không có kinh nghiệm trong phương diện này, hai người hơi cử động một chút liền dẫn đến đau đớn, mồ hôi rơi đầy mặt.

Mặt Khương Sam xám như tro, khóc lớn:

“Làm sao thả lỏng, làm sao thả lỏng, em không biết.”

Tần Diệc Hạo tiến vào không được, lui ra cũng không xong, một nửa ở bên trong nóng như lửa, một nửa ở ngoài lạnh như băng:

Một trận đau đớn kịch liệt đột nhiên lan tỏa khắp tứ chi, vẻ mặt Bạch Kỳ không thay đổi, đôi lông mày cau chặt lại chịu đựng cơn đau bỗng nhiên xuất hiện này.

Đôi mắt từng từng bị vắn đục.

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Cuối cùng bằng cách nào Khương Sam trở về khách sạn, cô không hề có chút ấn tượng, đợi đến lúc cô tỉnh táo lại đã là giữa trưa của ngày hôm sau, nắng rực rỡ chiếu vào, màn cửa sổ sắt đất được kéo rộng ra, lộ ra khung cảnh tuyết rơi là tả ở bên ngoài.

Nhẹ nhàng giật giật cơ thể, liền dẫn đến một trận đau đớn kịch liệt, Khương Sam che đầu thấp giọng rên một tiếng, đầu óc hỗn loạn, không biết chiều này đã là chiều nào.

“Đã dậy?”

Tần Diệc Hạo từ trong phòng rửa tay bước ra nhìn thấy cô ôm lấy đầu rên lên, anh cũng vừa mới tắm nước lạnh xong, khuôn mặt góc cạnh vẫn còn vương mấy giọt nước, tóc đen được vuốt thẳng ngược ra sau, càng làm nổi bật ngũ quan lạnh lùng của anh.

Khương Sam nghe thấy ngơ ngác nhìn qua, ánh mắt khiếp sợ nhìn Tần Diệc Hạo để trần nửa người, bên dưới cũng chỉ quấn lấy khăn tắm, choáng váng hỏi:

“Anh, sao anh lại ở trong này?”

Một giây sau, vô số hình ảnh hỗn loạn hiện lên trong đầu cô, từng chuyện ngày hôm qua phát sinh nhanh chóng được tái hiện, Khương Sam nhìn bàn tay được băng bó cẩn thận, nhớ lại một số chuyện khiến sắc mặt bỗng đỏ lên.

Tần Diệc Hạo kéo kéo khoe môi, ánh mắt như có như không nhìn những vết hồng ngân ở trên xương quai xanh của cô, tốt bụng hỏi một câu: “Còn khó chịu sao? Có cần tôi giúp đỡ không?”

Khương Sam xấu hổ và tức giận muốn chết, khó có được bắt đầu cà lăm:

“Không, không, không cần.”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo tối lại, chỉ là tối hôm qua quá mức phóng túng, không nghĩ đến khiến cô bị thương, trong thời ngắn tuyệt đối không được tiếp tục động vào cô, nếu không đã không phải nhiều lần đi tắm nước lạnh để hạ hỏa.

“Đói bụng không, tôi gọi người đưa thức ăn lên?”

Giọng Khương Sam nhỏ như tiếng muỗi kêu, mặt chôn vào trong chăn, hơi thở mong manh giống như một giây sau sẽ tắt thở:

“Tôi không đói bụng, anh, anh có thể ra ngoài không? Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Tần Diệc Hạo tốt bụng nói:

“Nếu không ăn cơm, để tôi pha thuốc cho em xong rồi hãy đi nghỉ.”

Trên bàn bày ra hai cái chai, Tần Diệc Hạo cầm lấy một cái, chậm rãi đi đến bên cạnh giường, Khương Sam vẫn giống như con rùa giả chết núp trong chăn, ngay sau đó chăn cuối giường bị vén lên.

“Ừm!”

Khương Sam thấp giọng kêu một tiếng, nhanh chóng duỗi chân ngồi dậy, trong lúc hành động dẫn đến cơn đau đớn kịch liệt khiến cô co rút cả người lại, thiếu chút nữa mềm người ngã xuống giường nữa, cùng lúc đó Tần Diệc Hạo đã bắt được cổ chân của cô.

“Cẩn thận một chút, đừng lộn xộn.”

“Anh muốn làm gì?”

Khương Sam tròn mắt, liều mạng đè chặn chân xuống bảo vệ bản thân, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Diệc Hạo nghiêm túc nhìn cô, trên khuôn mặt nghiêm trang thể hiện không ít thành ý xin lỗi:

“Tôi hôm qua làm quá lâu, nếu không bôi thuốc em sẽ không xuống giường nổi.”

Nhưng thần sắc trong mắt lại thể hiện rõ ràng mang theo kiêu ngạo và vui sướng thờ phào nhẹ nhõm, tinh thần hăng hái, không hề mệt mỏi.

Khương Sam: “...”

Tần Diệc Hạo thấy cô không phối hợp cũng không gấp, ẩn giấu sự đợi chờ trong lòng cực kỳ tốt, tốt bụng nói:

“Đương nhiên nếu em cảm thấy bản thân không cần bôi thuốc cũng được thôi.”

Về mặt kia ám chỉ quá mức mãnh liệt, \$LangQuen%\$LQĐ*\$ mãnh liệt đến mức Khương Sam muốn giả ngu cũng không thể bỏ qua được.

Khương Sam cắn cắn môi, khô khan nói:

“Anh để đó trước đi, tự tôi làm.”

Tần Diệc Hạo nở nụ cười, làm bộ muốn cời khăn tắm vây quanh hông, đáng người vô cùng lười biếng:

“Có thể sao...”

Mẹ nó, tên cầm thú này!

Trong toàn bộ cả quá trình, Khương Sam không hề rên lên một tiếng, im lặng nghiêng mặt chôn vào trong gối, không khí trong phòng dần dần trở nên ái muội, Tần Diệc Hạo bôi thuốc mỡ dính đầy tay lạnh lạnh, không nhanh không chậm bôi vào vô cùng cẩn thận, Khương Sam cảm thấy xấu hổ cả mười đầu ngón chân đều cuộn tròn lại, tiếng hít thở của Tần Diệc Hạo dần dần trở nên nặng nề.

Khương Sam nhìn rồi nhìn, cuối cùng không nhìn được xấu hổ và tức giận, ấp úng hỏi:

“Xong... Xong chưa?”

Tay Tần Diệc Hạo ngừng lại một lát, giọng nói khàn khàn: “Nhanh!”

Đoạn đối thoại quen thuộc này nghe vào tai khiến cho cơ thể cả hai người đều cứng đờ, Khương Sam hoàn toàn bỏ qua không muốn tiếp tục nói chuyện với Tần Diệc Hạo nữa, Tần Diệc Hạo lại buồn bực nở nụ cười.

Xong khi bôi thuốc xong, Khương Sam rút vào quần trong chắn chặt chẽ thành một khối, ngay cả một khe hở cũng không lộ ra ngoài, làm như hận bản thân không thể nghẹn chết luôn ở trong chắn vậy, như thế sẽ không phải đối diện với cục diện khiến bản thân xấu hổ và tức giận muốn chết này nữa.

Tần Diệc Hạo so với cô cũng không khá hơn bao nhiêu, cơ thể vừa mới tắm nước lạnh xong cũng phải kiềm nén như muốn nổ tung. Một người đàn ông vừa nếm được ngon ngọt sẽ có ham muốn vô cùng mạnh mẽ, nhưng cơ thể cô gái này quá mức yếu ớt, anh xúc động cũng đã cố gắng hết sức không làm tổn thương cô, nhưng cuối cùng vẫn dẫn đến một trận bừa bãi. Chỉ là kết quả thảm hại lại muốn bản thân đến chịu tội, bôi xong thuốc mỡ Tần Diệc Hạo đỏ mặt, lại đi vào phòng tắm một chuyến nữa.

Trước khi đi vào, Tần Diệc Hạo đưa cho Khương Sam một chiếc điện thoại:

“Tôi mới mua cho em chiếc điện thoại mới, cả buổi sáng vẫn luôn reo lên không ngừng.”

Khương Sam vẫn không chịu chui từ trong chắn ra, Tần Diệc Hạo liền đặt chiếc điện thoại lên đầu giường:

“Cẩn thận đừng khiến bản thân ngọt thờ đến chết.”

Cô vẫn không thèm để ý đến, anh cũng chỉ có thể tiếc nuối đi vào trong phòng tắm.

Một lúc lâu sau, xác định Tần Diệc Hạo không còn ở bên nữa, Khương Sam mới cẩn thận kéo một góc chắn lên cầm điện thoại đưa vào.

Hơn hai mươi cuộc gọi nhờ, còn có tin nhắn, Khương Sam vốn dĩ đang một mình lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Lưu Thiên Trạch quyết định ngày kia tổ chức hôn lễ, bước tiếp theo nên làm gì?”

Đây là tin nhắn mới nhất, xem lại thời gian đã là buổi chiều ngày hôm qua, Khương Sam lập tức ngồi bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 76

Kéo lên xem các tin nhắn phía trên, về mặt ngưng trọng của Khương Sam dần dần bị sự ngạc nhiên thay thế.

Khương Mật cũng là một trong người gửi tin nhắn, hơn trăm tin nhắn có tới phân nửa là của bà ta, cũng có vài tin nhắn của Khương Vi, nội dung nói đến không vượt ngoài việc nhắc đến những chuyện trước kia, cùng với những lời giải thích không ngừng về những xung đột trước đây.

Khương Sam nhìn lướt qua một lượt, quả thật đây là thái độ điệu thấp trước đây chưa từng có, ngoại trừ tận tình khuyên bảo, giải thích tất cả đều vì muốn tốt cho cô, còn kích thích những hồi ức từng sinh hoạt nhỏ của những năm cùng nhau chung sống. Hai người vô cùng thông minh, không hề nhắc đến những gút mắc ân oán giữa các cô, Khương Mật còn nhắc đến tình nghĩa anh em với Khương ba hồi đó, Khương Mật nói Khương ba lúc xưa đối xử với bà ta không khác gì con gái.

Khương Sam mỉm cười, đây là chuẩn bị đánh bài tình thân với cô sao, ngay cả ba ba của cô cũng dùng đến cảm hóa cô.

Đến về sau không thấy cô trả lời, Khương Mật hạ quyết tâm, đưa ra điều kiện, ngoại trừ phần di sản Khương ba để lại được tòa phán quyết cho bà ta đưa đi bán lấy tiền mặt, còn tăng thêm không đồ tốt nữa, đều là tài sản trên danh nghĩa của Lư Thiên Trạch, điều kiện đãi ngộ tốt thế này thực sự rất khó khiến người ta không thể động tâm được.

Mục đích chỉ có một, hi vọng Khương Sam có thể đến tham dự hôn lễ của bà ta.

Đây là bọn họ bị dư luận chính quá ác, trái phải không còn biện pháp nào, mới mong muốn Khương Sam không tính toán những hiểm khích trước kia để đến đó biểu hiện giả dối, để cho những lời đồn đại khó nghe kia tự sụp đổ.

Khương Mật muốn được thuận lợi nhập chủ nhà họ Lư, đúng là liều mạng, đưa ra nhiều ưu đãi như thế, nhất định cũng đứt gan đứt ruột.

Năm nay Lư Thiên Trạch đã gần năm mươi, thay đổi hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, nhưng vẫn không có ai có thể mang thai con của ông, Khương Mật mang thai đối với ông là niềm vui vô cùng lớn, lập tức vội vã cử hành hôn lễ để cho Khương Mật một danh phận, để tránh con sinh ra phải gánh lấy thanh danh không xuôi tai.

Không hổ là Khương Mật, nháo thành đến thế rồi vẫn có thể khiến cho Lư Thiên Trạch cưới bà ta, Khương Sam thật sự có lòng khâm phục rồi.

Chỉ là, mang thai sao....

Khương Sam im lặng suy nghĩ...

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Lúc này ở nhà họ Lư, vì ngày mai sẽ cử hành hôn lễ đã được bố trí hơn phân nửa, vì đề phòng có người đến quấy rối, sau khi bất ngờ phát thiệp mời đám cưới, Lư Thiên Trạch mời không ít bảo an đến bảo vệ những khu vực trong nhà.

Nơi nơi nhà họ Lư đều vui mừng, cuối cùng cũng có thể tách ra mấy ngày liên tiếp xui xẻo gần đây, ngoại trừ gửi tin nhắn cho Khương Sam vẫn chậm chạp chưa trả lời khiến tâm tình mấy người Khương Mật nóng nãy, toàn bộ những chuyện khác đều được tiến hành trật tự ngay ngắn.

Bụng dưới Khương Mật vẫn chưa thấy to bụng, đã bày ra tư thế của người mang thai mấy tháng, trong nhà luôn có hai người đi theo hầu, ngay cả đi nhiều hai bước cũng đều vô cùng cẩn thận nâng đỡ bà ta.

Lư Thiên Trạch có chuyện vui, tinh thần vô cùng sáng khoái, cả người nhìn qua như trẻ vài tuổi, đi theo bên cạnh Khương Mật săn sóc an ủi.

“Những chuyện trên mạng cũng đã trôi qua nhiều ngày, cũng không nhất thiết cần phải có cô ta ra mặt để tiêu tan lời đồn đại, qua một thời gian cũng khiến cho mọi người quên đi, sau đó tìm một cơ hội để cho em ra mặt là được.”

Khương Mật đỡ eo nói:

“Nào có dễ dàng như vậy được, bây giờ cô ta có tập đoàn Cảnh Thiên đứng ở phía sau làm chỗ dựa, chúng ta có thể làm gì chứ?”

Lư Thiên Trạch cười nói:

“Đây là em có chuyện không biết, Tàn Diệc Hạo có thể bí mật ở bên trong giúp đỡ cho cô ta một hai lần, nhưng không có khả năng vẫn luôn giúp đỡ, thiên kim Sở Phàm của nhà họ Sở mới là người được Tàn lão gia chọn làm cháu dâu, ngay cả khi Tàn Diệc Hạo bị Khương Sam mê hoặc, một khi người nhà họ Sở nghe được tin đồn gì, vì sức khỏe của Tàn lão gia, bên Tàn Diệc Hạo cũng chỉ có thể buông xuống. Ngày mai anh có mời người nhà họ Sở đến, nếu nhưng cô ta có đầu óc, biết được tin tức này, nhất định cô ta sẽ chủ động đến tham dự hôn lễ...”

Khương Mật nghĩ lại cũng cảm thấy đúng:

“Một đứa con gái mồ côi không cha không mẹ, quả thật không có khả năng bước chân vào nhà họ Tàn được, nếu không có gia đình nương tựa, quả thật cô ta không thể đi xa được.” Lăng ##Quên

Lư Thiên Trạch gật đầu:

“Nếu liên minh được với nhà họ Tàn là tốt nhất, trái lại có thể tính toán một chút...”

“Không được.”

Ý thức được Lưu Thiên Trạch có ý muốn giúp đỡ Khương Sam, Khương Mật lập tức cả kinh:

“Anh điên rồi! Anh cho là nếu anh giúp đỡ con nhóc đó, khi nó bước chân vào nhà họ Tần được sẽ giúp lại anh sao? Không trả thù chúng ta đã cảm ơn trời đất rồi, tâm tư cô ta rất độc ác, em không đồng ý”

Lưu Thiên Trạch nhún mày:

“Không thể cứu vãn được sao, giữa bọn em cũng đâu có thâm cừu đại hận gì?”

Khương Mật thấy ông quả thật có ý muốn này, lập tức nóng nảy, sao có thể giúp đỡ Khương Sam lên như điều gặp gió được? Cô ta khiến hai mẹ con bà còn chưa đủ thảm sao! Ngay lập tức hồng mặt Khương Mật chuyển hồng, đẩy tay Lưu Thiên Trạch đang đỡ bà ra:

“Nếu anh dám giúp cô ta, đứa nhỏ này em không sinh nữa! Còn hơn để cho nó lớn lên bị người ta giẫm lên đạp xuống, còn không bằng đừng xuất hiện để phải chịu ừy khuất.”

Lưu Thiên Trạch thấy bà có phản ứng lớn như thế, lập tức dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành bà ta, tâm tư ban đầu bị đề xuống không dám nhắc lại nữa.

Dù sao vẫn còn đang trên đầu ngọn sóng, Lưu Thiên Trạch chủ yếu mời những bạn bè thân thích, hay những người ông có ý muốn hợp tác. Để cho không khí được náo nhiệt, ông còn thêm một số minh tinh nhỏ tới góp vui, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu khiến không khí bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Những vị khách đến gần đông đủ, người được mong mỏi chờ đợi là Khương Sam vẫn chưa đến, về mặt bà Chu đang ngồi chờ trở nên buồn bực.

Trong nhà mình gần đây xảy ra chuyện lớn như thế, Khương Sam cũng không ra mặt nói giúp một hai câu, huống chi hai ngày nay con bà đã điệu thấp xuống, cho nó bậc thang và mặt mũi, Khương Sam được cho mặt mũi còn muốn lên mặt nữa, bà Chu ngồi nghiêm mặt ở một chỗ không hề hé răng, không có bộ dáng vui vẻ của một người tham dự hôn lễ,

Cho dù trước đó danh tiếng của người nhà họ Khương bị bôi xấu, nhưng Lưu Thiên Trạch cưới Khương Mật, vẫn có không ít người vì muốn dựa vào nhà họ Lưu đến tranh nhau lấy lòng. Có mấy người tự nhiên sẽ dựa theo bối phận lớn nhất sẽ để ý đến bà Chu để ra tay, vừa cười vừa nói đùa để bà cụ được vui vẻ, một bên nói bóng nói gió hỏi sao ngày vui mà bà cụ lại có vẻ mặt hừng hực.

“Còn không phải tại đứa cháu gái nội lớn kia của tôi sao?”

Bà Chu cũng không có con đường để phát tiết, lập tức tỏ khổ với người bên cạnh:

“Những lời đồn đại mấy ngày nay thật quá khó nghe, vừa nói hăm hại nó không thể học khiêu vũ, rồi còn có âm mưu bất chính với di sản ba nó để lại, rõ ràng tất cả đều là giả, mà nó ngay cả một lời nói thật đứng ra giải thích cũng không chịu, chúng tôi làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy được? Mọi việc làm khắp nơi đều muốn tốt cho con bé, trái lại nó đi theo một người ngoài oán giận những người thân của mình nhất, dù sao chúng tôi là những người thân cuối cùng của nó trên đời này! Hôm nay là ngày hôn lễ, cô nó có mời nó đến đây, vậy mà nói thế nào cũng không chịu đến, đây không phải cô tình muốn chúng tôi thân bại danh liệt sao? Nó vô tâm như thế thật sự khiến cho trong lòng bà già này nguội lạnh!”

Chuyện ồn ào huyên náo nhà họ Khương, ở đây không có mấy ai không biết, nghe bà lão nói như thế thật sự cảm thấy kỳ quái quá rồi.

“Chuyện này là sao?”

Dù sao hôm nay cũng là ngày hôn lễ của con gái, không tốt để rơi nước mắt, hóc mắt bà Chu hồng hồng, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

“Đều là người một nhà, là chị em, giữa hai đứa làm sao có thâm cừu đại hận gì? Nếu Vi Vi từng có âm mưu hăm hại nó, con trai tôi làm sao có thể giữ Vi Vi ở lại nuôi như con gái được? Ba nó suốt ngày bận rộn, mấy năm qua đều do tôi và cô nó chăm sóc nó lớn lên, làm sao có thể nhẫn tâm hại nó giống như truyền thông đưa tin chứ? Trời đánh á! Cũng không biết ai lại thất đức truyền lời đồn như thế chứ? Lại nói, nó không chịu đứng ra nói lời rõ ràng tôi cũng không trách, chỉ là đau lòng nó không chịu tham dự hôn lễ, cơ thể này của tôi cũng đã bước một bước vào quan tài rồi, vốn muốn nhân cơ hội này gặp nó một lần...”

Bà Chu mặc đồ rất có sức sống, trên mặt có đánh chút phấn, nhưng vẫn không thể che giấu được nét già nua, cơ thể nhìn qua không tốt, cả người lộ ra hơi thở suy sụp, nói xong đau lòng muốn chết làm cho người nghe thật sự thấy thương tâm. ㄟ(ㄟ)ㄟ ㄟ(ㄟ)ㄟ ㄟ(ㄟ)ㄟ ㄟ(ㄟ)ㄟ ㄟ(ㄟ)ㄟ

“Bà cũng đừng quá thương tâm, đứa nhỏ thường nghĩ lẫn lộn trong lòng, sau này giải thích rõ ràng rồi sẽ tốt thôi.”

Bà Chu nắm tay lên đùi nói:

“Tôi không sao, chỉ tội nghiệp cho đứa cháu gái ngoại của tôi, bị âm ỉ huyên náo ngay cả cửa cũng không dám bước ra ngoài, không có cách nào đi đến trường học....”

Lập tức càng làm hình dung về một Khương Vi vô cùng đáng thương, Khương Mật, Khương Vi đều biết cách đối nhân xử thế, nếu không phải nghe mấy lời đồn vài ngày trước, ấn tượng của mọi người đối với hai mẹ con này cũng không tệ. Dù sao cũng không ai biết tính tình Khương Sam, trò chuyện một lúc như thế, suy nghĩ của mọi người đều có chút xoay chuyển, cán cân trong lòng bắt đầu nghiêng về phía bà Chu vô cùng đáng thương này.

Cùng lúc Khương Vi đi đến, càng nghiêng về phía bên này nhiều hơn rồi.

Vốn dĩ là một cô gái nhỏ xinh xắn đáng yêu bây giờ gầy đi chỉ còn lại bộ xương, sắc mặt không tốt, nổi bật đôi mắt to dọa người, ánh mắt vô cùng đáng thương, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn ai cũng tự giác mang theo vài phần sợ hãi, bộ dáng yếu đuối trải qua đã kích giống như chỉ cần gió thổi sẽ bay đi vậy.

Bà Chu vội kéo tay Khương Vi lại, không ngừng than thở, một đôi bà cháu vô cùng đáng thương, trên mặt đều là vẻ đau lòng muốn rơi nước mắt nhưng cố nén lại, khiến cho người ta cảm thấy chua xót.

Cũng bắt đầu có chút nghi ngờ đối với lời đồn đại trên truyền thông, mỗi nhà đều có không ít chuyện xấu, đối với những người có lòng dạ đen tối đương nhiên sẽ làm cho việc to lên, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau.

Khương Vi đặt tay lên vai bà ngoại vỗ vỗ nói:

“Bà ngoại đừng nhắc đến những chuyện thương tâm này nữa, một ngày nào đó chị họ sẽ suy nghĩ thông suốt thôi, hôm nay là ngày vui của mẹ, chúng ta cũng nên vui vẻ.”

Nói xong cố gắng nở nụ cười, đôi mắt bà Chu hồng hồng cũng cố gắng chống đỡ cười cười, hai người nhìn qua vô cùng đáng thương.

Chỉ là phần đông đồng tình thì đồng tình, nghĩ đến nghĩ lui cũng không phải đều là kẻ ngốc, chưa từng nói ngoài miệng tin tưởng những gì lời bà Chu nói, chẳng qua bọn họ có chỗ muốn hợp tác với nhà họ Lư, đối với Khương Sam không có nơi nương tựa không có quan hệ gì, nên người ở đây thái độ bên ngoài vẫn muốn biểu hiện ra bên ngoài.

Khương Vi cũng không nghĩ thế, gần đây cô bị người khác chỉ trích, thấy mọi người bắt đầu an ủi cô, trong lòng liền cho rằng bản thân đã xoay chuyển được cục diện như lúc trước. Khương Vi tin tưởng, chỉ cần giả vờ đáng thương, nhiều người đồng tình, giả rồi cũng thành thật, huống chi ở đây còn có bà ngoại giúp đỡ mình, chờ xem cô sẽ chinh chiến cho con tiện nhân Khương Sam kia!

Khương Vi đã quá quen với việc này, đến lúc phát huy vô cùng thuần thục, Khương Mật ở bên kia trong phòng trang điểm chờ hôn lễ bắt đầu cũng như thế, tổ chức hôn lễ là thời cơ tốt nhất để xoay chuyển hình tượng, huống chi đây còn là hôn lễ với Lư Thiên Trạch.

Đổi trắng thay đen, đánh lừa dư luận, tránh nặng tìm nhẹ, dùng hết tất cả thủ đoạn, Khương Sam không chịu tới, hai mẹ con bà tự nhiên có biện pháp tự mình hóa giải phiền toái, đến giờ bắt đầu lễ nghi, còn mấy người nói chuyện vẫn chưa thỏa mãn.

Ở trên sân khấu khi người dẫn chương trình gõ gõ micro ý bảo buổi lễ chuẩn bị bắt đầu, mới mời hai nhân vật chính hôm nay, bỗng ngoài cửa dẫn đến một trận xôn xao, lập tức có người phía dưới chạy lên báo cho Lư Thiên Trạch.

“Lư tổng, người nhà họ Sở đến!”

Dừng lại bước chân chuẩn bị lên sân khấu, Lư Thiên Trạch hỏi:

“Ai đến?”

Người đến báo cũng có chút vui vẻ trả lời:

“Là ông Sở đi cùng với hai người phụ nữ.”

Lư Thiên Trạch kinh ngạc, vốn nghĩ người đến có thể là thiên kim tiểu thư của nhà họ Sở, không ngờ nhà họ Sở lại nể mặt đến thế, Sở Minh Quang tự mình đến tham dự hôn lễ của ông, gần đây hai nhà càng ngày càng thường xuyên có quan hệ hợp tác, bọn ông đang tiếp nhận đơn hàng lớn từ công ty Lippo, đang trong giai đoạn thảo luận cụ thể hợp tác công việc.

Đang muốn phân phó cấp dưới ra đón tiếp, chưa kịp nói ra lời, lại có một người khẩn trương chạy đến:

“Lư tổng, người nhà họ Bạch đến!”

Trên mặt Lư Thiên Trạch bỗng kinh ngạc hỏi:

“Cái gì?”

Ông có cho người chuyển thiệp mời đến nhà họ Bạch, nhưng người nhà này vô cùng kiêu ngạo, chưa từng muốn kết giao với bọn ông, đối với người nhà họ Bạch đến tham dự hôn lễ ông không có ôm bao nhiêu kỳ vọng, vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần để suy nghĩ vì sao người nhà họ Bạch lại có thể đến đây, người mới tới thông báo sau khi thở hắt ra liền hỏi nói tiếp:

“Còn, còn có người nhà Tần đến nữa!”

Lúc này Lư Thiên Trạch hoàn toàn choáng váng.

Cũng phải đang đi trên đường mua củ cải trắng, làm sao hết người này tới chưa kịp nhận thức thì người kia lại đến. Người nhà họ Bạch, Tần, Sở đều là những gia tộc có tiếng ở thành phố S, đều là những thế gia vừa có người tham gia thương nghiệp, vừa có người có địa vị trong quân, có thể mời được một trong ba nhà họ đến đều là mang lại thể diện cho Lư Thiên Trạch, thế nào ngày hôm nay cả ba nhà đều cùng nhau xuất hiện?

Luru Thiên Trạch đang vừa mừng vừa sợ, bên kia lại có thêm một người vội vàng chạy đến, phút chốc Luru Thiên Trạch chút ngạc nhiên và nghi ngờ:

“Lại có chuyện gì?”

Người mới tới lấp ba lấp bắp nói:

“Luru, Luru tổng, người nhà họ Hoắc đến!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Chương 77

Luru Thiên Trạch kinh ngạc, vội vàng nhìn về phía cửa ra vào, quả nhiên nhìn thấy một đám người đang nối đuôi nhau đi vào, đi tuốt ở phía dưới cùng quả thật ba người nhà họ Hoắc.

Sở Phàm quàng tay qua cánh tay của Sở Minh Quang đi tuốt ở đằng trước, Sở Phàm mặc một chiếc váy đen dài lộ vai, trên cổ đeo vòng ngọc phi thủy xanh biếc, tóc dài được vén lên, quần áo trang sức vô cùng trang nhã lại xinh đẹp không gì sánh được.

Đi chậm hơn ở phía bên phải là người nhà họ Bạch, Luru Thiên Trạch chưa từng qua lại với người nhà họ Bạch, nhưng từ trong miệng Khương Mật biết được một số chuyện nhà họ Bạch, Khương Vi cũng từ lấy ảnh Bạch Kỳ cho ông xem, bởi vậy vừa nhìn Luru Trạch liền nhận ra người con trai tuấn lãng toàn thân mặc quần phục quả đúng là Bạch Kỳ.

Nhưng dễ nhìn thấy nhất là Tần Diệc Hạo đi ở đằng sau, dáng người so với người khác cao hơn cái đầu, lưng thẳng hông hẹp, vừa bước vào cửa liền thấy một trận khí thế sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng, vẻ mặt bình thản, tỏ ra một cỗ khí phách khiến người khác không dám đến gần.

Tần Diệc Hạo cầm một chiếc áo lông cáo ở khuỷu tay, chiếc áo khoác lông cáo thuần màu tím thượng đẳng có lẫn chút màu đen, để lộ ra vẻ đẹp khiêm tốn mà quý giá.

Nhưng điểm mấu chốt ở chỗ, đây là chiếc áo choàng dành cho phụ nữ, ánh mắt Luru Thiên Trạch theo bản năng liền nhìn đến Sở Phàm đi ở phía trước, thật khó có được Tần Diệc Hạo như thế, hẳn là hai người này chuẩn bị có chuyện tốt, thầm nghĩ trong lòng xem ra Khương Sam hoàn toàn không thể diễn trò được nữa rồi, ước chừng không lâu sau ông không còn phải bỏ tay bỏ chân để đối phó với con nhóc này nữa.

Nhóm người này đến, không khí ồn ào náo nhiệt trong đại sảnh trong phút chốc liền an tĩnh, không người nào nghĩ đến Luru Thiên Trạch lại có mặt mũi đến vậy, có thể mời được nhiều danh gia vọng tộc đến góp vui hôn lễ của mình, xem ra sản nghiệp nhà họ Luru muốn nâng cao lên thêm một bước lớn nữa.

Lập tức không có biết bao nhiêu người càng kiên định ý muốn muốn hợp tác với nhà họ Luru.

Trong những người này, người cao hứng nhất là Khương Vi, cô ta vừa tội nghiệp vừa vui mừng, thiếu chút nữa không giữ vững bản thân diễn trò, *##LangQuen%\$LQĐ*\$* bước chân đi nhanh đến phương hướng của Bạch Kỳ chào đón.

Từng người đầy tâm tư nối đuôi nhau đều bị các nhân vật quan trọng hấp dẫn, không một ai chú ý đến bà Chu vốn ngồi trên ghế đang than ngắn thở dài bỗng nhiên biến sắc, da mặt già nua bắt đầu đỏ lên, sau đó chuyển xanh, đôi mắt mờ nhạt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đi vào sau cùng.

Lương Thụy!

“Anh Bạch Kỳ, anh đến rồi.”

Những người khác Khương Vi đều không quen, Sở Phàm cô không có tư cách tiếp xúc quá gần, bước chân trực tiếp đi đến chỗ Bạch Kỳ, một đôi mắt to đầy đáng thương trông mong nhìn Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ hướng về phía cô gật gật đầu “ừ” một tiếng, chuyển quà mừng trên tay đến, cũng không nói nhiều lời, Khương Vi hiểu rõ tính tình của anh, trường hợp này quả thật không thích hợp để quần quýt si mê, thông minh nhận lấy quà mừng không lên tiếng, đôi chân giống như mọc rễ ở trên người Bạch Kỳ.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong tích tắc, người dẫn chương trình đã đứng một lúc lâu trên sân khấu, bây giờ không phải là lúc đi chào hỏi, Luru Thiên Trạch chỉ có thể đề nén tất cả tâm tư xuống dưới, khuôn mặt tươi cười bước lên sân khấu.

Đôi lời phát biểu ngắn gọn cảm ơn các vị khách mời đến tham dự, sau đó liền mời nhân vật chính thứ hai ngày hôm nay bước lên trên sân khấu, Luru Thiên Trạch đứng ở bậc thang chờ nghênh đón Khương Mật, vừa lòng với hôn lễ ngày hôm nay, ánh mắt không ngừng nhìn về phía các nhà vừa mới đến đứng phân tán không có giao lưu với nhau xem xét.

Khương Mật vốn là người đẹp, gặp việc vui tình thần lên cao gấp đôi, hôm nay Khương Mật ăn mặc giống như thiên tiên hạ phàm, áo cưới bà mặc nhìn qua đâu giống người phụ nữ đã có con gái học đại học, da trắng mặt ngọc, cách ăn mặc khiến bà giống như người phụ nữ chưa tới ba mươi tuổi.

Động tác Khương Mật xuống lầu vô cùng tao nhã, d!^Nd+n(#Q%*d@n tay đỡ thắt lưng bước từng bước cẩn thận, giống như sợ không có ai biết bà đã mang thai, khoe miệng mỉm cười, cao ngạo kiêu căng không khác nào nữ vương.

Phía dưới lập tức dẫn đến trận vỗ tay chúc mừng.

Khương Mật đang cao hứng không để ý ở phía dưới sân khấu, có ánh mắt mang theo chán ghét và thù hận nhìn chăm chăm vào bà từ lúc bà bắt đầu xuất hiện.

Được mọi người dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ và tán thưởng nhìn chăm chăm, trong lòng Khương Mật được thỏa mãn trước nay chưa từng có, từ nay về sau bà danh xứng với thực trở thành bà chủ nhà họ Lưu, bà đã chính thức bước chân vào vòng lẩn quẩn giới thượng lưu, đứa nhỏ trong bụng bà sau này sẽ trở thành người thừa kế tất cả tài sản của nhà họ Lưu, bà không còn là Khương Mật của trước đây nữa, là một người dùng cố gắng như thế nào vẫn khiến người khác chú ý, là một người phụ nữ không chồng đáng thương sống bám vào anh trai.

“Lưu Thiên Trạch tiên sinh, ngài có nguyện ý.....”

Trên sân khấu diễn một màn nồng tình mật ý, vừa mới bắt đầu lời tuyên thệ, dưới sân khấu trong khoảng khắc có chút rối loạn, đôi mắt Khương Mật long lanh chỉ nhìn về phía Lưu Thiên Trạch ở phía đối diện, nhìn người này trước mặt đám đông giả vờ dịu dàng yêu thương bà, bà là tiêu điểm chú ý tất cả của mọi người, tự nhiên không thể có sơ suất gì, Khương Mật rụt rè buông mắt xuống.

Biết được những người đến ngày hôm nay khiến Lưu Thiên Trạch không thể không vui sướng, ánh mắt không ngừng nhìn lướt về dưới sân khấu.

Tần Diệc Hạo đi tới bên cửa, một bóng dáng vô cùng quen thuộc chậm rãi đi đến, Tần Diệc Hạo đưa chiếc áo choàng lông cáo màu tím qua, người họ liền cười yếu ớt vòng qua khuỷu tay của anh.

Trong lòng Lưu Thiên Trạch máy động, ánh mắt mọi người cũng vậy, đều quay qua nhìn về phía người nhà họ Sở, về mặt Sở Minh Quang chán kinh vô cùng khó coi trong vài giây, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, Sở Phàm vẫn mỉm cười nhẹ nhàng như cũ, sắc mặt chưa từng thay đổi, chỉ riêng phần bình tĩnh này thật khiến cho người khâm phục.

“Lưu tiên sinh... Lưu tiên sinh?”

Người dẫn chương trình sốt ruột kéo ống tay áo của Lưu Thiên Trạch đang thất thần, lúc này Lưu Thiên Trạch mới hồi phục tinh thần, nụ cười trên mặt Khương Mật có chút cứng nhắc, đang trong lúc tuyên thệ chủ rể lại thất thần, còn có cái gì so với cái này khiến người khác lúng túng hơn nữa?

Nhưng đâu phải chỉ có riêng một mình Lưu Thiên Trạch thất thần!

Ánh mắt Khương Mật nhìn theo phương hướng Lưu Thiên Trạch nhìn vừa rồi, nhìn xuyên qua đám người cũng chỉ thấy bóng dáng loáng thoáng của Tần Diệc Hạo lúc trước có gặp một lần, suy nghĩ trong lòng đám người phía dưới sớm đã rối loạn, cũng không có tâm tư nhìn về phía trên sân khấu, vốn là hai nhân vật chính ngày hôm nay ngược lại bị xem làm nền, Khương Mật nhìn qua bị một cảnh tượng ngoài dự đoán này đã kích, tức giận thiếu chút nữa ngã ngửa.

Người dẫn chương trình tiếp tục đọc lời tuyên thệ với giọng vui vẻ, nhưng lúc này sự chú ý của mọi người không còn để ở trên sân khấu nữa, tất cả đều muốn nhìn xem kịch vui ở phía dưới này hơn.

“....Cô có nguyện ý một đời một kiếp không rời không bỏ, cho dù là sinh lão bệnh tử.....”

Rõ ràng là một lời tuyên thệ vô cùng động lòng người, nhưng hoàn toàn bị Khương Mật bỏ qua nói “tôi đồng ý”, lúc này giọng nói đã trở nên cứng nhắc, đã kết thúc, vẫn là Khương Vi dẫn đầu vỗ tay, mọi người phía dưới mới kịp phản ứng lời tuyên thệ đã nói xong, thừa thốt vỗ tay.

Đây là khoảng khắc đẹp để chói mắt nhất trong cuộc đời của người phụ nữ! Bà đã tỉ mỉ tìm cách chuẩn bị hôn lễ lâu như vậy!

Người dẫn chương trình đã từng gặp qua các tình huống đột ngột phát sinh, còn nói không may rồi, mặc dù người phía dưới có đáp lại nhưng bộ dáng rõ ràng hoàn toàn không tập trung phía trên sân khấu, Lăng@d#d##q#d@Quên cuối cùng cũng chỉ nói qua loa để kết thúc, nếu không cứ tiếp tục như thế chỉ càng thêm lúng túng xấu hổ, không nhìn thấy sắc mặt cô dâu đã trở nên xanh mét rồi sao!?

Bóng dáng Khương Sam bị người vây chặn lại khiến Khương Mật không nhìn thấy được, nhưng bà Chu và Khương Vi đều thấy.

Bà Chu đầy bụng tâm tư đều đặt trên người của Lương Thụy, nhìn thấy Khương Sam trong lòng chỉ xẹt qua suy nghĩ con nít này cũng biết thức thời rồi, còn lại Khương Vi nhìn thấy Khương Sam đi theo bên cạnh một người đàn ông liền nhìn qua Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ trầm mặc đứng yên, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Khương Sam giữ tay Tần Diệc Hạo cũng chưa từng nhìn qua phía bên này nữa, nghi thức trên sân khấu vừa mới kết thúc, Bạch Kỳ liền nhắc chân đi ngược hướng về phía của Sở Minh Quang, Khương Vi vội vàng đuổi theo.

“Em đi nói chuyện với những người khác đi.”

Bước chân Bạch Kỳ dừng lại, đôi mắt tối đen lạnh nhạt:

“Đừng đi theo tôi.”

Khương Vi đâu có đồng ý, đáng thương buồn bã nói:

“Chị họ không thích em, người khác cũng không muốn làm quen với em, anh Bạch Kỳ có thể để em đi bên cạnh anh được không...?”

Ánh mắt Bạch Kỳ tối đen nhìn lướt qua về phía cô ta:

“Không được!”

Nói xong, Bạch Kỳ đi nhanh về phía Sở Minh Quang.

Khương Vi bị anh trực tiếp cự tuyệt khuôn mặt đỏ lên, người thấy một màn này cảm thấy buồn cười, Bạch Kỳ có tiếng là không dễ thân cận, chỉ là không nghĩ tới đến dự hôn lễ cũng không chừa mặt mũi cho chủ nhà.

Khương Vi đang xấu hổ đỏ mặt, bên người bỗng truyền đến một giọng nữ dễ nghe:

“Cô là Khương Vi sao?”

Khương Vi vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy một người phụ nữ ăn mặc khéo léo, vẻ mặt ôn hòa đang nhìn mình, vẻ ngoài của bà vô cùng đẹp mắt, cả người toát lên vẻ tiên khí, quần áo đẹp đẽ quý phái, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ thanh nhàn không nói lên lời.

Người đàn ông đứng bên cạnh cũng chói mắt không kém, đuôi mắt người đàn ông đã có nếp nhăn vẫn không thể che giấu vẻ đẹp trai thành thực, phong lưu phóng khoáng, bị ánh mắt thâm thúy đó nhìn đến khiến người khác nhìn không được đỏ mặt.

Chính là người bước vào sau cùng, Hoắc Bạch và Lương Thụy.

Khương Vi không biết bọn họ, nhưng dựa vào cách ăn mặc cũng biết đây là những người không tầm thường, lập tức thay đổi vẻ mặt thỏa đáng, đề xuống sự lúng túng xấu hổ vừa rồi, lễ phép trả lời.

“Đúng, tôi là Khương Vi.”

Lương Thụy cười dịu dàng:

“Vây à?”

Bà Chu bên kia vừa nhìn thấy Lương Thụy đi về phía Khương Vi đã bắt đầu đứng ngồi không yên, người đàn bà không biết xấu hổ này dám trực tiếp đến tìm Khương Vi, đứng lên đi nhanh tới đó.

Cô ta còn dám xuất hiện trước mặt bà, người đàn bà đề tiện này! Cô ta là nỗi sỉ nhục lớn nhất của nhà họ Khương bà!

Năm đó Lương Thụy biến mất, bà Chu hỏi thăm tin tức của cô ta rất lâu, lúc Lương Thụy bỏ đi, bà Chu không có ở nhà, nếu không bà đã cắt chân người đàn bà đề tiện không nghe lời này rồi. Vậy mà bây giờ cô ta còn dám tìm Vi Vi để trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 77.2

Việc cô ta làm năm đó giống như một cái tát đánh vào mặt nhà họ Khương của bà, nếu hôm nay bà không cho cô ta một trận giáo huấn trước mặt mọi người thì bà không còn là Chu Tiểu Anh nữa.

Lương Thụy sớm đã trở thành một chấp niệm trong lòng bà Chu, năm đó trước mặt bà, cô ta lúc nào cũng tỏ ra dịu dàng, ngoan ngoãn nghe lời, mặc cho bà tìm cách gây khó dễ, Lương Thụy bỏ nhà trốn đi khiến cho bà ghi hận hơn mười mấy năm nay không thể nào quên được.

Nguyên vọng lớn nhất đời này của bà Chu, chính là trước khi nhắm mắt xuôi tay có thể gặp lại người đàn bà không biết xấu hổ này, trừng phạt cô ta một trận mới hả dạ rồi đi!

Huống chi hôm nay cô ta còn dám đi chung với tên gian phu khốn kiếp kia nữa, quả thật vô cùng không biết xấu hổ rồi. Đây là hôn lễ của con gái bà, cô ta dám xuất hiện như vậy trước mặt mọi người không phải muốn tát vào mặt bà hay sao?

Bên này, Lương Thụy mới hỏi thăm được hai câu, Khương Vi tò mò vẫn chưa kịp hỏi lai lịch của đôi nam nữ trước mặt, bà Chu đã nhanh chân đi tới

trước mặt ba người.

Bà Chu cầm lấy tay Khương Vi kéo về phía sau bảo vệ, ánh mắt đầy thù địch nhìn chằm chằm Lương Thụy trước mặt:

“Lương Thụy!”

Bà Chu đột ngột xuất hiện, nụ cười trên mặt Lương Thụy lập tức thu lại, gặp lại bà Chu, vẻ mặt Lương Thụy không còn vẻ lo sợ cùng với cung kính đối với bà giống như lúc xưa nữa, khiến bà Chu càng tức giận hơn.

“Cô còn dám xuất hiện nữa hả?”

Đôi mắt mờ nhạt của bà Chu hiện rõ vẻ chán ghét, Lương Thụy đang cầm khuỷu tay của Hoắc Bạch chậm rãi buông ra, khi vừa nhìn thấy bà Chu, biết phản ứng này không có tốt lành gì, chỉ là hôm nay khi bà đã quyết định xuất hiện, đâu còn muốn giữ ý tốt gì với bọn họ nữa!?

Thù mới hận cũ cùng nhau trào dâng trong lòng, ánh mắt Lương Thụy vô cùng lạnh lẽo, Lương Thụy đã không còn là người phụ nữ yếu mềm không có sức phản kháng của năm đó nữa.

“Bà Chu, đã lâu không gặp.”

Lương Thụy thân nhiên nói, bà Chu thấy Lương Thụy trước mặt bà buông cánh tay đang giữ chặt người đàn ông ra, cho là cô ta đang chột dạ. Bà Chu biết Lương Thụy sĩ diện, sợ nhất bị bà ở trước mặt mọi người hạ thấp cô ta, lúc này hừ lạnh một tiếng, trước lúc mọi người kịp phản ứng, đã nhanh chóng giơ tay lên.

“Bốp!”

“Nghep chừng! Một cái tát này do mày năm đó rời nhà bỏ rơi con tao không biết thẹn! Mày cút ngay cho tao! Ở chỗ này không chào đón loại đàn bà không biết xấu hổ như mày! Mang theo tên gian phu dê tiện kia cút khỏi nhà họ Lưu ngay cho tao!”

Gương mặt trắng nõn của Lương Thụy bị đánh lệch đi, mọi người sợ ngây người đều nhanh chóng nhìn về phía bên đây.

Nhìn bà lão bỗng nhiên đánh vợ mình, khuôn mặt của “tên gian phu dê tiện” Hoắc Bạch đang âm ập lập tức thay đổi!

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Hoắc Diệp dừng lại thật lâu bên cạnh Tần Diệc Hạo và Khương Sam, ánh mắt phức tạp không chút che dấu nhìn chằm chằm vào Khương Sam, ánh mắt soi mói nhìn cô đánh giá từ đầu đến chân, Tần Diệc Hạo không vui cảnh cáo cậu ta vài lần.

Nhất là Khương Sam yên lặng đứng ở bên cạnh anh, vậy mà đối với ánh mắt đánh giá của Hoắc Diệp cười cười, Tần Diệc Hạo lại càng tức giận.

Anh đánh giá Hoắc Diệp, bộ dáng thiếu niên của Hoắc Diệp nhìn qua tuổi xấp xỉ với Khương Sam, đang ở độ tuổi đẹp nhất của tuổi trẻ, trên người thiếu niên tràn đầy hơi thở thanh xuân, nhiệt huyết. Tần Diệc Hạo lớn hơn Khương Sam tám tuổi, tuy cũng đang ở thời kỳ tuổi trẻ cường tráng, nhưng đôi khi nhìn gương mặt Khương Sam còn quá trẻ tuổi, anh cũng có chút lo lắng.

Tám tuổi cũng không nhỏ, không lẽ Khương Sam cảm thấy anh quá già sao? Lần đó ở trong xe, thần trí cô mơ hồ gọi anh hai tiếng “ba ba”, chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng Tần Diệc Hạo, trong lòng kiềm nén một bụng khí.

Thậm chí Tần Diệc Hạo hơi nghiêng người qua một chút không dễ nhận ra, hơi cản ánh mắt nhìn của Hoắc Diệp, nhưng Hoắc Diệp cũng không thèm nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của Tần Diệc Hạo, một chốc giật giật thân mình, đôi mắt vẫn luôn dừng lại trên người Khương Sam không đổi.

Sau đó Khương Sam lại còn cười cười với Hoắc Diệp.

Con mẹ nó! Mặt Tần Diệc Hạo biến đen luôn rồi.

Mãi đến khi bên Lương Thụy bỗng trở nên ồn ào, giọng nói tức giận của bà Chu ùng ùng truyền tới, cả người Hoắc Diệp lập tức chuyển qua hướng bên kia, nhưng Hoắc Diệp với Khương Sam giống như tâm tư linh thông, Hoắc Diệp vừa chuyển qua hướng bên đó, cô cũng hướng qua bên đó đi, Hoắc Diệp biến sắc đi qua đó, cô cũng nhú nhú lông mày, bước chân vừa nhấc, nhìn là bước muốn đi theo.

Tần Diệc Hạo lập tức bạo phát, anh ra vẻ không lưu tâm nắm lấy cánh tay cô, cười lạnh lẽo hỏi:

“Em đi đâu?”

Khương Sam ngăn ra, lúc này mới phát hiện mặt Tần Diệc Hạo không bình thường, môi giật giật, giấy lát mới nói:

“Không có gì.”

Bước chân ngừng lại, cũng không đi qua bên kia nữa.

Tần Diệc Hạo đa nghi càng thêm nóng lòng, anh tình nguyện Khương Sam vô tư thẳng thắn nói với anh đi qua đó xem nào nhiệt, còn hơn lúc này muốn

nói lại thôi ở bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Chương 78

Không nói đến bên đây Khương Sam đang cau mày suy nghĩ chuyện gì, Tần Diệc Hạo đang do dự phán đoán thế nào, phía bên kia bà Chu lại giờ tay lên tát thêm một cái nữa, người bên cạnh vậy xem biết thân phận Lương Thụy đều hít một ngụm khí lạnh, còn Hoắc Bạch giận tím cả mặt.

“Bà làm cái gì vậy hả?”

Bà Chu đánh một cái vẫn còn chưa hết giận, giờ tay muốn đánh Lương Thụy thêm cái tát nữa, mặt Hoắc Bạch đen thui đứng lên phía trước che người Lương Thụy lại, ánh mắt sắc bén không khách khí nhìn chằm chằm bà Chu đang tức giận mắng mỏ, nếu không phải cổ kị bà ta đã lớn tuổi, dựa vào tính tình không sợ trời không sợ đất của Hoắc Bạch, sớm đã cho bà ta một cái tát rồi.

Trong suy nghĩ của bà Chu, đang gây khó dễ cho Lương Thụy dẫn tên gian phu đề tiện đến trước mặt bà còn dám nói chuyện như thế với bà, khuôn mặt già lập tức đỏ bừng, không hề để ý đến sắc mặt sợ hãi của mọi người xung quanh.

“Làm gì? Hôm nay tao phải giáo huấn con đàn bà không biết xấu hổ này trước mặt mọi người! Mày có biết nó là ai không? Nó là vợ con tao! Ra ngoài vụng trộm, tên gian phu đề tiện này còn dám ở giữa ban ngày ban mặt muốn đánh bà già này nữa hả? Trời không có mắt, trời không có mắt mà! Cút! Nơi này không chào đón đôi gian phu dâm phụ chúng bây!”

Trong đám người rộ lên tiếng bàn luận! ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Tuy bà Chu ở nhà Khương một thời gian dài, ông Khương xuất thân từ dòng dõi thư hương đã dạy dỗ chỉnh sửa không ít thói hư tật xấu, thô tục không biết đúng sai này của bà Chu, nhưng khi còn trẻ ngây ngốc ở quê được nuôi dưỡng thói quen đã ăn sâu bén rễ, huống chi bà chiếm lẽ phải, lại có tâm tư muốn chinh Lương Thụy, càng tự nhiên nói ra những câu càng khó nghe.

Phản ứng mọi người sững sốt, ngạc nhiên càng cổ vũ cho khí thế bà, trừng mắt thống hận nhìn hai người Hoắc Bạch và Lương Thụy, nhưng cũng vô cùng hả dạ.

Lưu Thiên Trạch vừa mới đi nhanh tới thiếu chút bị bà Chu dọa cho tim rớt ra ngoài! Mắt tròn lên, một mạch không đi tiếp, gần như bị tình huống kích thích bất ngờ đánh cho choáng váng.

Ánh mắt Hoắc Bạch xem thường cau lại, giọng nói trầm thấp đầy uy hiếp.

“Bà lặp lại lần nữa!”

Bà Chu cũng không sợ, nhiều người như vậy, cướp vợ người khác còn dám làm gì hay sao?

Bà Chu miệng mở một hơi muốn mắng tiếp:

“Dù thế nào, tao vẫn...”

“Bốp!”

Mặt Hoắc Bạch lạnh lùng trở tay trực tiếp quăng một cái tát vào mặt bà Chu!

Cơ thể ông là người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh, dùng lực khác xa so với cái tát của bà Chu, bản thân Hoắc Bạch cũng không kiêng dè ai hết, vốn tính nhẫn nại có hạn, bị người khác nhục mạ trước mặt bao nhiêu người như thế vô cùng tức giận, một cái tát này vừa chuẩn vừa có lực.

Bà Chu kêu thảm một tiếng, cả người lập tức té qua một bên, Khương Vi sợ hãi vội vàng chạy đến đỡ:

“Ngoại, bà ngoại!”

“Mày, cái tên trời đánh này, dám đánh tao!”

Bà Chu dựa vào người Khương Vi, trước mặt bao nhiêu người bị tên gian phu này đánh, trên mặt đau đớn cũng không bằng nóng rát do cảm thấy nhục nhã khó chịu, mỗi nhục nhã lớn như thế đã kích toàn thân bà Chu run rẩy.

Mà bên Hoắc Bạch cũng không có bỏ qua, mặt đen thui bước lên một bước, Lương Thụy đứng ở đằng sau ôm một bên má, ánh mắt lạnh lùng, không hề có một chút suy nghĩ đi lên ngăn cản chồng mình.

Đã sống chung với nhau nhiều năm rồi, tính tình Hoắc Bạch như thế nào Lương Thụy hiểu rất rõ, trước khi đến đây bà đã ngửa bài với hai cha con ông rồi, nếu Hoắc Bạch đã không chịu tách ra cũng không chịu để ý phản đối của bà, muốn cùng nhau đến xem, bà cũng đã chuẩn bị tâm lý Hoắc Bạch chống lại bà Chu.

“Mày, mày muốn làm gì?”

Bà Chu thấy Hoắc Bạch chuẩn bị bước tới bày ra tư thế muốn đánh tiếp, vậy mà những người đang vây xem xung quanh không có một ai đến ngăn cản, lúc này mới bắt đầu sợ hãi.

Hoắc Bạch dừng lại đứng trước mặt bà Chu, bà lão nhỏ gầy giống như một con gà ướt nước, vốn khí thế mười phần ban đầu bây giờ trước mặt người cao to khỏe mạnh có vẻ thật lố bịch.

“Bây giờ từ miệng bà còn phun ra một từ khó nghe nào nữa....”

Ánh mắt Hoắc Bạch nhìn chăm chăm bà lão, trước mặt tất cả mọi người, không vội vàng nói”

“Có tin tôi giết chết bà ngay lập tức không?”

Sắc mặt bà Chu căng lên đỏ bừng, có tâm muốn đánh trở lại, nhưng lại sợ người đàn ông thật sự tiếp tục động thủ với bà, ánh mắt phẫn hận nhìn về phía Lương Thụy đứng sau lưng Hoắc Bạch”

“Con đàn bà...”

Hoắc Bạch bắt đầu cử động cánh tay:

“Bà dám mắng cô ấy một tiếng nữa thử coi?”

Lúc này Hoắc Diệp cũng đã đi tới, cũng là một chàng thanh niên cao lớn, tuy cậu không có xúc động giống như cha cậu, nhưng bày ra thái độ của mình, đứng bảo vệ trước mặt Lương Thụy, hung tợn trừng mắt nhìn bà lão.

Một đôi cha con giống như ăn thịt người đều nhìn vào bà Chu, bà lão sợ tức mức lập tức nuốt lại câu mắng muốn thoát khỏi miệng.

“Tụi bây, tụi bây thật sự coi trời bằng vung rồi!”

Bà Chu thật sự nghĩ không ra tại sao không có ai đi ra giúp đỡ bà, ánh mắt tìm khắp nơi, cuối cùng nhìn thấy Lưu Thiên Trạch đầu đầy mồ hôi đang đi tới đây không xa, lập tức giống như tìm được chỗ dựa vững chắc cho mình, kêu lên:

“Thiên Trạch! Con đến rồi!”

Sắc mặt của Lưu Thiên Trạch cũng không tốt đẹp hơn bà Chu là bao, bình thường nhìn thấy bà lão này cũng là người có chừng mực, ai biết được trong tình huống đặc biệt ngày hôm nay lại mang đến họa lớn cho ông, Lưu Thiên Trạch khó thở, đỏ mặt kìm nén giận dữ mắng mỗ:

“Được rồi! Đừng nói nữa!”

Hoắc Bạch cười lạnh nhìn Lưu Thiên Trạch:

“Thiếp mời là do Lưu tổng ông cho người đưa qua, không nghĩ đến thực ra có ý đồ này, Hoắc Bạch tôi là người từng trải vô số chuyện, nhưng hôm nay coi như được mở mang thêm kiến thức! Một khi đã như vậy, chúng ta gặp nhau trên bàn đàm phán đi!”

Nói xong nhấc chân muốn đi, Lưu Thiên Trạch nào dám để cho người đi, ông vẫn luôn mong muốn được kết giao với nhà họ Hoắc, Lăng ##Quênhưng Hoắc Bạch là nhân vật cứng mềm đều không ăn, làm bao nhiêu chuyện nhiều năm thế rồi vẫn chưa đã thông được mối quan hệ này.

Kết quả ngày hôm nay, lần đầu tiên được gặp người mắt cao hơn đỉnh đầu này, chưa kịp làm gì đã bị bà Chu gây chuyện rồi, lại gây náo loạn vào lúc ông đang cử hành hôn lễ trước mặt nhiều người như thế, Lưu Thiên Trạch tức muốn phát điên rồi!

Gặp nhau nói chuyện ở bàn đàm phán gì chứ? Ý muốn nói không phải sẽ để mắt đến tập đoàn của ông sao?

“Đừng, Hoắc tổng đừng chấp nhất với bà lão, dạo gần đây đầu óc bà ấy không được minh mẫn lắm bỗng phát bệnh, tôi ở đây thay mặt bà lão xin lỗi với ngài và phu nhân, có gì chúng ta từ từ nói chuyện.”

Đầu Lưu Thiên Trạch đầy mồ hôi ngấn đốn, miệng không ngừng giải thích, Hoắc Bạch là người có thù tất báo, tính tình ngoan độc, ngày hôm nay nếu không thể giữ Hoắc Bạch lại, nếu không để ngày mai cho các đối tác hợp tác với ông nghe được tin đồn sẽ không tốt.

Hơn nữa vốn dĩ chuyện này cũng không phải lỗi do bọn họ, ông chỉ có thể bực tức hạ thấp thái độ xuống xin lỗi.

Bà Chu đang đứng ở bên cạnh chỗ dựa vững chắc Lưu Thiên Trạch cho mình, không ngờ lại mở miệng đầu tiên quát lớn với bà, sau đó hạ thấp chính mình giải thích với tên gian phu kia, cả người giống như lá rụng trong gió vậy.

“Thiên Trạch! Con làm gì vậy? Tên đàn ông này với mới ra tay đánh mẹ! Sao con còn đứng giải thích với hắn ta nữa?”

Nói đến phần sau, giọng điệu đã thay đổi nhiều.

“Bà ngoại!”

Khương Vi lôi kéo ống tay áo của bà ngoại, Khương Vi không giống như bà Chu bị tức giận che mắt không biết tùy mặt gửi lời, hiển nhiên sớm đã đoán được thân phận của Hoắc Bạch không được tầm thường, bây giờ Lư Thiên Trạch lại dùng thái độ đó, điều này khẳng định những định những người trước mặt là nhân vật nhà cô không thể trêu vào, nếu đoán không sai bà ngoại đã gây họa rồi, Khương Vi khẩn trương hận không thể thay Lư Thiên Trạch bịt miệng bà Chu lại.

“Bà dám ra tay đánh mẹ tôi.”

Hoắc Diệp nắm chặt nắm đấm, tuy tình cảm của cậu đối với cha mẹ rất nhạt nhẽo, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột của mình, Hoắc Diệp giữ lấy một bên vai của Lương Thụy, vẻ tuấn tú trên khuôn mặt giống như Hoắc Bạch xuất hiện tia lạnh lẽo:

“Đánh lại bà là đáng, thế nào hả?”

“Khương Vi!”

Sắc mặt Lư Thiên Trạch đỏ lên nói:

“Mau dẫn bà ngoại vào trong đi.”

“Khoan đã!”

Hoắc Bạch cười lạnh, nhìn Lư Thiên Trạch chậm rãi nói:

“Xem ra vẫn còn có người có hiểu biết.”

Lư Thiên Trạch đau đầu muốn nứt ra, nhìn Hoắc tổng không tính đi ra ngoài nữa, \$LangQuen%\$ trong lòng mới hơi thở phào nhẹ nhõm một chút:

“Hoắc tổng...”

Hoắc Bạch không chịu nghe Lư Thiên Trạch muốn nói cái gì, từ từ nói:

“Nếu muốn đi, cũng phải nói xin lỗi đã!”

Ông cũng đã tát trên mặt bà Chu một cái, cho dù bà Chu là người ra tay trước, nhưng người ta cũng đã đứng ra giải thích rồi, đây rõ ràng là ý thể hiệp người mà.

Lần này không chỉ có mỗi Lư Thiên Trạch, mà ngay cả người không quan tâm đến người khác là Tần Diệc Hạo cũng cảm thấy không bình thường, nhíu mày nhìn về phía Hoắc Bạch.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Khương Sam vẫn mờ mịt nửa con mắt đứng xem, trong lòng Bạch Kỳ cũng đã suy đoán được nguyên nhân vì sao Hoắc Bạch lại gây sự, đôi mắt bình tĩnh chậm rãi nhìn về phía Khương Sam.

Ánh mắt Khương Sam không để ý chạm phải ánh mắt Bạch Kỳ đang nhìn tới, lạnh lùng chuyển mắt đi, giống như nhìn thấy một người xa lạ vậy, ngay cả thù hận và chán ghét cũng không có.

Cầm dưới Bạch Kỳ căng chặt, hai mắt nhìn chăm chăm cô một lúc mới chuyển chỗ khác.

Hoắc Bạch chắc chắn biết rõ sự tồn tại của Khương Sam, chỉ là Bạch Kỳ không đoán được phản ứng của Hoắc Bạch có thể như thế, không những không trở mặt với Lương Thụy, ngược lại nhìn tình hình trước mắt có vẻ còn muốn làm chỗ dựa giúp Khương Sam.

Lúc này Khương Mật mới thay xong bộ váy cưới thứ hai ở trên lầu hai từ từ đi xuống, bà mặc một bộ sườn xám màu đỏ, trên cổ tay đeo đầy vòng ngọc trân châu, bà ở trên lầu nghe loáng thoáng ở phía dưới ồn ào, lúc này trong đại sảnh còn gặp một đám người, không biết đã xảy ra chuyện gì, bà vội vàng bày ra bộ dáng của một nữ chủ nhân đi xử lý.

Nhưng sau khi xuống bậc thang, bà còn chưa kịp đi qua phía bên kia đã bị một người ngăn cản.

Lạc Văn Hàng kích động và thâm tình nhìn Khương Mật, ánh mắt vui sướng và hưng phấn nhìn qua phía bụng dưới chưa lòi ra của bà:

“Mật Mật, em... Em mang thai rồi sao?”

Lạc Văn Hàng đứng cách xa bà hai bước, là một thanh niên trẻ tuổi đầy nét thư sinh, bà nhìn Lạc Văn Hàng muốn nói lại thôi, mà Lạc Văn Hàng sau khi

nhìn thấy sắc mặt Khương Mật thay đổi, nhút nhát mở miệng:

“Khương... Khương phu nhân, tôi có thể nói một câu với em được không?”

Ánh mắt đau thương nhìn chăm chăm Khương Mật, ngón tay mảnh khảnh khăn trang nắm chặt quần áo bên hông, điệu bộ đó của bà hữu ý vô ý muốn che chở bụng dưới.

Vẫn luôn để mắt chú ý đến bên đây, đôi mắt long lanh của Khương Sam sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười.

Tiệc cưới ngày hôm nay, thật đủ náo nhiệt rồi!

Năm đó sở dĩ Bạch Kỳ cưới Khương Vi, nào phải vì lí do muốn thuận tiện chăm sóc cô tốt hơn chứ, Lưu Thiên Trạch cùng hai mẹ con Khương Mật đã hại cô thành dáng vẻ như thế rồi, nhưng Bạch Kỳ lại ở sau lưng cô lựa chọn hợp tác với Lưu Thiên Trạch.

Đời này sống lại, tôi sẽ từng bước từng bước chặt đứt cánh chim và tay chân của các người thì sao nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.